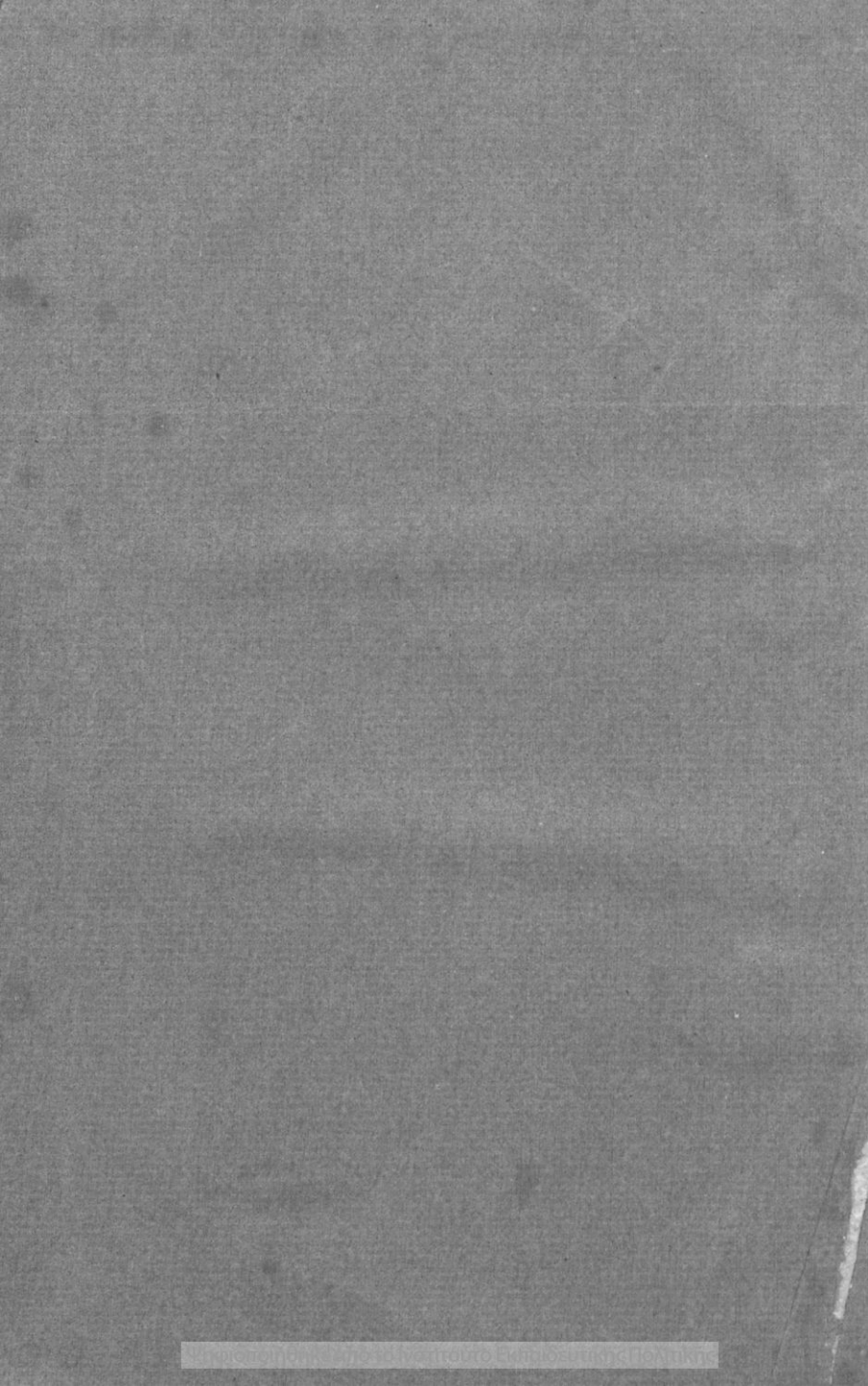

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

1863-166

ΤΗΣ παρούσης Γραμματικῆς τὴν ἔκδοσιν χρεωστῶ κυρίως εἰς τὴν ἀδελφικὴν καὶ ἐπιμόνον προτροπὴν τοῦ ἀξιοτίμου Κυρίου Δημητρίου Κορομηλά, ὅστις οὔτε κόπων οὔτε δαπάνης ἐφείσθη ἵνα δημοσιεύσῃ τὸ ἔργον τοῦτο. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἀνευ τῶν φιλικῶν αὐτοῦ προσπαθειῶν οὐδέποτε ἴσως ἀπεφάσιζον τὴν ἔκδοσιν Γαλλικῆς Γραμματικῆς, καθόσον ἀφρονία μᾶλλον ἢ ἑλλειψὶς ὑπάρχει τοιοῦτου βιβλίου, καὶ διότι τινὲς τῶν ἐν χρήσει Γραμματικῶν εἰσὶ λίαν εὐμέθοδοι καὶ κατάλληλοι πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐν ταῖς Σχολαίαις καὶ Γυμνασίαις φοιτῶντων Ἑλληνοπαίδων, καὶ τοιαύτη εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ἢ τοῦ Κυρίου Καρασούτσα, ὡς σύντομος καὶ περιληπτικὴ, συνάπτουσα τὸ εὐμέθοδον τοῦ Noël et Chapsal πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν σύστημα τῆς γραμματικῆς διδασκαλίας· ἀξία λόγου εἶναι ἐπίσης καὶ ἢ τοῦ Κυρίου Desrues τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον εἶναι πλήρες κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γραμματικῶν παρατηρήσεων καὶ τὸν παραλληλισμὸν γαλλικῶν τινῶν ἰδιωτισμῶν πρὸς τοὺς ἑλληνικούς· δὲν πρέπει δὲ ν' ἀποσιωπῶμεν καὶ τὸ τοῦ Κυρίου Καμβιδίου ἔργον, ὡς πληρέστερον τῶν ἄλλων καὶ μετὰ πολλῆς φιλοπονίας γενόμενον, φιλοτιμηθέντος τοῦ ἀνδρός νὰ ὑπερβῇ πάσας τὰς ἀναφρομένους δυσκολίας εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μαθήσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ ἐκδώσω γραμματικὴν πληρεστέραν πάσης ἄλλης προηγουμένης, χάριν τῶν μαθητῶν τοὺς ὁποίους ἐδίδαξα, καὶ κατὰ παρακίνησιν πολλῶν φίλων οἵτινες ἠλπίζον ὅτι ἠδύναντο νὰ εὕρωσι λελυμένας πολλὰς τῶν ἀποριῶν ὅσαι παρουσιάζονται συνήθως εἰς πᾶσαν γλῶσσαν τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ τις νὰ τηρήσῃ ἀκριθῶς τοὺς ὅρους, καὶ τὸν ἰδιάζοντα εἰς αὐτὴν χαρακτῆρα, ἐνέδωκα μᾶλλον εἰς τὴν προθυμίαν τῆς καρδίας μου, ἢ εἰς τὴν σκέψιν τῶν δυσχερειῶν τοῦ ἀγῶνος τὸν ὁποῖον ἀνεδέχθη, καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει προσέτι ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἦναι οὐδενὸς ἄλλου κατώτερον κατὰ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς ὑφελείας, ὡς δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς διδάσκοντας καὶ εἰς διδασκομένους. Δὲν μὲ διέφυγε δὲ τῆς σκέψεως ὅτι ἡ πρώτη ἔκδοσις μελλε νὰ ἦναι λίαν ἀτελής ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῆς ὕλης, καὶ

τὸ εὐμέθοδον τῆς διδασκαλίας, καθόστον ἕνεκα τοῦ πολιτικοῦ σάλου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκυμαίνετο ἅπανα ἡ πολιτεία, ἡ ὕλη ἐδίδοτο ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως καὶ συγκεχυμένως, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου παρεισέφρησαν ἀτυχῶς πλεῖστα τυπογραφικὰ ἀμυρτήματα· τὸ μὲν ἐξ ἰδίας μου ἀπειρίας περὶ τὰ τοιαῦτα, τὸ δὲ ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πραγμάτων καταστάσεως ἣτις οὐδένα ἀφῆκεν ἀνεπηρέεστον. Οὐχ ἤττον ὅμως, λέγω μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι πᾶν ἄλλο τυπογραφικὸν κατὰστημα δὲν ἠδύνατο ν' ἀναδεχθῇ τοιοῦτον βάρος ἕνεκα τῶν ἀλλεπαλήλων μεταβολῶν τὰς ὁποίας ἐπέφερον κατὰ τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια, καὶ ταῦτα ὡς ἐκ τῆς ἡθικῆς καὶ δικονομικῆς καταστάσεως ἐν ᾗ εὐρίσκόμην ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολιτικῆς τρικυμίας, τῆς ὁποίας οὐδεμίαν διέβλεπον εὐτυχὴ καὶ ταχεῖαν διέξοδον, καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας μου ἐζήτουν παρηγορίαν εἰς τὴν σύνταξιν γραμματικῆς, ἐὰν ὑπάρχῃ τι κοινὴν μεταξὺ καρδίας καὶ γραμματικῆς!

Ἀλλὰ τὸ Τυπογραφικὸν Κατὰστημα, διευθυνόμενον ὑπὸ ἀνδρὸς νοήμονος, ἐνεργητικωτάτου καὶ πεφωτισμένου, ὑπέστη μέχρι τέλους τὸν ὁποῖον ἀνεδέχθη ἀγῶνα καὶ ἐπεραίωσε τὸ μακρὸν τοῦτο ἔργον.

Χρεωστῷ προσέτι καὶ ἐγὼ καὶ ἡ νεολαία μεγίστην χάριν εἰς τὰ καταστήματα τοῦ μακαρίτου Ἀνδρέου Κορομηλᾶ διὰ τὸ εὐώνητον τοῦ βιβλίου, καθότι ἐνῶ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει γραμματικῶν ἕκαστον φύλλον ἐτίματο 25—30 λεπτῶν, ἡ τιμὴ τῆς παρούσης προσδιωρίσθη εἰς δέκα μόνον λεπτά· τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μικρὸν πλεονέκτημα δι' ἡμᾶς, τὰ γνήσια τῶν προγόνων ἡμῶν τέκνα, διὰ τὸ ἀφιλονεύκητον κληροδότημα τὸ ὁποῖον κατέλιπον εἰς ἡμᾶς, τὴν πτωχείαν· ἐκτὸς τούτου ἐδόθησαν δωρεὰν εἰς ἐνδεεῖς μαθητὰς πλεῖστα ἀντίτυπα γραμματικῆς καὶ χρηστομαθείας.

Ἴσως τινὲς θέλουσιν ἐπιφέρει μῶμον εἰς τὴν παρούσαν γραμματικὴν, διὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν μερῶν τοῦ λόγου, τοὺς ὁποίους κρίνουσιν ὡς ὕλως περιττοὺς πρὸς νέου; γινώσκοντας ἤδη τὰ τοιαῦτα ἐντελῶς· ἀλλ' ἐὰν ἐρωτήσωμεν κατὰ τί δύνανται νὰ βλάψωσιν οἱ ὁρισμοί; μήπως ὑποχρεοῦται ὁ μαθητὴς ν' ἀναγνώσῃ καὶ νὰ μάθῃ ὅ,τι ἤδη γινώσκει; καὶ ἀπεναντίας, ἐὰν τυχὸν ἡ γραμματικὴ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἀνθρώπου οὐδεμίαν ἔχοντος γνῶσιν τῶν μερῶν τοῦ λόγου καὶ τῶν ὁρισμῶν αὐτῶν, ὁποίαν ἰδέαν δύναται νὰ μορφώσῃ εἰς τὸ πνεῦμά του περὶ τούτων, ὅταν τὸ βιβλίον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον εἶναι προωρισμένον πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, οὐδεμίαν περὶ τούτου πνεῦ-

ται μνείαν; μήπως πρέπει ν' αποφύγωμεν τοὺς ὁρισμοὺς χάριν συντομίας ἢ χάριν οἰκονομίας; ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, εὐχολον εἶναι νὰ θεωρηθῇ τὸ πρᾶγμα ὅταν παρατρέξῃ τοὺς ὁρισμοὺς ὁ γινώσκων αὐτοὺς ἐντελῶς· ὡς πρὸς τὴν οἰκονομίαν, εἶναι ἴσως ἀντικείμενον ἄξιον προσοχῆς διὰ τὸν Ἑξηγταθελόνην τοῦ Μολιέρου, διότι ὅλοι οὗτοι οἱ ὁρισμοὶ δύνανται νὰ καταλάβωσιν ἓν μόνον τέταρτον τοῦ φύλλου, ὅπερ εἶναι τριῶν λεπτῶν ἀξίας· ἀλλ' ὁ ἔχων ἀνάγκην τῶν ὁρισμῶν θεωρεῖ ὡς εὐτύχημα τοὺτους.

Ἐκτὸς τῆς πληθύος τῶν γραμματικῶν ἐξεδόθησαν πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα διδακτικὰ συγγράμματα πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς καὶ τελευταῖον ἡ περιβόητος τοῦ Ὀλλενδόρφου Μέθοδος ἥτις περιέβαλεν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν νεώτερον κόσμον· εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας εὐρίσκει τις ἔμπροσθέν του, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς παντὸς ἄλλου διδακτικοῦ βιβλίου τὴν μέθοδον ταύτην. Τοῦ ἀξιολόγου δὲ τούτου συγγράμματος ἐγένοντο καὶ εἰς Σμύρνην καὶ εἰς Ἀθήνας μεταφράσεις διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικὴν Ἑλληνας, ἀλλὰ τελειότερα πασῶν τῶν ἄλλων εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ ἐν τοῖς καταστήμασιν Ἀνδ. Κορομηλᾶ ἐκδοθεῖσα, ὡς βαίνουσα ἐπὶ τῶν τύπων καὶ κανόνων τῆς γραμματικῆς, τοὺς ὁποίους ἐφαρμόζει ἀκριβῶς εἰς τὸ προτακτικὸν μέρος, καὶ ὡς διαστελλούσα λίαν σαφῶς τὸ περὶ γένους, μηδὲν παρατρέχουσα καὶ τὸ λεκτικὸν τὸ ὁποῖον εἰς τὰς προηγουμένας ἐκδόσεις ὀλίγον, ὡς φαίνεται, ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Κατέστη δ' ἡ μέθοδος αὕτη σχεδὸν ἀναπόφευκτος εἰς τοὺς βουλομένους νὰ ἐξασκηθῶσι καλῶς εἰς τοὺς ἰδιωτισμοὺς τῆς γλώττης, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τῆς συναναστροφῆς τριβὴν εἰς τὸ λαλεῖν αὐτήν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 18 Ἀπριλίου 1863.

Γ. Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἡ σπουδὴ τῶν γλωσσῶν, ὑπὸ τὴν φιλοσοφικὴν ἔποψιν θεωρουμένη, ἀποτελεῖ ἐν τῶν σπουδαιωτάτων ἀντικειμένων ὅσα δύναται ἐπαξίως ν' ἀπασχολήσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὥς ἔχουσα ἅμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Καθότι ἡ γλῶσσα οὕσα κυρίως ἡ ἐκφρασις ἡ ἡ ἐναρθρὸς παρὰστασις τῶν ἰδεῶν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τέλειον, ἢ ὥς ἔγγιστα τέλειον χαρακτῆρα, εἰ μὴ καθόσον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἀναπτυσσόμενος ὁσημέραι διὰ νέων καὶ ποικίλων γνώσεων προβαίνει εἰς τὴν τελειότητα τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν· τοῦναντίον παρίσταται λίαν ἀτελής ἡ γλῶσσα κοινωνίας εὐρισκομένης εἰς τὴν νηπιότητά της.

Καὶ τῶντι ὁ χρόνος καὶ ἡ νηπιότης τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων κατὰ τὰς πρώτας κοινωνικὰς συστάσεις, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ γραπτοῦ λόγου, δὲν κατέλιπον εἰς ἡμᾶς οὐδὲ ἔχνος ἱστορικῆς ἀληθείας περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ προόδου τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἐπὶ τῆς γῆνους σφαίρας· ἀλλ' ὅσα δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ τοι ἀπλαῖ κατὰ πιθανότητα εἰκασίαι, βασιζόμενα ὅμως ἐπὶ ὁρθῆς κρίσεως προσεγγίζουσιν οὐχὶ ὀλίγον εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Τρεῖς εἶναι κυρίως αἱ πηγαὶ ἐξ ὧν ἐσχηματίσθησαν αἱ λέξεις· α'. ἡ φύσις, ἐξ ἧς ἐλήφθη τὸ μιμητικόν· οἶον, φλοῖσ(τος), βροτ(ί), πκτ(ῶ), κτλ. β'. ἐκ τῆς χρήσεως τῶν πραγμάτων· οἶον, ἀντίβροχον (ἀλεξιβροχον), ποτήριον, σκιάδιον, κτλ. γ'. ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἣν προξενεῖ ἐπὶ τῆς ἀντιληπτικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐξωτερικὴ τῶν ἀντικειμένων μορφή· ὥς σκίουρος, διωτὶς, κτλ. Ἀλλὰ πόθεν προέρχεται, δύναται νὰ εἴπη τις, τὸ ἀνόμοιον τῶν γλωσσῶν πρὸς ἀλλήλας ὅταν ἔχωσι τὴν αὐτὴν πηγὴν, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ μιμητικόν μέρος τῆς φύσεως, καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν αὐτὴν τῶν πραγμάτων; ἐν πρώτοις ἡ φαινομένη αὕτη ἀνομοιότης εἶναι κατ' ἐπιφάνειαν μᾶλλον ἢ πραγματικὴ, ὥς εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους· καθότι, ἀναλυομένων τῶν λέξεων εἰς τὰ πρώτα αὐτῶν στοιχεῖα, γίνεται καταφανὴς ἡ συγγένεια τῶν γλωσσῶν πρὸς ἀλλήλας· ἄλλως τε καὶ πλῆθος ὁμοίων λέξεων εἰς πολλὰς γλώσσας δι-

νικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, εἶπε, je trouve qu'on s'occupe un peu trop de ces vieilles républiques· καὶ τφόντι, ἐνῷ ὑπάρχουσι τόσαι νεώτεραι γνώσεις εἰς τὰς νεωτέρας γλώσσας, ἐνῷ ἡ διανοητικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξις προέβη ἐπὶ τοσούτον, πρὸς τί νὰ καταναλίσκῃ ἡ νεολαία, παρὰ τὸν ἴδιον αὐτῆς σκοπὸν, εἰς μάτην τὸν πολύτιμον χρόνον εἰς τὴν ἐκμάθησιν γλώσσης ἣτις συναπέθανε μετὰ τοῦ λαοῦ ὅστις τὴν ἐλάλει, καὶ ἀφοῦ ἐξέλιπεν ἐκ τοῦ ἰδίου ἐδάφους αὐτῆς νὰ σπεύδωμεν ἡμεῖς νὰ καταδικάζωμεν τὴν νεολαίαν διὰ νὰ μάθῃ λατινικὰ τὰ ὁποῖα πραγματικῶς δὲν μανθάνει;

Ἔτερον πρόσκομμα εἰς τὴν πρόδον τῶν νέων κατὰ τὰ λοιπὰ μαθήματα καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὴν Γαλλικὴν, τῆς ὁποίας τὴν σπουδὴν θεωροῦσιν ὡς ἀνερρῆγον, εἶναι καὶ ἡ ὑψηλὴ θεωρία τῶν Μαθηματικῶν.

Ἡ διδασκαλία τῆς ἐπιστήμης ταύτης, καὶ τοι γινομένη ὑπὸ ἐξόχων καθηγητῶν, ἱκανῶν νὰ διδάξωσιν εἰς πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, ἀποβλέπει πάντοτε τὴν μόρφωσιν εἰδικῶν καθηγητῶν, καὶ ἐπομένως ἀπορρῶφῃ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου κατὰ τὴν μελέτην· καὶ ὁμως μεταξὺ τῶν ἑξακοσίων ἢ καὶ ἑπτακοσίων μαθητῶν τῶν φοιτῶντων εἰς ἀμφότερα τὰ Γυμνάσια μόλις ἀπαντῶνται δύο ἢ τρεῖς νέοι ἐπιθυμοῦντες νὰ μετέλθωσι τὴν ἐπιστήμην ταύτην ἀποκλειστικῶς, καὶ χάριν τῶν ὀλιγίστων τούτων καταδαπανῶσιν ἅπαντες τὸν χρόνον καὶ καταναλίσκουσι τὰς νοητικὰς αὐτῶν δυνάμεις εἰς μάτην, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰ λοιπὰ μαθήματα. Νομίζομεν ὅτι καὶ τὰ λατινικὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ πρέπει νὰ διδάσκωνται τὰ πρῶτα διὰ τοὺς φιλολόγους, τὰ δεύτερα διὰ τοὺς εἰδικούς μαθηματικούς, διὰ δὲ τοὺς λοιπούς νὰ περιορισθῇ ἡ διδασκαλία εἰς τὰς χρεῖας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ μόνον εἰς τὸ πανεπιστήμιον νὰ διδάσκωνται θεωρητικῶς.

Η παρούσα μελέτη αποτελεί μια προσπάθεια να παρουσιάσει
 με τον πιο απλό και κατανοητό τρόπο, τα αποτελέσματα
 της έρευνας που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του
 προγράμματος «Εκπαίδευση και Πολιτική» του
 Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων.
 Η έρευνα αυτή, που πραγματοποιήθηκε με τη
 βοήθεια του Κέντρου Ερευνών και Μελετών
 του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής,
 στοχεύει στην ανάλυση των σχέσεων
 μεταξύ της εκπαίδευσης και της πολιτικής,
 καθώς και στην αξιολόγηση της επίδρασης
 της πολιτικής στην εκπαίδευση.
 Η μελέτη αυτή, που αποτελεί το πρώτο
 βήμα της έρευνας, έχει ως σκοπό να
 παρουσιάσει τα αποτελέσματα της έρευνας
 με τον πιο απλό και κατανοητό τρόπο,
 ώστε να είναι εύκολα προσβάσιμα και
 να μπορούν να χρησιμοποιηθούν από
 όλους τους ενδιαφερόμενους.
 Η μελέτη αυτή, που αποτελεί το πρώτο
 βήμα της έρευνας, έχει ως σκοπό να
 παρουσιάσει τα αποτελέσματα της έρευνας
 με τον πιο απλό και κατανοητό τρόπο,
 ώστε να είναι εύκολα προσβάσιμα και
 να μπορούν να χρησιμοποιηθούν από
 όλους τους ενδιαφερόμενους.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν.

§. 1. **Η** ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ γλώσσης τινὸς περιλαμβάνει, ἢ τοῦλάχιστον ὑποτίθεται ὅτι περιλαμβάνει, τοὺς κανόνας καθ' οὓς αὕτη πρέπει νὰ λαλῇται καὶ νὰ γράφηται.

Τὰ γράμματα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἶναι τὰ ἑξῆς.

A, a (α).	N, n (έν ἢ νε).
B, b ([μ]πε) (*).	O, o (ο).
C, c (σὲ ἢ κα).	P, p (πε).
D, d ([ν]τε) (*).	Q, q (κιοῦ ἢ κε).
E, e (ε).	R, r (ερ ἢ ρε).
F, f (ἔφ ἢ φέ).	S, s (εσ ἢ σε).
G, g (ζέ ἢ γγά).	T, t (τε).
H, h (ἄς, asc[e] ἱταλιτ).	U, u (ιού).
I, i (ι).	V, v (βε).
J, j (ζῃ).	W, w (τούπλ [διπλοῦν] θε).
K, k (κὲ).	X, x (ῖξ).
L, l (ἐλ ἢ λε).	Y, y (ιγρέκ, υ).
M, m (ἐμ, με).	Z, z (ζετ, ζέ).

(*) Ἡ ὀνομασία καὶ ὁ ἥχος τινῶν Γαλλικῶν γραμμάτων δὲν δύναται νὰ
(ΓΑΛ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

Τὰ γράμματα ταῦτα διαιροῦνται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, εἰς φωνήεντα (voyelles), καὶ εἰς σύμφωνα (consonnes). Καὶ τὰ μὲν φωνήεντα εἶναι a, e, i, o, u, y. Ἐκ τούτων δὲ σχηματίζονται δίφθογγοι (diphthongues), καὶ τρίφθογγοι (triphthonges).

Δίφθογγοι μὲν

ai = (αι), au = (ω), ay = (αι-ι), ei = (αι), eu = (*), ey = (αι),
oi = (ου), ou = (ου).

Τρίφθογγοι δὲ

eau = (ω), oueu = (eu) (*), eui = (eu), oei = (eu) (*).

Περὶ δὲ τῆς προφορᾶς τούτων ἀπάντων θέλομεν ἀναφέρει κατωτέρω ἑκτενέστερον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Περὶ τοῦ A (a).

§. 2. Τὸ φωνῆεν τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου, ὡς καὶ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. ἔχει δὲ καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν τὴν αὐτὴν φωνὴν τοῦ ἡμετέρου α ἐν ἀρχῇ, ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει λέξεως· συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων φωνηέντων, ἀποτελεῖ δίφθογγον ἢ τρίφθογγον μετ' αὐτῶν.

Τὰ φωνήεντα εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν εἶναι, ὡς εἰς ὅλας τὰς ἄλλας, ὅτε μὲν μακρὰ, ὅτε δὲ βραχέα· μόνον τὸ e δυνατόν νὰ ᾖναι καὶ ἐντελῶς ἄφωνον, ὡς θέλομεν ἰδεῖ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Τὸ a εἶναι λοιπὸν μακρὸν καὶ βραχύ· μακρὸν ὡςάκις ἔχει περισπωμένην, ὡς mâle

παρασταθῶσιν ἀκριβῶς δι' Ἑλληνικῶν. Τοιαῦτα εἶναι τὸ b, d, g, h, j, q, u. καθὼς καὶ ὁ συνδυασμὸς τινῶν ἐξ αὐτῶν ὡς τοῦ ch, gn, ail ἢ aille ἢ ὁ συνδυασμὸς τοῦ eu, oueu. Ἀντὶ δὲ τοῦ μπé, πρὸς παράστασιν τοῦ γαλλικοῦ b, μεταχειρίζομεθα τὸ ð, διὰ νὰ δείξωμεν ὅτι πρέπει μὲν ν' ἀκούηται ὁ βομβισμὸς τοῦ Γαλλικοῦ b, ἀλλὰ ν' ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς τὸ ð τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται ἢ περὶ τοῦ d, παρισταμένου διὰ τοῦ ð, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ v.

(*) Ἡ δίφθογγος eu δύναται, ὡς ἔγγιστα νὰ παρασταθῇ δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων οὕτω πως εἶναι, δηλ. ὁ ἦχος τοῦ e καὶ τοῦ iou νὰ συμπροφέρωνται ταυτοχρόνως, χωρὶς ν' ἀκούηται οὐδετέρου τούτων ἢ φωνῇ, ἢ καὶ διὰ τοῦ o καὶ e συγχρόνως προφερομένων διὰ μιᾶς ἐκπομπῆς τῆς φωνῆς· τοῦτο βεβαίως γίνεται καταληπτὸν διὰ μόνης τῆς ζώσης διδασκαλίας.

(μαλ, ἀνδρικός, ἀρρένωπος) ἀντὶ τοῦ masle, κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν, ἐκ τοῦ λατιν. masculus (ἄρρεν). βραχύ δὲ ὁσάκις ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μιᾶς λέξεως, ὡς il tomba (ἰλ τομπά, ἔπεσε), il aimera (ἰλ εἰ[ε]ρά, θ' ἀγαπήσει), ἢ ὁσάκις προηγείται δύο συμφώνων ὁμοίων, ὡς malle (μαλ, κιθώτιον, ἱματιοφυλάκιον), τὸ κοινῶς λεγόμενον μπαούλο (φορτσέρι), καθὼς προσέτι καὶ ἐν ἀρχῇ λέξεως, ὡς abandon (ἀπάντον, ἐγκατάλειψις). Περὶ δὲ τῶν μακρῶν καὶ βραχέων ἐν γένει θέλομεν ὁμιλήσει εἰς τὸ περὶ προσωδίας κεφάλαιον.

Τὸ α μετὰ τοῦ ι ἀποτελεῖ τὴν δίφθογγον αἰ προφερομένην ὡς τὴν ἑλληνικὴν αἰ ἀποχωρίζονται δὲ τὰ δύο φωνήεντα, προφερόμενα ἕκαστον κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον, ὅταν ὑπάρχωσιν ἐπὶ τοῦ ι τὰ δύο διαλυτικά, ὡς hair ([χ]αῖρ, μισῶ), ὅπερ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν, οἷον αἶδιος, αἶσσω κτ.λ.

Τὸ αἰ προηγούμενον τοῦ ι καὶ συλλαβιζόμενον μετ' αὐτοῦ προφέρεται ὡς αγ[ε], χωρὶς ὅμως νὰ ἀκούηται τὸ ε, ὡς travail (τραβάγ[ε] ἔργον, ἐργασία), ὡς εἰς τὸ κοινῶς προφερόμενον παρ' ἡμῶν τὰ θάϊα μὴ ἀκουομένου τοῦ α, οἷον rien qui vaille (ρίεν κι βάγ[ε], μηδὲν τὸ ὀποῖον νὰ ἀξίξῃ, μηδὲν ἄξιον λόγου). Τὸ αἰ εἰς τὴν συλλαβὴν τῶν λέξεων, faisan (φεζά[ν], φασιανός), faisant (φεζάν, πράττων), je faisais (ζ[ε] φεζαί, ἔπραττον), προφέρεται ὡς ε βραχύ· καὶ καθ' ὅλον τὸν σχηματισμὸν τοῦ παρατατικοῦ τοῦ ῥήματος τούτου κατὰ τὴν συλλαβὴν fai.

Εἶναι δὲ ἄφωνον εἰς τὰς λέξεις Taon (τῶν, οἶστρος, μύωψ), Saon (Σῶν, ὁ Ἄραρις, ποταμὸς τῆς Γαλλίας), toast (τωστ, πρόποσις) (*), ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐκ ταύτης παραγόμενον ῥῆμα toaster (τωστέ, προπίω, προπίνω), Saoul, saoule, γράφεται δὲ συνηθέστερον Soul, soule, καὶ προφέρεται τὸ μὲν πρῶτον (σοῦ, κεκορεσμένος), τὸ δὲ δεύτερον (σοῦλ, κεκορεσμένη)· καὶ εἰς τὴν λέξιν août (οὐ, Αὐγούστος), οὐτέρον (ουτερόν, θεριστὴς μισθοφόρος)· ἀπεναντίας εἰς τὴν λέξιν douairière (τουαριέρ, ἐπίκληρος χήρα), μόνον τὸ α τῆς διφθόγου ἀκούεται, τὸ δὲ ι ἀποσιωπᾶται, καθὼς καὶ εἰς τὰς λέξεις saon (φᾶν, νεθρός, τὸ κοινῶς ἐλαφόπουλον), paon (πᾶν, τῶν, Laon (Λάν, Βιθραῖ, ἢ Λούγδουνον Κλαβᾶτον [Lugdunum Cavatum] ἀρχαία τοπαρχία τῆς Γαλλίας).

(*) Λέξις Ἀγγλική.

Τὸ α πρὸ τοῦ υ ἀποτελεῖ τὴν δίφθογγον *au* προφερομένην ὡς τὸ ἡμέτερον *ω*, ὡς *saut* (σῶ, πήδημα), *sauter* (σωτῆ, πηδῶ)· ὅταν δὲ ὑπάρχωσιν ἐπὶ τοῦ *ü* τὰ διαλυτικά, τότε τὰ δύο φωνήεντα προφέρονται ἀποκεχωρισμένα, ἕκαστον κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φωνήν, ὅσον, *Saül* (Σα-ιὺλ, Σαοὺλ), *Hermolaüs* (Ἑρμολα-ιὺς, Ἑρμόλαος) κτλ. Προφέρεται ἐπίσης ὡς τὸ ἡμέτερον *ω*, ὅταν πρὸ τοῦ *au* εὐρίσκηται τὸ *e* ἄφωνον, ὡς *eau* (ῶ, ὕδωρ), *beau* (ῖῶ, ὠραῖος). Ἐὰν δὲ πρὸ τοῦ *au* ᾖναι ἑὸς ὅσον, τοῦτο μὲν προφέρεται ὡς *έ*, ἡ δὲ δίφθογγος *au* φυλάττει ἐπίσης τὴν φωνήν τοῦ *ω*, ὡς *bleau* (φλεῶ, μάστιξ).

Τὸ α πρὸ τοῦ *y* προφέρεται ὡς *αἱ*, τὸ δὲ *y* ἐπομένου συμφώνου, ἀναλύεται εἰς δύο *ii*, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ *a* τὴν δίφθογγον *αἱ*, τὸ δὲ δεύτερον φυλάττει τὴν γνησίαν αὐτοῦ φωνήν, ὡς *pays* (παι-ῖ, χώρα), *paysan* (παι-ῖζάν, χωρικός), *payer* (παι-ῖε ἢ παιγῆ, πληρώνω, ἀποτίω). Ἐξαιροῦνται τὰ κύρια ὀνόματα *Mayence* (Μαγιάνς, Μαγοντιακόν), *Bayon* ([M]πα-γιόν, προάστειον ἐν Γαλλίᾳ), *Bayonne* ([M]παγιόν, Λάπουρδον, πόλις τῆς Γαλλίας), *bayonnette* (παγιονέτ, λόγχη, παγιονέττα), *bayer* (πα-γῆ, χαίνω, βλέπω τι κεχηνώς), ὅπου τὸ *a* φυλάττει τὴν φυσικὴν αὐτοῦ φωνήν, καθὼς καὶ εἰς τὰ παραγόμενα *bayeur*, *bayeuse*, καὶ *bayatte* (πα-γῖάτ, εἶδος ἰχθύος).

Δίφθογγος *ae* δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἀρχὴν λέξεως κυρίως γαλλικῆς· αἱ δὲ ἀρχόμεναι λέξεις ἀπὸ *ae* τονίζουσιν ὀξυτόνως τὸ *έ* καὶ προφέρουσι διεσταλμένως τὰ φωνήεντα *a* καὶ *έ*, ὅλαι δὲ αὗται εἶναι σύνθετοι ἀπὸ τοῦ *aér* = ἀήρ.

Περὶ τοῦ *E* (*e*).

§. 3. Τὸ φωνήεν τοῦτο προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον *ε*· ἄλλ' ὑποδιαρεῖται εἰς τέσσαρας βαθμοὺς ἐντάσεως·

α' εἰς *e* ὅλως ἄφωνον (*muet*)·

β' — *e* ἡμίφωνον ἢ ἡμικλειστον (*demi fermé*) ἢ σχεδὸν ἄφωνον·

γ' — *é* κλειστὸν (*fermé*)·

δ' — *e* ἀνοικτὴν (*ouvert*) καὶ εἰς *é* περισπώμενον (*circonflexe*), προφερόμενον δὲ ὡς τὸ ἀνοικτὸν *è*· τελευταῖον προφέρεται καὶ ὡς ἡ δίφθογγος *eu*.

α'. Εἶναι ἄφωνον (*muet*) εἰς τὰς διτυλλάβους καὶ ὑπερδιτυλλάβους λέξεις, ὅταν δὲν ἔχῃ τόνον, καὶ ἀποτελῇ τὴν λήγουσαν μιᾶς λέξεως ἄνευ

συμφ. εἰς τὸ τέλος, ὡς mille (μῖλ, χίλια), fidèle (φιτέλ, πιστός), ἢ ὅταν τὸ ληκτικὸν σύμφωνον ᾖναι s, ὡς les hommes (λε-ζόμ, οἱ ἄνθρωποι). εἰς δὲ τὰς μονοσυλλάβους, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖναι τὸ ληκτικὸν σύμφωνον, τὸ e προφέρεται πάντοτε, ὡς les, des (λὲ, τὲ). μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὴν κατάληξιν ent τοῦ τρίτου πληθ. προσώπου τῶν ῥημάτων, ὡς ils appellent (ιλ ζαπέλ, καλοῦσι). ὡσαύτως ὅταν εὐρίσκηται ἄνευ τόνου ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως μεταξύ δύο ἀπλῶν συμφώνων, ὡς entièrement (ἀντιερμᾶν, ὁλοκλήρως), parfaitement (παρφατιρμᾶν, ἐντελῶς). Εἶναι προσέτι ἄφωνον μεταξύ τοῦ g καὶ a, ἢ τοῦ g καὶ o εἰς τὰ ῥήματα τῶν ὁποίων τὸ ἀπαρέμφατον λήγει εἰς ger, ὡς il songea (ιλ σονζιᾶ, ἐσχέθη), nous mangeons (νου μανζιόν, τρώγομεν), χρησιμεῖον μόνον πρὸς διατήρησιν τῆς προφορᾶς ger τῶν τοιούτων ῥημ. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ τὰ οὐσιαστικά, ὅσα παράγονται ἐκ τῶν ῥημάτων τούτων. Τελευταῖον εἶναι ἄφωνον εἰς τὸ eu παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος avoir (ἔχειν) καὶ εἰς τὸν παρωχημένον χρόνον τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, j'eus, tu eus κτλ. καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἐκ τούτου σχηματιζομένους χρόνους, j'eusse, que j'eusse, ὅπου μόνον τὸ u ἀκούεται τὸ δὲ e εἶναι ἐντελῶς ἄφωνον.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ληκτικὸν e ἀποτελεῖ εἰς τὴν ποίησιν συλλαβὴν βραχεῖαν μὲν, ἀλλ' ὑπολογιζομένην ὡς μέρος τοῦ ποδός.

β'. Ἡμίφωνον δὲ ἢ ἡμικλειστον (demi fermé ἢ presque muet) εἶναι εἰς τὰ μονοσύλλαβα μόρια, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν ἄλλο ληκτικὸν γράμμα παρὰ αὐτὸ τὸ e. Τοιαῦτα εἶναι τὸ de, ce, ne· πολλάκις καὶ τὸ me, te, se καὶ le.

γ'. Τὸ ε λέγεται κλειστὸν (fermé) ὅταν ἔχη ὀξεῖαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τότε προφέρεται ὀλίγον τι ἐκτενέστερον τοῦ ἡμικλειστοῦ, ἰσοδυναμεῖ δὲ ἀκριβῶς πρὸς τὸ βραχὺ ἑλληνικὸν ε, ὡς piété (πιετέ, εὐσέβεια), vérité (βεριτέ, ἀλήθεια). προφέρεται δὲ ἐπίσης ὡς κλειστὸν καὶ ὅταν δὲν φέρῃ τὴν ὀξεῖαν, καθὼς εἰς τὴν κατάληξιν er ἐπομένου συμφώνου, ὡς aimer la lecture (αιμέ λα λεκτιούρ, ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν), le premier venu (λε πρεμιέ βενιού, ὁ πρῶτος [ὁ τυχών]). Ἐπομένου δὲ φωνήεντος τὸ e ἐκτείνεται, ὡς aimer à boire (αιμαῖ-ρά-πόαρ, ἀγαπῶ νὰ πίνω).

Τὸ e λαμβάνει ὀξεῖαν πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως ἐπομένου ἀπλοῦ συμφώνου, ἢ ἀφώνου πρὸ ἀμεταβάλλου, ὡς état (ετὰ, κατά-σαςις), éclairer (εκλαιρέ, φωτίζω). ἐξαιροῦνται αἱ λέξεις ἐκεῖναι

εἰς τὰς ὁποίας ἐξέλιπε μετὰ τὸ e κανὲν γράμμα, ὅπερ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἶναι τὸ s, ὡς être (αῖτρ, εἶναι), les êtres (λε-ζαῖτρ, τὰ ὄντα), hête (ἡαῖτ, ζῶν), διότι τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἐγράφετο ἄλλοτε estre (ἀπὸ τὸ ἰταλικὸν essere, καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ esse τῶν Λατίνων), ταῦτα λαμβάνουσι περισπωμένην. Ἐν γένει θεωρεῖται ὡς κλειστὸν πρὸ τῶν ληκτικῶν c, r καὶ t, ὡς bec (πέκ, ῥάμφος), sec (σέκ, ξηρὸς), penser (πανσέ, σοχᾶζομαι), inquiet (εν-κι-έ, ἀνήσυχος), ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ περισπωμένην, ὡς intérêt (εν-τερέ, συμφέρον, τόκος). Ὡσαύτως πρὸ δύο ὁμοίων συμφ. ἐκτὸς τῶν δύο rr (*). Εἰς δὲ τὰς λέξεις dessus (ἄνω), dessous (κάτω) εἶναι σχεδὸν ἄφω-
νον, δηλαδὴ ἡμίφωνον.

Τὸ ληκτικὸν e προφερόμενον λαμβάνει πάντοτε ὀξεῖαν, ὡς trinité (τρινιτέ, τριάς), aménité (ἀμενιτέ, τὸ εὐπροσῆγορον), parlé (παρλέ, ὠμιλημένον)* ἐὰν δὲ συμπέσωσι δύο e εἰς τὴν λήγουσαν καὶ παρλήγουσαν μὴ χωριζόμενα δι' ἄλλου γράμματος, προφερόμενα δὲ καὶ τὰ δύο, λαμβάνουσιν ἀμφοτέρω τὴν ὀξεῖαν, ὡς créé (κρεέ, πεπλάσμενος), τοῦ ὅπ. τὸ θηλ. εἶναι créée (κρεέ, πεπλασμένη) διὰ τριῶν e.

δ'. Τὸ ἀνοιχτὸν é καλεῖται Γαλλιστὶ ouvert καὶ προφέρεται παρτεινομένης τῆς φωνῆς è, ὡς ἐὰν ᾦτο μακρὸν, φέροι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν βαρεῖαν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς première (πρεμιέρ, πρώτη), il préfère (ιλ πρέφερ, προτιμᾷ), καὶ τοῦτο συμβαίνει ὅσάκις δύο e χωρίζονται δι' ἀπλοῦ συμφώνου, καὶ τὸ δεύτερον τῶν δύο e εἶναι ἄφω-
νον, ὡς la prière (λα πριέρ, ἡ δέησις), complète (κονπλετ, πλήρης) κτλ. Ἐξαιροῦνται αἱ λέξεις ἐκεῖναι καθ' ἃς ἐγένετο ἐκθλιψις γράμματός τινος εἰς τὸ προηγούμενον τῶν δύο e, τὸ ὅποιον ἀντὶ βαρεῖας λαμβάνει τότε περισπωμένην, ὡς fête (φαῖτ, ἑορτή), fête, (ταῖτ, κεφαλή), διότι ἐξέλιπε τὸ s τῶν λέξεων feste καὶ teste, καὶ τοῦτο καλεῖται é περισπώμενον (circonflexe), προφ. δὲ ὡς τὸ ἀνοιχτὸν è, καθὼς καὶ εἰς τινὰς μονοσυλλάβους λέξ. ληγούσας εἰς er χωρὶς νὰ ἔχῃ τόνον τὸ e, ὡς mer (μερ, θάλασσα), cher (προσφιλῆς), fer (φέρ, σίδηρος),

(*) Ὅχι μόνον τὸ é προφέρεται ταχέως καὶ καλεῖται διὰ τοῦτο κλειστὸν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἡ αἱ διφθογγος ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἓν é (κλειστὸν). Τοιαῦτα εἶναι, πρὸ πάντων αἱ καταλήξεις αἱ τοῦ πρώτου προσώπου, ὡς j'ai (ἔχω), j'aimai (ἠγάπησα), ἅτινα προφέρονται ὡς εἰ ἦσαν γεγραμμένα δι' é, j' é, j' aimé.

καὶ εἰς τὰς λέξεις *enfer* (ἀνὴρ, ἄδης), *amer* (ἀμέρ, πικρὸς) κτλ. εἰς ταῦτα συμπεριλαμβάνονται τὸ *fier* (φιέρ, ὑπερήφανος) καὶ τὸ *hiver* (χειμῶν). Τὸ *e* πρὸ τῆς διφθόγγου *au* μένει ἄφωνον, ἐὰν δὲν φέρῃ ἐφ' ἑαυτοῦ τόνον, ὡς *les tableaux* (λε ταπλῶ, οἱ πίνακες, αἱ εἰκό-νες). ἐὰν δὲ ἔχῃ ὀξεῖαν, προφέρεται ἀποκεχωρισμένον ὡς ἑ κλει-στόν, οἶον *fléau* (φλεῶ, μάστιξ). Εἶναι δὲ ἄφωνον μετὰ τὸ *u* εἰς τὴν λήγουσαν *guë*, ὅταν ἐπὶ τοῦ *ë* εὐρίσκωνται τὰ διαλυτικά, ὡς *aiguë* (αιγγιῶν, ὀξεῖα), ὡς καὶ εἰς τὴν λέξιν *Caen*=*Καν*. Ἐξαιροῦνται αἱ Λατινικαὶ λέξεις αἱ εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν Γαλλ. ὡς *Habeas corpus* ([χ]άπεας κόρπους, νόμος ἀγγλικός), *exeat* (εγῶ, ἄδεια τοῦ ἐξέρ-χασθαι), (ὑποτακτικὴ τοῦ λατινικοῦ ῥήματος *exire*, ἐξέρχουμαι), ὅπου τὸ *e*, καίτοι μὴ ἔχον τόνον, προφέρεται ὡς ἑ ὀξύτονον.

Προσέτι δὲ εἰς τὴν κατάληξιν *ée*, ὡς *aimée* (αιμέ, ἡγαπημένη), *la pensée* (λα πανσέ, ὁ στοχασμός, ἡ διάνοια), τὸ τελευταῖον *e* εἶναι ὅλως ἄφωνον (*).

Προφέρεται δὲ ὡς *eu* τὸ *e* εἰς τὰς μονοσυλλάβους προσωπικὰς ἀν-τωνυμίας, *je, me, te, le*, ὅταν προφέρωνται ἀπεσπασμένως καὶ ἐμ-φαντικῶς, ὡς *je le veux*, προφέρεται ὡς ἐὰν ἐγράφετο (*jeu leu veux*, τὸ θέλω), *je te le dis* (*jeu te leu dis*, σοὶ τὸ λέγω), *il ne veut pas que je te le dise* (*il ne veut pas que jeu te leu dise*, δὲν θέ-λει νὰ σοὶ τὸ εἴπω). καὶ μετὰ τὴν προστακτικὴν, ὡς *faites-le* (*fai-tes-leu*, πρᾶξε το, κάμε το). Ὅταν συμπέσωσι τρία τοιαῦτα κατὰ σειράν τὸ μεσαῖον ἢ τὸ τελευταῖον ἀποσιωπᾶται.

Τὸ *e* πρὸ τοῦ *i* ἀποτελεῖ διφθόγγον προφερομένην ἐπίσης ὡς ἡ *ai*, οἶον *plein* (πλέν, πλήρης), *dessein* (ἔσσην, σκοπός), *peine* (πέν, κό-πος, λύπη). Ὅταν τὸ *ei* συλλαβίζεται μετὰ τοῦ *l* τοῦτο προφέρεται ὑγρῶς ὡς *ei* [ε], *pareille* (παρέγ[ε], ὁμοία), *conseil* (κονσίγ[ε], συμ-βουλὴ), *conseiller* (κονσεγέ, συμβουλεύω).

(*) Ἐὰν ᾔθελεν ὑπολογίσει τις δι' ἀριθμῶν τὴν ἀξίαν τῆς φωνῆς ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων *e*, ᾔθελε προσδιορίσει οὕτω πως αὐτά·

$$e \text{ ὅλως ἄφωνον} = 0.$$

$$e \text{ ἡμίφωνον} = \frac{1}{2}.$$

$$e \text{ κλειστόν} = 1.$$

$$\left. \begin{array}{l} e \text{ ἀνοικτόν} \\ e \text{ περισπώμενον} \end{array} \right\} = 2.$$

Εἰς τὴν δίφθογγον εἶ, ὅταν τὸ εἶ ἔχῃ τόνον, τότε ἐκάτερόν τῶν φωνήεντων προφέρεται κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον, ὡς obéir (οπέϊρ, ὑπακούω). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου φωνήεντος, πρὸ τοῦ ὁποίου ἤθελε συμπέσει εἰς ὀξύτονον, ὡς Napoléon, Odéon (Ὀ-δεῖον), réussir (ρέ-ιουσίρ, ἐπιτυχᾶν, κατορθῶν).

Τὸ ε πρὸ τοῦ m ἢ n (*) προφέρεται ὡς α ὅταν συλλαβίζεται μετ' αὐτῶν, ὡς emmener (α[ν]μ[ε]νέ, ἀπάγω), entrer (αν-τρέ, εἰσερχομαι), employer (α[ν]-πλοαγέ, μεταχειρίζομαι), content (κο[ν]-τάν, εὐχαριστημένος).

Ἐξαιρέσεις.

ά. Ὅταν μετὰ τὸ en ἀκολουθῇ ἕτερον n συλλαβιζόμενον μὲ ε ἄφωνον, τότε τὸ πρῶτον ε φυλάττει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον, ὡς encienne (α[ν]σιέν, ἀρχαία), la mienne (λα μιέν, ἡ ἐμή), ennemi (έν-ν[ε]μί, ἐχθρός), ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον n προηγῇται ἄλλου τινὸς φωνήεντος ἢ ε μὴ ἀφώνου, τότε τὸ πρῶτον ε μετὰ τοῦ n προφέρεται ὡς an (αν), ὡς ennui (αννυϊ, ἀηδία), solennel (σολανέλ, ἐπίσημος, πάνδημος). Εἰς τὴν λέξιν spencer (σπενσέρ, ἐφεστρίς γυναικεία) τὸ en φυλάττει τὴν φυσικὴν φωνὴν του.

β. Ἐὰν, μετὰ τὰ γράμ. em, en ἀκολουθῇ φωνήεν, τὸ ε φυλάττει τὴν φυσικὴν αὐτοῦ φωνήν, ὡς il se promène (ιλ σ[ε] προμέν, περιδιαβάξει), énumérer (ε-νουμερέ, ἀπαριθμῶ). éminence (ε-μινανς, ἐξοχότης). énerver (ε-νερβέ, ἐκνευρίζω). émanciper (ε-μανσιπέ, ἀφίημι, αὐτεξούσιον ποιῶ). Διότι εἰς τὰ παραδείγματα ταῦτα τὸ ε δὲν συλλαβίζεται μετὰ τοῦ m οὔτε μετὰ τοῦ n ἀλλὰ μεμονωμένον.

Ἐπ' ἐναντίας εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις enivrer (α-νιβρέ, μεθύσκω), enivrement (αν-ιβρεμάν μέθη), καὶ enorgueillir (αν-οργγεγίρ, ἀλαζονεύομαι), τὸ ἀρκτικὸν ε συλλαβίζεται μετὰ τοῦ n, διότι ἀποτελεῖ μετ' αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν en (προφέρ. αν). Ταῦτα δὲν λαμβάνουσι τόνον ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ ε, καίτοι εὑρισκόμενα πρὸ ἀπλοῦ συμφώνου. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰς λέξεις ὅσαι ἄρχονται ἀπὸ τῆς αὐτῆς προθέσεως en ἐπομένου h εἴτε ἀφώνου, ὡς enhardir (αν-

(*) Σημειωτέον ὅτι τὰ σύμφωνα m καὶ n, προηγουμένου αὐτῶν φωνήεντος ἢ δίφθογγου, μετὰ τῶν ὁποίων νὰ συλλαβίζωνται, καὶ ἐπομένου συμφώνου δὲν προφέρονται καθαρῶς ἀλλ' ἀνεπαίσθητως διὰ τῆς ῥινὸς, καὶ ὡς ἐκ τούτου λέγονται ὑπόρρινα (voyelles nasales).

[χ]αρτήρ, ἐνθαρρύνω), enharnacher (αν[χ]αρνασέ, ἐπισάττω ἵππον, χαλινῶ), διότι τὸ ε συλλαβίζεται μετὰ τοῦ ἐπομένου n.

γ'. Ὁμοίως καὶ εἰς τὰς Λατίν. λέξεις, ὅπου τὸ ε, καίτοι εὐρισκόμενον πρὸ τοῦ m καὶ συλλαβιζόμενον μετ' αὐτοῦ, φυλάττει ὅμως τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἤχον, ὡς idem (ἰτεμ, ὁ αὐτός), item (ἰτεμ, περιπλέον), Decemvir (ἑσσεμβίρ, δέκαρχος), καὶ εἰς τὰ παραγόμενα decemvirat (ἑσσεμβιρά, δεκανδρία), Jerusalem (Ζερουζαλέμ, Ἱερουσαλήμ).

δ'. Εἰς τὴν κατάληξιν ien τὸ ληχτικόν ε, καίτοι πρὸ τοῦ n, φυλάττει ὡσαύτως τὴν φυσικὴν αὐτοῦ φωνήν, ὡς rien (ρίεν, μηδέν), le mien (λ[ε]μιέν, ὁ ἐμός), citoyen (σιτοαγέν, πολίτης). Εἰς ταῦτα περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐξῆς, examen (εγγζαμέν, ἐξέτασις), hymen (ὕμέν, ὑμέναιος), gramen (γραμέν, ἄγρωστις), triennial (τριενάλ, τριετής), decennial (ἑσσενάλ, δεκαετής), καὶ τὰ ἐκ τούτων παραγόμενα· ὡσαύτως abdomen (ἀπτόμεν, ὑπογάστριον), amen (αμέν, ἀμήν), Eden (Ἐτέν, Ἐδέμ, ὁ παράδεισος). Φυλάττει ὡσαύτως τὴν φυσικὴν φωνήν του τὸ ε εἰς τὰς ἐκ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης εἰσαχθείσας εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκ τοῦ ἐννέα, ὡς ennéadactyle (ἐννεατάκτυλ, ἐννεαδάκτυλος), ennéagone (ἐννεάγωνον)· καὶ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ Emm φυλάττει τὸ ε τὴν φυσικὴν αὐτοῦ φωνήν, ὡς Emmanuel (Ἐμμανουήλ) κτλ.

Τὸ ε μετὰ τοῦ u ἀποτελεῖ δίφθογγον eu, τῆς ὁποίας ὁ ἤχος εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἢ δι' Ἰταλικῶν· μόνῃ ἢ ζῶσα φωνῇ τοῦ διδάσκοντος δύναται νὰ κατορθώσῃ τὸ τοιοῦτον, διότι αἱ δύο φωναὶ ε καὶ u συγχωνεύονται καὶ συνεκφέρονται διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς, ὡς feu (πῦρ), jeu (παιγνίδιον). Ἐὰν δὲ τὸ ε ἔχῃ τόνον ἀποχωρίζεται τοῦ u, ὡς réunir (συνενόνω).

Περὶ τοῦ I (i).

§. 4. Τὸ φωνῆεν τοῦτο προφέρεται ἐν γένει ὡς τὸ ἡμέτερον i, ὡς imiter (ιμιτέ, μιμῶμαι). Τὸ i πρὸ τοῦ m, ὅταν συλλαβίζεται μετ' αὐτοῦ, ἐπομένου ἄλλου συμφώνου, προφέρεται ὡς e· π. χ. impossible (ε[ν]ποσίτλε, ἀδύνατον)· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ πρὸ τοῦ n, ὡς inconstant (ε[ν]χοστά[ν], ἄστατος). Ἐπομένων δὲ m ἢ δὲ n φυλάττει τὴν φυσικὴν φωνήν του, ὡς immortel (ιμορτέλ, ἀθάνατος), innocent (ινσοῦ[ν], ἀθῶος).

Ἐὰν μετὰ τὸ *i* ἀκολουθῇ ἢ *m* ἢ ἢ *n*, ἐπομένου φωνήεντος, τὸ *i* φυλάττει ὡσαύτως τὴν προφορὰν του, ὡς *initier* (ι-νισιέ, μυοῦμαι), *imitation* (ι-μιτασιόν, μίμησις), διότι τὸ *m* καὶ *n* δὲν συλλαβίζονται μετὰ τοῦ *i*.

Τὸ *i*, ἐπόμενον τοῦ *a* ἢ τοῦ *e* καὶ ἀποτελοῦν μετὰ τῶν φωνηέντων τούτων δίφθογγον, προφέρεται, ὡς εἶδομεν εἰς τὰ φωνήεντα ταῦτα, *ai*=αι, *ei*=αι· ἐπόμενον δὲ τοῦ *o* καὶ συνδυαζόμενον μετ' αὐτοῦ προφέρεται ὡς *oa* ἢ *oua*, ὅσον *loi* (λουά, νόμος), *proie* (προά, λεία)· ἔχον δὲ τὰ διαλυτικά φυλάττει τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἤχον.

Τὸ *i*, προηγούμενης τῆς διφθόγγου *ou* καὶ ἐπομένου *l* μετὰ τοῦ ὁποίου νὰ συλλαβίζηται, ὑγραίνει· μὲν τὸ *l*, ἀλλὰ τὸ *i* μένει ὅλως ἄφω-
νον, ὡς *mouiller* (μουγιέ, ὑγραίνω, βρέχω), *fouiller* (φουγιέ, ἐρευ-
νῶ)· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν δίφθογ. *ueil* ἢ *euil* ὅπου τὸ *i* δὲν ἀκούεται, τὸ δὲ *l* ὑγραίνεται, ὅσον τὸ *ueil* (ὀφθαλμός) προφέρεται ὡς ἔαν ἦτο *euil*, ὡς εἰς τὴν λέξιν *deuil* (πένθος). Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς πε-
ριστάσεις, καθ' ἃς τὸ *i*, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ *o* ἢ τοῦ *eu*, ἀπο-
βάλλει τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἤχον, ἴδε τὰς περὶ τῶν διφθόγγων οἱ καὶ *eu*
παρατηρήσεις.

Τὸ *i* εἶναι ὅτε μὲν μακρὸν ὅτε δὲ βραχὺ, κατὰ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχει τοῦτο θέλομεν ἰδεῖ εἰς τὸ περὶ προσφωδίας κεφάλαιον. Συνδυάζεται δὲ μετὰ τῆς *eu* διφθόγγου προταττόμενον αὐτῆς, ὡς *lieu* (τόπος), *Dieu* (Θεός), ἔνθα συμπρόφέρεται ταχέως μὲν, χωρὶς ὅμως ν' ἀποβάλλῃ τὴν φυσικὴν φωνὴν του.

Περὶ τοῦ *O* (*o*).

§. 5. Τὸ *o* προφέρεται, ἐν γένει, ὡς τὸ ἡμέτερον *o*, καὶ εἶναι εἰς τινὰς μὲν λέξεις βραχὺ, εἰς ἄλλας δὲ μακρόν· ἐν γένει εἰς τὴν πρῶ-
την περίπτωσιν τὸ *o* δὲν ἔχει τόνον, ὅθεν ἐξισοῦται πρὸς τὸ ἡμέ-
τερον *o* μικρόν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἔχει περισπωμένην, καὶ ἀντιστοι-
χεῖ πρὸς τὸ *ω*.

Τὸ *o* μετὰ τοῦ *a* δὲν ἀποτελεῖ δίφθογγον ἀλλὰ προφέρονται, ἐκά-
τερον κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φωνήν, ὡς *coaguler* (κοαγγιουλέ, συμπτῆ-
γνυμι), *coaliser* (κοαλιζέ, συνίσταμαι, συμμαχῶ μετὰ τινος ἐναντίον
ἐτέρου)· μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὰς ἐξῆς λέξ. *Faon* (φᾶν, ἐλάφιον), *raon*
(πᾶν, ταῶς), *Laon* (Λᾶν, πόλις τῆς Γαλλίας).

Τὸ οὖν ἀπαντᾶται ἐν ἀρχῇ γαλλικῆς λέξεως, τὸ μεταχειρίζον-
ται δὲ οἱ Γάλλοι δι' ἑλληνικὰς λέξεις ἀρχομένας ἀπὸ οἱ, ἔνθα ἀκούε-
ται μόνῃ ἢ φωνῇ τοῦ ο, ὡς Oedipe (Ἔτιπ, Οἰδίπους), oedème (εἰτέμ,
οἰδήμα), oecuménique (εἰκουμένικ, οἰκουμενικός). εἰς τὸ μέσον τῆς
λέξεως ἀπαντῶνται ἐνίοτε τὰ δύο φωνήεντα οε ἀλλὰ φυλάττουσιν ἑ-
καστον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φωνήν, ἐπομένων δύο ὁμοίων συμφώνων, ὡς
la moelle (λὰ μοῆλ, ὁ μυελός). προφέρεται δὲ ὡς οὰ ὅταν τὸ ἑ ἔχῃ
περισπωμένην, ὅσον le poêle (λ' ποᾶλ, ἡ θερμάστρα), καὶ la poêle
(τὸ τηγάνιον), ὡσαύτως le poêle (λ' ποᾶλ, τὸ ἐπιτύμβιον κάλυμμα,
ἢ ἡ σκέπη τὴν ὁποίαν κρατοῦσιν ἀπηρτημένην ἐπὶ τῶν νεονύμφων
κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου) (*).

Τὸ ο μετὰ τοῦ eu ἀποτελεῖ τρίφθογγον oeu, προφερομένην ἀκρι-
θῶς ὡς ἡ eu, ὅσον les vœux (αἱ εὐχαί) προφέρεται les veu.

Τὸ ο μετὰ τοῦ i προφέρεται ὡς οα ἢ ουα, ὅσον moi (μοᾶ ἢ μουᾶ,
ἐγώ), toi (τοᾶ, σὺ), ἀλλὰ δὲν εἶναι καθαρὸν οα, ἔρχεται μετὰ
τοῦ οα καὶ ουα χωρὶς νὰ ἦναι ἀκριθῶς οὐδέτερον τούτων, ὡς poids
(ποᾶ, ἡ πούα βάρος), la poitrine (λὰ ποκτριν, τὸ στῆθος), εἰς δὲ τὴν
λέξιν poignée (πο-νιῆ, δρᾶξ), τὸ i μένει σχεδὸν ὅλως ἄφωνον· καὶ
εἰς τὰς ἐξ αὐτῆς παραγομένας λέξεις poignard (πονιᾶρ, ἐγχειρίδιον),
poignarder (πονιαρτῆ, πλήττω δι' ἐγχειρίδιου). εἰς δὲ τὴν λέξιν poi-
gnant, poignante (πουαγνάν-τε, ὀδυνηρός,-ά), ἡ δίφθογγος οἱ προσφέ-
ρεται οὰ καὶ οὐχὶ ο. Μένει ὡσαύτως ἄφωνον τὸ i εἰς τὴν λέξιν oi-
gnon (ονιόν, κρίμιον).

Ἄλλοτε ἢ οἱ ἀνεπλήρου τὴν αἰ εἰς τὰς προσωπικὰς καταλήξεις τοῦ
παρατατικοῦ, π. χ. ἀντὶ τοῦ il était, ἔγραφον il étoit (ιλ εταί, ἦτο),
καὶ εἰς τὰς ἔθνικὰς καταλήξεις Anglais, Français, ἔγραφον Anglois,
François κτλ. Ἄλλ' ἐπρόφερον τὴν οἱ ὡς αἰ. Ὡσαύτως ἐγράφοντο διὰ
τῆς οἱ, προφερομένης ὡς αἰ, αἰ ἐξῆς λέξεις, foible (φαῖπλ, ἀδύνατος),

(*) Εἰς δὲ τὰς ἐκ τῆς ἑλλ. ληφθείσας λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας συμπίπτει ἡ οἱ
πρὸ τοῦ η, ἢ ἀπλοῦν ο, τὸ μὲν οἱ ἢ ο ἀναπληροῦται εἰς τὴν Γαλλικὴν διὰ
τοῦ ο, τὸ δὲ η διὰ τοῦ ἑ, ὡς poème (ποῆμ, ποίημα). τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ
ὅταν ἡ λέξις λήγῃ εἰς οε, τὸ ἑ λαμβάνει βαρεῖαν, ὡς Chloë (Χλώη), Zoë
(Ζωή). Πολλοὶ ἀντὶ τῆς βαρεῖας θέτουσιν ἐπὶ τοῦ ἑ τὰ διαλυτικὰ ἐπομένων δὲ
δύο ὁμοίων συμφώνων, οὐδέποτε τίθεται τόνος ἐπὶ τοῦ παραγομένου αὐτῶν
φωνήεντος.

καὶ τὰ παραγόμενα, *foiblesse* (φαιπλές, ἀδυναμία) κτλ. *monnaie* (μοναί, νόμισμα), *harnois* ([χ]αρναί, ὅπλοφορία), ὁμοίως *connoître* (γινώσκειν), *paraître* (φαίνεσθαι), ἀντὶ τοῦ *faible*, *monnaie*, *harnais*, *paraître*, *connaître*· καὶ τὴν σήμερον εἰσέτι γράφεται ἡ λέξις *raideur* καὶ διὰ τῆς οἱ *roideur*, καθὼς καὶ αἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παραγόμεναι *roide*, *roidir*, καθ' ἃς ἡ οἱ προφέρεται εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν ὡς ἡ αἱ δηλαδὴ *raideur*, *raidir* κτλ. εἰς δὲ τὸ ὑψηλὸν ὕψος, ῥουατίρ.

Τὸ ο μετὰ τοῦ *u* ἀποτελοῦσι δίφθογγον *ou* προφερομένην ὡς τὸ ἡμέτερον *ou*, ὅσον *doux* (τοῦ, γλυκὺς, κρᾶς), *poussif* (πουσσίφ, ἀσθματικός). Ἐὰν δὲ ἐπὶ τοῦ *u* ὑπάρχωσι τὰ διαλυτικὰ, τότε ἕκαστον τῶν φωνηέντων φυλάττει τὴν ἰδίαν του φωνήν· καὶ τοῦτο συμβαίνει εἰς τὴν Λατινικὴν κατάληξιν τῶν εἰς *ous* κυρίων ὀνομάτων ὡς *Achelous* (Ἀκελόους, Ἀχελῷος).

Περὶ τοῦ *U* (*u*).

§. 6. Τὸ *u* προφέρεται ὡς τὸ ἀρχαῖον *u* τῶν Ἑλλ. ἡ ἐκφώνησις αὐτοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρασταθῇ ἀκριβῶς δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἀλλ' ὡς ἔγγιστα διὰ τοῦ *ιου*, προφερομένου διὰ μιᾶς ἐκπομπῆς τῆς φωνῆς (*), καθ' ἣν τὸ *i* δὲν ἀκούεται ποσῶς, τὸ δὲ *ou* λεπτύνεται.

Τὸ *a* προαπτόμενον τοῦ *u* ἀποτελεῖ δίφθογγον *au* προφερομένην ὡς τὸ ἡμέτερον *ω*, ὡς *raivre* (πῶβρ, πτωχός)· (ἰδὲ περὶ τῆς δίφθογγου ταύτης εἰς τὸν 2 παράγραφον). Ἐχον δὲ τὰ διαλυτικὰ ἐπ' αὐτοῦ τὸ *u* προφέρεται ἀναγελυμένως, ὅπερ συμβαίνει εἰς τὰς εἰσαχθείσας εἰς τὴν Γαλλικὴν Λατινικὰς κατάληξεις κυρίων ὀνομάτων εἰς *aüs*, ὅσον *Charilaüs* (Καρίλα-ιούς, Χαρίλαος), *Esau* (Ἐσα-ιού, Ἡσαῦ). Τὸ *u* ἐπόμενον τοῦ *o* ἀποτελεῖ τὴν δίφθογγον *ou*, προφερομένην ἀκριβῶς ὡς τὴν ἡμετέραν *ou*, ἔχον δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὰ διαλυτικὰ ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτῆς, ὡς εἶδομεν εἰς τὸ *o*.

Τὸ *u* πρὸ τοῦ *n* ἢ πρὸ τοῦ *m*, συλλαβιζόμενον μετ' αὐτῶν, προφέ-

(*) Τῆς ἀρχαίας προφορᾶς τοῦ *u* βλέπει τις ἔχνη εἰς τὸν Ἀριστοφάνην καὶ εἰς τοὺς αὐτόχθονα Ἀθηναίους, ὅσοι δὲν ἠτχολήθησαν πολὺ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς· οὗτοι προφέρουσι τὸ *u* ὡς τὸ γαλλικὸν *u* εἰς τὰς λέξεις ἄμυρα, τὰ ὅποια προφέρουσιν ἄμυρα, σινυικὴ ἀντὶ συκῆ, κτλ.

ρεται ὡς eun (*), ὡς emprunter (an-preun-ter, δανείζομαι). Ὡσαύτως εἰς τὸ ἀριθμητικὸν ἢ ἀόριστον un (eun, εἷς) τὸ n εἶναι ὑπόρρινον· εἰς δὲ τὸ θηλ. une (μία) τὸ u φυλάττει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἤχον, διότι δὲν συλλαβίζεται μετὰ τοῦ n· διὰ τοῦτο καὶ τὸ n προφέρεται καθαρώς u-ne (ἱούν), humble (heun-ble, ταπεινός), ἐνῶ εἰς τὸ humiliation (ἱουμιλιασιόν, ταπείνωσις), humecter (ἱουμεκτέ, ὑγραίνω, ἐκ τοῦ ὕω-ῡσμα-ῡμα), τὸ u προφέρεται καθαρώς.

Τὸ u μένει ἄφωνον μετὰ τὸ g ἐπομένου τινὸς φωνήεντος, ὡς ἐπὶ τοῦ πολὺ τοῦ e ἢ τοῦ i· συντελεῖ δὲ ἵνα τὸ g ἀπολέσῃ τὸν ἤχον τοῦ j (ζ) καὶ τηρήσῃ τὸν ἤχον τοῦ γ (γγ). ὡς longue (λόνγγ, μακρά), languir (λανγγίρ, μαραίνομαι), distinguer (τίστενγγέ, διακρίνω), longuement (λονγγ[ε]μάν, διεξοδικῶς) κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς guë ἂν ὑπάρχωσι τὰ διαλυτικὰ ἐπὶ τοῦ ë, τὸ μὲν u προφέρεται, τὸ δὲ ë μένει ἄφωνον, ὡς aiguë (αιγγιου, ὀξεῖα), il arguë (ἰλ αργγιου, κατηγορεῖ)· τὰ δὲ ἐξῆς φυλάττουσι τὴν φυσικὴν φωνὴν τοῦ u προφερομένου ὡσαύτως τοῦ ἐπομένου e ἢ i, aiguille (αιγγιουί[ε], βελόνη, ῥαφίς) καὶ τὰ ἐκ ταύτης παραγόμενα aiguillon, aiguillonner, aiguillette κτλ. ὁμοίως aiguiser (αιγγιουίζε, ἀκονάω-ῶ, ὀξύνω) καὶ τὰ παραγόμενα aiguiseur, aiguisement, aiguiserie, aiguité, arguer (αργγιουέ, κατηγορῶ, ἐξελέγγω)· δὲν πρέπει δὲ νὰ τὸ συγχέωμεν μὲ τὸ ἄλλο arguer (ἀργγέ, λεπτύνω), inextinguible (ινεκ-στενγγιου-ίπλ, ἀσβεστος, ἐπιθετικῶς), Guise (Γκιουίξ (**), Γκίσα πόλις τῆς Γαλλίας), Le Guide (Γκιουίξ, ὁ Γουίδιος, ἑξοχος ζωγράφος Ἰταλός)· κατεχώρισαν τινὲς, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς, μεταξὺ τῶν ἐξαίρεσεων τούτων καὶ τὸ sanguinaire, τὸ ὅποιον βεβαίως προφέρεται σανγγιναιρ, αἱμοχαρῆς καὶ οὐχὶ σα[ν]γγουϊνσίρ.

(*) Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ὅχι μόνον τὸ u ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ φωνήεντα ἀνεξαιρέτως, καθὼς ἢ αἱ δίφθογγοι, ὅταν προηγῶνται τοῦ m ἢ τοῦ n καὶ συλλαβίζωνται μετ' αὐτῶν, καθιστῶσιν ὑπόρρινα τὰ σύμφωνα ταῦτα, ἐκτὸς μόνον ὅταν συνέπωνται δῶα m ἢ δῶα n εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, ὡς s'immiscer (σ'ιμισέ, ἀναμιγνύομαι), inné (ινέ, ἐμφυτος), ὅπου προφέρονται καθαρώς εἰς τὸ πρῶτον ὡς m καὶ εἰς τὸ δεύτερον ὡς n.

(**) Ἐξαίρουνται ὁμοίως καὶ αἱ λέξεις linguiste, (λενγγιουίστ, ὁ καταγινόμενος εἰς τὰς γλώσσας), linguistique (λε[ν]γγιουίστικ, ἡ περὶ τὰς γλώσσας σπουδὴ). Εἰς δὲ τὸ lingual-e (λε[ν]γγουάλ, τὸ ἔχον σχέσιν πρὸς τὴν γλῶσσαν ὄργανον), τὸ u προφέρεται ὡς ou· muscle lingual (μουσκλε λε[ν]-γγουάλ, ὁ γλωσσικός μῦς), linguatule (λε[ν]γγιου-ατιουάλ, εἶδος σκώληκος [ἑλμινος]), inguinal-le (ιν-γγιου-ινάλ, βουβώνιος), hernie inguinale (βουδω-νοκίλη).

Τὸ u εἰς τὰς λατινικὰς λέξεις τὰς εἰσαχθείσας εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ ληγούσας εἰς um προφέρεται ὡς o, οἷον maximum (μαξιμόμ, ὁ ἀνώτατος ὅρος), factum (φακτομ, δικογραφία), factotum (φακτότον, πολυπράγμων, παντοπράκτωρ).

Μετὰ τὸ q γράφεται πάντοτε τὸ u, ἐκτὸς τοῦ coq (κόκ, πετεινός), καὶ cinq (σεν[χ], πέντε)· τὰ δὲ παραγόμενα ἐκ τοῦ cinq λαμβάνουσι τὸ u, ὡς cinquante (σεν-κάν-τ, πενήτηκοντα), cinquantième (σεν-κάν-τιέμ, πενήτηχοτός)· ἀλλὰ μένει ἄφωρον, καθὼς ἐπίσης ὡςάκις ἔπεται τοῦ q, ὡς quoi (κουά, τίς), quiconque (κικόνκ, ὅστις, ἀορίστως), éloquence (ελοκάνς, εὐγλωττία), aquéduc (ακετιούκ, ὑδραγωγεῖον)· ἐξαίρουσιν τὰ ἐξῆς, ὅσων τοῦ u προφέρεται ὡς ou, aquarius (ακουα-ριους, ὑδροχόος, ὁ ἀγερτισμὸς κατὰ τοὺς λατίνους, κατὰ δὲ τοὺς Γάλλους verseau), καὶ ὅλαι αἱ παραγόμεναι ἐκ τῆς ῥίζης aqua (ὑδωρ), ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω aqueduc καὶ τοῦ aqueux, aqueuse (ak-eux, ak-euse, ὑδατώδης), ὅπου τὸ u μένει ἄφωρον, aquarelle (ακουαρέλ, ζωγραφία γινομένη δι' ὑδατωδῶν χρωμάτων), aqualique (ακουατικ, ἐνυδρὸς), équateur (ékouateur, ἰσημερινός), équation (εκουασιον, ἐξίσωσις), liquation (λικουασιον, ρευστοποιήσις, ἀποχωρίσις διὰ θερμότητος μετάλλου τινὸς ἐξ ἄλλου ἥττον εὐχύτου), in-quarto (πρόφ. ιν-κουάρτο, εἰς τέταρτον φύλλον, δηλαδὴ μέγεθος φύλλον). Πάντα τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ quadre (κουάτρ, τὸ ἑλληνικὸν τετρα) καὶ ταῦτα εἶναι πάμπολλα, ὡς quadraginaire (ῥγδοηκοντούτης), quadragésime (ἡ κυριακὴ τῆς ὀρθοδόξιας), quadrangulaire (τετράγωνον). Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ ἐξῆς

Quaker (Κουάκρ, Κουάκερος).

Quanquam (καί τοι, [ἐκ τοῦ Λατίν. quamquam]).

Quantum (μερίδιον τῶν συμβαλλόντων).

Quartz (κουάρτζ, ὀρυκτὸν ἐκ σιλικίου καὶ στύψως).

Εἰς δὲ τὰς ἐξῆς τὰ δύο φωνήεντα ui ἢ ue προσφέρονται ἀποχωρισμένα, ἕκαστον κατὰ τὴν ἰδίαν φωνήν του.

Aquifère (ακιου-ϊφέρ, ὑδραγωγεῖον), équestre (εκιου-εστρ, ἵππο-τικός), équidistant (ὁ ἐξίσου ἀπέχων), équitation (ἵππασία).

Aquifoliacé (εἶδος πρίνου), equiangle (ισογώνιος), équilateral (ισό-πλευρος).

Aquifolium (ακιου-ιφόλιουμ, εἶδ. ὀξυμυρσίνης), liquefaction (τῆξις).

Aquila (πόλις τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως) ἐκ τοῦ aquila (ἀετός Λατ.), équimultiple (ἰσοπολλαπλούς).

Aquila Alba (λέξ. χημείας, ὁ καταγινόμενος εἰς χημικούς συνδυασμούς, κυρίως δὲ εἰς τὸ πρωτοχλώριον ὑδραργύρου).

Aquilaire (δένδρον Ἰνδικόν, καλούμενον δένδρον τοῦ ἀετοῦ).

Aquilano (ὄνομα κύριον ἐξόχου ἱατροῦ), quinquenium (ku-in-ku-é-ni-om, πενταετία, [λατ. λέξ. λεγομένη ἀντὶ τοῦ Γαλλ. lustre]).

Aquilane (τὸ ὁμοιάζον μὲ τὸ τοῦ ἀετοῦ δένδρον), questeur (ταμίας), questure (τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ταμίου).

Aquile (μελανωπός), ubiquiste (ἅπανταχού), καὶ τὰ κύρια ὀνόματα Quinte-Curce (Κόϊντος Κούρτιος), Quintilien (Κυντιλιανός).

Aquilée (ὄνομα πόλεως).

Aquilége (ὕδατολόγος, ὄνομα δοθέν ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Αὐγούστου εἰς τοὺς διερευνῶντας τὰ ὑπόγεια ὕδατα).

Περὶ τοῦ Υ (y).

§. 7. Τὸ y, καίτοι Ἑλληνικόν, εἰσῆχθη εἰς τὴν Γαλλ. καθὼς καὶ εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως προτάττεται αὐτοῦ πάντοτε τὸ h ὅταν ἡ λέξις ᾦναι Ἑλληνική, ἵνα δείξῃ τὸν δασυσμὸν τῆς Ἑλληνικῆς ἐξ ἧς ἐλήφθη, καὶ εἰς τοιαύτην περιστάσιν προφέρεται ὡς i, ὡς hypothèse (ὑποτέξις, ὑπόθεσις), hymen (ὑμὲν, ὑμέναιος), hypocrite (ὑποκριτὴς, ὑποκριτής) κτλ.

Εἰς τὰς Ἀγγλικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας παρεδέχθησαν οἱ Γάλλοι, τὸ y ἐπὶ κεφαλῇς τῆς λέξεως ἄνευ h προφέρεται ὡς γε ἢ γιᾶ, οἷον yacht (γιάκ, εἶδος πλοιαρίου κινουμένου διὰ κωπῶν καὶ ἰστίων), York (Γιόρκ, Εὐόρακος, πόλις τῆς Ἀγγλίας). Εἰς τὰς Γαλλικὰς, ἐν ἀρχῇ λέξεως, προφέρεται ὡς i· ἐνούμενον δὲ μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος, ἀκούεται ὡς iγῆ, iγι, οἷον jeux (ιγιῶ, ὀφθαλμοί), les yeux (λε ζιῶ), Yonne ([γ]ιόν, Ἰκαύνη, ποταμὸς καὶ νομὸς τῆς Γαλλίας).

Τὸ y προηγούμενον τοῦ m ἢ τοῦ n καὶ συλλαβιζόμενον μετ' αὐτῶν, προφέρεται ὡς e, π. χ. Sympathie (σεν-πα-τι, συμπάθεια), Nymphe (νέμφ, νύμφη, θεᾶ), syntaxe (σεν-τάξ, σύνταξις). Ὅταν ὅμως προηγῇται ἀπλῶς τῶν συμφώνων τούτων, ἀλλὰ δὲν συλλαβίζεται μετ' αὐτῶν, προφέρεται ὡς i, π. χ. symétrie (συμετρί, συμμετρία), synonyme (συνωνύμ, συνώνυμα).

Όταν προηγῆται αὐτοῦ φωνῆεν καὶ ἔπηται σύμφωνον ἢ φωνῆεν, τὸ γ ἀναλύεται εἰς δύο ii, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἀποτελεῖ διφθογ-
γον μετὰ τοῦ προηγουμένου φωνήεντος, τὸ δὲ δεύτερον, ἂν προηγῆται
φωνήεντος, συνδυάζεται μετ' αὐτοῦ, ἐὰν δὲ συμφώνου, προφέρεται ὡς
ἐν i, ὡς employer, emploi-ier (αν-πλοα-γέ, μεταχειρίζομαι, χρῶ-
μαι), citoyen, (citoi-ien, σιτουα-γέν, πολίτης), pays (pai-i, παι-ϊ,
τόπος, χώρα). Μεμονωμένον τὸ γ προφέρεται ὡς ἀπλοῦν i, qu'-y-a-
t-il? ((κ'ι-ατῖλ, τί εἶναι;), vas-y (βαζ-ι, ὕπαγε ἐκεῖ).

Τὸ γ δύναται νὰ προηγῆται τοῦ i, τὸ ὁποῖον φυλάττει τὴν φυσικὴν
αὐτοῦ φωνήν, τὸ δὲ γ συνδυάζεται μετὰ τοῦ προηγουμένου φω-
νήεντος, οὐδέποτε ὁμως ἔπεται τοῦ i, οἷον que nous voyions (ὥστε
νὰ ἴδωμεν).

Τὸ γ προηγούμενον τοῦ o δὲν μεταβάλλει τὴν φωνήν αὐτοῦ ἀλλὰ
προφέρεται ὡς i. Τοῦτο δὲ συμβαίνει πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐκ τῆς ἐλ-
ληνικῆς γλώσσης εἰσαχθείσας λέξεις, ὡς myope (μύωψ), myopie
(μυωπία), myosotis (μυσωτίς, εἶδος φυτοῦ), myotomie (μυστομία).

Τὸ ληχτικὸν γ, προηγουμένου τοῦ e ἀφώνου, συνδυάζεται μετ'
αὐτοῦ καὶ συμπροφέρονται ἀμφότερα ὡς ai, οἷον dey (dei ἢ dé).

Τὸ γ πρὸ τοῦ e ἀφώνου τρέπεται εἰς ἀπλοῦν i, ὡς il employe
γίνεται il emploie (μεταχειρίζεται).

*Περὶ τῶν ὑποβρίνων καλουμένων φωνηέντων ἢ
διφθόγγων.*

§. 8. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτ. διφθόγγων καὶ τριφθόγγων, οἱ Γάλλοι καλοῦ-
σι διφθόγγους ὑποβρίνους ἢ φωνήεντα ὑπόβρινα, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς, συν-
δυασμούς τινας φωνηέντων, ἅτινα συνάπτονται μετὰ τοῦ n ἢ m, ἢ
μᾶλλον μετὰ τοῦ n, διότι καὶ τὸ m προφέρεται ὡς n διὰ τῆς ῥινός·
λέγω οὐχὶ ὀρθῶς, διότι δὲν εἶναι τοιαύτη ἡ φύσις τῶν φωνῶν, νὰ ᾖναι
δηλαδὴ ὑπόβρινοι, ἀλλ' εἶναι πάντοτε τὸ n, τὸ ὁποῖον προφέρεται διὰ
τῆς ῥινός. Τοιαῦται εἶναι am, an, en, em, in, aim, ain, ein, om,
on, um, un, ien, iem, ion, uin κτλ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΩΝΩΝ.

Περὶ τοῦ B (b).

§. 9. Τὸ σύμφωνον τοῦτο προφέρεται [μ]πὲ ἢ πε, χωρὶς ὁμως νὰ ἀκούηται τὸ μ, ἢ καὶ ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐλληνικὸν β, καθὼς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἐξῆς στίχου τοῦ Κρατίνου τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Εὐστάθιος.

α' Ὁ δ' ἡλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βῆ, βῆ, λέγων, βαδίξει. »

Ὅθεν τὸ πρόβατον ἐκφωνεῖ [μ]πέε, [μ]πέε, ἐξ οὗ φαίνεται ἡ ἀρχαία προφορά τοῦ β καὶ συγχρόνως ἡ τοῦ η ὡς δύω ε.

Τὸ h προφέρεται πάντοτε καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων, εἴτε πρὸ φωνήεντος εἴτε πρὸ συμφώνου, ὡς *bénir* ([μ]πενίρ ἢ πενίρ, εὐλογῶ), *abandonner* (ἀπαντῶνέ, ἐγκαταλείπω), *absence* (ἀψάνσ, ἀπουσία), *obtenir* (ὀπτενίρ, ἐπιτυγχάνω).

Ὅταν συμπέσωσι δύω h, ὅπερ εἶναι ἀρκετὰ σπάνιον, καθ' ὅσον μόνον αἱ ἐξῆς λέξεις ἀπαντῶνται εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν γραφόμεναι διὰ δύω h, *sabbat* (σαπά, θόρυβος), *abbaye* (ἀπέι, κοινόβιον ἢ μοναστήριον ἐκ τοῦ *abbé*, ἀββάς), *Abbeville*, πόλις τῆς Γαλλίας, καὶ *Rabbin* (ράββίνος), μόνον τὸ ἐν h ἀκούεται.

Προφέρεται ὡσαύτως τὸ ληκτικὸν h εἰς ὅλα τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶναι ἐβραϊκὰ, ὡς *Job*, *Jacob*, *Kaleb*, *Achab*, καὶ εἰς τὰς δύω γαλλικὰς λέξεις *radoub*, (ἐπισκευὴ πλοίου) καὶ *rumb*, (ρόντ) μία ἐκ τῶν 32 γωνιῶν τῆς ναυτικῆς πυξίδος.

ΣΗΜ. Μένει δ' αἰετοῦς ἄφωνον, καὶ ὅταν προσέτι ἡ ἀκόλουθος λέξις ἀρχῇται ἀπὸ φωνήεντος, εἰς τὴν λέξιν *plomb* (πλόν, μόλυβδος), *à plomb* (α πλόν, καθέτως), *l'aplomb* (λ' ἀπλόν, ἡ εὐστάθεια), *sur plomb et cuivre* (σιούρ πλόν ε κιου-ίβρ, ἐπὶ μόλυβδου καὶ χαλκοῦ). Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰ παρὰ γόμενα ἐκ τοῦ *plomb* προφέρεται τὸ h, *plomber*, *plombage* κτλ.

Marqué au b (μαρκέ ω π) σημαίνει μονόφθαλμον, κυρτὸν ἢ χωλὸν, διότι καὶ τὰ τρία ταῦτα ἐλαττώματα εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀρχονται ἀπὸ h, *borgne* μονόφθαλμος, *bossu* κυρτός, *boiteux* χωλός.

Περὶ τοῦ C (c).

§. 10. Τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους, ὡς τὸ Ἑλληνικὸν κ, ὡς τὸ σ καὶ ὡς τὸ see τῶν Ἰταλῶν, ἢ ὡς τὸ sha τῶν Ἀγγλῶν.

(ΓΑΛ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

Τὸ *c* προηγούμενον τῶν φωνηέντων *a*, *o* ἢ *u* καὶ τῶν διφθόγγ. ὅσαι ἄρχονται ἐκ τῶν αὐτῶν φωνηέντων, προφέρεται ὡς *x*, οἷον *caresse* (καρές, θωπεία), *corps* (κόρ, σῶμα), *courir* (κουρίρ, τρέχω), *caution* (κωσιόν, ἐγγύησις), *cuirasse* (κιου-ιράσ, θώραξ).

Τὸ *c* προηγούμενον συμφώνου προφέρεται πάντοτε ὡς *x*, ὡς *éclairer* (ἐκλαιρέ, φωτίζω), *croître* (χροάτρ, αὐξάνω), *activité* (ακτιβιτέ, ἐνεργητικότητα).

ΣΗΜ. Εἰς τὴν κατάληξιν *ction* τὸ *ct* προφέρεται ὡς *ξ*, ὡς *action* (αξίον, πρᾶξις), *objection* (οὔξεξιόν, ἀντίρρησης).

Τὸ *c* πρὸ τῶν φωνηέντων *e*, *i* καὶ *y* προφέρεται ὡς *s* καὶ ὅταν προσέτι μετὰ τὰ φωνήεντα ταῦτα ἔβηλεν ἀκολουθῇ *a*, *o* ἢ *u*, ὡς *forcer* (φορσέ, βιάζω), *morceau* (μορσώ, τεμάχιον), *civilités* (σιβιλιτέ, φιλοφροσύνη), *cypres* (σιπρέ, κυπάρισσος).

Φυλάττει προσέτι τὴν προφορὰν τοῦ *s*, ὅταν πρὸ τοῦ *ce*, *ci* ἢ *cy* προηγῇται *s*, ὡς *descendre* (ἔσάντρ, καταβαίνω), *science* (σιάνς, ἐπιστήμη), *Scylla* (Συλλά, Σκύλλα).

Ὅταν πρὸ τοῦ *e* ἢ τοῦ *i* εὐρίσκωνται δύο *ce* τὸ πρῶτον, συλλαβιζόμενον μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ, προφέρεται ὡς *x*, τὸ δὲ δεύτερον ὡς *s*, ὥστε ἀμφοτέρα συμπροφερόμενα ἀποτελοῦσι τὸν ἤχον τοῦ ἡμετέρου *ξ*, ὡς *succès* (συουξέ, ἐπιτυχία), *accident* (αξιτάν, συμβάν).

Ἐὰν μετὰ τὰ δύο *ce* ἀκολουθῇ *a*, *o* ἢ *u* τὸ *c* ἀκούεται ὡς ἓν *x*, ὡς *accourir* (ακουρίρ, τρέχω).

Προφέρεται ἐπίσης ὡς *s* πρὸ τῶν *a*, *o* καὶ *u* ὅταν τὸ *c* ἔχῃ ὑπογεγραμμένον τὸ ὑπόστιγμα (*ç*) τὸ καλούμενον *cédille*, ὡς *ça et là* (σά ε λὰ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ), *nous commençons* (νου κομανσόν, ἀρχίζομεν), *il reçut* (ιλ ρεσιού, ἐδέχθη, ἔλαβε).

Τὸ *c* μετὰ τοῦ *h*, ἐπομένου φωνήεντος οἰοῦνδήποτε, προφέρεται ὡς τὸ ἰταλικόν *see* ἢ ὡς τὸ ἀγγλικόν *sha*, ἀλλὰ διὰ γραμμάτων ἑλληνικῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ ἀκριβῶς ὁ ἤχος αὐτοῦ, διότι δὲν προφέρεται οὔτε *σά* οὔτε *χά*, ἀλλὰ *see*, (ἰταλιστί), οἷον *chemin* ὁρόμος, *chuchoter* (*) (*shushoté* [ἀγγλιστί], ὑποψιθυρίζω) ἐξαιροῦνται δὲ

(*) Πολλοὶ τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων διασώζοντες τὴν πρὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπανατάσεως προφορὰν τῶν, προφέρουσι τὴν συλλαβὴν *schu* ἀκριβῶς ὡς τὴν

τὰ ἐξῆς ἔνθα τὸ ch προφέρεται ὡς κ' Achab ὁ 'Αχάβ, Achéloüs ὁ 'Α-
 χελῶς, Anachorète ἀναχωρητὴς (ἰσκητὴς), archaïsme ἀρχαϊσμός,
 archaïque ἀρχαϊκός, archange ἀρχάγγελος, archéologie ἀρχαιολο-
 γία, archéologue ἀρχαιολόγος, archéographie ἀρχαιογραφία, ar-
 chétype ἀρχαίτυπον, archiépiscopal ἀρχιεπισκοπικός, archiépisco-
 pal ἀρχιεπισκοπική· τὰ δὲ λοιπὰ σύνθετα ἐκ τοῦ archi προφέρουν τὸ chi
 ὡς τὸ ἰταλικὸν sci, ὡς archidiacre (προφ. ἰταλ. arscidiaer). Προφέ-
 ρεται δὲ ὡς κα, κατ' ἐξαιρέσιν ὡσαύτως, καὶ εἰς πολλὰ κύρια καὶ
 ἔθνηκα ὀνόμ., οἷον Chalcédoine, (Χαλκηδών), Chalceide (Χαλκίς) καὶ εἰς
 ὅλα τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ chalcō (χαλκός), chalcographie χαλκογραφία,
 ὁμοίως chersonèse χερσόνησος, Chanaan καὶ Chananien, Charybde
 (Χάρυβδις), chiromancie χειρομαντεία, choeur καὶ chorus χορός
 καὶ τὰ παραγόμενα. Eucharistie εὐχαριστία (εἰς τὴν λειτουργίαν), Ma-
 chaon Μαχάων, Machiavelli καὶ τὰ παραγόμενα· Nabuchodonoso-
 r Ναβουχοδονόσωρ, Melchior, Melchisédech, Michel-ange Mi-
 χαήλ ἄγγελος· (τὸ δὲ Michel μόνον ἄνευ τοῦ ange προφέρεται ὡς
 τὸ ἰταλικὸν see)· oecuménique οἰκουμενικός, catechumène κατη-
 χούμενος, choléra (χολέρα καὶ τὰ σύνθετα ἢ παράγωγα), écho ἡ ἠχώ,
 orchestre ἡ ὀρχήστρα, chondre (χόνδρος καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα)·
 εἰς τὴν λέξιν almanach (*) οἱ περισσότεροι ἀποσιωπῶσι τὸ ch προ-
 φέροντες αλμανᾶ, ἄλλοι δὲ προφέρουσι τὸ c ὡς κ αλμανάκ· Civi-
 ta-Vecchia (**) (Σιβίτα-βέκκια), Zacharias, chiliade (χιλιὰτ χι-
 λιάς) καὶ τὰ σύνθετα, Hanchinol (φυτὸν Μεξικανικόν) καὶ τινα ἄλλα
 σπανιώτερα.

Ὅταν μετὰ τὸ ch ἀκολουθῇ σύμφωνον, τὸ ὅποιον εἶναι συνήθως
 ἐν ἐκ τῶν ὕψων, τὸ h μένει ἄφωνον, γράφεται δὲ διὰ τὴν παρα-
 γωγὴν τῆς λέξεως, τὸ δὲ c προφέρεται ὡς κ, ὡς du chlore, christ,
 chrétien (κλὸρ, χλώριον, Κρίστ, Χριστός, κρετιέν, χριστιανός).

γαλλικὸν chou, λέγοντες σκύδαλα (chouvala). Εἰς δὲ τὴν Κύπρον ὁ κοινὸς
 λαὸς προφέρει ἐπίσης τὸ σκυ ἢ σχι ὡς τὸ chi τῶν Γάλλων. Ὁ σκύλος, φέρ'
 εἰπεῖν, προφέρεται chillos, τὸ δὲ σχοινίον (chinin) κτλ. Ἡ αὕτη προφορὰ ἀ-
 παντᾶται καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῶν ὁμογενῶν.

(*) Εἰς τὰ λήγοντα εἰς ch, τὸ c προφέρεται ὡς κ, τὸ δὲ h μένει ἄφωνον.

(**) Ἐν γένει τὰ κύρια ὀνόματα τῶν ξένων ἔθνων φυλάττουσι τὴν ἐθνικὴν
 αὐτῶν προφορὰν.

Εἰς τὰς λέξεις vermicelle καὶ violoncelle τὸ ce προφέρεται ὡς che ὡς ἐὰν ἦτο vermicelle πολφὸς (φιδὲς), violonchelle βάρβιτος.

Τὸ c προφέρεται ὡς γγ εἰς τὴν λέξιν seconde, seconder κτλ.

Τὸ s πρὸ τοῦ ch οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς προφορᾶς αὐτοῦ ἐπομένου e, i ἢ y, ὡς Eschyle (Echile, Αἰσχύλος), Eschine (Echine, Αἰσχίνης), εἰς δὲ τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ληφθείσας λέξεις τὸ scha προφέρεται ὡς ска, ὡς eschare (ἐσχάρα), escharifier (ἐσχάρω), escharification (ἐσχάρωσις) κτλ.

Τὸ ληκτικὸν c ὅτε μὲν προφέρεται, ὅτε δὲ μένει ἄφωνον· προφερόμενον ἔχει πάντοτε τὸν ἥχον τοῦ c, ὅποιονδήποτε φωνῇεν καὶ ἂν προηγῇται αὐτοῦ, ὡς sac (σάκ), avec (ἀβέκ)· προφέρεται δὲ εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις, agarie (ἀγαρικόν, alambic (διϋλιστήριον [λαμπίκος]), aquéduc (ὕδραγωγεῖον), arc (*) (τόξον), arsenic (ἀρσενικόν [δηλητήριον]), aspect (**) (θέα), aspic (εἶδος ὄψεως), astic (ὅστων στυλ-πνωτικόν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὑποδηματοποιοῖς), avec (σύν, ὁμοῦ), bac (εἶδ. λέμβου), basilic (βασιλίσκος, εἶδ. ὄψεως), bec (ράμφος πτην.), bivac καὶ bivouac (συναίθριαισις, καταυλισμός), blac (κῆρυκος τῆς Ἀφρικῆς), bloc (ὁλότμητος λίθος), bouc (τράγος), brie εἰς τὴν φράσιν (de brie et de brac, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως), caduc (ψοαρτός, ἐτοιμόρροπος), chic (χάρις, χροῖ), chouc ἢ choucas (χουκά, εἶδος κόρακος), choc (χροῦσις), cogniac (Κονδάτη, πόλις τῆς Γαλλίας), cornac (ἐλεφαντοφορβός), eric-erac (κρότος θραύσεως), eric-croc (κρότος ποτηρίων συγχρουμένων), diagnostic (διαγνωστικόν), due (δοῦξ) καὶ archiduc (ἀρχιδούξ), échec (προσβολή), estoc (αἰχμή, ξίφος), fisc (δήμεισις), fic-flac (ραπισμός), frac (ἐπενδύτης [βελάδα]), froc (μοναστικόν κάλυμμα), Grec ("Ἑλλην), hamac (κλίνη ἀπηρητημένη, κρεμαστή), hoc (εἶδος παιγνιδίου), ad hoc (πρὸς τοῦτο, κατάλληλον), Isaac (Ἰσαάκ), lac (λίμνη), Languedoc (ἡ Ναρβονικὴ Γαλατία), manioc (εἶδ. θάμνου), Marc (Μάρκος [ὅρα σημ. περὶ τῶν κυρ. ὀνομ. σ. 19]), Maroc (τὸ Μαρόκον), mastic [le] (μαζύχη), mic-mac ἢ micmac (ἀμηχανία),

(*) Arc-boutant κατὰ τὴν σύνθεσιν ἐπομένου συμφώνου τὸ ληκτικὸν c τῆς λέξεως arc μένει ἄφωνον ὡς arc-boutant (αρ-πούτάν) ἀντηρίς.

(**) Ὅρα τὰ λέγοντα εἰς et εἰς τὸν περὶ τοῦ t παράγραφον, καθὼς καὶ τὰ περὶ τῆς συνεκφωνήσεως τοῦ ληκτικοῦ et μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως.

musc (μόσχος), parc (δάσος περίφρακτον), pec εἰς τὴν φράσιν (hareng pec, βαρελάκι διὰ μαινίδας [ρέγκας]), pic (κορυφὴ ὄρους), à pic (καθέτως), public (τὸ κοινόν), ric-à-ric (μετ' αὐστηρᾶς ἀκριθείας), roc (βράχος), sac (σάκκος), sec (ξηρὸς), scubac ἢ escubac (εἶδος πνευματώδους ποτοῦ), soc (ὕνις [ὑνίον]), stoc (βάσις τοῦ ἄκμωνος), suc (χυλὸς), sumac (εἶδος δένδρ. τερέβινθος), syndie (σύνδικος), tale (φεγγίτης λίθος), tic (σπασμωδικὸν κίνημα), tillac (κατάστρωμα πλοίου), tombac (μίγμα ζίγκου καὶ χαλκοῦ [τουμπάκι]), siroc (νοτιοανατολικὸς ἄνεμος), trafic (ἐμπόριον), tric-trac (πεσσεῖα), troc (ἀντάλλαγμα), ture (τοῦρκος), zinc (ζίγκος, ψευδάργυρος).

Ἀποσιωπᾶται δὲ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸ c εἶναι ληκτικόν, καὶ τῶν ὁποίων σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς συνηθεστεράς εἰς τὴν ὀμιλίαν: acroc (σχίσμα φορέματος), racroc (ἀπροσδόκητον εὐτύχημα), banc (θρανίον), blanc (λευκόν), broc (στάμνος οἴνου), clerc (κληρικὸς [γραμματεὺς]), Cotigniac (πόλις τῆς Γαλλ.), eric (μοσχλὸς), croc (*) (ἄρπη, τὸ ἀρπάγιον [γάντσος]), donc (λοιπόν)· (εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἐν ἀρχῇ προτάσεως τὸ c προφέρεται καὶ πρὸ φωνήεντος καὶ πρὸ συμφώνου, ἐν δὲ τῇ μέσῃ τοῦ λόγου προφέρεται μόνον πρὸ φωνήεντος)· escroc (αἰσχροκέρδεια), estomac (στόμαχος), franc (ἐλεύθερος καὶ φράγκον τὸ νόμισμα), jone (σχοῖνος), lacs (παγίς), marc (ὑποστάθμη), tabac (ταμβάκος), tronc (στελέχος), il vaine (νικᾷ), pore (χοῖρος).

Ἐν γένει εἰς τὰ μονοσύλλαβα τὰ λήγοντα εἰς ac, oc, uc, ic προηγούμενου ἀπλοῦ συμφώνου τὸ c προφέρεται ὡς κ.

Συνάπτεται δὲ τὸ ληκτικόν c τῆς προηγούμενης λέξεως μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης, προφερόμενον πάντοτε ὡς κ.

ἀ. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς ac, ec, ic, oc, uc.

β'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς anc· ἐξαιροῦνται δὲ τὸ blanc (λευκός, ὡς οὐσιαστικόν, σημαῖνον τὸν λευκὸν ἄνθρωπον), καθὼς καὶ τὸ franc (τὸ νόμισμα).

γ'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς onc καὶ arc, ἐκτὸς τοῦ marc (σημαῖνοντος βάρους τι).

δ'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς ere, ore καὶ isc.

(*) Croc-en jambe (κρο-καν-ζαντί), ὑποσκελισμὸς (ποδαριᾶ) τὸ c συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως καὶ προφέρεται ὡς κ.

Περὶ τοῦ D (d).

§. 11. Τὸ D προφέρεται ὡς (ν)τε χωρὶς ὅμως νὰ ἀκούηται τὸ ν, ἀλλὰ νὰ δίδῃ ἔντασιν εἰς τὸ τ, ὡς ἐὰν ᾔτο τδ, θέλομεν δὲ παριστᾷ αὐτὸ διὰ τοῦ τ.

Κυρίως τὸ d τῶν Γάλλων εἶναι τὸ ἐλληνικὸν δ, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς προφέρομεν γλυκύτερον, οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι ἐντονώτερον. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ κύρια ὀνόματα καὶ εἰς τινὰς λέξεις εἰσαχθείσας εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, τὸ ἐλληνικὸν δ παρίσταται διὰ τοῦ d, ὡς ἐpiderme (ἐπιδερμῖς), hydropique (ὕδρωπικός), Aristodème (Ἀριστόδημος) κτλ.

Ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῆς λέξεως φυλάττει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἤχον, ὡς donner (τὸνέ, δίδω), méditation (μετίτασιον, μελέτη).

Ἐν τέλει λέξεως μένει ἄφωνον, ὡς pied (πιέ, ποῦς), nid (νῖ, φωλεά), il tend (ιλ τάν, τείνει), chaud (ζέτη), froid (φρουά, ψυχός). Ἐξαιρεῖται τὸ sud (σιουτ, νότος) καὶ τὰ ξένα κύρ. ὀνόμ. τὰ λήγοντα εἰς d, ὡς Conrad, David, Alfred, Obed, Valladolid, le Cid, Ephod, Talmud, Hermandad κτλ. Μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὴν λέξιν Madrid.

ΣΗΜ. Τὰ κύρια ὀνόματα ἔχουσιν ἄφωνον τὸ ληκτικὸν d ὅταν πρὸ αὐτοῦ προηγῇται σύμφωνον, ὡς Gerard, Richard, Bernard, Péricord, Clifford κτλ.

Τὸ ληκτικὸν d μιᾶς λέξεως συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης προφέρεται ὡς τ, ὡς entend-il? (αν-ταν-τίλ, ἀκούει; ἐννοεῖ;), grand homme (γραν-τομ, μέγας ἀνὴρ). Ἐξαιροῦντὰ τρία ταῦτα Sud, Nord καὶ Talmud, τὰ ὁποῖα συναπτόμενα μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, φυλάττουσι τὴν γνησίαν προφορὰν τοῦ d.

Εἰς τὴν λέξιν pied τὸ ληκτικὸν d μένει ἄφωνον καὶ ὅταν προσέτι ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχῇται ἀπὸ φωνήεντος, ὡς pied à pied (πιέ à πιέ, κατὰ πόδα), pied étroit, (ποῦς λεπτός, στενός), pied aligné ἢ pied affilé (ποῦς εὐθύς)· ἐνώνεται δὲ εἰς τὰ pied-à terre (πιέ τα τερ, κατὰλυμα προσωρινόν) (*), de pied en cap (τε πιέ-τανκάπ, ἀπὸ κορυφῆς

(*) Εἰς τὴν φράσιν mettre pied à terre (καταβάνω ἐκ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ πλοίου, τὸ d μένει ἄφωνον, pié-à terre).

μέχρις ὀνύχων), καὶ il tient pied à boul (κατέχει τὴν θέσιν τῆς σφαίρας).

Τὸ ληκτικὸν d τῶν ἐξῆς λέξεων οὐδέποτε συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης: chaud, blond ξανθός, fond πυθμῆν, gond στροφεὺς, noeud δεσμός, bond ἄλμα, moribond ψυχορραγῶν, plafond ὑπόρροφον, στέγη, rond τρογγύλος, vagabond πλανήρης, abord προσπέλασις, il tord στρέφει (κλώθει), nord βορρᾶς (*).

Εἰς τὰ λήγοντα εἰς ourd, ord καὶ oeud, τὸ d δὲν συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς sourd et muet (σοῦρ ε μιοὺὲ, κωφάλαλος), bord inaccessible (bor inaccessible, ὄχθη ἀπρόσιτος).

Εἰς τὴν λέξιν laid (δυσειδής), τὸ d συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως ὅταν αὕτη σημαίνει ἐν οὐσιαστικόν, ὡς un laid homme (λαι-τόμ, δυσειδὴς ἄνθρωπος). Ἄλλως δὲ μένει ἄφωνον, ὡς il est laid à faire peur (ιλ-ἐ-λαϊ-ἂ φέρ peur, προξενεῖ φρίκην τὸ δυσειδὲς αὐτοῦ).

Εἰς τὴν κατάληξιν ard, τὸ r μόνον συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, τὸ δὲ d μένει ἄφωνον, ὡς un bavard effronté (παθὰ ρ'εφροντὲ, φλύαρος ἀναίσχυντος), le hasard aveugle (λ[ε] ἄζα ρ'αβευγγλ, ἡ τυφλὴ τύχη).

Μένει ὡσαύτως ἄφωνον εἰς τὴν κατάληξιν aud, ὡς le chaud et le froid (ὡς ἐὰν ἦτο le chau et le froid).

Συνεκφωνεῖται δὲ τὸ d εἰς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν end τῶν τρίτων προσώπων, ὡς comprend-il (κο[ν]πράν-τ-ιλ; ἔννοεῖ;), ὅπου τὸ d ἀκούεται ὡς t· καθὼς καὶ εἰς τὰ λήγοντα εἰς oid· μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὰς λέξεις différend (διένεξις), καὶ révérend (αἰδέσιμος). Ὡσαύτως εἰς τὰ λήγοντα εἰς oeud τὸ ληκτικὸν d δὲν συνάπτεται.

Εἰς τὴν κατάληξιν iand τὸ ληκτικὸν d ἐνόηται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὅταν ἔπῃται οὐσιαστικόν ὀρχόμενον ἀπὸ φων. ἄλλως μένει ἄφωνον, ὡς c'est un friand entremets (φριάν-τ'αντρεμέ, ὀρεκτικόν τι προσδόρπιον), ἀλλὰ friand à l'excès (fria[n] à l'excès, λίχνος [λιχουδιάρης] καθ' ὑπερβολήν), τὸ d μένει ἄφωνον.

(*) Συνάπτει τὸ d μετὰ τῶν est ἢ ouest, ὡς Nord est (Nor-d'est, βορειο-ανατολικός). Ἄλλως μένει ἄφωνον, ὡς du Nord au midi (du nó-r'au midi, ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν).

Μένει ἐπίσης ἄφωνον τὸ d εἰς τὴν κατάληξιν id, καίτοι ἐπομένον φωνήεντος, ὡς nid et oiseaux (νι-ε οὐαζῶ, φωλεὰ καὶ πτηνά). Ἐξαιροῦνται τὰ κύρια ὀνόματα τῶν προσώπων, ὡς David, Cid κτλ.

Τὸ διπλοῦν dd δὲν ἀκούεται εἰ μὴ εἰς τὰς λέξεις adducteur (προσ-αγωγός, καὶ τὰ παράγωγα), addition (πρόσθεσις, καὶ τὰ παράγωγα), ὁμοίως reddition (παράδοσις).

Περὶ τοῦ F (f).

§. 12. Τὸ σύμφωνον τοῦτο καλεῖται κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον *ff*, κατὰ δὲ τὸν νεώτερον *fe*. Προφέρεται δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ τῆς λέξεως ὡς τὸ ἐλληνικὸν φ· ὡς façon (φασόν, τρόπος), parfait (παρ-φέ, τέλειος), surface (σιουρφάς, ἐπιφάνεια).

Εἰς δὲ τὰς εἰσαχθείσας εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐλληνικὰς λέξεις, ὅπου εὐρίσκεται τὸ ἐλληνικὸν φ, ἀντικαθίσταται εἰς τὴν Γαλλικὴν διὰ τοῦ ph, ὡς φυσικὴ physique, φιλοσοφία philosophie.

Ἐξαιροῦνται αἱ σύνθετοι λέξεις ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ φέρω εἰς τὰς ὁποίας τὸ Ἑλληνικὸν φ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ γαλλ. f, ὡς *vélocifère* ταχυφόρος, *calorifère* θερμαγωγός κτλ.

Τὸ ληκτικὸν f μένει ἄφωνον εἰς τὰς ἐπομένας λέξεις, *clef* (κλέ, κλείς), *cerf* (σέρ, ἔλαφος), καὶ τὸ σύνθετον *cerf-volant* (σερ-βολάν, ἀετὸς χάρτινος τῶν παιδίων), *chef d'oeuvre* ἀριστοῦργημα, *éteuf* σφαιρίδιον, *nerf de boeuf* (νερ ἰ[ε] boeuf, βούνυρον), *boeuf salé* (βοῦς ἀλατισμένος), *boeuf gras* (βοῦς λιπαρός), *oeuf rouge* (ὠὸν ἐρυθρόν)· ὁμοίως μένει ἄφωνον εἰς τὸν πληθυντικὸν τῶν *boeufs* et *oeufs*· εἰς δὲ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τῶν *boeuf* καὶ *oeuf* μεμονωμένων, ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς φράσεως, προφέρεται τὸ f, καθὼς καὶ εἰς τὴν λέξιν *chef* (ἀρχηγός).

Κατὰ τινὰς τὸ προφερόμενον ληκτικὸν f συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως προφέρεται ὡς v· κατ' ἄλλους δὲ μόνον τὸ f τῆς λέξ. *neuf* ἑννέα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν.

Τὸ f εἰς τὴν λέξιν *neuf* δὲν προφέρεται ὅταν ἡ ἐπομένη ἀρχῇται ἀπὸ συμφώνου, ὡς *neuf personnes* (neu personnes, ἑννέα πρόσωπα).

Ὅταν δὲ ἡ λέξις *neuf* ᾗται ἡ τελευταία τῆς προτάσεως, τὸ f προφέρεται κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἥχον, ὡς *nous étions neuf* (ἡμεθα

ἐννέα)· προφέρεται ὡσαύτως τὸ f τοῦ ἀριθμοῦ neuf, καίτοι ἐπομένου συμφώνου, ὅταν οὗτος ἐκλαμβάνηται οὐσιαστικῶς, ὡς le neuf de trèfle (τὸ ἐννέα σπαθί).

Ἡ λέξις bailli ἐγράφετο ἄλλοτε baillif, ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν baillive, χωρὶς ὅμως νὰ προφέρωσι τὸ f τοῦ ἀρσενικοῦ· τὴν σήμερον γράφεται ἡ λέξις αὕτη ὡς προφέρεται, δηλ. ἄνευ f, bailli ἀστυνομοδικαστής.

Εἰς τὴν λέξ. nerf νεῦρον, τὸ f προφέρ. καίτοι ἄφωνον, ὡς εἴπομεν, λαμβανομένης τῆς λέξεως μεταφορικῶς, ὡς l'argent est le nerf de la guerre (πρόφ. νέρφ) τὰ χρήματα εἶναι τὰ νεῦρα τοῦ πολέμου.

Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς λέξεις τὸ ληκτικὸν f προφέρεται· ὅσον nef (νέφ, σκάφος), soif (σουαφ, δίψα), if σμιλαξ, serf (κλαρώτης, σκλάβος).

Εἰς τὰ λήγοντα εἰς of ξένα ὀνόματα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ῥωστικά, προφέρουν τὸ f, ὡς Orlof, Platof, Ozérof κτλ.

Τὸ διπλοῦν ff προφέρεται ὡς ἀπλοῦν, ὡς suffire (πρόφ. sufire), officier (πρόφ. officier).

Περὶ τῆς συνεκφωνήσεως τοῦ ληκτικοῦ f, πρέπει νὰ τηρηθῶσιν αἱ ἐξῆς παρατηρήσεις.

α. Ὅταν συνάπτηται τὸ ληκτικὸν f μιᾶς λέξεως μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης, τὸ f προφέρεται μὲν ὡς θ, ἀλλὰ λεπτότερον τοῦ ν.

β'. Συνεκφωνεῖται εἰς τὴν κατάληξιν auf, ὡς sauf à recommencer (sau v' à recommencer, ἐκτὸς ἐὰν ἐπαναρχίσῃ τις).

γ'. Εἰς τὰς καταλήξεις ef καὶ erf, ὡς bref apostolique (brè-v' apostolique, ἀποστολικὸν, παπικὸν ἔγγραφον). Ἐξαιρεῖται ἡ λέξις elef (κλείς), τῆς ὁποίας τὸ f οὐδέποτε συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, καθὼς καὶ ἐκ τῶν ληγόντων εἰς erf ἐξαιρεῖται τὸ cerf, ὅπου τὸ f μένει πάντοτε ἄφωνον· ὅθεν εἰς τὴν φράσιν, un cerf aux abois προφέρεται (eun ce-r'aux abois, ἔλαφος ἐν ἀγωνίᾳ).

δ'. Τὰ λήγοντα εἰς if οὐσιαστικά συνάπτουσι τὸ ληκτικὸν αὐτῶν f, μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, μεταβάλλοντα αὐτὸ εἰς v, ὅσον un motif impérieux (eun moti-v' impérieux, αἷτιον κατεπεῖγον),

ε. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς oeuf, oif, uf οὐσιαστικά, τὸ f ὡσαύτως συνεκφωνεῖται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος προφερόμενον ὡς λεπτόν v, ὅσον un boeuf attelé (eun boeu-v' attelé, βοῦς ἐζευγμένος), une

soif ardente (une soi-v'ardente, δέψα ζωηρά), on voit le tuf à déconvert (on voit le tu-v'à déconvert). περί δὲ τῶν πληθυντικῶν τῶν οεuf καὶ boeuf, ὅρα ἀνωτέρω.

Σημειώτεον δὲ ὅτι πολλή προσοχή απαιτεῖται κατὰ τὴν συνεχ-
φώνησιν τοῦ ληκτικοῦ f, ὅταν ἡ καταλήγουσα εἰς f λέξις ᾖ ἐπί-
θετον, διότι πρέπει μὲν τὸ f ν' ἀκουσθῇ ὡς v, ἀλλ' ἐλαφρῶς πως,
ὥστε νὰ μὴ συγχέηται μετὰ τοῦ θηλ. ἐπιθέτου, οἷον il est actif et
sage, δὲν πρέπει νὰ προφέρωμεν acti-v'et sage, ἀλλὰ actif-[v']et
sage, ἐνεργητικὸς καὶ φρόνιμος· τὸ f δηλαδή, πρέπει ν' ἀκουσθῇ ὡς
λεπτὸν φ μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντος, καὶ ὡς λεπτὸν v μετὰ τοῦ
ἐπομένου.

Περὶ τοῦ G (g).

§. 13. Τὸ g προφέρεται κατὰ δύο τρόπους, ὁ μὲν εἰς δύναται νὰ
παρασθῇ διὰ δύο γγ ἢ μᾶλλον ὀλίγον τι γλυκύτερος, ὁ δὲ ἕτερος ὡς
ἔγγιστα διὰ δζ. δηλ. δασύτερον καὶ ἐντονώτερον τοῦ ἡμετέρου ζ, ἡτ-
τον δὲ ἔντονον καὶ γλυκύτερον τοῦ Ἰταλικοῦ g. Εἰς τὴν προφορὰν τοῦ
γράμματος τούτου ἡ γλῶσσα δὲν πρέπει νὰ ἄπτηται οὔτε τῶν ὁδόν-
των οὔτε τῶν χειλέων, καὶ πολλὰ ὀλίγον τοῦ οὐρανίσκου, ἀλλὰ τὰ
χειλὴ ἀνοικτὰ καὶ αἱ σιαγόνες κεκλεισμέναι· ἡ δὲ ἄνω σιαγὼν πρέ-
πει νὰ περιβάλλῃ τὴν κάτω.

Ὅταν τὸ g προηγῇται τῶν φωνηέντων a, o, u, ἢ τῶν διφθόγγων
τῶν ἀρχομένων ἐκ τῶν φωνηέντων τούτων, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν
συμφώνων προφέρεται ὡς γκα, ὡς gâter (γχατὲ, φθείρω), gosier (γχο-
ζιέ, λάρυγξ), gustation (γκιουστασιόν, γεῦσις), gaucher (γχοσὲ ἢ goscé
ἰταλ. ἀριστερός, σκαιός), goûter (γκουτὲ, γεύομαι), guérir (γκερίρ,
θεραπεύομαι), guirlande (γκιρλάντ, περίστεμμα), agréer (αγγρεέ,
ἀρέσκω).

Τὸ g προηγούμενον τῶν φωνηέντων e, i καὶ y, προφέρεται ὡς
δζ, ὡς songer (σον-δζε, σκέπτομαι, μεριμνῶ), sage (σα-δζε, σοφός), gi-
rouette (δζιρουέτ, ἀνεμόστροφον), gymnase (δζυμνάζ, γυμνάσιον). Εἰς
δὲ τὰ κύρ. ὀνόμ. Bergem, Gessner, τὸ g καίτοι προηγούμενον τοῦ
e προφέρεται ὡς gué ἢ γγε (M) περγκεμ, Γκεσνέρ κτλ. ὡς ξένα. Ἐὰν
δὲ μεταξὺ τοῦ g καὶ ἐνός τῶν τελευταίων τούτων φωνηέντων παρεντεθῇ
a, o ἢ u, τὸ g ἐπανέρχεται εἰς τὸν πρῶτον αὐτοῦ ἦχον τῶν δύο γγ.
Τὸ ἀνάπαλιν συμβαίνει ἐὰν μεταξὺ τοῦ g καὶ τοῦ a ἢ τοῦ o παρεν-

τεθῇ ε, δηλ. τὸ g προφέρεται δζ, ὡς il plongeα (ιλ πλονδζιὰ, ἐβύθισε), nous mangeons (νοὺ μανδζιόν, τρώγομεν).

Ἐὰν τὸ πρὸ τοῦ ο, é ᾦναι ὀξύτονον ἢ i, προφέρονται ἀμφοτέρω κατὰ φωνήεντα κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτῶν ᾗχον, ὡς géologie, géographie (πρόφερε γέ-ο-λο-γίε, κτλ.), agio (ὑπερτίμησις), hagiologie (ἀγιολογία).

Τὸ g πρὸ τῶν συμφώνων m, l, καὶ r προφέρεται ὡς δύο γγ- (πάντοτε ὀλίγον μετριώτερον), ὡς gloire (γγλοῶρ, δόξα), augmenter (ογγμαντὲ, αὐξάνω), grêle (γγρελ, χάλαζα).

Τὸ g πρὸ τοῦ h προφέρεται ὡς γγε. ἀλλ' εἶναι σπάνιον εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, ὡς ghimnal (γκιμάλ, τὸ Ἑβραϊκὸν Γ), Ghéthosynès (Γκετοζινὲς, χαροποῖός, ἐπίθ, τοῦ Βάκχου, ἐκ τοῦ ἑλλ. γηθόσυνος).

Τὸ g πρὸ τοῦ n προφέρεται κατὰ δύο τρόπους, ὡς γγν καὶ ὡς νῶν, νῶν νῆ· ἐν ἀρχῇ λέξεως τὸ gn προφέρεται ὡς γγν, ὅσον gnathorrhagie, gnomon, gnosis, gnomique, gnomologie, gnostique, diagnostique, agnoste (agnôte ἢ agnoite, ἀγνοητής), καὶ τέλος πάντα τὰ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ γινώ παραληφθέντα.

Ὡσαύτως τὰ ἀπὸ τοῦ agna, ὡς agnation ἀγχιζία (συγγένεια), agnat ἀγχιστεὺς (συγγενής), cognat, cognation κτλ. ὡς ἐκ τοῦ Λατινικοῦ ac-natus. Εἰς ταῦτα περιλαμβάνονται καὶ τὰ stagnant, stagnation, στάσις, ἀκίνησις τῶν ὑδάτων (ἀβρύσις), régnicole μέτοικος, inexpugnable (ιν-εκ-σπιουγ-γνατλ, ἀπύρρητος), ignicole (πυρολάτρης), ignition (ἔμπρησις), καὶ πάντα τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ λατιν. ignis (πῦρ)· igné (πύρινος), ὁμοίως magnificat (mag-nificat, μεγαλύνει [ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον]), les magnats (mag-na, οἱ μεγιστάνες), agniée (εἰδος σχοινίου, λεξίς ναυτικὴ), Progne ἢ Procne (Πρόκνη), Bourgneuf (πόλις τῆς Γαλλίας), Gnide, Bourgmaster (Δήμαρχος, ἐπιμελητής πόλεως [ἐν Βελγίῳ, Γερμανίᾳ, καὶ Ἑλβετίᾳ]),

Τὸ gn ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως προφέρεται ὡς νῖο νῆ, νῆα, ὡς magnanimité (μανιανιμιτὲ, μεγαθυμία, μεγαλοψυχία), mignon (μινιόν, λεπτοφυής, λεπτοκαμωμένος), imprégner (εν-πρε-νῆ, ἐμβρέχω, ἐγχραράτω).

Ἐὰν συμπίσωσι δύο gg εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συλλαβὴν συνεισόμενα τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, τὸ πρῶτον συλλαβιζόμενον ἀναγκαίως μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντος, οἷονδῆποτε καὶ ἂν ᾦναι, προφέρεται ὡς γγ,

τὸ δὲ δεύτερον κατὰ τὸ ἐπόμενον τούτου φωνῆεν, ὡς suggerer (σιουγερ-
γζερὲ, ὑπαγορεύω).

Εἰς τίνας λέξεις τὸ u μετὰ τὸ g μένει ἄφωνον, εἵπομεν εἰς τὸν
6 παράγραφον. Τὸ g ὡς ληκτικόν, ἄνευ προηγουμένου ἢ ἐπομένου
συμφώνου, προφέρεται μόνον εἰς τὰ κύρ. ὀνόμ. ὡς Agag, Doeg, Si-
cileg, Magog, ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ Ἀγγλικά ὀνόματα, καίτοι ἔχον
πρὸ αὐτοῦ σύμφωνον, ὡς Young, Fielding, Canning, Hasting, Kiang,
Hoang, Berg, προφέρεται δὲ καὶ τὸ ληκτικόν g τῶν λέξεων joug
(ζυγός), zig-zag (ἐλιγμός), orang-outang (ορα[ν]γγουτάν), grog (πο-
τὸν πνευματῶδες), κατὰ τινας δὲ καὶ εἰς τὸ bourg.

Μένει δὲ ἄφωνον·

α. Εἰς τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ Bourg, οἷον Fribourg, Faubourg,
Luxembourg κτλ. ὡσαύτως εἰς τὰ Spitzberg

β'. Εἰς τὴν λέξιν legs (λέ, κληροδότημα), καὶ εἰς ὅλας τὰς γαλ-
λικὰς λέξεις ὅπου τὸ ληκτικόν g ἔχει πρὸ αὐτοῦ σύμφωνον, ὡς coing
(κυδώνιον), étang (λίμνη), poing (πυγμή), hareng (μαίνις, καπνιστή),
seing (ὑπογραφή), vingt (εἴκοσι), doigt (δάκτυλος) καὶ τὰ παραγώ-
μενα ἐκ τούτων· signet (σινέ, σημ. ταινίας ἐντὸς τῶν βιβλ.), sang-
sue (βδέλλα). Προσέτι δὲ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, Magdelaine (Μαγ-
δαληνή), Regnaud, Regnard, Clugny, καὶ Compiègne. Εἰς τὰ ἀ-
νωτέρω οὐσιαστικά ὅχι μόνον ἐπομένου συμφώνου τὸ ληκτικόν g εἶ-
ναι ἄφωνον, ἀλλὰ καὶ φωνήεντος ἐπομένου.

γ'. Εἰς τὰς λέξεις Cagliari (πόλις τῆς Σαρδ.), bonne-voglie, (πὸν
βολί, κωπηλάται μισθωτοί), καὶ imbroglio, τὸ g μένει ὡσαύτως
ἄφωνον· ὅθεν προφέρεται Caliori, bonne-volie, καὶ in-bro-lio (σύγ-
χυσις, ἀταξία).

Τὰ λήγοντα εἰς g συνάπτουσι τὸ ληκτικόν τοῦτο γράμμα μετὰ
τοῦ ἀρκτηκοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, μεταβάλλοντα αὐτὸ
εἰς k, ὡς un long entretien (eun lon-k'an-tretien, μακρὰ συνομι-
λία), un rang honorable (eun ran-k'onorable, βαθμός, τάξις ἔντι-
μος). Ἐξαιρεῖται τὸ étang (ὑδροστάσιον, λίμνη), οἷον un étang em-
poissonné (eun éta[n] empoissonné, ἰχθυοστροφεῖον, λίμνη ἔχουσα
ἰχθῦς) καὶ τὰ ἀνωτέρω οὐσιαστικά coing, poing, harleng, καὶ
seing.

Ὅθεν τὸ g μένει πάντοτε ἄφωνον καὶ πρὸ φωνήεντος προσέτι εἰς

τὰς ἐξῆς καταλήξεις eïng, eng καὶ oïng, οῖον un seïng illisible (eun sei[n] illisible, ὑπογραφή δυσανάγνωστος).

Τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τῆς λέξεως Gangrène προφέρεται ὡς K. Cangrène, Γάνγραϊνα.

Περὶ τοῦ H (h).

§. 14. Τὸ σημεῖον τοῦτο κατατάττουσιν οἱ Γάλλ. ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς, μεταξὺ τῶν συμφώνων, ἐν ᾧ δὲν εἶναι οὔτε σύμφωνον οὔτε φωνήεν ἀλλ' ἀπλοῦν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ἡμετέραν φιλήν καὶ δασεῖαν, καθ' ὅσον μάλιστα οἱ Γάλλοι παρέλαβον τοῦτο παρὰ τῶν Λατίνων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας. Διαφέρουσι δὲ ἡμῶν, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τούτου, ὅτι ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα τὴν φιλήν ἢ τὴν δασεῖαν πρὸ παντὸς ἀρκτικοῦ φωνήεντος, οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι (ἐκτὸς τῶν Ἰταλῶν) μεταχειρίζονται τοῦτο εἰς τινὰς λέξεις μόνον διὰ νὰ φυλάξωσι τὴν παραγωγὴν αὐτῶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἡμέτερα φωνήεντα εἶναι ὅτε μὲν δασέα, ὅτε δὲ φιλά, τὸ σημεῖον (-) τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι κυρίως τὸ Γάλλ. H, ἐτίθετο κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πρὶν ἢ τὸ αἰολικὸν δίγαμμα ἀναπληρώσῃ αὐτὸ, πρὸ παντὸς φωνήεντ. δασέως προφερομένου, ὡς Ἑκατόν, Ἡδός, καθὼς ἦτο ἐπίσης ἐν χρήσει πρὸς παράστασιν τῶν φωνῶν Φ, X καὶ Θ, πρὸ τῆς εὐρέσεως τῶν γραμμάτων τούτων, ὅτε ἀντὶ τοῦ Θ ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες TH, ἀντὶ τοῦ Φ τὸ PH, καὶ ἀντὶ τοῦ X τὸ KH, ὡς οἱ Εὐρωπαῖοι μεταχειρίζονται καὶ τὴν σήμερον τὸ ch διὰ τὸ Ἑλληνικὸν χ, τὸ ph διὰ τὸ φ καὶ th διὰ τὸ θ. Ὅτι δὲ μετὰ ταῦτα τὸ (-) σημεῖον τοῦτο τοῦ δασυσμοῦ διηρέθη εἰς δύο (), καὶ τὸ μὲν ἐν (χρησιμεῖ διὰ τὰς ἀπὸ δασέως φωνήεντος ἀρχομένης λέξεις, τὸ δὲ ἔτερον) διὰ τὰς ἀπὸ φιλοῦ, τοῦτο εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν· παρὰ δὲ τοῖς Εὐρωπ. τὸ αὐτὸ σημεῖον προτάττεται καὶ δασέως καὶ φιλοῦ φωνήεντος. Τὸ δασὺ h πλησιάζει, κατὰ τὴν προφορὰν, πρὸς τὸ ἡμέτερον χ ἀλλὰ λεπτότερον καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητον, ὡς le hasard (λ[ε] ζὰρ, ἢ τύχη, [ὡς ἐὰν ἦτο ἐν τέταρτον τοῦ χ]), la haine (λα ζαῖνε, τὸ μῖσος). Τὸ δὲ φιλὸν τίθεται μόνον διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ῥίζαν ὅθεν ἐσχηματίσθη ἡ λέξις, ἀλλ' ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε παντάπασιν, ὡς l'homme (λὸμ, ὁ ἄνθρωπος), l'habitude (l'a-bitude, ἡ ἔξις), ἐκ τοῦ λατ. homo καὶ habitudo.

Τινὲς ἐκ τῶν ἀπὸ δασέως ἀρχομένων ἐλληνικῶν λέξεων εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν Γαλλικὴν, ἐτήρησαν τὸν δασυσμὸν τοῦτον, ἄλλαι δὲ ἀνεπλήρωσαν αὐτὸν διὰ τοῦ *h* ἀφώνου· π. χ. τὰ ἐκ τοῦ ἁγίος σύνθετα γράφονται διὰ τοῦ *h* ἀφώνου, ὡς *hagiasme* (ἀγιασμός), *hagiologie* (ἀγιολογία) κτλ. ὁμοίως *hygienne* καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τῆς ὑγείας. Ἐκ δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ ἀλς-άλος τινὰ ἔχουσι τὸ *h* δασύ, ἄλλα δὲ ἄφωνον· ἐν γένει ὀλίγαι ἐκ τῶν ἐλληνικῶν δασυνομένων λέξεων ἔχουσι δασὺ τὸ *h* εἰς τὴν γαλλικὴν.

Τὸ *h* ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως προφέρεται δασέως, ὅταν πρὸ πάντων εὐρίσκηται μετὰξὺ δύο ὁμοίων φωνηέντων, ὡς *ahan* (ἀῶάν, στεναγμός, κόπος, [ὡς τὸ ἄχ! τῆς καθομιλουμένης])· *cohorte* (λόχος, σπεῖρα), *cohue* (συνάθροισις ἄτακτος ὄχλου).

Ἐὰν τὸ ἀρκτικὸν *h* μιᾶς λέξεως ἦναι δασύ, ὁ δασυσμὸς οὗτος φυλάττεται καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς λέξεως, ὡς *enhardir* (α[ν]-χαρτίρ, θρασύνω), διότι ἡ ἀπλὴ λέξις *hardi* (τολμηρός) ἔχει τὸ *h* δασύ. Ἐξαιροῦνται τὸ *dix-huit* (ἑξιοῦτ, δεκαοκτώ), καίτοι ἀπὸ *h* δασέως ἀρχομένης τῆς λέξεως *huit*, καὶ πάντα τὰ ἐκ τῆς *ex* προθέσεως σύνθετα, εἴτε δασὺ εἴτε ἄφωνον εἶναι τὸ ἀρκτικὸν *h*, πρὸ τοῦ ὁποίου προτάσσεται ἡ *ex*, ὡς *exhorter* (*egzorter*, παραινῶ), *exhumer* (*egzumer*, ἐξορύττω, ἐκθάπτω).

Τὸ *h* ἀπαντᾷ πρὸ τῶν συμφώνων *c*, *l*, *m*, *n*, *p*, *r*, *t*. Ὅταν ἡ συλλαβὴ *il* ἢ *ail* εὐρεθῇ πρὸ τοῦ *h*, τὸ *l* προφέρεται ὑγρῶς, ὡς *Par-dailhac* (*Par-da-iac*), *Milhau* (*Mi-γῶ*), ὀνόματα κύρια, τὸ πρῶτον ἄνδρως, τὸ δεύτερον πόλεως. Σημειωτέον δὲ ὅτι, εἰς ἀμφοτέρω ταῦτα τὸ *h* εἶναι δασύ. Μετὰ τὰ δύο *rr* τίθεται πάντοτε τὸ *h*, ὡς *hémorrhagie* (ἀλλὰ μένει ἄφωνον) αἱμορραγία. Ἀπέβαλον δὲ τὸ *h* οἱ Γάλλοι εἰς τινὰς λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐτυμολογία τὸ ἀπαιτεῖ, ὡς *trône* (θρόνος), *trésor* (θησαυρός). Εἰς τὴν λέξιν *hier* χθες, τὸ *h* ἐπ' ἔχει τόπον τοῦ *i* καὶ προφέρεται ὡς ἐὰν ἦτο *i-ier* (ιγῑέρ).

Ἐὰν ἀπ' ἐναντίας τὸ ἀρκτικὸν *h* ἦναι ἄφωνον, εἰς τὴν σύνθεσιν ὡσαύτως μένει ἄφωνον, ὡς *inhumanité* (*i-nu-ma-ni-té*, ἀπανθρωπία· διότι *humanité* ἄρχεται ἀπὸ *h* ἀφώνου).

Τὸ *h* εἶναι δασὺ εἰς τὴν λέξιν *héros* ἥρως, εἰς δὲ τὰ παραγόμενα *héroïne* ἥρωϊς, *héroïquement* ἥρωϊκῶς, εἶναι ἄφωνον.

Ἐν τῷ μέσῳ δύο φωνηέντων τὸ *h* ἀποχωρίζει ταῦτα, προφερόμενα ἕκαστον κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἤχον, ὡς *envahir* (αν-θα-ίρ, εἰσβάλλω).

Τὸ ἡ προηγουμένου τοῦ c προφέρεται ὡς τὸ ἰταλικὸν se(e) ἢ ὡς τὸ ἀγγλικὸν sha καὶ ἐνίοτε ὡς τὸ ἐλληγικὸν x, ὡς εἵπομεν εἰς τὸν 10 παράγραφον. Τὸ ch ἐπομένου συμφώνου προφέρεται ὡς x, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ ἀνεπαίσθητον δασυσμὸν, ὡς drachme (δραχ[χ]μ, δραχμῆ).

Σημειοῦμεν δὲ ἐνταῦθα πάσας τὰς ἀπὸ ἡ δασέως ἀρχομένης λέξεις, οὐχὶ βεβαίως ἐν' ἀποστηθήσῃ αὐτὰς ὁ μαθητὴς, διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι μέγιστος, ἀλλ' ἵνα ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὸν πίνακα αὐτῶν, ὥστε ἐν καιρῷ δισταγμοῦ περὶ τοῦ δασέως ἢ τοῦ ἀφώνου ἡ νὰ καταφεύγῃ εἰς αὐτὸν, ἄλλως τε δύναται ν' ἀποστηθήσῃ τὰς συνηθεστέρους εἰς τὴν ὁμιλίαν λέξεις, τὰς ὁποίας θέλει διακρίνει διὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν εὕρισκόμενου σημείου - τῆς παύλας.

ΠΙΝΑΞ

τῶν ἀπὸ τοῦ ἡ δασέως ἀρχομένων λέξεων.

Ha! ἐπιφών. ᾄ!	-Haillon. (χαγιόν). οὐσ. ἀρσ. ῥάκος
Hähler. τερατολογῶ, πολυῤῥημονῶ, καὶ τὰ παράγωγα.	Haim. οὐσ. ἀρσ. ἄγκιστρον.
Hachard. οὐσ. ἀρσ. ψαλὶς δι' ἧς κόπτουσι τὸν σίδηρον.	Hainaut (le). Χαναγαθενσία (Βέλγιον).
-Hache. οὐσ. θ. πέλεκυς καὶ τὰ παράγωγα. hacher, κερματίζω	Haine. οὐσ. ἀρσ. μίσος, καὶ τὰ παράγωγα.
Hachich ἢ haschich. οὐσ. ἀρσ. μεθυστικόν τι ποτόν.	Haire οὐσ. θ. κιλίκιον (cilice).
-Hachis. οὐσ. ἀρσ. τὸ ἰσίκιον, πολύτμητον κρέας (γκειμάς).	Haire. οὐσ. ἀρσ. ἔλαφος μονοετής.
Hachure, οὐσ. θ. γραμμὰ σκιαγραφικὰ (ἐπὶ ἰχνογραφίας).	Haireux. ἐπ. ἀρσ. ὑγρόψυχρος (καιρός),
-Hagard-arde. ἐπ. βλοσυρός.	Haje ἢ hajé. οὐσ. ἀρ. εἶδος ὄφεως.
Haha. οὐσ. ἀρσ. διάκενον μεταξύ τεύχους.	Hakem (χακὲμ). ἐπίθ. σοφός (λέξις ἀραβικὴ).
Hahé. ἐπιφ. κραυγὴ παρορμητικὴ πρὸς θρησκευτοὺς κύνας.	Hakim (χακίμ). οὐσ. ἀρσ. ἱατρός (λέξ. τυρκ.).
Hui. ἐπιφ. αἶ!	Halage. οὐσ. ἀρσ. ἑλξίς, ῥυμουλκία καὶ τὰ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης haler.
-Haï. πθ. μετχ. τοῦ haïr. μισῶ ὃ τὰ παραγόμενα.	Halali ἢ hallali. ἐπιφ. ἐλελεῦ! houra.
-Haie (la). ὁ φραγμός.	Halatogène. ἐπ. διγ. ἀλατογόνοσ.
Haje. ἐπιφών. κραυγὴ τῶν ἀμαξηλατῶν.	Halbran. οὐσ. ἀρσ. ἄλδρενθος, εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριονῆσσα κιτρινωπὴ) καὶ τὰ παράγωγα.
	Halbreda. ἐπίθ. δυσσεύς (de mauvais ton) ἀπειρόκαλος.
	Halbrenés. μετχ. πθ. κεκμηκότες (ἀ-

- πὸ τὴν καταδίωξιν (ἐπὶ πτηνῶν).
Hale. οὗσ. ἄρσ. ἡ ἔλη (τὸ ἡλιόκαυμα) καὶ τὰ παράγωγα.
Hale-à-bord οὗσ. ἄρσ. σχοινίον, κίλως, δι' ἧς ἔλκουσιν ἐντὸς τοῦ πλοίου τὰ προσηρτημέναις αὐτὴν ἀντικείμενα (ἢ τὰ σύνθ. ἐξ αὐτῆς).
Hale-bas. οὗσ. ἄρσ. κεραιοῦλκος.
Halebreu. οὗσ. ἄρσ. σχοινίον ἀντίθ. τοῦ κεραιοῦλκου.
Haléen (ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος).
Halener. β. ἐν. πνευστιῶ.
Haler β. ἐν. (halage). ἔλκω (διὰ σχοινίου. λέξ. ναυτικ.). ἢ τὰ παράγ.
-Hâler. β. ἐν. κείω, φλέγω.
-Hâleter. β. οὐδ. ἀσθμαίνω.
Haliple. οὗσ. ἄρσ. ἀλίπλους, εἶδ. ἐντ.
Halitueux-euse. ἐπὶ θ. ἀτμώδης.
Hallage. οὗσ. ἄρσ. τὸ δικαίωμα τὸ ὅπ. πληρῶνουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ ἔχοντες ὀψώνια.
-Halle. οὗσ. θ. ἀγορὰ (πλατεῖα ἀγορᾶς).
-Hallebarde. οὗσ. θ. τὸ δόρυ. καὶ τὰ παράγωγα hallebardier, δαρυφόρος.
Hallier οὗσ. ἄρσ. εἶδ. δικτύου θηρευτικῆς. §. ἀγοροφύλαξ.
Halo. οὗσ. ἄρσ. ἄλως, κύκλος φωτεινὸς περὶ τοῦ ἡλίου.
Halochimie. οὗσ. θ. ἀλοχημία, καὶ πλεῖστα ἐκ τοῦ ἄλως-ὸς σύνθετα.
Halogène. ἐπ. διγ. ἀλτογόνοσ.
Halosachne. οὗσ. θ. ἄλως ἄχνη (ἄλως τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὀχθῶν) ἢ ἄλλα σύνθετα ἐκ τοῦ ἄλως, οὐχὶ δὲ πάντα ἔχουσι τὸ h ὀξύ.
Haloir. οὗσ. ἄρσ. ξηραντήριον.
Halot. οὗσ. ἄρσ. ὀπῆ, φωλεὸς τῶν κονιλιῶν (λαγιδέων).
Halotechnie. οὗσ. θ. ἀλτοουργία.
Halque. οὗσ. ἄρσ. εἶδος θάμνου ἄρκευθος (τῆς Φοινίκης).
-Halte. οὗσ. θ. στάσις, σταθμός.
Halurgie. οὗσ. θ. ἀλτοουργία ἤ. ἐκ τοῦ ἄλως, τέχνη δι' ἧς κατασκευάζοντα τὰ ἄλατα.
Hamac. οὗσ. ἄρσ. ἀπηρτημένη κλίνη (κίωρα). προφέρεται τὸ e ὡς κ.
Hamamélide. οὗσ. θ. ἀμαμηλίδος, εἶδ. φυτ. τῆς Ἀμερικῆς.
Hamaux. οὗσ. ἄρσ. εἶδ. δικτύου.
Hambourg. Ἀμβούργη.
Hambouvreux. οὗσ. θ. εἶδ. ρεμβίου.
Hamburge. οὗσ. ἄρσ. εἶδ. ἰχθύος (ὁ κυπρίνος).
-Hameau. οὗσ. ἄρσ. χωρίδιον (κωμίδιον).
Hampe. οὗσ. θηλ. ῥάβδος, λαβὴ τοῦ δόρατος.
Hamster. οὗσ. ἄρσ. μικρὸν τετράποδον παρὰ πλῆσιν τοῦ μυός.
Han. οὗσ. ἄρσ. τὸ χάρι (ξενοδοχεῖον φωνὴ μόχθου).
Hanap (χανὰ ἢ χανά, τάσις, ποτήριον, ἢ κύλιξ ἐκ μετάλλου).
-Hanau. χώρα Γερμανικὴ (ἐλεκτοράτου).
-Hanche οὗσ. θηλ. τὸ ἰσχίον.
Hanchinol (αν-κι-νὸλ) φυτ. τῆς Μεξικῆς.
Hanchioan. (χαν-κοὰν) πτηνὸν σαρκοδόρον τῆς Βρασιλίας.
-Hangar. οὗσ. ἄρσ. προσέγαγμα, κλίσιον, σαινδόφρακτος τόπος.
Hang-Hoen. οὗσ. ἄρσ. ψυχὴ κατὰ τοὺς Κινέζους.
Hanifi (Χανιφισαί) αἵρεσις θρησκευτικὴ τῶν Μωαμεθανῶν.
-Hanneton. οὗσ. ἄρσ. μυηολόνη (ἐντομον), καὶ τὰ παραγόμενα.
Hannon. οὗσ. ἄρσ. εἶδος κογχύλης, (πεταλῆς).
-Hanovre. ὄν. κύρ. ἄρσ. πόλις, ἡ Χαν-

- κίς-ίδος, τὸ 'Ανόθριον, Χανόθρα (οἱ κάτοιχοι, hanoviens, Καῦχοι).
- Hansard ἢ hansart. οὗς. ἀρσ. εἶδ. κοπίδος (πλαθευτήριον).
- (Hanse ἢ Anse. οὗς. θ. ἐταιρία (ligue Anseatique) ὁμοσπονδία κυρ. τῆς Γερμανίας).
- Hansgrave. οὗς. ἀρσ. Ἀσυμνήτης, ἀρχηγὸς ἐταιρίας. Ἀρχή προξενική ἐν Γερμανίᾳ.
- Hantal. οὗς. ἀρσ. μέγα δένδρον τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.
- Hanter. ῥ. ἐν. φοιτῶ, συγχίζω καὶ τὰ παραγόμενα.
- Hanuca. οὗς. θ. ἐορτὴ ἐβραϊκὴ (ἡ νίκη τῶν Μακχαβαίων).
- Haplaire. οὗς. θ. εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν μυκήτων (καὶ τὰ σύνθετα).
- Happe. οὗς. θ. σπθροῦς κύκλος τῶν ἀξόνων· ἢ τὰ παράγωγα (happer).
- Hapsus. οὗς. θ. (χαψιῦς) ἀγαθίς, -ίδος, κουθαρίστρα διὰ τοὺς χειρουργούς.
- Haque. οὗς. θ. ἵππος (λέξις ἀπηρχαιωμένη).
- Haquenée ὑποκ. τοῦ Haque. ἱππάριον (ἐν χρήσει, καὶ τὰ παράγωγα).
- Harache. οὗς. θ. εἶδος ἰχθύος.
- Harangue. οὗς. θ. δημηγορία· ἢ τὰ παραγόμενα haranguer κτλ.
- Haras. οὗς. ἀρσ. (ἀρά) ἱπποφόρβιον.
- Harasser. ῥ. ἐν. κατὰκουράζω.
- Harau. οὗς. ἀρσ. στρατήγημα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, πρὸς διαρπαγὴν τροφῶν.
- Harceler. ῥ. ἐν. προκαλῶ, παρενοχλῶ, ἐρεθίζω.
- Hard. οὗς. ἀρσ. (har). ἡμίκρικος σιδηροῦς διὰ τοὺς χειροκτοποιοὺς.
- Harde. οὗς. θ. ἀγέλη ἀγρίων ζώων.
- Hardeau. οὗς. ἀρσ. φυτὸν, εἶδος ῥο-
- δοδάφνης. S. σχοινίον μύλου.
- Harden. οὗς. θ. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν πληθ. φορέματα.
- Harder. ῥ. ἐν. συναγελίζω κύνας δεδεμένους πρὸς ἄγραν, (λέξ. θήρευτική).
- Hardi. ἐπίθ. τολμηρὸς, καὶ τὰ παράγωγα hardiesse κτλ.
- Hare. ἐπιφών. παρορμητικὸν πρὸς τοὺς θηρευτικοὺς κύνας.
- Harem. οὗς. θ. τὸ χαρέμι (γυναικῶν, λέξις τουρκ.).
- Hareng. οὗς. ἀρσ. ἰχθὺς, ἀρίγγα (μαϊνίς, καπνιστή) καὶ τὰ παράγ.
- Harfang. οὗς. ἀρσ. εἶδος νυκτοκόρακος (αἰγωλίδος λευκὸς τῆς Σουηδίας).
- Hargneux-cuse. ἐπίθ. χαλεπὸς, δύσκολος, ἢ τὰ παράγωγα.
- Haricot. οὗς. ἀρσ. ὁ φάσηλος (τὸ φασούλιον).
- Haridelle. οὗς. θ. ἵππος ἄθλιος, ἱσχνός (τερύνης ἢ τέρυς).
- Harnacher. ῥ. ἐν. ἐπισάτω ἵππον.
- Harnais καὶ harnois. οὗς. ἀρσ. χαλινὸς ἵππου, ὀπλοφορία.
- Harø. οὗς. ἀρσ. κραυγὴ πρὸς σύλληψιν τινός.
- Harpage. ἐπίθ. ἄρπαξ (περὶ πτηνῶν σαρκούδων).
- Harpaye (αρπα-ε). οὗς. ἀρσ. εἶδος ἱέρακος.
- Harpé. οὗς. ἀρσ. ἄρπη, εἶδ. σπάθης κυρτῆς.
- Harpe. οὗς. θ. μάγαδις ἢ ἄρπα. μουσικὸν ὄργανον.
- Harper. ῥ. ἐν. ἀρπάζω. καὶ τὰ παραγόμενα harpon, ἄρπη (ἀρπάγι).
- Harpie καὶ Harpye ὄν. κύρ. ἡ Ἄρπυια.
- Hart. οὗς. θ. δεσμὸς ἐξ ἱτέας, λύγος.
- Hasard. οὗς. ἀρσ. ἡ τύχη· τὸ τυ-

- χηρόν. καὶ τὰ παραγόμενα hasarder κτλ.
- Hase. οὐσ. θηλ. οὕτω καλοῦσιν οἱ κυνηγοὶ τὰ θηλυκὰ τοῦ λαγωῦ καὶ κονελίου.
- Haste. οὐσ. θηλ. λόγχη κατὰ τὸν ἀρχαῖον ὀπλισμὸν τῶν Hastaires, λογχοφόρων.
- Hâte. οὐσ. θηλ. ταχύτης, σπουδῇ, à la hâte ταχέως, καὶ τὰ παράγωγα. se hâter, σπεύδω.
- Hatelet. οὐσ. ἀρσ. ὀβελός (βάθρος σιδηρᾶ) τῶν ὑφαντῶν.
- Hâtelettes. οὐσ. θ. μικρὰ τεμάχια κρέατος ὅππᾳ διὰ τοῦ ὀβελοῦ (σουβλίτσαις).
- Hâtereau. οὐσ. ἀρσ. τεμάχιον χοιρίου ἥπατος ὀπτηθέντος ἐπ' ἐσχάρας.
- Hateur. ἐπίθ. (οὐσαις. ἐκλαμβανόμενον) ἀρχιμάγειρος ἢ διευθυντὴς τοῦ βασιλικοῦ μαγειρείου.
- Hâtier. οὐσ. ἀρσ. εἶδος ἐσχάρας (ὅλα ταῦτα ἔχουσι ῥίζαν τὸ Hâte, δόρυ, ὀβελός).
- Nature. οὐσ. θ. ἐπιγλωσσὶς σιδηρᾶ ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ.
- Hauban. οὐσ. ἀρσ. πρότονον (λίξις ναυτ.) ἢ τὰ παραγόμενα.
- Hauber. οὐσ. ἀρσ. θώραξ ἀρχαῖος. ἢ τὰ παραγόμενα.
- Haulée. οὐσ. θ. εἶδ. δικτύου.
- Hausse (la). οὐσ. θ. ὑψώσεις τιμῆς, ὑπερτίμεις, καὶ τὰ παραγόμενα hausser ᾧ.
- Haut-te. ἐπίθ. ὑψηλός, ὁμοίως τὰ παράγωγα καὶ τὰ σύνθετα, τὰ ὅπ. εἶναι πάμπολλα.
- Have. ἐπ. διγ. ὠχρὸς, ἰσχνός, ἢ τὸ ῥῆμα havir.
- Haveau. οὐσ. ἀρσ. ὁμάλιστρον τῶν ἀλατοπηγείων.
- Haveron. οὐσ. ἀρσ. ὁ Διγίλωψ (εἶδος βρόμυ).
- Havre. οὐσ. ἀρσ. λιμὴν, ἐπίνειον.
- Havresac. οὐσ. ἀρσ. ἀσκοπήτρα διὰ τοὺς ὁδοιπόρους.
- Haye. ὄνομ. κύρ. ἡ Ἄγη (πόλ. ἐν Ὁλλανδίᾳ).
- Hayer ([χ]αγιέ). ῥ. ἐν. δικαίωμα τοῦ λαμβάνειν ξηροὺς κλάδους ἕκτινος δάσους πρὸς κατασκευὴν φραγμοῦ (ῥίζα haie).
- Hé. ἐπιρῶνιμα. ἔ!
- Heaume. οὐσ. ἀρσ. ἀρχαία περικεφαλαία ἢ τὰ παραγόμενα.
- Héler. ῥ. ἐν. προσφωνῶ, καλῶ πλοῖον συναπαντηθῆν.
- Hem! προσφών. ἔ! ἔ! ὅταν καλῶμεν τινὰ φωνάζοντες.
- Hennil. οὐσ. ἀρσ. ὁ Χαννίλος, εἰδωλὸν τῶν Βανδάλων.
- Hennin. οὐσ. θ. κόμμωμα γυναικῶν υπερβολικοῦ ὕψους.
- Hennir. ῥ. οὐδ. χρηματίζω.
- Hennuyer-ère. νερούσιος-ία, κάτοικος τοῦ Hainaut.
- Henri. ὄν. κύρ. Ἐρρίκος· τὸ Η τοῦ ὀνόματος τούτου διφορεῖται, τινὲς τὸ προφέρουσι ὡς δασύ, καὶ ἄλλοι ὡς ἄφωνον.
- Héraut. οὐσ. ἀρσ. κήρυξ πολέμου.
- Hère. οὐσ. ἀρσ. πτωχοκύριος,
- Hérillard. οὐσ. ἀρσ. εἶδος ἀκανθοχοίρου, ἐχίνος τῆς Σιθηρίας.
- Hérisser. ῥημ. ἐνερ. ὀρθῶναι, περιφράττω.
- Hérisson. οὐσ. ἀρσ. ὁ ἐχίνος (ἀκανθόχοιρος).
- Hernie. οὐσ. θηλ. κήλη, ὑδροκήλη καὶ τὰ παραγόμενα.
- Héron. οὐσ. ἀρσ. ὁ ἐρωδιός· καὶ τὰ παράγωγα.
- Héros, οὐσ. ἀρσ. ὁ ἥρωας. τὰ δὲ πα-

παρόμενα ἔχουσιν ἄφρονον τὸ h.

Herpailles. οὐσ. θηλ. ἐλαφοποιμνι-

ον, συμμορία ἐλάφων ἢ ἐλαφίσκων.

Herpe. οὐσ. θ. (όνυχες κυνῶν θη-

ρευτ.). § ἔρκιον στρατιωτ.

Herpes. οὐσ. θ. πλθ. (herpes ma-
rines) θαλάσσια προϊόντα, τὰ ὅποια
ἡ θάλασσα ἀποσυρομένη ἀφίνει ἀ-
σκεπῇ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Herpès. οὐσ. ἀρσ. ὁ ἔρπης (νόσημα
τοῦ δέρματος).

Herque. οὐσ. θ. κτεῖς σιδηρᾶ διὰ
ξύλινους ἀνθρακας.

-Herse. οὐσ. θ. βωλοκόπος (ἐργ. γε-
ωργ.)· καταβρῆκτης ὁδοντωτὸς γε-
φύρας καὶ τὰ παραγόμενα.

Hesse (la). ὄν. κύρ. ἡ Χασσία (Γερ-
μανία).

-Hêtre. οὐσ. ἀρσ. ἡ φηγὸς (δένδρον
ἄγριον).

Heudrer. ῥ. οὐδ. σήπομαι.

Heurt. οὐσ. ἀρσ. κρούσις, σύγκρουσις.
καὶ τὰ παραγόμενα Heurter. συγ-
κρούω ᾄ.

Hibou. οὐσ. ἀρσ. ὁ βάας, νυκτοκόραξ.

Hic. λέξ. Λατιν. ἐδῶ, οὐσιαστικῶς
ἐκλαμβάνομαι. τὸ οὐσιῶδες, ὁ κόμ-
βος, ἡ δυσκολία. C'est là le hic,
αὐτοῦ εἶναι τὸ πᾶν, ἡ δυσκολία.

-Hidoux-euse. ἐπ. ἀπεχθής, δυσειδής.

Hie. οὐσ. θ. κόπανος διὰ τὰς λιθο-
στρώτους ὁδοὺς, καὶ τὰ παράγωγα
hier ᾄ.

Hierarchie. οὐσ. θ. ἱεραρχία. hié-
rarchique, ἱεραρχικός, καὶ hiérar-
que, ἱεράρχης· τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ
ἱερὸς ἔχουσι τὸ h ἄφρονον, ὡς hié-
rologie, hiérogaphie ᾄ.

Hile. οὐσ. θ. στίγμα, σημεῖον μέ-
λαν (κυρ. ἐπὶ κυάμων ἢ ὀσπρίων
ἐν γένει).

Hille. οὐσ. θ. χίλλη, θάμνος ἔρπων

τοῦ Μαδαγασκάρ.

Hilon. οὐσ. ἀρσ. ἱριδοκήλη (κτῆλη
σχηματιζομένη κατὰ τὴν ἴριν τοῦ
ὀφθαλμοῦ [σταφύλωμα]).

Hinguet. οὐσ. ἀρσ. ἐπισχετῆρ (λέξ.
ναυτ.), τμήμα ξύλου χρησιμεύον-
τος πρὸς ἀναστολήν (ἐπίσχεσιν) τοῦ
βαρούλκου (ἐργατοκυλίνδρου).

-Hisser. ῥήμα ἐνεργ. ἀναίρω, ὑψώνω
τὰ ἱστία.

Hol! ἐπιφών. ὦ!

Hober. ῥήμ. ἀλλάττω θέσιν.

Hobereau. οὐσ. ἀρσ. ἀλμιαίτος ἡ
πύργαρος (μεταφ. εὐπατριδὸς χω-
ρικός, περιφρον.).

Hobin. οὐσ. ἀρσ. εἶδος ἵππου τῆς
Σκωτίας.

Hoc. οὐσ. ἀρσ. (λέξ. λατ. οὐσια-
στικῶς λαμβανομένη) πρᾶγμα βέ-
βαιον, ἀνῆκον εἰς τινα· cela lui
est hoc, τοῦτο ἀνήκει, ὀφείλεται εἰς
αὐτόν. (λέγεται καὶ ἐπὶ χαρτίων
τοῦ παιγνιδίου).

Hoca. οὐσ. ἀρσ. εἶδος παιγνιδίου ὁ-
λως τυχερῶ.

Hocco. οὐσ. ἀρσ. ὄρνις τῆς Ἀμερικ.
(ἀλεκτορίτης) ἐκ τῶν γυμνοπόδων.

Hoche. οὐσ. θ. χαραγὴ, ἐντομὴ ἐπὶ
ξύλου.

Hocher. ῥήμ. ἐνεργ. τινάσσω, ἐπὶ
δένδρων.

Hochequeue. οὐσ. ἀρσ. σείσουρα
(πηνόν).

Hochet. οὐσ. ἀρσ. κρόταλον, ὁδον-
τοπαίγνιον διὰ τὰ παιδία κατὰ τὴν
ὁδοντοφυΐαν.

Hogner. ῥ. οὐδ. ὑπομεμφιμοῖρῶ.

Holà! ἐπιφών. ὦ οὗτος! ὦ αὐτή!

Holément. οὐσ. ἀρσ. ὀλολυγὼν, φω-
νὴ αἰγωλιῶ.

Hollande. ὄν. κύρ. ἡ Ὁλλανδία. καὶ
τὰ παράγωγα hollander ᾄ.

- Hollans. οὐσ. ἄρσ. εἶδος λινοῦ λευκοτάτου ἢ λεπτοτάτου (βατίστα).
- Hon! ἐπιφώνημα δισταγμοῦ.
- Homard. οὐσ. ἄρσ. ἀστακός.
- Hon! ἐπιφών. ἀγανακτικῆς.
- Honchets καὶ jonchets. οὐσ. θηλ. παιγνίδιον τῶν παίδων.
- Hongre. οὐσ. ἄρσ. ἐκτομίας ἔππος.
- Hongrie. οὐσ. θ. ἡ Οὐγγαρία, καὶ τὰ παραγόμενα.
- Honni. κατησχυμένος. μετοχ. παθ. τοῦ honnir, καταισχύων καὶ τὰ παράγωγα.
- Honte. οὐσ. θηλ. αἴσχος, αἰσχύνη, καὶ τὰ παράγωγα honteux-euse.
- Hoquet. οὐσ. ἄρσ. ἡ λύγξ.
- Hoqueton. οὐσ. ἄρσ. εἶδος ἐπενδύτου κεντημένου (τῶν τοξοτῶν).
- Horde. οὐσ. θηλ. ὄρδῃ, λαὸς πλάνης.
- Horion. οὐσ. ἄρσ. πληγὴ, κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων.
- Hors. πρόθ. ἐκτός, ἀνευ καὶ τὰ σύνθετα.
- Hotte. οὐσ. θ. κόφινος (τὸ ἀνάφορον) ἢ τὰ παράγωγα.
- Hottentots. οὐσ. ἄρσ. οἱ Ὅττεντόται λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς.
- Houache. οὐσ. θ. αὐλαξ σχηματιζόμενος ἐκ τῆς θαλασσοπορίας τοῦ πλοίου.
- Houblon. οὐσ. ἄρσ. τὸ βρώτον, εἶδος κισσοῦ (βρυωνία) καὶ τὰ παράγωγα.
- Houere ἢ hourque. οὐσ. θ. εἶδ. ὀλανδικοῦ πλοίου.
- Houe. οὐσ. θ. σκαπάνη καὶ τὰ παραγόμενα Houer ἤ.
- Houguines. οὐσ. θ. πλθ. μέρος ἀρχαίας ὀπλοφορίας δι' ἧς ἐκάλυπτον τοὺς μηρούς, τὰ σκέλη καὶ τοὺς βραχίονας.
- Houille. οὐσ. θηλ. γαιάνθραξ καὶ τὰ παραγόμενα.
- Houle. οὐσ. θηλ. κλύδων θαλάσσης καὶ τὰ παράγωγα.
- Houlette. οὐσ. θηλ. ποιμενικὴ ράβδος (καλαχύροψ).
- Houpée. οὐσ. θ. ἀφρὸς τῆς θαλάσσης (τῶν κυμάτων).
- Houper. ῥ. ἐν. καλῶ τὸν σύντροφόν μου φωνάζων· ὦ! (ὦπ ὦ ὦπ) ἐπὶ θύρας.
- Houppre. οὐσ. θ. ἄθροισμα πολλῶν δικτύων ἐξ ἐρίου ἢ μεταξῆς (λόφος τινῶν πτηνῶν).
- Houppelande. οὐσ. θηλ. ἐπενδύτης πλατύς.
- Houpper. ῥ. ἐν. θυσανώω, κατασχεύω θυσάνους (φούνταις), τολουπέω ἔριον.
- Houra ἢ hourra. οὐσ. ἄρσ. ἀνευφημία, (ζητωκραυγαὶ ναυτῶν) Ἀγγλων.
- Hourailler. ῥ. ἐν. κυνηγῶ διὰ τῶν κυνῶν τῶν καλουμένων hourets· ἢ τὰ παράγωγα.
- Hourdage. οὐσ. ἄρσ. κτίσμα ἄθλιον, ἐνεπιτηδεῖον, ἐκ τοῦ Hourder ῥῆμ. κτίζω ἀμελῶς καὶ ἀνεπιτηδεῖως.
- Houret. οὐσ. ἄρσ. μικρὸς καὶ ἀχρεῖος κύων θηρευτικὸς.
- Houri ἢ Hourie. οὐσ. θηλ. χουρῇ, ὄντα ἐξαισίου κάλλους εἰς τὸν παράδεισον κατὰ τὸν Μωάμεθ.
- Houspiller. ῥ. ἐν. στυφελίζω, ἐξυβρίζω, κακομεταχειρίζομαι τινα διὰ λόγων ἢ τρόπων.
- Houssard ἢ Hussard-arde. οὐσ. ἱππεύς, κυρίως Οὐγγρος.
- Housardilles. οὐσ. θηλ. ἀκροβολισμοὶ ζωηροὶ ἀλλ' ἀνωφελεῖς.
- Housé-éc. ἐπ. βεδρεγμένος, ρυπαρὸς

- τούς πόδας ἐκ τοῦ πληροῦ ἢ τὰ πα-
ραγόμενα.
- Housseaux. οὗτ. ἄρσ. πλθ. εἶδος ἀρ-
χαίων ὑποδημάτων, περικνημίδες
προφυλάττουσαι ἀπὸ τὸν βόρβορον.
- Houssage. οὗτ. ἄρτ. ψήξις, τρίψις
(τρίψιμον).
- Houssaie. οὗτ. θ. πρηνὼν (τόπος ὅ-
που φύονται πρῖνοι).
- Housse. οὗτ. θηλ. ἐπίστρωμα, ἐ-
πίσχημα (ἴππου), σάγιστρον ἢ τὰ
παράγωγα housser ᾧ.
- Housset. οὗτ. ἄρσ. κλειθρον (κλει-
δαριὰ κιθαρίᾳ) ἀργυροθήκης. § εἵ-
δος μεταξωτοῦ.
- Houssine. οὗτ. θηλ. ὑποκορ. μικρὰ
ράβδος.
- Housseaux. οὗτ. ἄρσ. βελόναι μεγά-
λαι (καρφίτσαι).
- Houx. οὗτ. ἄρσ. πρῖνος, δένδρ. (ὄξυ-
μυρσίνη).
- Hoyau (ουαγὺ). οὗτ. ἄρσ. δίκελλα,
διφθέρα.
- Huaille. οὗτ. ἄρσ. ὄχλος, διάβολοι
(σατανάδες).
- Huard. οὗτ. ἄρσ. εἶδος ἀλιαέτου (κα-
τά τινας, φήνη), ἄρπη.
- Hublot. οὗτ. ἄρσ. ὀπὴ πλοῖα (φεγ-
γίτης).
- Huche. οὗτ. θηλ. σκάφη (διὰ τὴν
ζύμην) καὶ τὰ παράγωγα.
- Huchet. οὗτ. ἄρσ. κέρας πρὸς κλη-
σιν, σάλπιγξ.
- Huée. οὗτ. θηλ. συριγμοὶ (γινούχ).
- Huer. ῥ. ἐν. φωνάζω, καταβοῶ κατὰ
τοῦ λύκου (θήρ. λύκων) καὶ τὰ πα-
ράγωγα.
- Huguenot-ote. ἐπὶθ. οὐσιαστικῶς
λαμ. διαμαρτυροῦμενος.
- Huit. ἐπ. ἀριθ. ὀκτώ, καὶ τὰ παρά-
γωγα huitaine, huitième.
- Hulan καὶ uhlan. οὗτ. ἄρσ. ἱππεὺς
στρατιωτικὸς.
- Hulotte. οὗτ. θ. εἶδος αἰγωλιῶ (λέ-
γεται ἢ huette) ἐλεός.
- Hululer. ῥ. οὐδ. ὀλοῦ ὕψω, ἐπὶ πτη-
νῶν καὶ μεταφορ.
- Humer. ῥ. ἐν. ῥοφῶ, πίνω, ἐπὶ ὑ-
γρῶν).
- Hune. οὗτ. θ. καρχήσιον, θωράκιον
(λέξ. ναυτ.) καὶ τὰ παράγ.
- Hunier. οὗτ. ἄρτ. δόλων, ἱστίον τοῦ
καρχησίου.
- Huppe. οὗτ. θ. ἐποψ, πτηνὸν, ἢ τὰ
παράγ. huppé, λοφίας, λοφωτός.
- Hure. οὗτ. θ. ῥύγχος, κεφαλὴ τε-
τμημένη ζώου, κάπρου ᾧ.
- Hurler ῥ. ἐν. ὠρύω, ὀλοῦ ὕψω ἢ τὰ
παράγωγα.
- Hussard ἴδε Houssard.
- Hutte. οὗτ. θ. καλύβη.

Περὶ τοῦ J (j).

§. 15. Τὸ γράμμα τοῦτο εἰσαχθὲν πρὸ οὗα περίπου ἑκατονταετη-
ρίδων εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν i consonne
(i σύμφωνον) συνεχέετο, παρὰ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, μέχρι τοῦ ἡμί-
σεως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, πρὸς τὸ φωνῆεν i, τοῦ ὁποίου ἔχει ὡς
ἔγγιστα τὸ σχῆμα καὶ τὴν στιγμὴν (·) ἐπὶ κορυφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ
ὁποίου ἐγράφετο ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων τῶν ξένων κυρίων ὀνομάτων

τῶν ἀρχομένων ἀπὸ *i*, ὡς *Ιοκάστη* (*Iocaste*), *Ἰερουσαλήμ* (*Ierusalem*), καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος διεκρίθησαν εἰς τὰ γαλλικὰ λεξικά τὰ δύο ταῦτα γράμματα τὸ *i* καὶ *j*, καθ' ἣν τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπονομασθὲν ὀριστικῶς *ζι* ἢ *δζε* (*gi* ἢ *ge*) κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἑλληνικοῦ *Ι* ἐν ἀρχῇ τῶν κυρίων ὀνομάτων, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ, προφερόμενον ὡς τὸ *g* πρὸ τοῦ *e* ἢ πρὸ τοῦ *i*, εἰς ἐκείνας τὰς λέξεις τῶν ὁποίων οἱ Γάλλοι ἐτήρησαν τὴν ἀρχικὴν ὀρθογραφίαν, ὡς φαίνεται εἰς τὸ *Jean* *Ἰωάννης*, *Jerôme* *Ἰερώνυμος*, *Jérusalem* *Ἰερουσαλήμ* κτλ.

Τὸ *j* προφέρεται πρὸ παντὸς φωνήεντος καὶ πρὸ πάσης διφθόγγου ἀκριβῶς ὡς τὸ *g* πρὸ τοῦ *e* ἢ πρὸ τοῦ *i*, ὡς *Jérôme* (πρόφ. *gérôme*, *Ἰερώνυμος*), *jeter* (*geter*, ῥίπτω), *joli* (*geoli*, εὐειδής), *jouer* (*gioué*, παίζω). Τὸ ἡμέτερον *ζ* δὲν παριστᾷ ἀκριβῶς τὸν ἦχον τοῦ γράμματος τούτου. Τὸ *j* πρὸ παντὸς φωνήεντος ἔχει τὸν αὐτὸν ἦχον.

ΣΗΜ. Ἐν γένει ὅταν ἀκούηται ὁ ἦχος *ja* (*gia*), *jo* (*giò*) καὶ *jou* (*giou*), ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινῶν, πρέπει νὰ παριστᾷται διὰ τοῦ *j* καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ *g*, ὡς *jour* ἡμέρα, *jouer* (*giouer*) παίζω κτλ. Ἐξαιροῦνται αἱ ῥηματικαὶ καταλήξεις *geons* καὶ *geais* ἢ *gea*, ἐκ τῶν ῥημάτων εἰς *ger*, ὡς *diriger* (διευθύνω) *dirigeons*, *encourager* (ἐνθαρρύνω) *encourageons*, *protéger* (ὑπερτασπίζομαι, προστατεύω) *je protégeais* κτλ. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ παραγόμενα οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα, ἐὰν ὑπάρχωσι, φυλάττουν τὸ *g*, ὡς *encouragement* κτλ. Ἐξαιροῦνται ὡσαύτως ὀλίγα τινὰ οὐσιαστικά λήγοντα εἰς *geon*, ὡς *bourgeon* βλαστὸς, *pigeon* περιστέρη κτλ. ὡσαύτως καὶ τὸ *geôlier* δεσμοφύλαξ, τὰ δὲ λοιπὰ, εἰς *zon* (*geon*), *za* (*gia*), καὶ *zou* (*giou*), ἐν γένει διὰ τοῦ *j*.

Φυλάττεται δὲ ἡ ὀρθογραφία τῶν ἐκ τῆς Λατινικῆς γλώσσης παραληφθεισῶν λέξεων γραφομένων διὰ τοῦ *j*, ὡς *jurisconsulte* (ἐκ τοῦ *juris-consultus*, νομικὸς [νομοδιδάσκαλος]), *juridiction* (*jurisdiction*, δικαιοδοσία) κτλ.

Τὸ *j* οὐδέποτε διπλασιάζεται, οὐδέποτε ἀπαντᾷται πρὸ τοῦ *i*, ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως.

Περὶ τοῦ *K* (*k*).

§. 16. Τὸ *K* προφέρεται ὡς τὸ Ἑλλ. *κ* ἄλλοτε ἐκαλεῖτο *κᾶ*, τὴν σῆ-
ρον δὲ *κε*, ἄλλ' ὅπωςδῆποτε τὸ στοιχεῖον τοῦτο δὲν εἶναι κυρίως Γαλ-
λικὸν γράμμα, διότι τὸν ἦχον τοῦ ἡμετέρου *K* οἱ Γάλλοι παριστῶ-

σι διὰ τοῦ c καὶ q. Ὅθεν μόνον εἰς τὰς ξένας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς Ἑλληνικάς λέξεις μεταχειρίζονται τὸ k. Εἰς ἀρχαίας τινὰς ἐπιγραφὰς κυρίων ὀνομάτων ἀπαντᾷται τὸ K ἀντὶ τοῦ C, ὡς Karolus ἀντὶ Carolus.

Μεταχειρίζονται δὲ καὶ τὴν σήμερον τὸ k ἀντὶ τοῦ ἡμετέρου χ εἰς τὴν λέξιν χιλιόγραμμαν kilogramme, kilomètre χιλιόμετρον φυλάττει δὲ τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον πρὸ παντὸς φωνήεντος καὶ πρὸ τῶν συμφώνων ὅταν τυχὸν συμπίσῃ.

Περὶ τοῦ L (l).

§. 17. Τὸ L, l, ἐκαλεῖτο ἄλλοτε el, σήμερον δὲ le, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ἑλλ. λ' ἀλλ' εἶναι περιστάσεις τινὲς καθ' ἃς ὅτε μὲν εἶναι ὕγρον (mouillé) καὶ τότε ἀκούεται ὡς εγ[ε], ιγ[ε], αγ[ε], γιέ, ὅτε δὲ ἐντελῶς ἄφωνον.

Τὸ l ἐν ἀρχῇ λέξεως, καθὼς καὶ ἐν τῇ μέσῳ, ὅταν εὐρίσκηται μεταξὺ δύο φωνηέντων, φυλάττει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον ὡς τὸ ἡμέτερον λ, οἷον lait (λαί, γάλα), liberté (λιπερτέ, ἐλευθερία), égalité, (ἐγγαλιτέ, ἰσότης).

Τὸ l ἐπόμενον τοῦ i καὶ συλλαβιζόμενον μετ' αὐτοῦ προφέρεται ἐν γένει ὡς ιγ(ε), αγ(ε), εγ(ε), ουγ(ε), κατὰ τὴν πρὸ αὐτοῦ φωνήν, ὡς fille (φιγ[ε], κόρη), nous travaillons (νου τραβαγιόν, ἐργαζόμεθα), corail (κοράγ[ι], κοράλλιον), sommeil (σομιμέγ[ι], ὕπνος), fouiller (φουγέ, διερευνῶ) (*).

(*) Ἡ ὕγρα αὕτη προφορά τοῦ l ὡς γ[ε] εἰσέχθη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μαζαρίνου, παντοδυνάμου πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας ἐπὶ ἸΑ' Λουδοβίκου. Οἱ μεριστᾶνες θέλοντες νὰ κολακεύσωσι τὸν Καρδινάλιον Μαζαρίνον, ἐμιμοῦντο τὴν ἰταλικὴν αὐτοῦ προφορὰν ὡς Ἰταλοῦ, διὰ τοῦτο εἰς τὴν ὑψηλὴν μάστιγα ὕψος, ὅταν συμπίπτῃ λέξεις τινὲς γαλλικαὶ νὰ ᾖναι αἱ αὐταὶ σχεδὸν μὲ τὰς ἰταλικὰς, τὸ il ἢ eil δὲν προφέρονται κυρίως ὡς ιγ[ε] ἢ εγ[ε] ἀλλ' ὡς τὸ ἰταλικὸν gli π. χ. meilleur, billet προφέρεται mé-lieur, bi-lié ὡς τὸ ἰταλικὸν mi-gliore, bi-glié(tto), ailleurs (al-ieur) καὶ οὐχὶ mei-ieur, bi-ié, καὶ ai-ieur. Εἰς πολλὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν Μασσαλίαν π. χ. προφέρουσι τὸ l κατὰ τὸν κύριον αὐτοῦ ἦχον ὡς λ, καὶ πρὸ τοῦ i, οἷον soleil (σολέι καὶ οὐχὶ σολέγ[ε]), vieille (διέλ καὶ οὐχὶ διέγ[ε]) &c. ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀξιομύμητον.

Σημειωτέον ὅτι τὰ λήγοντα εἰς *ail, eil, euil, ouil*, καθὼς καὶ τὰ ἐκ τούτων σχηματιζόμενα, ἔχουσι πάντοτε ἀνεξαίρετως τὸ *l* ὑγρόν.

Ἐξαιροῦνται·

α'. Αἱ ἀπὸ *ill* ἀρχόμεναι λέξεις καθ' ἃς τὸ *l*, καίτοι συλλαβιζόμενον μετὰ τοῦ *i*, φυλάττει τὸν κύριον αὐτοῦ ἦχον. ὡς *illustre* (ἱλ-λιούστρ, ἔνδοξος), *illégal* (ἱλ-λεγάλ, παράνομον). διότι αἱ λέξεις αὗται ἀρχονται κυρίως ἀπὸ *l*, τὸ δὲ *il* εἶναι ἡ πρόθεσις *in*, ἣτις ἐξομοιοῖ τὸ *n* μὲ τὸ ἀρκτικόν *l* ὡς εἰς τὴν ἑλληνικὴν, συν-λαβή=συλλαβή, συν-λέγω=συλλέγω.

β'. Ὅταν μετὰ τὸ *il* ἀκολουθῇ φωνήεν, εἴτε ἐν ἀρχῇ εἴτε ἐν τέλει λέξεως, τὸ *l* φυλάττει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον, ὡς *île* (ἱλ, νῆσος), *amabilité* (ἀμαπιλιτέ, ἐρασμιότης).

γ'. Εἰς τὰς λέξεις *ville* (βιλ, πόλις) καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς σύνθετα, *Abbeville*, *Joinville*, κύρια ὀνόματα, ὡσαύτως *Achille*, *Gille*, *Lille* (πόλις τῆς Γαλλίας), *tranquille* (ἡσυχος), *mille* καὶ *mil* (χίλια) καὶ *mille* ἢ *milles* (μῖλις, μέτρον μήκους), *imbécille* (τὸ ὅποιον γράφεται καὶ *imbécile*, ἐνπεσὶλ. μωρὸς, ἡλίθιος) καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα· ὁμοίως *vaciller* (βασιλῆ, κλονοῦμαι, ἐνδοιάζω), *distiller* (τίστιλῆ, διασταλάζω), *osciller* (οσιλῆ, διαδοноῦμαι), *pupille* (πριουπίλ, ἡ ὑπὸ κηδεμονίαν κόρη, καὶ ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ), *pusillanime*, *pusillanimité* (δειλὸς), *scintiller* (σεν-τιλῆ, σπινθηροβολῶ), *papille* (θηλίδιον, ῥάς) καὶ τὰ παραγόμενα. Μεταξὺ τούτων κατατάσσονται καὶ τὰ λήγοντα εἰς *illaire* καὶ *illation*, τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις εἶναι σπανιωτέρα εἰς τὴν κοινὴν συνομιλίαν, ὡς *armillaire* (ἡ κρικωτὴ [σφαῖρα]), *axillaire* (μασχαλιαῖος), *titillation* (κνήσις, γαργαλισμός), *cavillation* (δόψισμα), *codicille* (ἐπιδιαθήκη [προσθήκη εἰς γενομένην ἤδη διαθήκην]). Κατατάττουσι μεταξὺ τούτων ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς καὶ τὸ *ventiller*· τοῦτο γράφεται δι' ἑνὸς *l* *ventiler* (ἐκτιμῶ καθ' ἑκάστα τὰ πράγματα πωληθέντος κτήματος), καὶ ἐπομένως τὸ *i* δὲν συλλαβίζεται μετὰ τοῦ *l*, τὸ ὅποιον φυλάττει, κατὰ τὸν κανόνα, τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον· προσέτι δὲ καὶ τὰ *arbalétrille* (ἀκτινόμετρον), ὑποchorιστικὸν τοῦ *arbalète* (τόξον, βαλέστρα), *myrtille* (εἶδος θάμνου [μυρταλῖς]), *scille* (ἀγριοκρόμμυον), *sille* (σιλλὸς, σάτυρα).

δ'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς *il*, *alguazil* (αλ-γγιου-αζίλ, ἀστυνομικὸς κλητὴρ), *anil* (ἰνδικοφόρον δένδρον), *cil* (βλεφαρίς), *civil* (ἀστυ-

κός, πολιτικός), fil (νήμα), exil (ἐγζιλ, ἑξορία), profil (διαγραφὴ τοῦ προσώπου) κτλ.

Μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὰς ἐξῆς, babil (παπί· καὶ παπίγ[ε] ὡς ὑγρόν), baril (πιθίσκος), cabril ἢ μᾶλλον cabri (ἐρίφιον), chenil (σηκός, οἰκίσκος τοῦ κυνός), coutil (λινόπηγης, θρόνη [πανί λινόν χονδρόν]), eul de sac (μικρὰ ὁδὸς ἀδιέξοδος) καὶ πάντα τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ eul, é-meril (οὐσ. θηλ. συμύρις-ιδος), fenil (χορτοβολών, fils (φίς ἢ φι, υἱός), fournil (ἀρτοποιεῖον), fusil (ὄπλον), gentil (εὐγενής, εὐειδής), grémil (γκρεμίγ[ε], λιθόσπερμον, φυτόν), grésil (γκρεζί, καὶ γκρεζίγ[ε], λεπτή χάλαζα), gril (ἐσχάρα), ménil (κατοικία [ἀπαρχαιοῦται]), mil ἢ millet (ὑγρόν, κέγχρος), nombril (θμφαλός), outil (σιδηροεργαλεῖον), persil (πετροσέλινον), soul (κορεσιμένος), pouls (σφυγμός), sourcil (ὄφρυς) καὶ εἰς τινὰ κύρια ὀνόματα, ὡς Vesouil, Laroche-foucauld, καὶ πρὸ πάντων τὰ λήγοντα εἰς auld, καὶ ὁ πληθυντ. τοῦ ail (σκόροδον), aulx (πρόφ. ὦ, σκόροδα).

Τὸ γ πρὸ τῶν δύο ll οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροήν εἰς τὴν προφορὰν αὐτῶν, ὡς syllabe συλλαβὴ κτλ.

Περὶ τῆς συνεκφωνήσεως τοῦ ληκτικοῦ l πρέπει νὰ φυλάξωμεν τὰς ἐξῆς τρεῖς παρατηρήσεις.

α. Τὸ ληκτικόν l συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως ὅταν δὲν ᾖναι ἄφωνον, ὡς un vil imposteur (eun vi-l'imposteur, χαμερπὴς ἀπατεών).

β'. Τὸ ληκτικόν ὑγρόν l συνάπτεται ὡσαύτως ὑγρῶς μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς un babil insupportable (παπι-γενσιουπορταπλ, φλυαρία ἀφόρητος).

γ'. Τὸ ληκτικόν ἄφωνον l οὐδόλως συνάπτεται μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς un outil excellent (eun ουτι ἐξελάν, ἐργαλεῖον ἀξιόλογον). Ἐξαιρεῖται τὸ l τῆς λέξεως gentil, τὸ ὁποῖον καὶ τοι ἄφωνον, συνάπτεται ὑγρῶς μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς un gentil enfant (genti-ianfan, γλαφυρόν, ἐράσιμον παιδίον).

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τοὺς ὁμοιοκαταλήκτους στίχους τὰ τρία ταῦτα l, τὸ προφερόμενον δηλαδὴ καθαρῶς ὡς τὸ ἐλληνικόν λ, τὸ ὑγρόν, καὶ τὸ ἄφωνον δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ὁμοιοκαταλήξαν, οἷον τὸ ville μὲ τὸ fille, οὔτε τὸ fusil μὲ τὸ profil κτλ.

Τὸ ληκτικόν l τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας il, ἐὰν προηγῇται

ρήματος ἀρχομένου ἀπὸ φωνήεντος, ἀποσπᾶται ὀλοτελῶς τοῦ *i*, καὶ συνάπτεται στενῶς μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος, ὡς *il étudie* (*i létudie*, σπουδάζει). Ἐὰν δὲ παρεμπίπτῃ μετὰ τοῦ *il* καὶ τοῦ ἐπομένου ῥήμ. *le* ἢ *la*, πρὸ ῥήμ. ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένου, τὸ *l* τοῦ *il* προφέρεται μετὰ τοῦ *i*, τὸ δὲ *le* ἢ *la*, τῶν ὁποίων τὰ φωνήεντα ἀποστρέφονται, συνάπτονται μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ φωνήεντος τοῦ ἐπομένου ῥήματος, ὡς *il l'a retrouvé* (ἰλ λ'α ρετρουβέ, τὸν ἀνεῦρε).

Περὶ τοῦ M (m).

§. 18. Τὸ *M* (*m*) ὀνομάζεται εἰς τὴν Γαλλικὴν *em* ἢ μᾶλλον *me*, προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον *μ*, ὡς *aimer* (αιμέ, ἀγαπῶ), *aménité* (αμεινιτέ, εὐπροσηγορία, ἀβρότης).

Τὸ *m* ἐπόμενον φωνήεντος καὶ προηγούμενον τῶν συμφώνων (*b*, *p*, ἢ *t*) προφέρεται ὡς ἀνεπαίσθητον *ν*, ὡς *emporter* (α(ν)πορτέ, ἀπάγω), *impartialité* (ε(ν)παρσιαλιτέ, ἀμεροληψία).

Τὸ *m* ὡς ληκτικὸν λέξεως προφέρεται ὁμοίως ὡς ἀνεπαίσθητον *n*, ὡς *faim* (φαι[ν], πείνα), *parfum* (par-feun, ἄρωμα)· εἰς ταῦτα περιλαμβάνεται τὸ *Adam* (πρόφ. *Adan*). Λαμβάνει ὡσαύτως τὴν φωνὴν τοῦ *n* ὅταν μετὰ τὴν συλλαβὴν *em* ἀκολουθῇ καὶ ἄλλο *m*, ὡς *emmener* πρόφ. (α[ν]μενέ, ἀπάγω). Ἐν γένει ὅταν ἡ λέξις ἀρχῇται ἀπὸ τῆς προθέσεως *en*, ἥτις τρέπει τὸ *n* εἰς *m* πρὸ τῶν συμφώνων *b* καὶ *p*, ὡς εἰς τὴν Ἑλλην. πρὸ τοῦ *β* καὶ *π*, τὸ τραπὲν *n* εἰς *m* κατὰ τὴν σύνθεσιν ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην προφορὰν αὐτοῦ, ὡς *compacte*, *con=cum* (Λατ. πρόθ.) καὶ *pacte* παγῆς συμπαγῆς (πρόφ. κο(ν)-πακτε).

Τὸ *m* πρὸ τοῦ *n* προφέρεται κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ φωνήν, ὡς *indemnité* (ἐντάμνιτέ, ἀποζημιώσεις). Ἐξαιρεῖται ἡ λέξις *damner* καταρῶμαι (κολάζω θρησκευτ.) καὶ τὰ σύνθετα ἢ παράγωγα *condamner* καταδικάζω, ὅπου τὸ *m* μένει ἄφωνον, *dâner* κτλ.

Εἰς δὲ τὰ ξένα ὀνόματα τὸ ληκτικὸν *m* φυλάττει ἐν γένει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον, ὡς *Sem*, *Cham*, *Abraham*, *Salem* κτλ. Φυλάττουσι προσέτι τὴν φωνὴν τοῦ *m* αἱ Λατινικαὶ καταλήξεις *im*, *em*, *um*· *interim* τὸ μετὰξὺ διάλειμμα χρόνου, *idem* ὁ αὐτός, *septemvir*, *decemvir* κτλ. ὅπου τὸ *em* φυλάττει τὴν φυσικὴν φωνήν *εμ*· *post-scriptum* (ποστ σκριπτόμ, ὑστερόγραφον), *Te-Deum* (πρόφ. *Té-Déome*,

δοξολογία)· καὶ εἰς τὰ ἐπιφωνήματα hem καὶ hom (ἐμ, ἐ! ὅταν καλῇ τις τινά, ἤμ ἐκφράζει δισταγμόν).

Τὸ m φυλάττει ὡσαύτως τὸν ἥχον αὐτοῦ ὅταν ᾖ διπλοῦν μεταξὺ δύο φωνηέντων, ἐκτός τῆς προέσεως en (em), ὡς commis ἐπιτετραμμένος, commode ἄνετος, ὅπου τὰ δύο mm προφέρονται ὡς ἐν m (κομί, κομότ), dilemme (τίλεμ, δίλημμα), ὅπου τὸ e φυλάττει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἥχον, καίτοι συλλαβιζόμενον μετὰ τοῦ m· ἀκούονται δὲ τὰ δύο mm εἰς τὰ: Ammon, Emmanuel, ammoniac, commémoration, commensurable, committimus, commotion, commuer, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀπὸ imm ἀρχόμενα, ὡς immanquable, immense κτλ.

Τὸ m μένει ἄφωνον καὶ εἰς τὴν λέξιν automne (autone, φθινόπωρον), ἐν ᾧ εἰς τὰ παραγόμενα προφέρεται, automnal (στομναλ).

Αἱ καταλήξεις aim, am, καὶ om, εἰς τὰς ὁποίας τὸ m προφέρεται ὡς η̄ ὑπόρρινον, δὲν συνάπτουσι καθαρῶς τὸ ὑπόρρινον τοῦτο η̄ μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ἀλλὰ προφέρεται πάντοτε ὑπόρρινως.

Περὶ τοῦ N(n).

§. 19. Τὸ γράμμα τοῦτο καλεῖται εν, ἢ ν(ε) ἔχει τὸν ἥχον τοῦ ἡμετέρου ν· ὡς nourrice (νουρίς, τροφός), nommer (νομῆ, ὀνομάζω)· προφέρεται δὲ καθαρῶς ἐν ἀρχῇ λέξεως, καὶ ἐν τῇ μέσῃ δύο φωνηέντων, ὡς plénipotentiaire (πλε-νι-πο-τα[ν]-σι-αίρ, πληρεξούσιος)· προηγούμενον δὲ συμφώνου προφέρεται ὑπόρρινως ὡς ἐν τέταρτον δηλαδὴ τοῦ ἡμετέρου ν, ὡς content (κο[ν]-τά[ν], εὐχαριστημένος), confondre (κο[ν]φο[ν]τ[ρ][ε], συγχέω).

Τὸ διπλοῦν nn δὲν ἀκούεται εἰμὴ εἰς τὰς ἀπὸ ann ἢ inn ἀρχόμενας λέξεις, οἷον annuel ἐτήσιος, annales χρονικά, innombrable ἀναρίθμητος, innovation νεωτερισμός· ἐκτός τοῦ innocent τοῦ ὁποίου ἐν μόνον η̄ ἀκούεται.

Τὸ ληκτικὸν n ἄνευ φωνήεντος προφέρεται ὑπόρρινως, ὡς le mien τὸ ἐμὸν, entretien, un· on· κτλ. ἐξαιρεῖται τὸ ληκτικὸν η̄ τῶν ἐξῆς λέξεων, τὸ ὅπ. προφέρεται καθαρῶς, abdomen, amen, Eden, gramen, hymen ben (βένον, εἶδος δένδρου), cyclamen (κυκλάμενον, φυτὸν), gluten (κόλλα, ἀλευρόκολλα), lichen (λεχέν, λειχλὴν [φυτὸν]), καὶ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, Baden (πόλις), Niemen (ποταμός), Philopoemen

(Φιλοποίμην), Ruben (‘Ρουβήν), Yemen (χώρα Ἀραβίας). Εἰς ὅλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα παρελείψαμεν νὰ σημειώσωμεν εἰς τὸ e, προφέρεται τὸ η καθαρῶς, καὶ τὸ e φυλάττει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἤχον (ἴδε σελ. 8 [6], περὶ τοῦ e). προφέρεται ἐπίσης καθαρῶς καὶ εἰς τὴν λέξιν Tarn ὁ Τάρνις ποτ. τῆς Γαλ. κατὰ τινὰς ἀπεναντίας τὸ η τῆς λέξεως Béarn μένει ἄφωνον πρόφ. Béar ἢ πεαρ(ν).

Τὸ ληκτικὸν η, καί τοι ὑπόρρινον, ἐνοῦμενον μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως προφέρεται καθαρῶς, ὡς on aime à voir (πρόφ. οναίμ. ἂ θοάρ) ἀγαπᾷ τις νὰ βλέπῃ. Εἰς τὸ un εἰς, ἐπομένου φωνήεντος ἢ h ἀφώνου εἰς τὴν ἀκόλουθον λέξιν, τὸ μὲν η πρέπει νὰ ἐκφωνηθῇ ὑπόρρινως εἰς τὸ τέλος τῆς un, ἀλλὰ πάλιν νὰ συναφθῇ τοῦτο μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης καὶ ν’ ἀκουσθῇ καθαρῶς ὡς τὸ ἐλληγικόν, ὡς un ami (πρόφ. eu(n) nami) (*) εἰς φίλος. Δὲν ἐνώνεται τὸ η τοῦ un μετὰ τῶν ἀρκτικῶν γραμμάτων τῶν λέξ. oui (ναί) καὶ huit ὀκτώ. Δὲν πρέπει ὁμῶς ἀδιακρίτως νὰ ἐνώνωμεν πάσης λέξεως τὸ ληκτικὸν η μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπιφερομένης, οἷα ὀλίποτε καὶ ἂν ἦναι αὕτη, ἀλλὰ τότε μόνον ὅταν αἱ ἰδέαι τῶν δύο λέξεων συνδέωνται στενῶς μεταξὺ τῶν, ἄλλως, εἶναι προτιμότερον νὰ προφέρωμεν ὑπόρρινως τὸ ληκτικὸν η τῆς προηγούμενης, ὡς celui qui met un frein à la fureur des flots ἐκεῖνος ὅστις θέτει χαλινὸν εἰς τὴν μανίαν τῶν κυμάτων· ἐδῶ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐνώσωμεν τὸ η τῆς λέξεως frein μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος, ἀλλ’ ἀπεναντίας ἡ ἰδέα ἀπαιτεῖ νὰ διακοφώμεν ὀλίγον τὴν ἀπαγγελίαν εἰς τὴν λέξιν frein.

Τὸ ληκτικὸν η τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν πόλεων, ὡς Autun, Melun, Verdun κτλ. δὲν συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως. Ὡσαύτως, εἰς τὴν καλὴν προφορὰν, τὸ ληκτικὸν η καὶ m τῶν καταλήξεων τῶν οὐσιαστικῶν εἰς aim, ain, an, aon (εἰς δ τὸ ο εἶναι ἄφωνον), καὶ εἰς τὰ ean, en, (ἐκτὸς ἐκείνων εἰς τὰς ὁποίας τὸ η προφέρεται καθαρῶς, ὡς hymen (**), καθὼς καὶ τὰ λήγοντα εἰς ien οὐσιασ.

(*) Ὡσαύτως καὶ περὶ τοῦ aucun καὶ τῶν ληγόντων εἰς un.

Κατὰ τινὰς τὸ u τοῦ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου un, προφέρεται ὡς u καθαρὸν πρὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου οὐσιαστικοῦ ὅταν τοῦτο ἄρχῃται ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου, ὡς un intérêt vif (πρόφ. u-nintérêt vif), un homme (πρόφ. u-nhomme), ἀλλὰ προτιμότερα εἶναι ἢ eun n'intérêt ζωηρὰ συμπάθεια.

(**) Τὸ en ὡς πρόθεσις συνάπτει πάντοτε τὸ η μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος.

ἢ ἐπιβόηματα φυλάττουσι τὸ π ὑπόβρινον ὅταν δὲν ὑπάρχῃ στενὸς σύνδεσμος ἰδεῶν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐπομένων λέξεων, ὡς *historien exacte* (ἱστοριῆ(ν) ἐκζᾷκτ) ἱστορικὸς ἀκριβής, *il parle bien et à propos* (ἰλ πᾶρλ πῖε(ν) ε α προπὸ, ὀμιλεῖ καλῶς καὶ καταλλήλως, ἐγκρίως). ἀλλὰ τὰ λήγοντα εἰς *ien* ἐπίθετα συνάπτουσι τὸ ληκτικὸν αὐτῶν π μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τοῦ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ, ὡς *ancien ami* (αν-σιε[ν] ν'αμι, ἀρχαῖος φίλος), *un travail bien utile* (ευν travail bié-n'utile, ἐργασία λίαν ὠφέλιμος).

Ὡσαύτως τὰ εἰς *in, ion, oin, on* φυλάττουσι ὑπόβρινον τὸ π.

Εἰς τὴν κατάληξιν *on* τῶν οὐσιαστικῶν τὸ π προφέρεται ὑποβρίνως καὶ πρὸ φωνήεντος, τῶν δὲ ἐπιθέτων ἐνώνεται τὸ π ἐὰν προηγῶνται ἀμέσως τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὁποῖον προσδιορίζουσι, ὡς *bon homme, bon ami* (bo-n'homme, bo-n'ami). ὡσαύτως καὶ τὰ *mon, ton, son*, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἄλλην περίστασιν, καθὼς *bon-à boire*, τὸ π μένει ὑπόβρινον εἰς τοιαύτας φράσεις.

Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία *on* (τί:) συνάπτει τὸ π μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τοῦ ῥήματος, ὡς *on a dit* (πρόφ. ο-ν'α dit, τίς ἔχει λελεγμένον, εἶπον), *on ouvre* (ο-ν'ouvre, τίς ἀνοίγει, ἀνοίγουσι) κτλ. οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς φράσεις, *croit-on à de pareils bruits?* πιστεύουσι τοιαύτα; φήμας; *pense-t-on aux obstacles?* σοχάζονται τὰ προκόμματα; τὸ π εἶναι ὑπόβρινον.

Τὸ ληκτικὸν π τοῦ *non* εἰς μίαν μόνην περίστασιν συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὅταν δηλ. προηγῇται ἐπιθέτου μετὰ τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ μίαν λέξιν, μίαν ἔννοιαν ἢ εἰς τὸ ὁποῖον δίδει ἀντίθετον σημασίαν, ὡς *une suite non interrompue de succès* (no-nin-terrompue, μὴ διακεκομμένην δηλ. ἀδιάκοπον), *comme non venu* (ὡς μὴ συμβάν) κτλ.

νέητος τῆς ἐπομένης λέξεως καὶ τότε τὸ ε προφέρεται ὡς α' π. χ. *en avant, en arrière*, πρόφ. a-n'avan(t) ἐμπρός, a-n'arrière ὀπίσω.

Τὸ ε ὡς ἀντωνυμία δεικτικὴ περὶ ἀψύχων πραγμάτων ἐν γένει, ἰσοδυναμοῦν μὲ τὴν παρ' ἡμῖν συνήθη ἔκφρασιν ἐκ τούτου, ἀπὸ τούτου ἢ τούτου, κτλ. συνάπτει τὸ π μετὰ τοῦ φωνήεντος τοῦ ἐπομένου ῥήματος, τοῦ προσδιορίζοντος αὐτήν, ὡς *il en a formé le dessein* (il a na formé κτλ. περὶ τούτου συνέλαβε τὸν σκοπὸν), *en avez-vous assez* (a-navez-vous assez, ἐκ τούτων ἔχετε ἀρκετά) ἄλλως δὲν συνάπτεται, ὡς *parlez-en à votre ami* ἐνταῦθα τὸ π τοῦ μορίου *en* προφέρεται ὑποβρίνως.

Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ *h* ἐπὶ τοῦ *g* ἴδε τὸ γράμμα τοῦτο σελ. 26.
Τελευταῖον τὸ *h* εἶναι ἐντελῶς ἄφωνον εἰς τὴν λέξιν *Monsieur* (*Mossieu*, Κύριος), ὅπου καὶ τὸ *g* μένει ἄφωνον, καὶ εἰς τὸ πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον τῶν ῥημάτων εἰς τὴν κατὰ λέξιν *ent*, ὡς *ils parlent* (πρόφ. ἢ λ. πάρλ).

Περὶ τοῦ *P* (*p*).

§. 20. Τὸ σημεῖον τοῦτο *P*, *p*, καλεῖται πὲ κατὰ τοὺς Γάλλους καὶ ὁμοφωνεῖ μὲ τὸ ἑλληνικὸν *π* καὶ ἐν ἀρχῇ λέξεως καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὡς *paraître* (παραῖτρ, φαίνομαι), *papillon* (παπιγιόν, ψυχὴ [πεταλοῦδα]).

Τὸ *p* πρὸ τοῦ *h* προφέρεται ὡς *φ*, οἷον *Photographie* (Φωτογραφί, φωτογραφία), *phrase* (φράζ, φράσις). Τὸ τοιοῦτον συμβαίνει εἰς τὰς πλείστας ἑλληνικὰς λέξεις ὅπου ὑπάρχει τὸ *φ*. ἴδε περὶ τοῦ *f*.

Τὸ *p* ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως ἀποσιωπᾶται εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις καὶ εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν παραγομένας, ἐκτὸς τινῶν *Baptême* (βάπτισμα), *baptistaire* καὶ *baptistère* (βαπτιστήριον), *baptiser*, *baptismal* (α), *exempt* (ἐγζά[ν], ἀσυντελής, ὁ μὴ πληρώων φόρον), *exempter* (ἐγζαντέ (θ), ἀπαλλάττω), *compte* (κόν-τ[ε], λογαριασμός) καὶ τὰ παραγόμενα, *escompte* (εσκόν-τ, προεξόφλησις), *prompt* (γ) (πρόν, ἑτοιμος, ὀξύς), *je romps* (ῥήγγυμι), *tu romps*, *il rompt* (ρο[ν]) καὶ τὰ παραγόμενα, *prompte*, *promptitude* (ὀξύτης, ταχύτης), *sculpter* (σκιουλ-τέ, γλύψω, γλύπτω), καὶ τὰ παραγ. *sculpture*, *sculpteur* κτλ. *sept* (σέ, ἢ σέτ ἐπομένου φωνήεντος), *septième* (σετιέμ, ἑβδομος) (δ), *Baptiste* ἢ *Saint Jean Baptiste*, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, *Cheptel* (*chetel*, συμβόλαιον ἀφορῶν κτήνη, πρὸς ποιμένα), *dompter*, *dompteur* κτλ. (τόν-τέ, δαμάζω), *temps* (τα[ν] χρόνος,

(α). Τὸ *baptismal* κατὰ τινὰς προφέρεται τὸ *p*, κατ' ἄλλους ἀποσιωπᾶται.

(β). *Exemption* ἀτέλεια, τὸ *p* προφέρεται, ἐγζα(ν)π-σιό(ν) ἢ ἐγζανψιόν.

(γ). Πάντα τὰ λήγοντα εἰς *mpi*, ἔχουσιν ἄφωνον τὸ *pt*, τὸ δὲ *m* ὡς *v*.

(δ). Προφέρεται δὲ τὸ *p* εἰς τὰ *septembre*, *septante* πρόφ. σεπτάν-τ ἑβδομήκοντα (ἢ μετάφρασις τῶν ἑβδομήκοντα τῆς 'Αγίας Γραφῆς) καὶ πάντα τὰ ἐπίλοιπα παράγωγα ἐκ τοῦ *sept* οἷον *septennal* σεπτεναλ ἑπταετία, *septuple*, σεπτίπυλ ἑπταπλοῦς.

καιρός), καὶ τὰ σύνθετα ἐκ τούτου printemps (πρε[ν]-τα[ν] ἔαρ, ἄνοιξις)· εἰς δὲ τὰ παράγωγα ἐκ τοῦ temps ἐκφωνεῖται τὸ p, ὡς temporiser, contemporain κτλ. Προφέρεται δὲ εἰς τὰς λέξεις laps (λάπς, διάστημα χρόνου), relaps ἐπίθ. ὁ ἐπαναπίπτων εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα (κυρίως ἐπὶ θρησκ.), sep (γύης, ὑνιδόκη), seps (σέψ, εἶδος σαύρας), bishop (bichop[e], οἶνος θερμός), croup (κροῦπ, κυνάγχη ὑμενώδης [τὸ γροῦπ]), houp ἢ hop (ἐπιρώνημα), cap (ἄκρωτήριον). Εἰς ταῦτα συναριθμοῦνται καὶ τὰ εἰς ps λήγοντα κύρια ὀνόματα Ce-crops (Σεκρόψ, Κέκρωψ), Pélops (Πέλοψ) κτλ.

Τὸ ληκτικόν p μένει ἄφωνον, ὡς champ ἀγρός, πεδῖον, drap σινδὼν, camp στρατόπεδον, trop ὑπεράγαν, coup, beaucoup (*) καὶ corps.

Τὸ ληκτικόν p τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐκφωνεῖται πάντοτε, ὡς Alep, Gap (πόλεις), προσέτι δὲ τῶν ἐξῆς ξένων λέξεων, salep σαλέπι, jalap ἱαλάπη, julep ἱαματικὸν ποτὸν (πραῦντικόν), cep (**), οἰνάριον, κλάδος κλήματος),

Τὸ διπλοῦν p γράφεται ἀλλὰ δὲν ἀκούεται, προφέρεται ὡς ἀπλοῦν, ὡς opposer πρὸς. οποῖε, ἀντιτάττω. Τὸ p εἰς τὴν κατάληξιν tion καὶ tieux ὅταν εὐρεθῇ πρὸ αὐτῶν συμπεροφόμενον ἐκφωνεῖται ὡς ψ, οἷον adoption (ἀτοψιον, υἱοθεσία), ἕνεκα τοῦ t προφερομένου ὡς σ.

Τὸ ληκτικόν p τῶν καταλήξεων camp, καὶ champ μένει πάντοτε ἄφωνον καὶ πρὸ συμφώνου καὶ πρὸ φωνήεντος, ὡς le camp ennemi (le ca[n] ennemi, τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον).

Τὰ λήγοντα εἰς ap συνάπτουσι τὸ ληκτικόν p μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ἐκτὸς τοῦ drap, ὡς un drap usé (eun dra usé, σινδὼν τετριμμένη).

Τὰ λήγοντα εἰς ep, op, καὶ oup, συνάπτουσι τὸ p μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντ. τῆς ἐπομ. λέξεως, ἐκτὸς τοῦ loup, ὡς un loup enragé (eun lou enragé, λύκος λυσσώδης).

(*) Αἱ τρεῖς λέξεις trop, beaucoup καὶ coup συνάπτουσι τὸ ληκτικόν αὐτῶν p μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς δὲν συνδυάζεται.

(**) Τοῦ p τοῦ cep ἐκφωνεῖται ὅταν ἡ λέξις αὕτη ᾖ καὶ ἡ τελευταία τῆς προτάσεως, ἢ ὅταν ἐπῆται φωνήεν.

Περὶ τοῦ Q (q).

§. 21. Καλεῖται, κατὰ τοὺς Γάλλους τὸ γράμμα τοῦτο *κιου* ἢ *κε*, ἔχει δὲ τὸν αὐτὸν ἤχον τοῦ ἡμετέρου *κ'* ὡς *convoquer* (κον-βο-κέ, συγκαλῶ), *quantité* (καν-τι-τέ, ποσότης).

Τὸ *q* οὐδέποτε γράφεται ἄνευ τοῦ *u* ἐκτὸς τῶν δύο λέξεων, *coq* (κόκ, πετεινός), καὶ *cinq* (σεν-κ, πέντε)* προφέρεται δὲ πάντοτε ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ λέξεως.

Τὸ *q* τοῦ *coq* προφέρεται καὶ πρὸ φωνήεντος καὶ πρὸ συμφ. ἐκτὸς εἰς τὸ *coq d'inde* (κο-τ'έντ, ὄρνις τῆς Ἰνδίας, γάλλος, κουρκος). Εἰς δὲ τὴν λέξιν *cinq* τὸ ληκτ. *q* μένει ἄφωνον πρὸ συμφ. ὡς *cinq maisons* (σὲν μαιζὼν, πέντε οἰκίαι), πρὸ δὲ φωνήεντος ἢ *h* ἄφωνου συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως. Προφέρεται ὁμοίως καὶ πρὸ συμφώνου ὡς οὐσιαστικόν, ὡς *le cinq de carreau* (τὸ πέντε δηνέρι), *le cinq de coeur* (τὸ πέντε κουῖπα), ὡσαύτως *le cinq pour cent* (πέντε τοῖς ἑκατὸν [$\frac{5}{100}$]). Περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ *u* μετὰ τοῦ *q*, ἰδὲ τὸν περὶ τοῦ *u* παράγρ. σελ. 14, ὅπου τὸ *u* ὅτε μὲν ἐκφωνεῖται, ὅτε δὲ μένει ἄφωνον (*).

Τὸ *q* οὐδέποτε διπλασιάζεται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ προστίθεται *c* ἂν ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως, τὸ ἀπαιτῇ, ὡς *querir*, *acquérir* ἀποκτῶ, ἐκ τοῦ

(*) Εἶδομεν εἰς τὸν περὶ προφορᾶς τοῦ *u* παραγραφὸν ὅτι τὸ *u* μετὰ τοῦ *q*, ὅτε μὲν προφέρεται ὡς *u=ου*, ὅτε δὲ ὡς *ou*, καὶ ἄλλοτε μένει ἄφωνον. Τοῦτο παρέχει οὐχὶ μικρὰν δυσκολίαν κατὰ τὴν προφορὰν εἰς τοὺς σπουδάζοντας τὴν γλῶσσαν ταύτην, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Γάλλους προσέτι· διότι δὲν ὑπάρχει οὔτε κανὼν ἀκριβοῆς, οὔτε ἀναλογία τις ἵνα ὁδηγήσῃ πρὸς τοῦτο. Βλέπομεν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὴν αὐτὴν ῥίξαν τὸ *u* προφερόμενον διαφοροτρόπως· π. γ. εἰς τὰς λέξεις *inquiétude* ἀνησυχία καὶ *quiétude* ἡσυχία, εἰς τὴν πρώτην ἢ συλλαβὴν *qui* προφέρεται ὡς τὸ ἑλληνικὸν *κι* (εν-κι-ε-τιουτέ), εἰς δὲ τὴν δευτέραν τὰ δύο φωνήεντα ἐκφωνοῦνται ἕκαστον κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἤχον, *κιου-ι-ε-τιουτέ*· ὁμοίως εἰς τὴν λέξιν *liquéfaction* προφέρεται ἀναλελυμένη ἢ δίφθογγος *ue*, *λι-κιου-ε-φαξιὼν* ῥευστοποιήσις, εἰς εἰς δὲ τὸ ῥῆμα τῆς αὐτῆς λέξεως *liquéfier* τὸ *u* μένει ἄφωνον καὶ προφέρεται μόνον τὸ *é* λικεριέ.

Τοῦλάχιστον ἐὰν ὅλαι αἱ ἐκ τῆς λατινικῆς γλώσσης παραληφθεῖσαι λέξεις ἐπροφέροντο ὁμοιότροπως, ὡς οὐα τοῦτο ἤθελεν εὐκολύνει τοὺς γινώσκοντας ὁπωσοῦν τὴν λατινικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἀνωμαλία ἄνευ λόγου ἀποχρῶντος.

Λατιν. *acquiro* (ad *quaero*)· ἐνῶ εἰς τὰς ἄλλας λέξεις τὸ ληκτικὸν σύμφωνον τῆς προθέσεως συνήθως τρέπεται εἰς τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τῆς λέξεως μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται, ὡς *accourir* (ad *courir*) *opposer* (ob *poser*) κτλ.

Τὸ ληκτικὸν *q* συνάπτεται πάντοτε μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως προφερόμενον ὡς τὸ ἡμέτερον *x*.

Περὶ τοῦ *R* (*r*).

§. 22. Τὸ *R* προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν *ρ*, καλεῖται δὲ γαλλιστί, κατὰ τὴν νεωτέραν ὀνοματολογίαν τῶν γραμμάτων *re*. Ἐν ἄρχῃ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως προφέρεται πάντοτε κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτοῦ ἦχον, ὡς *rival* (ρίβαλ, ἀντίζηλος), *errer* (ἐρρέ, πλανῶμαι) κτλ. Προφέρεται δὲ καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως, ὅποιονδήποτε καὶ ᾗ ἦναι τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν, ἐκτὸς τῶν εἰς *er* ληγόντων δυσυλλάβων καὶ ὑπερδυσυλλάβων, ὡς *finir* (φινίρ) τελειῶνω, *recevoir* (ρέ(ε)-σ(ε)βοᾶρ) δέχομαι, *croir* (χροᾶρ) πιστεύω.

Μένει ἄφωνον εἰς τὰ ἀπαρέμφата τῆς πρώτης συζυγίας, ἅτινα λήγουσιν εἰς *er*, *appeler* (ἀπ[ε]λέ, καλῶ), *prier* (πριέ, παρακαλῶ) (*) κτλ. καθὼς καὶ εἰς πάντα τὰ ἐπίθετα καὶ οὐσιαστικά, *dysyllaba* ἢ *hyperdysyllaba* δὲν ἐκφωνεῖται τὸ ληκτικὸν *r* πρὸ συμφώνου, ὡς *premier* (πρεμιέ, πρῶτος), *courrier* (κουριέ, ταχυδρόμος) κτλ. καὶ εἰς τὴν λέξιν *Monsieur* μένει ὡσαύτως ἄφωνον τὸ *r* (πρόφ. *Mossieu*) Κύριος.

Προφέρεται δὲ εἰς τὰ μονοσύλλαβα τὰ λήγοντα εἰς *er* ἢ *ier*, ὡς *fer* (φέρ, σίδηρος), *mer* (μέρ, θάλασσα) κτλ. *fier* (φιέρ, ὑπερήφανος). Ὁμοίως εἰς τὰς λέξ. *hiver* (χειμῶν), *amer* (πικρός), *belvédér* ἢ *belvé-*

(*) Τὸ *r* τῶν ἀπαρεμφάτων τῆς α' συζυγίας συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως ὅταν ἡ ἰδέα τοῦ ῥήματος συνδέηται στενῶς μετὰ τῆς ἐκφραζομένης ὑπὸ τῆς ἐπομένης λέξεως, καὶ τοῦτο εἰς τὸ ὑψηλὸν ὕψος, εἰς δὲ τὴν κοινὴν ὁμίλιν ἀποσιωπᾶται. Ὅταν συνάπτηται τὸ ληκτικὸν τοῦτο *r*, τὸ πρὸ αὐτοῦ *e(r)* παρατείνεται καὶ γίνεται σχεδὸν ἀνοικτὸν, ὡς *il faut marcher au combat* (*il faut marché r'au combat*, πρέπει νὰ παρευθῶμεν πρὸς τὴν μάχην), ἀπεναντίας ὅταν δὲ ἐνώνηται τὸ *r*, τὸ *e* τῆς ἀπαρεμφάτου ἐξισούται πρὸς τὸ *e fermé*.

dère (καλλισκοπεῖον), cancer (καρκῖνος), cuiller ἢ cuillère (κου-ιγέρ, κοχλιάριον [χουλιάριον]), enfer (ἄδης), éther (αιθήρ), spencer (σπεν-σέρ, εἶδος ἐφυστρίδος γυναικείας), frater (κουρεὺς ναυτῶν καὶ στρα-τιωτῶν, φαῦλος [λέξις ἀπρηχαιωμένη]), Jupiter (Ζεὺς), lucifer (ἑωσ-φόρος), καὶ ἐν γένει εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, Esther (Ἑσθήρ), Mon-ster, la Niger (ὁ Νίγειρ), ὁμοίως gaster, pater κτλ. λατινικαὶ κα-ταλήξεις, καθ' ἃς ἐκφωνεῖται ὡσαύτως τὸ r. Ἀλλοτε τὴν λέξιν mer-credi (τετάρτη) ἐπρόφερον mécredi, ἀποσιωπῶντες τὸ r τῆς πρώτης συλλαβῆς, τὸ ὁποῖον πολλοὶ καὶ τὴν σήμερον ἀκολουθοῦσιν, ἀλλὰ τὸ πεφωτισμένον μέρος τοῦ ἔθνους προφέρουσι mer-cre-di. Mercurii dies (ἡμέρα τοῦ Ἑρμοῦ).

Τὸ ληκτικὸν r τῶν καταλήξεων air, ar, eur καὶ ieur (ἐκτὸς τοῦ monsieur) συνάπτεται πάντοτε μετὰ τοῦ ἄρκτ. φωνήεντος τῆς ἐπο-μένης λέξεως, ὡς l'air est pesant πρόφ. (l'ai-r'est pesant, ὁ ἀήρ εἶναι βαρὺς), un char attelé (eun cha-r'attelé, ὄχημα ἐξευγμένον), un auteur ingénieux (eun auteu-r'ingénieux, συγγραφεὺς εὐρυς), un voyageur égaré (un voyageu-r'égaré, περιηγητὴς ἀποπλανηθεὶς).

Πάντα τὰ οὐσιαστικὰ τὰ λήγοντα εἰς ier, τῶν ὁποίων τὸ ληκτ. r εἶναι ἄφωνον, ὡς écolier (εκολιέ, μαθητῆς), banquier (banquié, τρα-πεζίτης) κτλ. δὲν συνάπτουσι τὸ ληκτικὸν αὐτῶν r μετὰ τοῦ ἄρκτι-κοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς un écolier intelligent (eun-n'écolié intelligent, μαθητῆς νοήμων), un banquier opulent (eun banquié opulent, τραπεζίτης πλούσιος).

Τὸ ἐναντίον συμβαίνει εἰς τὰ ἐπίθετα τὰ ἔχοντα τὴν αὐτὴν κατὰ-λήξιν ier καὶ τῶν ὁποίων τὸ ληκτικὸν r εἶναι ὡσαύτως ἄφωνον πρὸ συμφώνου, τὸ r τοῦτο συνάπτεται μετὰ τοῦ ἄρκτικοῦ φωνήεντος τοῦ ἐπο-μένου οὐσιαστικοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ πάσης λέξεως, ὡς au premier assaut (au premiè-r'aussaut, κατὰ τὴν πρώτην ἐφοδον), un régulier au-ditoire (réguliè-r'auditoire, τακτικὸν ἀκροατήριον), un singulier ascendant (eun singuliè-r'ascendant, μοναδική, μεγίστη ἐπιρροή) κτλ. Ἐννοεῖται, κατὰ λόγον ἔτι ἰσχυρότερον, ὅτι τὸ ληκτικὸν r καὶ τῶν μονοσυλλάβων ἐπιθέτων, καὶ τῶν ἐπιρρήμάτων τῶν ὁποίων τὸ r ἐκφωνεῖται καὶ πρὸ συμφώνου, συνάπτεται τοῦτο μετὰ τοῦ ἄρ-κτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ἐκτεῖνον συνάμα τὸ πρὸ αὐ-τοῦ e ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων εἰς er, οἷον, il est fier et hautain (fiè

ret hautain, υπερήφανος καὶ ὑψαύχην), hier encore (hiè r'encore, καὶ χθὲς προσέτι).

Τὰ λήγοντα εἰς cher ἢ ger τῶν ὁποίων τὸ ληκτικὸν r δὲν ἐκφω-
νεῖται πρὸ συμφώνου, δὲν συνάπτουσι τοῦτο οὔτε μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ
φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς un danger imminent (dan-
gé imminent, κίνδυνος ἐπικείμενος), étranger à tout le monde (é-
tragé à tout le monde, ξένος πρὸς πάντας, πρὸς ὅλον τὸν κόσμον),
rocher escarpé (roché escarpé, βράχος ἀπόκρημνος), ὅπου φαίνεται
ὅτι καὶ τὸ e τῶν τοιούτων ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ é fermé. Ἐξαιρεῖται τὸ
léger ὅταν προηγῇται ἀμέσως οὐσιαστικοῦ, ὡς un léger épanouisse-
ment (légé r'épanouissement, ἐλαφρὰ, ἀνεπαίσθητος φαιδρότης). ἁ-
φωνον δὲ ὅταν τὸ ἐπόμενον δὲν ᾔηται οὐσιαστικόν, ὡς léger à la cour-
se (légé à la course, εὐζωνος, ταχὺς κατὰ τὸν δρόμον), ὡσαύτως lé-
ger et inconstant (ἐλαφρόνους καὶ ἄστατος) κτλ.

Τὸ διπλοῦν rr ἐκφωνεῖται ἐπαισθητῶς, κυρίως εἰς τὰς λέξεις erreur
καὶ τὰ παραγόμενα errer κτλ. horreur φρίκη, aborrrer, terreur
τρόμος καὶ τὰ παραγόμενα. Ὡσαύτως πάντα τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ irr,
οἱ μέλλοντες καὶ οἱ ὑποθετικοὶ (conditionnels) τῶν ῥημάτων acquérir
ἀποκτῶ (j'acquerrai ἀποκτήσω), mourir ἀποθνήσκω, je mourrai,
courir τρέχω, je courrai.

Αἱ ληφθεῖσαι ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεις, ὅσαι ἔχουσι ῥ εἴτε ἐν ἀρχῇ
ἀπλοῦν, εἴτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως διπλοῦν, γράφονται εἰς τὴν Γαλ-
λικὴν μὲ h διὰ νὰ φυλάξωσι τὴν Ἑλληνικὴν δασεῖαν, ὡς ῥήτωρ rhé-
teur, μύρρα myrrhe.

Περὶ τοῦ S (s).

§. 23. Τὸ σημεῖον τοῦτο s καλεῖται ῥ: ἢ σέ, προφέρεται δὲ ὡς
τὸ Ἑλληνικὸν σ, ὡς τὸ ζ, καὶ ἐνίοτε μένει ἄφωνον.

Προφέρεται ὡς τὸ Ἑλληνικὸν σ ἐν ἀρχῇ λέξεως, ὡς savoir (σα-
βοᾶρ) εἰδέναι, γινώσκω ἡξεύρω, le sein (λ' σέ(ν) ὁ κόλπος, τὸ στῆ-
θος). Ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως προφέρεται ὁμοίως ὡς σ ὅταν εὐρί-
σκηται πρὸ συμφώνου, ἢ ὅταν ᾔηται διπλοῦν, ὡς s'assimiler (σ'ασσι-
μιλὲ, ἐξομοιοῦμαι), assistance (ἄσσιστάν, βοήθεια). Προφέρεται δὲ ὡς
ζ ὅταν εὐρεθῇ μεταξὺ δύο φωνηέντων, ὡς cause (κῶζ, αἰτία), sai-
sir (σαιζίρ, δράττω). Ἐξαιροῦνται δὲ τὰ ἐξῆς εἰς τὰ ὁποῖα τὸ s καί-

τοι μεταξὺ δύο φωνηέντων, προφέρεται ὡς τὸ ἑλλην. σ, καὶ αὗται εἶναι σύνθετοι ἐκ τῶν προθέσεων anti (ἀντί ἐλλ.), pré, λατ. πρό-θεσις, ὡς antisocial (αν-τι-σο-σιάλ, ἀντικαινωνικὸς), présumer (πρε-σιουποζέ, προὑποθέτω), préséance (πρεσεάνς, προεδρία) καὶ εἰς τὴν λέξιν désuétude ἀχρηστία· ὡσαύτως τὰ σύνθετα ἐκ τῆς ἐλλ. λέξ. συλλαβή, syllabe, polysyllabe, imparisyllabe περιττοσύλλαθος. Εἰς ταῦτα συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ parasol ἀλεξήλιον, vraisemblable, πιθανὸς, ἀληθοφανής, καὶ τὰ παράγωγα· ὁ λόγος τούτων εἶναι ὅτι ἡ λέξις ἄρχεται κυρίως ἀπὸ s, αἱ δὲ προθέσεις δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἐπιρ-ρόσῃν ἐπὶ τῆς προφορᾶς τοῦ ἀρκτικῷ s. Ἀπεναντίας προφέρεται ὡς ζ καὶ τοι ἔχον πρὸ αὐτοῦ σύμφωνον, ἀλλὰ σύνθετον ἐκ τῆς λατιν. προθέ-σεως trans, ὡς transiger συμβιβάζομαι καὶ τὰ παραγόμενα transaction, transitif, intransitif κτλ. Προφέρεται ὡσαύτως ὡς ζ πρὸ τοῦ b καὶ d εἰς ξένας λέξεις, presbytere πρεσβυτερεῖον, Asdrubal ὁ Ἀσδρού-θας, καὶ εἰς τὴν λέξιν balsamique βαλσαμικὸν καὶ τὰ παράγωγα.

Μένει ἄφωνον δὲ εἰς τὰς συλλαβὰς schi ἢ sche, ὅπου μόνος ὁ ἦχος τοῦ che καὶ chi ἀκούεται, ὡς schisme, schismatique· εἰς δὲ τὰς συλλαβὰς sce ἢ sci τὸ s συμπροφέρεται ἀνεπαισθήτως μὲ τὸν ἦχον τοῦ c, ὡς conscience (κο(ν)-σι-άνς, συνείδησις).

Μένει ὡσαύτως ἄφωνον ἐν τέλει λέξεω; ἐπόμενον εἴτε φωνήεντος εἴτε συμφώνου, ὡς repos (ρεπό, ἀνάπαυσις), corps (κόρ, σῶμα), des circonstances (σιρκον-στάνς, περιστάσεις).

Ἑξαιρέσεις.

α. Αἱ λατινικαὶ καταλήξεις εἰς us, Venus Ἀφροδίτη, Uranus Οὐρανὸς (ὁ ἀστήρ), Pyrrhus ὁ Πύρρος, Agnus κτλ.

β'. Τὰ λήγοντα εἰς ès βαρύτονον κύρια ὀνόματα ἑλλην, ὡς Péri-clès Περικλῆς, Cérès (Σερές) Δήμητρα, Hermès (Ἑρμῆς, Ἑρμῆς) κτλ. Μεταξὺ τούτων καὶ τὰ ἐξῆς, ananas ἀνανασία (δένδρον), aloès ἡ ἀλόη, εἰς τὴν φράσιν en sus περιπλέον, as ὁ ἄσπος (εἰς τὰ χαρτία τοῦ παιγνιδίου), la vis (λα βις, ἡ ἑλιξ, κοχλίας), jadis πάλαι πο-τὲ, laps relaps (ὄρα p σελ. 42.), lis (λις, κρίνον)· δὲν προφέρεται δὲ εἰς τὸ fleur de lis ἄνθος κρίνου (παράσημον τοῦ οἴκου τῶν Βουρβώ-νων, lorsque (λορσκ, ὅτε)· ἄφωνον δὲ ἄνευ τοῦ que, καθὼς καὶ τὸ alors), mais (μαῖς, ἄλευρος ἀραβοσίτου), méfis μίγμα, mœurs ἥθη. ours ἄρκτος καὶ fils υἱός· δὲν ἐκφωνεῖται πάντοτε τὸ ληκτικὸν s τού-των, πρὸ πάντων εἰς τὴν κοίτην. Προφέρεται εἰς τὰς εἰταχθεῖσας εἰς

τὴν γαλλικὴν λατινικὰς λέξεις, καθ' ἃς ὑπάρχει ληκτικὸν s, ὡς cholera morbus χολέρα, flores λέξ. λατίν· ἄνθη ἐν χρήσει εἰς τὴν γαλλ. μετὰ τοῦ ῥήμ. Faire, καὶ σημαίνει εὐδοκίμῳ, foetus ἔμβρυον, gratis δωρεὰ, bis δις, orémus προσευχή, mars μάρτιος καὶ Mars ὁ Ἄρης· καὶ hélas! φεῦ! κτλ. καὶ εἰς τὸ plus que parfait ὑπερσυντελικός. Μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὸ Jésus Christ (Jésu-Chri, Ἰησοῦς Χριστός· προφέρεται δὲ τὸ s τοῦ Christ ὅταν ᾖ ἡ μόνη ἢ λέξις Christ (Κρίστ, Χριστός)· ἄφωνον δὲ καὶ εἰς τοὺς συνδέσμους, dès que ἄμα, tandis que ἐν ᾧ (πρόφ. tandi que).

Τὸ s πρὸ τοῦ co, ca, ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸν ἑλληνικὸν ἤχον σκο, σκα κτλ.

Τὸ ληκτικὸν s μιᾶς λέξεως συνεκφωνούμενον μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης προφέρεται πάντοτε ὡς ζ, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ πρὸ αὐτοῦ γράμμα, ὡς de grands événements (de gran z'évènements, μεγάλα συμβάντα) κτλ.

Περὶ τῆς συνεκφωνήσεως τοῦ ληκτικοῦ s.

Τὸ ληκτικὸν s τῶν πληθυντικῶν οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων συνάπτεται πάντοτε μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, καὶ ὅχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ τοῦ s σύμφωνον προσέτι, ἐὰν τυχὸν ὑπάρχῃ τοιοῦτον εἰς τὸν ἐνικὸν συνεκφωνούμενον μετὰ τοῦ προηγούμενου φωνήεντος, συμπροφέρεται μετὰ τοῦ s, τὸ ὅποιον λαμβάνει εἰς τοιαύτην περίστασιν τὸν ἤχον τοῦ ζ, ὡς des arcs attachés aux branches πρόφ. (dé-zark-zattachés aux branches, τόξα ἀπηρτημένα εἰς τοὺς κλάδους· un laps immense (eun lape-zimmense, διάλειμμα ἄπειρον)· des laids à faire peur (des lai-z'à faire peur, δυσειδεῖς προσενόοντες φοίχην, τρόμον)· διότι εἰς τὸ ἐπίθετον laid τὸ d μένει ἄφωνον· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ἢ τὸ ἐπίθετον λήγῃ εἰς δύω ἢ καὶ ἐνίστε εἰς τρία σύμφωνα, εἰς τὸν πληθυντικὸν συμπροφέρεται μετὰ τοῦ s μόνον τὸ συνεκφωνούμενον καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν μετὰ τοῦ προηγούμενου αὐτοῦ φωνήεντος, ὡς des nerfs affaiblis (des ner-z'affaiblis, νεῦρα ἐξησθενημένα), les temps à venir (les tan z'à venir, οἱ μέλλοντες χρόνοι, οἱ ἐλευσόμενοι). Ἐξαιροῦνται τὰ λήγοντα εἰς ect, ict καὶ inct, ὅσων δηλαδὴ ἀμφότερα τὰ ct προφέρονται εἰς τὸν ἐνικόν· εἰς τὰ τοιαῦτα συνεκφωνεῖται μόνον

τὸ *e* μετὰ τοῦ *s* εἰς τὸν πληθυντικόν, ἄλλως θὰ ἦτο δυσηχῆς ἡ λέξις, ὡς *des hommes suspects à l'état* (de *z'ommes suscep-z'à l'état*, ἄνθρωποι ὑποπτοι εἰς τὸ κράτος) καὶ οὐχὶ *suspecte-z'à...* κακῶς).

ΣΗΜ. Ἀπαιτεῖται δὲ προσοχὴ εἰς τὰς συνεφωνήσεις ταύτας, τῶν ὁποίων ἡ κατάχρησις ἀντὶ ἁρμονίας συνεπάγει ἀπεναντίας δυσηχίαν ἢ ἢαν δυσάρεστον, τὴν ὁποίαν ἡ λεπτότης τῆς γλώσσης θὲν ἀνέχεται, ὡς *des inspecteurs infatigables attachés aux éclaireurs et sujets aux influences intempêtes* κτλ. πρόφερε τώρα συνάπτων πάντα τὰ ληκτικά *s* μετὰ τῶν ἀρτικῶν φωνηέντων τῶν ἐπομένων λέξεων, καὶ θέλεις αἰσθανθῇ τὴν ἀφόρητον ἀηδίαν τούτων· πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὰ τοιαῦτα ἐπιμελῶς.

Ἐξαιρεῖται τὸ *s* τοῦ *volontiers*, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε συνάπτεται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος, ὡς *je ferai volontiers un grand sacrifice* (*volontié un grand...*, θέλω πράξει [κάμει] εὐχαρίστως μεγάλην θυσίαν).

Περὶ τοῦ *T* (t).

§. 24. Τὸ γράμμα *t* καλεῖται ὑπὸ τῶν Γάλλων τε, προφέρεται δὲ ὅτε μὲν ὡς τὸ ἐλληνικὸν *τ*, ὅτε δὲ ὡς *σ*, καὶ ἄλλοτε μένει ἐντελῶς ἄφωνον.

Προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν *τ*·

α. Πάντοτε ἐν ἀρχῇ λέξεως, ὡς *tenir* (τενίρ, κρατῶ), *le tien* (τιέ[ν], τὸ σόν) κτλ. εἰς δὲ τὸ μέσον τῶν λέξεων προφέρεται ὡς *τ*, 1) πρὸ παντὸς φωνήεντος ἐκτὸς τοῦ *i*, 2) εἰς τὰ οὐσιαστικά τὰ λήγοντα εἰς *tié*, ὡς *amitié* (αμιτιέ, φιλία), *moitié* (μουατιέ, ἕμισυ), καὶ εἰς τὰ οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα τὰ λήγοντα εἰς *tier*, ὡς *entier* (αντιέ, ὁλόκληρος), *fruitier* (φριου-ιτιέ, καρποφόρον, ὀπωροφόρον) κτλ.

β'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς *tie*, προηγουμένου συμφώνου, ὡς *garantie* (γγαραντί, ἀσφάλεια, ἐγγύησις), *modestie* (μοτεστί, μετριαφροσύνη, σεμνοπρέπεια).

γ'. Εἰς τὰ ῥήματα τῆς πρώτης συζυγίας τὰ λήγοντα εἰς *tier* καὶ εἰς τὰς καταλήξεις αὐτῶν *tions*, ὡς *châtier* (τιμωρῶ), *nous châtons*, *nous portions* (*).

(*) Ἐξαιροῦνται τὰ *balbutier* (παλπίουσι, ὑποτραυλίζω), καὶ *initier* (ἐν-εῖ, μυσημι).

δ'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς tien ἢ tienne μὴ προηγουμένου p, ὡς entretien (α[ν]τρε-τιέν, συνομιλία, διατήρησις), maintien (σχήμα, τρόπος), chrétien (χριστιανός), Etienne (Στέφανος) (α).

Προφέρεται ὡς σ'

α'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς tion θηλυκὰ οὐσιαστικὰ, ὡς condition (κοντίσιον, ὄρος, συνθήκη), portion (πορσιόν, μερίς), fonction (φονκ-σιόν, λειτουργία, ὑπηρεσία), attraction (ἀττρακ-σιόν, ἑλξίς) κτλ. (β), καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τούτων εἰς tionnel, ὡς conditionnel (κοντίδιονέλ), proportionnel (προπορσιονέλ, ἀνάλογος).

β'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς tient τῶν οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων ὅταν προηγῇται τῆς καταλήξεως ταύτης φωνῆεν, ὡς patient (πασιάν, ὑπομονητικός), impatient (εν-πασιάν, ἀνυπόμονος), καὶ τὰ παραγόμενα impatience, impatienter κτλ.

γ'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς tial ἢ tiel, ὡς partial (παρσιάλ, μερδληπτός), impartial (εν-παρσιάλ, ἀμερδληπτός (γ) καὶ τὰ παράγωγα.

δ'. Εἰς τὰ λήγοντα εἰς tieux ἐπίθετα, ὡς ambitieux (ambicieux, φιλόδοξος), séditieux (sédicieux, στασιαστής), factieux (fac-sieux, φατριαστής), captieux (cap-sieux, σοφιστικός, ἀπατηλός) (δ).

ε'. Εἰς τὰ κύρια ὀνόματα ἢ τὰ ἐκλατινισθέντα ἐλληνικὰ, τὰ λήγοντα εἰς tius ἢ tia προηγουμένου φωνήεντος.

(α) Ἐξαιροῦνται τὰ κύρια ὀνόματα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λατινικά, Domitien (Domicien, Δομιτιανός), Gratien (Gracien, Γρατιανός) κτλ. καὶ τὰ τοπικά, ὡς Vénitien (Βενισιέ[ν], Ἐνετός), Vénitienne (Βενισιέν, Ἐνετή), Béotien ἄλ.

(β) Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς tion ἐξαιροῦνται τὰ ἔχοντα s πρὸ τοῦ tion, τὰ ὅποια εἶναι ὀλίγιστα, καὶ εἰς τὰ ὅποια φυλάττεται ἡ φυσικὴ φωνὴ τοῦ t, ὡς combustion (κομπιουσιόν, ἐμπρησμός), bastion (πασιόν, προμαχών [πυργόβαρις], adustion (ἀϊουσιόν, ἐπίκαυσις) κτλ. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ τὸ mixtion (μικ-στιόν) ἕνεκα τοῦ x ὀηλ. es.

(γ) Καὶ ἐνταῦθα ἐξαιρέσεις διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τοῦ s εἰς τὴν λέξιν bestial (πέ-στι-άλ, ζωώδης, κτηνώδης).

(δ) Τὸ t προφέρεται ὁμοίως ὡς σ' εἰς τὰ λήγοντα εἰς tie προηγουμένου φωνήεντος ἢ p, ὡς prophétie (προφεσί, προφητεία), τὸ δὲ παραγόμενον prophétiser (προφετιζέ) φυλάττει τὴν φυσικὴν φωνὴν τοῦ t, aristocratie (ἀριστοκρασί, ἀριστοκρατία) κτλ. Ὅμοίως εἰς τὴν λέξιν Aeanties ἢ μᾶλλον Ajaxties (Ajaxcies, Αἰάντια, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Αἴαντος), ineptie (inep-sie, ἀναίσθησις, ἀφύια). Εἰς δὲ τὸ épizootie (ἀσθένεια τῶν ζώων), καὶ éroustieux (λαι-

Τὸ ληκτικὸν <i>t</i> μένει ἄφωνον πρὸ συμφώνου ἔκτος τῶν ἐξῆς λέξεων·	
Abjeet (ἀπῆκετ, βδελυρὸς, ἀπό- βλητος) (α).	<i>dot</i> (προίξ).
Accessit (ῥ) (ἀξιεῖτ, προσφημιζε- ται, ἐπαινεῖται [δεύτερος βαθ- μὸς τῶν εὐδοκιμούντων εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια].	<i>Est</i> (εστ, ἀνατολή).
Brut (ἀκατέργαστος).	<i>exeat</i> (ἄδεια).
Le Christ	<i>fat</i> (ματαιόφρων, αὐτάρεσκος).
<i>chut</i> (σίγα, σιωπή).	<i>exact</i> (ἐγγύζακτ, ἀκριβής).
<i>contact</i> (ἐπαφή) καὶ <i>tact</i> (ἄφή).	<i>échee et mat</i> (ῆττα τελεία, σὺλ- ληψις τοῦ βασιλέως εἰς τὸ ζα- τρίκιον).
<i>correct</i> (διωρθωμένος, ὀρθός) καὶ τὸ ἐναντ. τούτου, <i>incorrect</i> (ἐ- σφαλμένος, ἄνορθον).	<i>granit</i> (σύμμικτος λίθος).
<i>débet</i> (ὀφλημα). εἰς τὸν πληθ. τὸ <i>t</i> δὲν προφέρεται.	<i>huit</i> (ὀκτῶ [εἰς τὸ τέλος τῆς φρά- σεως, ἴδε εἰς τὰ ἀριθμητικ.]).
<i>déficit</i> (ἐλλειμμα [ἐπὶ χρημάτων.]).	<i>infect</i> (δυσώδης).
<i>direct</i> (εὐθύς [ἐπίθ.]), <i>indirect</i> (πλάγιος, ἔμμεσος).	<i>indult</i> (παπικὴ ἄδεια, προνόμιον).
<i>distinct</i> (εὐκρινής), <i>indistinct</i> .	<i>intact</i> (ἀνέπαφος).
	<i>lest</i> (λεστ, ἔρμα τοῦ πλοίου).
	<i>luth</i> (γ) (χέλυς [εἶδος κιθάρας]).
	<i>net</i> (καθαρός).
	<i>occiput</i> (ὀξίπιπρὺτ, ἡ καττίς [τὸ ὀ- πισθοκέφαλον]).

νοσήκτης, ψήκτρα διὰ τὰ ἐριούχα [τῶχα, χλαῖνα]), προφέρεται τὸ *t* ὡς τὸ ἑλλην. τ.

(α) Εἰς τὰ λήγοντα εἰς *ct*, ὅταν προφέρηται τὸ *t*, συνεχφώνεῖται συγχρό-
νως καὶ τὸ *c* ὡς *x*, *contact* (κον-τακτ).

(β) **Accessit**· ἐπλησίασε, εἶναι κυρίως τρίτου προσώπου τοῦ παρακειμένου
τοῦ λατινικοῦ ῥήματος πλησιάζω *accedo*, ἐκλαμβάνεται δὲ ὡς οὐσιαστικὸν
εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ σημαίνει τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὰς δη-
μοσίας ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῶν Σχολείων καὶ Γυμνασίων· ὁ πρῶτος λαμ-
βάνει τὸ βραβεῖον, ὁ δεύτερος τὸ *accessit* (τὸν ἐπαινόν), ταιαῦτα ῥήμ. εἰσῆ-
χθησαν εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐκ τῆς Λατιν. ἀντὶ οὐσιαστ. ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ *de-
bet*, ἐκ τοῦ *debeo* ὀφείλω, γ' πρόσ. ἐνεσῶτας ἐνταῦθα δὲ οὐσιαστικῶς τὸ
ὀφλημα· ὁμοίως *déficit* ἑλλειμμα, εἶναι ἐνεσῶτος γ' ἑνικ. πρόσωπον τοῦ *deficio*
ἐλλείπω, εἶμαι ἑλλιπής· λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ χρημάτων περὶ τῶν ὁποίων
ὀφείλει τις νὰ δώσῃ λόγον.

(γ) Σημειωτέον ὅτι εἰς πάντα τὰ λήγοντα εἰς *th* τὸ *t* προφέρεται ὡς τὸ
ἡμέτερον τ.

prétérít (παρωχημένος), τὸ t κα- toast (τῶστ, πρόποσις).
 τὰ τινὰς προφέρεται, κατ' ἄλ- transit (διακομιδῇ, τὸ διαγωγικόν
 λους μένει ἄφωνον. τέλος).
 rapt (ἀρπαγή). vivat (ζήτω, εὐχε).
 rit ἢ rite (τὸ ῥητόν, ἡ λατρεία). zert! (ἄπαγε! ἄς μὴ!). §. φυση-
 sept (σέτ, ἐπτὰ) προφ. εἰς τὸ τέ- τήρ.
 λος τῆς φράσεως. zist et zest (ἐν μέσφ φθορᾶς καὶ
 strict (ἀκριβής, αὐστηρός). ἀφθαρσίας, οὔτε καλὰ οὔτε κα-
 succinet (ἐπίτομος). κά).
 suspect (ὑποπτος [παθητ.]). Zénith (Ζενίθ).
 tacet (σιγή) (ἴδε σ. 56. σημ. 6').

Τὸ t μετὰ τοῦ h προφέρεται πάντοτε ὡς τὸ ἡμέτερον τ, χρησι-
 μεύει δὲ ἵνα δείξῃ τὴν ἀρχὴν ἢ παραγωγὴν τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ἐλ-
 ληνικοῦ, ὡς Athènes ('Αθῆναι), apathie (ἀπάθεια) κτλ.

Τὰ δύο tt δὲν ἀκούονται ἐπαισθητῶς εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῆς λέ-
 ξεως, ἐκτὸς τῶν Attique ('Αττική), atticisme (ἀττικισμός), guttu-
 ral (λαρυγγόφωνον), quintetto, pittoresque.

Τὸ ληκτικὸν t ὅτε μὲν προφέρεται συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἀρκτι-
 κοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὅτε δὲ μένει ἐντελῶς ἄφωνον.

Συνάπτεται

α. Εἰς τὰς ῥηματικὰς καταλήξεις ait, aient, int, oint, aut, ont
 καὶ ent, ὡς il aimait-à parler (il αιμαί-τ'ὰ παρλῆ, ἡγάπα νὰ ὀ-
 μιλῇ), ils étaient alors (il ζεταί-τ'ἀλορ, ἦσαν τότε), il vint à Athè-
 nes (il θέν-τ'ὰ Ατὲν, ἤλθεν εἰς 'Αθήνας) κτλ. ὅταν δηλ. ἡ προηγou-
 μένη τῶν καταλήξεων τούτων συλλαβὴ δὲν ᾖναι δίφθογγος.

β'. Εἰς τὰ μονοσύλλαβα et καὶ εἰς τὴν κατάληξιν act, ὡς un
 devoir strict et absolu (στρίκ-τ'ε ἀπσολιού, χρέος αὐστηρόν καὶ ἀ-
 πόλυτον), exact au rendez-vous (εγγζακ-τ'ῶ ραντζέ θου, ἀκριβὴς εἰς
 τὴν συνέντευξιν)· ἀλλ' εἰς τὸ un district immense (τίστρίκ ιμάνς,
 ἐπαρχία ἄπειρος, τὸ t μένει ἄφωνον.

γ'. Εἰς τὰ οὐσιαστικὰ τὰ λήγοντα εἰς ant καὶ et, ὡς banquet,
 arrêt, ὅταν προηγῶνται ἀμέσως τῶν ἐπιθέτων αὐτῶν, ἄλλως δὲν
 συνάπτεται τὸ ληκτικὸν αὐτῶν t. Ἐξαιρεῖται τὸ οὐσιαστικὸν aimant
 (μαγνήτης), chant (ᾠσμά), καὶ τὸ agonisant ὡς οὐσιαστικόν, ἀλλ'
 ὡς ἐπίθετα συνάπτουσι τὸ ληκτικὸν αὐτῶν t (*).

(*) Τὸ couchant ὡς οὐσιαστικόν (δύσις) δὲν συνάπτει τὸ ληκτικὸν αὐτοῦ

δ'. Εἰς τὰ ἐπίθετα ἢ μετοχὰς συνάπτεται πάντοτε ὅταν προηγῶνται τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῶν.

ἐ, Τὸ ληκτικὸν *t* τῶν ἐπὶ ῥημάτων καὶ τῶν προθέσεων συνάπτεται ὡσαύτως.

ς'. Εἰς τὸν ἀριθμὸν *vingt* τὸ *g* μένει ἄφωνον, τὸ δὲ *n* καὶ *t* συνάπτονται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος.

ζ'. Προφέρεται πάντοτε τὸ *t* τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ τε ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ τῶν ῥημάτων ἐπὶ ἐρωτήσεως, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ τοιοῦτον προσλαμβάνεται μετὰ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος τοῦ ῥήματος καὶ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, ὡς *vient-il? aime-t-il? pense-t-elle?*

Μένει δὲ ἄφωνον καὶ πρὸ φωνήεντος εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις·

α. Εἰς τὴν κατάληξιν *ert* καὶ *ort* τῶν οὐσιαστικῶν, ὡς *concert harmonieux* (*concèr-harmonieux*, συμφωνία ἀρμονικὴ [ἐπὶ μουσ.]), ὅπου προφέρεται τὸ *r*, *des efforts inouis* (τὲ ζεφὸρ-ρ'ζινουῖ, προσπάθειαι ἀνήκουστοι)· τὸ *fort* σφόδρα, ὡς ἐπὶ ῥήμα συνάπτει τὸ *t* μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος (*), ὡς ἐπὶ θ. ἔχει τὸ *t* ἄφωνον.

β'. Εἰς τὰ μονοσύλλαβα ἢ δισύλλαβα *at*, ὡς *bât* ἐπίσαγμα (ἐφ-ίππιον), *appât* θέλγητρον, δέλεαρ κτλ.

γ'. Εἰς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν *ompt*, προφερομένην πάντοτε ὡς *ο[ν]*, ὡς *il rompt* (ἰλ ρο[ν], ῥηγνύει [σπᾶ]), ἐπομένου φωνήεντος

φωνῆεν εἰ μὴ μόνον εἰς τὴν φράσιν ταύτην *du couchant à l'aurore* ἀπὸ δύσεως μέχρις ἡοῦς· *conquérant* κατακτητῆς, τροποποιούμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιθέτου αὐτοῦ συνάπτει τὸ ληκτ. αὐτοῦ *t* μετὰ τοῦ ἀρκτ. φωνήεντ. τοῦ ἐπομ. ἐπιθέτου, ὡς *conquérant inflexible* (κον-κεραν-τεν-φλεξ(ῖ)πλ) κατακτητῆς ἀκαμπτος, ἀλλ' εἰς τὴν φρ. *un conquérant inflexible dans ses refus, livra la ville au pillage*, πρόφ. (κον-κεραν, ἐνφλεξ(ῖ)πλ κτλ.) κατακτητῆς, ἀκαμπτος κατὰ τὰς ἀρνήσεις (ἀποποιήσεις) του, παρέδωκε τὴν πόλιν εἰς τὴν διαρπαγὴν, διότι τὸ ἐπίθετον *inflexible* πρᾶσδιορίζεται κυρίως ὑπὸ τῆς ἐπομένης φράσεως *dans ses refus*, ἥτις εἶναι συμπλήρωμα αὐτῆς. Ἐξαιροῦνται ὁμοίως τὰ οὐσιαστικά: *diamant ἀδάμας*, *gant χειρόκιον*, *argent ἀργύριον* (χρήματα), *onguent ἀλειψή*, καὶ *accent* προφορὰ (τόνος τῆς φωνῆς), τῶν ὁποίων τὸ ληκτικὸν *t* μένει πάντοτε ἄφωνον.

(*) Τῶν δὲ ῥημάτων ἢ κατάληξις *ert* καὶ *ort*, τρίτου ἐνικοῦ προσώπου συνδίδει τὸ ληκτικὸν *t* μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος, τὸ δὲ *r* μετὰ τοῦ προηγούμενου, ὡς *cela sert à faire mouvoir* κτλ. πρόφ. (σέρ τ'αφαιρ μουδουάρ) χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κινῇ κτλ.

τὸ μὲν *t* μένει ἄφωνον, τὸ δὲ *m* φυλάττει τὸν ἦχον αὐτοῦ πρὸ τῆς προθέσεως ἢ, προσφέρεται δὲ ὡς *n* πρὸ τοῦ ἀριθμητικοῦ *un*, ὡς *il interrompt à tout propos* (ἰλ ἰν-τερρόμ-α του προπό, διακόπτει εἰς πᾶσαν ὁμιλίαν), *il rompt un traité (il ro[n] eun traité*, διαλύει [καταστρέφει] συνθήκην).

δ'. Εἰς τὸν σύνδεσμον *et* (καί), τὸ *t* μένει πάντοτε ἄφωνον ὁμοίως καὶ εἰς τὰ οὐσιαστικά, *gout* γεῦσις, *dégout* ἀηδία, *emprunt* δάνειον· εἰς δὲ τὸ *défunt* ὁ ἀποθάνων, ὁ μακαρίτης, ὡς ἐπίθετον συνάπτει τὸ ληκτικὸν αὐτοῦ *t* μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τοῦ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ, τὸ ὁποῖον προδιορίζει, ἀλλ' ὡς οὐσιαστικὸν ἀποσιωπᾷ αὐτό.

Περὶ τοῦ V (v).

§. 25. Τὸ *v* προσφέρεται θε, ἔχει τὸν αὐτὸν ἦχον τοῦ ἡμετέρου *θ* κατὰ τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν, ἢ τοῦ *υ* εἰς τὴν λέξιν εὐαγγέλιον φυλάττει δὲ τὸν ἦχον τοῦτον καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως, ὡς *venir* (θενίρ, ἔρχομαι), *prévoir* (πρεβοάρ, προβλέπω).

Τὸ *v* οὐδέποτε ἀπαντᾷται ἐν τέλει λέξεως, καὶ οὐδέποτε διπλασιάζεται, καθότι τὸ διπλοῦν *ww* δὲν ὑπάρχει κυρίως εἰς γαλλικὰς λέξεις, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ Γάλλοι, καθὼς ἐν γένει καὶ ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι, συνέχεον πολλάκις τὸ γράμμα τοῦτο μὲ τὸ *u*, ὡςάκις τὸ *v* εὐρίσκετο πρὸ συμφώνου. Τούτου ὑπάρχουσι λείψανα καὶ τὴν σήρον, ὡς εἰς τὸ ῥῆμα *avoir* ἔχειν, καὶ εἰς τὸ ῥῆμα *savoir*· ὁ μέλλων, φυλάττων τὸν χαρακτῆρα *v*, σχηματίζεται *j'avrai*, *je savrai*, ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ τὸ *v* ἀκολουθεῖ σύμφωνον, τὸ *r*, διὰ τοῦτο τὸ *v* τρέπεται εἰς *u* καὶ γίνεται ὁ μέλλων *j'aurai*, *je saurai*.

Πολτάκις τὸ *v* εἰς τὴν ἀρχὴν κυρίων τινῶν ὀνομάτων μεταφέρεται εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν διὰ τοῦ Οὐ, ὡς *Varon* Οὐάρων, *Virgile* (Virgilius) Οὐίργιλιος κτλ.

Εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν γαλλικῶν λέξεων ἐκ τῆς λατινικῆς φαίνεται ἡ μεταξὺ τοῦ *f* καὶ *v* συγγένεια ὡς παρ' ἡμῖν τοῦ *θ* καὶ *φ*· π. χ. ἐκ τοῦ λατινικοῦ *salvus* ἔγινε τὸ γαλλικὸν *sauf*, ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ ὦν (καὶ μὲ τὸ αἰολικὸν δίγαμμα ὦρον) ἔγινε τὸ λατ. *onum* ἐξ οὗ τὸ γαλλ. *ouf*, Οἱ Γερμανοὶ πρὸ πάντων εἰς πιστότεροι εἰς τὴν

συγγένειαν ταύτην, προφέροντες σχεδὸν πάντοτε τὸ f ἀντὶ τοῦ v, λέγουσι fous avez raison ἀντὶ τοῦ vous avez raison.

[Περὶ τοῦ W (w).

§. 26. Τὸ διπλοῦν τοῦτο W (w), δὲν εἶναι κυρίως γαλλικὸν γράμμα, ἐλήφθη δὲ ἐκ τῶν ξένων γλωσσῶν τῶν ἀρκτῶων λαῶν, καὶ χρησιμεύει μόνον εἰς παράστασιν τῶν λέξεων, ὅσαι εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν γαλλικὴν διετήρησαν τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν γραφὴν καὶ προφορὰν διὰ τοῦτο ἐνίοτε προφέρεται ὡς ἀπλοῦν v, ἄλλοτε δὲ ὡς οὐβὲ ἢ οὐβὰ κατὰ τὸ ἐπόμενον φωνῆεν καὶ τὴν προφορὰν τοῦ ἔθνους ἐξ οὗ ἐλήφθη ἢ λέξις· π. χ. τὸ κύριον ὄνομα τοῦ συγγραφέως Weber προφέρεται Véber (Βεπέρ), ὁμοίως τὸ Wagram (ὄνομα χωρίου) προφέρεται Vagram, τὸ δὲ τοῦ στρατηγοῦ Wellington προφ. Ouellingtonn (τὸ n ἐπαισθητῶς), walan (oualan, δένδρον τῆς Ὠκεανίας) κτλ.

Περὶ τοῦ X (x).

§. 27. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὀνοματολογίαν τῶν γαλλικῶν γραμμάτων ἐκαλεῖτο τὸ στοιχεῖον τοῦτο ikce, (ἱξ), κατὰ δὲ τὴν νεωτέραν kee. Μόνον ἀπὸ τοῦ ΣΤ'. αἰῶνος εἰσήχθη τὸ x εἰς τὸ γαλλ. ἀλφάβητον. Ὁ Χιλπερίχος ὁ Α'. διέταξε νὰ τὸ διδάσκωσιν εἰς τὰ παιδία, καὶ ἔκτοτε κατετάχθη εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν γραμμάτων· ἀνεπληροῦτο δὲ παρὰ τοῖς Γάλλοις διὰ τοῦ es ἢ gs, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ ξ διὰ τῶν συγγενικῶν γκ' οὐχ ἦττον ὁμῶς ἢ εἰσαγωγὴ τούτου οὐδόλως διευκόλυνε τὴν γραφὴν τῶν περιεχουσῶν τὸν ἦχον τοῦτον λέξεων, διότι τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐνίοτε ὡς τὸ ἡμέτερον ξ, οἷον fluxion (φλιουξιόν, φλόγωσις), ἐνίοτε ὡς γγκζ, οἷον exerceice (εγγκερσίς, γύμνασις)· ἄλλοτε ὡς σ ἢ δύω σσ, ὡς soi-xante (σουασσάν-τ, ἐξήχοντα)· καὶ ἄλλοτε πάλιν ὡς ζ, οἷον dixième (τίζιέμ, δέκατος), τελευταῖον δὲ μένει καὶ ἐντελῶς ἄφωνον, ὡς grix (πρί, βραβεῖον, ἀξία πράγματος), doux (τού, γλυκύς).

Τὸ x ἐν ἀρχῇ λέξεως, καὶ τοῦτο συμβαίνει πρὸ πάντων εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ξένα, προφέρεται ὡς κζε ἢ γγκζ, οἷον Xavier (Κζαβιέ), Xerxès (Κζερσές), Xénophon (Κξενοφών) κτλ.

Εἰς τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τῆς ex προθέσεως λέξεις, ἐπομένον φων.

ἢ h ἄφωνον, προφέρεται τὸ ex ὡς εγγζ, οἷον examen (εγγζαμέν, εξέτασις), exagération (ὑπερβολή), exalter (ὑψώνω), exhaler (ἐκπέμπω, ἀναθυμιῶ)· ἐξαιρεῖται τὸ exabrupto (ἐξαπρουνπτο, αἴφνης [λατιν.]). Ἡ πρόσληψις ἐτέρας προθέσεως δὲν μεταβάλλει τὸν ἦχον τοῦ x, οἷον exact-inexact.

Προφέρεται ὡς Ξ·

Όταν μετὰ τὴν πρόθεσιν ex ἀκολουθῇ σύμφωνον, ὡς exciter (ἐξί- τε, διεγείρω, ἐρεθίζω), extérier (ἐξωτερικός), exposer (ἐξποζέ, ἐκ- τίθημι) κτλ.

Β'. Εἰς τὸ τέλος τῶν ξένων λέξεων, αἱτινες εἰσῆχθησαν εἰς τὴν γαλλικὴν, ὡς Styx (Στύξ), larynx, lynx, phénix, index (ἐντέξ, δεικτής, ἔλεγχος), Sphinx (Σφίγξ)· ὡσαύτως Ajax (ὁ Αἴας) κτλ.

Γ'. Εἰς τὴν παραλήγουσαν τῶν λέξεων ἐπομένου φωνήεντος ἢ συμφώνου, ὡς sexe (σέξ, φύλον), Saxe (Σαξωνία), καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τούτων sexuel, Saxon κτλ.

Προφέρεται ὡς σ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα τῶν πόλεων, ὡς Aix la Chapelle (Αἰς... Ἀκυῖσγρανον, πόλις Πρωσίας), Auxerre (Ωσέρ, πόλ. Γαλλίας), Auxone, Bruxelles ([M]πριουσέλ, Βρυξέλλαι καὶ soixante (σουασάν-τ, ἐξήκοντα).

Τὸ ληκτικὸν x τῶν κυρίως γαλλικῶν λέξεων, πρὸ μὲν συμφώνου μένει ἄφωνον, συνάπτεται δὲ μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως καὶ προφέρεται ὡς ζ, οἷον la voix (βουά, ἡ φωνή), la croix (κροά, ὁ σταυρός)· εἰς δὲ τοὺς ἀριθμοὺς six (ἐξ), καὶ dix (δέκα), πρὸ φωνήεντος προφέρεται ὡσαύτως ὡς ζ, πρὸ δὲ συμφώνου μένει ἄφωνον, ὅταν δὲ αὐταὶ αἱ λέξεις ᾗναι αἱ τελευταῖαι τῆς προτάσεως, ἢ ἐκλαμβάνονται οὐσιαστικῶς, τὸ x προφέρεται ὡς σ· εἰς δὲ τὰ παράγωγα τούτων προφέρεται ὡς ζ, οἷον sixième, dixième, τὰ δὲ sizaine καὶ dizaine γράφονται διὰ τοῦ z.

Περὶ τοῦ Z (z).

§. 28. Τὸ z εἶναι τὸ τελευταῖον εὐρωπαϊκὸν γράμμα, καλεῖται δὲ ζε, κατὰ τὸν νεώτερον καὶ ζεῖ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον ἀντιστοιχεῖ δὲ ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἡμέτερον Z, τοῦ ὁποῖου διετήρησε καὶ τὴν φωνὴν καὶ τὸ σχῆμα.

Προφέρεται πάντοτε ὡς τὸ ἡμέτερον ζ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει λέ-

ξεως, ἐκτὸς τῶν κυρίων ὀνομάτων, ξένων ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ καὶ τινῶν ἄλλων. Ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει ἰδίᾳς αὐτῆς λέξεις ἀρχομένης ἀπὸ z.

Εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων ἀπαντᾶται εἰς τὸ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον μένει δὲ ἄφωνον πρὸ συμφώνου, ἐπομένου δὲ φωνήεντος συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς vous avez écrit (βου-ζαβὲ-ζεκρι, ἐγράψατε).

Τὸ ληκτικὸν z τῶν ἐξῆς λέξεων προφέρεται ὡς ts, οἷον Rodez, Suez, Alvarez, Cortez (τὰ πλεῖστα ἰσπανικά)· τὰ δὲ Metz, Seltz, Sedlitz, Austerlitz, Coblantz προφέρονται Mess, Selse, Sedlisse, Austerlisse, Coblanse.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ συλλαβῶν, λέξεων καὶ τόπων.

§. 29. Ἐκ τῶν γραμμάτων γίνονται αἱ συλλαβαὶ (les syllabes), ἐκ τῶν συλλαβῶν αἱ λέξεις (les mots) καὶ ἐκ τῶν λέξεων ὁ λόγος (le discours).

Συλλαβὴ εἶναι ἡ ἔνωσις δύο ἢ πλειοτέρων γραμμάτων, τῶν ὁποίων τὸ ἓν τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ᾔηται φωνήεν, ὡς en-fant (παιδίον)· πολλάκις καὶ ἓν φωνήεν ἀποτελεῖ συλλαβὴν, ὡς i-ci (ἐδῶ).

Λέξις εἶναι ἔνωσις δύο ἢ πλειοτέρων συλλαβῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν συνδυασμὸν αὐτῶν παριστῶσι πρᾶγμα τι, πρόσωπον, ἢ ἰδέαν τινά, ὡς ta-ble (τράπεζα), Jean (Ἰωάννης), oc-cu-per κατέχω· πολλάκις καὶ μία συλλαβὴ ἀποτελεῖ λέξιν, ὡς là (ἐκεῖ), eau (ὕδωρ).

Λέξις συγκειμένη ἐκ μιᾶς μόνης συλλαβῆς καλεῖται μονοσύλλαβος (monosyllabe), ἐκ δύο, δισύλλαβος (disyllabe), καὶ ἐκ τριῶν ἢ πλειοτέρων πολυσύλλαβος (polysyllabe).

Αἱ συλλαβαὶ, ἐξ ὧν γίνονται αἱ λέξεις, ἐνίοτε εἶναι μακραὶ (longues), καὶ ἐνίοτε βραχεῖαι (brèves), ἡ δὲ ἔντασις ἢ ἡ συστολὴ τῆς φωνῆς κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν μακρῶν καὶ βραχέων συλλαβῶν, καλεῖται προσῳδία (quantité).

Εἵπομεν ὅτι τὰ φωνήεντα εἶναι, ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, μακρὰ ἢ βραχέα· π. γ.

τὸ α εἶναι μακρὸν εἰς τὰς λέξεις ācre (ὄξυ), hātir (κτίζω) καὶ βραχὺ — — gāge (ἐνέχυρον), sābre (σπάθη).
τὸ ε εἶναι μακρὸν — — embēcher (ἐμποδίζω), arrêter (ἀ- ναστέλλω) κτλ.
βραχὺ — — bec (ῥάμφος), créé (πεπλασμένος).
τὸ ι εἶναι μακρὸν — — fīmes (ἐποιήσαμεν), brīse (αὔρα).
βραχὺ — — fil (νῆμα), bénéfīce (εὐεργέτημα), huīle (ἐλαιον) κτλ.
τὸ ο εἶναι μακρὸν — — côte (πλευρά), bientôt (εὐθύς).
βραχὺ — — sōc (ὄνις), nōce (γάμος), ordre (τάξις) κτλ.
τὸ υ εἶναι μακρὸν — — vous fūtes (ἐπήρξατε), mûr (ὥ- ριμος) κτλ.
βραχὺ — — il plût (ῥεσε), coutūme (συνή- θεια), rûde (τραχύς) κτλ.

Περὶ τόνων.

§. 30. Ἡ ἔντασις ἢ συστολή συλλαβῆς τινος δεικνύεται πολλάκις διὰ τινων σημείων τιθεμένων ἐπὶ τῶν φωνηέντων, τὰ σημεῖα ταῦτα καλοῦνται τόνοι (accents).

Οἱ τόνοι εἶναι τρεῖς,

ἡ ὀξεῖα (') l'accent aigu.

ἡ βαρεῖα (˘) l'accent grave.

ἡ περισπωμένη (ˆ) l'accent circonflexe.

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν σημείων τούτων, ἐσημειώσαμεν ἤδη ὀλίγα τινὰ εἰς τὸ περὶ φωνηέντων κεφάλαιον, καὶ ἰδίως εἰς τὸν §. 3 περὶ τοῦ ε' προσθέτομεν δ' ἐνταῦθα ὀλίγας τινὰς παρατηρήσεις, αἵτινες θέλουσι χρησιμεύσει ὡς προκαταρκτικαὶ γνώσεις εἰς τὸ περὶ τόνων κεφάλαιον, τὸ ὅποῖον ἐπιφυλαττόμεθα ν' ἀναπτύξωμεν ἐκτενέστερον εἰς τὸ Β'. Βιβλ. τῆς παρούσης Γραμματικῆς.

Ἡ ὀξεῖα τίθεται μόνον ἐπὶ τοῦ ε, μηδενὸς ἄλλου φωνήεντος δεχομένου τὸν τόνον τοῦτον. Ἡ θέσις τῆς ὀξεῖας δὲν εἶναι ὠρισμένη, διότι τίθεται ὅχι μόνον εἰς τὴν λήγουσαν, παραλήγουσαν, καὶ προπαραλήγουσαν, ὡς εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τετάρτην καὶ πέμπτην συλλαβὴν πολλάκις μάλιστα ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως τί-

θενται δύο, τρεῖς καὶ τέσσαρες ὀξεῖαι, ὡς *bonté* (καλοκαγαθία), *été* (θέρος), *prénétre* (περιπαθὴς γενόμενος), *régénére* (ἀναγεννηθείς).

Ἐκ τούτου γίνεται ὀφανερόν ὅτι οἱ τόνοι εἰς τὴν Γαλλικὴν ἔν ἐπιφέρουσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῶν συλλαβῶν, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρουσι καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν, καὶ μάλιστα ἡ ὀξεῖα.

Ἡ βαρεῖα τίθεται ἐπὶ τοῦ *è*, ὡς εἶδομεν εἰς τὸν §. 3. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ *a*· ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ἐξῆς μόρια· εἰς τὴν πρόθεσιν *à* (ἐν ἢ εἰς) ὡς *à Paris* (ἐν Παρισίοις ἢ εἰς Παρισίους) εἰς τὰ ἐπιρρήματα, *déjà* (ἤδη), *cà et là* (ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτων σύνθετα *en deçà* (ἐντεῦθεν), *au delà* (ἐπέκεινα), *hélas!* (ὦ οὗτος!) *voilà* (ἰδοὺ) οὐδὲν ἄλλο φωνῆν δέχεται τὸν τόνον τοῦτον.

Ἡ περισπωμένη *le circonflexe* γενομένη ἐκ τῶν δύο τόνων τῆς ὀξεῖας καὶ τῆς βαρεῖας ' ' τίθεται ἐπὶ παντὸς φωνήεντος ἐκτὸς τοῦ *y* τὸ ὁποῖον οὐδέποτε λαμβάνει τόνον.

Ὅταν δύο φωνήεντα συγχωνευθῶσιν εἰς ἓν, ἡ συμβῆ ἔκθλιψις τινὸς γράμματος, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶναι τὸ *s*, ἡ περισπωμένη ἀναπληροῖ, εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, τὴν συγχώνευσιν τῶν δύο φωνηέντων, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, τὴν ἔκθλιψιν τοῦ *s*· ὡς εἰς τὴν λέξιν *âge* (ἡλικίαν) ἐκ τοῦ *aage*· ὁμοίως εἰς τὴν λέξιν *flûte*, γενομένην ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ *flauto*, *bâtiment*, ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ *bastimento* (πλοῖον, οἰκοδομή).

Ἡ ἀπόστροφος (') *l'apostrophe*.

Τὸ ὑπάστιγμα (,) *la cedille*.

Τὰ διαλυτικὰ (") *le trema*.

Ἡ ἐνωτικὴ γραμμὴ (-) *le trait d'union*.

Ἡ ἀπόστροφος τίθεται πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐκθλιβομένου ληκτικοῦ *a* ἢ *e* τῶν μονοσυλλάβων μορίων *le, la, de, me, te, se*, πρὸ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς *l'enfant*, ἀντὶ *le enfant*, *l'amitié*, ἀντὶ *la amitié*, *il m'aime* (μὲ ἀγαπᾷ), *il l'appelle* (σὲ καλεῖ) κτλ. Ὁμοίως ἀποστρέφεται τὸ *i* τοῦ ὑποθετικοῦ μορίου *si* πρὸ τοῦ *i* τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας *il* καὶ *ils*.

Τὸ ὑπάστιγμα τίθεται μόνον ὑπὸ τὸ *c*, ὅταν τοῦτο εὐρισκόμενον πρὸ τοῦ *a, o, ἢ u*, προφέρεται ὡς *σ*· (ἴδε περὶ τούτου σελ. 18).

Ἡ ἐνωτικὴ γραμμὴ τίθεται μεταξὺ δύο ἢ καὶ τριῶν λέξεων, αἵτινες ἐκφράζουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ὡς *avant-coureur* (πρόδρομος, πρόδρομος), *ver-à-soie* (σκάλης-πρὸς-μέταξαν, μεταξοσκάλης).

Περὶ στίξεως (*de la ponctuation*).

§. 31. Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων τόνων ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα γραφικὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσιν εὐληπτότερον τὸν λόγον εἶναι δὲ γνωστὰ ὑπὸ τὴν κοινὴν αὐτῶν ἑπωνυμίαν, σημεῖα τῆς στίξεως, ἢ ἀπλῶς στίξις (*ponctuation*). Ἐπιφυλαττόμενοι νὰ ὁμιλήσωμεν ἑκτενῶς περὶ τούτων εἰς τὸ Β'. Βιβλ. περιοριζόμεθα ἐνταῦθα εἰς τὴν ὀνοματολογίαν αὐτῶν.

Ἡ ὑποστιγμὴ ἢ τὸ κόμμα (,) *la virgule*.

Τὸ ἡμίκωλον (;) *le point et virgule*.

Τὸ κῶλον (:) *les deux points*.

Ἡ τελεία στιγμὴ (.) *le point*.

Τὸ ἐρωτηματικόν (?) *le point interrogatif*.

Τὸ θαυμαστικόν ἢ ἐπιφωνηματικόν (!) *le point exclamatif*.

Τὰ ἀποσιωπητικά (...) *les points suspensifs*.

Ἡ παρένθεσις () *la parenthèse*.

Τὰ εἰσαγωγικά (») *les guillemets*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

§. 32. Τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν λέξεων, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ὁ ἔθνος διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδέας του, καλεῖται γλῶσσα (*langue*).

Ὅλαι αἱ λέξεις μιᾶς γλώσσης δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν, ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ χρῆσιν αὐτῶν, εἰς δέκα μέρη ἢ εἶδη, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἐν γένει μέρη τοῦ λόγου (*parties du discours*). ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ἑξῆς.

1. Ὄνομα ἢ οὐσιαστικόν (*nom ou substantif*).

2. Ἄρθρον (*article*).

3. Ἐπίθετον (*adjectif*).

4. Ἀντωνυμία (*pronom*).

5. Ῥῆμα (*verbe*).

6. Μετοχὴ (*Participe*).

7. Πρόθεσις (*Préposition*).

8. Ἐπίρρημα (*adverbe*).

9. Σύνδεσμος (*conjunction*).

10. Ἐπιφωνημα (*interjection*).

(ΓΛΩ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

Διαιροῦνται δὲ εἰς δύο μέρη εἰς κλιτὰ καὶ ἄκλιτα· κατὰ δὲ τοὺς Γάλλους εἰς εὐμετάβλητα (variables), καὶ εἰς ἀμετάβλητα invariables· τὰ πρῶτα ἐξ καλοῦνται εὐμετάβλητα διότι αἱ καταλήξεις αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς μεταβολάς τινας· τὰ δὲ τελευταῖα τέσσαρα, καλοῦνται ἀμετάβλητα διότι αἱ καταλήξεις τῶν μένουσιν ἀμετάβλητοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

§. 33. Πᾶσα λέξις ἐμφαίνουσα πρόσωπον ἢ πρᾶγμα καλεῖται ὄνομα ἢ οὐσιαστικόν, ὡς συγχείμενον ὁληαδῇ ἐκ τινος οὐσίας, ἥτις ὑποπίπτει ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν· οἶον ἡ γῆ (la terre), ἡ θάλασσα (la mer) κτλ· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐξετάθη ὕστερον καὶ εἰς ἀφηρημένα οὐσιαστικά (substantifs abstraits), οἶον ἀρετὴ (vertu), δικαιοσύνη (justice) κτλ.

Τὰ οὐσιαστικά διαιροῦνται εἰς κύρια (propres), καὶ εἰς προσηγορικά (appellatifs)· τὰ τελευταῖα ταῦτα καλοῦνται ὡσαύτως κοινὰ (substantifs communs).

Κύριον εἶναι τὸ ἀνῆχον ἐξαιρετικῶς εἰς ἓν μόνον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὡς Périclès (Περικλῆς), Athènes ('Αθῆναι).

Κοινὸν δὲ ἢ προσηγορικόν τὸ ἀνῆχον εἰς πᾶν ἄτομον τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὡς αἰετὸς (aigle), ἵππος (cheval) κτλ.

Τὰ προσηγορικά διαιροῦνται εἰς περιληπτικά γενικά (collectifs généraux), καὶ εἰς περιληπτικά μεριστικά (collectifs partitifs). Καλοῦνται δὲ περιληπτικά, διότι, καίτοι ὑπὸ τὸν ἐνικὸν τύπον παρουσιαζόμενα, ἐμφαίνουσι πλῆθος ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὡς στρατὸς (armée), πλῆθος (multitude), λαὸς (peuple).

Τὰ γενικά περιληπτικά περιλαμβάνουσι τὴν ὁλομέλειαν οὕτως εἰπεῖν ὅλων τῶν ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὡς τὸ πλῆθος τῶν ἱατρῶν (la foule des médecins), δηλ. ὅλοι οἱ ἱατροί.

Τὰ δὲ μεριστικά περιληπτικά ἐμφαίνουσι μέρος τῆς ὁλομελείας, δηλ. ἀριθμὸν τινα περιορισμένον· ὡς une multitude de savants (πλῆθος πεπαιδευμένων, δηλ. πολλοὶ πεπαιδευμένοι, ἀλλ' οὐχὶ ὅλοι).

Τὸ δὲ γενικὸν περιληπτικὸν διακρίνεται μηχανικῶς τοῦ μεριστι-

καὶ διὰ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, ὡς εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα « la foule des médecins »· τὸ δὲ μεριστικὸν ἔχει πάντοτε πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀόριστον un ἢ une (τις).

Εἰς ἕκαστον οὐσιαστικὸν παρατηροῦνται τρία τινὰ, τὰ ὅποια καλοῦνται παρεπόμενα τοῦ ὀνόματος, καὶ τῶν ὁποίων ἡ γνῶσις εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία πρὸς τὴν ὀρθὴν ὁμιλίαν καὶ γραφὴν τῆς γλώσσης· εἶναι δὲ ταῦτα τὸ γένος (le genre), ὁ ἀριθμὸς (le nombre), καὶ ἡ πτώσις (le cas).

Τὸ γένος (le genre) εἶναι τὸ φύλον (le sexe) εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει τὸ οὐσιαστικόν, ἂν ᾖ ἄνθρωπος ὁρσενικόν (masculin) ἢ θηλυκόν (féminin), διότι οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσιν οὐδέτερον (neutre)· ὅθεν τὰ γένη εἶναι δύο, ὁρσενικόν καὶ θηλυκόν.

Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἐπίσης δύο ἐνικός (singulier), καὶ πληθυντικός (pluriel)· ὁ μὲν πρῶτος σημαίνει τὴν μονάδα, ὁ δὲ δεύτερος, δύο ἢ πλείοτερα· οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουν δοϊκόν (duel).

Αἱ πτώσεις παριστῶσι τὰς διαφόρους περιστάσεις ἢ περιπτώσεις, καθ' ἃς παρίσταται εἰς τὸν λόγον τὸ οὐσιαστικόν. Ἡ ὀνομαστικὴ ὀνομάζει τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα· ἡ γενικὴ σημαίνει τὸ γένος ἢ τὴν κτῆσιν διὰ τοῦτο τινὰ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν ὀνομάζουσι τὴν γενικὴν, κτητικὴν, ὡς ἡ οἰκία τοῦ Γεωργίου (la maison de George)· ἡ δοτικὴ σημαίνει κυρίως δόσιν, ὡς δίδωμι ἢ λέγω τῷ Γεωργίῳ (je donne ou je dis à George)· ἡ αἰτιατικὴ, τὴν αἰτίαν ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας, ὡς καλῶ τὸν Γεώργιον (j'appelle George)· ἡ κλητικὴ, τὴν προσφώνησιν, ὡς ὦ Γεώργιε (ô George), καὶ ἡ ἀφαιρετικὴ, ἢ ἀπενεκτικὴ σημαίνει ὅτι ἀφαιρούμεν ἢ ἀπενέγκομεν τι ἔκτινος μέρους ἢ προσώπου, ὡς ἐκ τῆς Μασσαλίας (de Marseille), ἀπὸ τὸν Γεώργιον (de George). Ἡ αὕτη ἐτυμολογία τῶν πτώσεων τῆς Ἑλληνικῆς ὑπάρχει καὶ εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Αἱ πτώσεις εἶναι ἑξῆς·

Ὀνομαστικὴ	Nominatif
Γενικὴ	Génitif
Δοτικὴ	Datif
Αἰτιατικὴ	Accusatif
Κλητικὴ καὶ	Vocatif et
Ἀφαιρετικὴ ἢ Ἀπενεκτικὴ	Ablatif.

Ἡ τελευταία αὕτη πτῶσις δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γραμ-

ματικήν, παράγεται δὲ ἐκ τῆς παθητικῆς μετοχῆς *ablatus* τοῦ λατινικοῦ ῥήματος *affero* ἢ μᾶλλον τοῦ ἑλλην. ἀποφέρω· τὸ δὲ *ablatus* σημαίνει ἀπενεχθεὶς ἢ ἀπενηνεγμένος· ἐκφράζεται δὲ εἰς τὴν καθομιλουμένην ἑλληνικὴν διὰ τῆς προθέσεως *ἐκ*, ἢ τῆς παρὰ μετὰ γενικῆς, ἢ διὰ τῆς ἀπὸ, μετὰ αἰτιατικῆς· ὅταν π. χ. λέγωμεν ἔρχομαι ἐκ τοῦ δάσους ἢ ἀπὸ τοῦ δάσους, σημαίνει ὅτι φέρω ἑμαυτὸν ἀπὸ τοῦ δάσους, γαλλιστὶ λέγεται, *je viens du bois*, ὕπερ εἶναι ἡ καλουμένη *ablatif*· ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἰωάννου, *j'ai reçu de Jean* κτλ. Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν πολλάκις ἡ δοτικὴ ἐπέχει τόπον τῆς ἀφαιρετικῆς.

Τὰ οὐσιαστικά ἐκφράζονται κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους, ὀρισμένως, ἀορίστως, καὶ μεριστικῶς.

Ὀρισμένως λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον.

Περὶ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου.

§. 34. Τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον εἶναι μόριον μονοσύλλαβον *le* (ὁ, ἡ τὸ), *la* (ἡ) καὶ *les* (οἱ, αἱ, ἡ τὰ), τὸ ὁποῖον προτάττεται τοῦ οὐσιαστικοῦ διὰ νὰ τὸ προσδιορίσῃ, ἢ νὰ δείξῃ ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος οὐσ. εἶναι γνωστόν, ὡς *le dictionnaire* (τὸ λεξικόν), *le livre* (τὸ βιβλίον), *la maison* (ἡ οἰκία), *les travaux* (αἱ ἐργασίαι), *les animaux* (τὰ ζῶα). Τὰ μόρια *le*, *la*, καὶ *les* σημαίνουν ὅτι γίνεται λόγος περὶ γνωστῶν πραγμάτων (*).

Ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ᾖ ἀρσενικὸν καὶ ἀρχηται ἀπὸ φωνήεντος ἢ *h* ἀφώνου, προτάσσεται αὐτοῦ τὸ ἐξῆς ἀρσενικὸν ἄρθρον.

(*) Διαφέρει δὲ κατὰ τοῦτο τῆς καθομιλουμένης ἡμῶν γλώσσης ὅτι πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐν γένει τῶν προσώπων καὶ τῶν πόλεων οἱ Γάλλοι δὲν μεταχειρίζονται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον *Jean* (ὁ Ἰωάννης), *Napoléon* (ὁ Ναπολέων), *Athènes* (αἱ Ἀθήναι), *Londres* (τὸ Λονδίνον) κτλ. καθὼς προσέτι καὶ πρὸ τῶν κτητικῶν ἢ δεικτικῶν ἐπιθέτων· οἷον *mon père* (ὁ ἐμὸς πατήρ), *ma maison* (ἡ ἐμὴ οἰκία) καὶ οὐχὶ *le mon père*, *la ma maison*· *cette circonstance* (αὕτη ἡ περίστασις) καὶ οὐχὶ *cette la circonstance*· ὡσαύτως, *Monsieur* καὶ *Madame*, ὡς σύνθετα ἐκ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων *mon* (ἐμὸς) καὶ *ma* (ἐμή) ὅν λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον.

Ἑνικός (Singulier).

Nominatif	Ὀνόμαστική	l'	(ὁ)
Génitif	Γενική	de l'	(τοῦ)
Datif	Δοτική	à l'	(τῷ ἢ εἰς τόν)
Accusatif	Αἰτιατική	l'	(τόν)
Vocatif	Κλητική	ὁ (*)	(ὦ)
ablatif	Ἀφαιρετική	de l'	(ἐκ τοῦ, ἀπὸ τόν)

Πληθυντικός (Pluriel).

Nominatif	Ὀνόμαστική	les	(οἱ)
Génitif	Γενική	des	(τῶν)
Datif	Δοτική	aux	(τοῖς ἢ εἰς τοὺς)
Accusatif	Αἰτιατική	les	(τούς)
Vocatif	Κλητική	ὁ	(ὦ)
Ablatif	Ἀφαιρετική	des	(ἐκ τῶν ἢ ἀπὸ τούς)

Καὶ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ οὕτω πως,

Ἑνικός.

Nom.	l'aigle	Ὀν.	ὁ ἀετός
Gén.	de l'aigle	Γεν.	τοῦ ἀετοῦ
Dat.	à l'aigle	Δοτ.	τῷ ἀετῷ ἢ εἰς τὸν ἀετόν
Acc.	l'aigle	Αἰτ.	τὸν ἀετόν
Voc.	ὁ aigle	Κλ.	ὦ ἀετέ
Abl.	de l'aigle	Ἀφ.	ἐκ τοῦ ἀετοῦ ἢ ἀπὸ τὸν ἀετόν.

Πληθυντικός.

Nom.	les aigles	Ὀν.	οἱ ἀετοί
Gén.	des aigles	Γεν.	τῶν ἀετῶν
Dat.	aux aigles	Δοτ.	τοῖς ἀετοῖς ἢ εἰς τοὺς ἀετούς
Acc.	les aigles	Αἰτ.	τούς ἀετούς
Voc.	ὁ aigles	Κλ.	ὦ ἀετοί
Abl.	des aigles	Ἀφ.	ἐκ τῶν ἀετῶν ἢ ἀπὸ τούς ἀετούς

Ἐὰν δὲ ἀρχῇται ἀπὸ συμφώνου ἢ h θασέως προτάσσεται τὸ ἐξῆς.

(*) Σημειωτέον ὅτι ἡ κλητική ὁ εἶναι σπανιστάτη εἰς τὴν Γαλλικὴν.

nom.	ὄνομ.	le (ὁ)
gen.	γεν.	du (τοῦ)
dat.	δοτ.	au (τῷ ἢ εἰς τόν)
accus.	αἰτ.	le (τόν)
voc.	κλητ.	ὁ (ὦ)
abl.	ἀφαιρ.	du (ἐκ τοῦ ἢ ἀπὸ τόν) (*).

Ὁ πληθυντικός εἶναι ὁ αὐτὸς τοῦ ἀνωτέρω.

Πρὸ δὲ τῶν θηλυκῶν οὐσιαστικῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου ἢ ἡ δασείως προτάσσεται τὸ ἐξῆς.

nom.	ὄνομ.	la (ἡ)
gen.	γεν.	de la (τῆς)
dat.	δοτ.	à la (τῇ ἢ εἰς τήν)
accus.	αἰτ.	la (τήν)
voc.	κλητ.	ὁ (ὦ)
abl.	ἀφαιρ.	de la (ἐκ τῆς ἢ ἀπὸ τήν)

Ὁ πληθυντικός εἶναι ὁ αὐτὸς τοῦ ἀρσενικοῦ γένους.

Ἐφαρμογὴ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου.

Ἐνικός.

nom.	la maison	ὄν.	ἡ οἰκία
gén.	de la maison	γεν.	τῆς οἰκίας
dat.	à la maison	δοτ.	τῇ οἰκίᾳ ἢ εἰς τὴν οἰκίαν
acc.	la maison	αἰτ.	τὴν οἰκίαν
voc.	ô maison	κλ.	ὦ οἰκία
abl.	de la maison	ἀφ.	ἐκ τῆς οἰκίας ἢ ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

(*) Ὁ δεῦτερος οὗτος τύπος τοῦ ἀρσενικοῦ ἄρθρου εἶναι ὁ αὐτὸς μετὰ τοῦ προηγούμενον· τὰ δὲ μόρια de καὶ à (τὰ ὅποια κυρίως εἶναι προθέσεις) συγχωνεύονται μετὰ τοῦ ἄρθρου le, καὶ τὸ μὲν de le γίνεται du, τὸ δὲ à le γίνεται au· σώζεται δὲ εἰσέτι εἰς τὰ ἀρχαῖα γαλλικὰ συγγράμματα ὁ ἀσυνάρτετος τύπος de le καὶ à le καὶ πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου, ἢ ἡ δασείως.

Ὁ πληθυντικός γίνεται ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἐνικοῦ προσλαμβάνων τὸ s, τὸ ὁποῖον εἶναι, ὥς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω, τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ τῶν οὐσιαστικῶν· ὅθεν ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ ἐνικοῦ le γίνεται, τῇ προσθέσει τοῦ s, ἡ πληθυντικὴ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ les· ἡ δὲ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ ἐκ τῆς προθέσεως de καὶ τοῦ πληθυντικοῦ τύπου les, γίνεται πρῶτον de les καὶ

Πληθυντικός.

nom.	les maisons	ὄν.	αἱ οἰκίαι
gén.	des maisons	γεν.	τῶν οἰκιῶν
dat.	aux maisons	δοτ.	ταῖς οἰκίαις ἢ εἰς τὰς οἰκίας
acc.	les maisons	αἰτ.	τὰς οἰκίας
voc.	ô maisons	κλ.	ὦ οἰκίαι
abl.	des maisons	ἀφ.	ἐκ τῶν οἰκιῶν ἢ ἀπὸ τὰς οἰκίας

Ὅταν τὸ θηλυκὸν οὐσιαστικὸν ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώ-
νου, τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον la ἀποστρέφει τὸ φωνήεν αὐτοῦ, ὡς

nom.	l'	ὄν.	ἡ
gén.	de l'	γεν.	τῆς
dat.	à l'	δοτ.	τῇ ἢ εἰς τὴν
accus.	l'	αἰτ.	τὴν
voc.	ô	κλητ.	ὦ
abl.	de l' (*)	ἀφαιρ.	ἐκ τῆς ἢ ἀπὸ τῇ

Ὁ δὲ πληθυντικὸς εἶναι ὁ αὐτὸς εἰς ἀμφότερα τὰ γένη, ὅποιονδὴ-
ποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ οὐσιαστικοῦ.

Παράδειγμα διὰ τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα θηλ.

Ἑνικός.

nom.	l'eau	ὄν.	τὸ ὕδωρ.
gén.	de l'eau	γεν.	τοῦ ὕδατος
dat.	à l'eau	δοτ.	τῷ ὕδατι ἢ εἰς τὸ ὕδωρ
acc.	l'eau	αἰτ.	τὸ ὕδωρ
voc.	ô eau	κλ.	ὦ ὕδωρ
abl.	de l'eau	ἀφ.	ἐκ τοῦ ὕδατος ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδωρ

συγχωνευομένων τῶν δύο μορίων εἰς ἓν, γίνεται des· ὡσαύτως ἐκ τῆς ἐνικῆς
δοτικῆς au γίνεται ἡ πληθυντικὴ, προσλαμβάνουσα τὸ x, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ
λήγοντα εἰς au εἰς τὸν ἐνικόν, ἐπειδὴ ταῦτα πάντα προσλαμβάνουσιν x εἰς
τὸν πληθυντικόν.

(*) Σημειώτεον ὅτι τὸ γένος τῶν γαλλικῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπομένως
τῶν ἄρθρων δὲν ἀνταποκρίνεται ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἑλληνικόν· πολλάκις τὸ ἐν
τῇ Γαλλικῇ ἀρσενικὸν οὐσιαστικὸν εἶναι θηλυκοῦ γένους· εἰς τὴν ἑλληνικὴν,
ὡς le nez (ἡ ῥίς)· ἄλλοτε πάλιν τὸ θηλ. οὐσιαστ. εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐκφέ-
ρεται δι' οὐδατέρου γένους εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ὡς la bouche (τὸ στόμα)· καὶ

Πληθυντικός.

nom.	les eaux	ὄν.	τὰ ὕδατα
gén.	des eaux	γεν.	τῶν ὑδάτων
dat.	aux eaux	δοτ.	τοῖς ὕδασι ἢ εἰς τὰ ὕδατα
acc.	les eaux	αἰτ.	τὰ ὕδατα
voc.	ô eaux	κλ.	ὦ ὕδατα
abl.	des eaux	ἀφ.	ἐκ τῶν ὑδάτων ἢ ἀπὸ τὰ ὕδατα

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δεικνύεται ἐναργῶς ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσιν εἰμὴ τοὺς τρεῖς τούτους τύπους τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, le διὰ τὸ ἀρσενικόν, la διὰ τὸ θηλυκόν, τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, καὶ les δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη τοῦ πληθυντικοῦ.

Παρατηρήσεις.

Ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ εἶναι ὅμοιαι· le, la διὰ τὸν ἐνικόν, καὶ les διὰ τὸν πληθυντικόν.

Ἡ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ εἰσὶν ἐπίσης ὅμοιαι, ἔχουσι δὲ πάντοτε πρὸ αὐτῶν τὴν πρόθεσιν de, ἥτις ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν οὐσιαστικῶν, τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου ἢ h δασέως, συγχωνεύεται μετὰ τοῦ ἄρθρου le καὶ γίνεται du· τοῦτο δὲ μάλιστα διακρίνεται εἰς τὰ μὴ συναυροῦντα αὐτὸ, οἷον de l'argent, καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα γαλλικὰ συγγράμματα, ἐν οἷς ὑπάρχει, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, ὁ τύπος de le livre ἀντὶ du livre· καθὼς καὶ ἡ πρόθ. à, ἡ προταττομένη πάντοτε τῆς δοτικῆς, καὶ ἥτις συγχωνεύεται ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὀριστ. ἄρθρου le γινομένη au, ἀντὶ τοῦ à le, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο ἄλλοτε.

Περὶ τοῦ ἀόριστου ἄρθρου (*de l'article indéfini*).

§. 35. Τὸ ἀόριστον ἄρθρον εἶναι κυρίως τὸ ἀριθμητικὸν εἰς (un), μία (une), ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀόριστου τις· προτάσσεται δὲ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς διαίρεσιν ἵνα δείξῃ ὅτι ταῦτα ἀναφέρονται ἀορίστως, ὡς ἄγνωστα δηλ. οἷον ἄνθρωπος τις (un homme), γυνή τις (une femme), βιβλίον ἢ ἐν βιβλίον (un livre).

Ὅταν εἰς τὴν ἐλληνικὴν λέγωμεν ἀορίστως, δότε μοι βιβλίον, ἢ

ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει οὐδέτερον γένος εἰς τὴν Γαλλικὴν, ἐννοεῖται ὅτι πολλὰ οὐσιαστικὰ ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ μεταφράζονται διὰ τοῦ οὐδετέρου γένους παρ' ἡμῶν, καὶ τὸ ἀνάγκη.

βιβλίον τι, ἢ κοινότερον ἐν βιβλίον, γαλλιστὶ ἐκφράζομεν τοῦτο διὰ τοῦ un, ὡς donnez-moi un livre, δότε μοι κάλαμον ἢ κάλαμόν τινα, donnez-moi une plume, διότι τὰ οὐσιαστικά ταῦτα δὲν ὑπόκεινται εἰς διαίρεσιν. Προτάσσεται δὲ τοῦ οὐσιαστικοῦ κατ' ὅλας τὰς πτώσεις ὡς ἑξῆς·

Masculin singulier.

Ἑνικὸν ἀρσενικόν.

nom.	un	ὄν.	τίς
gén.	d'un	γεν.	τινός
dat.	à un	δοτ.	τινὶ ἢ εἰς τινα
acc.	un	αἰτ.	τινά
(point de vocatif)		(κλητ.)	δὲν ἔχουν τὰ ἀόριστα)
abl.	d'un	ἀφ.	ἐκ τινος ἢ ἀπό τινα

Πληθυντικός.

nom.	des (*)	ὄν.	ἐκ τῶν (τινές)
gén.	de	γεν.	(**)
dat.	à des	δοτ.	τισὶ ἢ εἰς τινας
acc.	des	αἰτ.	τινάς
abl.	de	ἀφ.	ἐκ (τινων) ἢ ἀπό (τινας).

καὶ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ οὕτω πῶς.

Ἑνικός.

nom.	un homme	ὄν.	ἄνθρωπός τις
gén.	d'un homme	γεν.	ἀνθρώπου τινός
dat.	à un homme	δοτ.	ἀνθρώπῳ τινὶ ἢ εἰς τινα ἄνθρωπον.
acc.	un homme	αἰτ.	ἄνθρωπόν τινα
abl.	d'un homme	ἀφ.	ἐκ τινος ἀνθρώπου.

(*) Τοῦ des τοῦτο εἶναι κυρίως ἀφαιρετικὴ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, καὶ ἐπομένως σημαίνει ἐκ τῶν· ὅθεν ὅταν λέγωμεν, φέρ' εἰπεῖν, ce sont des hommes, ἐκφράζομεν κυρίως τὸ ἐξῆς· οὗτοι εἰσὶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, δηλ. ἄνθρωποι.

(**) Ἡ πρόθεσις de δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν ἐλληνικὴν διὰ τῆς ἐκ ἢ περὶ μετὰ γενικῆς, ἐνταῦθα δὲ διὰ μόνου τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀνάρθως καὶ ἀπροθέτως, ἐκφραζομένου διὰ γενικῆς πληθυντικῆς· οἷον de soldats (στρατιωτῶν ἢ περὶ στρατιωτῶν), d'hommes (ἀνθρώπων ἢ περὶ ἀνθρώπων) ἄλ.

Πληθυντικός.

nem.	des hommes	ὄν.	ἄνθρωποι (τινες)
gén.	d'hommes	γεν.	ἀνθρώπων (τινῶν)
dat.	à des hommes	δοτ.	ἀνθρώποις (τισὶ) ἢ εἰς ἀνθρώ- πους (τινάς)
acc.	des hommes	αἰτ.	ἀνθρώπους (τινας)
abl.	d'hommes,	ἀφ.	ἀπ' ἀνθρώπων (τινας) ἢ ἐξ ἀν- θρώπων.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

Ὅν.	une	τίς
Γεν.	d'une	τινός
Δοτ.	à une	τινὶ ἢ εἰς τινα
Αἰτ.	une	τινά
Ἀφ.	d'une	ἐκ τινος ἢ ἀπὸ τινα.

Καὶ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ οὕτω πως.

Ὅν.	une table	τράπεζά τις
Γεν.	d'une table	τραπέζης τινός
Δοτ.	à une table	τραπέζῃ τινὶ ἢ εἰς τινα τράπεζαν
Αἰτ.	une table	τράπεζάν τινα
Ἀφ.	d'une table	ἐκ τινος τραπέζης ἢ ἀπὸ τινα τράπεζαν.

Πληθυντικόν.

Ὅν.	des tables	τράπεζαι κτλ.
-----	------------	---------------

ΣΗΜ. Τὸ un καὶ une καθὼς καὶ ὁ πληθυντικὸς des, de κτλ. δὲν μεταβάλλονται, ὅποιονδὴποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀρτικὸν γράμμα τοῦ οὐσιαστικοῦ εἴτε φωνῇεν εἴτε σύμφωνον. Ὁ πληθυντ. εἶναι ὁ αὐτὸς δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη.

Ὁ πληθυντικὸς des καὶ à des τροποποιεῖται εἰς de καὶ à de ἕνεκα ἄλλων λόγων, οὐχὶ δ' ἕνεκα τοῦ ἀρτικοῦ γράμματος· περὶ τούτων γίνεται λόγος εἰς τὸ δεύτερον βιβλίον τῆς Γραμματικῆς ταύτης.

Περὶ τοῦ μεριστικοῦ ἄρθρου (*de l'article partitif*).

§. 26. Τὸ μεριστικὸν ἄρθρον εἶναι ὡσαύτως μόριον προταττόμενον οὐσιαστικοῦ ὑποκειμένου εἰς διαίρεσιν, ἵνα ἐκφράσῃ μέρος αὐτοῦ ἀορίστως, τὸ ὅποιον εἰς τὴν καθομιλουμένην ἐκφράζομεν συνήθως διὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ ἄνευ ἄρθρου καὶ ἄνευ τοῦ ἀορίστου τις, ἢ προτάττοντες αὐτοῦ τὸ, ὀλίγον ἢ μέρος, οἷον· δότε μοι γάλα, ἢ ὀλίγον γάλα, ἢ μέρος γάλακτος· εἰς δὲ τὴν Γαλλικὴν ἐκφράζεται διὰ τῶν με-

ρίων du ἢ de l' προταττομένων τῶν ἄρσ. οὐσιαστικῶν, καὶ διὰ τῶν de la ἢ de l' προταττομένων τῶν θηλ. ἄρον τὸ ἄνωτέρω, δότε μοι γάλα, λέγεται· « donnez-moi du lait » δότε μοι χρυσόν, donnez-moi de l'or, δότε μοι ζύμην, donnez-moi de la pâte, ἔλαιον, de l'huile κτλ. δηλ. μέρος γάλακτος, μέρος χρυσοῦ κτλ. Κυρίως δὲ τὸ μόριον τοῦτο ἀπαντᾷται μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ἐκφράζει (*).

Ἐὰν τὸ οὐσιαστικὸν ᾖναι ἄρσενικόν καὶ ἄρχῃται ἀπὸ συμφώνου ἢ h δασέως, προτάττεται αὐτοῦ τὸ ἐξῆς μεριστικὸν καθ' ὅλας τὰς πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ.

Ἀρσενικόν.

nom.	du	ὄν.	ἐκ τοῦ (ἡ ἢ ὄνομ. τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀ- νάρθρως καὶ ἀπροθέτως)
gén.	de	γεν.	(**)
dat.	à du	δοτ.	εἰς ἡ μέ
acc.	du	αἰτ.	ἐκ τοῦ
abl.	de	ἀφ.	ἐκ ἡ ἀπὸ

Καὶ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ οὕτω πως

nom.	du (***) lait	ὄν.	γάλα δηλ. ἐκ τοῦ γάλακτος (μέρος)
gén.	de lait	γεν.	γάλακτος
dat.	à du lait	δοτ.	γάλακτι ἢ εἰς γάλα.
acc.	du lait	αἰτ.	γάλα
abl.	de lait	ἀφ.	ἀπὸ γάλα ἢ ἐκ γάλακτος.

(*) Ὡς τὸ ἀπαιτεῖ, λέγομεν ἡ ἰδέα, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ μορίου προτιθέμεθα νὰ ἐκφράσωμεν ἀόριστως μέρος ἐνὸς ὅλου· ὅθεν ὅταν λέγωμεν des pains (ἄρτους) δὲν ἐκφράζομεν μέρος τοῦ ἄρτου, ἀλλ' ὁλοκλήρους ἄρτους· ὅθεν τὰ des εἶναι κυρίως διὰ τὰ ἀόριστα οὐσιαστικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐννοοῦμεν νὰ λάβωμεν τινὰ ἀόριστως μὲν ἀλλ' ὁλόκληρα, διὰ τοῦτο τὸ μεριστικὸν du δὲν δύναται λογικῶς νὰ ἔχῃ πληθυντικόν.

(**) Ἰδε σελ. 73, σημ. **.

(***) Τὸ μεριστικὸν τοῦτο μόριον du, de l' ᾧ. εἶναι κυρίως ἡ ἀφαιρετικὴ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου· π. χ. du lait ὡς ὀριστιμένον σημαίνει ἐκ τοῦ γάλακτος δηλ. μέρος, καὶ ἐπομένως μεταπίπτει εἰς σημασίαν μεριστικὴν· ὁμοίως εἰς τὸ ἄνωτέρω παράδειγμα, donnez-moi de la pâte, δότε μοι ζύμην, σημαίνει δότε μοι μέρος τῆς ζύμης.

Ἐὰν τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ὑποκείμενον εἰς διαίρεσιν ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου προτάττομεν αὐτοῦ τὸ ἐξῆς.

Ἀρσενικὸν ἀπὸ φωνήεντος.

nom.	de l'	ὄν.	ἐκ τοῦ
gén.	d'	γεν.	(*)
dat.	à de l'	δοτ.	εἰς ἢ μὲ
acc.	de l'	αἰτ.	ἐκ τοῦ
abl.	d'	ἀφ.	ἐκ ἢ ἀπὸ

Καὶ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ οὕτω πως

nom.	de l'or	ὄν.	χρυσός
gén.	d'or	γεν.	χρυσοῦ
dat.	à de l'or	δοτ.	χρυσῷ ἢ εἰς χρυσόν
acc.	de l'or	αἰτ.	χρυσόν
abl.	d'or	ἀφ.	ἐκ χρυσοῦ ἢ ἀπὸ χρυσόν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ.

§. 37. Ὅσον ἡ ποικιλία τῶν πτωτικῶν καταλήξεων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης δεικνύει τὸν πλοῦτον καὶ τὴν χάριν αὐτῆς, τοσοῦτον τὸ ὁμοιοκατάληκτον αὐτῶν εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ εἰς πολλὰς τῶν Εὐρ. γλωσσῶν, ἐμφαίνει τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν ἀηδὴ μονοτονίαν αὐτῶν. Ἡ κατάληξις τῆς ὀνομαστικῆς τηρεῖται ἀκριβῶς εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ἢ αὐτῇ ἢ μόνῃ μεταβολῇ ἥτις γίνεται εἰς ταῦτα, ἐκτὸς τῶν ληγόντων εἰς *al*, εἶναι ἢ προσθήκη τοῦ *s* εἰς τὸν πληθυντικόν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τοιοῦτον εἰς τὸν ἐνικόν· ὥστε ὁ γνωρίζων τὰ ἄρθρα καὶ τὰς προταττομένας αὐτῶν προθέσεις δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰ οὐσιαστικά καὶ τὰ ἐπίθετα καθ' ὅλας τὰς πτώσεις αὐτῶν.

Σχηματισμὸς τῶν πληθυντικῶν.

§. 38. Χαρακτὴρ τοῦ πληθυντικοῦ εἶναι τὸ *s* ὅθεν ἔαν δὲν ὑπάρχῃ τοιοῦτον εἰς τὸν ἐνικόν, προσλαμβάνεται εἰς τὸν πληθυντικόν· ὡς *un verre* (ποτήριον), *des verres* (ποτήρια), *une ville* (πόλις), *des villes* (πόλεις), *l'homme* (ὁ ἄνθρωπος), *les hommes* (οἱ ἄνθρωποι) (**).

(*) Ἰδε σελ. 73, σημ. **.

(**) Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς *ou* λαμβάνουσι κατ' ἐξαιρέσιν εἰς τὸν πληθυντι-

ΣΗΜ. Ἐὰν ὁ ἐνικὸς λήγῃ εἰς s, x ἢ z, ὁ πληθυντικὸς φυλάττει ἀκριβῶς τὸν αὐτὸν τοῦ ἐνικοῦ τύπον, οἷον le poids (τὸ βάρος), les poids (τὰ βάρη), le prix (τὸ βραβεῖον), les prix (τὰ βραβεῖα), la croix (ὁ σταυρὸς), les croix (οἱ σταυροί), le gaz (τὸ ἀέριον), les gaz (τὰ ἀέρια), le nez (ἡ ῥίς), les nez (αἱ ῥίνες), le riz (*) (ἡ ὄρυζα, τὸ ῥύζι).

Τὰ λήγοντα εἰς au ἢ eau, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτὸ, καθὼς καὶ τὰ λήγοντα εἰς eu ἢ oeu, λαμβάνουσι τὸ x εἰς τὸν πληθυντικόν, οἷον un étau (σφιγκτήρ, ἔχμα), des étoux (ἔχματα), un tuyau (σωλήν), des tuyaux (σωλήνες), un tableau (πίναξ, εἰκὼν), des tableaux (εἰκόνες), le feu (τὸ πῦρ), les feux (τὰ πυρὰ), le voeu (ἡ εὐχή), les vœux (αἱ εὐχαί) (**).

Τὰ λήγοντα εἰς al, μεταβάλλουσι τὴν κατάληξιν ταύτην κατὰ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν εἰς aux· οἷον un cheval (ἵππος), des chevaux (ἵπποι), hôpital (νοσοκομεῖον), hôpitaux (νοσοκομεῖα), général (στρατηγός), généraux (στρατηγοί), maréchal (ἀρχιστράτηγος, στρατάρχης), maréchaux (στρατάρχαι, πολέμαρχοι) (***) .

Τὰ λήγοντα εἰς ail προσλαμβάνουσι s εἰς τὸν πληθυντικόν, οἷον le détail (ἡ λεπτομέρεια), les détails (αἱ λεπτομέρειαι), le gouvernail

κὸν τὸ x ἀντὶ τοῦ s, τὰ ἐξῆς· bijou (πολύτιμον κόσμημα), caillon (χάλιξ), chou (κραμβολάχανον), genou (γόνυ), hibou (βῦας), joujou (παίγνιον), pou (φθεῖρ).

(*) Ὁ κανὼν οὗτος περὶ τῶν ληγόντων εἰς z δὲν εἶναι θησαυρὸς, διότι τὰ ἀνωτέρω οὐσιαστικά, περὶ ὧν ὁ λόγος, εἶναι τὰ μόνα, τὰ ὁποῖα λήγουσιν εἰς z· ἄλλοτε ἔγραφον τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν οἱ Γάλλοι διὰ τοῦ z ἀντὶ τοῦ s, οἷον les bontéz ἀντὶ les bontés, τὴν σήμερον τὸ z ὡς ληκτικὸν γράμμα περιωρίσθη εἰς τὸ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τῶν ἐχημάτων, οἷον vous aimez (ἀγαπᾶτε), vous parlez (ὁμιλεῖτε), εἰς τὸ ἐπίρρημα assez (ἀρκούντως), καὶ εἰς τὴν πρόθεσιν chez (παρά).

(**) Ἐξαιροῦνται τὰ bleu (κυανῶν), πληθ. bleus (κυανᾶ), καὶ landau (ὄχημα εὐρύ), πληθ. landaus (ὄχηματα) ἐξαίρεσις παράλογος.

(***) Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς al ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς, ἅτινα ἀντὶ νὰ μεταβάλωσι τὴν κατάληξιν al εἰς aux εἰς τὸν πληθυντικόν, προσλαμβάνουσι τὸ s, κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα· aval (ῥοῦς, ὀπισθογραφὴ), bal (χορὸς), bancal (ξίφος), cal (τύλος, κάλος), caracal (λύγξ, εἶδος γαλῆς), carnaval (ἀποκρέω), cantal (καντάλιον, εἶδος τυροῦ), chacal (θῶς-ωὸς, τσακάλης), narval (ἀρκτοφάλαινα, μονόδους), nopal (κάκτος, ἰνδοσυκῇ), pal (πάσσαλος), régat (εὐωχία), servat (ἀγρογαλῇ), καὶ ἄλλα τινὰ ὀνόματα, ζῶων πρὸ πάντων, σπανιότερα.

(τὸ πηδάλιον), les gouvernails (τὰ πηδάλια)· ὁμοίως épronvantail (φόβητρον), camail (μικρὸς ἐπενδύτης ἐκκλησιαστικός), éventail (ρίπης [μυαστήριον] ἀεριστήριον), portail (μεγάλη θύρα τῆς ἐκκλησίας) κτλ. (*).

Τὸ ail (σκόροδον) ἔχει δύο πληθυντικούς aulx (ω) καὶ ails (αγ[ι]). οἱ βοτανικοὶ μεταχειρίζονται τὸν δευτέρον τύπον ails διὰ πάντα τὰ ὁμογενῆ φυτά· εἰς δὲ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν συνειθίζεται τὸ aulx· ἐν γένει ὁσάκις πρόκειται περὶ τοῦ σκόροδου, θεωρουμένου ὡς ὀσπρίου, μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι τὸ aulx, ὡς j'ai acheté des aulx (ἡγόρασα σκόροδα), j'ai planté des ails (ἐφύτευσα σκόροδα). Τινὰ ἐκ τῶν ληγόντων εἰς ail δὲν εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν πληθυντ. ἀριθμὸν.

Τὸ ciel (οὐρανός) ἔχει δύο καταλήξεις εἰς τὸν πληθυντικόν, ciels καὶ cieux· ἡ πρώτη εἶναι ἐν χρήσει εἰς μεταφορικὴν σημασίαν, ὡς ciels de lit (οὐρανοὶ κλίνης), ciels de tableau (οὐρανοὶ εἰκόνας), ἐν γένει οἱ χειροποίητοι οὐρανοὶ λέγονται ciels· ὁ δὲ ἀληθὴς οὐρανός ἔχει πληθ. cieux, ὡς « Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, » Les cieux annoncent la gloire de Dieu. Μεταχειρίζονται ὡσαύτως τὸν τύπον τοῦτον κατὰ τὴν Ἀκαδημίαν ἐπὶ θερμοκρασίας, οἷον L'Allemagne est sous différents cieux, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τοιαύτην σημασίαν εἶναι ἐν χρήσει ὁ τύπος ciels, οἷον L'Italie est sous un de plus beaux ciels de l'Europe. Cieux ἀπαντᾷται εἰς τοὺς ποιητὰς ἀντὶ τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ τοῦ πεπρωμένου.

Τὸ œil (ὀφθαλμός) ἔχει ὡσαύτως δύο καταλήξεις πληθυντ. œils

(*) Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς: bail (ἐκμίσθωσις, συμβόλαιον ἐνοικιάσεως), corail (κοράλλιον), émail (μίλτος), plumail (περοσάρωθρον) soupirail (πνευστήριον, φεγγίτης), travail (ἐργασία), vantail (θυρόφυλλον), ventail (χάσμα πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς περικεφαλαίας), ἅτινα σχηματίζουσι τὸν πληθυντικὸν αὐτῶν εἰς aux, baux, coraux, émaux κτλ. τὸ δὲ travail ἔχει δύο πληθυντικούς τύπους travaux καὶ travaux· ὅταν σημαίνῃ ἔκθεσιν ἐργασίας ὑπαλλήλου τινὸς πρὸς τὸν ἀνώτερον αὐτοῦ λαμβάνει τὸ s κατὰ τὸν κοινὸν κανόνα, ὁμοίως ὅταν σημαίνῃ μηχανὴν ἐν ἣ τίθενται οἱ ἐρμητικοὶ ἱπποὶ πρὸς κρηπίδωσιν (διὰ τὰ πεταλωθῶσιν). Εἰς πᾶσαν ἄλλην σημασίαν σχηματίζει τὸν πληθυντικὸν εἰς aux, ὡς les travaux publics (τὰ δημόσια ἔργα). vitrail (ὡλοπαράθυρα τῶν ἐκκλησιῶν)· ὁ πληθυντικὸς τούτου vitraux εἶναι συνηθέστερος ὡσαύτως bétail (τὰ κτήνη, τὰ βοσκήματα) ἔχουσι πληθυντικὸν bestiaux, ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἐνικοῦ bestial ἔχοντος τὴν αὐτὴν σημασίαν.

κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα, καὶ yeux ἀνωμάλως. Ὁ πρῶτος εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ μεταφορικῆς σημασίας, ὡς *œils de bœuf* (ὀφθαλμοὶ τοῦ βοῦς), λέγεται ἀντὶ τοῦ *lucarne* (φεγγίτης, διὰ τὰ μικρὰ παράθυρα ἢ διὰ τὰς ὁπὰς αἱ ὀποῖαι κατασκευάζονται ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τινῶν οἰκιῶν διὰ νὰ εἰσέρχεται τὸ φῶς εἰς τὸ ὑπερφῶν)· ὁμοίως ὅταν ἡ λέξις αὕτη προσδιορίζεται ὑπὸ τινος οὐσιαστικοῦ, ὡς *les œils de perdrix* (κεντήματα, ὅπαι κεντημάτων), *les œils de bouillon* (λίπος, αἱ μικραὶ στρογγύλαι ἐπιφάνειαι αἱ σχηματιζόμεναι ἐκ τοῦ λίπους ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ζωμοῦ τοῦ κρέατος), *les œils de fromage* (αἱ ὀπαί, τὰ μικρὰ κοιλώματα ἐντὸς τοῦ τυροῦ) καὶ ἄλλα τοιαῦτα κατὰ μέγεθρον καὶ ὅμως παρὰ τὴν διάκρισιν ταύτην, ἥτις ἄλλως τε, εἶναι ὀρθοτάτη, ἡ Ἀκαδημία ἐπιτρέπει νὰ λέγωσι καὶ νὰ γράφωσι: *ce bouillon est bien gras il a beaucoup d'yeux*· *ce fromage n'a point d'yeux*· ζηρίζεται δὲ εἰς τοῦτο ὅτι δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις ἀμφότεροι τοὺς τύπους εἰς τοιαύτην περίστασιν καθ' ἣν οὐδεμία προκύπτει ἀμφιβολία, ἀλλ' ὅταν λέγωμεν *des yeux de chat* ἐννοοῦμεν ὀφθαλμοὺς γαλῆς, λέγοντες δὲ *des œils de chat*, *des œils de serpent* ἐννοοῦμεν εἶδος τι πολυτίμων λίθων κτλ. ἡ διάκρισις αὕτη εἶναι ἐπίσης ὀρθοτάτη.

Λέγεται δὲ πάντοτε *les yeux* ἐπὶ κυρίας σημασίας, διὰ νὰ ἐκφράσωμεν δηλ. τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως εἰς τὸν πληθυντικόν, ὡς *il a de beaux yeux, de grands yeux* (ἔχει ὠραίους ὀφθαλμοὺς, μεγάλους) κτλ. εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν λέγεται *les œils*.

Καὶ μεταφορικῶς: *La chronologie et la géographie sont les deux yeux de l'histoire* (ἡ χρονολογία καὶ ἡ γεωγραφία εἰσὶν οἱ δύο ὀφθαλμοὶ τῆς ἱστορίας).

Τὸ αἰεὺλ (πάππος) ἔχει δύο πληθυντικῶς, αἰεὺλς κατὰ τὸν κοινὸν κανόνα, καὶ αἰεὺλς ὡς ἐὰν ὁ ἐνικός ἦτο αἰεὺ. Τὸ αἰεὺλς λέγεται συνήθως διὰ τοὺς πλησιεστέρους πάππους, π. χ. ὁ ἐκ πατρὸς καὶ ὁ ἐκ μητρὸς πάππος λέγονται αἰεὺλς, ὡς *j'ai encore mes deux aïeuls* (ἔχω εἰσέτι τοὺς δύο πάππους μου).

Τὸ λεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τοῦτο, *ses deux aïeuls assistaient à son mariage* (οἱ δύο πάπποι αὐτοῦ παρευρίσκοντο εἰς τὸν γάμον του)· ἀλλὰ δύναται νὰ ἔχῃ καὶ ἐκτενεστέραν σημασίαν, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα: *Elle est beaucoup*

moins occupée de ses aïeuls maternels (φροντίζει ὀλιγώτερον περὶ τῶν ἐκ μητρὸς αὐτῆς προγόνων).

Τὸ δὲ aïeux λέγεται·

α. Ἐπὶ ἀρχαίων προγόνων ἀφορώντων ὀλόκληρον τὸ ἔθνος, καὶ τότε εἶναι συνώνυμον τοῦ ancêtres, οἷον Nos aïeux à leur gré faisaient un Dieu d'un homme (οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐθεοποιοῦν κατ' ἀρέσκειάν των τοὺς ἀνθρώπους).

β'. Σημαίνει τοὺς προγόνους ἐνὸς μόνου προσώπου περὶ οὗ γίνεται λόγος, καὶ τότε λέγεται ἐπὶ εὐγενῶν, ἐπὶ διακεκριμένων προγόνων· ὡς, Qui sert bien son pays n'a pas besoin d'aïeux (ὅστις ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα οὐκ ἔχει ἀνάγκην ἐνδόξων προγόνων, ἢ ὁδῶν δηλ. τῶν πράξεων του ἀντανακλᾶται εἰς αὐτόν καὶ ἀπαθανατίζει τὸ ὄνομά του)· καὶ ἀπλῶς ὅταν λέγωμεν: cet homme a des aïeux, ἐννοοῦμεν ὅτι ἔχει εὐγενῇ καταγωγὴν.

Πολλοὶ τῶν Γάλλων συγγραφέων ἀφαιροῦσι τὸ ληκτικὸν t τῶν ληγόντων εἰς ant ἢ ent, προσθέτοντες μόνον τὸ s εἰς τὸν πληθυντικόν, οἷον un évènement (συμβάν), des évènements (συμβάντα), un enfant des enfans, ἀντὶ τῶν, des évènements, des enfans· φυλάττουσι δὲ πάντες τὸ t εἰς τὰ μονοσύλλαβα, ὡς dent (ὁδοὺς), vent (ἄνεμο-), chant (ᾄσμα), gant (χειρόκτιον), ἐκτὸς τοῦ gent. Ὁρθότερον εἶναι νὰ διατηρῇται τὸ t καὶ εἰς τὸν πληθυντικόν, διότι ἐκ τούτου ὁδηγεῖται τις νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῶς τὰ παράγωγα, οἷον ἐκ τοῦ enfans πληθ. ἀποβάλλοντες τὸ s σχηματίζομεν ῥῆμα enfanter, καὶ ἐκ τοῦ accidents πληθ. ἀφαιρέσει τοῦ s σχηματίζομεν ἐπίθ. accidentel κτλ.

Ἐξαιρεῖται ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων (τῶν ληγόντων δηλ. εἰς ent) μόνον τὸ gens (ἄνθρωποι ἢ ἔθνη [εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασίαν συνοδεύεται μὲ τὸ droit des gens], διεθνὲς δίκαιον, τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν πρὸς ἀλλήλα), τὸ ὅποῖον εἰς τὸν πληθυντικόν γράφεται πάντοτε ἄνευ t, ἐνῷ ὁ ἐνικός αὐτοῦ εἶναι gent· ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος ἀπηργαιώθη ἡδὴ καὶ μόνον εἰς τὸ ἀστεῖον ὕψος καὶ εἰς τὴν ποίησιν συνεθίζεται (*), ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐπίθ. tout (πᾶς) πληθ. tous.

(*) Τὰ κύρια ὀνόματα εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν οὐκ λαμβάνουσι τὸ s εἰς τὸν πληθ. ἀριθμὸν εἰ μὴ ὅταν ἐκλαμβάνονται ὡς κοινά.

ΣΗΜ. Πολλὰ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων εἶναι ἐν χρήσει εἰς μόνον τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν ὡς τὰ ὀνόματα τῶν μετάλλων, l'or, l'argent, ὡσαύτως τινῶν ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν, ὡς la faim (ἡ πείνα), ἀλλὰ δὲ εἰς μόνον τὸν πληθυντικόν, ὡς les annales (τὰ χρονικά), les entrailles (τὰ σπλίγγα).

Ἐκτός τῶν κοινῶν τούτων οὐσιαστικῶν τὰ ὅποια εἶναι ἀπλᾶ, ὑπάρχει καὶ ἄλλο εἶδος εἰς τὴν Γαλλικὴν τὰ ὅποια καλοῦνται substantifs composés οὐσιαστικὰ σύνθετα, διότι σύγκεινται ἐκ δύο καὶ ἐνίοτε ἐκ τριῶν λέξεων, αἵτινες δὲν συνεχωνεύθησαν μεταξύ των ὥστε ν' ἀποτελέσωσιν ἐν μόνον οὐσιαστικόν καὶ κατὰ τὴν γραφὴν των, ὡς ἐμφαίνουσι κατὰ τὴν σημασίαν· τοιαῦτα εἶναι π. χ. τὰ: pour-boire (φιλοδώρημα, κέρασμα), des passe-ports (διαβατήρια), des chefs-lieux (πρωτεύουσαι ἐπαρχιῶν, τοπαρχίαι), des chefs d'oeuvre (ἀριστουργήματα), des arcs-en-ciel. Τινὰ ἐκ τούτων λαμβάνουσι τὸ s εἰς τὸν πληθυντικόν καὶ εἰς τὰς δύο λέξεις κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐτέραν τῶν δύο λέξεων, καὶ εἰς ἄλλα ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν σύγκηται ἐκ τριῶν λέξεων, μόνον ἡ μία λαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ· τελευταῖον, πολλάκις οὐδέτερον τῶν δύο λέξεων ἐξ ὧν σύγκηται τὸ οὐσιαστικὸν λαμβάνει τὸ s. Ἐπιφυλαττέμενοι νὰ ὁμιλήσωμεν ἐκτενῶς περὶ τούτων εἰς τὸ Β'. Βιβλίον περιοριζόμεθα ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν ἐν συνόψει τὰ ἐξῆς.

α. Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ἐκ τίνων μερῶν τοῦ λόγου σύγκηται τὸ σύνθετον οὐσιαστικὸν (le substantif composé) τοῦ ὁποίου θέλομεν νὰ γνωρίσωμεν τὸν πληθυντικόν. Διότι ἐὰν σύγκηται ἐκ μερῶν ἀκλίτων, ἐκ προθέσεων, δηλαδὴ, ἐπιρρήμάτων ἢ καὶ ῥημάτων, τὰ τοιαῦτα μέρη τοῦ λόγου δὲν λαμβάνουσι s εἰς τὸν πληθυντικόν ὡς, τὸ pour-boire (τὸ κέρασμα), des passe-partout (ἀντικλειδίον, κλεῖς δι' ἧς ἀνοίγονται πάντα τὰ κλεῖθρα). Ἐὰν τὸ σύνθετον οὐσιαστικὸν σύγκηται ἐξ ἐνὸς οὐσιαστικοῦ καὶ ἐξ ἐνὸς ἐπιθέτου, δυνατόν νὰ λάβωσιν ἀμφότερα τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ· ὡς un cerf-volant, des cerfs-volants (cerf ἔλαφος, volant πετομένη—ἀετὸς χάρτινος τῶν παιδῶν), ἢ ἐκ δύο οὐσιαστικῶν καὶ τότε λαμβάνουσιν ἀμφότερα· ὡς chef-lieu, des chefs-lieux· ἢ μόνον τὸ ἐν, ὡς un ciel de lit, des ciels de lit· un hôtel-Dieu (νοσοκομεῖον), des hôtels-Dieu· ἢ καὶ οὐδέτερον τούτων ὡς pied-à terre, des pied-à-terre, des tête-à-tête (συνέντευξις ἰδιαίτερα, μόνου πρὸς μόνον) κτλ. Τελευταῖον συγκαίμενον τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐκ τριῶν λέξεων, μόνον ἡ μία

λαμβάνει τὸ s εἰς τὸν πληθυντικόν· οἶον, des arcs-en-ciel (τόξα οὐράνια, ἢ τόξα ἐν οὐρανῷ).

Περὶ τοῦ γένους τῶν οὐσιαστικῶν.

§. 39. Εἵπομεν ἤδη ὅτι δύο μόνον γένη διακρίνουσιν οἱ Γάλλοι, τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκόν· ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλον, χωρὶς τῶν ἐξῆς παρατηρήσεων, νὰ διακρίνη τις εἰς ποῖον τῶν δύο γένων ἀνήκει ἓν οὐσιαστικόν.

α'. Ἀρσενικά εἶναι πάντα τὰ οὐσιαστικά τὰ ἐμφαίνοντα ἄρρενα ὄντα· οἶον, l'homme (ὁ ἄνθρωπος), le lion (ὁ λέων), le cheval (ὁ ἵππος) κτλ.

β'. Τὰ ὀνόματα τῶν ὥρων τοῦ ἐνιαυτοῦ (les saisons de l'année) οἶον, le printemps (τὸ ἔαρ, ἡ ἀνοιξίς), l'été (τὸ θέρος), l'automne (*) (τὸ φθινόπωρον), l'hiver (ὁ χειμὼν). Τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν (les noms des mois)· οἶον, Janvier (Ἰανουάριος), οὕτω ὀνομασθεῖς ὑπὸ Νουμᾶ τοῦ Πομπηλίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθιωθέντος Ἰανοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἰταλίας. Février (Φεβρουάριος), μὴν καθιερωθεῖς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων· (ἐκ τοῦ λατινικοῦ ῥήματος februlare (ἀγνίζω, ἀποκαθαίρω). Mars (Μάρτιος), ἐκ τοῦ λατινικοῦ Mars ("Ἀρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου). Avril ('Απρίλιος), ἐκ τοῦ aperire (ἀνοίγω). Mai (Μάϊος), οὕτως ὀνομασθεῖς ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου πρὸς τιμὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου (Majores, ἀνώτεροι, προβεβηκότες). Juin (Ἰούνιος), τὸ ὅποσον τινὲς παράγουσιν ἐκ τοῦ Juno, Junonis ("Ἥρα), ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ juniores (νεώτεροι), μὴν καθιερωθεῖς εἰς τὴν νεότητα, ὡς ὁ Μάϊος εἰς τὸ γῆρας. Juillet (Ἰούλιος,

(*) L'automne (τὸ φθινόπωρον) ἦτο ἄλλοτε ἐν χρήσει εἰς θηλυκὸν γένος, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ ἄλλαι τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραι, εἶναι εἰς τὴν γαλλ. γλῶσσαν ἀρσενικοῦ γένους, διὰ τοῦτο ἀπέδωκαν καὶ εἰς τὸ automne τὸ αὐτὸ γένος τῶν ἄλλων· οὐχ ἥτιον ὅμως δὲν κατήντησεν εἰς τελείαν ἀγρηστίαν καὶ τὸ θηλ. γένος· πολλοὶ ἀπ' ἐναντίας μεταχειρίζονται πάντοτε τὸ τελευταῖον τοῦτο ὅταν τὸ automne εὐρίσκηται πρὸ ἐπιθ. λέγοντες π. γ. nous avons une automne pluvieuse (ἔχομεν βροχερὸν φθινόπωρον), μεταχειριζόμενοι τὸ ἀρσ. γένος ὅταν τὸ ἐπίθετον προηγῇται τοῦ οὐσιαστικοῦ automne, ὡς· c'est un bel automne. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ὑπερίσχυσεν εἰσέτι ὀριστικῶς τὸ ἀρσενικὸν γένος καίτοι συνηθέστερον.

τὸν ὁποῖον τινὲς προφέρουσι *jui-lette*, οὕτως ἐπονομασθεῖς ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος γεννηθέντος τὸν μῆνα τοῦτον). Αὐτὸς (Αὐγουστος), τὸν ὁποῖον οἱ πεπαιδευμένοι προφέρουσι οὐ, ὁ δὲ κοινὸς λαὸς α-οὐ, ἐκ τοῦ Augustus πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔτος ἤρχιζε κατὰ τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ τὸν Μάρτιον μῆνα, ὅστις ἦτο ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἔτους ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ὁ *Septembre* (Σεπτέμβριος), εἶναι ὁ ἑβδόμος ἐκ τοῦ *septem* (ἑπτὰ)· ὁ *Octobre* (Ὀκτώβριος, ὄγδοος), ἐκ τοῦ *octo* (ὀκτώ)· ὁ *Novembre* (Νοέμβριος, ἑννατος), ἐκ τοῦ *novem* (ἐννέα) καὶ *Decembre* (Δεκέμβριος, δέκατος), ἐκ τοῦ *decem* (δέκα). Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ἡ ὀνοματολογία εἶναι ὅλως Ῥωμαϊκὴ, τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ὀνομάτων τούτων, οἱ Γάλλοι μετεχειρίσθησαν ἐπὶ τῆς μεγάλης γαλλ. ἐπαναστάσεως ἄλλα καταλληλότερα καὶ εὐληπτότερα εἰς ὅλον τὸ γαλλικὸν ἔθνος· εἶναι δὲ ταῦτα τὰ ἐξῆς, πάντα ὡσαύτως ἀρσενικοῦ γένους· τινὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἔχουσι πλειοτέραν ἀναλογίαν καὶ πρὸς τὰ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης ὀνόματα τῶν μηνῶν· ἤρχετο δὲ τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας· γράφομεν δὲ ἐνταῦθα κατὰ πρόσωπον καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν ὀνοματολογίαν χάριν τῶν φιλομαθῶν Ἑλλήνων.

Vendémiaire (τρυγητῆς) δηλ. 22 Σεπτεμβρίου—22 Ὀκτωβρίου.

Bohémien 15. Σεπτεμβρ.—15 Νοεμβρ.

Brumaire (brume ὁμίχλη, μῆν ὁμιχλώδης) 22 Ὀκτωβ.—22 Νοεμβ.

Pluvios 15 Ὀκτωβρίου—15 Νοεμβρίου.

Frimaire (frimas πάχνη, παχνώδης) 22 Νοεμβρ.—22 Δεκεμβρ.

Maime 15 Νοεμβρ.—15 Δεκεμβρ.

Nivose (nix-nivis, neige χιὼν, χιονώδης) 22 Δεκεμβ.—22 Ἰανουαρ.

Pluvios 15 Δεκεμβρ.—15 Ἰανουαρ.

Ventose (vent ἄνεμος, ἀνεμώδης) 22 Ἰανουαρ.—22 Φεβρ.

Pluvios 15 Ἰανουαρ.—15 Φεβρ.

Pluviose (pluie βροχὴ, βροχερός) 22 Φεβρ.—22 Μαρτίου.

Pluvios 15 Φεβρ.—15 Μαρτίου.

Germinal (germe βλαστὸς, βλαπτικὸς) 22 Μαρτ.—22 Ἀπρίλ.

Pluvios 15 Μαρτ.—15 Ἀπρίλ.

Floréal (flos-ris ἄνθος, ἀνθη-τριών, ἀνθώδης) 22 Ἀπρ.—22 Μαΐου.

Pluvios 15 Ἀπρίλ.—15 Μαΐου.

Prairial (prairie λειμών, λειμώνιος) 22 Μαΐου—22 Ιουν.

Θαργηλιών 15 Μαΐου—15 Ιουνίου.

Messidor (messis θερισμός, θεριστής) 22 Ιουν.—22 Ιουλ.

Σκιροφοριών 15 Ιουν.—15 Ιουλ.

Thermidor (θερμός και δῶρον, θερμώδης) 22 Ιουλ.—22 Αύγ.

Ἑκατομβαιών 15 Ιουλ.—15 Αύγ.

Fructidor (fructus καρπός, δῶρον, ὀπωροφόρος) 22 Αύγ.—22 Σεπτ.

Μεταγειτνιών 15 Αύγ.—15 Σεπτεμβρ.

γ'. Τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν (les noms des jours)· οἶον, lundi (lunæ dies σελήνης ἡμέρα, δευτέρα), mardi (Mars Ἄρης, τρίτη), mercredi (mercurii dies Ἑρμοῦ ἡμέρα, τετάρτη, ἢ κοινῶς τετράδη), jeudi (Jovis, Jupiter Ζεὺς, πέμπτη), vendredi (Venus-Veneris Ἀφροδίτη, παρασκευή), samedi (Saturnus, Κρόνος, σάββατον), dimanche (dominus ὁ Κύριος, ἡμέρα Κυρίου, κυριακή).

δ'. Τὰ ὀνόματα τῶν μετάλλων· οἶον, l'or (ὁ χρυσός), l'argent (ὁ ἄργυρος) κτλ.

ε'. Τὰ ὀνόματα τῶν δένδρων ἐν γένει· οἶον, le pommier (ἡ μηλέα), le poirier (ἡ ἄπιος, ἀπιδιά)· ἐξαιρέσει ὀλίγων τινῶν (*).

ΣΗΜ. Ὅταν τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς ἔλῃ πρὸ αὐτοῦ τὴν λέξιν mi- ἠνωμένην διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου τότε τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς λαμβάνει τὸ θηλυκὸν γένος· οἶον· à la mi-septembre, -la mi-août (τὸ μέσον ἢ περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου, τοῦ Αὐγούστου) ᾧ.

ς'. Τὰ ὀνόματα τῶν ἐπικρατειῶν, τὰ μὴ λήγοντα εἰς e ἄφωνον ἔκτος τινῶν, οἶον· le Danemark, le Portugal, le Piemont.

Τὰ λήγοντα, εἰς at, et, καὶ et, οἶον état (κράστασις), protêt (διαμαρτύρησις), effet (αποτέλεσμα), aspect (θεὰ), respect (σέβας), τὰ λήγοντα εἰς ac οἶον· sac (σάκκος) tabac (ταμβάκος).

Τὰ λήγοντα εἰς age, ἢ ége, οἶον· âge (ἡλικία), fromage (τυρὸς), courage (θάρρος), collège (λύκειον), siège (ἔδρα ἢ πολιορκία), piège (παγίς), ἐξαιρούνται ἐκ τῶν εἰς age, τὰ ἐξῆς image (εἰκὼν), page (σελίς), (τὸ δὲ page ὁ ἀκόλουθος εἶναι ἀρσενικοῦ γένους), cage (κλω-

(*) Ἐξαιρεῖται l'yeuse (ἡ πρῆνος, ἡ ὕσπη), vigne (κλήμα), aubépine (λευκάκανθα), καὶ épine (ἄκανθα), ronce (βάτος), bourdaine (ῥάμνος), hièble (χαμαιάκτις).

εἶον), plage (ἀκτή), rage (λύσσα)· (δὲν πρέπει νὰ συμπεριλάβωμεν εἰς ταῦτα, τὰ λήγοντα εἰς eige, τὰ ὅποια εἶναι θηλυκοῦ γένους· οἶον, neige (χιῶν) κτλ.

Τὰ εἰς ail οἶον détail (λεπτομέρεια), gouvernail (πηδάλιον).

Τὰ εἰς ier ἢ er, ert, οἶον cahier (τετράδιον), aubier (στέαρ), gibier (ἄγρια), rocher (βράχος), enfer (ἄδης), désert (ἐρημος), concert (ἁρμονία μουσική), dessert (ἐπιδόρπιον) κτλ. ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν ληγόντων εἰς er, τὰ ἐξῆς, cuiller (κοχλιάριον), καὶ mer (θάλασσα).

Τὰ εἰς in, οἶον mandrin (ἔμβολον), mannequin (ἀνδρείκελον).

Τὰ εἰς ant καὶ ent ἢ iant καὶ ient, οἶον l'aimant (ὁ μαγνήτης), le diamant (ὁ ἀδάμας), événement (συμβάν), élément (στοιχεῖον), le vent (ὁ ἄνεμος) κτλ., client (πελάτης), ἐξαιρεῖται la jument (ἡ φορὰς, θήλεια ἵππος), καὶ la dent (ὁ ὀδὸς, τὸ δόντι).

Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ fice (faire) bénéfice (εὐεργεσία), sacrifice (θύσια) κτλ. (*).

Τὰ εἰς au ἢ eau οἶον glauau (ἰζὺς), agneau (ἄρνιον), flambeau (ῥᾶς, λαμπάς)· ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς· la peau (τὸ δέριμα), l'eau (τὸ ὕδωρ), la faux (τὸ δρέπανον), la chaux (ἡ ἄσβεστος) (**).

Τὰ εἰς eil, οἶον accueil (ὑποδοχή), orgueil (ἀλαζονεία).

Τὰ εἰς ir, désir (ἐπιθυμία), loisir (σχολή, εὐκαιρία, ἀργία), plaisir (ἡδονή, εὐχαρίστησις).

Εἶναι προσέτι ἄρσενικοῦ γένους ὅλα τὰ ῥήματα καὶ τὰ ἄκλιτα μέρη τοῦ λόγου ὅσα εἰσῆχθησαν εἰς τὴν γαλλ. ὡς οὐσιαστ. ἐκ τῆς Λατινικῆς ἢ ἰταλικῆς, οἶον des débets, des accessits, des alibis, des concettis κτλ.

Θηλυκὰ εἶναι τὰ ἐξῆς·

α.) Τὰ ἀνήκοντα εἰς θηλυκὰ ὄντα, οἶον femme (γυνή), brebis (ἄμναις), colombe (περιστερὰ) κτλ.

(*) Τὸ office σημαῖνον, ἔργον, καθήκον ἄ. εἶναι ἄρσ. γένους, σημαῖνον δὲ ὁμοφυλάκιον εἶναι θηλ.

(**) Ἡ κατάληξις αὕτη εἶναι σπανιωτάτη εἰς τὸν ἐνίκον· τὸ δὲ étaux (διατήρησις εἶναι ἄρσενικοῦ γένους, καὶ ἐκτός τῶν δύο ἀνωτέρω σημειωθέντων, faux καὶ chaux, ἅτινα εἶναι θηλυκὰ, πάντα ὅσα εἰς τὸν πληθυντικὸν προσηλαμβάνουσι τὸ x εἶναι ἄρσενικοῦ γένους ὡς γινόμενα ἐκ τῶν ἄρσενικῶν καταλήξεων au καὶ eu.

6'). Τὰ ὀνόματα τῶν ἐπικρατειῶν ἢ ἐπαρχιῶν ὅσα λήγουσιν εἰς e ἄφωρον, οἷον· le France, l'Angleterre, le Grèce, ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς· le Poloponnèse, la Hanorre, le Mexique, le Bengale, le Maine, le Hayre, le Caire.

Εἶναι δὲ ὡσαύτως θηλυκὰ καί τοι μὴ λήγοντα εἰς e ἄφωρον τὰ Jérusalem, Sion, Ilion κτλ.

Τὰ λήγοντα εἰς ance, ence, ion, ἀφηρημένα οὐσιαστικά, οἷον· persévérance (ἡ ἐγκρατέρης), la reconnaissance (ἡ εὐγνωμοσύνη), la clémence (ἡ ἐπιείκεια), la préférence (ἡ προτίμησις), l'opinion (ἡ γνώμη), la proposition (ἡ πρότασις), ἐξαιρεῖται τὸ bastion (πυργό-
θαρις, προμαχών).

Τὰ λήγοντα εἰς inte καὶ einte ἢ ainte, contrainte (βία, στενοχωρία), enceinte (περίβολος), teinte (χροιά), pinte (λίτρα, χοίνιξ), absinthe κτλ. τὸ δὲ labyrinthe (ὁ λαβύρινθος) εἶναι ἄρσ. γένους.

Τὰ λήγοντα εἰς té οὐσιαστικά ἀφηρημένα καὶ τὰ εἰς tié, ée, bon-tié (καλοκαγαθία), la facilité (ἡ εὐκολία), amitié (φιλία), pitié (εὐσπλαγνία), κτλ. la pensée (ἡ διάνοια, ὁ στοχασμός), l'armée (ὁ στρατός (*)).

Τὰ εἰς eur ἀφηρημένα οὐσιαστικά, οἷον· la grandeur (τὸ μεγα-
λειόν), la pudeur (ἡ αἰδώς)· ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς· le labeur (ὁ μόχθος), l'honneur (ἡ τιμή) καὶ le bonheur (ἡ εὐτυχία), καὶ τὰ ἐναντία τῶν δύω τούτων τελευταίων δηλαδή le déshonneur (ἡ ἀτιμία) καὶ le malheur (ἡ δυστυχία) ὁμοίως καὶ heur καλὴ τύχη (εὐτυχία λέξις ἀπηρεχαιωμένη (συνήθως δὲ εἰς τὴν ἐξῆς φράσιν » il a plus d'heur que de science (ἔχει περισσοτέραν εὐτυχίαν ἢ ἱκανότητα, καθὼς καὶ εἰς τὴν κοινὴν παροιμίαν), il n'y a qu'heur et malheur dans ce monde, (Τύχη καὶ συμφορά, μόνον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον).

(*) Αἱ ἐξαιρέσεις τὰς ὅποιας ἀναφέρουσι τινὲς δὲν μοι φαίνονται κυρίως ἐξαιρέσεις· ἄ. διότι ὁ κανὼν περιλαμβάνει τὰ ἀφηρημένα οὐσιαστικά· ἢ 6., τὰ trophée, mausolée, lycée δὲν εἶναι γαλλικαὶ λέξεις, καὶ τὸ caducée αὐτὸ (τὸ λατινικὸν caduceus εἶναι ἄρσενικοῦ γένους ἢ caduceum οὐδετέρου) κτλ. Ἐπίσης τὰ traité ὡς λήγοντα εἰς é ὁξύτονον δὲν εἶναι ὅμως ἀφηρημένα, διότι ἐάν συμπεριλάβωμεν τὰ λήγοντα εἰς té μὴ ἀφηρημένα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξαιρέσεων θὰ ὑπερῶι τὸ τοῦ κανόνος· ἀπειναντίας τὰ εἰς té οὐσιαστ. μὴ ἀφηρημένα εἶναι ἄρσ. γένους.

Tà eis étude, οἶον étude (σπουδή), inquiétude (ἀνησυχία), exaltitude (ἀκρίθεια) κτλ.

Tà eis esse καὶ ure, οἶον jeunesse (νεότης, νεολαία), richesse (πλοῦτος), droiture (εὐθύτης), conjecture (εἰκασία).

Tà παραλήγοντα εἰς ζωνῆν ἢ διφθογγον ἔχοντα δὲ λήγουσαν e ἄφωνον la joie (ἡ χαρὰ), la joue (ἡ παρειά), la craie (κιμωλία, γύψος), plaie (ἡ πληγή), la pluie (ἡ βροχή), la queue (ἡ οὐρά), la lieue (ἡ λεῦγα), ἡ τελευταία αὕτη κατάληξις εἶναι σπανιωτάτη. Ἐξαιρεῖται τὸ foie (ἡπαρ), καὶ αἱ ξέναι λέξεις. (* τῆς 86 σελ.).

Tà elle ἢ ette εἴτε οὐσιαστικὰ εἴτε ἐπίθετα, οἶον échelle (ἀναβάθρα) chandelle (λιποκέριον, ξιγγοκέρι), dette (χρέος χρηματικόν), miette (ψιξ, ἰχός, ψίχα), ἐξαιροῦνται κύρια τινὰ ὀνόματα.

Tà ὀνόματα τῶν καρπῶν, οἶον la pêche (τὸ ροδάκινον), la pomme (τὸ μήλον), ἐξαιροῦνται ὀλίγα τινὰ, οἶον le raisin (ἡ σταφυλή), l'abricot τὸ χρυσόμηλον (βερίκοκκον) κτλ.

Σημ. Πολλὰ οὐσιαστικὰ ἔχουσι δύο* γένη, εἰς μὲν τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, εἶναι ἄρσ., εἰς δὲ τὸν πληθ., θηλ. οἶον délice (le) (τέρψις), l'orgue (κύμβαλον ἑκκλησι.) κτλ. ἄλλα μεταβάλλοντα σημασίαν συμμεταβάλλουσι καὶ γένος, οἶον l'office (τὸ ἄρσενικὸν σημαίνει ἔργον, ὑπηρεσίαν, καθῆκον, τὸ θηλικὸν δηλοῖ ὁσφυλάκιον, ἀποθήκην οἰκιακῶν τροφῶν) κτλ. περὶ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων γίνεται λόγος εἰς τὸ θ' βιβλίον τῆς γραμματικῆς.

Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ οὐσιαστικὰ καταλήγοντα εἰς e ἄφωνον παρέχουσιν ὡς ἐκ τούτου οὐχὶ μικρὰν δυσκολίαν καὶ εἰς τοὺς ἑτάλλους αὐτοὺς ὡς πρὸς τὸ γένος, διὰ τοῦτο ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τῶν γαλλικῶν γραμματικῶν καταχωρίζομεν ἑνταῦθα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ κατὰ γένος τὰ συνθεστέρα τούτων εἰς τὴν συνομιλίαν (*).

Οὐσιαστικὰ ἄρσενικά.

Abime, ἄβυσσος.	(Age), ἡλικία. ἴδε τὰ λήγοντ. εἰς ago
Abreuvoir, ποτίστρα (ἡ σκάφη ὕπου πίνουν τὰ ζῶα).	ἢ ége.
(Acabit) ποιότης (κυρ. ἐπὶ γεύσεως).	Air, ἀήρ.
Accessoire, πάρεργον.	Albâtre, ἀλάβαστρον.
Acrostiche, ἀκροστιχίς.	Alvéole, κύτταρος.
	Amadis, εἶδος περιχειρίδος.

(*) Αἱ παρενθέσεις σημαίνουσιν ὅτι τὰ ἐν αὐταῖς περιεχόμενα οὐσιαστικά, συμπεριελήφθησαν ἀνευ ἀνάγκης εἰς τὸν ἀνωτέρω πίνακα καθόσον ὑπάρχοντα εἰς τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις.

Amadou, ἀγαρικόν (ὄσκα).	Épisode, ἐπεισόδιον.
Amalgame, μίγμα, σύμπτυγμα.	Épithalame, ἐπιθαλάμιος.
Ambe, ὄσας.	Équilibre, ἰσοῤῥοπία.
(Amiante) ἀμίαντος (φυτ.).	Équinoxe, ἰσημερία (ἰσονύκτιον).
Amidon, ἀμυλας.	Érysipèle, ἐρυσίπελας.
Anchois, ἀψύη.	Escalier, κλίμαξ.
Angle, γωνία.	Escompte, προεξόφλησις.
Anis, ἀνισον (γλυκάνισον).	Esclandre, ῥήξις σκανδάλου.
(Antidote), ἀντίδοτον.	Étage, ὀροφή (πάτωμα).
(Antipode), ἀντίπους.	Évangile (α), εὐαγγέλιον.
(Antre), ἄντρον.	Eventail (β), ῥιπίς (ἀεριστήριον).
Antimoine, στίμι.	Exorde, προόμιον.
Armistice, ἀνακωχή ὀπλων.	Girofle, καρδύβυλλον.
(Arrosoir), περιβόρταντήριον.	Hémisphère, ἡμισφαίριον.
(Artifice), τέχνησµα.	Hémistiche (γ), ἡμιστίχιον.
Asterisque, ἀστερίσκος.	Hiver (δ), χειμῶν.
Atome, ἄτομον.	Horoscope, ὥροσκόπιον.
Auspice, οὐανός.	Hospice, νοσοκομεῖον.
(Autel), βωμός.	(Hôtel) (ε), ξενοδοχεῖον.
Automate, αὐτόματον (μωρός).	Incendie, πυρκαϊά.
Balustre, κιγκλίσ.	Indice, σημεῖον.
Centime, ἑκατοστὸν (τοῦ φράγκου).	Intervalle, διάλειμμα.
Cigare, καπνοδόσμη.	Inventaire, καταγραφή πραγμάτων.
Concombre, σίκυος (ἀγγούριον).	Isthme, ἰσθμός.
Crabe, κάραθος (καραβίς).	Ivoire, ἐλαφάντινον ὀστοῦν.
Décombres, ἐρείπια.	Légume, ὄσπριον.
Éclair, ἀστραπή.	Mânes, ψυχὰι τεθνεώτων.
Ellébore, ἐλλέβορος.	Monticule, ὀρίδιον (μικρὸν ὄρος).
Éloge, ἐγκώμιον.	Obélisque (ζ), ὀβελίσκος.
(Émétique), ἐμετικόν.	Obstacle, πρόσκομμα.
Emplâtre, ἐμπλαστρον.	Obus, ὄλυος (μύδος).
Empois, (ἄμυλον, κόλλα).	Omnibus, λεωφορεῖον.
Épiderme, ἐπιδερμίς.	Ongle, ὄνυξ.
Épilogue, ἐπίλογος.	Onguent, ἀλειψή.

(α) Ἄλλοτε ἡ λέξις Évangile ἦτο θηλ. γένους.

(β) Βλέπε τὰ εἰς ail λήγοντα τὰ ὅποια εἶναι ὅλα ἄρσ. γένους.

(γ) Τὰ ἐκ τοῦ στίχου σύνθ. εἶναι ἄρσ. γένους, acrostichie (ἀκροστιχίς).

(δ) Ἴδε τὸν περὶ τῶν ὥρων τοῦ ἐνιαυτοῦ κανόνα.

(ε) Ἴδε τὰ λήγοντα εἰς el εἶναι ὅλα ἄρσ. γένους.

(ζ) Τὰ ἐκ τοῦ ἑλλ. εἰς ἰσκος ἄρσ. εἶναι ὡσαύτως ἄρσ. ζ εἰς τὴν γαλλικὴν.

(Orange), θύλλα (η).	Pétale, πέταλον.
Orchestre, ὀρχήστρα.	Pleurs, θρήνοι (δάκρυα).
Organe, ὄργανον.	Pourpre, (maladie), πελώσις.
(Orifice) στόμιον (ὀπή).	Rebours, ἀντίστροφος.
(Ouvrage) πόνημα (ἔργον).	Renne (animal, τάρανδος), ἔλαφος.
Panache, λόφος, πτερίν.	Simples, (φυτ.) βοτάνη Ιατρικῆς.
Parafe, μονογραφία.	Ulcère, ἕλκος.
(Pastel), χρωστήρ.	Vivres, ζωοτροφία.

Οὐσιαστικά θηληκά.

Aire, ἡ ἄλως.	Equivoque, ἀμφίλογον.
Alarme, συναγερμός, τρόμος.	Fibre, ἴς, ἰνός.
Alcôve, κοιτών, κλινοστάσιον.	Horloge, ὥρολόγιον (μίγα).
Amorce, δέλεαρ.	Huile, ἔλαιον.
Anagramme, ἀνάγραμμα.	Hypothèque, ὑποθήκη.
Ancre, ἄγκυρα.	Idole, εἰδωλον.
(Antichambre), ἀντιθάλαμος, (πρό- δωμάτιον.	Immondices, ἀκαθαρσίαι.
Apostrophe, ἀπόστροφος.	Insulte, ὕβρις.
Argile ἄργιλος.	Nacre, μάρμαρος.
Armoire, σκευοθήκη.	Offre, προσφορά.
Arrhes, προκαταβολή.	Omaplate, ὠμοπλάτη.
Artère, ἀρτηρία.	Once, οὐγγία.
Atmosphère, ἀτμοσφαῖρα.	Outre, ἀσκός.
Avant-scène, προσκήνιον.	Paroi, τοῖχος, (ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῖχου).
Décrottoire, ξύστρον.	Patère, ψιάλη διὰ τὰς θυσίας.
Dinde, ἰνδικὴ ὄρνις (γάλας).	Pédale, ὑποπόδιον ὕμνοργάνου.
Ébène, ἔβενος.	Sandaraque, κιννάβαρι.
Écaille, λέπιον.	(Sentinelle) σκοπός.
Écritoire, μελανοδοχεῖον.	Stalle, στασίδιον.
Écume, ἀφρός.	Ténèbres, σκότος.
Enclume, ἄκμων.	Thériaque, θηριακὴ.

(η) Ἴδε τὰ εἰς αἴθε λήγοντα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

Σχηματισμός τοῦ θηλυκοῦ ἐπιθέτου.

§. 40. Χαρακτὴρ τοῦ θηλυκοῦ ἐπιθέτου εἶναι νὰ καταλήγῃ εἰς ε ἄφωνον.

Ὅταν τὸ ἀρσενικὸν λήγῃ εἰς ε ἄφωνον, τὸ θηλυκὸν φυλάττει τὸν αὐτὸν τύπον· οἷον, un homme honnête, une femme honnête (ἀνὴρ τίμιος, γυνὴ τιμία), aimable (ἐράσμιος, ἐρασμία) κτλ. (*).

Τὰ μὴ λήγοντα εἰς ε ἄφωνον εἰς τὸ ἀρσενικὸν προσλαμβάνουσιν αὐτὸ εἰς τὸ θηλυκὸν· οἷον prudent (συνετός), prudente (συνετή)· premier (πρῶτος), première (**), (πρώτη)· un homme sensé (ἀνὴρ νοῦνεχής), une femme sensée (γυνὴ νοῦνεχής).

ΣΗΜ. Τὰ λήγοντα εἰς el, eil, en, on, et, τὰ μονοσύλλαβα εἰς as, ἢ os, διπλασιάζουσι τὰ ληκτικὰ ταῦτα σύμφωνα εἰς τὸ θηλυκὸν προσλαμβάνοντα τὸ ε ἄφωνον· οἷον, cruel (σκληρὸς, ὠμός), cruelle (σκληρά), mutuel (ἀμοιβαῖος), mutuelle (ἀμοιβαία), pareil (ὅμοιος), pareille (ὁμοία)· vermeil (ροδόχρως), vermeille· ancien (ἀρχαῖος), ancienne (ἀρχαία)· chrétien (χριστιανὸς), chrétienne (χριστιανή)· le mien (ὁ ἐμὸς), la mienne (ἡ ἐμή)· bon (καλὸς), bonne (καλή)· lion (λέων), lionne (λέαινα), baron (βαρῶνος), baronne (βαρωνίς) ἢ baronesse ((ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀπρηχαιώθη)· (ἐξαιρεῖται τὸ compagnon [σύντροφος] τοῦ ὁποῖου τὸ θηλυκὸν εἶναι compagne)· sujet (ὑποκείμενος), sujette (ὑποκειμένη)· muet (ἄφωνος), muette (***)· gros (χονδρός), grosse (χονδρή)· gras (λιπαρὸς), grasse (λιπαρά)· las (κεκμηκώς),

(*) Ἐπίθετα τινὰ ἐμφαίνοντα κοινωνικὴν τινα τάξιν, ἢ ἐπιτήδευμά τι ἐξα-σκούμενον ὑπὸ τινος τάξεως ἀνθρώπων, καὶ ἐπέχοντα ἐπομένως τόπον οὐσιαστικῶν, ἐξαιροῦνται τοῦ ἀνωτέρω κανόνος σχηματίζοντα τὸ θηλυκὸν εἰς esse καὶ τοὶ λήγοντος τοῦ ἀρσενικοῦ εἰς e· οἷον, maître (διδάσκαλος ἢ κύριος θηλ. maîtresse)· prêtre (ιερεὺς), prêtresse (ἱέρεια)· prince, princesse· hôte (ξενοδόχος), hôtesse (ἡ ξενοδόχος), traître, traîtresse.

(**) Τὰ λήγοντα εἰς er προσλαμβάνοντα τὸ ε ἄφωνον, δέχονται συγχρόνως καὶ τὴν βαρεῖαν εἰς τὴν παραλήγουσαν· οἷον, entier (ὀλόκληρος), θηλ. entière.

(***) Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς: complet (πλήρης), complète· concret (συγκεκριμένος), concrète· discret (ἐγγεμῶτος), discrète (διακριτικός)· secret (μυστικός)· replet (εὐτραφής, παχουλός), replete· inquiet (ἀνήσυχος), inquiète, εἰς τὰ ὅποια τὸ θηλ. δὲν διπλασιάζει τὸ ληκτικὸν l τοῦ ἀρσ-λαμβάνει δὲ τὴν βαρεῖαν ἐπὶ τῆς παραλήγουσας.

lasse (κεχημηκυῖα)· τὸ δὲ ras ἀκολουθεῖ τὸν γενικὸν κανόνα προσλαμβάνον ε, θηλ. rase. Εἰς ταῦτα συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ: bellot, bellotte· exp- près (ῥητὸς), expresse (ῥητή)· épais (πυκνός), épaisse (πυκνή)· gentil (εὐγενής), gentille· nul (μηδείς), nulle (μηδεμία)· paysan (χωρικός), pay- sanne· sot (μωρός), sottie (μωρά)· vieil (*) (γέρον), vieille (γραῖτα)· vieil- lot, vieillot· (τὸ vieillot ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἀπλοελλ. γερωντούτσικος, τὸ δὲ bellot μὲ τὸ εὐμορφούτσικος).

Τὰ λήγοντα εἰς δίφωλον, ἢ εἰς φωνήεν ἐκτὸς τοῦ ε ἀφώνου, προσ- λαμβάνουσιν ἀνεξαίρετως τὸ ε ἄφωνον.

Τὰ λήγοντα κατὰ τὸ ἀρσενικὸν εἰς x, τρέπουσι τοῦτο εἰς s εἰς τὸ θηλυκόν, προσλαμβάνοντα τὸ ε ἄφωνον· οἷον, heureux (εὐτυχής), heu- reuse· génereux (γενναῖος), génereux (γενναία)· époux (σύζυγος), épouse· jaloux (ζηλότυπος), jalouse.

Ἐξαίρουνται τὰ ἐξῆς: doux (γλυκὺς, ἥπιος), douce (γλυκεῖα), faux (ψευδής), fausse· roux (πυρρός), rousse (πυρρά)· préfix (προσδιωρι- σμένος)· μετὰξὺ δὲ τούτων καὶ τὸ vieux (γέρον), θηλ. vieille (*).

Τὰ λήγοντα εἰς f τρέπουσι τοῦτο εἰς v πρὸ τοῦ ε ἀφώνου· οἷον, vil (ζωηρός), vive (ζωηρά)· actif (ἐνεργητικὸς), active (ἐνεργητική)· veuf (χῆρος), veuve (χήρα).

Τὰ εἰς eur σχηματίζουσι κατὰ τέσσαρας τρόπους τὸ θηλυκόν.

α. Εἰς euse.—β'. Εἰς rice, etrice.—γ'. Εἰς re.—δ'. Εἰς resse.

Εἰς euse σχηματίζουσι τὸ θηλυκόν ἐπίθετον ὅσα τῶν εἰς eur ἀρ- σενικῶν γίνονται ἀπὸ μετοχῆν τοῦ ἐνεστώτος (ἢ μετοχῇ τοῦ ἐνεστώ- τος λήγει πάντοτε εἰς ant ἀμετάβλητον δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη καὶ δι' ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμούς)· οἷον ἐκ τοῦ ῥήματος parler (ὁμιλῶ), γίνεται μετοχ. τοῦ ἐνεστώτος parlant, ἐκ ταύτης γίνεται ἐπίθετον εἰς eur parleur (λάλος), ἐξ οὗ τὸ θηλ. parleuse· danser (χορεύειν), dansant (χορεύων), καὶ ἐπίθ. danseur (χορευτής) τοῦ ὁποῦ το θη- λυκὸν εἶναι danseuse κτλ. Τὸ δὲ gouverneur (κυβερνήτης) καὶ servi- leur (ὕπηρετης) σχηματίζουσι τὸ θηλυκόν εἰς ante, gouvernante, servante.

Τὰ λήγοντα εἰς leur ἢ leur μὴ γινόμενα ἀπὸ μετοχῆν τοῦ ἐνε-

† (*) Vieil πρὸ οὐσιαστικοῦ ἀρχομένου ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου· οἷον, vieil habit (παλαιὸν φόρεμα), vieil ami (παλαιὸς, ἀρχαῖος φίλος), καὶ πρὸ συμφώνου ἢ h δασείως vieux· οἷον, un vieux cheval (γέρον ἵππος). Ση- μειωτέον ὅτι τὸ vieil δὲν τίθεται πρὸ τοῦ homme, εἰμὴ διὰ τὴν ἐκφράσιν του

στῶτος, σχηματίζουνσι τὸ θηλυκὸν εἰς *ctrice*· οἶον, *directeur* (διο-
θυντής), *directrice* (διοϋθύντρια), *inspecteur* (ἐπιθεωρητής), *inspe-
ctrice*· μεταξὺ τούτων καὶ τὸ *ambassadeur* (πρέσβυς), *ambassadrice*.

Τὰ λήγοντα εἰς *érieur*, κατὰ τὸ ἄρσενικόν, προσλαμβάνουσιν εἰς τὸ
θηλυκὸν τὸ *e* ἄφωνον κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα· οἶον, *supérieur* (ἀνώ-
τερος), *supérieure inférieure* (κατώτερος), *inférieure antérieur*
(πρότερος), *antérieure postérieur* κτλ. εἰς ταῦτα συμπεριλαμβά-
νονται καὶ τὰ *meilleur, majeur*.

Τὸ δὲ *bailleur* (ἐνοικιαστής), *défendeur* (ὁ φεύγων, ὁ κατηγοροῦ-
μενος), *vendeur* (πωλητής), *demandeur* (ὁ διώκων, ὁ κατηγορῶν,
νομικοὶ ὄροι), *vengeur* (ἐκδικητής), *pécheur* (ἁμαρτωλός), *enchan-
teur* (γόης) σχηματίζουνσι τὸ θηλ. εἰς *eresse*· *bailleresse*, *defende-
resse*, *demanderesse*, *vengeresse*, *pécheresse*, *enchanteresse*· μετα-
ξὺ τούτων καὶ τὸ *devin* (μάντις), *devineresse*.

Τὸ *chasseur* (θηρευτής), ἔχει δύο τύπους διὰ τὸ θηλ. *chasseuse*
εἰς τὴν κοινὴν ὀμιλίαν, καὶ *chasseresse* ποιητικῶς εἰς ὑψηλὸν ὅρος.

Τὸ *chanteur* (ψάλτης) ἔχει ὡσαύτως δύο τύπους θηλ. *chanteuse*
καὶ *cantatrice* (ἡ ἔχουσα ἔξοχον φωνήν).

Τὰ λήγοντα εἰς *c* εἶναι ὁκτώ· οἶον, *blanc* (λευκός), *franc* (ἐλεύ-
θερος), *sec* (ξηρός), *public* (κοινός), *Turc* (Τούρκος), *Grec* ("Ελλην),
καὶ *caduc* (ἐτοιμόρροπος, ἐσχατόγηρος)· παρεμβάλλουσι δὲ *h* εἰς τὸ
θηλυκὸν μεταξὺ τοῦ *c* καὶ *e* ἄφωνου· οἶον, *blanche* (λευκή), *franche*
(ἐλευθέρα), *sèche* (ξηρά)· μεταξὺ τούτων συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ
frais, fraîche· τὰ δὲ λοιπὰ ἐκτὸς τοῦ *Grec* τρέπουσι τὸ *c* εἰς *que*·
οἶον, *Turc, Turquie* (Ὀθωμανίς), *public* (δημόσιον, κοινόν), *publi-
que* (δημοσία), *caduc, caduque ammoniac* (ἁμμωνιακός), θηλ. *am-
moniaque*· τὸ δὲ *Grec* προσλαμβάνει τὸ *que* φυλάττον συνάμα καὶ
τὸ *c*, *Grecque*.

Τὸ *mou* (ἀπαλός, μαλακός), καὶ *fou* (μωρός, τρελλός) λαμβάνουν
ἐν *l* πρὸ φωνήεντος εἰς τὸ ἄρσενικόν· οἶον, *mol enfant, fol amour*·
εἰς δὲ τὸ θηλυκὸν διπλασιάζουσι τὸ ληκτικὸν *l*, προσλαμβάνοντα τὸ *e*
ἄφωνον· *folle* (τρελλή), *molle* (ἀπαλή).

Τὰ λήγοντα εἰς *eau* σχηματίζουνσι τὸ θηλυκὸν εἰς *elle*· οἶον, *beau*

παλαιὸν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας, τὸν Ἀδάμ· ἀντὶ δὲ τούτου τὸ *vieux*· τὸ δὲ
γέρον ὡς οὐσιαστικόν, ἐκφράζεται διὰ τοῦ *vieillard*.

(ώραῖος), belle (ώραία)· nouveau (νέος), nouvelle (νέα), jumeau (διδυμος), jumelle· juvenceau (νεανίσκος), juvencelle (*).

Τὸ bénin (εὐμενής), malin (πονηρὸς, κακὸς), ἔχουσι θηλυκὸν bénigne, καὶ maligne, οὐχὶ ἀνωμάλως ἀλλὰ κατὰ τὴν σημείωσιν (**).

Τὰ absous (ἀπολελυμένος), dissous (διαλελυμένος), ἔχοντα τὴν αὐτὴν παραγωγὴν, καθὼς καὶ τὸ favori, προσλαμβάνουσιν εἰς τὸ θηλυκὸν τὸ ἰ πρὸ τοῦ e ἀφώνου, absoute, dissoute, favorite.

Πολλὰ ἐπίθετα ἐκφράζοντα ἔργον ἐξασκούμενον συνήθως ὑπὸ ἀνδρῶν δὲν ἔχουσι θηλυκὸν τύπον τοιαῦτα εἶναι τὰ: auteur (συγγραφεὺς), un auteur, καὶ une femme auteur, témoin (μάρτυς), juge (δικαστής), soldat (στρατιώτης)· ὡσαύτως fat (αὐτάρεσκος, φίλαυτος, disporos, εὔζωνος), châtain (καστανόχρους), καὶ résous (διάλυτος), τὸ θηλ. τούτων λαμβάνεται ἀπὸ τὴν μετοχὴν résolu· ὡσαύτως grognon (γογγυστής), artisan (τεχνίτης), partisan (ὑπαδός).

Τὰ ἐπίθετα λαμβάνοντα πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον ἄνευ οὐσιαστικοῦ ἐπέχουσι τόπον αὐτοῦ, οἷον· le beau (τὸ ὡραῖον), le juste (τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη), κτλ. καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν δὲν ὑπόκεινται εἰς βαθμοὺς συγκρίσεως καὶ ὑπερθέσεως.

Σημ. Τὰ προσδιοριστικὰ ἐπίθετα δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις τῶν ποιωτικῶν.

Ὁ σχηματισμὸς τοῦ πληθυντικοῦ τῶν ἐπιθέτων ὑπάγεται εἰς τὰς αὐτὰς τῶν οὐσιαστικῶν παρατηρήσεις. Ἐκ τῶν εἰς αἱ ληγόντων ὑπάρχουσι πολλὰ προτλαμβάνοντα s εἰς τὸν πληθυντικόν, καὶ πολλὰ δὲν ἔχουσι πληθυντικόν.

Περὶ τῶν συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν.

§. 41. Τὰ ἐπίθετα (les adjectifs) εἰς τὴν Γαλλικὴν διαίρουνται εἰς δύο εἶδη, εἰς ποιωτικά (qualificatifs) καὶ προσδιοριστικά (détermina-

(*) Ἡ κατάληξις αὕτη τῶν εἰς eau ληγόντων ἐμφαίνει καὶ ἕτερον τύπον τοῦ ἀρσενικοῦ ὁποῖος φαίνεται εἰς τὰ δύο πρῶτα ὅταν εὕρισκωνται πρὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου· οἷον, bel homme (ὡραῖος ἀνὴρ), nouvel habit, nouvel ouvrage κτλ.

(**) Ὅχι μόνον εἰς τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ῥήματα τὰ κατὰ λήγοντα εἰς in, ἢ indre, ὅταν προστεθῇ εἰς αὐτὰ ὅποιαδήποτε κατάληξις, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, παρεμβάλλει ἐν g μετὰ τοῦ ἰ καὶ τοῦ n· οἷον,

tifs). Τὰ ποιωτικά σημαίνουνσι ποιότητα ἢ ιδιότητα ἐνυπάρχουσαν εἰς τὸ οὐσιαστικόν, καὶ ὑποκειμένην εἰς βαθμούς· ὡς ὅταν λέγωμεν: ἡ χιὼν εἶναι λευκή, ὁ ἥλιος εἶναι καυστικός, αἱ λέξεις λευκὴ καὶ καυστικός ἐμφαίνουνσιν ιδιότητας τῶν οὐσιαστικῶν, χιὼν, καὶ ἥλιος· ὑπάρχονται δὲ εἰς βαθμούς αἱ ιδιότητες αὗται καθότι δύναται νὰ ᾔηαι ἡ χιὼν λευκὴ, λευκότερα, ἢ λευκοτάτη, ὡς ὁ ἥλιος δύναται νὰ ᾔηαι καυστικός, καυστικώτερος ἢ καυστικώτατος· ὅθεν ὑπάρχουσι τρεῖς βαθμοὶ ἐπιθέτων ὧ· καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν, θετικός (positif), συγκριτικός (comparatif), καὶ ὑπερθετικός (superlatif).

Ὁ θετικός ἐμφαίνει ἀπλῶς τὴν ποιότητα ἢ ιδιότητα τοῦ οὐσιαστικοῦ ἄνευ συγκρίσεως πρὸς ἄλλα· ὡς *ce livre est volumineux* (τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι ὀγκῶδες). Τὸ συγκριτικόν σημαίνει ὅτι συγκρίνοντες ἢ παραβάλλοντες δύο οὐσιαστικά ἔχοντα τὴν αὐτὴν ιδιότητα, διακρίνομεν ὑπεροχὴν εἰς τὸ ἕτερον τούτων· ὡς *cette pièce (chambre) est plus large que l'autre* (τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶναι εὐρύτερον τοῦ ἄλλου). Πολλάκις ἡ σύγκρισις γίνεται μεταξὺ δύο ποιότητων ἢ προτερημάτων ὑπαρχόντων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον· ὡς *cette étoffe est plus belle que solide* (τὸ ὕφασμα τοῦτο εἶναι μᾶλλον ὠραῖον ἢ στερεόν).

Οἱ Γάλλοι διακρίνουσι τρία εἴδη συγκριτικῶν· συγκριτικὰ μειονεξίας (comparatifs d'infériorité), συγκριτικὰ ἰσότητος (comparatifs d'égalité), καὶ συγκριτικὰ ὑπεροχῆς (comparatifs de supériorité). Τῷ ὄντι ἡ γινομένη μεταξὺ δύο οὐσιαστικῶν σύγκρισις τῆς αὐτῆς ποιότητος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς μειονεξίας, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ κατωτέρου· ὅταν, π. χ. προκειμένου λόγου μεταξὺ δύο οἰκοπέδων τῶν ὁποίων τὸ ἓν εἶναι εὐρύτερον τοῦ ἑτέρου, θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν σύγκρισιν ταύτην οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἀνωτέρου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν τοῦ κατωτέρου· τότε ἀντὶ νὰ εἴπωμεν,

ἀπὸ τὸ loin γίνεται éloigner (ἀπομακρύνω), ἀπὸ τὸ témoin (μάρτυς), γίνεται témoigner (μαρτυρῶ)· οὕτω καὶ εἰς τὰ ῥήματα εἰς indre, ἀποβληθείσης τῆς ἀπαρεμφατικῆς καταλήξεως dre, παρεντίθεται ὡς θέλομεν ἰδεῖ ἐν οἰκείῳ τόπῳ, τὸ g μεταξὺ τοῦ i καὶ τοῦ n. Ὑπάρχουσι προσέτι τινὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει φαινόμενη τις ἀναλογία πρὸς σχηματισμὸν τοῦ θηλυκοῦ· τοιαῦτα εἶναι τὰ long (μακρὸς), θηλ. longue· coï (ἡσυχος), coïte· favori favorite· tiers (τρίτος), tierce· empereur (αὐτοκράτωρ) impératrice, αἰ-
να λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐκ τῆς ἰταλικῆς.

τὸ ἄλλο οἰκόπεδον εἶναι εὐρύτερον τούτου (l'autre terrain est plus large que celui-ci), λέγομεν τοῦτο τὸ οἰκόπεδον εἶναι ἥττον εὐρὺ τοῦ ἑτέρου (ce terrain est moins large que l'autre. Τὸ συγκριτικὸν τῆς μειονεξίας ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἐπιρρήματος moins (ἥττον) προταττομένου αὐτοῦ θετικοῦ ἐπιθέτου.

Τὸ δὲ συγκριτικὸν τῆς ἰσότητος ἐμφαίνει ἰσότητα μεταξὺ δύο ποιότητων, τὰς ὁποίας θεωροῦμεν εἰς ἓν ἢ εἰς δύο πρόσωπα ἢ πράγματα, καὶ τὰς ὁποίας ἀντιπαραβάλλοντες εὐρίσκωμεν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν· διότι ὅταν συγκρίνωμεν δύο ποιότητας ἢ δύο προτερήματα, δὲν ἔπεται ὅτι τὸ ἓν πρέπει νὰ ᾔηται ἀναγκαιῶς ἀνώτερον ἢ κατώτερον τοῦ ἄλλου, δύνανται νὰ ᾔηται καὶ ἴσα, οἷον· Alexandre le grand était aussi affable que courageux, Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἦτο τόσον εὐπροσῆγορος ὅσον καὶ ἀνδρεῖος· cette qualité est estimable autant que rare, τὸ προτέρημα τοῦτο εἶναι τόσον πολῦτιμον ὅσον καὶ σπάνιον. En ce temps la vertu était autant estimée que recherchée, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ ἀρετὴ ἦτο τοσοῦτον πολῦτιμος ὅσον καὶ πολυζήτητος (δηλ. ἐτιμᾶτο καὶ ἐζητεῖτο ἐξίσου· elle n'est pas si riche que sa soeur (δὲν εἶναι τόσον πλουσία ὅσον ἡ ἀδελφὴ τῆς).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων γίνεται ὀφλόν ὅτι ἡ σύγκρισις τῆς ἰσότητος δύνανται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ θετικοῦ ἐπιθέτου καὶ διὰ τῶν ἐπιρρήματων, ausse, autant καὶ si.

Τὸ αὖτις προτάττεται πάντοτε τοῦ θετικοῦ ἐπιθέτου, κυρίως μάλιστα τοῦ ἔχοντος τύπον κοινῷ ἐπιθέτου (λέγομεν κοινῷ ἐπιθέτου ἵνα διαστείλωμεν αὐτὸ τοῦ μετοχικοῦ ἐπιθέτου)· il est aussi riche que généreux (εἶναι τοσοῦτον πλούσιος ὅσον καὶ γενναῖος, δηλ. ἐξίσου πλούσιος καὶ γενναῖος).

Τὸ δὲ autant τίθεται εἰς δύο περιστάσεις·

α. Μετὰ τὸ ποιωτικὸν ἐπίθετον· οἷον, il était actif autant que prudent (ἦτο ἐξ ἴσου ἐνεργητικὸς καὶ φρόνιμος).

β'. Πρὸ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ ἔχοντος τύπον παθητικῆς μετοχῆς· οἷον, il était autant aimé qu'admiré (ἦτο τόσον θαυμαστὸς ὅσον καὶ ἀγαπητὸς, ἐθαυμάζετο καὶ ἐτιμᾶτο ἐξ ἴσου).

Τὸ δὲ si ἐκτὸς τῆς συγκρίσεως ἐμφαίνει συνάμα καὶ τὴν ἐπίτασιν, συνήθως δὲ μετὰ ἀρνήσεως· οἷον il n'est pas si habile que son prédécesseur (δὲν εἶναι τόσον ἱκανὸς (δαινὸς) ὅσον ὁ προκάτοχος του).

Tò aussi καὶ si τίθενται καὶ μετὰ ἐπιρρήμάτων, ἀλλὰ διὰ νὰ προσδιορίσωσι ῥήματα.

Σημειωτέον δὲ ὅτι πάντα τὰ εἶδη τῶν ποιωτικῶν συγκριτικῶν ἐκφράζουσι τὸν δεύτερον ὅρον τῆς συγκρίσεως διὰ τοῦ que, ὡς εἶδομεν εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, ἐπὶ δὲ ποσότητος διὰ τῆς de προθέσεως· οἷον, ce champ est plus long de trois mètres (ὁ ἀγρὸς οὗτος εἶναι μακρότερος κατὰ τρεῖς πόδας), je l'ai payé plus de soixante francs le mètre (τὸ ἐπλήρωσα πλέον τῶν ἐξήκοντα φράγκων τὸ μέτρον).

Τὰ ἐξῆς ἐπιθετα πᾶσχοysin ἀνωμαλίας τινὰς καθὼς εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Tò petit (μικρὸς) σημαῖνον μέγεθος, ἔχει συγκριτικὸν plus petit (μικρότερος), ἐπὶ δὲ ποσοῦ λέγεται moindre (μείων).

Tò bon (καλὸς, ἀγαθός) θηλ. bonne ἔχει συγκρ. meilleur-re (καλλίτερος) οὐδέποτε λέγεται plus bon.

Tò mauvais (κακὸς) ἔχει συγκρ. plus mauvais ἢ pire (χειρόρων)· δὲν πρέπει δὲ νὰ τὸ συγχέωμεν μὲ τὸ méchant, τὸ ὁποῖον κυρίως ἐμφαίνει τὴν ιδιότητα τῆς ψυχῆς, τῆς διαθέσεως.

Τὰ λήγοντα εἰς érieur, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ plus διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν σύγκρισιν· οἷον, supérieur (ἀνώτερος), antérieur (πρότερος), extérieur (ἐξωτερικός), ὡσαύτως τὸ majeur (ἐνῆλιξ, ἀνώτερος) κτλ.

Τὰ ὑπερθετικά εἶναι δύο εἰδῶν, ἀπόλυτα (superlatifs absolus), καὶ σχετικά (relatifs)· τὸ ἀπόλυτον ἐκφράζει τὴν ποιότητα τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν ἀσχέτως καὶ ἀπολύτως, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ αὐτὴ ποιότης εἰς ἄλλα οὐσιαστικά· οἷον, le soleil est très brûlant (ὁ ἥλιος εἶναι καυστικώτατος)· ἡ ἔκφρασις αὕτη δὲν σημαίνει ὅτι ἐν ἄλλο οὐσιαστικόν· οἷον, τὸ πῦρ δὲν εἶναι ἐπίσης καυστικώτατον. Τὰ τοιαῦτα ὑπερθετικά ἐκφράζονται εἰς τὴν Γαλλικὴν διὰ τοῦ θετικοῦ ἐπιθέτου ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ ἐπιρρήμα σημαῖνον μεγάλην ποσότητα· οἷον, fort (σφόδρα), bien (λίαν), beaucoup (πολύ), grandement (μεγάλως), puissamment (κραταιῶς), énormément (τὰ μέγιστα), extrêmement (ἄκρως, εἰς ἄκρον) κτλ. il est bien bon (εἶναι κάλλιστος), fort riche (σφόδρα πλούσιος, πλουσιώτατος) κτλ.

Τὰ σχετικά ὑπερθετικά ἐκφράζουσι τὴν ποιότητα εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, οὐχὶ ἀπολύτως ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς ἄλλα οὐσιαστικά, ἐκ-

φράζονται δὲ διὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιθέτου ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον *le, la, η* *les* κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ οἷον, *Aristide était le plus juste des Grecs* (ὁ Ἀριστείδης ἦτο ὁ δικαιοτάτος πάντων τῶν Ἑλλήνων), *Crésus était le plus riche des rois ses contemporains* (ὁ Κροῖσος ἦτο ὁ πλουσιώτατος τῶν συγχρόνων αὐτοῦ βασιλέων).

Ὅσα ἐπίθετα θετικά εἶναι ἀνώμαλα κατὰ τὸν συγκριτικὸν βαθμὸν, φυλάττουσιν ὡσαύτως τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην καὶ εἰς τὸν σχετικὸν ὑπερθετικὸν βαθμὸν οἷον, *le meilleur* (ὁ κάλλιστος) συγκριτικὸν τοῦ *bon*· μόνῃ ἢ προσθήκῃ τοῦ ἄρθρου τὸ διακρίνει τοῦ συγκριτικοῦ.

Περὶ τῶν προσδιοριστικῶν ἐπιθέτων.

§. 42. Προσδιοριστικά ἐπίθετα λέγονται ἐκείναι αἱ λῆξεις αἵτινες προτάττονται αἰείποτε τοῦ οὐσιαστικοῦ ἵνα προσδιορίσωσιν αὐτὸ ὡς πρὸς τὸν κτήτορα, ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν, τὸν ἀριθμὸν ἢ καὶ διὰ νὰ κολάσωσιν ὅπως οὖν τὴν ὅλως ἀόριστον σημασίαν τοῦ οὐσιαστικοῦ. Τὰ ἐπίθετα ταῦτα εἶναι τεσσάρων εἰδῶν· κτητικά, δεικτικά, ἀριθμητικά, καὶ ἀόριστα.

Περὶ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων.

§. 43. Οἱ Γάλλοι διακρίνουσι τὰ κτητικά ἐπίθετα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν τὰ πρῶτα οὐδέποτε ἐκφέρονται μεμονωμένα ἄνευ οὐσιαστικοῦ, καὶ οὐδέποτε λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, *mon père* (ὁ ἐμὸς πατήρ)· ἢ δὲ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐκφέρεται ἐνάρθρως ἄνευ τοῦ οὐσ. οἷον· *le mien* (ὁ ἐμὸς), *la mienne* (ἡ ἐμή) κτλ.

Τὰ κτητικά ἐπίθετα ὡς καὶ αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι γίνονται ἐκ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ἐκ τῆς γενικῆς *de moi* (ἐμοῦ), γίνεται κτητικὸν ἐπίθετον ἀρσενικοῦ γένους *mon* καὶ θηλυκὸν *ma* ἐμφαίνοντα ἕνα κτήτορα, κλίνονται δὲ ὡς ἑξῆς.

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτῆμα τοῦ ἀ. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	mon bas	τὸ περικνημιὸν μου ἢ τὸ ἐμὸν περικνημιον.
gén.	de mon bas	τοῦ ἐμοῦ περικνημιού.
dat.	à mon bas	τῷ ἐμῷ περικνημιῷ.
acc.	mon bas	τὸ ἐμὸν περικνημιον.
voc.	(ὁ) mon bas	ὦ ἐμὸν περικνημιον.
abl.	de mon bas	ἐκ τοῦ ἐμοῦ περικνημιού.

(ΓΑΛ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ ἁ. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	mes bas	τὰ ἐμὰ περικνημία.
gén.	de mes bas	τῶν ἐμῶν περικνημίων.
pat.	à mes bas	τοῖς ἐμοῖς περικνημίοις.
acc.	mes bas	τὰ ἐμὰ περικνημία.
voc.	(ὁ) mes bas	ὦ ἐμὰ περικνημία.
abl.	de mes bas	ἐκ τῶν ἐμῶν περικνημίων

Εἷς κτήτωρ καὶ ἓν κτήμα τοῦ ἁ. προσώπου.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	ma(*) cravate	ὁ ἐμὸς λαιμοδέτης.
gén.	de ma cravate	τοῦ ἐμοῦ λαιμοδέτου.
dat.	à ma cravate	τῷ ἐμῷ λαιμοδέτῃ.
acc.	ma cravate	τὸν ἐμὸν λαιμοδέτην.
voc.	(ὁ) ma cravate	ὦ (ἐμέ) λαιμοδέτα (μου).
abl.	de ma cravate	ἐκ τοῦ ἐμοῦ λαιμοδέτου.

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ ἁ. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	mes(**) cravates	οἱ ἐμοὶ λαιμοδέται.
gén.	de mes cravates	τῶν ἐμῶν λαιμοδετῶν.
dat.	à mes cravates	τοῖς ἐμοῖς λαιμοδέται (ἢ εἰς τοὺς ἐμοὺς λαιμοδέτας).
acc.	mes cravates	τοὺς ἐμοὺς λαιμοδέτας.
voc.	ὁ mes cravates	ὦ ἐμοὶ λαιμοδέται.
abl.	de mes cravates	ἐκ τῶν ἐμῶν λαιμοδετῶν.

Διὰ τὴν ἐκφράσωμεν δὲ πολλὰ κτήματα καὶ ἓνα ἢ πολλοὺς κτήτορας τοῦ πρώτου προσώπου, λαμβάνομεν ἀπὸ τὸν πληθυντικὸν ἀριθ-

(*) Ὅταν τὸ θηλυκὸν οὐσιαστικὸν ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου, τὸ θηλυκὸν κτητικὸν ἐπίθετον λαμβάνει πρὸς εὐφωνίαν εἰς τὸν ἐνικὸν τὸν αὐτὸν τοῦ ἀρσενικοῦ τύπον· οἶον, *mon âme* (ἢ ἐμὴ ψυχὴ), *mon habitude* (ἢ ἐμὴ ἔξις)· τὸ *âme* καὶ *habitude* εἶναι θηλ. γένους.

(**) Ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐπιθέτων τούτων ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ· ἀμφοτέροι δὲ οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουσιν ἓνα κτήτορα· ὁ μὲν ἐνικὸς ἓν κτήμα, ὁ δὲ πληθ. πολλὰ κτήματα τοῦ ἁ. προσώπου.

μὸν τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, nous (ἡμεῖς), καὶ σχηματίζομεν ἐπίθετον κτητικὸν notre (ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον) ἐμφαῖνον πολλοὺς κτήτορας καὶ ἐν κτῆματι, notre patrie (ἡ ἡμετέρα πατρίς), notre propriété (ἡ ἡμετέρα ἰδιοκτησία), καὶ διὰ τοῦ nos (ὡμέτεροι, ὡμέτεραι, ὡμέτερα) δηλοῦμεν πολλοὺς κτήτορας καὶ πολλὰ συνάμα κτήματα τοῦ πρώτου προσώπου ἀμφοτέρω τὰ γένη ἔχουσι τὸν αὐτὸν τύπον.

Πολλοὶ κτήτορες τοῦ α'. προσώπου καὶ ἐν κτῆματι.

Ἀρσενικὸν ἑνικόν.

nom.	notre oncle	ὁ ἡμέτερος θεῖος
gén.	de notre oncle	τοῦ ἡμετέρου θείου
dat.	à notre oncle	τῷ ἡμετέρῳ θείῳ
acc.	notre oncle	τὸν ἡμέτερον θεῖον
voc.	(ὁ) notre oncle	ὦ ἡμέτερε θεῖε
abl.	de notre oncle	ἐκ τοῦ ἡμετέρου θείου.

Πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ α'. προσώπου.

Πληθυντικὸς.

nom.	nos oncles	οἱ ἡμέτεροι θεῖοι
gén.	de nos oncles	τῶν ἡμετέρων θείων
dat.	à nos oncles	τοῖς ἡμετέροις θείοις
acc.	nos oncles	τοὺς ἡμετέρους θείους
voc.	(ὁ) nos oncles	ὦ ἡμέτεροι θεῖοι
abl.	de nos oncles	ἐκ τῶν ἡμετέρων θείων.

Πολλοὶ κτήτορες καὶ ἐν κτῆματι τοῦ α'. προσώπου.

Θηλυκὸν ἑνικόν.

nom.	notre tante	ἡ ἡμετέρα θεία
gén.	de notre tante	τῆς ἡμετέρας θείας
dat.	à notre tante	τῇ ἡμετέρᾳ θείᾳ
acc.	notre tante	τὴν ἡμετέραν θείαν
voc.	(ὁ) notre tante	ὦ ἡμετέρα θεία
abl.	de notre tante	ἐκ τῆς ἡμετέρας θείας.

Πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ Ἀ. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	nos tantes	αἱ ἡμέτεραι θεῖαι
gén.	de nos tantes	τῶν ἡμετέρων θείων
dat.	à nos tantes	ταῖς ἡμετέραις θεαῖς ἢ εἰς τὰς ἡμ. θείας
acc.	nos tantes	τὰς ἡμετέρας θείας
voc.	(ὦ) nos tantes	ὦ ἡμέτεραι θεῖαι
abl.	de nos tantes	ἐκ τῶν ἡμετέρων θείων.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν σχηματίζεται τοῦ δευτέρου προσώπου τὸ κτητικὸν ἐπίθετον ἐκ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας τοῦ ἑ'. προσώπου. Ἐκ τοῦ de toi (σου) γίνεται ton διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ ta διὰ τὸ θηλυκὸν τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου ἢ h δασέως, ton δὲ διὰ τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου. Ὁμοίως ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ de vous (ὕμῶν) γίνεται τὸ κτητικὸν ἐπίθετον votre (ὁ ὑμέτερος), σημαῖνον ἐν κτήμα καὶ πολλοὺς κτήτορας τοῦ ἑ'. προσώπου, καὶ vos (ὕμετεροι) σημαῖνον καὶ πολλὰ κτήματα καὶ πολλοὺς κτήτορας τοῦ ἑ'. προσώπου· κλίνεται δὲ ἀκριβῶς ὡς τὸ ἀνωτέρω.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	ton cheval	ὁ σὸς ἵππος ἢ ὁ ἵππος σου
gén.	de ton cheval	τοῦ σοῦ ἵππου ἢ τοῦ ἵππου σου.
dat.	à ton cheval	τῷ σῷ ἵππῳ ἢ εἰς τὸν ἵππον σου
acc.	ton cheval	τὸν σὸν ἵππον ἢ τὸν ἵππον σου.
(point de voc.)		(κλητ. δὲν ἔχει)
abl.	de ton cheval	ἐκ τοῦ σοῦ ἵππου ἢ ἀπὸ τὸν ἵππον σου.

Εἰς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα.

Πληθυντικός.

nom.	tes chevaux	οἱ σοὶ ἵπποι ἢ οἱ ἵπποι σου
gén.	de tes chevaux	τῶν σῶν ἵππων ἢ τῶν ἵππων σου
dat.	à tes chevaux	τοῖς σοῖς ἵπποις ἢ εἰς τοὺς ἵππους σου.
acc.	tes chevaux	τοὺς σοὺς ἵππους ἢ τοὺς ἵππους σου.
(point de voc.)		(κλητ. δὲν ἔχει)
abl.	de tes chevaux	ἐκ τῶν σῶν ἵππων ἢ ἀπὸ τοὺς ἵππους σου.

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτήμα τοῦ θ'. προσώπου.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	ta voiture	ἡ σὴ ἄμαξα ἢ ἡ ἄμαξά σου
gén.	de ta voiture	τῆς σῆς ἀμάξης ἢ τῆς ἀμάξης σου.
dat.	à ta voiture	τῇ σῇ ἀμάξει ἢ εἰς τὴν ἄμαξάν σου
acc.	ta voiture	τὴν σὴν ἄμαξαν ἢ τὴν ἄμαξάν σου
(point de vocatif)		(κλητ. δὲν ὑπάρχει).
abl.	de ta voiture	ἐκ τῆς σῆς ἀμάξης ἢ ἀπὸ τὴν ἄμαξάν σου.

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ θ'. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	tes voitures	αἱ σαὶ ἄμαξαι ἢ αἱ ἄμαξαί σου,
gén.	de tes voitures	τῶν σῶν ἀμαξῶν ἢ τῶν ἀμαξῶν σου.
dat.	à tes voitures	ταῖς σαῖς ἀμάξαις ἢ εἰς τὰς ἀμάξας σου.
acc.	tes voitures	τὰς σὰς ἀμάξας ἢ τὰς ἀμάξας σου.
(point de vocatif)		(κλητ. δὲν ὑπάρχει).
abl.	de tes voitures.	ἐκ τῶν σῶν ἀμαξῶν ἢ ἀπὸ τὰς ἀμάξας σου.

Πολλοὶ κτήτορες καὶ ἐν κτήμα τοῦ θ'. προσώπου.

Ἐνικός.

nom.	votre champ	ὁ ὑμέτερος ἀγρὸς ἢ ἀγρὸς σας.
gén.	de votre champ	τοῦ ὑμετέρου ἀγροῦ
dat.	à votre champ	τῷ ὑμετέρῳ ἀγρῷ.
acc.	votre champ	τὸν ὑμέτερον ἀγρόν.
voc.	(point de vocat.)	(ἄνευ κλητικῆς).
abl.	de votre champ	ἐκ τῶν ὑμετέρων ἀγρῶν.

Πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ θ'. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	vos champs	οἱ ὑμέτεροι ἀγροὶ ἢ οἱ ἀγροὶ σας
gén.	de vos champs	τῶν ὑμετέρων ἀγρῶν ἢ τῶν ἀγρῶν σας
dat.	à vos champs	τοῖς ὑμετέροις ἀγροῖς ἢ τοῖς ἀγροῖς σας
acc.	vos champs	τοὺς ὑμετέρους ἀγροὺς ἢ τοὺς ἀγροὺς σου.
voc.	(point de vocat.)	(ἄνευ κλητικῆς).
abl.	de vos champs	ἐκ τῶν ὑμετ. ἀγρῶν ἢ ἐκ τῶν ἀγρῶν σας.

Ὡσαύτως τὰ κτητικὰ ἐπίθετα τοῦ τρίτου προσώπου γίνονται ἐκ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας τοῦ γ'. προσώπου de soi (ἐαυτοῦ) γίνεται son

διὰ τὸ ἄρσεν. καὶ sa διὰ τὸ θηλυκὸν πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου ἢ h δασέως, οἷον· sa chevelure (ἡ κόμη του ἢ ἐξ κόμης), sa hache ὁ ἐὸς πέλεκυς (ὁ πέλεκυς του)· καὶ son διὰ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου, οἷον· son opinion ἡ γνώμη του (ἡ ἑαυτοῦ γνώμη). καὶ ses δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, ἐμφαίνοντος· πολλὰ κτήματα καὶ ἓνα κτήτορα τοῦ τρίτου προσώπου.

Εἷς κτήτωρ καὶ ἓν κτήμα τοῦ γ'. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	son habit	τὸ ἱμάτιόν του.
gén.	de son habit	τοῦ ἱματίου του.
dat.	à son habit	τῷ ἱματίῳ του.
acc.	son habit	τὸ ἱμάτιόν του.
(point de voc.)		(ἄνευ κλητ.)
abl.	de son habit	ἐκ τοῦ ἱματίου του.

Πληθυντικός.

nom.	ses habits	τὰ ἱμάτιά του.
gén.	de ses habits	τῶν ἱματίων του.
dat.	à ses habits	τοῖς ἱματίοις αὐτοῦ.
acc.	ses habits	τὰ ἱμάτιά του.
abl.	de ses habits	ἐκ τῶν ἱματίων του.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	sa clef	ἡ κλεῖς αὐτοῦ ἢ αὐτῆς
gén.	de sa clef	τῆς κλειδὸς αὐτοῦ ἢ αὐτῆς
dat.	à sa clef	τῇ κλειδί αὐτοῦ ἢ αὐτῆς
acc.	sa clef	τὴν κλεῖδα αὐτοῦ ἢ αὐτῆς
(point de voc.)		(ἄνευ κλητ.)
abl.	de sa clef	ἐκ τῆς κλειδὸς αὐτοῦ ἢ αὐτῆς.

Πληθυντικός.

nom.	ses clefs	αἱ κλεῖδες αὐτοῦ ἢ αὐτῆς
gén.	de ses clefs	τῶν πλειδῶν αὐτοῦ ἢ αὐτῆς
dat.	à ses clefs	ταῖς κλεισί (εἰς τὰς κλεῖδας) αὐτοῦ-ῆς
acc.	ses clefs	τὰς κλεῖδας αὐτοῦ ἢ αὐτῆς
abl.	de ses clefs	ἀπὸ τὰς κλεῖδας αὐτοῦ ἢ αὐτῆς.

Πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ γ'. προσώπου.

Ἑνικός.

nom.	leur (*) prétention	ἡ ἀπαιτήσις των (αὐτῶν) ἀνδρῶν ἢ γυν.
gén.	de leur prétention	τῆς ἀπαιτήσεώς των.
dat.	à leur prétention	τῇ ἀπαιτήσει των.
acc.	leur prétention	τὴν ἀπαιτήσιν των.
(point de voc.)		(ἀνευ κλητ.)
abl.	de leur prétention	ἐκ τῆς ἀπαιτήσεώς των.

Τοῦ γ'. προσώπου πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα.

Πληθυντικός.

nom.	leurs prétentions	αἱ ἀπαιτήσεις των (αὐτῶν).
gén.	de leurs prétentions	τῶν ἀπαιτήσεών των.
dat.	à leurs prétentions	ταῖς ἀπαιτήσεσιν ἢ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των
acc.	leus prétentions	τὰς ἀπαιτήσεις των.
abl.	de leus prétentions	ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται δῆλον.

α'. Ὅτι ἡ μὲν ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ εἶναι πάντοτε ὅμοιαι εἰς τε τὸν ἑνικὸν καὶ εἰς τὸν πληθυντικόν, καὶ ἐκφαίρονται ἀνάρθρως καὶ ἀπροθέτως, ἡ δὲ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ ἔχουσι πρὸ τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ γένη τὴν πρόθεσιν de, καὶ ἡ δοτικὴ τὴν πρόθεσιν à.

β'. Ὅτι οὔτε μεμονωμένον ἀπαντᾷται τὸ κτητικὸν ἐπίθετον, οὔτε μετὰ τοῦ ἄρθρου πρὸ τοῦ οὐσιαστ. τὸ ὅποιον προσδιορίζει· ἐπαναλαμβάνεται δὲ πρὸ ἑνὸς ἐκάστου οὐσιαστικοῦ.

Τὸ θηλυκὸν κτητικὸν ἐπίθετον, δὲν καταλήγει εἰς e ἄφωνον, ὡς τὰ ἀνωτέρω, ma καὶ mon, ta καὶ ton, sa καὶ son, leur καὶ leurs.

Περὶ τῶν δεικτικῶν ἐπιθέτων.

§. 44. Τὰ δεικτικὰ ἐπίθετα μεταχειρίζομεθα πρὸς δεῖξιν τῶν προσώπων ἢ πραγμάτων ἵνα διαστῆλλωμεν τὰ μακρὰν εὐρίσκόμενα, σχετικῶς πρὸς ἡμᾶς, τῶν πλησίον ἡμῶν κειμένων· εἶναι δὲ διὰ μὲν τὸ

(*) Τὸ leur καὶ leurs λέγεται δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ κτῆμα. Εἰς τὴν γαλλικὴν τὸ κτητικὸν ἐπίθ. τὸ μὲν μᾶλλον ἕνα κτῆμα συμφωνεῖ μὲ τὸ γέν. τοῦ κτῆματος ὅσον τοῦ κτήτορος.

ἀρσ. ce ἢ cet (οὗτος ἢ τοῦτο), διὰ δὲ τὸ θηλ. cette (αὕτη)· διαφέρουσι δὲ τῶν δεικτ. ἀντων. καθ' ὅσον αὗται ἀναπληροῦσαι τὰ οὐσ. (τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουσι), λέγονται ἀντ' αὐτῶν εἰς τὸν λόγον ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἐνῶ τὸ δεικτικὸν ἐπίθετον οὐδέποτε ἐκφέρεται μεμονωμένον ἀλλὰ προηγεῖται ἀείποτε τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς τὸ ἀνωτέρω κτητικὸν ἐπίθετον· καὶ ἡ μὲν ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ αὐτοῦ ἐκφέρονται ἀνάρθως καὶ ἀπροθέτως, ἡ δὲ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ ἔχουσι πρὸ αὐτῶν τὴν πρόθεσιν de, καὶ ἡ δοτικὴ τὴν πρόθεσιν à κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμούς. Ὁ πληθυντικὸς εἶναι ces, ὁ αὐτὸς εἰς ἀμφοτέρωθεν τὰ γένη· καὶ τὸ μὲν ce τοῦ ἀρσενικοῦ μεταχειριζόμεθα πρὸ συμφώνου ἢ h δασεως, τὸ δὲ cet πρὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου.

Παραδείγματα.

	Masculin singulier	Ἀρσενικὸν ἐνικόν.
nom.	ce chapeau (*)	οὗτος ὁ πῖλος.
gén.	de ce chapeau	τούτου τοῦ πῖλου.
dat.	à ce chapeau	τούτῳ τῷ πῖλῳ.
acc.	ce chapeau	τοῦτον τὸν πῖλον.
(point. de voc.)		(κλητ. δὲν ὑπάρχει)
abl.	de ce chapeau	ἐκ τούτου τοῦ πῖλου.

Πληθυντικός.

nom.	ces chapeaux	οὗτοι οἱ πῖλοι.
gén.	de ces chapeaux	τούτων τῶν πῖλων.
dat.	à ces chapeaux	τούτοις τοῖς πῖλοις.
acc.	ces chapeaux	τούτους τοὺς πῖλους.
voc.	(**)	
abl.	de ces chapeaux	ἐκ τούτων τῶν πῖλων.

(*) Διὰ νὰ διαστείλωμεν τὰ πλησιέστερα πρόσωπα ἢ πράγματα θέτομεν μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν τὸ μόριον ci (ἐκ τοῦ ici ἐδῶ, τοπ. ἐπιρρήματος· οἶον, ce livre-ci (τοῦτο τὸ βιβλίον ἐδῶ (τὸ βιβλίον τουτοῦ), cet homme-là (ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ, (ἐκεῖνοσιν), ces hommes-ci, καὶ ces hommes-là (οὗτοι ἐδῶ, ἐκεῖνοι ἐκεῖ).

(**) Τὰ δεικτικὰ ἐπίθετα καθὼς καὶ τὰ κτητικὰ τοῦ ὅ. καὶ γ'. προσώπου κλητ. δὲν ἔχουσι.

Ἀρσενικὸν πρὸ φωνήεντος.

nom.	cet évènement	τοῦτο τὸ συμβάν.
gén.	de cet évènement	τούτου τοῦ συμβάντος.
dat.	à cet évènement	τούτῳ τῷ συμβάντι.
acc.	cet évènement	τοῦτο τὸ συμβάν.
voc.		
abl.	de cet évènement.	ἐκ τούτου τοῦ συμβάντος.

Πληθυντικός.

nom.	ces événements	ταῦτα τὰ συμβάντα.
gén.	de ces événements	τούτων τῶν συμβάντων.
dat.	à ces événements	τούτοις τοῖς συμβάσι.
acc.	ces événements	ταῦτα τὰ συμβάντα.
abl.	de ces événements	ἐκ τούτων τῶν συμβάντων.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	cette lumière	τοῦτο τὸ φῶς
gén.	de cette lumière	τούτου τοῦ φωτός
dat.	à cette lumière	εἰς τοῦτο τὸ φῶς
acc.	cette lumière	τοῦτο τὸ φῶς
voc.		
abl.	de cette lumière	ἐκ τούτου τοῦ φωτός

Πληθυντικός.

nom.	ces lumières	ταῦτα τὰ φῶτα
gén.	de ces lumières	τούτων τῶν φώτων
dat.	à ces lumières	εἰς ταῦτα τὰ φῶτα
acc.	ces lumières	ταῦτα τὰ φῶτα
abl.	de ces lumières	ἐκ τούτων τῶν φώτων.

Τὸ θηλυκὸν *cette* οὐδέποτε ἀποστρέφει τὸ ληκτικὸν ε πρὸ τοῦ οὐσιαστ. ὁποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀρκτικὸν τούτου γράμμα, ὅσον *cette information* (αὕτη ἡ πληροφορία), *cette habitude* (αὕτη ἡ ἔξις)

ΣΗΜ. Τὸ δεικτικὸν ἐπίθετον ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου οὐσιαστικοῦ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν ὅταν πολλὰ τοιαῦτα συμπέτωσιν εἰς τὸν λόγον· ὅσον, *cette montre et ces livres* ἀπῆλθον εἰς *Jean* (τὸ ὠρολόγιον καὶ τὰ βιβλία ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Ἰωάννην).

Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων.

§. 45. Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπίθετα (les adjectifs numéraux), παριστῶσιν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὴν μονάδα ἐπανειλημμένην καθ' ἑαυτὴν καὶ προταττόμενα τῶν οὐσιαστικῶν προσδιορίζουσι τὸν ἀριθμὸν τούτων, κατὰ δύο τρόπους, ἢ ὡς πρὸς τὸ ποσόν, ἢ ὡς πρὸς τὴν τάξιν, οἷον trois hommes (τρεῖς ἄνθρωποι), le quatrième roi de cette dynastie (ὁ τέταρτος βασιλεὺς τῆς δυναστείας ταύτης).

Ὅθεν τὰ ἀριθμητικὰ ἐπίθετα διαιροῦνται εἰς ἀπόλυτα (cardinaux, ἢ absolus) καὶ τακτικὰ (ordinaux). Τὰ ἀπόλυτα ἐκφράζουσιν ἀπολύτως καὶ ἀπλῶς τὴν μονάδα ἐπανειλημμένην καθ' ἑαυτὴν οἷον, cinq (πέντε), dix (δέκα), cent (ἑκατὸν) κτλ.

Ἀριθμητικὰ ἀπόλυτα.

1 un (mas.) (α) I.	εἷς ἢ ἓν (τις ἢ τί) ἄρσ. ἀ—I.
une (fem.) (α) I.	μία (τίς) θηλ. ἀ—I.
2 deux (β) II.	δύω, β'—II.
3 trois, III.	τρία, γ'—III.
4 quatre, IV.	τέσσαρα, δ'—III.
5 cinq (γ), V.	πέντε, ε'—II.
6 six (δ), VI.	ἕξ, ς'—III.

(α) Τὸ un καὶ une ὡς ἀριθμητικὸν ἐμφαίνον τὴν μονάδα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλλ. εἷς ἢ μία ἢ ἓν ὡς ἀόριστον δὲ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἀόρ. τίς ἢ τί· οἷον, un homme est venu vous chercher (ἄνθρωπός τις ἦλθε καὶ αἶς ἐζήτησε· ἔχον δὲ πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον ἐξισοῦσαι πρὸς τὸ ἑλληνικόν, ὁ μὲν, οἱ μὲν, ἡ μὲν, αἱ μὲν, καὶ τότε ἔπεται ἀναγκαίως τὸ l'autre (ὁ δὲ, ἡ δ' ἕτερος)· οἷον, les uns soutiennent qu'il n'y a point de justice absolue, les autres prétendent au contraire que la justice ne souffre point de modification (οἱ μὲν διίσχυρίζονται ὅτι δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη ἀπόλυτος, οἱ δὲ ἀπεναντίας διατείνονται ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀνέχεται τροποποιήσεως).

(β) Τὸ x τοῦ deux μένει ἄφωνον πρὸ συμφώνου· προφέρεται δὲ ὡς ζ πρὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου.

(γ) Τὸ q τοῦ cinq προφέρεται ἐν τέλει φράσεως, καὶ πρὸ φωνήεντος· πρὸ δὲ συμφώνου ἢ h δασείως μένει ἄφωνον.

(δ) Τὸ six προφέρεται κατὰ τρεῖς τρόπους· si (σι), πρὸ συμφ. ἢ h δασείως· sisse (σίς) ὅταν τὸ six ᾖται ἡ τελευταία λέξις τῆς προτάσεως καὶ size (σιζ) ὅταν ἡ ἐπομένη λέξις ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου.

7 sept (α), VII.	ἐπτὰ, ζ'—III.
8 huit (β), VIII.	ὀκτώ, ή—III.
9 neuf (γ), IX.	ἐννέα, θ'—III.
10 dix (δ), X.	δέκα, ι—Δ.
11 onze (ε), XI.	ἐνδεκα, ιά—ΔΙ.
12 douze (ζ) XII.	δώδεκα ἢ δυωκαίδεκα, ιβ'—ΔΙΙ.
13 treize, XIII.	δεκατρία ἢ τριακαίδεκα, ιγ'—ΔΙΙΙ.
14 quatorze, XIV.	δεκατέσσαρα ἢ τεσσαρακαίδεκα, ιδ'—ΔΙΙΙΙ.
15 quinze, XV.	δεκαπέντε ἢ πεντεκαίδεκα, ιε'—ΔΙΙ.
16 seize, XVI.	δεκαεξ ἢ ἑκκαίδεκα, ις'—ΔΙΙΙ.
17 dix-sept, XVII.	δεκαεπτὰ ἢ ἑπτακαίδεκα ιζ'—ΔΙΙΙΙ.
18 dix-huit, XVIII.	δεκαοκτώ ἢ ὀκτωκαίδεκα ιη'—ΔΙΙΙΙ.
19 dix-neuf, XIX.	δεκαεννέα ἢ ἐννεακαίδεκα ιθ'—ΔΙΙΙΙ.
20 vingt, XX.	εἴκοσι κ'—ΔΔ.
21 vingt et un ἢ vingt-un, XXI.	εἴκοσι καὶ ἐν ἢ εἴκοσι ἐν, κά—ΔΔΙ.
22 vingt-deux, XXII.	εἴκοσι δύο, κβ'—ΔΔΙΙ.

(α) Τὸ p τοῦ sept μένει πάντοτε ἄφωνον, τὸ δὲ t προφέρεται ἐν τέλει τῆς προτάσεως καὶ πρὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου· μένει δὲ ἄφωνον πρὸ συμφώνου ἢ h δασείως.

(β) Τὸ t τοῦ huit προφέρεται ὅταν τοῦτο ᾖναι ἡ τελευταία λέξις τῆς προτάσεως· οἷον, *il n'y en avait que huit* (δὲν ὑπῆρχον [ἐκ τούτων] εἰμὴ ὀκτώ)· ὡσαύτως ὅταν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχῇται ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου· ἐπομένου δὲ συμφώνου ἢ h δασείως δὲν συνεκφωνεῖται.

(γ) Τὸ neuf ἴδε περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ f σελὶς 24.

(δ) Ὅ,τι εἴπομεν περὶ τοῦ six ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς καὶ περὶ τοῦ dix.

(ε) Ἀπὸ τὸ ἐνδεκα ἕως τὸ δεκαεξ συμπεριλαμβανομένου ἢ αὐτοῦ, ἡ ἀρίθμησις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ. Τὸ δεκαεπτὰ δεκαοκτώ καὶ δεκαεννέα ἀρχεται ἀπὸ τὴν δεκάδα· τὸ ο τοῦ onze ὡς νὰ ἤρχετο ἀπὸ h δασείως, διότι τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐνικλὸν ἄρθρον δὲν ἀποστρέφει τὸ ληκτικὸν φωνῆεν του· οἷον *le onze janvier* τὴν 11 Ἰανουαρίου, *la onzième année* de son règne, τὸ ἐνδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας του· τὸ δὲ s τοῦ πληθυντικοῦ ἄρθρου μένει ἄφωνον πρὸ τοῦ onze· οἷον, *les onze mille* qu'on a payés (λε ὄνζ μιλ κ'ον α παιγέ· αὶ ἐνδεκα χιλιάδες τὰς ὁποίας ἐπλήρωσαν).

(ς) Οἱ Γάλλοι δὲν μεταχειρίζονται τὴν λέξιν douze διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν δωδεκάτην ὥραν, ἀλλὰ λέγουσιν *il est midi* εἶναι μεσημβρία· ὁμοίως καὶ διὰ τὴν δωδεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς λέγουσιν *minuit* μεσονύκτιον (γένους ἄρσ. *le minuit*).

- 23 vingt-trois XXIII. εἴκοσι τρία κγ'—ΔΔIII.
 24 vingt quatre, XXIV. εἴκοσι τέσσαρα, κδ'—ΔΔIII.
 25 vingt cinq, XXV. εἴκοσι πέντε, κέ—ΔΔII.
 26 vingt six, XXVI. εἴκοσι ἕξ, κς'—ΔΔIII.
 27 vingt sept, XXVII. εἴκοσι ἑπτὰ, κζ'—ΔΔIII.
 28 vingt-huit, XXVIII. εἴκοσι ὀκτώ, κή—ΔΔIII.
 29 vingt-neuf, XXIX. εἴκοσι ἑννέα, κθ'—ΔΔIII.
 30 trente, XXX. τριάκοντα λ'—ΔΔΔ.
 31 trente et un, XXXI. τριάκοντα ἓν, λά—ΔΔΔI
 32 trente deux, XXXII. τριάκοντα δύο, λβ'—ΔΔΔII.
 33 trente trois, XXXIII. τριάκοντα τρία λγ'—ΔΔΔIII.
 40 quarante, XXXX ἢ XL. τεσσαράκοντα μ'—ΔΔΔΔ.
 41 quarante et un, XXXXI ἢ XLI. τεσσαράκ. ἓν μά—ΔΔΔΔI.
 50 cinquante, L. πενήκοντα, ν'—ΔI.
 51 cinquante et un, LI. πενήκοντα καὶ ἓν, νά—ΔII.
 60 soixante (α), LX. ἑξήκοντα, ξ'—ΔIΔ.
 70 soixante-dix (β), LXX. ἑβδομήκοντα, ό'—ΔIΔΔ.
 71 soixante-onze, LXXI. ἑβδομήκοντα ἓν οά—ΔIΔΔI.
 72 soixante-douze, LXXII. ἑβδομήκοντα δύο, οβ'—ΔIΔΔII.
 73 soixante-treize, LXXIII. ἑβδομήκοντα τρία, ογ'—ΔIΔΔIII.
 74 soixante-quatorze, LXXIV. ἑβδομ. τέσσαρα, οδ'—ΔIΔΔIII.
 75 soixante-quinze, LXXV. ἑβδομήκοντα πέντε, οέ—ΔIΔΔII.
 76 soixante seize, LXXVI. ἑβδομήκοντα ἕξ, ος'—ΔIΔΔIII.
 77 soixante dix-sept, LXXVII. ἑβδομ. ἑπτὰ, οζ'—ΔIΔΔIII.
 78 soixante-dix-huit, LXXVIII. ἑβδομ. ὀκτώ, οή—ΔIΔΔIII.
 79 soixante-dix-neuf, LXXIX, ἑβδομ. ἑννέα, οθ'—ΔIΔΔIII.
 80 quatre-vingts (γ), LXVX. ὀγδοήκοντα, π'—ΔIΔΔΔ.

(α) Εἰς τὸ soixante τὸ χ προφέρεται ὡς δύο ss' soissante.

(β) Ἐκ τοῦ sept (ἑπτὰ) σχηματίζουσιν οἱ Γάλλοι septante (ἑβδομήκοντα) τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται διὰ τὴν μετάφρασιν τῶν ἑβδομήκοντα τῆς Ἀγίας Γραφῆς· τὸν δὲ ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα σχηματίζουσιν ἐκ τοῦ soixante προστιθεμένου τοῦ dix (δέκα), soixante-dix, καὶ προσθέτοντες εἰς τὸ soixante τὸ onze, douze κτλ. φθάνουσιν ἕως εἰς τὸ ὀγδοήκοντα, τὸ ὁποῖον ἐκφράζουσι διὰ τοῦ quatre-vingts (τέσσαρες εἴκοσι, ὀγδοήκοντα).

(γ) Τὸ vingt πολλαπλασιαζόμενον ὑπὸ ἄλλου πρὸ αὐτοῦ ἀριθμοῦ λαμβάνει s, ἐπομ. δὲ ἐτέρου τὸ ἀποβάλλει· οἷον, quatre-vingt-quinze, ἐννεήκοντα πέντε.

- 81 quatre-vingt-un, LXXXI. ὀγδοήκοντα ἓν, οά—□ΔΔΔΙ.
 82 quatre-vingt-deux, LXXXII. ὀγδοήκ. δύο, πβ'—□ΔΔΔΠ.
 90 quatre-vingt-dix (α), LXXXX. ἑννεμήκοντα, ι'—□ΔΔΔΔ.
 91 quatre-vingt onze, LXXXXI. ἑννενήκ. ἓν, ιά'—□ΔΔΔΔΙ.
 92 quatre-vingt-douze, LXXXII. ἑννεν. δύο, ιβ'—□ΔΔΔΔΠ.
 100 cent (β), C. ἑκατόν, ρ'—Η.
 101 cent un, CI. ἑκατόν ἓν, ρά—ΗΙ.
 200 deux cents (γ), CC. διακόσια, σ'—ΗΗ.
 201 deux cent un, CCI. διακόσια ἓν, σά—ΗΗΙ.
 300 trois cents, CCC. τριακόσια, τ'—ΗΗΗ.
 301 trois cent un, CCCI. τριακόσια ἓν, τά—ΗΗΗΙ.
 400 quatre cents, CD. τετρακόσια υ'—ΗΗΗΗ.
 401 quatre cent un, CDI. τετρακόσια ἓν, υά—ΗΗΗΗΙ.
 500 cinq cent, D. πεντακόσια, φ'—Π.
 600 six cent, DC. ἑξακόσια, χ'—ΠΗ.
 700 sept cents, DCC. ἑπτακόσια ψ'—ΠΗΗ.
 800 huit cents, DCCC. ὀκτακόσια, ω'—ΠΗΗΗ.
 900 neuf cents, DCCCC. ἑννεακόσια, ϖ'—ΠΗΗΗΗ.
 901 neuf cent un, DCCCCI. ἑννεακόσια ἓν, ϖά—ΠΗΗΗΗΙ.
 1000 mille (δ), CIJ. χίλια, α—X.
 1100 mille cent onze cents, CIJC. χίλια ἑκατόν, αρ'—XH.
 2000 deux mille, HCIJ. δύο χιλιάδες, β—XX.
 10,000 dix mille, XCIJ. μύρια, ι—M.
 100,000 cent mille, CM. ἑκατόν χιλιάδες, ρ—Δ.
 1,000,000 un million, CCCCICJJJ. ἓν ἑκατομμύριον, ι,ρ—Π.
 1,000,000,000 billion & milliard, δισεκατομ. (δισελλιόνιον), ι,ρ—XΠ.
 1,000,000,000,000 trillion (ε), τρισεκατ. (τριλλιόνιον), α,ι,ρ—XΠΠ.

(α) Ὡς εἰς τὸ quatre.

(β) Ὅτι εἵπομεν περὶ τοῦ vingt ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς καὶ εἰς τὸ cent.

(γ) Ἀπὸ τὰ ἑκατόν ἕως εἰς τὰ χίλια προτάττομεν τὸν ἀπόλυτον deux, trois κατ. πρὸ τοῦ cent.

(δ) Τὸ mille ὡς ἀριθμητικὸν οὐδέποτε δέχεται τὸ s' ἐπὶ χρονίας γράφεται καὶ mil' σημαῖνον δὲ τὸ μέτρον τοῦ μήκουσ λαμβάνει τὸ s εἰς τὸν πληθ. π. χ. d'ici au Pirée il y a trois milles ἥ.

(ε) Μόνον διὰ τὴν ἀναγνώσιν τις τοιοῦτον ποσὸν κατὰ φαντασίαν πραγματικῶς εἰς ἀνύπαρκτον.

Ἐκ τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν γίνονται τὰ ποσότητος σημαντικά ἐπιρρήματα προσθέσει τῆς λέξεως fois (φορὰ), οἷον·

une fois	ἅπαξ
deux fois	δὶς
trois fois	τρίς
cent fois	ἐκατοντάκις
mille fois	χιλιάκις.

Περὶ τῶν τακτικῶν ἀριθμητικῶν.

§. 46. Τὰ τακτικά ἀριθμητικά (les adjectifs numéraux ordinaux), ἐμφαίνουσιν ἀριθμὸν καὶ τάξιν συνάμα· σχηματίζονται δὲ ἐκ τῶν ἀπολύτων προστιθεμένης τῆς ième καταλήξεως εἰς τὸ ἀπόλυτον ἀριθμητικόν· οἷον, εἰς τὸ deux (δύω) γίνεται deuxième, εἰς τὸ huit (ὀκτώ), huitième.

ΣΗΜ. Τὰ τακτικά μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις καθ' ἃς καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν ἐκφράσωμεν τὴν τάξιν τὴν ὁποίαν κατέχει τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, διαφέρουσι δὲ ἡμῶν κατὰ τοῦτο ὅτι ἀντὶ τῶν τακτικῶν μεταχειρίζονται τὰ ἀπόλυτα:

α. Ἐπὶ προσώπων· οἷον, ἀντὶ τὴν εἰπωσιν Ἑρρίκος ὁ ὄγδοος, Henri huitième, λέγουσιν Henri huit (Ἑρρίκος ὀκτώ) κτλ. ἐξαιρεῖται τὸ premier τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται πάντοτε καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Πολιτικῶς καὶ τὸ second, ἀντὶ τοῦ deux ἐπὶ προσώπων.

β. Ἐπὶ ἡμερομηνίας, οἷον· le quatre juin τὴν τετάρτην Ἰουνίου ἀντὶ τοῦ le quatrième juin.

Ὁ πρῶτος premier εἶναι καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν ἀνώμαλος καθὼς εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ἐκ τοῦ Λατινικοῦ primus (πρῶν) ἔγινε τὸ Ἰταλικόν primo καὶ τὸ Γαλλικόν:

premier (*)	πρῶτος θηλ. première πρώτη
deuxième (**)	δεύτερος-δευτέρα (second seconde)
troisième	τρίτος

(*) Τὸ premier λέγεται μόνον ἐπὶ τοῦ πρώτου, δὲν δυνάμεθα δὲ τὴν μεταχειρισθῶμεν καὶ ἐπὶ τοῦ ια. φέρ' εἰπεῖν, ἢ τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου, ἀλλὰ λέγομεν, le onzième (ὁ ἐνδέκατος)· quint (πέμπτος), ἐκ τοῦ λατ. quintus, λέγεται κατ' ἐξάφρεσιν διὰ τὸν Κάρολον Ε'. Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, καὶ Sixte-Quint διὰ τὸν Πάπαν Σίξτον Ε'.

(**) Deuxième καὶ second (πρόφ. σεγγόν) εἶναι συνώνυμα· τὸ α. λέγεται ἐπὶ σειρᾷ πραγμάτων, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ δύο μόνον.

quatrième (α)	τέταρτος
cinquième (β) quint	πέμπτος
sixième (γ)	ἕκτος
septième	ἑβδομος
huitième	ὀγδοος
neuvième	ἐννατος
dixième	δέκατος
onzième	ἐνδέκατος
douzième	δωδέκατος
treizième	δέκατος τρίτος
quatorzième	δέκατος τέταρτος
quinzième (δ)	δέκατος πέμπτος
seizième	δέκατος ἕκτος
dix-septième	δέκατος ἑβδομος
dix-huitième	δέκατος ὀγδοος
dix-neuvième	δέκατος ἐννατος
vingtième	εἰκοστός
vingt-unième (ε)	εἰκοστός πρῶτος
trentième	τριακοστός
trente et unième	τριακοστός πρῶτος
trente-deuxième	τριακοστός δεύτερος
quarantième	τεσσαρακοστός
cinquantième	πεντηκοστός
soixantième	ἑξήκοστός

(α) Τὸ quatrième γίνεται ἐκ τοῦ quatre τοῦ ὁποῦ το ἔ ἄφωνα ἀποβάλλεται πρὸ τῆς ième καταλήξεως.

(β) Τὸ cinquième ἐκ τοῦ cinq· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸ q ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸ u, διὰ τοῦτο προσιθεμένης τῆς ième καταλήξεως προτίθεται αὐτῆς τὸ u.

(γ) Sixième, τὸ x προφέρεται ὡς ζ (σιξιέμ).

(δ) Quinzième, γίνεται ἐκ τοῦ quintus, quindecimus, ὅ οὐχὶ ἐκ τοῦ cinq.

(ε) Ἀπὸ τὸ trente et unième, ἕως εἰς τὸ quarantième φυλάττεται ἡ αὐτὴ τάξις τοῦ μεγαλειτέρου ἀριθμοῦ τοῦ ἀπολύτου, καὶ τῶν τακτικῶν κατὰ σειρὰν deuxième, troizième ζη. ἐκτὸς τοῦ premier, ὡς εἶπομεν διὰ τὸν πρῶτον, καὶ τοῦ onzième διὰ τὸν ἐνδέκατον, τίθεται μετὰ πᾶσαν πλήρη δεκάδα τὸ unième· οἷον, vinpt-et-unième (εἰκοστός πρῶτος), trente-et-unième (τριακοστός πρῶτος) ζη.

soixante-dixième	ἑβδομηκοστός
soixante-dix-neuvième	ἑβδομηκοστός ἑννατος
quatre-vingtième	ὀγδοηκοστός
quatre-vingt-quatrième (α)	ὀγδοηκοστός τέταρτος
quatre-vingt-dixième	ἐννεηκοστός
quatre-vingt-dix-neuvième	ἐννεηκοστός ἑννατος
centième (centésimal)	ἐκατοστός
deux-centième	διακοσιοστός
mille huit cent quatre-vingt-	χιλιοστόν ὀκτακοσιοστόν ἐννεη-
dix-neuvième.	κοστόν ἑννατον.

Ἐκ τῶν τακτικῶν προσθέσει τῆς ment κατάληξεως σχηματίζονται τὰ τακτικά ἐπιρρήματα, ὅσων ἐκ τοῦ premier (β) (πρῶτος), γίνεται premièrement (πρῶτον, ἐν πρώτοις), second (δεύτερος), secondement (δεύτερον), troisième (τρίτον) κτλ.

ΣΗΜ. Ἐκφρίζονται τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα, συνθέστερον διὰ τῶν ἰταλικῶν κατάληξεων, primo, secondo, terzo, quarto κτλ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀπολύτων καὶ τακτικῶν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἀριθμητικὰ περιληπτικὰ καλούμενα τὰ ὁποῖα καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν συμπεριλαμβάνουσιν ἄθροισμα πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων ἀποτελούντων ἐν σῶμα, ὅσων δωδεκάς, εἰκάς, τῶν ὁποίων ὁμοῦς ὁ ἀριθμὸς εἶναι περιωρισμένος, περιορίζονται δὲ εἰς τὰ ἐξῆς.

unité, μονάς

couple (γ), ду́ας

trinité τριάς (λέγεται μόνον διὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα).

quaterne (δ), τετράς

(α) Μόνος ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς λαμβάνει τὴν κατάληξιν τῶν τακτικῶν· οἱ δὲ προηγούμενοι φυλάττουσι τὸν τύπον τῶν ἀπολύτων.

(β) Τὰ ἐπιρρήματα σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ ἀρσ. ἐπίθετον ὅταν τοῦτο λήγῃ εἰς φωνῆν, ἄλλως ἐκ τοῦ θηλυκοῦ, ὡς τὰ ἀνωτέρω.

(γ) Couple εἶναι γένους θηλυκοῦ, ὅταν σημαίνῃ ἀπλῶς τὸν ἀριθμὸν δύο, ἀρσενικοῦ δὲ ὅταν σημαίνῃ τὴν συναρμολογίαν δύο ὄντων· duel (δοῦκός), λέγεται μόνον εἰς τὴν γραμματικὴν.

(δ) Τὸ quaterne λέγεται κυρίως περὶ ἀριθμῶν ἐξερχομένων ἀνὰ τέσσαρας εἰς τὸ λαχεῖον. Τὸ δὲ quartaine σημαίνει, τετάρταιος, ἰδίως εἰς τὴν φράσιν, la fièvre quartaine (τετάρταιος πυρετός).

(ἐκ τοῦ cinq δὲν σχηματίζεται πεντάς).

sixaine (*), ἑξάς.

(ἐκ τοῦ sept, δὲν σχηματίζεται ἑπτάς, εἰ μὴ μόνον τὸ semaine, ἡ ἑβδομάς).

huitaine, ὀκτάς.

neuvaine, (ἐννεαήμερος) θρησκευτικὴ προσευχὴ ἐξακολουθοῦσα ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας.

dizaine, δεκάς.

douzaine, δωδεκάς.

quinzaine δεκαπενθήμερον.

vingtaine, εἰκάς.

trentaine, τριακάς.

quarantaine, τεσσαρακοντάς.

cinquantaine, πεντηκοντάς.

soixantaine, ἑξηκοντάς.

Des nombres multiples, ou augmentatifs, πολλαπλοῖ, ἢ πολλαπλάσιοι.

simple, ἀπλοῦς.

double, διπλοῦς.

triple (**), τριπλοῦς.

quadruple, τετραπλοῦς.

quintuple, πενταπλοῦς.

sextuple, ἑξαπλοῦς.

septuple, ἑπταπλοῦς.

octuple, ὀκταπλοῦς.

nonuple, ἐννεαπλοῦς (ἐννεαπλάσιος).

décuple, δεκαπλοῦς (δεκαπλάσιος)· τὰ ἐπίλοιπα σχηματίζονται συνθῆως διὰ τῶν ἀπολύτων ἀριθμῶν, onze, douze κτλ. καὶ τοῦ fois· οἷον, onze fois, douze fois κτλ.

Τὰ κλασματικὰ (les fractionnaires).

la moitié, τὸ ἡμισυ.

(*) Sixain, ἀρτ. σημαίνει ἑξάστιχον.

(**) Ἐκ τοῦ tri (tria), quatri (quatuor), quinque, ἔκ τοῦ annus, γίνονται σύνθετα triennial (τριετία), quatriennial (τετραετία), quinquennial (πενταετία), sexennial (ἑξαετία)· ἐκ τοῦ sept γίνεται septennial (ἑπταετία)· octaetiride (ὀκταετηρίς).

le tiers, τὸ τρίτον, θηλ. la tierce.

le quart, τὸ τέταρτον.

le cinquième, τὸ πέμπτον (*).

Τὰ δὲ παρ' ἡμῶν διανεμητικά (distributifs), ἀνὰ ἓν, ἀνὰ δύο κτλ. ἐκφράζονται γαλλιστί· un à un, deux à deux κτλ. διὰ τῆς προθέσεως à παρενπιθεμένης μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ ἀπολύτου ἀριθμοῦ οἷς ἐπαναλαμβανομένου.

Περὶ τῶν ἀόριστων ἐπιθέτων.

§. 47. Καίτοι ἀόριστα (indéfinis) καθ' ἑαυτὰ τὰ ἐπίθετα ταῦτα, κολάζουσιν ὅμως τὴν ὅλως ἀόριστον ἔκφρασιν τῶν οὐσιαστικῶν· οἷον, des hommes (ἄνθρωποι), διαφέρει τοῦ τινὲς ἄνθρωποι· certains hommes (κάποιοι ἄνθρωποι)· ὡσαύτως un tel caractère (τοιούτος χαρακτήρ), διαφέρει τοῦ ἀπλῶς λεγομένου caractère κτλ.

Εἶναι φανερόν ἐκ τῆς ἐπωνυμίας αὐτῶν, ἀόριστα, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον. Προηγούνται δὲ ἀείποτε τῶν οὐσιαστικῶν διακρίνοντα τὰς πτώσεις αὐτῶν διὰ τῶν προθ. à καὶ de, προταπτομένων τῶν ἀόριστων ἐπιθέτων, ὡς ἐπὶ τῶν κτητικῶν καὶ δεικτικῶν· εἶναι δὲ τὰ ἐξῆς·

aucun, aucune· οὐδεὶς, οὐδεμία.

nul, nulle· μηδείς, μηδεμία·

quelque, δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· τίς.

certain, certaine· κάποιος (τίς, ἀόρισ.).

chaque, δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· ἕκαστος (καθεὶς).

chacun, chacune· ἕκαστος, ἑκάστη.

maint, mainte· διάφοροι·

plusieurs, ἄνευ ἑνικ. δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· πολλοί.

tout, toute· πᾶς, πᾶσα.

tel, telle· τοιοῦτος, τοιαύτη.

quelconque, δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· οἷσδῃποτε, οἷαδῃποτε.

autre, δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· ἄλλος, ἄλλη.

même, δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· ὁ αὐτός, ἡ αὐτή

Τὸ quel, ὡς ἐρωτηματικὸν καὶ ὡς θαυμαστικὸν δύναται νὰ συγ-

(*) Τὰ δὲ λοιπὰ σχηματίζονται ὡς τὸ cinquième διὰ τῆς τῶν τακτικῶν καταλήξεως ième προστιθεμένης εἰς τοὺς ἀπολύτους ἀριθμούς· οἷον, la dixième partie, la vingtième, la centième κτλ.

καταλεχθῇ ὡσαύτως μεταξύ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων, ὡς προηγούμενον ῥεῖποτε τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ ὡς προσδιορίζον αὐτὸ ὑπὸ τινα ἔποψιν.

Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων.

Tò aucun, aucune, προηγούμενον τοῦ οὐσιαστικοῦ εἶναι ἐπίθετον ἀόριστον, μεμονωμένον δὲ εἶναι ἀντωνυμία ἀόριστος· καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιστάσεις λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἢ ζώων· ἐν γένει εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἐκτὸς μόνον ἐὰν τὸ οὐσιαστικόν, τοῦ ὁποίου προηγεῖται, ἀπαντᾷται εἰς μόνον τὸν πληθ. ἢ ἐὰν ὁ ἐνικ. αὐτοῦ διαφέρει τοῦ πληθ. κατὰ τὴν σημασίαν· οἷον, *il n'y eut aucunes funérailles magnifiques la semaine passée* (οὐδεμία ἐγένετο κηδεία λαμπρὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα), *aucuns pleurs ne mouillèrent ses joues* (οὐδὲν δάκρυον καθύγρανε τὰς παρειάς του) κτλ. διότι οὐδέτερον τῶν οὐσιαστικῶν τούτων εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν ἐνικὸν ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενον οὐσιαστικὸν τὸ aucun εἶναι ἀόριστος ἢ μᾶλλον ἀρνητικὴ ἀντωνυμία, καὶ ἐπομένως λέγεται ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἀναπληροῦ δὲ συνάμα τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον τοῦ ῥήματος· οἷον, *aucun n'est venu ce matin* (οὐδεὶς ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ [ἐπὶ προσώπων])· *aucun n'a été vendu à un si haut prix* (οὐδὲν ἐπωλήθη εἰς τὴν μεγάλην τιμὴν [ἐπὶ πραγμάτων ἢ ζώων]). Ἐννοεῖται ὅτι μεμονωμένον τὸ aucun ἢ aucune δὲν ἀπαντᾷται εἰς τὸν πληθ.

Nul, nulle· αἱ αὗται παρατηρήσεις περὶ τοῦ aucun καὶ aucune ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸ nul, nulle. Ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ἄνευ οὐσιαστ. ἀναφέρεται εἰς πρόσωπον καὶ εἶναι ἀντωνυμία ἀρνητικὴ (pronom négatif), καὶ ἡ τοιαύτη χρῆσις εἶναι συνηθεστάτη.

Quelque (τίς). Τὸ ἀόριστον τοῦτο ἐπίθετον ὑπόκειται εἰς πολλὰς παρατηρήσεις αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὸ συντακτικόν· ἐνταῦθα περιοριζόμεθα μόνον εἰς ὅσα ἀναφέρονται εἰς αὐτὸ ὡς ἐπίθετον ἀόριστον προηγούμενον τοῦ οὐσιαστικοῦ. Εἰς τοιαύτην σημασίαν δὲν λέγεται μεμονωμένον ἄνευ οὐσιαστικοῦ· οἷον δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν: *τινὲς λέγουσι*, διὰ τοῦ *quelques disent*, ἀλλὰ *quelques personnes disent*, ἢ *quelques uns disent* ἢ *κοινότερον*, *on dit*· ὡς δὲ καταλήγον εἰς τὸ ἄφωνον ἔχει κοινὴν τὴν κατάληξιν διὰ τε τὸ ἀρσ. καὶ τὸ θρλ. λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· προηγούμενον τοῦ *un, une*, καὶ εἰς τὸν ἐνικ. ἢ πληθ. ἐπέχει τόπον ἀόριστου ἀντωνυμίας, ἀντὶ τοῦ τις· ὡς ἐπίθετον δὲ κλίνεται ὡς ἐξῆς μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· οἷον,

Ἐνικός.

nom.	quelque peuple	λαός τις
gén.	de quelque peuple	λαοῦ τινος
dat.	à quelque peuple	λαῶ τινι
acc.	quelque peuple	λαόν τινα
abl.	de quelque peuple	ἐκ τινος λαοῦ.

	Pluriel	Πληθυντικός.
nom.	quelques peuples	λαοί τινες
gén.	de quelques peuples	λαῶν τινων
dat.	à quelques peuples	λαοῖς τισι, εἰς τινας λαούς
acc.	quelques peuples	λαούς τινας
abl.	de quelques peuples	ἐκ τινων λαῶν.

Certain, certaine (τίς, ὁρίς.)· προηγούμενον τοῦ οὐσιαστ. εἶναι ὡσπύτως ἐπίθετον λεγόμενον καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐν χρήσει εἰς ἀμφοτέρω τὰ γένη καὶ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμούς· ἐπόμενον δὲ εἰς οὐσιαστικὸν σημαίνει, βέβαιος, ἀσφαλής, ταχτός· οἶον, *un certain homme* (ἀνθρωπός τις, κάποιος), *un homme certain* (ἀνθρωπος βέβαιος, ἀσφαλής) ἤ· ἔχει προσ- ἐπὶ τὴν 6'. αὐτὴν σημασίαν ὅταν ἔπηται εἰς ὑπαρκτικὸν ῥῆμα· οἶον, *je suis certain* (εἶμαι βέβαιος), *j'en suis certain* (εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου).

Chaque (ἕκαστος, ἐκάστη)· λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν· προηγεῖται ἀεποτε τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀνθρώπου. οἶον, *chaque fois* (πᾶσαν φοράν, κάθε φοράν, ὁσάκις), *chaque personne* (ἕκαστος ἄνθρωπος ἢ ἕκαστον πρόσωπον)· διακρίνει ἕξ τοῦτο τὰς πτώσεις τοῦ διὰ τῆς προθέσεως *de* πρὸ τῆς γενικῆς καὶ ἀφαιρετικῆς, καὶ διὰ τῆς προθέσεως *à* πρὸ τῆς δοτικῆς· ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἐκφέρονται ἀνθρώπου καὶ ἀπροθέτως.

Tel, telle (τοιούτος, τοιαύτη), λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμψύχων ἕξ ἐπὶ ἀψύχων, προηγεῖται αὐτοῦ *un* ἢ *une*· οἶον, *un tel homme* (τοιούτος ἄνθρωπος), *une telle conduite* (τοιαύτη τις διαγωγή ἤ·) ὁμοίως καὶ εἰς τὸν πληθυντ. *de tels hommes* (τοιούτοι ἄνθρωποι), πολλάκις ἐκφέρεται καὶ ἄνευ τοῦ *un* ἢ *une*, ἀπαιτεῖ δὲ τότε τὸ *que*, οἶον· *tel que nous l'avons vu* (τοιούτος ὅποιον τὸν εἶδομεν), ὡσαύτως ἄνευ τοῦ *que*, *telles femmes avaient donné, pendant les temps de la terreur, des preuves multipliées d'héroïsme*, ὁλλὰ τότε ἔχει ἄλλην σημασίαν, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ ἡμέτερα ὁ δεῖνα ἢ δεῖνα· αἱ δεῖνα γυναῖκες ἔδωκαν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ τρόμου (τῆς ἀ. γαλλικῆς ἐπαναστάσεως) πάμπολλα ἥρωϊσμοῦ δείγματα. *Tel quel*, συνήθως δὲν ἔχει καλὴν σημασίαν, ἀλλὰ σημαίνει ἐπίσης ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἐκφράζομεν διὰ τοῦ, ἀπαράλλακτος, *je vous rend votre maison telle quelle*, ὡς ἀποδίδω τὴν οἰκίαν σας εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν ἐν ᾗ τὴν παρέλαβον, ἀπαράλλακτον, ἀναλλοίωτον ἤ· ἐπομένως τοῦ *qui* ἰσοδυναμεῖ μὲ ὁρ. ἀντων. ὅστις, οἶον· *tel rit le vendredi qui pleure le dimanche*, ὅστις γελά τὴν παρασκευὴν κλαίει τὴν κυριακὴν, (ὁληαῆ ἢ χαρὰ εἶναι πλησίον τῆς λύπης)· ὡσαύτως ὅταν δὲν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος προτάτιμεν τὸ *un* λέγοντες *un tel m'a dit*, ὁ δεῖνα μοὶ εἶπε.

Tout, toute (πᾶς, πᾶσα), ἐκφέρεται ἀνθρώπου εἰς τὸν ἐνικὸν προηγούμενον τοῦ οὐσιαστικοῦ ὡς *tout homme* (πᾶς ἄνθρωπος), *toute femme* (πᾶσα γυνή), *toute ville* (πᾶσα πόλις), εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν παρεντιθενται μετὰ τὸ τοῦ *tout* ἢ *toute* καὶ τοῦ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, *les*

καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἀναλλοίωτον, πρὸ δὲ τοῦ tout εἰς μὲν τὴν γενικὴν προτάσσεται ἢ πρόθεσις de, εἰς δὲ τὴν δοτικὴν ἢ πρόθεσις à, οἷον· toutes les maisons (ἅπαντα αἱ οἰκίαι), de toutes les maisons, à toutes les maisons, toutes les maisons, de toutes les maisons· toute la maison σημαίν. ἅπαντα ἡ οἰκία.

Τὸ tout ὡς ἐπίθετον συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· ὡς ἐπὶ ῥήμαα δὲ μένει ἀμετάβλητον, οἷον· nous sommes tout dévoués (εἴμεθα ὅλως ἀφωσιωμένοι), elles sont tout aimables (εἶναι ὅλως ἀξίεραστοι), ἐξαιρεῖται ἢ περίστασις καθ' ἣν τὸ θηλυκὸν ἐπίθετον, τὸ ὁποῖον ἔπεται, ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου ἢ ἡ δατιῶς· οἷον, elle est toute hardie (εἶναι ὅλως τολμηρά)· ἡ ἐξαιρέσις αὕτη γίνεται χάριν τῆς ἀκοῆς.

Τὸ tout δύναται νὰ ἐκληρωθῇ καὶ ὡς οὐσιαστικὸν ὅταν ἔχῃ 'πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ἀλλὰ τότε εἰς μόνον τὸν ἐνικὸν εἶναι ἐν χρήτει. Le tout τὸ ὅλον (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν). Ὡσαύτως εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, πάντα, τὸ tout τίθεται εἰς ἐνικόν· οἷον, tout est sujet à la destruction (τὰ πάντα ὑπόκεινται εἰς τὴν καταστροφὴν).

Autre (ἄλλος), εἶναι κοινοῦ γένους· λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ὡς ἐπίθετον ἀόριστον εἰς μὲν τὸν ἐνικὸν λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ un, une καὶ προηγεῖται τοῦ οὐσιαστικοῦ, τὸ ὁποῖον προσδιορίζει, εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν τὴν πρόθεσιν d' μὲ ἀπόστροφον καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, ἢ δοτικὴ λαμβάνει καὶ τὴν à πρόθεσιν πρὸ τῆς de, οἷον· un autre événement (ἄλλο συμβάν), d'un autre événement, à un autre événement, d'un autre événement. πληθ. ὄνομ. γεν. αἰτιατ. καὶ ἀφαιρ. d'autres événements· δοτ. à d'autres événements· ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, l'autre, les autres, εἶναι ἀντωνυμία ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω.

Maint, mainte (πολὺς, πολλή)· διακρίνει γένος καὶ ἀριθμὸν· λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων, εἶναι συνώνυμον τοῦ plusieurs, διαφέρει δὲ τοῦτου καθόσον σημαίνει πολλὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς αὐτῆς τάξεως, τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἐνῶ τὸ plusieurs ἐμφαίνει μόνον τὸν ἀριθμὸν.

Même, αὐτὸς, αὕτη, ὁ ἴδιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

§. 48. Αἱ ἀντωνυμίαι ἐν χρήτει οὔσαι ἀντὶ τῶν ὀνομάτων ἀναπληροῦσιν εἰς τὸν λόγον τὰ οὐσιαστικά, 'καὶ δι' αὐτῶν ἀποφεύγει τις τὴν ἐπανάληψιν τῶν ὀνομάτων· διαιροῦνται δὲ εἰς

Προσωπικᾶς	Personnels
Αὐτοπαθεῖς	Réfléchis
Συνθέτους	Composés

Κτητικός	Possessifs
Δεικτικός	Démonstratifs
Ἀναφορικός	Relatifs
Ἀορίστους	Indéfinis
Ἐπιμεριστικός	Partitifs (distributifs) διανεμητικός
Συσχετικός	Corrélatifs.

Προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι.

Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι (pronoms personnels) παριστῶσι τὰ πρόσωπα· διακρίνονται δὲ εἰς τὸν λόγον τρία πρόσωπα (trois personnes)· πρῶτον (première), τὸ λαλοῦν· δεύτερον (seconde), τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ὁ λόγος· καὶ τρίτον (troisième), τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος.

Τοῦ α'. προσώπου.

Ἑνικός.

nom.	je ἡ moi ¹	ἐγώ (ἐγών, ἐγώνη, ἐξ οὗ τὸ ἐγίνωνη)
gén.	de moi	ἐμοῦ (μου)
dat.	me, moi (à moi) ²	ἐμοί (μοί), εἰς ἐμέ
acc.	me (moi) ³	ἐμέ (μέ)
(point de voc.)		(κλητ. δὲν ὑπάρχει).
abl.	de moi	παρ' ἐμοῦ (ἀπὸ ἐμέ).

Πληθυντικός.

nom.	nous	ἡμεῖς
gén.	de nous	ἡμῶν
dat.	à nous (nous) ²	ἡμῖν (εἰς ἡμᾶς)
acc.	nous	ἡμᾶς (μᾶς)
abl.	de nous	παρ' ἡμῶν (ἐξ ἡμῶν)

Τοῦ β'. προσώπου.

Ἑνικός.

nom.	tu ἡ toi	σύ (ἐσὺ κοιν. καὶ κατὰ διαλέκ. ἐσοῦνι)
gén.	de toi	σοῦ
dat.	te, toi (à toi) ²	σοί (εἰς ἐσέ)
acc.	te (toi) ³	σέ (ἐσέ)
voc.	ὦ toi	ὦ σύ
abl.	de toi	παρὰ σοῦ (ἀπὸ σέ)

Πληθυντικός.

nom.	vous	ὕμεις
gén.	de vous	ὕμῶν
dat.	à vous (vous)*	ὕμῖν (εἰς ὕμᾱς καὶ κοιν. εἰς σᾱς)
acc.	vous	ὕμᾱς (κοιν. σᾱς)
abl.	de vous	παρ' ὕμῶν ἢ (ἀπὸ σᾱς)

Τοῦ γ'. προσώπου.

Ἐνικὸν ἀρσενικόν.

nom.	il ἢ lui ⁴	αὐτός
gén.	de lui (en) ⁵	αὐτοῦ (του)
dat.	à lui (lui, y) ⁶	αὐτῷ (εἰς αὐτόν)
acc.	lui (le) ⁵	αὐτόν (τόν)
abl.	de lui (en) ⁵	παρ' αὐτοῦ ἢ ἀπ' αὐτόν..

Πληθυντικός.

nom.	ils καὶ eux	αὐτοί
gén.	d'eux (en) ⁵	αὐτῶν
dat.	leur (à eux, y) ⁶	αὐτοῖς
acc.	les (eux) ⁵	αὐτούς (τούς)
abl.	d'eux (en)	ἐξ αὐτῶν (ἀπὸ αὐτούς)

Ἐνικὸν θηλυκόν.

nom.	elle	αὐτή
gén.	d'elle (en) ⁵	αὐτῆς (της)
dat.	à elle (lui, y) ⁶	αὐτῇ (εἰς αὐτήν)
acc.	la (elle) ⁵	αὐτήν (τήν)
abl.	d'elle (en) ⁵	παρ' αὐτῆς, ἀπ' αὐτήν.

Πληθυντικός.

nom.	elles	αὐταί
gén.	d'elles (en) ⁵	αὐτῶν (των)
dat.	à elles (leur, y) ⁶	αὐταῖς (εἰς αὐτάς)
acc.	les (elles) ⁵	αὐτάς (τάς)
abl.	d'elles (en)	παρ' αὐτῶν ἢ (ἀπ' αὐτάς)

Σημειώσεις εἰς τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας.

Τὸ je συνοδεύει τὸ ῥῆμα τοῦ ὁποῦ ἐνίστη προηγεῖται· οἶον, je suis (εἰμι)· ἐνίστη δὲ ἔπεται αὐτῷ· οἶον, ai-je raison (ἔχω (ἐγὼ) δίκαιον;)· πότε δὲ τοῦτο συμβαίνει, ἀναφέρεται εἰς τὸ συντακτικόν. Τὸ δὲ moi λέγεται·— ά.) ὅταν ἡ

προσωπική ἀντωνυμία ἵνα μόνη· οἷον, *qui a fait cela? moi* (τίς ἔπραξε τοῦτο; ἐγώ).— β'.) πρὸς ἔμφρασιν, ὡς ὅταν ἡμεῖς λέγωμεν· ἐγὼ τὸ εἶπα, ἐγὼ τὸ ἔπραξα, ἐπιτείνοντες τὴν φωνὴν ἐπὶ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας. Εἰς τοιαύτην περίστασιν τίθεται πάντοτε πρὸ τοῦ *moi* τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα εἰς τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικὸν μόριον *ce* τοῦ ὁποῦο ἀποστρέφεται τὸ *e'*· οἷον, *c'est moi qui l'ai dit, c'est moi qui l'ai fait.*— γ'). ὅταν συνδέηται τὸ *α'*. πρόσωπον μετ' ἄλλου τινὸς προσώπου διὰ τοῦ *et* συνδέσμου· οἷον, *moi et mon frere*· *lui et moi* ἄ.— δ'). ὅταν ἔπηται ἡ ἀναφορικὴ ἀντων. *qui*· οἷον, *et moi qui croyais...* (ἔγὼ ὅστις ἐπίστευον...).

Ἡ γενικὴ ἔχει ἓνα μόνον τύπον *de moi*, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζομεθα ὅταν τὸ ῥῆμα ἀπαιτῇ γενικὴν ἢ ἀφαιρετικὴν.

Ἡ δοτικὴ ἔχει τρεῖς τύπους· *me, moi, καὶ à moi*. Τὸν πρῶτον μεταχειρίζομεθα πρὸ τοῦ ῥήματος ὅταν τοῦτο ἀπαιτῇ δοτικὴν· οἷον, *il me parle* (μοὶ ὁμιλεῖ), *il me dit que...* (μοὶ λέγει ὅτι...). Τὸ δὲ *moi* μόνον ἐπὶ προστακτικῆς μετὰ τὸ ῥῆμα· οἷον, *dites-moi* (εἰπέτε μοι), *faites-moi la faveur* (κάμετέ μοι τὴν χάριν)· δύναται ὅμως καὶ ἐπὶ προστακτικῆς νὰ προηγῇται ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία, ἀλλὰ τότε λαμβάνει τὸν τύπον *me*· τοῦτο δὲ συμβαίνει ἐπὶ ἀρνήσεως· οἷον, *ne me parlez pas de cela, ἢ ne m'en parlez pas*. Τὸ *à moi* λέγεται *α'*. μεμονωμένον· οἷον, *à qui faut-il s'adresser? à moi* (εἰς ποῖον ν' ἀποταθῇ τις; εἰς ἐμέ)· *à qui appartient ce livre? à moi* (εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ βιβλίον τοῦτο;)· *à moi ἢ c'est à moi* (εἰς ἐμέ)— β'. ἐπὶ ἐμφάσεως προηγούμενου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος εἰς τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον, ὃ ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικὸν μόριον *ce'*· οἷον, *c'est à moi de parler* (εἰς ἐμέ ἀνήκει νὰ ὁμιλήσω)· *c'est à moi qu'il appartient ce droit* (εἰς ἐμέ ἀνήκει τὸ δικαίωμα τοῦτο).— γ'. ὅταν ἡ δοτικὴ αὕτη συνδέηται μετ' ἄλλων προσώπων διὰ τοῦ συνδέσμου *et*· οἷον, *il en a donné à Jean, à moi et à mon oncle* (ἔδωκεν ἐκ τούτων εἰς τὸν Ἰωάννην, εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸν θεῖον μου)· τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ προστακτικῆς ὅταν τὸ ῥῆμα χωρίζεται τῆς προσωπικῆς ταύτης ἀντωνυμίας διὰ τινος ἄλλης λέξεως· οἷον, *adressez-vous d'abord à moi et ensuite à mon voisin* (ἀποτάναθτε ἐν πρώτοις εἰς ἐμέ καὶ δευτέρον εἰς τὸν γείτονά μου).

Ἡ αἰτιατικὴ *me* καὶ *moi*, τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ ῥήματος πάντοτε· οἷον, *il me conduisit chez sa tante* (μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν θείαν του)· τὸ δὲ *moi* ἢ μεμονωμένον ὅλως διόλου, ἢ συνδεόμενον μετ' ἄλλων προσώπων διὰ τοῦ συνδέσμου *et*.

Εἰς τὸν πληθυντικὸν μόνη ἡ δοτικὴ ἔχει δύο τύπους *à nous* καὶ *nous*, εἰς τοὺς ὁποῖους ἀναφέρονται αἱ ἀνωτέρω παρατηρήσεις περὶ τοῦ *à moi* καὶ *moi*.

Ὅ,τι εἵπομεν περὶ τοῦ *je* ἢ *moi*, ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς εἰς τὸ *tu* ἢ *toi*, ὃ εἰς τὸ *il* ἢ *lui*, *ils* ἢ *eux*· καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ περὶ τῆς δοτικῆς *à moi*, *moi*, καὶ *me*, ἐφαρμόζονται εἰς τὸ *à toi*, *toi*, καὶ *te*, καὶ εἰς τὸ *à lui* καὶ *lui*· τὸ δὲ *y* ὡς δοτικὴ τοῦ γ'. προσώπου λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἐνίοτε ἐπὶ ζώων, τόσον εἰς τὴν ἐνικὴν δοτικὴν καθὼς καὶ εἰς τὴν πληθυντικὴν *à eux* καὶ

leur. Τὸ ὕψιστον εἶναι ὡσαύτως καὶ ὡς δοτικὴ δεικτικῆς ἀντωνυμίας ἐπὶ ἀφύχων πραγμάτων ἀντὶ ταῦ ἀ cela· ἐπὶ ἀφύχων δὲν λέγεται τὸ à lui ἢ lui, οὔτε ἐπὶ θηλ. τὸ à elle ἢ lui, ἀλλὰ τὸ ὕ λέγεται ἐνίοτε καὶ ἐπὶ προσώπων.

Ὡσαύτως ἐφαρμόζονται εἰς τὴν αἰτιατικὴν te καὶ toi, le καὶ lui, ὅσα εἴπομεν περὶ τοῦ me καὶ moi.

Ἡ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ ἔχουσιν εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον δύο τύπους de lui καὶ en, ἢ d'elle καὶ en· ὁμοίως καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν d'eux καὶ en διὰ τὸ ἀρσενικόν, καὶ d'elles καὶ en διὰ τὸ θηλυκόν· ἐπὶ ἀφύχων καὶ ἐπὶ ζώων μεταχειρίζομεθα τὸ en, τὸ ὅποιον λέγεται πολλάκις καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· τὸ δὲ de lui καὶ d'elle, d'eux ἢ d'elles δὲν λέγονται ἐπὶ ἀφύχων.

Ἐκτὸς τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας il ἢ lui καὶ elle, μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι καὶ ἄλλην τριτοπρόσωπον, ἥτις εἶναι συγχρόνως καὶ αὐτοπαθής, καὶ λέγεται δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη ἄνευ ὀνομαστικῆς.

Αὐτοπαθεῖς ἀντωνυμίαι (pronoms réfléchis).

Ἑνικός.

nom.	(*)	
gén.	de soi	ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς καὶ ἑαυτοῦ οὐδέτερον
dat.	à soi (se)	ἑαυτῷ ἢ ἑαυτῇ καὶ ἑαυτῷ
acc.	soi (se)	ἑαυτὸν ἢ ἑαυτήν καὶ ἑαυτό
abl.	de soi	ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ

Πληθυντικός.

Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀπαντᾶται μόνον τὸ se ὡς δοτικὴ καὶ αἰτιατικῇ, κατὰ τὴν πτώσιν τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα.

dat.)	se	ἑαυτοῖς ἢ ἑαυταῖς καὶ ἑαυτοῖς οὐδ.
acc.)		ἑαυτοὺς ἢ ἑαυτάς καὶ ἑαυτά.

ΣΗΜ. Ὅταν τὸ πρόσωπον ᾖ γινωστὸν εἰς τὸν λόγον μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων γενικῆς, δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς τοὺς τύπους de lui, à lui καὶ lui, προηγούμενης προθέσεως· οἷον, cet homme rapporte tout à lui (αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀναφέρει τὰ πάντα εἰς ἑαυτόν)· il veut tout pour lui (θέλει τὰ πάντα δι' ἑαυτόν)· ὅταν δὲ τὸ ὑποκείμενον ᾖ ἀόριστον, μεταχειρίζονται ἀντὶ τούτων τὰς πλαγίας τῆς soi· οἷον, on veut tout pour soi, on rapporte tout à soi &c. ἴδε περὶ τούτου τὸ συντακτικόν.

(*) Ἡ αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία ὡς δεχομένη τὴν ἐνέργειαν δὲν δύναται νὰ ᾖ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου στερεῖται ὀνομαστικῆς εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

Σύνθετοι ἀντωνυμιαί (pronoms composés).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προσωπικῶν καὶ τοῦ προσδιοριστικοῦ ἐπιθέτου même (ἴδιος, ὁ αὐτός), σχηματίζονται σύνθετοι ἀντωνυμιαί, τὰς ὁποίας οἱ Γάλλοι καλοῦσιν pronoms composés, καὶ αἵτινες ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰς ἡμετέρας αὐτοπαθεῖς, ἢ μᾶλλον πρὸς τὰς τῆς νεωτέρας, ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐγὼ αὐτός (moi-même), σὺ ὁ ἴδιος ἢ σὺ αὐτός (toi-même), αὐτός ὁ ἴδιος, οὗτος αὐτός (lui-même).

Τοῦ α'. προσώπου.

Ἑνικός.

nom.	moi-même	ἐγὼ αὐτός (ἐγὼ ὁ ἴδιος)
gén.	de moi-même	ἐμαυτοῦ (περὶ) ἐμοῦ αὐτοῦ
dat.	à moi-même	ἐμαυτῷ (εἰς ἐμέ τὸν ἴδιον)
acc.	moi-même	ἐμαυτόν (ἐμὲ τὸν ἴδιον)
abl.	de moi-même	ἀπ' ἐμαυτοῦ (ἐξ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου).

Πληθυντικός.

nom.	nous-mêmes	ἡμεῖς αὐτοί
gén.	de nous-mêmes	ἡμῶν αὐτῶν
dat.	à nous mêmes	ἡμῖν αὐτοῖς
acc.	nous-mêmes	ἡμᾶς αὐτούς
abl.	de nous-mêmes	ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν.

Τοῦ β'. προσώπου.

Ἑνικός.

nom.	toi-même	σὺ αὐτός (σὺ ὁ ἴδιος)
gén.	de toi-même	σεαυτοῦ (σοῦ τοῦ ἰδίου)
dat.	à toi-même	σεαυτῷ
acc.	toi-même	σεαυτόν
abl.	de toi-même	ἐκ σεαυτοῦ (ἀφ' ἑαυτοῦ σου).

Πληθυντικός.

nom.	vous-mêmes	ὑμεῖς αὐτοί (σεῖς οἱ ἴδιοι)
gén.	de vous-mêmes	ὑμῶν αὐτῶν
dat.	à vous-mêmes	ὑμῖν αὐτοῖς
acc.	vous-mêmes	ὑμᾶς αὐτούς
abl.	de vous-mêmes	ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν.

Τοῦ γ'. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	lui-même	οὗτος αὐτὸς (αὐτὸς ὁ ἴδιος)
gén.	de lui-même	ἐαυτοῦ (αὐτοῦ τοῦ ἰδίου)
dat.	à lui-même	ἐαυτῷ (εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον)
acc.	lui-même	ἐαυτὸν (αὐτὸν τὸν ἴδιον)
adl.	de lui-même	ἄφ' ἐαυτοῦ (ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου).

Πληθυντικός.

nom.	eux-mêmes	οὗτοι αὐτοί (αὐτοὶ οἱ ἴδιοι)
gén.	d'eux-mêmes	ἐαυτῶν (αὐτῶν τῶν ἰδίων)
dat.	à eux-mêmes	ἐαυτοῖς (αὐτοῖς τοῖς ἰδίοις)
acc.	eux-mêmes	ἐαυτοὺς (αὐτοὺς τοὺς ἰδίους)
abl.	d'eux-mêmes	ἄφ' ἐαυτῶν (ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων).

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	elle-même	αὕτη ἡ ἴδια.
gén.	d'elle-même	ἐαυτῆς (αὐτῆς τῆς ἰδίας)
dat.	à elle-même	ἐαυτῇ (εἰς αὐτὴν τὴν ἴδιαν)
acc.	elle-même	ἐαυτήν (αὐτὴν τὴν ἴδιαν)
abl.	d'elle-même	ἄφ' ἐαυτῆς (ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας).

Πληθυντικός.

nom.	elles-mêmes	αὗται αἱ ἴδιαι
gén.	d'elles-mêmes	ἐαυτῶν (αὐτῶν τῶν ἰδίων)
dat.	à elles-mêmes	ἐαυταῖς (εἰς αὐτάς τὰς ἰδίας)
acc.	elles-mêmes	ἐαυτάς (αὐτάς τὰς ἰδίας)
abl.	d'elles-mêmes	ἄφ' ἐαυτῶν (ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων).

Περὶ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.

§. 49. Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι γίνονται ἐκ τῶν προσωπικῶν καὶ ἐπομένως ἐμφαίνουσι κτήματα, α', β', καὶ γ' προσώπου, ὡς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκ τῆς γενικῆς ἐμοῦ γίνεται ἐμός, ἐκ τῆς σοῦ γίνεται σός, καὶ ἐκ τῆς οὗ τρίτου προσώπου γίνεται ἐός· οὕτως εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκ τῆς γενικῆς de moi γίνεται le mien, ὁ ἐμός (ὁ ἰδικός μου), ἐκ τῆς τοῦ β'. προσώπου de toi γίνεται le tien, ὁ σός (ὁ ἰδικός σου), καὶ ἐκ τῆς soi γίνεται le sien, ὁ ἐός (ὁ ἰδικός του).

Ἐκ τοῦ ἐνικοῦ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν γίνονται κτητικαὶ ση-

μαίνουσαι ἐν ἡ πολλὰ κτήματα, *ά, έ, ή γ'* προσώπου· ἐκ δὲ τῶν πληθυντικῶν *nous* (ἡμεῖς), *vous* (ὕμεῖς), καὶ *leur* (αὐτοῖς), γίνονται κτητικάι ἀντωνυμίαι *le nôtre*, ὁ ἡμέτερος (ὁ ἰδικός μας)· *le vôtre*, ὁ ὑμέτερος (ὁ ἰδικός σας)· *le leur*, ὁ σφέτερος (ὁ ἰδικός των), ἐμφαίνουσαι πολλοὺς κτήτορας καὶ ἐν κτῆμα *ά, έ, ή, γ'* προσώπου. Τὰ δὲ πληθυντικά τούτων *les nôtres*, οἱ ἡμέτεροι (οἱ ἰδιοίμας)· *les vôtres*, οἱ ὑμέτεροι (οἱ ἰδιοί σας)· *les leurs*, οἱ σφέτεροι (οἱ ἰδιοί των)· σημαίνουσι καὶ πολλοὺς κτήτορας καὶ πολλὰ κτήματα τῶν τριῶν προσώπων.

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτῆμα τοῦ *ά*. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	le mien	ὁ ἐμός (ὁ ἰδικός μου)
gén.	du mien	τοῦ ἐμοῦ (τοῦ ἰδικοῦ μου)
dat.	au mien	τῷ ἐμῷ (εἰς τὸν ἰδικόν μου)
acc.	le mien	τὸν ἐμόν (τὸν ἰδικόν μου)
voc.	(ὁ mien) (*)	(ὦ ἐμέ) (ὦ . . . μου)
abl.	du mien	παρὰ τοῦ ἐμοῦ (ἐκ τοῦ ἰδικοῦ μου).

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ *ά*. προσώπου.

Πληθυντικόν.

nom.	les miens	οἱ ἐμοὶ (οἱ ἰδιοί μου)
gén.	des miens	τῶν ἐμῶν (τῶν ἰδικῶν μου)
dat.	aux miens	τοῖς ἐμοῖς (εἰς τοὺς ἰδικούς μου)
acc.	les miens	τοὺς ἐμούς (τοὺς ἰδικούς μου)
voc.		
abl.	des miens	ἐκ τῶν ἐμῶν.

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτῆμα τοῦ *ά*. προσώπου.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	la mienne	ἡ ἐμή (ἡ ἰδική μου)
gén.	de la mienne	τῆς ἐμῆς (τῆς ἰδικῆς μου)
dat.	à la mienne	τῇ ἐμῇ (εἰς τὴν ἰδικήν μου)
acc.	la mienne	τὴν ἐμήν (τὴν ἰδικήν μου)
voc.	(*)	ὦ ἐμή (ὦ . . . μου)
abl.	de la mienne	ἐκ τῆς ἐμῆς.

(*) Ἀντὶ τῆς κλητικῆς ὁ *mien*, μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι τὸ κτητικόν

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ α'. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	les miennes	αἱ ἐμαῖ (αἱ ἰδικαί μου)
gén.	des miennes	τῶν ἐμῶν (τῶν ἰδικῶν μου)
dat.	aux miennes	ταῖς ἐμαῖς (εἰς τὰς ἰδικάς μου)
acc.	les miennes	τὰς ἐμάς (τὰς ἰδικάς μου)
voc.		
abl.	des miennes	ἐκ τῶν ἐμῶν ἢ (ἀπὸ τὰς ἐμάς).

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτῆμα τοῦ α'. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	le nôtre	ὁ ἡμέτερος (ὁ ἰδικός μας)
gén.	du nôtre	τοῦ ἡμετέρου (τοῦ ἰδικοῦ μας)
dat.	au nôtre	τῷ ἡμετέρῳ (εἰς τὸν ἰδικόν μας)
acc.	le nôtre	τὸν ἡμέτερον (τὸν ἰδικόν μας)
abl.	du nôtre	ἐκ τοῦ ἡμετέρου (ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας)

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	la nôtre	ἡ ἡμετέρα (ἡ ἰδική μας)
gén.	de la nôtre	τῆς ἡμετέρας (τῆς ἰδικῆς μας)
dat.	à la nôtre	τῇ ἡμετέρᾳ (εἰς τὴν ἰδικὴν μας)
acc.	la nôtre	τὴν ἡμετέραν (τὴν ἰδικὴν μας)
abl.	de la nôtre	ἐκ τῆς ἡμετέρας (ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας).

Πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ α'. προσώπου.

Πληθυντικός δι' ἀμφότερα τὰ γένη.

nom.	les nôtres	οἱ ἡμέτεροι, αἱ ἡμέτεραι (αἱ ἰδικαί μας)
gén.	des nôtres	τῶν ἡμετέρων (τῶν ἰδικῶν μας) κτλ.
dat.	aux nôtres	τοῖς ἡμετέροις, ταῖς ἡμετέραις
acc.	les nôtres	τοὺς ἡμετέρους, τὰς ἡμετέρας.
abl.	des nôtres	ἐκ τῶν ἡμετέρων.

ἐπίθετον πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται λόγος, ὁ mon enfant· τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐκφράζομεν διὰ τῆς κλητικῆς τοῦ ὀνόματος (τοῦ κτήματος) καὶ τῆς γενικῆς τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, ὦ τέκνον μου· ὁ mon fils! ὦ υἱέ μου! ἤ.

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτῆμα τοῦ θ'. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	le tien	ὁ σός (ὁ ἰδικός σου)
gén.	du tien	τοῦ σοῦ (τοῦ ἰδικοῦ σου)
dat.	au tien	τῷ σῷ (εἰς τὸν ἰδικόν σου)
acc.	le tien	τὸν σὸν (τὸν ἰδικόν σου)
abl.	du tien	ἐκ τοῦ σοῦ (ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου).

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ θ'. προσώπου.

Πληθυντικὸς.

nom.	les tiens	οἱ σοὶ (οἱ ἰδικοί σου)
gén.	des tiens	τῶν σῶν (τῶν ἰδικῶν σου)
dat.	aux tiens	τοῖς σοῖς (εἰς τοὺς ἰδικούς σου)
acc.	les tiens	τοὺς σοὺς (τοὺς ἰδικούς σου)
abl.	des tiens	ἐκ τῶν σῶν (ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου)

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτῆμα τοῦ θ'. προσώπου.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	la tienne	ἡ σή (ἡ ἰδική σου)
gén.	de la tienne	τῆς σῆς (τῆς ἰδικῆς σου)
dat.	à la tienne	τῇ σῇ (εἰς τὴν ἰδικήν σου)
acc.	la tienne	τὴν σὴν (τὴν ἰδικήν σου)
abl.	de la tienne	ἐκ τῆς σῆς (ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου)

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ θ'. προσώπου.

Πληθυντικὸς.

nom.	les tiennes	αἱ σαὶ (αἱ ἰδικαὶ σου)
gén.	des tiennes	τῶν σῶν (τῶν ἰδικῶν σου)
dat.	aux tiennes	ταῖς σαῖς (εἰς τὰς ἰδικάς σου)
acc.	les tiennes	τὰς σὰς (τὰς ἰδικάς σου)
abl.	des tiennes	ἐκ τῶν σῶν (ἀπὸ τὰς ἰδικάς σου)

Πολλοὶ κτήτορες καὶ ἐν κτῆμα τοῦ θ'. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	le vôtre	ὁ ὑμέτερος (ὁ ἰδικός σας)
gén.	du vôtre	τοῦ ὑμετέρου (τοῦ ἰδικοῦ σας)
dat.	au vôtre	τῷ ὑμετέρῳ (εἰς τὸν ἰδικόν σας)
acc.	le vôtre	τὸν ὑμέτερον (τὸν ἰδικόν σας)
abl.	du vôtre	ἐκ τοῦ ὑμετέρου (ἀπὸ τὸν ἰδικόν σας).

Θυληκὸν ἐνικόν.

nom.	la vôtre	ἡ ὑμετέρα (ἡ ἰδική σας)
gén.	de la vôtre	τῆς ὑμετέρας (τῆς ἰδικῆς σας)
dat.	à la vôtre	τῇ ὑμετέρᾳ (εἰς τὴν ἰδικὴν σας)
acc.	la vôtre	τὴν ὑμετέραν (τὴν ἰδικὴν σας)
abl.	de la vôtre	ἐκ τῆς ὑμετέρας (ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας).

Πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ β'. προσώπου.

Πληθυντικός δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη.

nom.	les vôtres	οἱ ὑμέτεροι, αἱ ὑμέτεραι (αἱ ἰδικαί σας)
gén.	des vôtres	τῶν ὑμετέρων (τῶν ἰδικῶν σας) κτλ.
dat.	aux vôtres	τοῖς ὑμετέροις, ταῖς ὑμετέραις
acc.	les vôtres	τοὺς ὑμετέρους, τὰς ὑμετέρας
abl.	des vôtres	ἐκ τῶν ὑμετέρων.

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτήμα τοῦ γ'. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	le sien	(ὁ ἐός) ὁ ἰδικός	} του ἢ της.
gén.	du sien	τοῦ ἰδικοῦ	
dat.	au sien	εἰς τὸν ἰδικόν	
acc.	le sien	τὸν ἰδικόν	
abl.	du sien	ἀπὸ τὸν ἰδικόν	

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ γ'. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	les siens	(οἱ ἐοί) οἱ ἰδικοί	} του ἢ της.
gén.	des siens	τῶν ἰδικῶν	
dat.	aux siens	εἰς τοὺς ἰδικούς	
acc.	les siens	τοὺς ἰδικούς	
abl.	des siens	ἐκ τῶν ἰδικῶν	

Εἷς κτήτωρ καὶ ἐν κτήμα τοῦ γ'. προσώπου.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	la sienne	(ἡ ἐή) ἡ ἰδική	} της ἢ του.
gén.	de la sienne	τῆς ἰδικῆς	
dat.	à la sienne	εἰς τὴν ἰδικήν	
acc.	la sienne	τὴν ἰδικήν	
abl.	de la sienne	ἐκ τῆς ἰδικῆς	

Εἷς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ γ'. προσώπου.

Πληθυντικός.

nom.	les siennes	(αἱ εἰ) αἱ ἰδικαί	} της ἡ του.
gén.	des siennes	τῶν ἰδικῶν	
dat.	aux siennes	εἰς τὰς ἰδικάς	
acc.	les siennes	τὰς ἰδικάς	
abl.	des siennes	ἐκ τῶν ἰδικῶν	

Πολλοὶ κτήτορες καὶ ἓν κτήμα τοῦ γ'. προσώπου.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	le leur	ὁ σφετέρος (ὁ ἰδικός των)
gén.	du leur	τοῦ σφετέρου (τοῦ ἰδικοῦ των)
dat.	au leur	τῷ σφετέρῳ (εἰς τὸν ἐδικόν των)
acc.	le leur	τὸν σφέτερον (τὸν ἰδικόν των)
abl.	du leur	ἐκ τοῦ σφετέρου (ἀπὸ τὸν ἰδικόν των).

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	la leur	ἡ σφετέρα (ἡ ἰδική των)
gén.	de la leur	τῆς σφετέρας (τῆς ἰδικῆς των)
dat.	à la leur	τῇ σφετέρᾳ (εἰς τὴν ἰδικὴν των)
acc.	la leur	τὴν σφετέραν (τὴν ἰδικὴν των)
abl.	de la leur	ἐκ τῆς σφετέρας (ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των).

Πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα τοῦ γ'. προσώπου.

Πληθυντικὸς δ' ἀμφότερα τὰ γένη.

nom.	les leurs	οἱ σφέτεροι (οἱ ἰδικοὶ των), αἱ σφέτεραι (αἱ...των)
gén.	des leurs	τῶν σφετέρων (τῶν ἰδικῶν των) κτλ.
dat.	aux leurs	τοῖς σφετέροις, ταῖς σφετέραις
acc.	les leurs	τοὺς σφετέρους, τὰς σφετέρας
abl.	des leurs	ἐκ τῶν σφετέρων.

ΣΗΜ. Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ὡς γινόμεναι ἐκ τῶν προσωπικῶν δὲν δύνανται νὰ ἀναφέρωνται εἰς πράγματα ἢ εἰς ζῶα, πρὸ πάντων αἱ κτητικαὶ τοῦ ἀ. καὶ ὅ. προσώπου· τὸ τρίτον δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἐπὶ ἀψύχων καὶ ζώων· περὶ τοῦτου ἀναφέρονται εἰς τὸ συντακτικόν. Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἀναφέρονται πάντοτε εἰς προηγούμενα οὐσιαστ. ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ἔλαβον τὰς ἰδικάς μου j'ai reçu les miennes, χωρὶς πρότερον νὰ εἰπώμεν τὸ οὐσιαστ. ὅτιον, ὁ θεὸς σου δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας τῷ ἔστειλαν ἐκ Παρισίων· ἐγὼ ἔλαβον τὰς ἰδικάς μου σήμερον τὸ πρωί. Votre on-

ele n'a pas encore reçu les lettres qu'on lui a envoyées de Paris. Moi, j'ai reçu les miennes ce matin.

Ὁ πληθυντικός ἀριθμὸς καὶ τῶν τριῶν γενῶν ἔχει κοινὸν τύπον δι' ἀμφότερα τὰ γένη, nôtre, vôtre, leur καὶ leurs· καὶ τὸ μὲν α'. καὶ β'. πρόσωπον διαφέρεισι τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου κατὰ τὴν περισπωμένην, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει τοῦτο. Προσέτι ὁ πληθυντικός τοῦ α'. καὶ β'. προσώπου, ὁ ἐμφαίνων πολλοὺς κτήτορας καὶ πολλὰ κτήματα, τοῦ μὲν κτητικοῦ ἐπιθέτου εἶναι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, τῆς δὲ κτητικῆς ἀντωνυμίας les nôtres, les vôtres.

Περὶ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν.

§. 50. Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι (les pronoms démonstratifs) χρησιμεύουσι πρὸς δεῖξιν τῶν ἐμφύχων καὶ ἀψύχων ὄντων.

Ἡ πρώτη βᾶσις, ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζονται πᾶσαι αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι τὸ μῦθον *ce* (τοῦτο ἢ ἐκεῖνο), τὸ ὁποῖον δὲν λέγεται μεμονωμένον· προταττόμενον δὲ τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας *lui*, τοῦ ἀρσενικοῦ γένους καὶ *elle* τοῦ θηλ. σχηματίζει τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν *celui* (ἐκεῖνος), καὶ *celle* (ἐκείνη) διὰ τὸν ἐνικὸν ἀριθμόν. ἐκ δὲ τοῦ πληθ. *eux* καὶ *elles* σχηματίζεται ὡσαύτως διὰ τοῦ μῦθου *ce* ὁ πληθυντικός *ceux* (ἐκεῖνοι), καὶ *celles* (ἐκεῖναι), αἵτινες λέγονται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	<i>celui</i> (*)	ἐκεῖνος	<i>celle</i>	ἐκείνη
gén.	<i>de celui</i>	ἐκείνου	<i>de celle</i>	ἐκείνης
dat.	<i>à celui</i>	ἐκείνῳ	<i>à celle</i>	ἐκείνῃ
acc.	<i>celui</i>	ἐκεῖνον	<i>celle</i>	ἐκείνην
(point de voc.)		(ἄνευ κλητ.)		
abl.	<i>de celui</i>	ἀπ' ἐκείνου ἢ ἐξ ἐκείνου.	<i>de celle</i>	ἐξ ἐκείνης.

(*) Ἡ δεικτικὴ αὕτη ἀντων. οὐδέποτε προηγείται τοῦ οὐσιαστικοῦ, καθὼς ἐπίσης δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ προτάττηται τῆς παθ. μτχ. εἰ καὶ πολλοὶ τὴν μεταχειρίζονται· δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν *γαλλιστί, celui homme* (ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος), ἀλλὰ *cel homme*· δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν, ὡσαύτως, *celle faite* (ἐκείνη ἡ γενομένη), ἀλλὰ *celle qui a été faite*. Ἡ ἀντωνυμία *celui* ἢ *celle*, καθὼς καὶ ὁ πληθυντικός τούτων προηγείται μόνον τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας *qui* ἢ *que* καὶ *dont*.

(ΓΑΛ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

9

Πληθυντικός.			
nom.	ceux	ἐκεῖνοι	celles ἐκεῖναι
gén.	de ceux	ἐκείνων	de celles ἐκείνων
dat.	à ceux	ἐκείνοις ἢ εἰς ἐκείνους	à celles ἐκείναις
acc.	ceux	ἐκείνους	celles ἐκείνας
abl.	de ceux	ἐξ ἐκείνων ἢ ἀπ' ἐκείνους.	de celles ἐξ ἐκείνων ἀπ' ἐκείνας.

ΣΗΜ. Ὅταν εἰς τὸ celui καὶ ceux ἢ celle καὶ celles, προσθέσωμεν τὸ ἐπιρρήμ. μόριον, ci (ἔδω) διαστέλλομεν τὰ πληθὺν ἡμῶν κείμενα πρόσωπα ἢ πράγματα τῶν μακρὰν ἡμῶν προσθέτοντες δὲ εἰς τὰς αὐτὰς ἀντῶν. τὸ là (ἐκεῖ) ἐκφράζομεν τὰ μακρὰν ἡμῶν ὅσον, celui-ci (οὗτος), celui-là (ἐκεῖνος), ceux-ci (οὗτοι), αὐτοὶ ἐδῶ· celui-là (ἐκεῖνος ἐκεῖ), celle-ci (αὕτη), celle-là (ἐκείνη ἐκεῖ), celles-ci (αὗται), celles là (ἐκεῖναι), ἀντιστοιχοῦσιν ὡσαύτως πρὸς τὸ ἐλλ. ὁ δε, ἡ δε, τό δε· celui-ci (ὁ δε), celle-ci (ἡ δε), ceci (τό δε) κτλ.

Πράκειμένῳ λόγῳ περὶ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων εἰς προηγουμένην τινὰ πρότασιν, μεταχειρίζομεθα εἰς τὴν ἐπομένην τὸ celui-ci, ceux-ci, διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὸ πλησιέστερον (τὸ τελευταῖον) καὶ celui-là, διὰ τὸ προηγούμενον, ὅσον ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης διεκρίθησαν μεγάλως κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἀλλ' οὗτος (ὁ Ἀριστείδης) διὰ τὴν δικαιοσύνην του, ἐκεῖνος δὲ (ὁ Θεμιστοκλῆς) διὰ τὴν μεγάλην εὐφυίαν του· Thémistocle et Aristides s'étaient fait distinguer dans l'antiquité, celui-ci (Aristide) par l'intégrité de son caractère, celui-là (Thémistocle) par son grand génie.

Τὸ μόριον ce ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμία προηγεῖται ἀείποτε ἢ τῶν ἀναφορικῶν qui, que ἢ dont, ἢ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος.

Προηγούμενον τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας δὲν λέγεται ἐπὶ προσώπων, ἀλλ' ἐπὶ ἀφηρημένων κυρίως καὶ ἀψύχων πραγμάτων καὶ οὐδέποτε ἀπαντᾶται εἰς τὸν πληθυντικόν· ὥστε ὅταν ἡμεῖς λέγωμεν· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἢ ἐκεῖνα τὰ ὅποια, γαλλ. ἐκφράζεται πάντοτε ἐνικῶς διὰ τοῦ ce que· ὅσον, ὅ,τι εἴπομεν, ce que nous avons dit· ὅσα ἀνεφέραμεν, tout ce que nous avons rapporté· εἶναι δὲ ἀείποτε ἀρσ. γένους, καὶ κλίνεται ὡς ἐξῆς:

nom.	ce qui (*)	} ἢ que
gén.	de ce qui	
dat.	à ce qui	
acc.	ce qui	
abl.	de ce qui	

(*) Μεταχειρίζομεθα τὸ qui μετὰ τὸ ce εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ἐὰν τοῦτο

Τὸ ce προηγούμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τίθεται πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἐνῷ τὸ ὑπαρκτικὸν δύναται νὰ ᾔῃ καὶ εἰς ἐνικὸν καὶ εἰς πληθυντικ. ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενον ὑποκείμενον λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων· ἀναφερόμενον δὲ εἰς ἐπόμενον λέγεται ἐπὶ ἀφύχων καὶ ἀφηρημένων· πότε δὲ τὸ ὑπαρκτ. ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικ. καὶ πότε εἰς πληθ. γ'. πρόσωπον προηγούμενον τοῦ δεικτ. μορίου ce· τοῦτο ἀναφέρεται ἔκτενως εἰς τὸ B'. Βιβλ. τῆς παρουσίας Γραμματικῆς.

Τὸ ce ἐνούμενον μετὰ τῶν ἐπιρρήμάτων là καὶ ici σχηματίζει δεικτικὴν ἀντωνυμίαν ceci (τοῦτο), καὶ cela (ἐκεῖνο), λεγομένην καὶ ἐπὶ ἀφύχων καὶ ἐπὶ ἀφηρημένων πραγμάτων ἄνευ οὐσιαστικοῦ· τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ τῶν πλησίων, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τῶν μακράν· οἷον, ceci ne me regarde pas (τοῦτο δὲν μὲ ἀποθλίπει)· cela vous regarde (ἐκεῖνο σὲ ἀποθλίπει).

Ἀμφότερα ταῦτα κλίνονται ἀνδρόθως μέχρις ἐνικοῦ ἀριθμοῦ· καὶ ἡ μὲν ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἐκφέρονται ἀνδρόθως καὶ ἀπροθέτως, ἡ δὲ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ διακρίνονται διὰ τῆς προθέσεως de, ἥτις προτάσσεται τούτων, καὶ ἡ ὁριστικὴ διὰ τῆς à.

Ἐνικόν.

Ἐνικόν.

nom.	ceci	τοῦτο	cela	ἐκεῖνο
gén.	de ceci (en)	τούτου	de cela (en)	ἐκείνου
dat.	à ceci	τούτῳ	à cela	ἐκείνῳ
acc.	ceci	τούτον	cela	ἐκεῖνον
abl.	de ceci (en)	ἐκ τούτου	de cela (en)	ἐξ ἐκείνου.

ΣΗΜ. Πολλάκις καὶ τὸ cela ἐξηγεῖται εἰς τὴν ἑλληνικ. διὰ τοῦ δεικτικοῦ, τοῦτο· οἷον, je ne parle pas de cela, δὲν ὁμιλῶ περὶ τούτου· καὶ τότε μόνον ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ἐκεῖνο, ὅταν λέγεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ceci· οἷον, τοῦτο καὶ ἐκεῖνο δὲν ἐπαρκοῦσι πρὸς ἐξήγησιν τῶν φαινομένων, ceci et cela ne suffisent pas pour expliquer les phénomènes. Ἀντὶ τοῦ de ceci ὃ de cela, πολλάκις μεταχειρίζομεθα τὸ en, ὡς συντομώτερον καὶ γλαφυρότερον· οἷον, ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, n'en parlons plus, ἀντὶ τοῦ ne parlons plus de cela, κτλ. ἐτέρᾳ διάκρισις μεταξὺ τοῦ cela καὶ ceci, ἔχου-

ᾗναι ὑποκείμενον τῆς ἐπομένης προτάσεως, οἷον· ce qui a contribué ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συνετέλεσε· μετὰ τὸ ce τίθεται τὸ que ὅταν τοῦτο ᾔῃ ἀντικείμενον τῆς προτάσεως, ὡς ce que nous avons vu (ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶδομεν)· προηγεῖται ὁμοίως καὶ τῆς dont, οἷον· ce dont il est question (ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται λόγος).

σα πολλήν σχέσηιν πρὸς τὴν ἀνωτέρω, εἶναι ὅτι γινομένου λόγου περὶ ἀντικειμένου τινὸς εἰς πρότασιν λεχθεῖσαν ἤδη, μεταχειρίζομεθα τὸ *eela*· οἶον, *vous avez entendu bien cela, n'est-ce pas?* προκειμένου δὲ περὶ πράγματος λεχθισομένου ὅσον οὐπω, μεταχειρίζομεθα τὸ *ceci*· οἶον, *vous allez maintenant entendre ceci* (ἤκουσες καλῶς ἐκεῖνο, δὲν εἶναι ἀληθές, τώρα θ' ἀκούσης τοῦτο (τὸ ἄλλο), ὥστε περὶ τοῦ ἤδη λεχθέντος λέγομεν *cela* ὡς ἀποτέρου, περὶ δὲ τοῦ λεχθισομένου ἀμέσως (ἀκολούθως) μεταχειρίζομεθα τὸ *ceci* ὡς πλησιεστέρου.

Τὸ *cela* συναιρεῖται εἰς *ça* καὶ λέγεται οἰκείως· *vous allez voir ça* (τώρα θὰ τὸ ἰδῇς), *ça ne va pas bien* (αὐτὸ δὲν ἔχει καλῶς, δὲν πηγαίνει καλὰ), *je ne parle pas de ça, moi*, (δὲν ὁμιλῶ περὶ τούτου, ἐγώ).

Περὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν.

§. 51. Αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι (les pronoms relatifs) ἀναφέρονται εἰς προηγούμενα οὐσιαστικά, τὰ ὅποια αὗται ἀναπληροῦσιν· εἶναι δὲ αἱ ἑξῆς: *lequel* (ὁ ὁποῖος), *laquelle* (ἡ ὁποία), *qui* (ὅστις, ἥτις, ὅπερ), *dont* (τοῦ ὁποίου), *quoi* (τὸ ὁποῖον).

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	<i>lequel</i>	ὁ ὁποῖος
gén.	<i>duquel</i> (dont)	τοῦ ὁποίου
dat.	<i>auquel</i>	τῷ ὁποίῳ (εἰς τὸν ὁποῖον)
acc.	<i>lequel</i>	τὸν ὁποῖον
abl.	<i>duquel</i> (dont)	ἐκ τοῦ ὁποίου

Πληθυντικός.

nom.	<i>lesquels</i>	οἱ ὁποῖοι
gén.	<i>desquels</i> (dont)	τῶν ὁποίων
dat.	<i>auxquels</i>	τοῖς ὁποίοις (εἰς τοὺς ὁποίους)
acc.	<i>lesquels</i>	τοὺς ὁποίους
abl.	<i>desquels</i> (dont)	ἐκ τῶν ὁποίων.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	<i>laquelle</i>	ἡ ὁποία
gén.	<i>de laquelle</i> (dont)	τῆς ὁποίας
dat.	<i>à laquelle</i>	τῇ ὁποίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν
acc.	<i>la quelle</i>	τὴν ὁποίαν
abl.	<i>de laquelle</i> (dont)	ἐκ τῆς ὁποίας.

Πληθυντικός.

nom.	lesquelles	αἱ ὁποῖαι
gén.	desquelles (dont)	τῶν ὁποίων
dat.	auxquelles	ταῖς ὁποίαις (εἰς τὰς ὁποίας)
acc.	lesquelles	τὰς ὁποίας
abl.	desquelles (dont)	ἐκ τῶν ὁποίων.

Ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	qui	ὃς ἡ ὅστις ἡ (ἥτις)	ὁ ὁποῖος ἡ ὁποία
gén.	de qui (dont)	οὗ (τινος) ἧς (τινος)	de quoi τοῦ ὁποίου
dat.	à qui	ᾧ (τινι) ᾗ (τινι)	à quoi τῷ ὁποίῳ
acc.	qui	ὃν (τινα) ἣν (τινα)	quoi τὸ ὁποῖον
abl.	de qui (dont)	ἐξ οὗ ἐξ ἧς	de quoi ἐκ τοῦ ὁποίου.

Πληθυντικός.

nom.	qui	οἱ (τινες) αἱ (τινες)
gén.	de qui (dont)	ᾧων (τινων)
dat.	à qui	οἷς (τισι) αἷς (τισι)
acc.	qui (que)	οὓς (τινας) ᾗς (τινας)
abl.	de qui (dont)	ἐξ ᾧων (τινων) δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη.

ΣΗΜ. Ἡ leuel laquelle εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ ἄρθρου le (ὁ) καὶ la (ἡ) καὶ ἐκ τοῦ quel (ποῖος), quelle (ποία)· κλίνεται καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ὡς τοὺς ἀριθμοὺς μετὰ τοῦ ἄρθρου, λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων· δύναται πολλάκις νὰ προηγηθῇ καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται· οἶον, laquelle lettre (ἡ ὁποία ἐπιστολή), δὲν ἔπεται ὅμως μετὰ τὰς δεικτικὰς celui, celle ἢ ce, δὲν λέγεται celui leuel ἢ celle laquelle, ἀλλὰ celui qui, ἢ celle qui, ἢ que κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην πτῶσιν.

Dont, δὲν ἔχει ἄλλον τύπον ἐκτὸς τούτου, χρησιμεύει ὡς γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν καὶ ἀριθμῶν· λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, προτιμᾶται τῶν duquel, delaquelle, des quels, desquelles, ὡς συντομώτερον· ἐκτὸς μόνον ὅταν δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιλογία ὡς πρὸς τὰ προηγούμενα πρόσωπα ἢ πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται, ὅταν, δι' ἁλθῇ, ταῦτα εἶναι διαφόρου γένους, τότε ἀναγκάως μεταχειριζόμεθα πρὸς τελείαν διάκρισιν τοῦ προσώπου τὴν leuel ἢ laquelle· οἶον, j'ai parlé de cette affaire à Madame et à Monsieur T. leuel m'a promis ᾧ. ὠμίλησα περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Κυρίαν ὡς εἰς τὸν Κύριον T. ὅστις μὲ ὑπεσχέθη ᾧ.

Qui· λέγεται δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη· ὁ αὐτὸς τύπος τοῦ ἐνικοῦ χρησιμεύει δι' ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμοὺς, ἔπεται πάντοτε εἰς τὸ οὐσιαστικὸν εἰς ὃ ἀναφέρεται, ἢ εἰς τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν, celui, celle, ce, κτλ. καὶ ἡ μὲν ὀνομαστικὴ, καὶ ἡ αἰτιατικὴ que λέγονται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων καὶ

ζώων, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις à qui, de qui, λέγονται μόνον ἐπὶ προσώπων· ἐπὶ δὲ ζώων καὶ πραγμάτων ἀναπληροῦνται διὰ τῶν duquel, de laquelle, auquel, à laquelle κτλ. Ἡ γενικὴ καὶ ἡ ἀφαιρετικὴ δύνανται ν' ἀναπληρωθῶσι καὶ διὰ τοῦ dont. Ἡ αἰτιατικὴ ἔχει δύο τύπους qui ἔ que, τοῦ πρώτου προηγεῖται πάντοτε πρόθεσις καὶ λέγεται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων· οἷον, l'homme avec qui je suis venu ce matin (ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον ἦ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἦλθον σήμερον τὸ πρωί. Τὸ δὲ que λέγεται ἄνευ προθέσεως ἔπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· οἷον, les amis que nous avons invités (οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους προσεκαλέσαμεν)· les maisons que nous avons achetées (αἱ οἰκίαι τὰς ὁποίας ἡγοράσαμεν) κτλ. Πολλάκις ἔ αἱ πλάγια πτώσεις de qui, à qui, pour qui κτλ. λέγονται καὶ ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα προσωποποιούμεν.

Quoi λέγεται ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἀφηρημένων πραγμάτων· ἡ ὄνομ. δὲν εἶναι ἐν χρήσει, ἀναφέρεται καὶ εἰς πληθ. καὶ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν οὐσιαστικῶν, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἔχῃ πρόθεσιν πρὸ αὐτοῦ· λέγεται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἡ δὲ αἰτιατικὴ ἔχει δύο τύπους quoi καὶ que· τοῦ πρώτου προηγεῖται πάντοτε πρόθεσις, ὁ δὲ δεύτερος ἐκφέρεται ἄνευ προθέσεως.

Περὶ ἐρωτηματικῶν ἀντωνυμιῶν (des pronoms interrogatifs).

§. 52. Αἱ αὐταὶ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι, lequel, laquelle, qui, qu'on, que, χρησιμεύουσι καὶ ὡς ἐρωτηματικά· προσέτι δὲ καὶ ἡ quel? quelle? κλίνονται ἀπαραλλάκτως ὡς αἱ προηγούμεναι· μόνη ἡ τελευτάια quel, ἢ quelle διαφέρει τῆς lequel καὶ laquelle κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ὁποῖον παραλείπεται εἰς τὴν quel.

Ἡ lequel καὶ laquelle λέγεται ὁσάκις ἡ ἐρώτησις γίνεται περὶ πολλῶν γνωστῶν προσώπων ἢ πραγμ. μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τις ὁποῖον ἐκ τούτων εἶναι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος· οἷον, εἷς ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ ἓν φυλλάδιον... Τίς τούτων; ὁποῖος; un des professeurs de l'université vient de publier une brochure... Lequel? (des profes.)· καὶ ἐπὶ δύο, lequel des deux? πότερος; λέγεται δὲ ἄνευ οὐσ. διαφέρει τοῦ quel καθόσον τοῦτο προηγεῖται ἀείποτε τοῦ οὐσιαστ. περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐρώτησις· οἷον, quel homme est celui-là? (ποῖος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος;). Λέγεται δὲ καὶ πρὸ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· οἷον, quel est cet homme? (ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος;). Ἡ μὲν ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἐκφέρονται ἀνάρθρως καὶ ἀπροθέτως, ἡ δὲ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ διὰ τῆς προθέσεως de, καὶ ἡ δοτικὴ διὰ τῆς à, εἰς ἀμ-

φοτέρους τοὺς ἀριθμ. λέγεται ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ ζώων καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Παράδειγμα μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ:

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	quel ouvrage?	τί ἢ ποῖον σύγγραμμα (πόνημα;)
gén.	de quel ouvrage;	τίνος συγγράμματος; κτλ.
dat.	à quel ouvrage?	τίνι συγγράμματι;
acc.	quel ouvrage?	τί σύγγραμμα;
abl.	de quel ouvrage?	ἐκ τίνος συγγράμματος;

Πληθυντικός.

nom.	quels ouvrages?	τίνα συγγράμματα;
gén.	de quels ouvrages?	τίνων συγγραμμάτων;
dat.	à quels ouvrages?	τίσι συγγράμμασι; (εἰς τίνα συγγρ.)
acc.	quels ouvrages?	τίνα συγγράμματα;
abl.	de quels ouvrages?	ἐκ τίνων συγγραμμάτων.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.	quelle opinion?	τίς ἢ ποία γνώμη; (φρόνημα;)
gén.	de quelle opinion?	τίνος γνώμης; κτλ.
dat.	à quelle opinion?	τίνι γνώμῃ;
acc.	quelle opinion?	τίνα γνώμην;
abl.	de quelle opinion?	ἐκ τίνος γνώμης;

Πληθυντικός.

nom.	quelles opinions?	τίνες γνώμαι;
gén.	de quelles opinions?	τίνων γνωμῶν;
dat.	à quelles opinions?	τίσι γνώμασι; (εἰς τίνας γνώμας;)
acc.	quelles opinions?	τίνας γνώμας;
abl.	de quelles opinions?	ἐκ τίνων γνωμῶν;

Λέγεται δὲ ἡ αὐτὴ καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ οἶον, quel homme! τίς ἄνθρωπος! (κοιν. τί ἄνθρωπος!); quel hasard! ὅποια τύχη! ὅποια σύμπτωσις! κτλ. Ἐκ ταύτης γίνεται καὶ ἄοριστος ἀντωνυμία quel qu'il, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω.

Quoi καὶ que (τί;): τὸ μὲν πρῶτον ἔχει πάσας τὰς πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ, κλινομένας ἀνδρῶς ὄνομ. καὶ αἰτιατ. quoi, γεν. καὶ ἀφαιρ. de quoi, καὶ δοτ. à quoi: τὸ que δὲν ἔχει εἰ μὴ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐνικοῦ.

Ἡ μὲν ὀνομαστικὴ τοῦ *quoi* λέγεται μεμονωμένη ἄνευ ῥήματος· οἶον, *quoi?* (τί;)· μετὰ δὲ τοῦ ῥήματος, ὡς ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, εἶναι ἐν χρήσει τὸ *que* καὶ οὐχὶ τὸ *quoi*· οἶον, *qu'est-ce qu'il y a?* (τί εἶναι; τί ὑπάρχει;)· *que dites-vous?* (τί λέγετε;). Προηγουμένης δὲ προθέσεως, τὸ *que* καθίσταται ἄχρηστον καὶ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ *quoi*· οἶον, *de quoi parlez-vous?* (περὶ τίνος ὁμιλεῖτε;)· *à quoi attribuez-vous cela?* (εἰς τί ἀποδίδετε τοῦτο;)· *pour quoi l'avez-vous fait?* (διὰ τί ἐπράξατε;)· ὁμοίως ἐπομένης τῆς προθ. *de* πρὸ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιθ. ὡς ὅταν ἡμεῖς λέγωμεν; τί ὠραιότερον; τί ἀπλούστερον; *quoi de plus beau?* *quoi de plus simple?*

ΣΗΜ. Τὸ *quoi*, καὶ ἄνευ ῥήματος, δὲν λέγεται μετὰ ζυ προσώπων ἀνωτέρας τάξεως· ὅταν π. χ. ἀπετείη πρὸς ἡμᾶς τὴν λόγον ἄνθρωπος ἀνωτέρας τάξεως, ἢ πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν οἰκειότητα, εἰς περίστασιν καθ' ἣν δὲν ἀκούσωμεν τὸν λόγον, δὲν εἶναι εὐγενὲς νὰ ἐπερωτήσωμεν μὲ τὸ *quoi?* (τί;), ἀλλὰ *plait-il, monsieur?* *plait-il, madame?* ὡς ἐὰν ἐλέγομεν, τί ἀγαπᾶτε, τί εὐαρεστεῖσθε, κύριε; κυρία; ἢ τοῦλάχιστον, *monsieur dit?* ὁ κύριος λέγει; *madame dit?* ἡ κυρία λέγει;

Qui? ὡς ἐρωτηματικὴ λέγεται μόνον ἐπὶ προσώπων ἄνευ οὐσιαστικοῦ· οἶον, *qui est là?* τίς εἶναι αὐτοῦ; *qui vient?* τίς ἔρχεται; ὅταν ἐκφράζεται οὕς. μετὰ τὸ *qui*, τοῦτο χωρίζεται διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· οἶον, *qui est cet homme?* ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος; τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν ἔπηται δεικτικὴ ἀντωνυμία· οἶον, *qui est celui qui vient de passer?* ποῖος εἶναι αὐτός ὅστις διέβη τώρα;

Περὶ τῆς ἀόριστου ἀντωνυμίας.

§. 53. Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία (*pronom indéfini*) λέγεται ἀντὶ προσώπων ἢ πραγμάτων ἀγνώστων περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν ἀόριστως μὴ ὀρίζοντες δηλ. τὸ ὑποκείμεν. ἢ τὸ ἀντικείμεν. τοῦ λόγου· οἶον, *on parle* (τίς ὁμιλεῖ, ἀντὶ τοῦ, ὁμιλοῦν)· *quelqu'un m'a dit* (μοι εἶπε τις), *quiconque pense* (ὅστις συλλογίζεται) κτλ. Τὸ *on*, *quelqu'un*, *quiconque*, εἶναι ἀντωνυμῖαι ἀόριστοι, ὡς ἀντιπροσωπεύουσαι ἄγνωστα καὶ ἀπροσδιόριστα πρόσωπα. Εἶναι δὲ αἱ ἐξῆς: *on*, *quelqu'un* (τίς), *quiconque* (ὅστις), *quelconque* (ὁποιοσδήποτε), *plusieurs* (πολλοί), *qui* (ὅστις), *qui que ce soit* (ὅποιος καὶ ἂν ᾖ), *quoi que ce soit* (ὅ,τι καὶ ἂν ᾖ), *quel qu'il soit* (ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν

ἤναι), quelle qu'elle soit (ὅποιαδῆποτε καὶ ἂν ἦναι), quel que (ὅποιοσδῆποτε), quelle que (ὅποιαδῆποτε), quelque (ὅσον), tout (πᾶς), toute (πᾶσα), rien (τί), tel, telle (δεῖνα).

Ἡ πρώτη ἀόριστος ἀντωνυμία τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἶναι κοινοτάτη, εἶναι ἡ οἱ (τις), γενομένη ἐκ τοῦ homme (ἄνθρωπος), ὡς ἀπαντᾶται εἰς τὰ ἀρχαῖα γαλλ. συγγράμματα, καὶ μετὰ ταῦτα μεταβληθεῖσα εἰς τὸ, hom ἢ om, ὅθεν τελευταῖον ἔρεινεν οἱ, λέγεται μόνον ἐπὶ προσώπων· εἶναι ἐν χρήσει εἰς μόνον τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ δὲν ἔχει ἄλλην πτώσιν ἐκτὸς τῆς ὀνομαστικῆς· λεγομένη ἀπολύτως εἶναι πάντοτε ἀρσενικοῦ γένους, καὶ ἀπαιτεῖ τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθετον εἰς ἀρσενικὸν γένος· καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν· ἀναφερομένη δὲ εἰς θηλυκὸν πρόσωπον εἶναι θηλυκοῦ καὶ ἀπαιτεῖ εἰς θηλ. γένος τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθετον· συμβαίνει δὲ ἐνίοτε τοῦτο νὰ τεθῇ καὶ εἰς πληθ. ἀριθμὸν· περὶ τούτου γίνεται λόγος εἰς τὸ Β'. Βιβλίον.

Ἐν γένει ὅταν ἡμεῖς μεταχειριζώμεθα τὸ τρίτον πληθυντ. πρόσωπον τοῦ ῥήματος χωρὶς νὰ προσδιορίσωμεν τὸ ὑποκείμενον αὐτοῦ, εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκφράζομεν τὸ ταιούτον διὰ τοῦ οἱ καὶ τοῦ ῥήματος εἰς τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον· οἶον, οἱ rapporte (ἀναφέρουσι), οἱ annonce (ἀναγγέλλουσι), οἱ vient (ἔρχονται). Τὸ οἱ ἀναφέρεται πολλάκις καὶ εἰς τὸ ἄ. καὶ εἰς τὸ β'. πρόσωπον· ἀντὶ νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ ἄ. πρόσωπον je ἢ vous, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐμφαίνει ἐγωῖσμόν καὶ δεικνύει συνάμα τὴν βαρύτητα τὴν ὁποίαν προσαρτῶμεν εἰς ἡμᾶς αὐτούς· ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ μεταχειριζώμεθα εἰς ταιαύτην περίστασιν τὸ οἱ· οἶον, οἱ est heureux de vous voir, εἶμαι εὐτυχὴς διότι σᾶς βλέπω. Quand on a l'honneur de vous entretenir un instant on profite toujours de vos lumières, ὅταν ἔχω (ἔχη τις) τὴν τιμὴν νὰ συνδιαλεχθῶ μετ' ὑμῶν, ὠφελοῦμαι πάντοτε ἐκ τῶν φώτων (ἢ ἀπὸ τὰς γνώσεις) ὑμῶν ὁμοίως καὶ ἐπὶ β'. προσώπου· οἱ est malin aujourd'hui, λέγομεν πολλάκις ἀποτεινόμενοι πρὸς β'. πρόσωπον πρὸς τὸ ὁποῖον ἔχομεν σέβας· εἴθε πρωῒνός σήμερον, ἀντὶ νὰ εἴπωμεν· vous êtes malin κτλ. ἀναπληροῦνται δὲ αἱ λοιπαὶ αὐτῆς πτώσεις διὰ τῆς quelqu'un, ἥτις λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, καὶ διακρίνει γένος καὶ ἀριθμὸν.

Τὸ οἱ λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ l' πρὸς εὐφωνίαν ὅταν προηγῶνται τὰ μόρια si (ἐὰν), et (καί), ou (ἢ), où (ἐνθα), ici (ἐδῶ), qui (ὅστις)· τὸ ἀποβάλλει δὲ ὅταν ἔπωνται τὰ le, la, les, lui, leur, leurs, πρὸς ἀπο-

φυγὴν ἄλλης κακοφωνίας. Τὸ l' τοῦτο εἶναι κυρίως τὸ ἄρθρον le τὸ ὁποῖον ἀποστρέφει τὸ φωνῆεν e ἕνεκα τοῦ ἐπομένου φωνήεντος.

Ἀρσενικὸν ἐνικόν.

nom.	on ή	quelqu'un	τίς
gén.	de	quelqu'un	τινός
dat.	à	quelqu'un	τινὶ (εἰς τινά)
acc.		quelqu'un	τινά
abl.	de	quelqu'un	παρά τινος.

Πληθυντικός.

nom.		quelques-uns	τινές
gén.	de	quelques-uns	τινῶν
dat.	à	quelques-uns	τισὶ (εἰς τινάς)
acc.		quelques-uns	τινάς
abl.	de	quelques-uns	ἐκ τινων.

Θηλυκὸν ἐνικόν.

nom.		quelqu'une	τίς
gén.	de	quelqu'une	τινός
dat.	à	quelqu'une	τινὶ (εἰς τινά)
acc.		quelqu'une	τινά
abl.	de	quelqu'une	παρά τινος.

Πληθυντικός.

nom.		quelques-unes	τινές
gén.	de	quelques-unes	τινῶν
dat.	à	quelques-unes	τισὶ (εἰς τινάς)
acc.		quelques-unes	τινάς
abl.	de	quelques-unes	ἐκ τινων

Τὸ quelqu'un εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἀόριστου ἐπιθέτου quelque καὶ τοῦ ἀριθμητικοῦ un, εἰς σημασίαν ὡσαύτως ἀόριστον· καὶ εἰς μὲν τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τὸ quelqu' ἀποστρέφει τὸ e ἄφωνον· εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν ἀμφοτέρω τό τε quelque καὶ τὸ un λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ· ὥς ἀντωνυμία ἀόριστος τὸ quelqu'un ἢ quelques-uns οὐδέποτε προηγῆται τοῦ οὐσιαστικοῦ· ὅθεν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν quelques-uns livres (τινά βιβλία), ἀλλὰ quelques livres. Τὸ quelqu'un ἀναφέρεται εἰς προηγούμενα οὐσιαστικά, ἢ καὶ εἰς ἐπόμενα, χωριζόμενα δὲ διὰ τινος δεικτικῆς ἢ κτητικῆς ἀντωνυ-

μίας διὰ τῆς προθέσεως de· οἶον, quelques-uns de ces livres ont été vendus à bon prix, ἢ à bon marché (τινὰ τῶν βιβλίων τούτων ἐπωλήθησαν εἰς καλὴν τιμὴν, εὐθηνά). quelques-uns de nos amis (τινὲς τῶν ἡμετέρων φίλων) κτλ.

Quiconque ἐκ τοῦ λατινικοῦ quiconque (ὅστις οἰσθήποτε) ἢ ἀπλῶς ὅστις (ἀορίστως), λέγεται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων, ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθ. καὶ κλίνεται ἀνάρθρως· ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ quiconque, γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ de quiconque, δοτικὴ à quiconque· λεγομένη ἀορίστως ἡ ἀντωνυμία αὕτη εἶναι πάντοτε ἀρσενικοῦ γένους, ἀναφερομένη δὲ ὥρισμένως εἰς θηλυκὸν πρόσωπον, λαμβάνει τὸ γένος τούτου· οἶον, quiconque pense (ὅστις συλλογίζεται, ἀρσεν.), quiconque est bonne mère (ὅποιασδήποτε εἶναι καλὴ μήτηρ)· λέγεται ἄνευ οὐσιαστικοῦ· σημειωτέον προσέτι· ὅτι τὸ quiconque ἀναπληροῦ καὶ εἰς τὴν δευτέραν πρότασιν τὸ ὑποκείμενον αὐτῆς, δηλ. τὴν τριτοπρόσωπον ἀντωνυμίαν il· οἶον, quiconque a du goût ne compte que quatre siècles dans l'histoire du monde (ὅστις ἔχει τὴν αἰσθησιν τοῦ ὥραίου ὑπολογίζει μόνον τέσσαρας ἐποχὰς εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου)· τὸ ῥῆμα τῆς 6'. προτάσεως ne compte δὲν ἔχει πρὶ αὐτοῦ τὸ il, διότι τὸ quiconque ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῷ δύο ὑποκείμενα, τὸ celui καὶ τὸ qui, ὡς εἰ ἐλέγομεν celui, qui a du goût, ne compte κτλ.

Quelconque ἐκ τοῦ λατιν. qualiscunque (ὅποιοσδήποτε, ὅποιασδήποτε, ὅποιονδήποτε)· ὡς ἐπιθέτον ἀόριστον, ἔπεται πάντοτε εἰς τὸ οὐσιαστικόν (ἴδε περὶ ἀορίστων ἐπιθέτων)· ὡς ἀντωνυμία ἀόριστος λέγεται μεμονωμένη, εἰς ἀπάντησιν δηλαδὴ προηγουμένης ἐρωτήσεως ἐν ἣ γίνεται λόγος περὶ οὐσιαστικοῦ τινος· οἶον, prêtez-moi un livre à lire. Quel livre-voulez-vous? n'importe, quelconque· ἢ καὶ ἐπαναλαμβανομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ, un livre quelconque· εἶναι ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐν χρήσει εἰς τὸν ἐνικὸν ἐν γένει, ἐνίστε δὲ καὶ εἰς πληθυντικόν.

Quel que soit ἢ quelle que soit, quel qu'il soit, quelle qu'elle soit, ὅποιοσδήποτε ὅποιασδήποτε καὶ ἂν ᾖ (καὶ ἂν ᾖναι). Τὸ quel, quelle, τὸ ὁποῖον εἶδομεν ὡς ἐρωτήμ. ἄντων. λαμβάνει σημασίαν ἀορίστ. ἄντων. ὅταν προηγῇται τοῦ μορίου que (τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνταῦθα μόριον συνδεσμ. προταττόμενον τῆς ὑποστ.), καὶ ὅταν ἔπῃται συγχρόνως ῥῆμα ἀκολουθ. ὑπὸ οὐσ. οἶον, quels que soient les motifs (οἵαδήποτε

καὶ ἂν ὦσι τὰ αἷτια· quelles que soient les raisons (οἰοιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν οἱ λόγοι κτλ.)· σημειωτέον προτέτι ὅτι τὸ quel εἰς τιαυτήν περιστάσιν συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν τοῦ ὁποῖου προηγείται τὸ ῥῆμα· εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ quels συμφωνεῖ μὲ τὸ motifs, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρσενικοῦ γένους καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ· εἰς τὸ δεύτερον, τὸ quelles συμφωνεῖ μὲ τὸ raisons οὐσιαστ. θηλυκὸν πληθυντικόν· αἱ αὗται παρατηρήσεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸ quel qu'il soit, quelle qu'elle soit· τὸ quel, quelle συμφωνοῦσι μὲ τὸ il ἢ elle, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς προηγούμενα αὐσιαστικὰ λεχθέντα ἤδη ἀνωτέρω, ἢ τὰ ὁποῖα ἐκφράζονται ἀμέσως μετὰ τὸ ῥῆμα· οἶον, enfin son but, quel qu'il soit, est encore un secret pour nous, (τέλος πάντων ὁ σκοπὸς του, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἀγνοεῖται εἰσέτι παρ' ἡμῖν, εἶναι εἰσέτι μυστήριον δι' ἡμᾶς) κτλ. ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀντωνυμία αὕτη, ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλην πτώσιν ἐκτὸς τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ ἐνικοῦ καὶ πληθυντ. ἀριθμοῦ.

Plusieurs (πολλοί, πολλαί, πολλὰ), ἀμφοτέρων τῶν γένων, ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ὡς ἐπιθετον ἀόριστον προηγείται αείποτε τοῦ οὐσιαστικοῦ, οὐδέποτε ἔπεται· (ἐν ᾧ παρ' ἡμῖν δύναται νὰ προηγῇται τοῦ οὐς. ἢ νὰ ἔπῃται· οἶον, πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἄνθρωποι πολλοί). Ὡς ἀντωνυμία ἀόριστος, ἀναφερομένη εἰς προηγούμενα, λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἐν ἀρχῇ προτάσεως λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνάρθρως κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν, μετὰ τῆς προθέσεως de πρὸ τῆς γενικῆς καὶ ἀφαιρετικῆς καὶ τῆς à πρὸ τῆς δοτικῆς. Διὰ νὰ ἐκφράσωμεν γαλλ. τὸ ἐπίθ. πολὺς εἰς τὸν ἐνικὸν λαμβάνομεν τὸ ἐπιῤῥῆμα beaucoup (πολὺ), τὸ ὁποῖον προηγείται τοῦ οὐσιαστικοῦ μετὰ τῆς προθέσεως de· οἶον, beaucoup d'hommes (πολλοὶ ἄνθρωποι), beaucoup de femmes (πολλαὶ γυναῖκες), κτλ. (περὶ τοῦ beaucoup ἴδε τὸ συντακτ.).

Quelque προηγούμενον ἐπιθέτου, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ῥῆμα ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ que, λαμβάνει σημασίαν ἐπιῤῥηματικὴν καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὅσον· οἶον, quelque puissants que vous soyez, ὅσον ἰσχυροὶ καὶ ἂν ᾔσθε (ἴδε περὶ τούτου τὸ συντακτικόν).

Tout, toute (πᾶς, πᾶσα), ὡς ἀντωνυμία ἀόριστος λέγεται ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἀλλ' ἀναφέρεται πάντοτε εἰς προηγούμενον οὐσιαστικόν, διακρίνει γένος καὶ ἀριθμὸν, τὰς δὲ πτώσεις διὰ τῶν προθέσεων de καὶ à. Τὸ tout λαμβάνον τὴν σημασίαν τοῦ οὐσιαστικοῦ, πάντα, λέγεται

μόνον εἰς τὸ ἄρσ. γένος καὶ εἰς ἐνικὸν ἀριθ. καὶ δύναται νὰ συγκεκρι-
λαιώσῃ τὰ πρὸ αὐτοῦ οὐσιαστικά, ὅποιουδήποτε γένους ἢ ἀριθμοῦ καὶ
ἂν ᾧσιν· οἶον, οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, τὰ δένδρα, πάντα τέλος ὑπόκειν-
ται εἰς τὴν καταστροφὴν, les hommes, les animaux, les arbres,
tout est sujet à la destruction.

Τὸ tout τίθεται καὶ μετὰ τῶν προσωπικῶν καὶ δεικτικῶν ἄντωνυ-
μιῶν· ἀλλ' εἰς μὲν τὰς πρώτας ἔπεται πάντοτε, εἰς μόνον τὸν πλη-
θυντικόν, τῶν δὲ δευτέρων προηγείται· οἶον, nous tous (ἡμεῖς ὅλοι),
vous tous (σεῖς ὅλοι), eux tous (αὐτοὶ ὅλοι), ή elles toutes (αὐται
ὅλαι)· καὶ πρὸ τῶν δεικτικῶν τίθεται καὶ εἰς ἐνικὸν καὶ εἰς πλη-
θυντικὸν ἀριθμόν· οἶον, tous ceux, toutes celles κτλ. ἐξαιρεῖται τὸ
tout ce que, τὸ ὅποιον οὐδέποτε λέγεται πληθυντικῶς.

Τὸ tout λαμβάνει πολλάκις ἐπιρρηματικὴν σημασίαν καὶ ἐξηγεῖ-
ται διὰ τοῦ ὅσον· τοῦτο δὲ συμβαίνει ὅσαςκις τὸ tout προηγείται ἐπι-
θέτου μετὰ τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ τὸ qu'il ή qu'elle καὶ τὸ ὑπαρκτι-
κὸν ῥῆμα· οἶον, tout grand qu'il est, ὅσον μέγας καὶ ἂν ᾦται· la
vertu, tout austère qu'elle est, fait goûter bien des plaisirs, ή
ἀρετὴ, ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν ᾦται, παρέχει πλείστας ἡδονάς (ἴδε ἀό-
ριστα ἐπίθετα)· ἀντὶ τοῦ ὑπαρκτ. δύναται νὰ ᾦται καὶ ἄλλο ῥῆμα.

Rien, σημαῖνον, τί, πρᾶγμα τι, εἶναι ἄντωνυμία, γένους ἄρσε-
νικοῦ, λεγομένη ἐπὶ ἐρωτήσεως· οἶον, y a-t-il rien de plus éton-
nant? ὑπάρχει τι μᾶλλον ἀπορίας ἄξιον; γίνεται ἐκ τοῦ λατ. res
(πρᾶγμα)· αἰτ. rem, ἐξ οὗ rien. Καὶ μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ne· οἶον,
n'y aurait-il rien qui pût...? δὲν ὑπάρχει τι τὸ ὅποιον νὰ δυ-
νηθῇ, (ἱκανὸν νὰ)... Ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὸν πληθ. ἄνευ ἐρωτήσεως,
ἀλλὰ τότε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης, τιποτένια (μηδα-
μινά)· se sont des riens (εἶναι μηδαμινά, ἀσήμαντα πράγματα)· δύ-
ναται δὲ νὰ ᾦται καὶ ἀρνητικὴ ἄντωνυμία, (ἴδε κατωτέρω).

Qui. Ἡ ἄντωνυμία αὕτη ἀπαντᾶται ὡς ἄνω· εἶδομεν, ὡς ἀναφο-
ρικὴ, ὡς ἐρωτιματικὴ καὶ ὡς ἀόριστος· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ση-
μασίαν ὑπακούεται πάντοτε ή celui (qui)· οἶον, qui craint Dieu ne
craint personne (ὅστις φοβεῖται τὸν Θεὸν μηδένα δὲν φοβεῖται), hon-
ni soit qui mal y pense (ἄτιμος ἔστω ὅστις συλλογίζεται τὸ κακὸν
εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην), ἐννοεῖται celui qui, ἐκεῖνος ὅστις· εἰς τοιαύ-
την σημασίαν λέγεται μόνον ἐπὶ προσώπου καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμόν.

Qui que ce soit (ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ᾦται), σύνθετος ἐκ τοῦ qui

(ὅστις), ἐκ τοῦ *que* (καὶ *ἄν*), τοῦ *ce* (τοῦτο), καὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τῆς ὑποτακτικῆς λεγομένη ἀπολύτως ἀναφέρεται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων, καὶ εἶναι ἀρσενικοῦ γένους· ὅταν δὲ ἀναφέρεται εἰς θηλυκὸν πρόσωπον, τότε λαμβάνει καὶ τὸ γένος τοῦτου· κλίνεται ὡς ἡ *qui* διὰ τῶν προθέσεων *de* καὶ *à*· τὸ δὲ *que ce soit* μένει ἄκλιτον. Ὀνομ. *qui que ce soit*, γεν. *de qui ce soit*, δοτ. *à qui que ce soit*, αἰτιατ. *qui que ce soit*, ἀφαιρετικὴ *de qui que ce soit*, ἡ ὀνομαστικὴ αὐτῆς εἶναι σχεδὸν ἄχρηστος.

Quoi que ce soit (ὅ,τι καὶ ἂν ᾖ), λέγεται ἐπὶ ἀφύχων, καὶ ἀφηρημένων πραγμάτων, καὶ κλίνεται μέχρις ἐνικοῦ ἀριθμοῦ· λέγεται δὲ καὶ ἄνευ τοῦ *ce soit*· οἶον, *quoi que vous disiez* (ὅ,τι καὶ ἂν εἴπητε) κτλ. δὲν πρέπει νὰ τὸ συγχέωμεν μὲ τὸ *quoique* σύνδεσμον ἐναντιωματικὸν γραφόμενον διὰ μιᾶς λέξεως καὶ σημαίνοντα καίτοι, ἂν καὶ, εἰ καὶ.

Tel, telle (ὁ δεῖνα, ἡ δεῖνα), ὡς ἀντωνυμία ἀόριστος λαμβάνει πρὸ αὐτῆς τὸ *un* ἢ *une*· οἶον, *un tel*, καὶ τότε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλλήν. ὁ δεῖνα, ἡ δεῖνα κτλ. διακρίνει γένος καὶ ἀριθμὸν, λέγεται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων, ὅταν δὲ ἔπηται οὐσιαστικόν, καθὼς ἐπίσης καὶ ἄνευ τοῦ *un*· οἶον, *présents tels et tels* (παρόντων τῶν δεῖνα καὶ δεῖνα).

Τὸ *tel* σημαίνει προσέτι καὶ ἐπίτασιν καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ, τόσον μέγας, τόσον μεγάλη (*si grande*), ἀλλὰ τότε ἔπεται τὸ οὐσιαστικόν εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου χωρίζεται διὰ τοῦ ῥήματος· οἶον, *telle a été son ardeur que les premiers rangs ne purent soutenir son choc*, τοιαύτη (τόσον μεγάλη) ὑπῆρξεν ἡ ὁρμή του (ἡ ζέσις του) ὥστε αἱ πρῶται στοιχαὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποστῶσι τὴν σύγκρουσίν του. Εἰς τοιαύτην περίστασιν ὁ ἀνταποδοτικὸς ὅρος εἶναι τὸ *que*, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὥστε.

Τὸ *tel* χρησιμεύει ἐπίσης ὡς συσχετικὴ ἀντωνυμία διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὁμοιότητα δύο προσώπων· οἶον, *un homme tel que vous méritait bien cette distinction*, ἀνὴρ τοιοῦτος ὅποιος σὺ ἦτο ἄξιος τοιαύτης τιμῆς (διακρίσεως).

Ἀρρητικαὶ ἀντωνυμίαι.

§. 54. Ἀντωνυμίαι ἀρρητικαὶ (*Pronoms négatifs*) λέγονται αἱ λέξεις ἐκείναι αἵτινες λεγόμεναι ἀντὶ ἀορίστων οὐσιαστικῶν, ἐμφαί-

νοῦσι συνάμα τὴν ἄρνησιν, ὡς γινόμεναι ἐκ τῶν ἀρνητικῶν μορίων, οὐδὲ, μηδὲ, καὶ τῶν ἀριθμητικῶν, εἰς, μία, ἐξ ὧν αἱ οὐδεῖς, οὐδεμία, μηδεῖς, μηδεμία· αἱ τοιαῦται ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς Γαλλικάς, aucun, aucune· nul, nulle· personne, pas-un (οὔτε εἷς), pas-une (οὔτε μία)· rien (μηδέν)· τὰ δὲ οὐδέτερος, μηδέτερος ἐκφράζονται διὰ τῶν aucun des deux, nul d'entre eux κτλ. οἱ Γάλλοι καταλέγουσι καὶ ταύτας μεταξὺ τῶν ἀορίστων ἀντωνυμιῶν.

Περὶ τοῦ aucun, aucune, καὶ nul, nulle, ἀναφέρονται εἰς τὰ ἀόριστα ἐπίθετα ὡς ἀντωνυμίαι ἀρνητικαὶ λέγονται εἰς μόνον τὴν ἐνικὸν ἀριθ. καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμ. ὅταν δηλ. ἀναφέρονται εἰς προηγούμενα οὐσιαστικά. Ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἄνευ προηγούμενου οὐσιαστικοῦ λέγονται ἐν γένει ἐπὶ προσώπων κλίνονται ἀνάρθρως μέχρις ἐνικ. ἀριθμοῦ· διακρίνουσι τὰς πτώσεις αὐτῶν, τὴν μὲν γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν, διὰ τῆς προθ. de, τὴν δὲ δοτ. διὰ τῆς à.

Personne· ἡ λέξις αὕτη ἔχει δύο σημασίας κοινοτάτης χρήσεως· ἁ. σημαίνει πρόσωπον, ἄνθρωπον· β'. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ οὐδεῖς, οὐδεμία. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν εἶναι οὐσιαστικὸν γένους θηλ. λεγόμενον δι' ἀμφότερα τὰ γένη καὶ ἐν χρήσει εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμούς. Ὡς ἀντωνυμία ἀρνητικὴ τὸ personne εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, κλίνεται ἀνάρθρως μέχρις ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, λέγεται πάντοτε εἰς ἀρνητικὴν πρότασιν καὶ ἀναπληροῖ τὸ δεύτερον ἀρνητ. μέρος τοῦ ῥήμ. ὡσαύτως καὶ τὰ aucun, nul, pas-un· οἷον, personne n'a su nous dire, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μᾶς εἴπῃ· nul n'est si sot de croire, οὐδεὶς ποσοῦτον μωρὸς ὥστε νὰ πιστεύσῃ· καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας προτάσεις παραλείπεται τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μέρος pas.

Τὸ personne λέγεται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων.

Rien (μηδέν)· εἶδομεν ἀνωτέρω σελ. 141, τὴν ἀντωνυμίαν ταύτην ὡς ἀόριστον· δύναται δὲ νὰ ληφθῇ καὶ ὡς ἀρνητικὴ, καὶ τότε λέγεται μόνον ἐπὶ ψυχῶν καὶ ἀφηρημένων πραγμάτων· ἐν χρήσει εἰς μόνον τὸν ἐνικόν, ἀναπληροῖ τὸ δεύτερον ἀρνητικόν, καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς ἀπλοελληνικῆς τίποτε· οἷον, je n'ai rien à dire, δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἴπω (οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν)· rien de plus juste, οὐδὲν δικαιότερον, ἀντὶ τοῦ rien n'est plus juste.

Ἐπιμεριστικαὶ ἀντωνυμίαι.

§. 55. Μεταξὺ τῶν ἀόριστων ἀντωνυμιῶν οἱ Γάλλοι κατατάττουσι καὶ τὰς ἐπιμεριστικὰς εἶναι δὲ αὗται αἱ ἐξῆς: chacun, chacune (ἕκαστος, ἑκάστη), un autre (ἕτερος, ἄλλος), autrui (ἄλλου), καὶ εἶναι μὲν πραγματικῶς ἀόριστοι, καθότι δὲν προσδιορίζουσι τὸ οὐσιαστικόν, ὅταν τοῦτο δὲν ἀναφέρηται προηγουμένως, οὐχ ἥττον ὁμῶς ἐκφράζουσι καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν τὴν ὅποιαν αἱ ἡμέτεραι ἐπιμεριστικαὶ λεγόμεναι, ὡς παριστῶται τὸ οὐσιαστικόν ἀποκεχωρισμένον καὶ μεμερισμένον οὕτως εἰπεῖν· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὑπερέχει ἡ Ἑλληνικὴ κατὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀντωνυμιῶν τούτων, διὰ τοῦ ἑκάτερος chacun d'eux, πότερος le quel des deux, ἀμφότεροι tout les deux ἢ tous deux· αἱ ἀντων. chacun, chacune δὲν ἔχουσι πληθ. ἀριθ. κλίνονται ἀνδρῶς καθ' ὅλας τὰς πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ, λέγονται ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀλλ' ἔχουσιν ἰδιαίτερας τινὰς παρατηρήσεις ἀναφερόμενας εἰς τὸ συντακτικόν.

Un autre, une autre (alter τῶν Λατίνων, ἄλλος, ἄλλη), ἔχει κοινὴν κατάληξιν δι' ἀμφότερα τὰ γένη, λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ὡς ἐπίθετον προηγεῖται οὐσιαστικοῦ, ὡς ἀντωνυμία ἔχει μόνον τὸ un πρὸ αὐτῆς εἰς τὸν ἐνικόν, εἰς δὲ τὸν πληθυντικόν τὴν πρόθεσιν d'· οἶον, d'autres pensent (ἄλλοι φρονοῦσιν), racontez cela à d'autres (διηγήθητε ταῦτα εἰς ἄλλους) κτλ. Τὸ autre συνδέεται ὡσαύτως μετὰ τοῦ tout, οἶον· tout autre (πᾶς ἄλλος), toute autre (πᾶσα ἄλλη)· (ἴδε περὶ τούτου τὸ συντακτικόν).

Autrui ἀντωνυμία ἀόριστος, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὰς τρεῖς πτώσεις γενικὴν, δοτικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν· λέγεται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων ἐπὶ πληθυντικοῦ καὶ ἐπὶ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ· οἶον, on est toujours empressé de remarquer les défauts d'autrui (εἰμεθα πάντοτε πρόθυμοι νὰ παρατηρῶμεν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων)· il est cependant du devoir de l'humanité de penser aussi à autrui (εἶναι ἐν τούτοις χρεὸς τῆς φιλανθρωπίας νὰ συλλογιζώμεθα ἐπίσης καὶ τοὺς ἄλλους). Ἐπειδὴ εἶναι ἀόριστος ἀντωνυμία τὸ autrui, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ εἰς τινὰς μόνον περιστάσεις νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ κτητικὰ ἐπίθετα εἰς τὴν σειρὰν τοῦ λόγου ὅταν ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ autrui· πρέπει δὲ νὰ τ' ἀναπληρῶμεν διὰ τοῦ μορίου en καὶ τοῦ ὀριστικοῦ

ἄρθρου πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ· οἷον, ἐγκολπούμενοι τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων δὲν ὀφείλομεν νὰ ἐγκολπώμεθα καὶ τὰ πάθη αὐτῶν—en épousant les intérêts d'autrui nous ne devons pas en épouser les passions, καὶ οὐχὶ en épousant les intérêts d'autrui nous ne devons pas épouser leurs ἡ (ses) passions, ἴδε τὸ Συντακτικόν.

Συσχετικαὶ ἀντωνυμίαι (pronoms corrélatifs).

§. 56. Συσχετικὴν ἀντωνυμίαν μίαν μόνην ἔχει ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἐσημειώσαμεν ἤδη ἂνωτέρω, tel, telle (τοιούτος, τοιαύτη)· οἷον, tel, que vous le voyez, a rendu bien des services à la patrie, τοιούτος ὅποιον τὸν βλέπετε, παρέσχε πολλές εἰς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις. (ἴδε tel, σελ. 141). Ὀνομάζεται δὲ συσχετικὴ διότι ἐκφράζει σχέσιν ἐπιτάσεως μεταξὺ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων· ἐπιτείνει δηλαδὴ τὴν ὑπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐκφραζομένην ιδεάν· οἷον, telle est sa magnanimité, ainsi que la puissance de son génie, qu'on ne saurait la quelle admirer le plus de ces deux grandes qualités· τοιαύτη εἶναι ἡ μεγαλοψυχία του... ὥστε κτλ.

Μεταξὺ τῶν συσχετικῶν κατατάττουσι καὶ τὰς παρ' ἡμῖν ἀλληλοπαθεῖς λεγομένας, αἵτινες ἐκφράζουσιν ἐπίσης τὴν μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων ἀμοιβαίαν ἐνέργειαν ἢ πάθος καὶ ὥς ἐκ τούτου ὀρθοτέρα εἶναι ἡ ἐπωνυμία ἀλληλοπαθεῖς (réciproques)· διαφέρουσι δὲ τῆς ἂνωτέρω συσχετικῆς καθ' ὅσον ἡ ἀλληλοπαθεῖς δὲν ἐκφράζει ἐπίτασιν· εἶναι δὲ ἡ ἐξῆς.

Λ' un l'autre (ὁ εἰς τὸν ἄλλον)· τὸ μὲν πρῶτον l'un, εἶναι ὀνομαστικὴ, τὸ δὲ δεύτερον l'autre, αἰτιατικὴ, καὶ λέγεται ὅσάκις θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν ἀμοιβαιότητα πράξεων· οἷον, ils se louent l'un l'autre (ἐπαινοῦσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, δηλ. ἀλλήλους). Τὸ δὲ l'un et l'autre λέγεται ἀντὶ τοῦ, ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος ἢ ἀμφοτέροι. Καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἔχρυσιν ἐπίσης τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔαν προηγῇται ἀμέσως τὸ ἓν τοῦ ἄλλου· οἷον, les uns les autres (οἱ μὲν, τοὺς δέ).

Ἐὰν δὲ ἀποχωρίζωνται διὰ τινος ῥήμ. ἢ ἄλλης τινὸς φράσεως, τότε ἐξηγοῦνται διὰ τῆς ὀνομ. οἱ μὲν, οἱ δέ· οἷον, les uns, arrivés depuis hier, se sont installés dans des maisons de particuliers, les autres partis depuis une semaine errent probablement encore sur les vastes plaines de la mer· οἱ μὲν φθάσαντες ἤδη ἀπὸ χθὲς ἐγκατεστά-

θησαν εἰς ἰδιαιτέρας οἰκίας, οἱ δὲ ἀναχωρήσαντες πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, περιπλανῶνται ἴσως εἰσέτι ἐπὶ τῆς εὐρείας πεδιάδος τῆς θαλάσσης. Λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων. κλίνεται ἀνάνθρωπος καὶ διακρίνει γένοι, l'un διὰ τὸ ἀρσενικόν, καὶ l'une διὰ τὸ θηλυκόν· ὁμοίως τὸ πληθυντικόν les uns (οἱ μὲν), les autres (οἱ δὲ) κτλ. ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἐλληνικὸν ἀλλήλων, les uns des autres· ἀλλήλοις, les uns aux autres· ἀλλήλαις, les unes aux autres· ἀλλήλους, les uns les autres· ἀλλήλας, les unes les autres.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ l'un l'autre, les uns les autres κτλ, ἐνῶ ἐκφράζουσι τὴν μεταξὺ τῶν προσώπων ἀμοιβαίότητα ἐμφαίνουσι συνάμα καὶ τὸ σύγχρονον αὐτῶν· οἱ δὲ l'un et l'autre, ὁ εἷς καὶ ὁ ἕτερος (ἀμφοτέρω) δύνανται νὰ μὴ ᾔναι καὶ σύγχρονοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ (DU VERBE).

§. 57. Πᾶσα λέξις ἐμφαίνουσα κατάστασιν τινα τοῦ οὐσιαστικοῦ (προσώπου ἢ πράγματος) εἶναι ῥῆμα, δηλαδὴ λόγος· διότι πᾶν ῥῆμα ἐκφράζει, μόνον αὐτὸ, ὁλόκληρον πρότασιν, ὁλόκληρον λόγον· οἷον, je marche (περιπατῶ), je parle (ὁμιλῶ), j'écris (γράφω) ἢ ἐγὼ εἰμι γράφων, ἐγὼ εἰμι περιπατῶν κτλ.

Ἡ κατάστασις αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ πολλοὺς τρόπους· ὡς ἐνεργητικῇ, παθητικῇ, οὐδετέρᾳ, καὶ μέσῃ· καλεῖται δὲ κατὰ τὴν γραμματικὴν διάθεσιν τοῦ ῥήματος (voix).

Ὅθεν τὸ ῥῆμα εἶναι ἐνεργητικὸν (actif) ὅταν σημαίνῃ ἐνέργειαν· οἷον, je frappe, τύπτω (κτυπῶ)· παθητικόν (passif), ὅταν σημαίνῃ πάθος· οἷον, je suis frappé, τύπτομαι (κτυποῦμαι)· οὐδέτερον, ὅταν δὲν σημαίνῃ οὔτε ἐνέργειαν οὔτε πάθος· οἷον, je repose (ἡσυχάζω)· καὶ μέσον ὅταν ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένη ἐνέργεια μεταβαίνῃ εἰς τὸ αὐτὸ πρός. τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ· οἷον, je me lave, νίπτομαι (δὴλ. νίπτω ἑμαυτόν)· ἀποθετικὰ ῥήματα (verbes déponents) δὲν ἔχει ἡ γαλλικὴ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατάστασις αὕτη τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ ῥῆμα δύναται νὰ συμβῇ κατὰ διαφόρους χρόνους· οἷον, γράφω τώρα, ἔγραψα χθὲς, γράψω ἢ θά γράψω αὔριον κτλ. ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι τὸ ῥῆμα παριστᾷ συνάμα καὶ τοὺς διαφόρους χρόνους τῆς καταστάσεως ταύτης.

Οἱ χρόνοι εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν εἶναι οἱ ἑξῆς·

Le présent	ὁ ἐνεστώς
L'imparfait	ὁ παρατατικός
Le passé défini ἢ prétérit défini	ὁ παρελθὼν ὀρισμένος, ἢ παρωχημένος ὀρισμένος
Le passé indéfini ἢ prétérit indéfini	ὁ παρελθὼν ἀόριστος, ἢ παρωχημένος ἀόριστος
Le passé antérieur ἢ prétérit antérieur	ὁ παρελθὼν πρότερος, ἢ παρωχημένος προηγούμενος
Le plus que parfait	ὁ ὑπερσυντελικός
Le futur (absolu)	ὁ μέλλων (ἀπόλυτος)
Le futur passé ἢ futur antérieur	ὁ μέλλων παρελθὼν, ἢ μέλλων πρότερος (ἢ τετελεσμένος)
Conditionnel présent	ὁ ὑποθετικός ἐνεστώς
Conditionnel passé	ὁ ὑποθετικός παρωχ. (ἢ παρελθὼν).
Seconde forme de conditionnel passé	δεύτερος τύπος τοῦ παρωχημένου ὑποθετικοῦ.

Le présent (ὁ ἐνεστώς) παριστᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένην κατάστασιν ὡς παρούσαν· οἶον, mon ami lit, ὁ φίλος μου ἀναγινώσκει, δηλαδὴ τώρα.

L'imparfait (ὁ παρατατικός) παριστᾷ πρᾶξιν ἀτελεῖ, parfait εἶναι τὸ τέλειον, καὶ imparfait τὸ ἀτελές· οἶον, l'ami écrivait, ὁ φίλος ἔγραφε, σημαίνει ὅτι παρετείνετο ἡ πρᾶξις καὶ ἐπομένως παριστᾷ αὐτὴν ὡς ἀτελεῖ.

Le prétérit défini (ὁ παρωχημένος ὀρισμένος) σημαίνει πρᾶξιν τετελεσμένην εἰς ὀρισμένην καὶ παρελθοῦσαν ἐποχὴν· οἶον, il partit hier à 11 heures: ἀνεχώρησε χθὲς εἰς τὰς 11. Σημειωτέον ὅτι ἡ παρελθοῦσα αὕτη καὶ ὀρισμένη ἐποχὴ δὲν πρέπει νὰ συνέχεται μετὰ τῆς ἐνεστώσης· π. χ. δὲν δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν χρόνον τοῦτον λέγοντες ἀνεχώρησε τὴν ἐβδομάδα ταύτην, διότι ἡ ἐβδομάς ἐξακολουθεῖ, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ εἰπώμεν, il partit cette semaine, ἀλλὰ il est parti cette semaine.

Le passé indéfini (ὁ παρωχημ. ἀόριστος) σημαίνει πρᾶξιν παρελθοῦσαν εἰς ἀόριστον ἐποχὴν, ἢ εἰς ὀρισμένην ἀλλὰ συνεχομένην μετὰ τῆς ἐνεστώσης· οἶον, j'ai lu dans un journal: ἀνέγνων εἰς μίαν ἐφημερίδα, διότι δὲν προσδιορίζω πότε ἀνέγνων j'ai rencontré ce matin

un ami qui descendait au Pyrée, ἀπὴντησα σήμερον τὸ πρωτὶ ἓνα φίλον καταβαίνοντα εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ὁ χρόνος οὗτος εἶναι ὁ passé indéfini διότι σημαίνει μὲν πρᾶξιν παρελθοῦσαν καὶ εἰς ὀρισμένην ἐποχὴν ἀλλὰ συνεχομένην μετὰ τῆς ἐνεσώσης, ἐπειδὴ τὸ ce matin (τοῦτο τὸ πρωτὶ) ἀποτελεῖ μέρος τῆς αὐτῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνέβη ἡ πρᾶξις.

Passé antérieur (παραλθὼν πρότερος). τὸν χρόνον τοῦτον μεταχειριζόμεθα διὰ νὰ ἐκφράσωμεν πρᾶξιν παρελθοῦσαν ὀλίγον πρότερον πρὸ ἄλλης παρελθούσης πράξεως εἰς ὀρισμένην ἐποχὴν· οἷον, ἅμα τὸν διέκρινε· μακρόθεν ἔτρεξε πρὸς αὐτόν· dès qu'il l'eut aperçu au loin il courut vers lui· eut aperçu εἶναι πρὸφχήμενος πρότερος καὶ ἐκφράζει πρᾶξιν παρελθοῦσαν ὀλίγον πρότερον τῆς ἐπομένης τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ ἀκόλουθον ῥῆμα il courut ἔτρεξε, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ πρέπει νὰ ὀρίζεται ἐκ τῶν προηγούμενων.

Plus-que-parfait (ὑπερσυντελικός), κατὰ λέξιν, (μᾶλλον ἢ τετελεσμένος). ὁ χρόνος οὗτος ἐμφαίνει πρᾶξιν παρελθοῦσαν πρὸ πολλοῦ σχετικῶς πρὸς ἄλλην παρελθοῦσαν πρᾶξιν· οἷον, τὸν νέον τοῦτον τὸν ὁποῖον ἀπηντήσαμεν τώρα τὸν εἶχον γνωρίσει εἰς τὴν Ἰταλίαν· ce jeune homme, que nous venons de rencontrer, je l'avais connu en Italie· je l'avais connu, εἶναι plus-que-parfait, καὶ σημαίνει ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη, τὸν εἶχον γνωρίσει, προηγῆθη πολὺ τῆς ἄλλης τῆς ἐκφραζομένης διὰ τοῦ que nous venons de rencontrer.

Futur (μέλλον). ὁ χρόνος οὗτος ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ὁ ἡμέτερος μέλλον, δηλαδή ὁ μέλλον τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς· ἐκφράζει πρᾶξιν γενησομένην ἢ ἐκτελεσθησομένην εἰς τὸ μέλλον, ἀορίστως ὁμως καὶ ἅπασι· οἷον, θέλω τὸ πράξει je le ferai ποιήσω τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐκφράζει τὴν διάρκειαν τοῦ μέλλοντος τῆς καθομιλουμένης γλώσσης τοῦ ἐκφραζομένου διὰ τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος θέλω, καὶ τοῦ ἐνεστώτος τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν· οἷον, θέλω πράττει τοῦτο, θέλω γραφεῖ κτλ. Διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν τοιαύτην διάρκειαν εἰς τὴν γαλλικὴν πρέπει νὰ προσθέσωμεν τὸ χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα toujours πάντοτε, je le ferai toujours, j'écrirai toujours. Σημειωτέον ὅτι ἐὰν εἰς τὴν ἡμέτεραν γλῶσσαν προηγῆται τὸ ὑποθετικὸν μόριον, ἐὰν (si), εἰς τὴν γαλλ. σπανίως μεταχειριζόμεθα μετὰ τοῦτο τὸν μέλλ. ἀπ' ἐναντίας ὁ ἐνεστ. ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὸ ὑποθετ. μόριον si, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν ἡμέτερον μέλλ. ἢ ἀόρ. τῆς ὑποτακτικῆς ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐὰν οἷον, ἐὰν γράψετε πρὸς

αὐτόν, ἐκφράσατε τὰ σεβάσματά μου, si vous lui écrivez, présentez lui mes respects· τὸ écrivez εἶναι ἐνεστῶς, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ προηγουμένου si ἐξηγεῖται παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ἀορίστου.

Futur antérieur, Μέλλον πρότερος ὅστις καλεῖται καὶ Futur passé, Μέλλον παρελθὼν ἢ τετελεσμένος. Ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν δύο μελλούσας πράξεις τῶν ὁποίων ἡ μία θεωρεῖται ὡς τετελεσμένη ἢ παρελθούσα σχετικῶς πρὸς τὴν ἄλλην, ἥτις ἐξαρτᾶται ἐκ ταύτης, ἐκφράζομεν τὴν πρώτην, δηλαδὴ, τὴν τετελεσμένην διὰ τοῦ futur antérieur· οἷον, quand ce jeune homme aura fini ses études à l'Université il ira en Allemagne, ἀφοῦ τελειώσει τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων τοῦ Πανεπιστημίου ὁ νέος οὗτος θὰ μεταβῇ εἰς τὴν Γερμανίαν. Τὸ aura fini σημαίνει, ὅταν θὰ ἔχει τελειωμένας, δηλαδὴ, ἀφοῦ τελειώσει· εἶναι μέλλον τετελεσμένος, παρελθὼν ὡς πρὸς τὸν ἄλλον μέλλοντα, il ira (θέλει ὑπάγει) καὶ ὅστις ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πρώτου (ἀφοῦ τελειώσει). Τὸν τετελεσμένον τοῦτον μέλλοντα μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι προσέτι διὰ νὰ ἐκφράσωσιν ὑποθετικὸν ἀόριστον, καὶ τότε λέγεται ἄνευ τοῦ ἀπλοῦ μέλλοντος· οἷον, il l'aura vu sans doute, θὰ τὸν εἶδεν ἀναμφιβόλως· il l'aura déjà su, θὰ τὸ ἔμαθεν ἤδη κτλ. Πολλάκις εἰς τὴν πρότασιν δύναται νὰ προηγῇται ὁ ἀπλοῦς μέλλον τοῦ τετελεσμένου· οἷον, je saurai vous dire quelque chose là dessus quand j'aurai lu sa lettre κτλ.

Ἐχουσι δὲ οἱ Γάλλοι καὶ Μετ' ὀλίγον μέλλοντα τὸν ὁποῖον ἐκφράζουσι διὰ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ βοηθητικοῦ ρήματος, τοῦ aller καὶ τῆς ἀπαρεμφάτου τοῦ ρήματος τὸ ὁποῖον προτίθενται νὰ ἐκφράσωσιν· οἷον, il va sortir, τώρα θὰ ἐξέλθῃ· il va partir, τώρα θ' ἀναχωρήσῃ.

Conditionnel présent, ὑποθετικὸς ἐνεστῶς. Ὁ χρόνος οὗτος ἐμφαίνει πρᾶξιν ἢ κατάστασιν (προσώπου ἢ πράγματος) δυναμένην νὰ γείνη ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐξαρτωμένην δὲ ἐκ τινος ὑποθέσεως ἄνευ τῆς πραγματοποιήσεως, τῆς ὁποίας καθίσταται ἀδιάπρακτος· οἷον, si j'étais bien riche je ne permettrai jamais que l'homme vertueux souffrit faute d'argent· ἐὰν ἤμην ἀρχετὰ πλούσιος δὲν ἤθελον ἀνεχθῇ ποτε νὰ υποφέρῃ ἡ ἀρετὴ δι' ἑλλειψιν χρημάτων· τὸ je ne permettrai, εἶναι ὑποθετικὸς ἐνεστῶς. Si j'avais un beau cheval j'irais faire une longue promenade à cheval, ἐὰν εἴχον τώρα ἕνα ὠραῖον

ἔπουν ἤθελον ἐξέλθει εἰς μακρυνὸν περίπατον ἔφιππος· τὸ j'irais (ἤθελον ὑπάγει) εἶναι ὡσαύτως Conditionnel présent.

Conditionnel passé, ὑποθετικὸς παρῳχημένος· ἐμφαίνει πρᾶξιν ἥτις ἡδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ ἐπὶ παρελθόντος χρόνου, ἐὰν προηγουμένως ἤθελε διαπραχθῇ ὑπόθεσις τις ἥ συνθήκη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρέματο· οἷον, Alexandre le Grand aurait subjugué toute l'Europe si la mort ne l'avait (ἤ) ne l'eût enlevé très jeune = ἐὰν δὲν ἀπέθνηκε νέος ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἤθελεν ὑποτάξει τότε ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Τὸ aurait soubjugué (ἤθελεν ὑποτάξει) εἶναι conditionnel passé (ὑποθετικὸς παρῳχημένος) ἐξαρτώμενος ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν, s'il n'était pas mort très jeune (ἐὰν δὲν ἀπέθνησκε λίαν νέος)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, εἶναι φανερόν ὅτι ὁ παρῳχ. ὑποθετικὸς, aurait subjugué, δὲν δύναται ὡσαύτως πλέον νὰ ἐκτελεσθῇ· διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζεται conditionnel passé ὡς ἐμφαίνων ὑπόθεσιν παρελθοῦσαν. Διὰ νὰ διαστείλωμεν τὸν conditionnel présent ἀπὸ τὸν passé, πρέπει νὰ προσθέτωμεν εἰς τὸν α. τὸ χρονικὸν ἐπίρρημα τώρα, καὶ εἰς τὸν conditionnel passé τὸ ἐπὶρ. τότε.

Ἑγκλίσεις (Modes).

§. 58. Ἑγκλίσεις λέγονται οἱ διάφοροι σχηματισμοὶ ἢ τρόποι καθ' οὓς παρίσταται ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένη κατάστασις· εἶναι δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἑξ τρόποι ἡ ἐγκλίσεις·

Ὅριστικὴ	Indicatif, ἢ affirmatif
Προστακτικὴ	Impératif
Ὑποθετικὴ	Conditionnel
Ὑποτακτικὴ	Subjonctif
Εὐκτικὴ	Obtatif
Ἀπαρέμφατος	Infinitif.

Indicatif, Ὅριστικὴ. Ἡ ἑγκλίσις αὕτη παριστᾷ τὴν κατάστασιν τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος θετικῶς καὶ βεβαίως, ὡς γινομένην ἢ μὴ, ὡς γενομένην ἤδη ἢ ὡς γενησομένην ἢ μὴ κτλ. οἷον, j'écris, γράφω· je n'écris pas, δὲν γράφω· j'ai parlé, ὠμίλησα· je n'ai pas parlé, δὲν ὠμίλησα· je le ferai, θέλω πράξει τοῦτο ἢ ποιήσω τοῦτο κτλ. Παράγεται ἐκ τοῦ indiquer, indicare τῶν λατίνων, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἐλληγνικοῦ ἐνδείκω (δέκω, δείκω, δείκνω, δεικνύω), ἑγκλίσις δεικνύουσα, ὀρίζουσα θετικῶς κτλ.

Impératif, Προστακτική· γίνεται ἐκ τοῦ λατιν. *imperare*, διατάττω, προστατῶ (ἄρχω) κτλ. ὅθεν ἡ ἔγκλισις αὕτη ἐμφαίνει κυρίως προσταγὴν· οἶον, *chante, ἀδε, ψάλλε· lisez, ἀναγινώσκετε, portez, φέρετε*, κτλ.

Conditionnel, Ὑποθετική (ἔγκλισις)· ἐμφαίνει ἡ ὑποθετικὴ τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήμ. ἐκφραζομένην ἰδέαν ὡς ἐξαρτωμένην ἐκ τινος ὑποθέσεως, ἐκ τινος συνθήκης καὶ ὡς ἐκ τούτου καλεῖται *conditionnel*· διότι ἡ λέξις *condition* σημαίνει συνθήκην, ἢ ὅρον τινὰ συνθήκης, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἐκτελεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινόμενη κατάστασις τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν περὶ τοῦ ὑποθετικοῦ χρόνου· οἶον, *si j'avais des ailes je volerais comme un oiseau*: ἐὰν εἶχον πτέρυγας ἤθελον πετάσει (τώρα) ὡς πτηνόν.

Subjonctif, Ὑποτακτική· sub (ὑπό)· jonctif (ἐνωτική, ὑφενωτική), δηλαδή, σχηματισμὸς ἐμφαίνων ὅτι, ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένη ἰδέα, συνδέεται μετ' ἄλλης κυρίας ἰδέας ἢ προτάσεως, ἐκφραζομένης ὑπὸ ἄλλου προηγούμενου ῥήματος ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ *subjonctif* (ὑποτακτική)· ἐμφαίνει, ἐν ἄλλοις λόγοις, τὴν αὐτὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἐλληνικὴ ὑποτακτικὴ, ὡς ὑποκειμένη εἰς ἄλλην κυρίαν πρότασιν. Δύναται δὲ τὸ γαλλικὸν *subjonctif* νὰ ἐκφρασθῇ εἰς τὴν καθομιλουμένην, ὑποσυνδεσμικὴ ἔγκλισις, ὡς συνδεομένη αἰείποτε διὰ τοῦ συνδέσμου *que*, μετὰ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως· οἶον, *je veux qu'il vienne, qu'il le fasse*, κτλ. θέλω (ἔ)νὰ ἔλθῃ, θέλω νὰ τὸ κάμῃ, κτλ. *je veux, εἶναι* τὸ ῥήμα τῆς κυρίας προτάσεως, τὸ δὲ *qu'il vienne (ἔ)νὰ ἔλθῃ, qu'il le fasse (νὰ τὸ κάμῃ)*, εἶναι ὑποτακτικὴ (*subjonctif*), συνδεομένη μετὰ τοῦ *je veux*, διὰ τοῦ συνδέσμου *que*, κτλ.

Obtatif, Εὐχτική. Τύπος κυρίως δι' ὅλα τὰ ῥήματα, ἐκφράζων τὴν εὐχὴν, δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Γαλλ. ἐκφράζεται δὲ διὰ τῶν βοηθ. ῥήμ. *pouvoir* (δύναμαι), *plaire* (ἀρέσκω, εὐδοκεῖν ἐπὶ θεοῦ) καὶ ἐνίοτε διὰ τοῦ *faire*· πάντα δὲ ταῦτα εἰς τὸν τύπον τῆς ὑποτ. μετὰ τὴν ὁποίαν τίθεται εἰς ἀπαρέμφ. ἔγκλ. τὸ ῥήμα ὅπερ θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εἰς εὐχτ. ἐκτός ὅταν προηγ. τὸ *plaire*· διὰ νὰ ἐκφράσωμεν π. χ. τὸ ῥήμα, ἔχω, εἰς εὐχτικὴν ἀντὶ τοῦ ἐλλήν. ἔχοιμι (εἴθε νὰ ἔχω), λέγομεν γαλλιστὶ, *puissé-je avoir*, κυρίως δυνάμην ἔχειν, ἢ νὰ ἡδυνάμην νὰ ἔχω κτλ. εἴημεν εὐτυχεῖς, *puissions-nous être heureux!* δυνάμεθα εἶναι εὐτυχεῖς, ἢ εἴθε νὰ ἡμεθα εὐτυχεῖς! Ἐκ τούτου γίνεται ὀφλον ὅτι τὸ ῥήμα

rouvoir πρέπει να σχηματισθῇ κατὰ τὴν ὑποτακτικὴν καὶ κατὰ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται ἡ εὐχή· οἶον, *puissiez-vous revoir votre patrie*, εἴθε νὰ ἐπανίδῃτε τὴν πατρίδα σας. Τὸ δὲ ῥῆμα *plaire* λέγεται εἰς τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον μετὰ τῆς δοτικῆς à Dieu· οἶον, à Dieu ne plaise qu'une pareille idée vous vienne dans l'esprit! μὴ γένοιτο! (κατὰ λέξιν) νὰ μὴ εὐδοκήσῃ ὁ θεὸς, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός, νὰ σοὶ ἐπέλθῃ τοιαύτη τις ἰδέα εἰς τὸ πνεῦμα.

Infinitif, Ἀπαρέμφατος· ἡ γαλλικὴ λέξις σημαίνει ἔγκλισιν ἀτελῆ, ὡς μὴ ἐμφαίνουσιν ἐντελῶς ἡ ὀριστικῶς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ἀριθμὸν· ὡς *avoir* (ἔχειν), *être* (εἶναι), *aimer* (ἀγαπᾶν) κτλ.

Εἰς τὰ ῥήματα παρατηρεῖται ὡσαύτως ὁ ἀριθμὸς, *singulier* (ἐνικός), καὶ *pluriel* (πληθυντικός), ὡς ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν. Πρόσωπα δὲ τρία ὡς ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, *premier* (πρώτον), *deuxième* (δεύτερον) καὶ *troisième* (τρίτον).

Πάντα τὰ ῥήματα διαιροῦνται εἰς τέσσαρας συζυγίας (*conjugaisons*), δηλ. εἰς τέσσαρας τύπους διακρινομένους ἐκ τῶν καταλήξεων τῆς ἀπαρεμφάτου. Τῆς α'. συζυγίας ὁ ἐνεστὼς τῆς ἀπαρεμφάτου λήγει εἰς *er*, τῆς β'. εἰς *ir*, τῆς γ'. εἰς *oir*, καὶ τῆς δ'. εἰς *re*.

Πρὸς σχηματισμὸν τῶν πλειοτέρων παρωχημένων χρόνων οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται βοηθητικὰ τινὰ ῥήματα καλούμενα γαλλιστὶ *auxiliaires*, εἶναι δὲ τὰ ἐξῆς· *avoir* (ἔχειν), *être* (εἶναι), *aller* (πορεύεσθαι), *venir* (ἔρχεσθαι), *finir* (τελειοῦν), *devoir* (ὀφείλειν), *faire* (ποιεῖν)· τὰ δύο πρῶτα εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα πρὸς σχηματισμὸν τῶν παρωχημένων χρόνων παντὸς ῥήματος· περὶ δὲ τῆς χρήσεως ἐκάστου τούτων θέλομεν ἀναφέρει ἐν οἰκίῳ τόπῳ.

Ῥῆμα βοηθητικόν (*Verbe auxiliaire*) *AVOIR* (ἔχειν).

Ἐν γένει ὅταν τὸ ῥῆμα ᾖ ἐνεργητικὸν ἢ οὐδέτερον λαμβάνει ὡς βοηθητικὸν τὸ *avoir* διὰ νὰ σχηματίσῃ τοὺς παρωχημένους χρόνους αὐτοῦ· τὸ δὲ *être* χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν ὧν τῶν χρόνων τῶν παθητικῶν ῥημάτων, καὶ τῶν παρωχημένων χρόνων τῶν μέσων, καὶ τινῶν κινήσεως σημαντικῶν.

Σημειωτέον ὅτι πᾶν πρόσωπον τοῦ ῥήματος τοῦ τε ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, διακρίνεται διὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν προστατομένων αὐτοῦ.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent	Ἐνεσώς.	Passé indéf.	Παρωχημ. ἀόρισ.
J'ai (α)	(ἐγώ) ἔχω	J'ai eu (δ)	ἔσχηκα ἢ ἔλα- βον (ἀορίτως).
tu as	(σύ) ἔχεις	tu as eu	ἔλαβες.
il ἢ elle } a	{ αὐτός } ἔχει { αὐτή }	il elle } a eu	ἔλαβε.
Nous avons	(ἡμεῖς) ἔχομεν	nous avons eu	ἐλάβομεν
vous avez	(ὕμεῖς) ἔχετε	vous avez eu	ἐλάβετε
ils ἢ elles } ont	{ αὐτοὶ } ἔχουσι { αὐταὶ }	ils elles } ont eu	ἐλαβον
Imparfait (ε)	Παρατατικός.	Plus-que-parfait	Ὑπερσυντ.
J'avais	εἶχον (εἶχα)	j'avais eu (ε)	εἶχον εἰλημέ- νον ἢ λάβει.
tu avais	εἶχες	tu avais eu	εἶχες λάβει.
il ἢ elle } avait	εἶχε	il elle } avait eu	εἶχε λάβει.
Nous avions	εἶχομεν	nous avions eu	εἶχομεν
vous aviez	εἶχετε	vous aviez eu	εἶχετε
ils elles } avaient	εἶχον (εἶχαν)	ils elles } avaient eu	εἶχον } λάβει.
Prét. défini. (γ)	Παρωχ. ὥρισμ.	Passé antérieur	Παρωχ. πρότερος.
J'eus	ἔσχον ἢ ἔλα- βον (τότε)	J'eus eu (ζ)	ἔλαβον
tu eus	ἔσχες	tu eus eu	ἔλαβες
il elle } eut	ἔσχε	il elle } eut eu	ἔλαβε
Nous eûmes	ἔχομεν	nous eûmes eu	ἐλάβομεν
vous eûtes	ἔχετε	vous eûtes eu	ἐλάβετε
ils elles } eurent	ἔχον	ils elles } eurent eu	ἐλαβον
Futur simple ἢ (absolu) (ζ)	Μέλων ἀπλοῦς ἢ (ἀπόλυτος)	Futur passé ἢ (antérieur) (η)	Μέλλων τετελεσμένος (πρότερος).
J'aurai	θα λάβω ἢ θέλω λάβει.	J'aurai eu	θέλω ἔχει
tu ruras	θέλεις λάβει.	tu auras eu	θέλεις ἔχει
il elle } aura	θέλει λάβει.	il elle } aura eu	θέλει ἔχει

nous aurons θέλομεν
vous aurez θέλετε
ils } auront θέλουσι
elles }

nous aurons eu θέλομεν
vous aurez eu θέλετε
ils } auront eu θέλουσιν
elles }

κοιμή-
ται
εὐχρη-
στέως

Conditionnel présent (θ)

Ὑποθετικὸς ἐνεστώς.

Condicionnel passé (ι)

Ὑποθετικὸς παρῳχ.

J'aurais ἤθελον ἔχει ἢ
tu aurais ἤθελες λάβει
il } aurait ἤθελε τώρα.
elle }

J'aurais eu ἤθελον λάβει τότε
tu aurais eu ἤθελες
il } aurait eu ἤθελε λάβει —
elle }

nous aurions ἠθέλομεν ἔχει ἢ
vous auriez ἠθέλετε λάβει
ils } auraient ἤθελον τώρα.
elles }

nous aurion eu ἠθέλομεν
vous auriez eu ἠθέλετε λάβει
ils } auraient eu ἤθελον τότε.
elles }

Ἐκτὸς τοῦ Conditionnel passé, j'aurais eu κτλ. ὑπάρχει καὶ ἕτε-
ρος τύπος ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ τελευταίου τούτου.

J'eusse eu (x) (ἔσχον ἂν) ἤθελον
tu eusses eu ἤθελες λάβει τότε.
il ἢ elle eût eu ἤθελε

nous eussions eu ἠθέλομεν
vous eussiez eu ἠθέλετε λάβει τότε.
ils ἢ elles eussent eu ἤθελον

IMPERATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ (λ).

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

qu'il } aie ἢ aies (μ) ἔχει, ἢ λάβε
qu'elle } ait ἄς ἔχῃ, (ἔχέτω)
ἢ λαβέτω
ayons ἔχωμεν (ἢ ἄς ἔχωμεν)
ayez ἔχετε ἢ λάβετε
qu'ils } aient ἔχέτωσαν ἢ λαβέτωσαν
qu'elles } (ἄς ἔχωσιν ἢ ἄς λάθωσι)

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεσ. ἢ μέλλ. (ν)

Passé, παρῳχημένος (ο).

que j'aie ὥς νὰ ἔχω ἢ λάβω
que tu aies — νὰ ἔχῃς ἢ λάβῃς
qu'il } ait — νὰ ἔχῃ ἢ
qu'elle } νὰ λάβῃ
que j'aie eu ὥς νὰ ἔλαβον
que tu ais eu ὥς νὰ ἔλαβες
qu'il } ait eu ὥς νὰ ἔλαβε.
qu'elle }

que nous ayons	ὥστε νὰ ἔχωμεν	que nous ayons eu	ὥτε νὰ ἐλάβομεν
	ἢ λάβωμεν		μεν
que vous ayez	— νὰ ἔχητε	que vous ayez eu	— ἐλάβετε
qu'ils	— νὰ ἔχωσι ἢ	qu'ils	— ἐλάβον
qu'elles	αἶεν νὰ λάβωσι	qu'elles	αἶεν ἐλάβον

Imparfait. Παρατ. (ξ)

plus-que-parfait Ὑπερσυντελ.

que j'eusse	ὥτε νὰ εἶχον	que j'eusse eu (π)	ὥτε νὰ ἔλαβον
			πρὸ πολλοῦ
que tu eusses	— εἶχες	que tu eusses eu	— ἐλάβες
qu'il	— εἶχε	qu'il	— ἐλάβε
qu'elle	— εἶχε	qu'elle	— ἐλάβε
que nous eussions	ὥτε νὰ εἴχομεν	que nous eussions eu	ὥτε νὰ ἐλάβομεν
			βομεν
que vous eussiez	— εἴχετε	que vous eussiez eu	— ἐλάβετε
qu'ils	— εἶχον	qu'ils	— ἐλάβον
qu'elles	— εἶχον	qu'elles	— ἐλάβον

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

puissé-je avoir	ἔχοιμι (εἴθε νὰ ἔχω ἢ νὰ λάβω, δυναίμην εἶχειν ἢ λήψεσθαι)
puisses-tu avoir	ἔχοις (εἴθε νὰ ἔχῃς ἢ νὰ λάβῃς).
puisse-t-il avoir	ἔχοι (εἴθε νὰ ἔχῃ ἢ νὰ λάβῃ)
puissions-nous avoir	ἔχοιμεν (εἴθε νὰ ἔχωμεν ἢ νὰ λάβωμεν).
puissiez-vous avoir	ἔχοιτε (εἴθε νὰ ἔχητε ἢ νὰ λάβητε).
puissent-ils avoir	ἔχοιεν (εἴθε νὰ ἔχωσιν ἢ νὰ λάβωσιν).

Ἐκφράζεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ῥήματος plaire εἰς γ'. ἐνικ. πρόσ. μετὰ δοτ. πρὸς τὸν θεόν, à Dieu, καὶ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ῥήματος; τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἐκφράσῃ τις εὐκτικῶς; ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ ῥήματος faire εἰς ὑποτακτικὴν.

plaise à Dieu	que j'aie	νὰ δώσῃ ὁ θεὸς νὰ ἔχω ἢ νὰ λάβω
ἢ Dieu fasse	que tu aies	ἢ νὰ κάμῃ — νὰ ἔχῃς
— —	qu'il ait	— — νὰ ἔχῃ.
— —	que nous ayons	— — νὰ ἔχωμεν.
— —	que vous ayez	— — νὰ ἔχητε.
— —	qu'ils eussent	— — νὰ ἔχωσι.

Imparfait. Παρατατικός.

plût à Dieu que j'eusse	να ἡδύοκει ὁ θεός (να ἔδιδεν ὁ θεός)
— — que tu eusses	να εἶχον
— — qu'il eût	να εἶχες
— — que nous eussions	να εἶχε.
— — que vous eussiez	να εἴχομεν
— — qu'ils eussent	να εἴχετε
	να εἶχον.

Passé. Παρωχημένος τῆς εὐκτικῆς.

plaise à Dieu ἢ Dieu fasse	que j'aie eu (ρ')	ὁ θεός να εὐδοκήσῃ } ὥστε να ἔλαβον ἢ ἢ ὁ θεός να κάμῃ } να ἔχω εἰ- λημμένον
— — que tu aies eu	— —	— ἔλαβες
— — qu'il ait eu	— —	— ἔλαβε
— — que nous ayons eu	— —	— ἐλάβομεν
— — que vous ayez eu	— —	— ἐλάβετε
— — qu'ils aient eu	— —	— ἔλαβον.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

plût à Dieu que j'eusse eu	εἶθε να εἶχον	λάβει τότε
— — que tu eusses eu	— εἶχες	— —
— — qu'il eût eu	— εἶχε	— —
— — que nous eussions eu	— εἴχομεν	— —
— — que vous eussiez eu	— εἴχετε	— —
— — qu'ils eussent eu	— εἶχον	— —

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.	} avoir (ρ)	ἔχειν ἢ ἔξειν (ἢ να ἔχῃ ἢ λάβῃ τις).
Passé indéfini Παρωχημένος		
	} avoir eu (σ)	ἐσχηκέναι ἢ λαβεῖν.
Ἐτερος μέλλ. (futur)		
	devoir avoir, μέλλειν ἔχειν ἢ ἔξειν.	

PARTICIPE METOXH. (ι)

Ἡ μετοχή ὡς μετέχουσα καὶ τοῦ ἐπιθέτου, καὶ τοῦ ῥήματος, ἀπο-
τελεῖ ἰδιαιτέρον μέρος τοῦ λόγου, διακρίνον διάθεσιν ὡς τὸ ῥῆμα,
ἀριθμὸν καὶ γένος, κατὰ τὸν παθητικὸν τύπον, ὡς τὸ ἐπίθετον.

Présent. Ἐνεστώς.

Ayant (τ') ἔχων, ἔχουσα, ἔχον· διὰ πάντα τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμ.

Passé. Παραχρημένος.

Ayant eu σχὼν ἢ ἐσχηκώς, ἢ ὁ λαβὼν, ἢ λαβοῦσα, τὸ λαβόν.

Futur. Μέλλον.

Devant avoir μέλλων ἔξειν (ἢ σχεῖν)· ὁ ἔξων, ἢ ἔξουσα, τὸ ἔξον (ἢ ὁ μέλλων νὰ λάβῃ).

ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΜΕΤΟΧΗ.

Παρακείμενος. Participe passif (parfait) prétérit.

Ἄρσ. eu (ύ) ἐσχημένος (εἰλημμένος) ἢ εἰλημμένον.

Θηλ. eue (ύ) ἐσχημένη (εἰλημμένη).

Παρατηρήσεις περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων
καὶ τῶν ἐγκλίσεων.

Τὸ θέμα ἐκ τοῦ ὁποῦ σχηματίζονται ὅλοι οἱ χρόνοι καὶ ὅλαι αἱ ἐγκλίσεις εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον.

Εἰ καὶ ἀνώμαλον τὸ ῥῆμα avoir ὀφείλομεν ἐν τούτοις νὰ ἐξηγήσωμεν τοὺς λόγους τῆς φαινομένης ταύτης ἀνωμαλίας, οἵτινες δύνανται κατὰ μέγα μέρος νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ὁμαλὰ καὶ ἀνώμαλα ῥήματα.

Τὰ ῥήματα τῆς τρίτης συζυγίας λήγουσι πάντοτε εἰς οἱr συμβαίνει δὲ πρὸ τῆς οἱr νὰ ὑπάρχῃ ν, προηγ. φωνήεντος· οἶον, recevoir, devoir, avoir &c. τὰ τοιαῦτα εἰς τὸν ἐν. ἀριθ. ἀποβάλλουσι τὸ enoir, ἢ φυλάττουσι τὰ πρὸ τῆς enoir καταλήξεως γράμματα, ἐν' ὑπάρχωσι τοιαῦτα· π. χ. εἰς τὰ ἀνωτέρω, recevoir ἀφαιρουμένον τοῦ voir μένει rec, ὡς ῥῖζα ἢ χαρακτήρ. Εἰς τὸ devoir, ἀφαιρεθείσης τῆς enoir καταλήξεως μένει d· καὶ τελευταῖον εἰς τὸ avoir, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλο γράμμα ἐκτὸς τοῦ a πρὸ τοῦ voir, ἀφαιρεθέντος τούτου μένει χαρακτήρ τὸ a· ὅταν τὸ ῥῆμα ἔχῃ ὅλην τὴν κατάληξιν enoir, εἶναι ὁμαλὸν καὶ σχηματίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τύπου τῆς τρίτης συζυγίας, τοῦ ῥήματος recevoir· ὅταν δὲ μὲνῃ χαρακτήρ μόνον a τότε τὸ ῥῆμα εἶναι βεβαίως ἀνώμαλον, καὶ ἐπειδὴ τὸ a· πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ δὲν δύναται νὰ λήγῃ εἰς a, διὰ τὸν ἀηδῆ πλατυασμὸν τοῦ j'a, προσλαμβάνεται πάντοτε τὸ i· οἶον, je vais, je sais, ἐκ τοῦ vado καὶ vo τῶν ἰταλῶν, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ βᾶω, βαίνω ἑλληνικοῦ· τὸ sais ἐκ τοῦ savoir, ἀφαιρουμένου τοῦ voir μένει sa τὸ ὁποῖον προσλαμβάνον τὸ is γίνεται sais· οὕτω καὶ τὸ avoir, σχηματίζει ἐνικὸν πρῶτον πρόσωπον, ai.

(α) Ai (ἔχω) ἄνευ s διὰ τὸ a. πρόσ. τὸ δὲ b'· καὶ γ'. φυλάττουσι τὸ a ἄνευ τοῦ i. Τὸ b'· ἐνικὸν πρόσ. ἔχει πάντοτε ληκτ. γράμμα τὸ s, εἰς ὅλας τὰς συζ. ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω, ἐκτὸς τεσσάρων ἀνωμάλων ῥημ. τὰ ὁποῖα ἐμπεριέ-

χονται εἰς τὰ ἀνώμαλα τῆς γ'. συζ. λαμβάνοντα τὸ x ἀντὶ τοῦ s. Ὅταν δὲ τὸ πρῶτον πρόσωπον λήγῃ εἰς ai καὶ τὸ θ'. εἰς as, τὸ γ'. ἀναντιρρήτως λήγει εἰς a, ἄνευ t, διότι πᾶν τρίτον πρόσωπον, μὴ λήγον εἰς e ἄφωνον λήγει εἰς t, ἢ εἰς a· ὅθεν ἔχομεν, j'ai tu as il a, je vais, tu vas, il va, j'aim-ai, tu aim-as, il aim-a, je parler-ai, tu parler-as, il parl-era κτλ. Ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, σχηματίζεται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, ὅθεν παραλαμβάνει τὴν συλλαβὴν en, ἐὰν ὑπέρχῃ τοιαύτη εἰς τὴν ἀπαρέμφατον. Εἰς δὲ τὸ avoir παραλαμβάνει μόνον τὸ v, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ χαρακτηριστοῦ a γίνεται av, ἡ δὲ τακτικὴ κατάληξις παντὸς πληθυντικοῦ πρώτου προσώπου ἐνεστώτος, παρατατικοῦ, μέλλοντος καὶ ὑποθετικοῦ εἶναι ons, καθὼς καὶ τοῦ θ'. πληθυντικοῦ τῶν αὐτῶν χρόνων εἶναι ez· ὅσον, nous avons, vous avez, nous aim-ons, vous aim-ez, nous finiss-ons, vous finiss-ez, nous recev-ons, vous recev-ez, nous entend-ons, vous enten-dez ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω χρόνους τοῦ avoir.

Τὸ γ'. πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος καὶ τῶν λοιπῶν ἄλλων χρόνων, ἐκτὸς τοῦ μέλλοντος, λήγει εἰς ent, καὶ εἰς τὰς τέσσαρας συζυγίας· ὅσον, ils aiment ἀγαπῶσι, ils finissent τελειώνουσι, ils reçoivent δέχονται, ils entendent ἀκούουσι· ἐξαιρεῖται δὲ τὸ γ'. πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ avoir, τοῦ être, τοῦ aller καὶ τοῦ faire, τὰ ὅποια σχηματίζουν τούτο εἰς ont· ὡς, ils ont ἔχουσι, ils sont εἰσι, ils vont πορεύονται, ils font κἀμνουσι (ποιοῦσι).

(6) Ὁ παρατατικὸς σχηματίζεται ἐν γένει ἀπὸ τὸ α'. πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ὅταν ἀφαιρεθῇ ἡ κατάληξις ons καὶ ἀναπληρωθῇ διὰ τῆς ais, ἥτις εἶναι ἡ σταθερὰ κατάληξις τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὀριστικῆς πάσης συζυγίας ἀνεξαίρετως· α'. καὶ θ'. ἐνικὸν [ais, τὸ δὲ γ'. ait, πληθ. α'. ions, θ'. iez, γ'. aient.

α'. συζυγίας. θ'. συζυγίας. γ'. συζυγίας δ'. συζυγία

j'	av-ais	j'	aim-ais	je	finiss-ais	je	recev-ais	j'	entend-ais
tu	av-ais	tu	aim-ais	tu	finiss-ais	tu	recev-ais	tu	entend-ais
il	av-ait	il	aim-ait	il	finiss-ait	il	recev-ait	il	entend-ait
nous	av-ions	nous	aim-ions	nous	finiss-ions	nous	recev-ions	nous	entend-ions
vous	av-iez	vous	aim-iez	vous	finiss-iez	vous	recev-iez	vous	entend-iez
ils	av-aient	ils	aim-aient	ils	finiss-aient	ils	recev-aient	ils	entend-aient

(γ) Prétérit défini, παρῳχημένος ὁρισμένος. Εἰς τὴν τρίτην συζυγίαν, ὅταν τὸ ῥῆμα ᾖ ὁμαλὸν, (καὶ πάντα τὰ λήγοντα εἰς enoir εἶναι ὁμαλὰ), ἀποβάλλεται ἡ κατάληξις en, τηρεῖται ἡ ῥίζα καὶ ὁ χαρακτήρ, εἰς τὸν ὁποῖον προστίθεται ἡ κατάληξις us τῆς γ'. συζυγίας· ὅσον, concevoir, ἀποτιθεμένης τῆς enoir καταλήξεως μένει ῥίζα καὶ χαρακτήρ conc, προστιθεμένης τῆς us καταλήξεως, σχηματίζεται τὸ πρῶτον πρόσωπον τοῦ χρόνου τούτου je conc-eus, προσυπογραφομένου τοῦ ὑποστίγματος (cedille). Εἰς δὲ τὸ ῥῆμα avoir, οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν τούτου εἰ μὴ τὴν κατάληξιν us τῆς τρίτης συζυγίας· τὸ δὲ e τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται πρὸ ταύτης, ελήρθη ἴσως ἐκ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος

Ιταλικού χρόνου *ebbi*· ὡπωσδήποτε τὸ *e* τοῦτο μὲνει ἐντελῶς ἄφωνον, καὶ διὰ τοῦτο προφέρεται μόνον τὸ *u*· τὸ δὲ *s*, συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἀρκτικού φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, προφέρεται ὡς *z*. Τὸ *ά*. καὶ *ε'*. πρόσωπον λήγουσιν εἰς *us*, τὸ δὲ *γ'*. εἰς *ul*· ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου δύναται νὰ ὀδηγηθῇ τις διὰ νὰ σχηματίσῃ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τοῦ αὐτοῦ χρόνου, ἀφαιρέσει τοῦ *i*, καὶ προσθήσει τῆς *mes* κατὰλήξεως διὰ τὸ *ά*. πρόσωπον, τῆς *tes* διὰ τὸ *ε'*. καὶ τῆς *rent* διὰ τὸ *γ'*. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ παραλήγουσα τοῦ *ά*. καὶ *ε'*. προσώπου τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ χρόνου τούτου λαμβάνει πάντοτε περισπωμένην εἰς ὅλας τὰς συζυγίας, ἐκτὸς τοῦ ῥήματος *hair*· ὅσον, *j'eus, tu eus, il eut· nous eumes, vous eutes, ils eurent*· εἰς τὴν *ά*. συζυγίαν ὁμοίως· *j'ai-m-ai, tu aim-as, il aim-a· nous aim-ames, vous aim-ates, ils aim-èrent*· ὡσαύτως καὶ εἰς τὰς λοιπὰς συζυγίας.

(δ) *Passé indéfini*, παρῳχημένος ἀόριστος· σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος, *j'ai, tu as*, κτλ. καὶ ἐκ τῆς παθητικῆς μετοχῆς *eu*, ἐσχημένος, εἰλημμένος· ὥστε *j'ai eu*, κυρίως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἔχω ἐσχημένον, ἢ ἔχω εἰλημμένον, καὶ ἀπλῶς ἐσχηκα, εἰληφα κτλ. εἰς δὲ τὴν κοινὴν γλῶσσαν λέγομεν ἀπλῶς ἔλαβον εἰς ἀόριστον σημασίαν· ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα ἔχω θεωρεῖται ὡς ἀμετάβατον, καὶ ἐπομένως οὐδέτερον, λαμβάνει πρὸς σχηματισμὸν τῶν παρῳχημένων αὐτοῦ χρόνων, τὸ αὐτὸ *avoir* ὡς βοηθητικόν· ὅθεν διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὸν παρῳχ. ἀόρ. τῆς ὀριστ. παντὸς ἐνεργητικοῦ ἢ οὐδ. ῥήματος πρέπει νὰ λάβωμεν τὸν ἐνεστώτα τοῦ *avoir* εἰς τὴν ὀριστ. *j'ai, tu as, il a* κτλ. καὶ εἰς αὐτὸν νὰ προσθέσωμεν τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος, τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εἰς παρῳχημένον ἀόριστον· ὅσον, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴπωμεν ὠμίλησα, λέγομεν γαλλιστὶ, ἔχω ὠμιλημένον, *j'ai parlé*, ἔγραψα, ἔχω γεγραμμένον, *j'ai écrit* κτλ.

(ε) *Passé antérieur* παρῳχημένος πρότερος, σχηματίζεται οὗτος ἐκ τοῦ *prétérit défini* (παρῳχημένου ὀρισμένου) τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος· τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν· ὅσον, *j'eus eu* ἔσχον ἐσχημένον, ἢ ἔλαβον εἰλημμένον, δηλαδὴ ἔλαβον πρότερον· *j'eus parlé*, ὠμίλησα πρότερον (προωμίλησα), ἔγραψα πρότερον, *j'eus écrit* ἔσχον πρότερον γεγραμμένον κτλ.

(ς) *Plus que parfait* ὑπερσυντελικός, *j'avais eu*, σχηματίζεται πάντοτε ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς, τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εἰς ὑπερσυντελικὸν χρόνον· ὅσον, *j'avais eu*, εἶχον ἐσχημένον ἢ εἶχον εἰλημμένον καὶ κοινύτερον, εἶχον λίθει ἢ ἔλαβον πρὸ πολλοῦ· ὁμοίως *j'avais parlé* εἶχον ὠμίλησει ἢ ὠμίλησα πρὸ πολλοῦ, *j'avais écrit* εἶχον γράψει, ἢ ἔγραψα πρὸ πολλοῦ.

(ζ) *Futur absolu*, μέλλον ἀπόλυτος, ἢ ἀπλούς (πρὸς διαστολὴν τοῦ συνθέτου)· σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἀπαρέμφατον, ὅταν ἀφαιρεθῇ ἡ κατάληξις *oir*, καὶ ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς *rai*, ἥτις εἶναι σταθερὰ κατάληξις τοῦ μέλλοντος εἰς ὅλας τὰς συζ. ἀνεξαίρετως· ὅθεν θέλομεν ἔχει μέλλ. *j'avrai*, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ *v* εὐρίσκεται πρὸ συμφώνου τρέπεται εἰς *u* (ἴδε σελ. 59), περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ

γ' αἱ καταλήξεις *rai, ras, ra, rons, rez, ront*, εἶναι αἱ αὐταὶ εἰς ὅλων τῶν συζυγιῶν τοὺς μέλλοντας· τὸ τρίτον πληθ. πρόσωπον τοῦ χρόνου τούτου λήγει εἰς *ont*, ἐνῶ τῶν λοιπῶν ἄλλων εἰς *ent*. Ὁ Γαλλικὸς μέλλων ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἀρχαῖον μέλλοντα ἔξω, γράψω κτλ. οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τὸν τῆς νεωτέρας διαρκῆ, θέλω ἔχει, θέλω γράφει κτλ. ἀλλὰ θέλω λάθει, θέλω γράψαι κτλ.

(η) *Futur passé* ἢ *futur antérieur*, μέλλων παρελθὼν ἢ πρότερος, ἢ τετελεσμένος· σχηματίζεται οὗτος ἐκ τοῦ ἀπολύτου μέλλοντος τοῦ βοηθητικοῦ προσλαμβάνων τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον ἐκφράζομεν· οἶον, *j'aurai eu* θέλω ἔχει ἐσχημένον, θέλω ἔχει εἰλημμένον, ἢ (ὅταν λάθω), ἢ (ἀφοῦ λάθω) κτλ. ὁμοίως ἀφοῦ ὁμιλήσω *quand j'aurai parlé*, δηλ. ὅταν θέλω ἔχει ὁμιλημένον· *quand j'aurai écrit*, ἀφοῦ γράψω (ὅταν θὰ ἔχω, ἢ θέλω ἔχει γεγραμμένον) κτλ.

(θ) *Conditionnel présent* ὑποθετικὸς ἐνεστώς, σχηματίζεται ἐκ τοῦ μέλλοντος, τοῦ ὁποῖου φυλάττει τὴν ῥίζαν, καὶ τὸν χαρακτῆρα, λαμβάνει δὲ ἀκριβῶς τὴν κατάληξιν τοῦ παρατατικοῦ· ὅθεν *j'aurais, tu aurais, il aurait*, ἤθελον ἔχει τώρα κτλ. τὸν τύπον τοῦτον φυλάττει εἰς ὅλας τὰς συζυγίας· οἶον, *j'aimerais, je finirais, je recevrais* κτλ.

(ι) *Conditionnel passé* ὑποθετικὸς παρῳχημένος, γίνεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω *conditionnel présent*, προσλαμβάνων τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εἰς παρῳχημένον ὑποθετικόν· οἶον, *j'aurais eu* ἤθελον ἔχει εἰλημμένον, ἤθελον ἔχει ἐσχημένον, ἔλαβον ἂν, ἢ ἤθελον λάθει τότε κτλ.

(κ) *Seconde forme de conditionnel passé*, ὁ δεύτερος οὗτος τύπος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν πρῶτον παρῳχημένον ὑποθετικὸν γίνεται ἐκ τοῦ *prétérit défini*, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς· οἶον, *j'eusse eu*, ἤθελον ἔχει εἰλημμένον τότε, ἤθελον λάθει τότε, ἔσχον ἂν (θὰ ἐλάμβανον τότε κτλ.)· κυρίως ἐν χρήσει προηγούμενου ἢ ἐπομένου ὑπερσυντελικοῦ τῆς ὁριστικῆς ἢ τῆς ὑποτακτικῆς μετὰ τοῦ ὑποθετικοῦ μορίου *si*· οἶον, *il eût sans doute battu les romains s'il avait d'abord tourné ses armes du côté de l'occident· s'il n'avait fait que cela il eût pu facilement obtenir sa grâce·* ἐὰν δὲν εἶχε πράξει παρὰ τοῦτο, ἤθελε τύχει εὐκόλως συγγνώμης (ἤθελε δυνήθῃ . . .)· καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως ἢ θαυμασμοῦ, *qui l'eût dit, τίς ἤθελε τὸ εἰπεῖ*).

(μ) Προστακτική· ἡ ἔγκλισις αὕτη σχηματίζεται πάντοτε ἐκ τῆς ὁριστικῆς, ὅταν ἀφαιρεθῶσιν αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσιν ὡς ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος· οἶον, *parle* ὁμιλεῖ, *parlons* ὁμιλήσωμεν ἢ ἄς ὁμιλήσωμεν, *parlez* ὁμιλήσατε (ὅλα ταῦτα γίνονται ἐκ τῆς ὁριστικῆς, *tu parles, nous parlons, vous parlez*. Εἰς τὴν προστακτικὴν δὲν ὑπάρχει πρῶτον πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν· διότι δὲν προστάττει τις ἑαυτόν· ὑπάρχει μόνον τὸ ε'. πρόσωπον ἄνευ ἀντωνυμίας· τὸ δὲ γ'. λαμβάνεται ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς, καὶ ἐκφράζεται πάντοτε διὰ τοῦ συνδέσμου *que* προστατομένου τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας· οἶον, *qu'il parle* ἄς ὁμιλήσῃ (ὁμί-

λειτουργῶ), qu'il ait, ἂς ἔχῃ ἢ ἂς λάβῃ (ἔχέτω) κτλ. Τὸ πρῶτον πληθυν. δὲν ἐκφράζει κυρίως προσταγὴν ἀλλὰ προτροπὴν, παρακίνησιν, διὰ τοῦτο ὁρθότερον ἤθελεν ὀνομασθῆναι, διὰ τὸ α'. πληθ. παρακλευσµατικὸς τύπος, ὅστις ἐσοδυναµεῖ µὲ τὸ ἡµέτερον, δεῦτε ποιήσωµεν, allons, faisons. Τὸ γ'. πληθυντικὸν πρόσωπον παραλαµβάνει ὡσαύτως ἢ προστακτικὴ ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς ὅσον, qu'ils aient ἐχέτωσαν ἢ ἂς ἔχωσι, qu'ils viennent ἂς ἔλθωσι κτλ.

Σηµειωτέον ὅτι τὰ τρία ῥήµατα avoir (ἔχειν), être (εἶναι), καὶ savoir (εἰδέναι), σχηµατίζουσι τὴν προστακτικὴν αὐτῶν οὐχὶ ἐκ τῆς ὀριστικῆς, ὡς ἀνωτέρω εἵποµεν, ἀλλ' ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς.

Τὸ β'. ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς εἰς τὰς τρεῖς συζυγίας, δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην, ἐπειδὴ σχηµατίζεται ἐκ τοῦ β'. ἐνικοῦ τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεστώτος, τὸ ὁποῖον ἔχει ληκτικὸν γράμμα τὸ s, φυλάττει τοῦτο καὶ εἰς τὴν προστακτικὴν· εἰς δὲ τὴν α'. συζυγίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸ ῥήµα avoir (κατ' ἐξαίρεσιν) λήγει εἰς e' ὅσον, aime ἀγάπα, parle ὁµίλει, aie ἔχε· προσλαµβάνει δὲ τὸ s ὅταν ἔπονται τὰ μόρια, en ἢ y' ὅσον, parles en, ὁµίλει ἢ ὁµίλησον περὶ τούτου, aies en, ἔχε ἢ λάβε ἐκ τούτων· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ῥήµα aller, προστακτικὴ va, καὶ vas ἐποµένου τοῦ y ἢ τοῦ en.

(5) Ὑποτακτικὴ (Subjonctif), ἔχει σταθερὰν κατάληξιν εἰς ὅλας τὰς συζυγίας e, es, e, διὰ τὸν ἐνικὸν ἀριθµόν· ἐξαίρουνται τὰ δύο βοηθητικὰ avoir καὶ être, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ μὲν avoir t, εἰς τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον, τὸ δὲ être s εἰς τὸ α'. καὶ t εἰς τὸ γ'. ἐνικόν. Ἡ ὑποτακτικὴ σχηµατίζεται ἢ ἀπὸ τὴν μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἢ ἀπὸ τὸν πληθ. ἀριθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων. Εἰς τὴν γ'. συζυγ. ὅταν συμπέσῃ αἱ ἢ οἱ πρὸ τῶν ῥηµατ. καταλήξ. ons, ez, ἢ πρὸ τῆς ant καταλήξεως τῆς μετοχῆς τὸ i τρέπεται πάντοτε εἰς y' ὅσον, voir, voyons, voyez, voyant, avoir, j'ai, ayant. Ἐπειδὴ δὲ τὸ y εὐρισκόμενον πρὸ τοῦ e ἀφώνου τρέπεται εἰς i· διὰ τοῦτο εἰς τὴν ὑποτ. ἔχοµεν que j'aie (ἀντὶ τοῦ aye, τὸ ὁποῖον γίνεταί ἐκ τῆς μετοχῆς ayant), que tu aies qu'il ait, (τὸ t εἶναι ληκτικὸν τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ τρίτου προσώπου εἰς τὴν λατινικὴν) habeat, καθὼς τὸ soit ἐκ τοῦ sit, εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν que nous ayons, que vous ayez (*) φυλάττεται τὸ y, ὡς χαρακτὴρ τῆς μετοχῆς ἐξ ἧς ἐλήφθη, διότι ἡ μετὰ τὸ y συλλαβὴ δὲν εἶναι ἀφώνος, ἀπεναντίας εἰς τὸ τρίτον πληθ. τὸ y μεταβάλλεται πάλιν εἰς i διότι ἡ κατάληξις ent τούτου εἶναι ἀφώνος, qu'ils aient.

Τὰ λήγοντα εἰς enoir εἶναι πάντα ὁµαλὰ καὶ σχηµατίζουσι τὸν ἐνικὸν τῆς ὑποτακτικῆς ἐκ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τῆς ὀριστικῆς ὅσον, ils reçoivent, ἀφαιροῦντα τὸ nt· que je reçoive, que je conçoive κτλ. τὸ

(*) Τὸ y δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ὑποτακτικὴν πρὸ τοῦ ons ἢ ez, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ions, iez, ἧτις εἶναι ἢ σταθερὰ κατάληξις τοῦ τε ἐνεστώτος καὶ τοῦ παρατακτικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς πάσης συζυγίας. Ἐξαίρουνται μόνον τὰ δύο βοηθητικὰ τὸ avoir καὶ être· que nous ayons, que vous ayez· que nous soyons, que vous soyez ὅπου τὸ y ἀναπληροῖ τὸ i.

δὲ πρῶτον καὶ δευτέρον πληθύν. ἔχει κοινὴν κατάληξιν *ions*, *iez* εἰς ὅλας τὰς συζυγίας· *que nous aim-ions*, *que vous aim-iez*· *que nous fin-iss-ions*, *vous fin-iss-iez*· *que nous rec-ev-ions*, *que vous rec-ec-iez*· *que nous rend-ions*, *que vous rend-iez*· πάντα δὲ τὰ ἄλλα, ὅσα, τυχὸν ἔχουσι χαράκτῃρα *y*, φυλάττουσι τοῦτον πρὸ τῶν καταλήξεων *ions* καὶ *iez*· ὅλον, *que nous employ-ions*, *que vous employ-iez*· *que nous voy-ions*, *que vous voy-iez* κτλ. τὸ τρίτον πρόσωπον, ἐὰν τὸ ῥῆμα ᾖ ὁμαλόν, σχηματίζεται ἀκριβῶς ὡς τὸ *γ'*. πληθ. τῆς ὀριστικῆς.

(v) *Imparfait du subjonctif*, γίνεται πάντοτε ὁ χρόνος οὕτως ἐκ τοῦ *prétérit défini* τῆς ὀριστικῆς· *j'eus*, *tu eus* κτλ. διπλασιαζομένου τοῦ ληκτικού *s* καὶ προσλαμβανομένης τῆς ἐν τῇ ὑποτακτικῇ κατάληξεως *e*, *es*, διὰ τὸ πρῶτον καὶ *6'*. πρόσωπον· διὰ δὲ τὸ τρίτον, κατάληξις σταθερὰ, εἰς ὅλας τὰς συζυγίας, εἶναι τὸ *t* ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ληκτικὸν φωνῆεν τοῦ *γ'*. ἢ τοῦ *6'*. ἐνικοῦ προσώπου τοῦ *prétérit défini* μὲ περισπωμένην· π. χ. εἰς τὸ ῥῆμα *avoir*, ὁ χρόνος οὗτος εἶναι *j'eus* *tu eus* κτλ. ὅθεν εἰς τὴν ὑποτακτικὴν σχηματίζει τὸν παρατατικόν, *que j'eusse*, *que tu eusses*, *qu'il eût*· εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν ἐπαναλαμβάνονται τὰ δύο *ss*, μετὰ τῆς *ions* κατάληξεως, *que nous euss-ions*, *que vous euss-iez*, *qu'ils euss-ent*. Εἰς τὴν πρώτην συζυγίαν τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ *prétérit défini* λήγει εἰς *a*· *il aim-a*· ὅθεν τὸ *γ'*. τοῦ παρατατ. τῆς ὑποτακτ. *qu'il aim-ât*.

(o) *Passé* τῆς ὑποτακτικῆς. Ὁ χρόνος οὗτος σχηματίζεται πάντοτε ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τοῦ βοηθητικοῦ, καὶ ἐκ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος τὸ ὅποιον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν· ὅθεν ἐὰν ζητῶμεν νὰ σχηματίσωμεν τὸν παρῃχ. ἀόριστον τῆς ὀριστικῆς, (τὸν *prétérit indéfini*), λαμβάνομεν τὸν ἐνεστώτα τῆς ὀριστικῆς, ὡς ἀνωτέρω *j'ai eu*, *tu as eu* κτλ. ἐὰν δὲ ζητῶμεν τὸν *prétérit indéfini* τῆς ὑποτακτικῆς, λαμβάνομεν τὸν ἐνεστώτα τῆς ἐγκλίσεως ταύτης, καὶ προσθέτοντες τὴν παθητικὴν μετοχὴν σχηματίζομεν τὸν *passé* τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς εἶδομεν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ *avoir* *que j'aie eu*, *que tu aies eu*, *qu'il ait eu*· νὰ ἔχω εἰλημμένον, νὰ ἔχω ἐσχημμένον, νὰ ἔλαβον (ἀορίστως) κτλ. ὁμοίως εἰς τὸ ῥῆμα *penser*, ὁ αὐτὸς χρόνος τῆς ὑποτακτικῆς, *que j'aie pensé* *que tu aies pensé* κτλ. σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τοῦ βοηθητικοῦ *avoir* καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ *penser*.

(π) *Plus que parfait du subjonctif*, ὑπερσυντελικὸς τῆς ὑποτακτικῆς, σχηματίζεται ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ἐκφραζομένου ῥήματος, *que j'eusse eu*, νὰ εἶχον λάβει (πρὸ πολλοῦ) νὰ εἶχον εἰλημμένον ἢ ἐσχημμένον πρὸ πολλοῦ, ἢ νὰ ἔλαβον πρὸ πολλοῦ· ὁμοίως *que j'eusse parlé*, νὰ εἶχον ὁμιλήσει πρὸ πολλοῦ κτλ.

Obtatif εὐκτική, ἡ ἐγκλις αὕτη δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς γαλλικὰς γραμματικὰς, ἀλλ' ὑπάρχει εἰς τὰς καρδίας καὶ εἰς τὰ στόματα τῶν Γάλλων ἐκφρασις ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν εὐκτικὴν, ἔχοιμι, ἔχοις, γράφοιμι, λέγοις κτλ. ἢ κατὰ τὴν ἀπλοελλην. εἶθε ἢ ἄμποτε νὰ ἔχω, νὰ ἔχῃς, εἶθε νὰ

γράφω, νὰ λέγω κτλ. Μεταχειρίζονται δὲ οἱ Γάλλοι τρεῖς τύπους ἢ μᾶλλον τρία ῥήματα πρὸς ἔκφρασιν τῆς εὐχῆς· τὸ ῥήμα *pouvoir*, τὸ *plaire*, καὶ τὸ *faire*. Τοῦ μὲν πρώτου, τὸν τύπον τῆς ὑποτακτικῆς, μετατιθεμένης τῆς ἀνωμυίας μετὰ τὸ ῥήμα, ἀνευ τοῦ συνδέσμου *que*· οἶον, *puissé-je, puisses-tu, puisse-t-il* κτλ. καὶ ἐπιφερομένου εἰς ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐκτικῶς· οἶον, διὰ τὸ προκειμενον ῥήμα *avoir*, λέγομεν *puissé-je avoir*, *δυναίμην ἔχειν*, ἢ ἀπλῶς ἔχοιμι, (κοινῶς εἶθε νὰ ἔχω ἢ λάβω), *puisses-tu avoir*, εἶθε νὰ ἔχῃς ἢ νὰ λάβῃς κτλ. *puissions-nous avoir*, εἶθε νὰ ἔχωμεν ἢ νὰ λάβωμεν (ἔχοιμεν), *puissé-je écrire*, εἶθε νὰ γράψω κτλ.

Διὰ τοῦ *plaire* ἐκφράζεται ἡ εὐκτικὴ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῆς, προηγούμενου δηλ. τοῦ ῥήματος *plaire*, εἰς ὑποτακ. ἔγκλισιν, εἰς γ'. ἐνικὸν πρόσωπον, μετὰ δοτικῆς τῇ θεῷ καὶ ἐπομένου, ὡσαύτως εἰς ὑποτακτικὴν, τοῦ ῥήματος διὰ τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται ἡ εὐχή· οἶον, *plaise à Dieu qu'il s'en repente*, νὰ εὐδοκήσῃ ὁ θεὸς (νὰ δώσῃ ὁ θεὸς) νὰ μετανόησῃ δι' αὐτό· καὶ ἀρνητικῶς, *à Dieu ne plaise qu'il change jamais de sentiment*, νὰ μὴ δώσῃ ὁ θεὸς ν' ἀλλάξῃ ποτὲ φρόνημα· διὰ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ *plaise à Dieu* ἢ *Dieu fasse* ἐκφράζομεν καὶ τὸν ἐνεστώτα καὶ τὸν παρωχημένον τῆς εὐκτικῆς ὅταν μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα *plaise* ἢ *fasse* προσθέσωμεν ἐνεστώτα ἢ παρωχημένον τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐκτικῶς· οἶον, *à Dieu ne plaise qu'il ait eu cette idée*, ὁ θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ νὰ συνέλαβῃ τοιαύτην ιδέαν· *Dieu fasse qu'il revienne sain et sauf*, ὁ θεὸς νὰ κάμῃ (εἶθε) νὰ ἐπανέλθῃ ὑγιῆς καὶ σῶος· *plaise à Dieu qu'il ne l'ait pas reconnu*, ὁ θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ (εἶθε) νὰ μὴ τὸν ἀνεγνώρισῃ! ἢ κοινώτερον, ἄμποτε νὰ μὴ... κτλ.

Σημειωτέον ὅτι ἡ χρῆσις τῶν δύο τούτων βοθητικῶν ῥημάτων τοῦ *plaire* καὶ *faire* κατὰ τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτικῆς πρὸ τοῦ *passé* (τοῦ παρωχημένου τῆς ὑποτακτ. εἶναι λίαν σπανία διὰ τὸ ἄ. πρόσωπον ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς εὐχῆς γινομένης πάντοτε διὰ μέλλουσαν πράξιν, ἀλλὰ συμβαίνει ἐνίοτε ἡ εὐχὴ αὕτη νὰ θεωρηθῇ ὡς παρελθούσα μὲν πρὸς ἄλλην μέλλουσαν πράξιν, ἄδελος δὲ εἰς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γίνεται ἡ εὐχή· οἶον, *Dieu fasse que je n'aie reçu sa lettre qu'après mon départ d'ici*, ἵνα εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ εἰ μὴ ἀφ' οὗ ἀναχωρήσω ἀπ' ἐδῶ, διὰ νὰ μὴ ὑποχρεωθῶ κτλ.... Ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐκφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς ὅστις ἔχει καὶ σημασίαν μέλλοντος· οἶον, *plaise à Dieu, ἢ Dieu fasse que je ne reçoive sa lettre que quand j'aurai quitté le pays* κτλ. ἄλλως ἡ εὐχὴ δύναται νὰ ᾖ καὶ ἀπλὴ ἔκφρασις μετανοίας, ἐπὶ παρελθούσης ἐποχῆς, καὶ τότε βεβηλῶς δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὸ τοιοῦτον καὶ διὰ παρατακικοῦ καὶ ὑπερσυντελικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς λέγομεν εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν· ἄμποτε νὰ μὴ τὸ ἔλεγον, νὰ τὸ ἔπραττον κτλ. ἢ νὰ μὴ τὸ εἶχον κάμει ποτὶ! *que je ne l'eusse jamais fait* κτλ.

Διὰ τοῦ παρὰτακτικῷ τοῦ *plaire* (εἰς τὴν ὑποτακτικὴν) σχηματίζεται ὁ παρὰτακτικὸς καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς τῆς εὐκτικῆς· οἷον, *plût à Dieu qu'il eût tous ces égards*, εἴθε νὰ ἐλάμβανεν ὅλον τοῦτο τὸ σέβας (ὅλην αὐτὴν τὴν εὐλάβειαν)· *plût à Dieu que je ne l'eusse jamais connu*, εἴθε νὰ μὴ τὸν εἶχον ποτὲ γνωρίζει *εἴθ*.

(ρ) *Infinitif*, Ἀπαρέμφατος· ἡ ἔγκλισις αὕτη οὕσα ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὅλος ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος καὶ ὡς ἡ ῥίζα ἐκ τῆς ὁποίας παρὰγονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, δὲν ἔχει ἄλλην κατάληξιν εἰ μὴ τὴν χαρακτηρίζουσαν τὴν συζυγίαν εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ῥῆμα· πάντα δὲ τὰ ῥήματα τῆς γαλλ. διαιροῦνται εἰς τέσσαρας συζυγίας, διακρινόμενας ἐκ τῶν ἀπαρεμφατικῶν καταλήξεων αἵτινες εἶναι αἱ ἐξῆς· *er*, διὰ τὴν πρώτην, οἷον, *aim-er* *ir*, διὰ τὴν δευτέραν, οἷον *bén-ir* (εὐλογῶ)· *oir*, διὰ τὴν τρίτην, οἷον *concevoir* (συλλαμβάνω)· καὶ *re*, διὰ τὴν τετάρτην, οἷον *entendre* (ἐννοῶ, ἀκούω).

Ἡ ἔγκλισις αὕτη δὲν ἔχει κυρίως εἰ μὴ δύο χρόνους, τὸν ἐνεστώτα ὅστις ἔχει ἕ σημασίαν μέλλοντος, καὶ τὸν παρῳχημένον ἀόριστον ἢ ἀπλῶς *passé*.

Ἐκ τῶν ἐγκλίσεων μόνη ἡ ὀριστική ἔχει ὅλους τοὺς χρόνους· ἡ δὲ προστακτική ἔνα μόνον τὸν ἐνεστώτα ὅστις ἔχει ἐπίσης καὶ σημασίαν μέλλοντος. Ἡ ὑποτακτική ἔχει τέσσαρας χρόνους τὸν ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα, τὸν παρὰτακτικόν, τὸν παρῳχημένον, καὶ τὸν *plus-que-parfait*.

(τ) *Participe*, μετοχή. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λόγου μετίχει τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ ῥήματος συνάμα· ὡς ἐπίθετον προσδιορίζει τὸ οὐσιαστικὸν ἀποδίδον εἰς αὐτὸ τὴν ιδιότητα τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ ῥῆμα ὑπὸ τὸν μετοχικὸν τύπον· οἷον τὸ ἱπτάμενον πτηνόν, ἐμφαίνει τὴν ιδιότητα τοῦ ἱπτασθαι ἀνήκουσαν εἰς τὸ πτηνόν· καὶ ὡς ῥῆμα ἡ μετοχή ἐκφράζει τὴν κατάστασιν ἐν ᾗ εὐρίσκεται τὸ οὐσιαστικόν. Διακρίνονται δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν δύο εἴδη μετοχῶν· *participe présent*, ἡ μετοχή τοῦ ἐνεστώτος, καὶ *participe passif*, μετοχή παθητική, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται τὸ *participe passé*, ἡ παρῳχημένη μετοχή.

(τ') Ἡ πρώτη καταλήγει ἀείποτε ἀναλλοιώτως εἰς *ant* δι' ἀμφότερα τὰ γένη καὶ δι' ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμούς· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν τῆς ἀπλοῆς λήγουσαν μετοχ. εἰς οντας· οἷον, *faisant*, κάμνοντας· *disant*, λέγοντας· *ayant*, ἔχοντας κτλ. ἡ δὲ παθητικὴ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν μετοχὴν τοῦ παθητικοῦ πρᾶξειμένου τῆς ἑλληνικῆς, καὶ συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικόν εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται, ἐκτὸς τῆς παθητ. μετοχ. τῶν οὐδετέρων ῥημάτων· ἡ κατάληξις τῆς παθητ. μετοχ. τῆς *ἀ*. συζ. εἶναι *é*· οἷον, *aimé*, *parlé* κτλ. τῆς *β'*. εἶναι *i*· οἷον, *fini*, *parti* κτλ. τῆς *γ'*. καὶ τῆς *δ'*. *u*· οἷον, *reçu* καὶ *rendu*· ἐννοεῖται ἐνταῦθα περὶ τῶν ὁμαλῶν ῥημάτων· αἱ δὲ ἀνώμαλοι καταλήξεις τῶν τριῶν τελευταίων εἶναι· *is*, *it*, *ait*, *os*, *ont*, τῶν ὁποίων τὸ θηλυκὸν προσλαμβάνει *e*.

(ύ) Εἰς τὸν ἐνεργητικὸν τύπον ἡ μετοχή ἔχει δύο χρόνους, τὸν ἐνεστώτα ὅστις λέγει, ὡς εἵπομεν, εἰς *ant*, ὡς *ayant*, *aimant*, καὶ τὸν παρῳχημένον ὅστις σχηματίζεται πάντοτε ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος *avoir* ἢ *être* καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ *passé*· οἷον, *ayant*

eu, ayant aimé, καὶ ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἀόριστον τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς τῆς ἑλλην. μετοχῆς· ayant eu, λαβὼν, σχὼν· ayant aimé, ἀγαπήσας κτλ. καὶ ἐπειδὴ εἶναι σύνθετος ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος, τὸ πρῶτον μέρος μέρος, ayant, étant, μένει ἀμετάβλητον καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς ὃ τὰ γένη· τὸ δὲ δευτέρον ὅτε μὲν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται, ὅτε δὲ φυλάττει τὸν τύπον τοῦ ἀρσενικοῦ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Περὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ÊTRE¹ (εἶναι).

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Imparfait. Παρατατικός.

Je suis ²	εἰμι (εἶμαι)
tu es	εἶ (εἶσαι)
il } est	ἐστὶ (εἶναι)
elle }	
nous sommes ⁵	ἐσμέν (εἵμεθα)
vous êtes ¹	ἐστέ (εἰσθε)
ils }	
elles } sont ⁵	εἰσὶ (εἶναι)

j'étais	ἦν (ἦμην)
tu étais	ἦς (ἦσο, ἦσουν)
il } était	ἦ (ἦτο)
elle }	
nous étions	ἦμεν (ἦμεθα)
vous étiez	ἦτε (ἦσθε)
ils }	
elles } étaient ἦσαν (ἦσαν, ἦταν)	

Prétérit défini. Παραρχ. Ὁρισμ.

Passé défini. Παραρχ. Ἀόριστος.

je fus ⁶	ἐγενόμην, ὑπῆρξα
tu fus	ἐγένου
il } fut	ἐγένετο
elle }	
nous fûmes	ἐγενόμεθα
vous fûtes	ἐγένεσθε
ils }	
elles } furent	ἐγένοντο

j'ai ⁷ été	γέγονα ἐχρημάτισα	} ἀόριστως
tu as été	ἐχρημάτισας	
il } a été	ἐχρημάτισε	
elle }		
nous avons été	—σαμεν	} ἀόριστως
vous avez été	ἐχρηματίσατε	
ils }	ont été ἐχρημάτισαν	
elles }		

Passé antérieur. Παραρχ. πρότ.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελ.

j'eus ⁸ été	ἐγενόμην πρότερον
tu eus été	
il } eut été	
elle }	
nous eûmes été	
vous eûtes été	
ils }	
elles } eurent été	

j'avais ⁹ été	ἐγεγόνειν ἢ ἐχρημάτισα	} πρὸ πολλοῦ
tu avais été	ἐχρημάτισες	
il } avait été	ἐχρημάτισε	
elle }		
nous avions été	—σαμεν	} πρὸ πολλοῦ
vous aviez été	—σατε	
ils }	ἐχρημά-τισαν	
elles }		

Futur. Μέλλον.

Futur passé. Μέλλ. παρωχ.

je serai	ἔσομαι (θὰ εἶμαι ἢ θέλω εἶσθαι)	j'aurai ⁴⁴ été	ἀφοῦ χρηματίσω ἢ θὰ ἐχρημάτισα
tu seras	ἔσῃ ἢ θὰ εἶσαι	tu auras été	θὰ ἐχρημάτισες
il elle {	sera ἔσεται ἢ θὰ εἶναι	il elle {	aura été θὰ ἐχρημάτισε
nous serons	ἔσόμεθα θὰ εἴμεθα	nous aurons été	θὰ ἐχρηματίσαμεν
vous serez	ἔσεσθε ἢ θὰ εἴσθε	vous aurez été	θὰ ἐχρηματίσατε
ils elles {	seront ἔσονται ἢ θὰ εἶναι	ils elles {	auront été θὰ ἐχρημάτισαν

Conditionnel présent

Ὑποθετικὸς ἐνεστώς.

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὸς παρωχ.

je serais ⁴⁵	εἴην ἂν θὰ ἤμην ἢ ἤθελον	j'aurais ⁴⁵ été	θὰ ἤμην ἢ ἤθελον
tu serais	ἤθελες { εἴσθαι	tu aurais été	ἤθελες { εἴσθαι
il elle {	serait ἤθελεν { τώρα.	il elle {	aurait été ἤθελεν { τότε
nous serions	θὰ ἤμεθα ἢ ἤθελομεν	nous aurions été	θὰ ἤμεθα ἢ ἤθελομεν
vous seriez	ἤθέλετε { εἴσθαι	vous auriez été	ἤθέλετε { εἴσθαι
ils elles {	seraient ἤθελον { τώρα.	ils elles {	auraient été ἤθελον { τότε

Δεύτερος τύπος τοῦ Conditionnel passé.

J'eusse ⁴⁶ été	θὰ ἤμην ἢ ἤθελον	{ εἴσθαι τότε
tu eusses été	— ἤσο ἤθελες	
il ἢ elle eût été	— ἤτο ἤθελεν	{ εἴσθαι τότε.
nous eussions été	θὰ ἤμεθα ἢ ἤθελομεν	
vous eussiez été	— ἤσθε ἢ ἤθέλετε	{ εἴσθαι τότε.
ils eussent été	— ἤσαν ἢ ἤθελον	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent et futur. Ἐνεστώς καὶ μέλλον.

sois ⁴⁷	ἔσθι ἢ ἔσο
qu'il ἢ qu'elle soit	ἔστω (ἂς ἦναι)
soyons	(ἔστωμεν) ἂς εἴμεθα
soyez	ἔστε
qu'ils ἢ qu'elles soient	ἔστωσαν ἢ ἂς ἦναι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστῶς ἢ μέλλων.

que je sois ¹⁶	ᾧ	(ὥστε νὰ ᾔμαι)
que tu sois	ᾗς	(— ᾗσαι)
qu'il ἢ qu'elle soit	ᾗ	(— ᾗναι)
que nous soyons	ᾧμεν	(ὥστε νὰ ᾔμεθα)
que vous soyez	ᾗτε	(— ᾗσθε)
qu'ils ἢ qu'elles soient	ᾧσι	(— ᾗναι).

Imparfait. Παρατατικός.

que je fusse ¹⁷	ᾧστε νὰ ᾔμην
que tu fusses	— ᾗσο
qu'il ἢ qu'elle fût	— ᾗτο.
que nous fussions	ᾧστε νὰ ᾔμεθα
que vous fussiez	— ᾗσθε
qu'ils ἢ qu'elles fussent	— ᾗναι.

Passé. Παραχρημένος.

que j'aie ¹⁸ été	ὥστε νὰ ἐχρημάτισα
que tu aies été	— ἐχρημάτισας
qu'il ἢ qu'elle ait été	— ἐχρημάτισε.
que nous ayons été	ὥστε νὰ ἐχρηματίσαμεν
que vous ayez été	— ἐχρηματίσατε
qu'ils ἢ qu'elles aient été	— ἐχρημάτισαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse ¹⁹ été	ὥστε νὰ εἶχον	} χρηματίσει.
que tu eusses été	— εἶχες	
qu'il ἢ qu'elle eût été	— εἶχε	
que nous eussions été	ὥστε νὰ εἶχομεν	} χρηματίσει.
que vous eussiez été	— εἶχετε	
qu'ils ἢ qu'elles eussent été	— εἶχον	

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ.

Présent et futur. Ἐνεστῶς καὶ μέλλων.

Plaise à Dieu que je sois	εἶην ἢ εἶθε νὰ ᾔμαι
— — que tu sois	— ᾗσαι
— — qu'il ἢ qu'elle soit	— ᾗναι
Plaise à Dieu que nous soyons	εἶθε νὰ ᾔμεθα
— — que vous soyez	— ᾗσθε
— — qu'ils ἢ qu'elles soient	— ᾗναι.

Imparfait. Παρατιτικός.

Plût à Dieu que je fusse	εἴθε νὰ ἦμην
— — que tu fusses	— ἦσο
— — qu'il ἢ qu'elle fût	— ἦτο
— — que nous fussions	εἴθε νὰ ἦμεθα
— — que vous fussiez	— ἦσθε
— — qu'ils ἢ qu'elles fussent	— ἦσαν

Passé. Παρωχημένος.

Plaise à Dieu que j'aie été	εἴθε νὰ ἐχρημάτισα
— — que tu aies été	— ἐχρημάτισας
— — qu'il ἢ qu'elle ait été	— ἐχρημάτισε
— — que nous ayons été	εἴθε νὰ ἐχρηματίσαμεν
— — que vous ayez été	— ἐχρηματίσατε
— — qu'ils ἢ qu'elles aient été	— ἐχρημάτισαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Plût à Dieu que j'eusse été	εἴθε νὰ εἶχον	} χρηματίσει.
— — que tu eusses été	— εἶχες	
— — qu'il ἢ qu'elle eût été	— εἶχε	
— — que nous eussions été	εἴθε νὰ εἶχομεν	} χρηματίσει.
— — que vous eussiez été	— εἶχατε	
— — qu'ils ἢ qu'elles eussent été	— εἶχαν	

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent et futur. Ἐνεστώς καὶ μέλλων.	}	être — εἶναι (ἔσεσθαι).
Passé Παρωχημένος.		avoir eu ἐσχηκέναι, λαβεῖν.
Ἄλλος μέλλ. (futur)		devoir être μέλλειν εἶναι.

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Étant ὄν, οὔσα, ὄν.

Passé. Παρωχημένος.

Ayant été γενόμενος, χρηματίσας.

Participe de forme passive. Τύπος παθητ. μετοχῆς.

Été γενόμενος, ἀμετάβλητος δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθ.

Παρατηρήσεις περὶ τοῦ ῥήματος Être (εἶναι).

1) Τὸ ῥήμα être ἐγράφετο κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὀρθογραφίαν *estre*, ἀνεπληρωθῇ δὲ τὸ s διὰ τῆς περισπωμένης· τὸ δὲ *estre*, ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ *essere* ὕπερ ἐκ τοῦ λατινικοῦ *esse*· τοῦτο δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἑλλην. εἶν, εἰμί.

2) Ὁ ἐνεστώς *je suis* γίνεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ *sum* (ἀρχαῖος τύπος *esum*, ἐσμί, ἔσομαι). Τὸ δευτέρον πρόσωπον *tu es*, καὶ τὸ τρίτον *il est*, εἶναι ἀκριβῶς ὡς τὸ λατινικόν, ἐκ τοῦ εἶς, ἐστὶ κτλ.

3) Τὸ ἀ. πληθυντ. πρόσωπον *nous sommes* γίνεται ἐκ τοῦ λατ. *summus*, καὶ ἐκ τούτου ἡ μόνη ἀνωμαλία τοῦ πληθ. ἀ. προσώπου, ἐνῷ ἡ σταθερὰ κατάληξις εἶναι *ons*.

4) Τὸ ῥ'. πληθυντ. πρόσωπον *vous êtes (estes)* ἐκ τοῦ λατίν. *estis*, ἀντὶ τοῦ z ἔχει s. Τρία ῥήματα ἔχουσι τὸ ῥ'. πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος εἰς *es* ἀντὶ τοῦ *ez*· ταῦτα εἶται τὸ *être* (εἶναι), τὸ *dire* (λέγειν), καὶ τὸ *faire* (ποιεῖν)· *vous êtes, vous dites, vous faites*.

5) Τὸ γ'. πληθυντ. πρόσωπον ἀντὶ τῆς *ent* καταλήξεως, λήγει εἰς *ont*· ἴδε Σελ. 158 περὶ τοῦ γ'. προσώπου τοῦ *avoir*.

Ὁ παρατατικὸς *j'étais, tu étais* γίνεται ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος *étant* κατ' ἐξάφρσιν· διότι ὅλων τῶν ἄλλων ῥημάτων σχηματίζονται οἱ παρατατικοὶ ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπαρέμφατον, ἢ ἀπὸ τὸ ἀ. πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς· ἴδε τὸ *avoir*.

6) Ὁ *Prétérit défini*, παρωχημένος ὀρισμένος *je fus*, ἔγεινεν ἐκ τοῦ λατινικοῦ *sui-fuisti*, ῥίξα (*fu*) κτλ. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ φύω (βλαστάνω, γαννῶ) εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπάρχω.

7) Ὁ *Passé indéfini*, παρωχημένος ἀόριστος *j'ai été*, ἔχω σταθῇ, ἔχω χρηματίσει. Ἐπειδὴ τὸ *être* εἶναι οὐδέτερον λαμβάνει ὡς βοηθητικόν τὸ *avoir*· τὸ δὲ *été* εἶναι ὁ παθητικὸς τύπος τῆς μετοχῆς τοῦ *être*, ὅστις δὲν δύναται νὰ μεταφρασθῇ κατὰ λέξιν εἰς τὴν καθομιλουμένην, ἀλλὰ διὰ τοῦ, ἐγενόμην, διετέλεσα, ἢ ὑπῆρξα κτλ. πολλάκις λαμβάνει καὶ τὴν σημασίαν *je suis allé*, ὑπῆγα, ἐστάθην (εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος)· κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν τὸ *il a été* διαφέρει τοῦ *il est allé*, κατὰ τοῖτο ὅτι τὸ μὲν *il a été au Pirée* π. χ. σημαίνει ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Πειραιᾶ, καὶ ὅτι δὲν εὐρίσκεται πλέον ἐκεῖ, ἐνῷ τὸ *il est allé*, ὑπῆγε καὶ δὲν ἐπέστρεψεν εἰσέτι.

8) Ὁ *Passé antérieur*, παρωχημένος πρότερος *j'eus été*, γίνεται ἐκ τοῦ *Prétérit défini* τοῦ *avoir* καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ *être*· *j'eus été*, ἐγενόμην πρότερον, ἐχρημάτισα ἢ ὑπῆρξα πρότερον.

9) Ὁ *plus-que-parfait*, ὑπερσυντελικὸς *j'avais été*, γίνεται ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τοῦ *avoir* καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ *être*· *j'avais été*, εἶχον σταθῇ, εἶχον χρηματίσει ἢ ὑπάρξει (ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἐγεγόνειν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς).

10) Ὁ *Futur*, μέλλων *je serai*, ἔσομαι ἐκ τοῦ *essere* (*sere*) ἀφαιρουμέ-

νης τῆς *re* καταλήξεως τῆς ἀπαρεμφάτου, μένει ῥίξα καὶ χαρακτηρ *se'* τὸ *s* προσετέθη εἰς τὸ *e* καθὼς προσετέθη εἰς τὸ ἐπτὰ καὶ ἔγινε *septem* (*sept*), ὡς προσετέθη εἰς τὸ ἔζω (*ēdō*) ἔδρα, καὶ ἔγινε *sédeō* οὕτως ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔω, ἀφαιρεθέντος τοῦ *ω*, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πρώτου προσώπου, μένει τὸ *e* ὡς εἶναι φωνὴ ἐμφαίνουσα τὴν ὑπαρξιν ἐμφύχου ὄντος.

41) Ὁ *Futur passé*, μέλλων παρωχημένος *j'aurai été*, θὰ ἔχω σταθῇ (θὰ ἔχω χρηματίσει, ἢ θὰ ἐχρημάτισα, καὶ προηγουμένου τοῦ *quand* ἢ τοῦ *lors-que*, ἀφ' οὗ χρηματίσω) εἰς τοιαύτην σημασίαν ἢ χρῆσις του εἶναι συχνοτάτη, γίνεται ἐκ τοῦ μέλλοντος τοῦ *avoir* ἔ τῆς μετοχ. ἐτέ.

42) Ὁ *Conditionnel présent*, ὑποθετικὸς ἐνεστώς *je serais*, ἤθελον εἶσθαι τώρα, θὰ ἦμην (εἴην ἂν) γίνεται ἐκ τοῦ μέλλοντος *je serai*, τοῦ ὁποίου φυλάττει τὸν χαρακτηῖρα.

43) Ὁ *Conditionnel passé*, ὑποθετικὸς παρωχημένος *j'aurais été*, ἤθελον εἶσθαι τότε, θὰ ἦμην τότε, γίνεται ἐκ τοῦ ὑποθετικοῦ ἐνεστώτος τοῦ βοηθητ. *avoir*, καὶ τῆς παθητ. μετοχῆς τοῦ *être*.

44) Ὁ δεύτερος τύπος τοῦ *Conditionnel passé*, *j'eusse été*, γίνεται ὡσαύτως ἐκ τοῦ *avoir* καὶ *être* ἔχων τὴν σημασίαν τοῦ προηγουμένου.

45) Ἡ Προστακτικὴ *sois*, ἴσθι ἢ ἔστο, γίνεται ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς ὡς εἵπομεν περὶ τοῦ *avoir* καὶ *savoir* (ἴδε *avoir*).

46) Ἡ Ὑποτακτικὴ, *que je sois*, ὥστε νὰ ἦμαι, ἔχει τύπον τῆς τρίτης συζυγίας τῆς ὀριστικῆς ἢ ἀνωμαλία αὕτη προήλθεν ἐκ τῆς μεγάλης χρήσεως τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ, καὶ ἐν μέρει ἐκ τῶν γλωσσῶν ἐξ ὧν ἐλήφθη· διότι καὶ εἰς τὸ λατίν. καὶ εἰς τὸ ἰταλ. ὑπάρχει ὡσαύτως τὸ *i* εἰς τὴν ὑποτακτ. ὡς *sim, sis, sit, chi'-io sia, che tu sia, ch' egli sia* κτλ.

47) Ὁ Παρατακτικὸς τῆς ὑποτακτικῆς *que je fusse, que tu fusses*, ὥστε νὰ ἦμην, νὰ ἦσο κτλ. γίνεται ἐκ τοῦ παρωχημένου ὀρισμένου *je fus, tu fus* τῆς ὀριστικῆς· ἴδε τὸ ῥῆμα *avoir* (*passé défini* εἰς τὰς παρατηρήσεις).

48) Ὁ Παρωχημένος ὀριστος τῆς ὑποτακτικ. *que j'aie été, que tu aies été*, νὰ ἔχω σταθῇ, νὰ ἔχω χρηματίσῃ ἢ νὰ ἐστάθην, νὰ ἐχρημάτισα, νὰ ὑπῆρξα κτλ. γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτ. τοῦ *avoir*, καὶ τῆς παθητ. μετοχῆς τοῦ *être*.

49) Ὁ Ὑπερσυντελικὸς τῆς ὑποτακτ. *que j'eusse été*, ὥστε νὰ εἶχον χρηματίσει, νὰ εἶχον σταθῇ, νὰ εἶχον ὑπάρξει κτλ. Τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα τῆς ἑλληνικῆς εἶναι ἀνώμαλον καὶ ἐλλιπέστατον, καὶ εἰς τὴν καθομιλουμένην ἐκφράζομεν τοὺς παρωχημ. αὐτοῦ χρόνους δι' ἄλλων συνωνύμων ῥημάτων, οἷον τοῦ ὑπάρχω, χρηματίζω, διατελῶ, καὶ εἰς τὴν κοινὴν τὸ, στέκομαι (ἵσταμαι)· στέκομαι καλὰ (*sto bene*) ἀντὶ τοῦ εἶμαι καλὰ· εἶχα σταθῇ, *j'avais été* διετίλεσα κτλ.

20) Ἡ Εὐκτικὴ ἐκφράζεται, ὡς εἵπομεν εἰς τὸ *avoir*, διὰ τῶν ῥημάτων *pouvoir, plaire* καὶ *faire*· ἀλλ' εἰς τὸν *passé défini* τῆς ὑποτακτικῆς τὰ πρῶτα καὶ δεύτερα πρόσωπα τοῦ τε ἐνικοῦ καὶ πληθυντ. ἐκφράζονται μόνον τυπικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ λογικῶς (ἴδε *avoir*).

Περὶ τῆς Ἀπαρεμφάτου καὶ τῆς Μετοχῆς εἵπομεν ἤδη ἀνωτέρω ἐν οἰκείῳ.

Περὶ ἀρνητικῶν ῥημάτων (des verbes accompagnés de négation).

§. 59. Εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἔχομεν πάντοτε ἀνάγκην δύο ἀρνητικῶν μορίων διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τελείαν ἄρνησιν, καὶ ταῦτα εἶναι συνήθως τὸ ne καὶ pas· τὸ δεύτερον τούτων ἀναπληροῦται πολ-
λάκις καὶ δι' ἄλλων ἀρνητικῶν· οἷον, jamais, οὐδέποτε· point, παν-
τάσας· rien, μηδέν· καὶ τινων ἄλλων ἀρνητικῶν ἀντωνυμιῶν, ὡς
aucun, nul κτλ. τὸ δὲ ne ἀναπληροῦται μόνον διὰ τοῦ ni (οὔτε), ὡς
θέλομεν ἰδεῖ εἰς τὸ περὶ ἀρνητικῶν ἐπιρρήματων κεφάλαιον.

Ὅταν ὁ χρόνος ᾗναι ἀπλοῦς, χωρὶς νὰ ἐκφράζῃ ἐρώτησιν, τὸ ῥῆμα
τίθεται μεταξὺ τῶν δύο ἀρνητικῶν μορίων, προηγουμένης τῆς προσω-
πικῆς ἀντωνυμίας τοῦ πρώτου ἀρνητικοῦ, δηλ. τοῦ ne· οἷον, je parle,
ὁμιλῶ· je ne parle pas, δὲν ὁμιλῶ.

Ἐάν δὲ ὁ χρόνος ᾗναι σύνθετος ἐκ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθη-
τικῆς μετοχῆς, τὸ μὲν βοηθητικὸν τίθεται μεταξὺ τῶν δύο ἀρνητι-
κῶν, ἡ δὲ παθητ. μετοχὴ μένει ἐκτός· οἷον, j'ai parlé, ὠμίλησα (ἔχω
ὠμιλημένον)· je n'ai pas parlé, δὲν ὠμίλησα (δὲν ἔχω ὠμιλη-
μένον). Εἰς δὲ τὴν προστακτικὴν, κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ ἐνι-
κοῦ, καὶ τὸ α'. καὶ β'. τοῦ πληθυντικοῦ, ὅπου δὲν ὑπάρχει προσωπικὴ
ἀντωνυμία ὡς ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τίθεται πρῶτον τὸ ἀρνητικὸν
μόριον ne, μετὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ τελευταῖον τὸ pas· οἷον, parle,
ὁμιλεῖ· ne parle pas, μὴ ὁμιλεῖ.

Εἰς τὸ ἀπαρέμφατον συνηθέστερον προτάττονται τὰ δύο ἀρνητικά
τοῦ ῥήματος· οἷον, ne pas parler, τὸ μὴ ὁμιλεῖν, ne pas penser, τὸ
μὴ σκέπτεσθαι κτλ.

*Le verbe auxiliaire avoir conjugué avec les particules négatives
ne et pas. Τὸ βοηθητικὸν ῥῆμα avoir σχηματίζεται
μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων ne καὶ pas.*

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent.

Je n'ai pas	δὲν ἔχω	nous n'avons pas
tu n'as pas		vous n'avez pas
il { n'a pas		ils { n'ont pas
elle {		elles {

Imparfait.

Je n'avais pas	δὲν εἶχον	nous n'avons pas
tu n'avais pas		vous n'aviez pas
il	}	ils
elle n'avait pas		elles n'avaient pas.

Passé défini.

Passé défini

Je n'eus pas	οὐκ ἔσχον ἢ δὲν	je n'ai pas eu	δὲν ἔλαβον ἢ οὐκ
tu n'eus pas	ἔλαβον τότε	tu n'ai pas eu	ἔχω εἰλημμένον
il	}	il	}
elle n'eut pas		elle n'a pas eu	
nous n'eûmes pas		nous n'avons pas eu	
vous n'eûtes pas		vous n'avez pas eu	
ils	}	ils	}
elles n'eurent pas		elles n'ont pas eu	

Plus-que parfait.

Passé antérieur.

je n'avais pas eu	δὲν εἶχον λάβει	je n'eus pas eu	δὲν ἔλαβον πρότ.
tu n'avais pas eu	οὐκ ἔσχηκεν	tu n'eus pas eu	
il	}	il	}
elle n'avait pas eu		elle n'eut pas eu	
nous n'avions pas eu		nous n'eûmes pas eu	
vous n'aviez pas eu		vous n'eûtes pas eu	
ils	}	ils	}
elles n'avaient pas eu		elles n'eurent pas eu	

Futur absolu

Futur antérieur.

je n'aurai pas	δὲν θὰ ἔχω ἢ δὲν	je n'aurai pas eu	δὲν θέλω ἔχει
tu n'auras pas	θὰ λάβω (οὐχ ἔξω)	tu n'auras pas eu	εἰλημμένον (ἢ
il	}	il	}
elle n'aura pas		elle n'aura pas eu	δὲν θὰ ἔλαβον)
nous n'aurons pas		nous n'aurons pas eu	
vous n'aurez pas		vous n'aurez pas eu	
ils	}	ils	}
elles n'anront pas		elles n'auront pas eu	

Conditionnel présent.

je n'aurais pas	δὲν ἤθελον	nous n'aurions pas	δὲν ἤθέλομεν
tu n'aurais pas	ἔχει τώρα	vous n'auriez pas	ἔχει τώρα
il	}	ils	}
elle n'aurait pas		elles n'aurait pas	

Condit. passé.

Seconde forme de dond. passé.

je n'aurais pas eu δὲν ἤθελον
tu n'aurais pas eu λάθει τότε

il } n'aurait pas eu
elle }

nous n'aurions pas eu

vous n'auriez pas eu

ils } n'auraient pas eu
elles }

je n'eusse pas eu δὲν ἤθελον λά-
tu n'eusses pas eu θει τότε κτλ.

il } n'eût pas eu ὡς ὁ προη-
elle } γούμενος

nous n'enssions pas eu

vous n'enssiez pas eu

ils } n'eussent pas eu
elles }

IMPÉRATIF ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Present ou futur.

n'aie pas μὴ ἔχῃ
qu'il n'ait pas ἄς μὴ ἔχῃ

n'ayons pas μὴ ἔχωμεν
n'ayez pas μὴ ἔχετε
qu'ils n'aient pas ἄς μὴ ἔχωσι

INBJONCTIF ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Present ou futur.

Imparfait

que je n'aie pas (ὥστε) νὰ μὴ ἔχω
que tu n'aies pas ἢ λάθῃ
qu'il n'ait pas

que nous n'ayons pas

que vous n'ayez pas

qu'ils n'aient pas

que je n'eusse pas (ὥστε) νὰ μὴ
que tu n'eusses pas ἔχω
qu'il n'eût pas

que nous n'eussions pas

que vous n'eussiez pas

qu'ils n'eussent pas

Passé.

Plus que parfait.

que je n'aie pas eu (ὥστε) νὰ
μὴ ἔλαβον

que tu n'aies pas eu
qu'il n'ait pas eu

que nous n'ayons pas eu

que vous n'ayez pas eu

qu'ils n'aient pas eu

que je n'eusse pas au (ὥστε) νὰ
μὴ εἶχον λάθει

que tu n'eusses pas eu
qu'il n'eût pas eu

que nous n'eussions pas eu

que vous n'eussiez pas eu

qu'ils n'eussent pas au

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

Plaise à Dieu que je n'aie pas κτλ. ὡς ἡ ὑποτακτ. εἴθε νὰ μὴ λάθῃ.

Imparfait. Παρατατικός.

Plût à Dieu que je n'eusse pas κτλ. εἴθε νὰ μὴ ἐλάμβανον.

Plus-que parfait. Ὑπερσυντελικός.

Plût à Dieu que je n'eusse pas eu κτλ. εἴθε νὰ μὴ εἶχον λάθει.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent ou futur.	Ne pas avoir ἢ n'avoir pas.
Passé indéfini.	N'avoir pas eu (*)

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent.	N'ayant pas.	μὴ ἔχων.
Passé.	N'ayant pas eu.	μὴ λαβὼν ἢ σχών.
Passif. m.	Pas eu.	μὴ ληφθεὶς.
— f.	Pas eue.	μὴ ληφθεῖσα.

Περὶ ἐρωτηματικῶν ῥημάτων.

§. 60. Ἡ ἐρώτησις εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκφράζεται προτατομένον τοῦ ῥήματος τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἣτις εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· οἷον, je suis εἶμαι· suis-je? εἶμαι; tu es εἶσαι· es-tu? εἶσαι; κτλ. ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους ἡ ἀντωνυμία ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος οὐχὶ τῆς μετοχῆς· οἷον, tu as eu ἔσχες· as-tu eu? ἔσχες; tu as écrit; ἔχει γεγραμμένον (ἔγραψας) καὶ ἐρωτηματικῶς as-tu écrit? ἔγραψας; (**)

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐρώτησις περιορίζεται ἐντὸς τῆς ὀριστικῆς συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ὑποθετικῶν χρόνων κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐρώτησις.

Du verbe être conjugué interrogativement. Περὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος être σχηματιζομένου ἐρωτηματικῶς.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent.	Imparfait.
suis-je? (***) εἶμαι;	Étais-je?
es-tu?	étais-tu?
est-il?	était-il?
est-elle?	était-elle?
Sommes-nous?	Étions-nous?
êtes-vous?	étiez-vous?
sont-ils?	étaient-ils?
sont-elles?	étaient-elles?

(*) Ὅταν ὁ χρόνος τῆς ἀπαρεμφάτου εἶναι ἀπλοῦς συνηθέστερον προηγούμεναι ἀμφοτέρω τὰ ἀρνητικὰ τῆς ἀπαρεμφάτου, ἐὰν δὲ ὁ χρόνος ᾗναι σύνθετος ἢ παθητικὴ μετοχὴ μένει τελευτήα.

(**) Ἐνίοτε ἡ μετὰθεσις τῆς προσωπ. ἀντωνυμ. δὲν σημαίνει ἐρώτησιν.

(***) Ἡ ἐρώτησις πολλάκις ἐκφράζεται καὶ διὰ τοῦ τρίτου ἐνικ. προσώπου

Passé défini.

Fus-je ἦ est ce que je fus? (α)
 fus-tu?
 fut-il?
 fut-elle?
 Fûmes-nous?
 fûtes-vous?
 furent-ils?
 furent-elles?

Passé indéfini.

Ai-je été?
 as-tu été?
 a-t-il été?
 a-t-elle été?
 Avons-nous été?
 avez-vous été?
 ont-ils été?
 ont-elles été?

Passé antérieur.

Eus-je été? (β)
 eus-tu été?
 eut-il été?
 Eûmes-nous été?
 eûtes-vous été?
 eurent-ils été?

Plus-que-parfait.

Avais-je été?
 avais-tu été?
 avait-il été?
 Avions-nous été?
 aviez-vous été?
 avaient-ils été?

Futur.

Serai-je?
 seras-tu?
 sera-t-il? (γ)
 Serons-nous?
 serez-vous?
 seront-ils?

Futur passé.

Aurai-je été?
 auras-tu été?
 aura-t-il été?
 Aurons-nous été?
 aurez-vous été?
 auront-ils été?

τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ἐπιτακτομένου τοῦ δεικτικοῦ μωρίου *ce* ὅσον ἐγὼ τὸ ἔκαμα; *est-ce moi qui l'ai fait?* ἡμεῖς ὁμιλήσαμεν πρῶτοι· *est-ce nous qui avons parlé les premiers?* κτλ.

(α) Ὁμοίως ἀντὶ τοῦ *fus-je* συνηθέστερον εἶναι τὸ *est-ce que je fus.* κτλ. Καὶ διὰ τοῦ *est-ce que* π. χ. ἀντὶ νὰ εἰπώμεν *'vient-il?* λέγομεν *est-ce qu'il vient?* σημειωτέον δὲ ὅτι ὑπάρχει λεπτὴ τις διαφορὰ μεταξύ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου τρόπου τῆς ἐρωτήσεως, ὁ πρῶτος ἀπολύτως λεγόμενος δὲν ἐκφράζει ὑπόνοιαν οὐδεμίαν περὶ τοῦ πράγματος, ὁ δὲ δεύτερος ἐμφαίνει ὅτι προϋπάρχει ἰδέα τις περὶ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο πολλάκις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, μήπως ἔρχεται; μήπως τὸ ἔκαμε *est-ce pu'il l'a fait?* κτλ.

(β) Ἡ χρῆσις τούτου τοῦ χρόνου, ἄλλως σπανιωτέρα τῶν λοιπῶν, ἐπὶ ἐρωτήσεως καθίσταται σπανιωτάτη, ἀλλὰ διὰ νὰ φυλάξωμεν τὸν τύπον καταχωρίζομεν καὶ τούτον μεταξύ τῶν ἄλλων.

(γ) Ὅταν τὸ τρίτον πρόσωπον λήγῃ εἰς φωνῆν (*e* ἢ *a*) παρεντίθεται ἔν τῃ πρὸς εὐφωνίαν, μεταξύ τούτου καὶ τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας (*il* ἢ *elle*) ὅσον *parle-t-il?* *aima-t-il?*

Conditipnnel présent.

Serais-je ?
serais-tu ?
serait-il ?

Serions-nous ?
seriez-vous ?
seraient-ils ?

Conditionnel passé.

Aurais-je été ?
aurais-tu été ?
aurait-il été ?

Aurions-nous été ?
auriez-vous été ?
auraient-ils été ?

Seconde forme de Cond. passé.

Eussé-je (*) été ?
eusses-tu été ?
eût-il été ?

Eussions-nous été ?
eussiez-vous été ?
eussent-ils été ?

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ. PREMIERE CONJUGAISON.

INDICATIF. ΟΠΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ένεστώς.

J'aim-e (**) ἀγαπ-ῶ
tu aim-es ἀγαπ-ᾷς
il } aim-e ἀγαπ-ᾷ
elle }
nous aim-ons ἀγαπ-ῶμεν
vous aim-ez ἀγαπ-ᾶτε
ils } aim-ent ἀγαπ-ῶσι.
ellee }

Imparfait. Παρατατικός.

J'aim-ais ἠγάπ-ων (ἀγα-
ποῦσα)
tu aim-ais ἠγάπ-ας
il } aim-ait ἠγάπ-α
elle }
nous aim-ions ἠγαπ-ῶμεν
vous aim-iez ἀγαπ-ᾶτε
ils } aim-aient ἠγάπ-ων
elles }

Prét. défini. Παραρ. ὥρισμ.

J'aim-ai ἠγάπ-ησα τότε
tu aim-as ἠγάπ-ησας —
il } ain-a ἠγάπ-ησε —
elle }
nous aim-âmes ἠγαπ-ήσαμεν —
vous aim-âtes ἠγαπ-ήσατε —
ils } aim-èrent ἠγάπ-ησαν —
elles }

Passé indéf. Παραρ. ἀόρ.

J'ai aim-é ἠγάπ-ηκα ἢ (ἔχω ἠγα-
πημένον) ἢ ἠγάπησα
tu as aim-é ἠγάπ-ησας
il } a aim-é ἠγάπ-ησε
elle }
nous avons aim-é ἠγαπ-ήσαμεν
vous avez aim-é ἠγαπ-ήσατε
ils } ont aim-é ἠγάπησαν.
elles }

(*) "Όταν τὸ πρῶτον πρόσωπον λήγῃ εἰς ε ἄφωνον, ἐπιταττομένης τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας je τὸ ἄφωνον ε τρέπεται εἰς é fermé φέρον, δηλ. τὴν ὀξεῖαν· eussé-je ? ἀντὶ τοῦ j'eusse: aimé-je, ἀντὶ τοῦ j'aime κτλ.

(**) Χωρίζομεν τὴν κατέληξιν φυλάττοντες τὴν ῥίζαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ῥήματος πρὸς σχηματισμὸν ὅλων τῶν ῥημάτων τῆς πρώτης συζύγιας.

Passé. antér. Παρωχ. πρότ.

J'eus aim-é εσχον ήγαπημένον

tu eus aim-é ή ήγάπ-ησα } αορ

il } eut aim-é ήγάπ-ησας } πρότερον

elle } eut aim-é ήγάπ-ησε } πρότερον

nous eûmes aim-é —ήταμεν } αορ

vous eûtes aim-é —ήσατε } πρότερον

ils } eurent aim-é —ήσαν } πρότερον

elles } eurent aim-é —ήσαν } πρότερον

Futur. Μέλλον.

J'aim-erai (θα) αγαπ-ήσω

tu aim-eras αγαπ-ήσεις

il } aim-era αγαπ-ήσει

elle } aim-era αγαπ-ήσει

nous aim-erons (θα) αγαπ-ήσωμεν

vous aim-erez αγαπ-ήσετε

ils } aim-eront αγαπ-ήσωσι

elles } aim-eront αγαπ-ήσωσι

Conditionnel présent.

Υποθετικός ένεστώς.

J'aim-erais ήθελον } αγαπήσει

tu aim-erais ήθελες } αγαπήσει

il } aim-erait ήθελεν } αγαπήσει

elle } aim-erait ήθελεν } αγαπήσει

nous aim-erions ήθέλομεν } αγαπήσει

vous aim-erions ήθέλετε } αγαπήσει

ils } aim-eraient ήθελον } αγαπήσει

elles } aim-eraient ήθελον } αγαπήσει

Plus-que-parfait. Υπερσυντ.

J'avais aim-é ήγαπήκειν ή

tu avais aim-é ειχον } ήγαπή

il } avait aim-é ειχες } ήγαπή

elle } avait aim-é ειχεν } ήγαπή

nous avions aim-é ειχομεν } ήγαπή

vous aviez aim-é ειχετε } ήγαπή

ils } avaient aim-é ειχον } ήγαπή

elles } avaient aim-é ειχον } ήγαπή

Futur antér. Μέλλ. πρότερος.

J'aurai aim-é (*) θέλω } έχει ήγα-

tu auras aim-é θέλεις } έχει ήγα-

il } aura aim-é θέλει } έχει ήγα-

elle } aura aim-é θέλει } έχει ήγα-

nous aurons aimé θέλομεν } έχει ήγα-

vous aurez aim-é θέλετε } έχει ήγα-

ils } auront aim-é θέλουσι } έχει ήγα-

elles } auront aim-é θέλουσι } έχει ήγα-

Conditionnel passé.

Υποθετικός παρωχητ.

J'aurais aim-é ήθελον } αγαπήσει

tu aurais aim-é ήθελες } αγαπήσει

il } aurait aim-é ήθελεν } αγαπήσει

elle } aurait aim-é ήθελεν } αγαπήσει

nous aurions aim-é ήθέλομεν } αγαπήσει

vous auriez aim-é ήθέλετε } αγαπήσει

ils } auraient aim-é ήθελον } αγαπήσει

elles } auraient aim-é ήθελον } αγαπήσει

Δεύτερος τύπος (seconde forme) του παρωχημένου υποθετικού.

Singul. ένικ.

J'eusse } aim-é

tu eusses } aim-é

il } eût } aim-é

elle } eût } aim-é

Pluriel. πληθυντ.

nous eussions } aim-é

vous eussiez } aim-é

ils } eussent } aim-é

elles } eussent } aim-é

έξηγείται ως ο άνωτέρως ήθελον αγαπήσει κτλ.

(*) Όταν ο τύπος ούτος του futur antérieur έχη πρό αυτού το quand ή lorsque, έξηγείται παρ' ήμιν δια του άφου' οϊον, quand j'aurai fini ma lettre je sortirai άφου τελειώσω ή όταν τελειώσω την έπιστολήν μου θα είέλθω. Άνευ

(ΓΑΛ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

12

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστῶς ἢ μέλλον.

aim-e(s) (*)	ἀγάπ-α ἢ ἀγάπ-ησον
qu'il ἢ qu'elle aim-e	ἀγαπ-άτω ἢ ἄς ἀγαπᾷ (**)
aim-ons	(ἀγαπ-ῶμεν)
aim-ez	ἀγαπ-ᾶτε ἢ ἀγα-πήσατε
qu'ils ἢ qu'elles aim-ent	ἀγαπ-άτωσαν ἢ ἄς ἀγαπῶσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστῶς ἢ μέλλον.

que j'aim-e	(ὥστε) ν' ἀγαπῶ ἢ ν' ἀγαπήσω
que tu aim-es	— ἀγαπᾷς ἢ ν' ἀγαπήσῃς
qu'il ἢ qu'elle aim-e	— ἀγαπᾷ ἢ ν' ἀγαπήσῃ.
que nous aim-ions	(ὥστε) ν' ἀγαπῶμεν ἢ ν' ἀγαπήσωμεν
que vous aim-iez	— ἀγαπᾶτε ἢ ν' ἀγαπήσητε
qu'ils ἢ qu'elles aim-ent	— ἀγαπῶσιν ἢ ν' ἀγαπήσωσιν.

Imparfait. Παρατατικός.

que j'aim-asse	(ὥστε) νὰ ἡγάπων
que tu aim-asses	— ἡγάπας
qu'il ἢ qu'elle aim-ât	— ἡγάπα.
que nous aim-assions	(ὥστε) νὰ ἡγαπῶμεν
que vous aim-assiez	— ἡγαπᾶτε
qu'ils ἢ qu'elles aim-assent	— ἡγάπων.

Passé. Παραρρηγμένος.

que j'aie	} aim-é	(ὥστε) νὰ ἡγάπησα
que tu aies		— ἡγάπησας
qu'il ἢ qu'elle ait		— ἡγάπησε

τῶν μορίων τούτων ἐξηγεῖται διὰ τοῦ παραρρηγμένου μέλλοντος· οἷον, il aura écrit θὰ ἔγραψε, il l'aura vu θὰ τὸν εἶδε.

(*) Ἡ προστακτικὴ γίνεται, ὡς εἵπομεν (εἰς τὸ avoir σελὶς 160) ἐκ τῆς ὀριστικῆς ὅταν ἀφαιρεθῇ ἡ ἀντωνυμία· ἐξαιροῦνται τὰ ῥήματα, être, avoir καὶ savoir· τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν προστακτικὴν αὐτῶν ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς· ἴδε τὸ βοηθητικὸν ῥῆμα avoir· εἰς δὲ τὴν πρώτην συζυγίαν ἀποβάλλεται τὸ s τοῦ 6'. ἐνικὸν προσώπου· οἷον tu chantes, προστ. chant-e, tu penses, προστ. pense· προσλαμβάνεται δὲ τὸ s ὅταν ἔπωνται τὰ μόρια en ἢ y· οἷον chantes en, ψάλλε (ἔδε) ἐκ τούτων.

(**) Ἄς ἀγαπᾷ ἢ ἄς ἀγαπήσῃ, ἀγαπῶμεν ἢ ἄς ἀγαπῶμεν, ἀγαπᾶτε ἢ ἀγαπήσατε, ἀγαπάτωσαν ἢ ἄς ἀγαπῶσι, καὶ ἄς ἀγαπήσωσι.

que nous ayons	} aim-é	(ὥστε) νὰ ἡγαπήσαμεν
que vous ayez		— ἡγαπήσατε
qu'ils ή qu'elles aient		— ἡγάπησαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	} aim-é	(ὥστε) νὰ ἡγάπησα ή
que tu eusses		— εἶχον } ἀγαπήσει
qu'il ή qu'elle eût		— εἶχες } πρὸ πολλοῦ
que nous eussions	} aim-é	(ὥστε) νὰ εἶχομεν } ἀγαπήσει
que vous eussiez		— εἶχετε } πρὸ πολλοῦ
qu'ils ή qu'elles eussent		— εἶχον }

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ή μέλλων.

Plaise à Dieu que j'aim-e (*)	εἴθε ν' ἀγαπῶ ή ν' ἀγαπήσω
ή Dieu fasse que tu aimes	— ἀγαπᾷς ή ν' ἀγαπήσης
— veuille qu'il aim-e	— ἀγαπᾷ ή ν' ἀγαπήσῃ.
— — que nous aim-ions	— ἀγαπῶμεν ή ν' ἀγαπήσωμεν
— — que vous aim-iez	— ἀγαπᾶτε ή ν' ἀγαπήσῃτε
— — qu'ils aim-ent	— ἀγαπῶσιν ή ν' ἀγαπήσωσι.

Imparfait. Παρατατικός.

Plût à Dieu que j'aim-asse	εἴθε νὰ ἡγάπων
— — que tu aim-asses	— ἡγάπας
— — qu'il aim-ât	— ἡγάπα
— — que nous am-assions	— ἡγαπῶμεν
— — que vous aim-assiez	— ἡγαπᾶτε
— — qu'ils aim-assent	— ἡγάπων.

Οὕτω οἱ λοιποὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Aim-er ἀγαπᾶν (ν' ἀγαπᾷ τις ή ν' ἀγαπήσῃ τις

(*) Σημειώνομεν ἐνταῦθα ὡς ἐπὶ τοῦ avoir, ὅτι ἡ εὐκτική δύναται πάντοτε νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τῆς ὑποτ. προηγούμενων τῶν ῥημ. plaire, faire, ή vouloir εἰς ὑποτακτ. ὡσαύτως, καὶ διὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα καὶ τὸν passé τῆς ὑποτακτ. προτάσσεται ὁ ἐνεστώς τῶν εἰρημένων ῥημάτων κατὰ τὴν αὐτὴν ἑγκλίτιν πρὸ τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ή τὴν ἐπιθυμίαν· διὰ δὲ τὸν παρατατ. καὶ ὑπερσυντελ. ὁ παρατατικός τοῦ plaire εἰς τὴν ὑποτακτικὴν.

Passé (indéfini). Παρωχημένος άόριστος.

Avoir aim-é ήγαπηχέναι (ότι ήγάπησέ τις ή νά ήχη ήγαπήσει) (*).

Futur. Μέλλον.

Devoir aim-er ήγαπήσειν ή ότι μέλλει ν' ήγαπήση τις.

PARTICIPE. METOXH.

Présent. Ένεστώς.

Aim-ant ήγαπών, -ώσα, -ών (καθ' όλα τά γένη και τούς αριθ.).

Passé. Παρωχημένος.

Ayant aim-é ήγαπήσας, ήγαπήσασα, ήγαπήσαν.

Participe passif. Παθητική μετοχή.

Aim-é-aimée ήγαπημένος, ήγαπημένη, ήγαπημένον.

Παρατηρήσεις επί της α'. συζυγίας.

Χαρακτήρ ιδιάζων τής πρώτης συζυγίας είναι α'. ή κατ'άληξιν *er* τής άπαρεμφάτου β'. τὸ *e* άφωνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος τής ὀριστικής *je pense, tu pens-es, il pens-e* γ'. τὸ *ai, as, a* εἰς τὸν παρωχημένον ὀρισμένον *je pens-ai, tu pens-as-il pens-a* κτλ. δ'. τὸ *e* άφωνον πρὸ τής *rai* καταλήξεως τοῦ μέλλοντος ἔ τοῦ ὑποθετ κοῦ *je pens-erai, tu pens-eras, il pens-era, je pens-erai, tu pens-erai, il pens-erai* ε'. τὸ *e* ὀξύτονον, ὡς κατ'άληξιν τής *παθ. μετοχῆς* διὰ τὸ ἀρσενικὸν γένος *pens-é, parl-é aim-é* κτλ.

ΠΑΡΑΤΗΡ. Α'. Τὰ λήγοντα εἰς τὸ ἀπαρέμφατον εἰς *cer* λαμβάνουσι τὸ ὑπόστιγμα, (*la cédelle*) ὑπὸ τὸ *e* ὀσάκις τοῦτ' εὑρεθῇ πρὸ τοῦ *o* ἢ πρὸ τοῦ *a* ὅσον. *commenc-er*. πληθυντικὸν α'. πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος *nous commenç-ons, παρατατ je commenç-ais, παρωχ. ὄρισμ. je commenç-ai, ὑποτακτ. παρατατ. que je commenç-asse-que tu commenç-asses* κτλ.

Β'. Τὰ παραλήγοντα εἰς *e* άφωνον ὅσον, *sem-er*. σπείρω *se promener*. περιδιαδάζη τρίπουσι τὸ άφωνον τοῦτο εἰς *è* (βραχύτονον) ἢ ἀνοικτόν. ὅταν ἡ ἐπομένη συλλαβὴ ᾖναι άφωνος ὅσον, *je sèm-e, tu sèm-es, il sèm-e, εἰς τὸ α'. και β'.* πληθυντικὸν πρόσωπον, *nous sem-ons, vous sem-ez*. ἀποβάλλει τὸν τόνον ἐπειδὴ ἡ ἐπομένη συλλαβὴ δὲν εἶναι άφωνος τὸ πληθυντικὸν τρίτον *ils sèm-ent* ἐπαναλαμβάνει τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ προηγούμενου *e*, τὸ αὐτὸ συμβαίνει και εἰς τὸν μέλλοντα και τὸν ὑποθετικόν ὅσον, *je sèm-erai, tu sèm-eras, je sèm-erai, tu sèm-erai* κτλ. καθ' όλα τὰ πρόσωπα και τούς ἀριθμούς.

(*) Avoir aim-é προηγούμενου τοῦ *après*, ἐξηγεῖται άφ' οὔ ήγάπησε (δηλ. μετὰ χρονικὸν ἐπίρρημα και τὸν άόριστον τής ὀριστικής τοῦ ἐκφραζομένου ῥήματος *après avoir parlé* άφ' οὔ ὠμίλησε (τις).

ΣΗΜ. Ἐξαιροῦνται τὰ λήγοντα εἰς *eler* καὶ εἰς *eler*. τὰ ὅποια, ἀντὶ νὰ λάβωσι βαρεῖαν ἐπὶ τοῦ παραλήγοντος *e* (τῆς ἀπαρεμφάτου), διπλασιάζουσι τὰ ληκτικά σύμφωνα *l* καὶ *t*. ὅταν ἔπεται συλλαβὴ ἄφωνος· οἶον. *appel-er* (καλεῖν) *j'appell-e, tu appell-es, il appell-e*· εἰς δὲ τὸ πληθ. *α'*. καὶ *β'*. πρόσωπον ἀποβάλλεται τὸ δευτέρον *l*, *nous appell-ons, vous appell-ez*· τὸ δὲ τρίτον ἐπαναλαμβάνει τὸ *l*· *ils appell-ent*· ὡσαύτως εἰς τὸν μέλλοντα καὶ εἰς τὸν ὑποθετικὸν καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμούς· *j'appell-erai, tu appell-eras*· ὁμοίως εἰς τὴν προστακτικὴν εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ εἰς τὸ γ'. πληθυντικὸν πρόσωπον· καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτ. εἰς ὅλον τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ εἰς τὸ γ'. πληθυντικὸν πρόσωπον· ὡς *appell-e* (κάλεστον) *qu'il appell-e, appell-ons, appell-ez, qu'ils appell-ent*· ὑποτακτικὴ *que j'appell-e, que tu appell-es, qu'il appell-e, que nous appell-ions, que vous appell-iez, qu'ils appell-ent*.

Ὁμοίως τὰ εἰς *eler* τῶν ὁμοίων τὸ παραλήγον *e* εἶναι ἄφωνον· οἶον, *projeter*. ἐνεστ. ὀριστ. *je projett-e, tu projett-es, il projett-e, nous projet-ons, vous projet-ez, ils projett-ent*· μέλλον. *jè projett-erai* κτλ. ὁμοίως εἰς τὴν προστακτ. καὶ ὑποτακτικὴν ὡς ἀνωτέρω.

ΣΗΜ. Τινὲς ἀντὶ νὰ διπλασιάζουσι τὸ ληκτικὸν *t* πρὸ τοῦ *e* ἀφώνου μεταβάλλουσι τοῦτο εἰς ὃ βαρύτονον· οἶον, *acheter, j'achète* ἀντὶ τοῦ *j'achette*. Ἡ ἀκαδημία ἐξαίρει τοῦ ἀνωτέρου κανόνος τὰ ἐξῆς ῥήματα, *acheter* (ἀγοράζω), *bourreler* (στρεβλώνω), *geler* (παγώνω), *harceler* (διερεθίζω, παρενοχλῶ), *peler* (μαδίζω, ἐκλεπίζω), *celer* ἀναπληροῦσα τὸν διαπλησιασμὸν τοῦ *l* καὶ *t* διὰ τῆς βαρείας· οἶον, *je cèle* (κρύπτω), *j'achète, je bourrèle, je gèle, je harcèle, je pèle*, καὶ οὕτω καθ' ὅλον τὸν σχηματισμὸν ὅπου ἡ ἐπομένη συλλαβὴ εἶναι ἄφωνος, *j'achèterai* ἀντὶ *j'achetterai* κτλ. (*).

Κατὰ τινας καὶ τὰ *crocheter* ἀγκιστρῶνω, *épousseter* ἐκκονίζω, *empaqueter* συσκευάζω, *feuilleter* μετροφυλλῶ, λαμβάνουσι βαρεῖαν εἰς τὸ *e*, κατὰ τὸν ἐνεστώτα χωρὶς νὰ διπλασιάζουσι τὸ *t*, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα οὔτε τὸ *t* διπλασιάζεται, οὔτε τὸ *e* λαμβάνει τόνον.

(4) Τὰ ἔχοντα ὀξεῖαν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς ἀπαρεμφάτου· οἶον, *céder* ὑποχωρεῖν, *empiéter* ἀντιποιοῦμαι, κτλ. τρέπουσι τὴν ὀξεῖαν ταύτην εἰς βαρεῖαν, ὅταν ἡ ἐπομένη συλλαβὴ ᾖ ἄφωνος· οἶον, *espérer* ἐλπίζειν, *j'espère tu espères, il espère*, κτλ. *régner, je règne* (βασιλεύω), *régler, je règle* (κανονίζω, ρυθμίζω) κτλ.

Ἐξαίρεσις *α'*). Τὰ λήγοντα εἰς *éger* φυλάττουσι τὴν ὀξεῖαν καθ' ὅλον τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν· οἶον, *je protég-e, tu protég-es, il protég-e, nous protég-eons, vous protég-ez, ils protég-ent*, κτλ.

(*) Ὅχι μόνον ὅταν τὸ παραλήγον *e* τῆς ἀπαρεμφάτου χωρίζεται τοῦ *e* ἀφώνου δι' ἀπλοῦ συμφώνου, τρέπεται ἡ ὀξεῖα εἰς βαρεῖαν ὡς *digérer* χωνεύω, *je digère, espérer j'espère* (ἐλπίζω), ἀλλὰ καὶ ὅταν τὰ δύο *e* χωρίζονται διὰ δύο συμφώνων τῶν ὁμοίων τὸ πρῶτον εἶναι ἄφωνον, τὸ δὲ δευτέρον ἀμετάβολον, ὡς *régler, régner, célébrer* κτλ.

6'). Όταν τὸ παραλήγον ἔ προηγῆται ἀμέσως τῆς ἀπαρεμφατικῆς καταλήξεως, χωρὶς νὰ χωρίζεται δηλαδή αὐτῆς δι' ἀπλοῦ συμφώνου· οἶον, *créer, suppléer, je crée* (πλάττω), *je supplée* (ἀναπληρῶ), φυλάττει τὴν ὀξεῖαν καθ' ὅλον τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ.

Σημειώτεον προσέτι ὅτι τῶν τοιούτων ῥημάτων ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ θηλυκοῦ γράφεται διὰ τριῶν ἑῶε κατὰ συνέχειαν, *créée* (πεπλασμένη) *suppléée* (ἀναπληρωμένη), *agréée* (γεν. μένῃ εὐπρόσδεκτος).

(5) Τὰ λήγοντα εἰς *ger*, παρεμβάλλουσιν ε ἄφωνον μετὰ τοῦ *g* καὶ τῶν ἐπομένων καταλήξουσιν *ons* καὶ *ais*· οἶον, *song-er* μεριμνῶ, *nous song-e-ons*, *je song-eais* κτλ.

(6) Τὰ λήγοντα εἰς *yer* τρέπουν τὸ *y* εἰς *i* πρὸ ε ἄφωνου· οἶον *employ-er* (μεταχειρίζομαι, ἀσολῶ), *j'emploi-e*, *tu emploi-es*, *il emploi-e*, *nous employ-ons*, *vous employ-ez*, *ils emploi-ent*, ὁμοίως ἔ εἰς τὴν μέλλ. *j'emploierai* (*) *tu emploi-eras*, *il emploi-era*, *nous emploi-erons*, *vous emploierez*, *ils emploieront*· ὁμοίως *s'ennuy-er*, *je m'ennui-e*, *tu l'ennuies* ᾤ.

ΣΗΜ. Ὅσα ἐκ τῶν εἰς *yer* ληγόντων ἔχουσιν α ἢ ε πρὸ τοῦ *y* κατὰ τινὰς φυλάττουσι τὸ *y* καθ' ὅλον τὸν σχηματισμὸν τοῦ ῥήματος, κατ' ἄλλους δὲ τὸ τρέπουν εἰς *i*· οἶον, *essay-er* δοκιμάζω, *j'essay-e* καὶ *essai-e*, *grasse-y-er*, *je grasse-y-e* ἄλλα τὰ τελευταῖον· τ ὅτο ἀναγκάτως πρέπει νὰ γράφηται διὰ τοῦ *y* ἵνα παραστήσῃ τὴν παχυστομίαν, δηλ. τὸν ἦχον τοῦ *ye*, γῖα κτλ.

Τὸ ῥῆμα *arguer* ἐλέγγειν, κατηγορεῖν, λαμβάνει τὰ διαλυτικά ἐπὶ τοῦ ε ἄφωνου ὅταν τὸ *u* προηγῆται τοῦ ε ἄφωνου· οἶον, *j'argu-ë*, *tu argu-ës*, *il argu-ë*, μέλλ. *j'argu-ërai*, *tu argu-ëras* κτλ. ὡς ἐπὶ τῶν ληγόντων εἰς *gu* ἐπιθέτων· οἶον, *aigu* ὀξύς, *aiguë* ὀξεῖα.

Τὰ λήγοντα εἰς *yer* ἢ ἄλλης τινὸς συζυγίας, ῥήματα τῶν ὁποίων ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος λήγει εἰς *yant* ἔχουσι πάντοτε τὸ *y* πρὸ τῶν καταλήξεων *ions*, *iez* πρώτου καὶ δευτέρου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ παρτατ. τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς· οἶον, τοῦ ῥήματος *croire* (πιστεύειν), ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος εἶναι *croyant*, ὁ παρτατ. *nous croy-ions*, *vous croy-iez*, καθὼς ἐπίσης ἔ ἡ ὑποτ. *que nous croy-ions*, *que vous croy-iez* ᾤ.

Τὰ λήγοντα εἰς *ier*, ἐπειδὴ ἔχουν χαρακτηῖρα *i*, ὡς *pri-er*, *tri-er* ἐκλέγω κτλ. κατὰ τὰ α'. καὶ β'. πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ παρτατικοῦ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς ἔχουσι δύο *i*, ἕνεκα τῆς *ions* καὶ *iez* καταλήξεως· οἶον, *nous pri-ions*, *vous pri-iez*· παρεκκλόμεν, παρεκαλεῖτε, καὶ εἰς τὴν ὑποτακτ. *que nous pri-ions*, *que vous pri-iez*, ὥστε νὰ παρεκκλώμεν, νὰ παρακαλῇτε κτλ. (**)

Ἡ πρώτη συζυγία ἔχει δύο μόνον ἀνώμαλα, τὸ *aller* καὶ τὸ *envoyer*.

(*) Ἐξαιρεῖται τὸ ῥῆμα *envoy-er* στέλλω, ὡς ἀνώμαλ. τοῦ ὁποῖου ὁ μέλλων εἶναι *j'enverrai* καὶ οὐχὶ *j'envoierai*.

(**) Τὰ παραλήγοντα εἰς ὃ περισπώμενον δὲν μεταβάλλουσι τὸν τῖνον τοῦτον· οἶον, *prêter, je prête* (δανείζω), τὰ δὲ ἔχοντα διπλοῦν συμφώνον μετὰ τοῦ δύο ε δὲ λαμβάνουσι τόνον· οἶον, *vecher-je* γέχε κινῶ, *effrer* πλάττωμαι ᾤ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ. DEUXIÈME CONJUGAISON.

Τῆς δευτέρας συζυγίας τὸ ἀπαρέμφατον λήγει εἰς *ir*, οἷον *fin-ir*· ἀλλὰ δὲν σχηματίζονται ὅλα τὰ λήγοντα εἰς *ir* ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τύπου τοῦ *finir*· τινὰ μεταβαίνουνσι, κατὰ τινας χρόνους, εἰς τὴν πρώτην συζυγίαν τινὰ δὲ εἰς τὴν τρίτην.

Α' ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Β'. ΣΥΖΥΓΙΑΣ..

INTICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ένεστώς.

Imparfait. Παρατατικός.

Je fin-is	τελειώνω
tu fin-is	τελειώνεις
il fin-it	τελειώνει.
nous fin-issons	τελειώνομεν
vous fin-issez	τελειώνετε
ils fin-issent	τελειώνουσι.

Je fin-issais	έτελείωνον
tu fin-issais	έτελείωνες
il fin-issait	έτελείωνε.
nous fin-issions	έτελειώνομεν
tous fin-issiez	έτελειώνετε
ils fin-issaient	έτελείωνον.

Passé défini. Παρωχ. ὥρισμ.

Passé indéf. Παρωχ. ἀόριστος.

Je fin-is	έτελείωσα	} τότε
tu fin-is	έτελείωτες	
il fin-it	έτελείωσε.	
nous fin-îmes	έτελειώσαμεν	} τότε
vous fin-îtes	έτελειώτατε	
ils fin-irent	έτελείωσαν	

J'ai fini	έχω τελειωμένον ἢ έτελείωσα	} ἀόριστῶς
tu as fini	έτελείωσας	
il a fini	έτελείωσεν	
nous avons fini	έτελειώσαμεν	} ἀόριστῶς
vous avez fini	έτελειώτατε	
ils ont fini	έτελείωσαν	

Passé antér. Παρωχ. προηγ.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελ.

J'eus fini	έσχον τελειωμένον ἢ έτελείωσα	} πρότερον
tu eus fini	έτελείωσες	
il eut fini	έτελείωσε	
nous eûmes fini	έτελειώσαμεν	} πρότερον
vous eûtes fini	έτελειώτατε	
ils eurent fini	έτελείωσαν	

J'avais fini	είχον τελειωμένον ἢ έτελείωσα	} πρό πολλού
tu avais fini	έτελείωτες	
il avait fini	έτελείωσε	
nous avions fini	είχομεν τελειώσει ἢ έτελειώσαμεν	} πρό πολ.
vous aviez fini	έτελειώτατε	
ils avaient fini	έτελείωσαν	

Futur. Μέλλον.

Je fin-irai	τελειώσω ἢ
	θὰ τελειώσω
tu fin-iras	θὰ τελειώσεις
il fin-ira	θὰ τελειώσει.
nous fin-irons	θὰ τελειώσομεν
vous fin-irez	θὰ τελειώσετε
ils fin-iront	θὰ τελειώσουσι.

Futur antér. Μέλλ. προηγ.

J'aurai fini	θέλω ἔχει τελειωμένον
	ἢ θὰ ἐτελειώσω
tu auras fini	θὰ ἐτελειώσεις
il aura fini	θὰ ἐτελειώσει
nous aurons fini	θὰ ἐτελειώσαμεν
vous aurez fini	θὰ ἐτελειώσατε
ils auront fini	θὰ ἐτελειώσαν.

Conditionnel présent.

Ὑποθετικὸς ἐνεστώς.

Je fin-irais	ἤθελον	} τελειώσει
tu fin-irais	ἤθελες	
il fin-irait	ἤθελε	
nous fin-irions	ἤθελομεν	} τελει-
vous fin-iriez	ἤθέλετε	
ils fin-iraient	ἤθελον	

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὸς παρῳχημένος.

J'aurais fini	ἤθελον ἔχει τελειω-	
	μένον ἢ ἤθελον	} τελει-
tu aurais fini	ἤθελες	
il aurait fini	ἤθελε	
		} τότε.
nous aurions fini	ἤθελομεν	} τελει-
vous auriez fini	ἤθέλετε	
ils auraient fini	ἤθελον	
		} τότε.

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ Conditionnel passé.

J'eusse	} fini	ἤθελον	} τελειώσει.
tu eusses		ἤθελες	
il eût		ἤθελεν	
nous eussions	} fini	ἤθελομεν	} τελειώσει.
vous eussiez		ἤθέλετε	
ils eussent		ἤθελον	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

fin-is	τελείωνε ἢ τελείωσον.
qu'il fin-isse	ᾗς τελειώσῃ.
fin-issons	ᾗς τελειώνωμεν ἢ τελειώσωμεν
fin-issez	τελειώνατε ἢ τελειώσατε.
qu'ils fin-issent	ᾗς τελειώνωσιν ἢ ᾗς τελειώσωσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

que je fin-isse	νὰ τελειώνω ἢ νὰ τελειώσω.
que tu fin-isses	νὰ τελειώῃς ἢ νὰ τελειώσῃς
qu'il fin-isse	νὰ τελειώνῃ ἢ νὰ τελειώσῃ.

que nous fin-issions	να τελειώνωμεν ἢ να τελειώσωμεν.
que vous fin-issiez	να τελειώνητε ἢ να τελειώσητε
qu'ils fin-issent	να τελειώσῃσιν ἢ να τελειώσωσι.

Imparfait. Παρατατικός.

que je fin-isse	να ἔτελείωνον
que tu fin-isses	να ἔτελείωνες
qu'il fin-ît	να ἔτελείωνε.
que nous fin-issions	να ἔτελειώνωμεν
que vous fin-issiez	να ἔτελειώνατε
qu'ils fin-issent	να ἔτελείωνον.

Passé. Παραγρημένος.

que j'aie	} fini	ὥστε να τελειώσω ἢ να ἔχω	} τελειώ- μένον.
que tu aies		— τελειώσης ἔχης	
qu'il ait		— τελειώσῃ ἔχῃ	
que nous ayons	} fini	ὥστε να τελειώσωμεν ἢ να ἔχωμεν	} τελειω- μένον.
que vous ayez		— τελειώσητε ἔχητε	
qu'ils aient		— τελειώσωσι ἔχωσι	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	} fini	ὥστε να εἶχον	} τελειωμένον. ἢ τελειώσει πρὸ πολλοῦ.
que tu eusses		— εἶχες	
qu'il eût		— εἶχε	
que nous eussions	} fini	ὥστε να εἶχομεν	} τελειωμένον ἢ τελειώται πρὸ πολλοῦ.
que vous eussiez		— εἶχετε	
qu'ils eussent		— εἶχον	

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

Plaise à Dieu que je fin-isse	εἴθε να τελειώσω
ἢ Dieu veuille que tu fin-isses	— τελειώσης
— — qu'il fin-isse	— τελειώσῃ
— — que nous fin-issions	εἴθε να τελειώσωμεν
— — que vous fin-issiez	— τελειώσητε
— — qu'ils fin-issent	— τελειώσωσι.

Imparfait. Παρατατικός.

Plût à Dieu que je fin-isse	εἴθε να ἔτελείωνον
— — que tu fin-isses	— ἔτελείωνες
— — qu'il fin-ît	— ἔτελείωνε.

Plût à Dieu que nous fin-issions	εἴθε νὰ ἐτελειώνωμεν
— — que vous fin-issiez	— ἐτελειώνατε
— — qu'ils fin-issent	— ἐτελείωνον.

Οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ὡς οἱ τῆς ὑποτακτικῆς.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Fin-ir τελειώνειν ἢ νὰ τελειώσῃ τις.

Passé. Περὶφχρημένος.

Avoir fin-i τετελειωκέναι (νὰ ἐτελείωσέ τις, ἢ ἀφ' οὗ τελειώσῃ).

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Fin-issant τελειώνων, τελειώνουσα, τελειῶνον.

Passé. Παρῳχημένος.

Fin-i, fin-ie τελειωμένος, τελειωμένη, τελειωμένον.

Παρατηρήσεις περὶ τῆς 6'. συζυγίας.

1) Ὅσα ῥήματα εἰς *ir* σχηματίζουν τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώ-
τος τῆς ὀριστικῆς εἰς *issons*, ὡς τὸ *finir-fin-issons*, *bénir-bénissons*,
fleur-ir-fleur-issons κτλ. (*) ταῦτα εἶναι ὁμαλὰ πάντα καὶ σχηματίζουν καὶ
τοὺς λοιποὺς αὐτῶν χρόνους ἐπὶ τοῦ τύπου τοῦ *fin-ir*, ὅσα δὲ εἰς τὸν πληθ.
δὲν ἔχουν *s*, ἐὰν ᾖναι ὁμαλὰ σχηματίζονται κατὰ τὴν ἐξῆς τοῦ *part-ir* τύπον
ὅστις διαφέρει τοῦ *finir* μόνον κατὰ τὸν ἐνεστώτα καὶ τοὺς παραγομένους ἐξ
αὐτοῦ χρόνους, δηλ. τὸν πατατατικὸν τῆς ὀριστικῆς, τὸν ἐνεστώτα τῆς προ-
στακτικῆς καὶ τῆς ὑποτακτικῆς.

2) Μεταξὺ τῶν ῥημάτων ὅσα ἔχουσι δύο ἀνόμοια σύμφωνα πρὸ τῆς *ir* κα-
ταλήξεως τῆς ἀπαρεμφ. τὰ ἐξῆς, *dorm-ir* κοιμᾶσθαι, *ment-ir* ψεύδεσθαι, *se*
repent-ir μετανοεῖν, *part-ir* ἀνχωρεῖν, *sent-ir* αἰσθάνεσθαι, *serv-ir* ὑπη-
ροτεῖν, *sort-ir* ἐξέρχεσθαι καὶ τὰ ἐκ τούτων σύβετα· οἷον, *repartir*, *demen-*
ressentir κτλ. σχηματίζουν τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀρι-

(*) Τὰ πλεῖστα τῶν ληγόντων εἰς *ir* σχηματίζονται ἐπὶ τοῦ *fin-ir*. Ὅσα
δὲ ἰξαιροῦνται ὑπάγονται εἰς τινὰς ἀνωμαλίας τὰς ὁποίας ἀναφέρομεν εἰς τὰ
ἀνώμαλα ῥήματα. Ἐὰν ἀπαντήσωμεν ῥήματα ἔχοντα ἐν *s*, μετὰ δύο φω-
νηέντων δηλ. ἰ πρὸ τοῦ *s*, τοῦτο δὲ (τὸ *s*) πρὸ τῆς ῥηματικῆς καταλήξεως ὡς
disons, *circoncisons*, *je produisais*, *disant* κτλ. τὰ ῥήματα ταῦτα ἀνήκου-
σιν εἰς τὴν τετάρτην συζυγίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν δευτέραν, ἥτις, ἢ πρέπει νὰ
ἔχῃ δύο *ss* εἰς τὸ πληθυντικὸν πρῶτον πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος ὡς *réfléchir*,
réfléchissons, ἢ οὐδὲν, ὡς *courir*, *nous courons*· *venir*, *nous venons* κτλ.

στικῆς ἀποβάλλοντα τὸ ἀμέσως πρὸ τῆς *ir* σύμφωναν, διατηροῦντα τὸ πρὸ τελευταῖον (ἀφ' οὗ ἀφαιρεθῇ ἡ κατάληξις *ir*), καὶ προσλαμβάνουσι μόνον τὸ *s* εἰς τὸ *α'*. καὶ *β'*. ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, εἰς δὲ τὸ τρίτον τὸ *t'* ὡς *sent-ir*, ὀριστικὴ ἐνεστώς *je sens* (αἰσθάνομαι), *tu sens*, *il sent*, εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν προσλαμβάνουσι καὶ τὸ τελευταῖον, *nous sent-ons*, *vous sent-ez*, *ils sent-ent* ὁμοίως, *part-ir*, *je pars*, *tu pars*, *il part*, *nous part-ons*, *vous part-ez*, *ils part-ent*, *dorm-ir*, *je dors* (κοιμῶμαι), *tu dors*, *il dort*, *nous dorm-ons*, *vous dorm-ez*, *ils dorm-ent*· καὶ ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ πρώτου προσώπου τοῦ ἐνεστώτος σχηματίζεται ὁ παρατατικὸς, καὶ οἱ λοιποὶ ἄλλοι χρόνοι· ὡσαύτως καὶ τὰ *serv-ir*, *sort-ir*, *je sers* ὑπηρετῶ, *je sors* ἐξέρχομαι, *tu sors*, *il sort* κτλ. *ment-ir*, *je mens*, *se repentir*, *je me repens*, ἡ παθητικὴ μετοχὴ τῆς *β'*. συζυγίας λήγει πάντοτε εἰς *i* ἐὰν τὸ ῥῆμα ᾖ ὁμαλόν.

3) Τὰ ῥήματα *bénir* εὐλογῶ, καὶ *fleurir* ἀνθῶ, ἀκμάζω ἔχουσι τὸ μὲν *α'*. δύο τύπους παθητ. μετοχῆς *béni* καὶ *bénit*, τὴν πρώτην (*béni*) μεταχειρίζονται πρὸς ἑκφρασιν ἀπλῆς προφορικῆς εὐχῆς· ὡς *béni soit l'homme qui se voue au bien de l'humanité*, εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις ἀφοσιούται ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος· τὸ δὲ *bénit* (μὲ *t*) λέγεται ὁσάκις καθαγιασθῇ τι διὰ τινος ἱερᾶς πράξεως.

Τὸ ῥήμα *fleurir* ἔχει δύο τύπους διὰ τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς *ῥ* διὰ τὸν ἐνεστ. τῆς μετοχ. *je fleurissais* (ἤνθουν) λέγεται εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως ἐπὶ ἀνθῶν, ἐπὶ δένδρων κτλ. τὸ δὲ *je florissais* μεταφορικῶς (ἤκμαζον)· ὁμοίως καὶ ὁ ἐνεστ. τῆς μετοχῆς, *fleurissant* (ἀνθῶν), καὶ *florissant* (ἀκμάζων). Ἡ διάκρισις αὕτη κατὰ τὴν σημασίαν μεταξὺ τῶν δύο τύπων εἶναι οὐσιώδης, ἀλλ' ἀτυχῶς περιορίζεται εἰς μόνους τοὺς δύο χρόνους, τὸν παρατατ. τῆς ὀριστ. καὶ τὸν ἐνεστ. τῆς μετοχῆς.

4) Τὸ ῥήμα *haïr* (μισεῖν), ἀποβάλλει τὰ διαλυτικὰ κατὰ τὸν ἐνικ. ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, καὶ τὸ *β'*. ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς, καὶ προφέρεται ὡς ἡ διφθογγος *ai*· ὡς, *Je hais*, *tu hais*, *il hait*· κατὰ δὲ τὸν λοιπὸν σχηματισμὸν χωρίζεται πάλιν ἡ διφθογγος διὰ τῶν διαιρετικῶν σημείων καὶ σχηματίζει τὸν πληθυντ. *nous haïssons*, *vous haïssez*, *ils haïssent*· παρατατ. *Je haïssais*, *tu haïssais*, *il haïssait* κτλ. ὁ *pré-té-rit défini* δὲν λαμβάνει περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου τοῦ πληθυντικοῦ ἕνεκα τῶν διαλυτικῶν· *Je hais*, *tu hais*, *il hait*· *nous haïmes*, *vous haïtes*, *ils haïrent*· ἡ παθητικὴ μετοχὴ δι' ἧς σχηματίζονται οἱ σύνθετοι χρόνοι, εἶναι *haï* (ἀναλελυμένης τῆς διφθογγου) ὁ μέλλων *je haïrai*, καὶ ἡ Προστακτικὴ *hais* (μισεῖ) ὡς τὸ *β'*. ἐνικ. πρόσ. τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς.

5) Τὰ ῥήματα *offrir*, προσφέρειν (παρουσιάζειν)· *ouvrir*, ἀνοίγειν, καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα *souffrir* κτλ. σχηματίζουσι τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ τῆς πρώτης συζυγίας· ὡς, *J'offr-e*, *tu offr-es*, *il offre* κτλ. παρατατ. *J'offr-ais*, *tu offr-ais*, *il offr-ait* κτλ. ἡ παθητικὴ με-

τοχή ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζονται οἱ σύνθετοι χρόνοι, ἔχει κατάληξιν *ert*· *off-ert*, *ouv-ert*, *découv-ert* (*découvrir*) κτλ. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐπὶ τῆς *6'*. συζυγίας· *prétérít défini*. *J'ouvris*, *j'offris*. *futur*. *J'ouvri-rai*, *j'offri-rai*· τὸ δὲ *recouvrer* (ἀνακτῶ), ἀνήκει εἰς τὴν *α'*. συζυγίαν.

Παράδειγμα διὰ τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα ῥήματα ὡς μὴ σχηματιζόμενα ἐπὶ τοῦ τύπου τοῦ *finir* τῆς *6'*. συζ. ἔχοντα δὲ δύο ἀρμόγια σύμφωνα πρὸ τῆς *ir* καταλήξ. τῆς ἀπαρεμφ.

B'. ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Β'. ΣΥΖΥΓΙΑΣ.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Imparfait. Παρατατικός.

Je pars	ἀναχωρῶ
tu pars	ἀναχωρεῖς
il part	ἀναχωρεῖ.
nous part-ons	ἀναχωροῦμεν
vous part-ez	ἀναχωρεῖτε
ils part-ent	ἀναχωροῦσι.

Je part-ais	ἀνεχώρουν
tu part-ais	ἀνεχώρεῖς
il part-ait	ἀνεχώρει
nous part-ions	ἀνεχωροῦμεν
vous part-iez	ἀνεχωρεῖτε
ils part-aient	ἀνεχώρουν.

Passé défini. Παρῳχ. ὠρισμ.

Passé indéf. Παρῳχ. ἀόριστος.

Je part-is	ἀνεχώρησα τότε
tu part-is	ἀνεχώρησας —
il part-it	ἀνεχώρησε —
nous part-îmes	ἀνεχωρήσαμεν —
vous part-îtes	ἀνεχωρήσατε —
ils part-irent	ἀνεχώρησαν —

Je suis (*) parti	ἀνεχώρησα	} ἀόριστος
tu es parti	ἀνεχώρησας	
il est parti	ἀνεχώρησεν	
nous sommes partis	—σαμεν	} ἀόριστος
vous êtes partis	—σατε	
ils sont partis	ἀνεχώρησαν	
elles sont parties		

Passé indé. Παρῳχ. προηγ.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελ.

Je fus parti	ἀνεχώρησα	} ἐπὶ ὁδού
tu fus parti	ἀνεχώρησας	
il fut parti	ἀνεχώρησε	
nous fûmes partis	—ήσαμεν	} ἐπὶ ὁδού
nous fûtes partis	—ήσατε	
ils furent partis	ἀνεχώρησαν	

J'étais parti	εἶχον	} ἀναχωρήσει.
tu étais parti	εἶχες	
il était parti	εἶχεν	
nous étions partis	εἶχομεν	} ἀναχωρήσει
vous étiez partis	εἶχετε	
ils étaient partis	εἶχον	

(*) Ὡς κινήσεως σημαντικὸν τὸ ῥήμα *partir* λαμβάνει βοηθητ. τὸ *être*· ὁμοίως τὸ *aller*, τὸ δὲ *sortir* ὡς ἀμετάβατον λαμβάνει ὡς βοηθητ. τὸ *être*, ὡς μεταβατικὸν δὲ λαμβάνει τὸ *avoir*, ἐξαιροῦνται τὰ ῥήματα *courir*, *marcher* ἅτινα λαμβάνουσι ὡς βοηθητικὸν τὸ *avoir*.

Futur. Μέλλον.

Futur antér. Μέλλ. προηγ.

Je part-irai (θά) ἀναχωρήσω

Je serai parti (θά εἶμαι ἀνχωρη-
μένος) ἢ θά ἀνεχώρησα

tu part-iras ἀναχωρήσεις

tu seras parti ἀνεχώρησας

il part ira ἀναχωρήσει

il sera parti ἀνεχώρησε

nous partirons (θά) ἀναχωρήσωμεν

nous serons partis ἀνεχώρησαμεν

vous part-irez ἀναχωρήσετε

vous serez partis ἀνεχωρήσατε

ils part-iront ἀναχωρήσουσι.

ils seront partis ἀνεχώρησαν

Conditionnel présent.

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὸς ἐνεστώς.

Ὑποθετικὸς παρωχημένος.

Je sort-irais ἤθελον } ἀναχω

Je serais parti ἤθελον } ἀναχω

tu sort-irais ἤθελες } ρήσει

tu serais parti ἤθελες } ρήσει

ils sort-irait ἤθελεν } τῶρα.

il serait parti ἤθελεν } τότε.

nous sort-irions ἤθελομεν } ἀναχω

nous serions partis —ομεν } ἀναχω

vous sort-iriez ἤθέλετε } ρήσει

vous seriez partis —ετε } ρήσει

ils sort-iraient ἤθελον } τῶρα

ils seraient partis ἤθελον } τότε.

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ Conditionnel passé.

Je fusse }
tu fusses } parti
il fût }ἤθελον ἀναχωρήσει τότε κτλ.
ὥς ὁ ἀνωτέρω.nous fussions }
vous fussiez } partis
ils fussent }

ὡσαύτως ὥς ὁ ἀνωτέρω.

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

pars ἀναχώρει ἢ ἀναχώρησον
qu'il part-e ἄς ἀναχωρήσῃ

part-ons ἀναχωρήσωμεν.

part-ez ἀναχωρήσατε

qu'ils part-ent ἄς ἀναχωρήσωσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

que je part-e (ὥστε) ν' ἀναχωρήσω ἢ ν' ἀναχωρῶ.

que tu part-es — ἀναχωρήσῃς

qu'il part-e — ἀναχωρήσῃ.

que nous part-ions (ὥστε) ν' ἀναχωρήσωμεν

que vous part-iez — ἀναχωρήσῃτε

qu'ils part-ent — ἀναχωρήσωσι.

Imparfait. Παρατατικός.

que je part-isse	(ὥστε) ν' ἀνεχώρουν
que tu part-isses	— ἀνεχώρεις
qu'il part-ît	— ἀνεχώρει.
que nous part-issions	(ὥστε) ν' ἀνεχωροῦμεν
que vous part-issiez	— ἀνεχωρεῖτε
qu'ils part-issent	— ἀνεχώρουν.

Passé. Παρωχημένος.

que je sois	} partis	(ὥστε) ν' ἀνεχώρησα
que tu sois		— ἀνεχώρησας
qu'il soit		— ἀνεχώρησε
que nous soyons	} partis	(ὥστε) ν' ἀνεχωρήσαμεν
que vous soyez		— ἀνεχωρήσατε
qu'ils soient		— ἀνεχώρησαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que je fusse	} parti	(ὥστε) νὰ εἶχον	} ἀναχωρήσει.
que tu fusses		— εἶχες	
qu'il fût		— εἶχεν	
que nous fussions	} partis	(ὥστε) νὰ εἴχομεν	} ἀναχωρήσει.
que vous fussiez		— εἴχετε	
qu'ils fussent		— εἶχον	

Ἡ εὐκτική ὡς ἡ ὑποτακτική διὰ τοῦ plaire, faire ἢ vouloir κτλ.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Partir ἀναχωρεῖν ἢ ἀναχωρήσειν καὶ κοιν. ν' -ναχωρήσῃ τις.

Passé. Παρωχημένος.

Être parti ἀναχωρῆσαι, κοιν. ν' ἀναχωρήσῃ τις.

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Partant ἀναχωρῶν, ἀναχωροῦσα, ἀναχωροῦν.

Passé. Παρωχημένος.

Étant parti ἀναχωρήσας, ἀναχωρήσασα, ἀναχωρῆσαν.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ TROISIÈME CONJUGAISON.

Διακρίνεται ἡ συζυγία αὕτη διὰ τῆς ἀπαρεμφάτου εἰς enoir ἢ oir ληγούσης· ὅσον, recevoir δέχεσθαι, ἢ καὶ εἰς oir ἄνευ τῆς παραληγούσης εν· ὅσον déchoir. Ὀλίγιστα ῥήματα τῆς συζυγίας ταύτης εἶναι ὁμαλά· ταῦτα εἶναι κυρίως τὰ λήγοντα εἰς enoir τῶν ὁποίων ἡ παραλήγουσα εν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῇ ῥίζῃ, καὶ μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος παραλείπεται ὡς devoir (ὀφείλειν), je dois (ὀφείλω)· concevoir (συλλαμβάνειν), je conçois (συλλαμβάνω, ἐννοῶ) κτλ. ἐκεῖνα δὲ τῶν ὁποίων τὸ πρὸ τοῦ ν φωνῆεν ἀποτελεῖ μέρος τῆς συνθεθείσης λέξεως· ὅσον prévoir, π. χ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς λατιν. προθέσεως pré καὶ τοῦ ῥήματος voir, τὰ τοιαῦτα πάντα εἶναι ἀνώμαλα, καὶ ἐπομένως ὀλίγους χρόνους σχηματίζουσιν ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ τύπου τῆς γ'. συζυγίας· ἐπιφυλαττόμενοι δὲ νὰ ἀναφέρωμεν περὶ τῶν τελευταίων τούτων εἰς τὰ ἀνώμαλα τῆς γ'. περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα τὸν ὁμαλὸν τύπον τῶν εἰς enoir ληγόντων.

INDICATIF ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. ἐνεστώς.

Imparfait. Παρατατικός.

Je reçois	δέχομαι
tu reçois	δέχεσαι
il reçoit	δέχεται.
nous recevons	δεχόμεθα
vous recevez	δέχεσθε
ils reçoivent	δέχονται.

Je recevais	ἐδέχόμην
tu recevais	ἐδέχου ἢ ἐδέχεσο
il recevait	ἐδέχετο.
nous recevions	ἐδεχόμεθα
vous receviez	ἐδέχεσθε
ils recevaient	ἐδέχοντο.

Prét. défini. Παραφ. ὥρισμ.

Prét. indéf. Παραφ. ἄορ.

Je reçus	ἐδέχθην
tu reçus	ἐδέχθης
il reçut	ἐδέχθη
nous reçûmes	ἐδέχθημεν
vous reçûtes	ἐδέχθητε
ils reçurent	ἐδέχθησαν

J'ai reçu	ἔχω δεχθῆ ἢ ἐδέχθην	ἰστέως
tu as reçu	ἐδέχθης	
il a reçu	ἐδέχθη	
nous avons reçu	ἐδέχθημεν	ἰστέως
vous avez reçu	ἐδέχθητε	
ils ont reçu	ἐδέχθησαν	

Passé antér. Παρωχ. πρότ.

J'eus reç-u ἔσχον δεδεγμένον

tu eus reç-u ἔδεχθην

il eut reç-u ἔδέχθη

nous eûmes reç-u ἔδέχθημεν

vous eûtes reç-u ἔδέχθητε

ils eurent reç-u ἔδέχθησαν

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντ.

J'avais reç-u εἶχον

tu avais reç-u εἶχες

il avait reç-u εἶχε

nous avions reç-u εἶχομεν

vous aviez reç-u εἶχετε

ils avaient reç-u εἶχον

Futur. Μέλλον.

Je reç-ev-rai δεχθήσομαι ἢ

tu reç-ev-ras θέλω

il reç-ev-ra θέλεις

nous reç-ev-rons θέλομεν

vous reç-ev-rez θέλετε

ils reç-ev-ront θέλουσι

Futur antér. Μέλλ. πρότερος.

J'aurai reç-u θέλω ἔχει δεδεγμένον ἢ θὰ ἔδεχθην

tu auras reç-u — ἔδεχθης

il aura reç-u — ἔδεχθη

nous aurons reç-u θὰ ἔδεχθημεν

vous aurez reç-u — ἔδεχθητε

ils auront reç-u — ἔδεχθησαν

Conditionnel présent.

Ὑποθετικὸς Ἐνεστώς.

Je reç-ev-raiς ἤθελον

tu reç-ev-raiς ἤθελες

il reç-ev-raiς ἤθελε

nous reç-ev-riens ἤθελομεν

vous reç-ev-riez ἤθέλετε

ils reç-ev-raient ἤθελον

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὸς παρωχημ.

J'aurais reç-u ἤθελον ἔχει δεδεγμένον ἢ ἤθελον

tu aurais reç-u ἤθελες

il aurait reç-u ἤθελε

nous aurions reç-u ἤθελομεν

vous auriez reç-u ἤθέλετε

ils auraient reç-u ἤθελον

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ Conditionnel passé.

J'eus ἤθελον

tu eus reç-u ἤθελες

il eût ἤθελεν

nous eussions ἤθελομεν

vous eussiez reç-u ἤθέλετε

ils eussent ἤθελον

ἔχει δεδεγμένον ἢ ἤθελον

ἤθελες

ἤθελεν

δεχθῇ τότε

δεχθῇ τότε

δεχθῇ τότε

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

reç-ois δεχθῇ

qu'il reç-oiv-e δεχθῇτω ἢ ἄς δεχθῇ

reç-ev-ons ἄς δεχθῶμεν

reç-ev-ez δεχθῇτε

qu'ils reç-oiv-ent ἄς δεχθῶσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

que je reç-oiv-e	(ὥστε) νὰ δέχωμαι ἢ νὰ δεχθῶ
que tu reç-oiv-es	— δέχῃσαι ἢ νὰ δεχθῇς.
qu'il reç-oiv-e	— δέχῃται ἢ νὰ δεχθῇ.
que nous rec-ev-ions	(ὥστε) νὰ δεχόμεθα ἢ νὰ δεχθῶμεν
que vous rec-ev-iez	— δέχῃσθε ἢ δεχθῆτε
qu'ils reç-oiv-ent	— δέχωνται ἢ δεχῶσι.

Imparfait. Παρατατικός.

que je reç-usse	(ὥστε) νὰ ἐδέχόμην
que tu reç-usses	— ἐδέχεσο
qu'il reç-ût	— ἐδέχετο.
que nous reç-ussions	(ὥστε) νὰ ἐδεχόμεθα
que vous reç-ussiez	— ἐδέχεσθε
qu'ils reç-ussent	— ἐδέχοντο.

Passé. Παραχρημένος.

que j'aie	} reç-u	(ὥστε) νὰ ἐδέχθην
que tu aies		— ἐδέχθης
qu'il ait		— ἐδέχθῃ
que nous ayons	} reç-u	(ὥστε) νὰ ἐδέχθην
que vous ayez		— ἐδέχθητε
qu'ils aient		— ἐδέχθησαν

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	} reç-u	(ὥστε) νὰ εἶχον	} δεχθῇ.
que tu eusses		— εἶχες	
qu'il eût		— εἶχε	
que nous eussions	} reç-u	(ὥστε) νὰ εἶχόμεν	} δεχθῇ.
que vous eussiez		— εἶχετε	
qu'ils eussent		— εἶχον	

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

Plaise à Dieu	que je reç-oiv-e	εἴθε νὰ δέχωμαι ἢ νὰ δεχθῶ
— —	que tu reç-oiv-es	— δεχθῇς
— —	qu'il reç-oiv-e	— δεχθῇ
— —	que nous rec-ev-ions	εἴθε νὰ δεχθῶμεν
— —	que vous rec-ev-iez	— δεχθῆτε
— —	qu'ils reç-oiv-ent	— δεχῶσι.

(ΓΑΛ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

Imparfait. Παρατατικός.

Plût à Dieu que je rec-usse	εἴθε νὰ ἐδεχόμην
— — que tu rec-usses	— ἐδέχεσο
— — qu'il rec-ut	— ἐδέχετο
— — que nous rec-ussions	εἴθε νὰ ἐδεχόμεθα
— — que vous rec-ussiez	— ἐδέχισθε
— — qu'ils rec-ussent	— ἐδέχοντο.

Οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ὡς οἱ τῆς ὑποτ. διὰ τοῦ plaire, faire, vouloir.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

Rec-e-v-oir δέχεσθαι ἢ νὰ δέχηται τις.

Passé. Παρωχημένος.

Avoir rec-u δεχθῆναι νὰ δεχθῇ τις.

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Rec-e-v-ant δεχόμενος, δεχομένη, δεχόμενον.

Passé. Παρωχημένος.

Ayant rec-u δεχθείς. Παθ. μετοχ. rec-u-ue, δεδεγμένος, -η, -ον.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς γ'. συζυγίας.

Εἵπομεν ὅτι μόνον τὰ εἰς avoir τῆς συζυγίας ταύτης εἶναι ὁμαλά· πάντα δὲ ἔχουσιν ἀρχὴν τὸ ri-cevere τῶν Ἰταλῶν δηλαδὴ τὸ capere τῶν Λατίνων (λαμβάνω, περιλαμβάνω)· καὶ λαμβάνει μὲν διαφόρους σημασίας κατὰ τὰ μέρη μετὰ τῶν ὁποίων συντίθεται, σχηματίζεται δὲ ἀκριβῶς ὡς τὸ recevoir δέχεσθαι, concevoir συλλαμβάνειν, apercevoir διακρίνειν (βλέπειν), perc-e-v-oir εἰσπράττειν· καὶ μετὰ τούτων καὶ τὸ ῥῆμα devoir.

Ὁ ἐνικός ἀριθμὸς τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου, παραλειπομένης τῆς συλλαβῆς εν, καὶ ἀντικαθισταμένου τοῦ ληκτικοῦ r διὰ τοῦ s εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον πρόσωπον, εἰς δὲ τὸ τρίτον διὰ τοῦ t· οἶον, aperc-e-v-oir, ὀριστ. j'aperc-ois, tu apere-ois, il apere-oit· τὸ devoir (d-e-v-oir), je d-ois, tu d-ois, il d-oit, τὸ πληθυντ. α'. ἢ β'. πρόσωπον σχηματίζεται ὡσαύτως ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου παραλαμβάνων καὶ τὴν παραλειφθεῖσαν συλλαβὴν εν, καὶ τὴν κατάληξιν τοῦ πληθυντικοῦ, ons, ez, καὶ ent, ἀντὶ τῆς ἐνικῆς, ois, oit· οἶον nous apere-e-v-ons, vous apere-e-v-ez· nous d-e-v-ons, vous d-e-v-ez. Τὸ δὲ τρίτον πληθυντικὸν σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ἀντικαθιστῶν τὸ ληκτικὸν αὐτοῦ γράμμα διὰ τῆς εἰς vent καταλήξεως· ὅθεν γίνεται ils apere-oi-vent, ils d-o-i-vent, ils conc-o-i-vent (ἐκ τοῦ conc-e-v-oir).

Ὁ παρατατικὸς σχηματίζεται ἐκ τοῦ πρώτου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ

ἐνεστῶτος ὡς ἐπὶ τῆς α'. καὶ β'. συζυγίας j'aperc-ev-ais κτλ. je d-ev-ais, je conc-ev-ais κτλ.

Ὁ παρρηχημένος ὀρισμένος ἀποβάλλει ὅλην τὴν κατάληξιν enoir τῆς ἀπαρεμφάτου ἔχει δὲ ὡς χαρακτηῖρα τὸ πρὸ αὐτῆς σύμφωνον, προσλαμβάνει δὲ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κατάληξιν us καὶ οὕτως σχηματίζεται ὁμαλῶς ἐπὶ τοῦ τύπου τοῦ rec-enoir ὅθεν ἐκ τοῦ aperc-enoir, σχηματίζεται j'aperc-us, tu aperc-us, il aperc-ut, nous aperc-ûmes, vous aperc-ûtes, ils aperc-urent ὁμοίως ἐκ τοῦ devoir, ἀφαιρουμένης τῆς enoir μένει ῥίζα καὶ χαρακτηρ μόνον τὸ d, καὶ προστιθεμένου τοῦ τύπου us, us, ut κτλ. γίνεται Je dus, tu dus, il dut κτλ.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἐξ ἧς σχηματίζονται ὅλοι οἱ σύνθετοι, ἔχει τὸν αὐτὸν τοῦ προηγούμενου τύπον ἀφαιρουμένου τοῦ s εἰς τὸν ἐνικόν· ὅσον, reçu, ἐκ τοῦ je reçus, ὁ δὲ πληθυντικὸς τῆς μετοχῆς ταύτης προσλαμβάνει ὠσαύτως τὸ s· ἀλλ' ἡ παθητικὴ μετοχὴ γίνεται ζ ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, παραλειπομένης τῆς enoir καταλήξεως καὶ ἀναπληρουμένης διὰ τοῦ u, ὡς εἶδομεν εἰς τὸ rec-enoir, reçu ὁμοίως ἐκ τοῦ aperc-enoir, γίνεται παθητικὴ μετοχὴ aperc-u, ἐκ τοῦ devoir, dû (*) κτλ.

Ὁ μέλλων γίνεται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου ἀποβάλλων τὴν κατάληξιν oir, καὶ ἀναπληρῶν αὐτὴν διὰ τῆς rai ὅσον, aper-ev-oir, j'apere-ev-rai d-ev-oir, je d-ev-rai κτλ.

Ἡ προστακτικὴ γίνεται ἐκ τῆς ὀριστικῆς, ἐκτὸς τοῦ γ'. προσώπου τὸ ὀπίθον γίνεται ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς.

Ἡ ὑποτακτ. τῶν τοιούτων ῥήμ. σχηματίζεται ἐκ τοῦ γ'. πληθ. προσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἀποβάλλουσα τὸ nt ζ προσλαμβάνον τὸ e ἄφ. ὡς εἶδομεν εἰς τὸ recevoir γ'. πληθ. πρόσωπον, ils reçoivent, ὅθεν ὁ ἐνεστὼς τῆς ὑποτακτικῆς que je reçoive, que tu reçoives· que j'apercçoive, que je doive κτλ. Τὸ δὲ πρῶτον καὶ δεῦτερον πληθυντικὸν ἔχουσιν, ὡς ἀλλαχού εἴπομεν, τὸν αὐτὸν τοῦ παρατακικοῦ τύπον κατὰ τὰ αὐτὰ πρόσωπα καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν· ὡς que nous rec-ev-ions, que vous rec-ev-iez κτλ. τὸ δὲ τρίτον πληθυντ. ἐπανερχεται εἰς τὸν ἐνικόν ὡς σχηματισμόν, qu'ils reçoivent, qu'ils aperçoivent κτλ.

Πάντα τὰ μὴ λήγοντα εἰς enoir εἶναι ἀνώμαλα, καὶ περὶ τούτων ἀναφέρονται ἐν οἰκείῳ τόπῳ, ὡς ἀποτελοῦντων ἴδιον κεφάλαιον.

TETARTH ΣΥΖΗΤΙΑ. QUATRIÈME CONJUGAISON.

Ἡ συζυγία αὕτη περιλαμβάνει πολλὰς συνάμα συζυγίας καθ' ἃς σχηματίζονται καὶ ὁμαλὰ καὶ ἀνώμαλα ῥήματα ὑπαγόμενα δὲ εἰς τὴν τετάρτην συζυγίαν, κατὰ τινὰς ἰδιαιτέρας παρατηρήσεις. Ἡ μὲν κα-

(*) Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τούτου λαμβάνει περισπωμένην μόνον εἰς τὸν ἐνικόν ὀρίθμῳ τοῦ ἄρσεν. dû (ὀφειλόμενον) ὡς καὶ ἡ τοῦ mourir, mû.

τάληξίς τῆς ἀπαρεμφάτου λήγει πάντοτε εἰς re, ἀλλὰ πρὸς τὸν ὅλον σχηματισμὸν τοῦ ῥήματος τούτου πρέπει νὰ ὀδηγῇται τις καὶ ἐκ τῆς παραλλήλου διὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὰ ῥήματα τῆς συζυγίας ταύτης, εἰς τοὺς ἑξῆς τύπους.

1. Εἰς dre ἢ ndre, μὴ ἔχον ἰ πρὸ τοῦ n· ὡς rendre ἀποδίδω, étendre ἐκτείνω κτλ.

2. Εἰς indre ἔχον ἰ πρὸ τοῦ ndre· οἷον, peindre ζωγραφῶ, craindre φοβοῦμαι, joindre ἐνώνω, συνάπτω.

3. Τὰ εἰς aître· οἷον, connaître γινώσκω, paraître φαίνομαι.

4. Εἰς duire ἢ truire ὑπερδυσύλλαθα· οἷον, produire παράγω, instruire ἐκπεδεύω.

5. Τὰ δυσύλλαθα εἰς ire ἢ aire· οἷον, dire λέγω, lire ἀναγινώσκω, plaire ἀρέσκειν, se taire σιωπᾶν κτλ.

Α'. ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Α'. ΣΥΖΥΓΙΑΣ.

Tōr ληγόρτωρ εἰς endre ἀρεν ἰ.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεπὶ ὄψι.		Imparfait. Παρατατικός.	
Je ren-ds	ἀποδίδω(μι)	Je ren-dais	ἀπέδιδον
tu ren-ds	ἀποδίδεις	tu ren-dais	ἀπέδιδες
il ren-d	ἀποδίδει	il ren-dait	ἀπέδιδε.
nous ren-dons	ἀποδίδομεν	nous ren-dions	ἀπέδιδομεν
vous ren-dez	ἀποδίδετε	vous ren-diez	ἀπέδιδετε
ils ren-dent	ἀποδίδουσι.	ils ren-daient	ἀπέδιδον.
Passé défini. Παραφ. ὀρισμ.		Passé indéfini. Παραφ. ἀόρ.	
Je ren-dis	ἀπέδωσα(κα)	J'ai ren-du	ἀπέδωσα(κα)
tu ren-dis	ἀπέδωσας	tu as ren-du	ἀπέδωσας
il ren-dit	ἀπέδωσε	il a ren-du	ἀπέδωσε
nous ren-dîmes	ἀπέδωσαμεν	nous avons ren-du	—σάμεν
vous ren-dîtes	ἀπέδωσατε	vous avez ren-du	—σατε
ils ren-dirent	ἀπέδωσαν.	ils ont ren-du	ἀπέδωσαν
Passé antér. Παραφ. πρότ.		Plus-que-parfait. Ὑπερσυντ.	
J'eus ren-du	ἀπέδωσα	J'avais ren-du	εἶχον ἀποδεδομέ-
tu eus ren-du	ἀπέδωσας		νον ἢ εἶχον
il eut ren-du	ἀπέδωσε	tu avais ren-du	εἶχες
		il avait ren-du	εἶχεν
nous eûmes ren-du	—σάμεν	nous avions ren-du	εἶχομεν
vous eûtes ren-du	—σατε	vous aviez ren-du	εἶχετε
ils eurent ren-du	ἀπέδωσαν	ils avaient ren-du	εἶχον

Futur. Μέλλον.

Futur antér. Μέλλον πρότ.

Je ren-drai	(θὰ) ἀποδώσω	J'aurai ren-du	θέλω ἔχει ἀπο- δεδομένον ἢ θὰ ἀπέδωσα
tu ren-dras	ἀποδώσεις	tu auras ren-du	ἀπέδωσας
il ren-dra	ἀποδώσει	il aura ren-du	ἀπέδωσε
nous ren-drons	(θὰ) ἀποδώσωμεν	nous aurons rendu	θὰ ἀπεδώσαμεν
vous ren-drez	ἀποδώσετε	vous aurez ren-du	ἀπεδώσατε
ils ren-dront	ἀποδώσουσι.	ils auront ren-du	ἀπέδωσαν.

Conditionnel présent.

Conditionnel passé.

Υποθετικὸς ἐνεστώς.

Υποθετικὸς παροχρ.

Je ren-drais	ἤθελον	θ' ἀπέδι-	J'aurais rendu	ἤθελον	} ἀποδώσει πρὸ πολλ.
tu ren-drais	ἤθελες	ὅσον τῶρα	tu aurais rendu	ἤθελες	
il ren-drait	ἤθελεν	ἀποδώσει	il aurait rendu	ἤθελεν	
nous rendrions	ἤθέλωμεν	} ἀποδώσει τῶρα.	nous aurions rendu	ἤθέλωμεν	
vous ren-driez	ἤθελετε		vous auriez rendu	ἤθελετε	} ἀποδώσει πρὸ πολλ.
ils ren-draient	ἤθελον		ils auraient rendu	ἤθελον	

Δεύτερος τύπος (seconde forme) de Conditionnel passé.

J'eusse	} rendu	ἤθελον	} ἀποδώσει πρὸ πολλοῦ
tu eusses		ἤθελες	
il eût		ἤθελεν	
nous eussions	} rendu	ἤθέλωμεν	} ἀποδώσει πρὸ πολλοῦ
vous eussiez		ἤθελετε	
ils eussent		ἤθελον	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

ren-ds	ἀπόδος ἢ ἀπόδοσον
qu'il ren-de	ἄς ἀποδώσῃ.
ren dons	ἄς ἀποδώσωμεν
ren-dez	ἀποδώσατε
qu'ils ren-dent	ἄς ἀποδώσωσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

que je rend-e	(ὥστε) ν' ἀποδίδω ἢ ν' ἀποδώσω
que tu rend-es	— ἀποδίδῃς ἢ ν' ἀποδώσῃς
qu'ils rend-e	— ἀποδίδῃ ἢ ν' ἀποδώσῃ
que nous rend-ions	(ὥστε) ν' ἀποδίδωμεν ἢ ν' ἀποδώσωμεν
que vous rend-iez	— ἀποδίδετε ἢ ν' ἀποδώσητε
qu'ils rend-ent	— ἀποδίδωσιν ἢ ν' ἀποδώσωσιν.

Imparfait. Παρατατικός.

que je rend-isse	(ὥστε) ν'	ἀπέδιδον
que tu rend-isses	—	ἀπέδιδες
qu'il rend-ît	—	ἀπέδιδε.
que nous rend-issions	(ὥστε) ν'	ἀπεδίδομεν.
que vous rend-issiez	—	ἀπεδίδατε
qu'ils rend-issent	—	ἀπέδιδον.

Passé. Παρωχημένος.

que j'aie	} rendu	(ὥστε) ν'	ἀπέδωσα
que tu aies		—	ἀπέδωσας
qu'il ait		—	ἀπέδωσε.
que nous ayons	} rendu	(ὥστε) ν'	ἀπεδώσαμεν.
que vous ayez		—	ἀπεδώσατε
qu'ils aient		—	ἀπέδωσαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	} rendu	(ὥστε) νὰ	εἶχον	} ἀποδώσει.
que tu eusses		—	εἶχες	
qu'il eût		—	εἶχεν	
que nous eussions	} rendu	(ὥστε) νὰ	εἴχομεν	} ἀποδώσει.
que vous eussiez		—	εἴχετε	
qu'ils eussent		—	εἴχον	

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ (ἐκφραζομένη διὰ τοῦ βοηθητ. pouvoir).

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

puissé-je (*)	} rendre	εἴθε ν'	ἀποδίδω ἢ ν' ἀποδώσω
puisses-tu		—	ἀποδίδης ἢ ν' ἀποδώσῃς
puisse-t-il		—	ἀποδίδῃ ἢ ν' ἀποδώσῃ
puissions-nous	} rendre	εἴθε ν'	ἀποδίδωμεν ἢ ν' ἀποδώσωμεν.
puissiez-vous		—	ἀποδίδητε ἢ ν' ἀποδώσητε
puissent-ils		—	ἀποδίδωσιν ἢ ν' ἀποδώσωσι.

Imparfait. Παρατατικός.

pussé-je	} rendre	εἴθε ν'	ἀπέδιδον
pusses-tu		—	ἀπέδιδες
pût-il		—	ἀπέδιδε

(*) Διὰ τοῦ pouvoir ἡ εὐκτική ἐκφράζεται μόνον μέχρι παρατατικοῦ, τοῦ ὑποοὐ ἢ γρήσας εἶναι σπανιωτέρα τῆς τοῦ ἐνεστώτος.

pussions-nous	είθε ν' ἀπεδίδομεν
pussiez-vous	rendre — ἀπεδίδετε
pussent-ils	— ἀπέδιδον.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Rend-re ἀποδίδειν ἢ ν' ἀποδίδῃ τις.

Passé. Παρωχημένος.

Avoir rend-u ἀποδεδοκέναι ἢ ν' ἀπέδωκέ τις.

Futur. Μέλλον.

Devoir rend-re ἀποδώσειν ἢ ν' ἀποδώσῃ τις.

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Rend-ant ἀποδίδων, ἀποδίδουσα, ἀποδίδον.

Passé. Παρωχημένος.

Ayant rend-u ἀποδώσας (ἀποδούς), ἀποδώσασα, ἀποδώσαν.

Participe passif. Μετοχή παθητική.

Rend-u, rend-ue ἀποδεδομένος, -η, -ον.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ α'. τύπου τῆς δ'. συζυγίας.

Ἐκτὸς τοῦ ῥήματος prendre, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώμαλον, πάντα τὰ λήγοντα ὡς τὸ ἀνωτέρω rendre σχηματίζονται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου. Ὁ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. σχηματίζεται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, παραλειπομένης τῆς re καταλήξεως καὶ ἀναπληρουμένης διὰ τοῦ s εἰς τὸ α'. καὶ θ'. ἐνικὸν πρόσωπον, τὸ δὲ τρίτον φυλάττει μόνον τὸν χαρακτήρα d ἄνευ ἄλλου συμφώνου· ὡς étend-re, ἐνεστώς τῆς ὀριστ. j'étends ἐκτείνω, tu étends, il étend, τὸν χαρακτήρα τοῦτον τοῦ d φυλάττει καθ' ὅλον τὸν σχηματισμὸν του πρὸ τῶν σταθερῶν καταλήξεων τῶν διαφόρων χρόνων.

Ὁ παρατατικὸς πάντοτε ἐκ τοῦ α'. πληθυντικῷ προσώπου τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, καὶ ὁ παρωχημένος ὠρισμένος ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, προσθέτων εἰς τὸν χαρακτήρα d τὴν κατάληξιν is, διὰ τὸ α'. καὶ θ'. πρόσωπον· οἶον étend-re, j'étendis, prétendre, je prétendis, ἐξαιρεῖται τὸ prendre τοῦ ὁποίου ὁ χρόνος οὗτος je pris, tu pris κτλ. εἶναι ἀνώματος.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ λήγει εἰς u τὸ ὁποῖον προστίθεται εἰς τὸν χαρακτήρα d· étend-re, étend-u (ἐξηπλωμένος)· ὁμοίως κλίνεται καὶ τὸ perdre· τὰ δὲ εἰςoudre εἶναι ἀνώμαλα.

B'. ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΣΥΖΥΓΙΑΣ

τῶν ληγόντων εἰς indre οἶον peindre.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ένεστώς.

Imparfait. Παρατατικός.

Je pei-n-s	ζωγραφῶ	Je peign-ais	ἐξωγράφουν
tu pei-n-s	ζωγραφεῖς	tu peign-ais	ἐξωγράφεις
il pei-n-t	ζωγραφεῖ.	il peign-ait	ἐξωγράφει.
nous pei-gnons	ζωγραφοῦμεν	nous peign-ions	ἐξωγραφοῦμεν
vous pei-gnez	ζωγραφεῖτε	vous peign-iez	ἐξωγραφεῖτε
ils peign-ent	ζωγραφοῦσι.	ils peign-aient	ἐξωγράφουν.

Prét. défini. Παραφ. ὁρισμ.

Passé indéfini. Παραφ. ἀόρ.

Je peign-is	ἐξωγράφισα	J'ai peint	ἐξωγράφισα	ἑώραξας
tu peign-is	ἐξωγράφισας	tu as peint	ἐξωγράφισας	ἑώραξας
il peign-it	ἐξωγράφισε	il a peint	ἐξωγράφισεν	ἑώραξεν
nous peign-îmes	—σαμεν	nous avons peint	—σαμεν	ἑώραξαμεν
vous peign-îtes	—σατε	vous avez peint	—σατε	ἑώραξατε
ils peign-irent	ἐξωγράφισαν	ils ont peint	ἐξωγράφισαν	ἑώραξαν

Passé anté. Παραφ. πρότ.

Plus-que-parfait. Υπερσ.

J'eus peint	ἐξωγράφισα	J'avais peint	ἐξωγραφέην	ἑώραξεν
tu eus peint	ἐξωγράφισας	tu avais peint	ἑχον	ἑώραξεν
il eut peint	ἐξωγράφισε	il avait peint	ἑχες	ἑώραξεν
nous eûmes peint	—σαμεν	nous avions peint	ἑχομεν	ἑώραξαμεν
vous eûtes peint	—σατε	nous aviez peint	ἑχετε	ἑώραξατε
ils eurent peint	ἐξωγράφισαν	ils avaient peint	ἑχον	ἑώραξαν

Futur. Μέλλον.

Futur passé. Μέλλον πρότ.

Je peind rai	(θα) ζωγραφήσω	J'aurai peint	θέλω	ἑώραξω
tu peind-ras	ζωγραφήσεις	tu auras peint	θέλεις	ἑώραξεις
il peind-ra	ζωγραφήσει	il aura peint	θέλει	ἑώραξει
nous peind-rons	(θα) —φήσωμεν	nous aurons peint	θελόμεν	ἑώραξομεν
vous peind-rez	—φήσητε	vous aurez peint	θέλετε	ἑώραξετε
ils peind-rons	—φήσωσι.	ils auront peint	θελούσι	ἑώραξουσιν

Conditionnel présent.

Υποθετικὸς ἐνεστώς

Je peind-raïs	ἔθελον	} ζωγράφῃ- σει τώρα.
tu peind-raïs	ἔθελες	
il peind-raît	ἔθελε	
nous peind-riions	ἔθελομεν	} ζωγραφί- σαι τώρα.
vous peind-riez	ἔθελετε	
ils peind-raient	ἔθελον	

Conditionnel passé.

Υποθετικὸς παρῳχ.

J'aurais peint	ἔθελον	} ἔθελον ἔθελες ἔθελε
tu aurais peint	ἔθελες	
il aurait peint	ἔθελε	
nous aurions peint	ἔθελομεν	} ἔθελον ἔθελες ἔθελε
vous auriez peint	ἔθελετε	
ils auraient peint	ἔθελον	

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ Παρῳχ. ὑποθετικοῦ.

que j'eusse	} peint	ἔθελον	} (ἐξωγράφῃσα ἄν)	
que tu eusses		ἔθελες		ζωγραφίσει τότε
qu'il eût		ἔθελε		
que nous eussions	} peint	ἔθέλομεν	} ζωγραφίσει τότε.	
que vous eussiez		ἔθέλετε		
qu'ils eussent		ἔθελον		

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

pein-s	ζωγράφει ἢ ζωγράφῃσον
qu'il pein-t	ἄς ζωγραφίῃ
pei-gnons	ἄς ζωγραφίσωμεν
pei-gnez	ζωγραφίσατε
qu'ils pei-gnent	ἄς ζωγραφίσωσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

que je peigne	(ὥστε) νὰ ζωγραφίσω(ζω)
que tu peignes	— ζωγραφίῃς
qu'il peigne	— ζωγραφίῃ.
que nous peignons	(ὥστε) νὰ ζωγραφίσωμεν
que vous peigniez	— ζωγραφίσῃτε
qu'ils peignent	— ζωγραφίσωσι.

Imparfait. Παρατατικὸς.

que je peignisse	(ὥστε) νὰ ἐξωγράφουν
que tu peignisses	— ἐξωγράφεις
qu'il peignît	— ἐξωγράφει
que nous peignissions	(ὥστε) νὰ ἐξωγραφοῦμεν
que vous peignissiez	— ἐξωγραφεῖτε
qu'ils peignissent	— ἐξωγράφουν.

Passé. Παρῳχημένος.

que j'aie	} peint	(ὥστε) νὰ ἐζωγράφησα
que tu aies		— ἐζωγράφησας
qu'il ait		— ἐζωγράφησε
que nous ayons	} peint	(ὥστε) νὰ ἐζωγραφήσαμεν
que vous ayez		— ἐζωγραφήσατε
qu'ils aient		— ἐζωγράφησαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	} peint	(ὥστε) νὰ εἶχον	} ζωγραφῆσαι
que tu eusses		— εἶχες	
qu'il eût		— εἶχε	
que nous eussions	} peint	(ὥστε) νὰ εἴχομεν	} ζωγραφῆσαι.
que vous eussiez		— εἴχετε	
qu'ils eussent		— εἶχον	

Ἡ εὐχτική ὡς ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ aimer καὶ finir.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Peindre ζωγραφεῖν ἢ νὰ ζωγραφῇ ἢ νὰ ζωγραφῇσῃ τις.

Passé. Παρῳχημένος.

Avoir peint ἐζωγραφηκέναι ἢ ἀφοῦ ζωγραφῆσῃ τις.

Futur. Μέλλον.

Devoir peindre νὰ μέλλῃ τις νὰ ζωγραφῇσῃ (ζωγραφῆσειν).

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Peignant ζωγραφῶν, ζωγραφοῦσα, ζωγραφοῦν.

Passé. Παρῳχημένος.

Ayant peint ζωγραφῆσας, ζωγραφῆσασα, ζωγραφῆσαν.

Participe passif. Μετοχὴ παθητική.

Peint, peinte ἐζωγραφημένος, -η, ον.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ 6'. τύπου τῆς δ'. συζυγίας.

Τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι πάντα ὁμαλὰ, σχηματίζουσι δὲ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, ἀφαιρουμένης τῆς dre καταλήξεως, προσλαμβάνοντα τὰ ληκτικά σύμφωνα s καὶ t· ὅλον, éteindre, ἐνεστ. ὀριστ. ἐνικὸς, j'éteins, tu éteins, il éteint σθεννῶ· plaindre, je plains, tu plains, il plaint· joindre, je joins, tu joins, il joint· ὁ δὲ

πληθυντικός αριθμός σχηματίζεται ὡσαύτως ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ ἀπαρεμφατική κατάληξις re, παρατίθεται πάντοτε μεταξύ τοῦ i καὶ τοῦ ληκτικοῦ n ἐν g, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ κατάληξεις τοῦ πληθυντικοῦ ons, ez, ent· οἷον, peindre, nous peignons, vous peignez, ils peignent, ἐκ τούτου ὁ παρατατικός je peignais, καὶ ὁ prétérít défini, je peignis, tu peignis, j'éteignis, tu éteignis, ὁμοίως καὶ τὸ join(dre), je joins, tu joins, il joint, πληθ. nous joignons, vous joignez, παρατατ. je joignais, καὶ ὁ παρωχημ. ὁρισμένος je joignis, ἡ δὲ παθητ. μετοχὴ ἔχει τὸν τύπον ἀκριβῶς τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὁριστικῆς· οἷον, il peint, il joint· ὅθεν οἱ σύνθετοι χρόνοι, j'ai peint, tu as peint κτλ. j'ai joint (ἦνωσα) tu as joint il a joint κτλ. Ὁ μέλλ. ᾧ ὁ ὑποθετικός (conditionnel) σχηματίζονται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, ἀποβάλλοντες τὸ e ἄφωνον καὶ ἀναπληροῦντες αὐτὸ διὰ τῆς rai ἢ rais κατάληξεως· ὡς je joindrai, je peindrai &c.

Γ'. ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΣΥΖΗΤΙΑΣ.

Etc autre, οἷον connaître γνώσκειν (γνώριζειν).

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΑΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Imparfait. Παρατατικός.

Je conn-ais	γνώριζω
tu conn-ais	γνώριζεις
il conn-ait	γνώριζει
nous conn-aiss-ons	γνώριζομεν
vous conn-aiss-ez	γνώριζετε
ils conn-aiss-ent	γνώριζουσι.

Je conn-aiss-ais	ἐγνώριζον
tu conn-aiss-ais	ἐγνώριζες
il conn-aiss-ait	ἐγνώριζε
nous conn-aiss-ions	ἐγνώριζομεν
vous conn-aiss-iez	ἐγνώριζετε
ils conn-aiss-aient	ἐγνώριζον

Prét. défini. Παρωχ. ὁρισμ.

Prét. indéfini. Παρωχ. ἀόρ.

Je conn-us	ἐγνώρισα	τότε
tu conn-us	ἐγνώρισας	
il conn-ut	ἐγνώρισε	
nous conn-ûmes	—σαμεν	τότε
vous conn-ûtes	—σατε	
ils conn-urent	ἐγνώρισαν	

J'ai conn-u	ἐγνώρισα	ἀορίστως
tu as conn-u	ἐγνώρισας	
il a conn-u	ἐγνώρισεν	
nous avons conn-u	—σαμεν	ἀορίστως
vous avez conn-u	—σατε	
ils ont conn-u	ἐγνώρισαν	

Prét. anté. Παρωχ. πρότ.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντ.

J'eus conn-u	ἐγνώρισα	πρότερον
tu eus conn-u	ἐγνώρισας	
il eut conn-u	ἐγνώρισε	
nous eûmes conn-u	—σαμεν	πρότερον
vous eûtes conn-u	—σατε	
ils eurent conn-u	ἐγνώρισαν	

J'avais conn-u	εἶχον	γνωρίσει πρό πολλοῦ
tu avais conn-u	εἶχες	
il avait conn-u	εἶχε	
nous avions conn-u	εἶχομεν	γνωρίσει πρό πολλοῦ
vous aviez conn-u	εἶχετε	
ils avaient conn-u	εἶχον	

Futur. Μέλλον.		Futur anté. Μέλλ. πρότερον.	
Je connaitrai	(θα) γνωρίσω	J'aurai conn-u	(θα) ἐγνώρισα
tu connaitras	γνωρίσεις	tu auras conn-u	ἐγνώρισας
il connaitra	γνωρίσει	il aura conn-u	ἐγνώρισε
nous connaîtrons	(θα) γνωρίσουμεν	nous aurons conn-u	ἐγνώρισαμεν
vous connaîtrez	γνωρίσετε	nous aurez conn-u	ἐγνώρισατε
ils connaîtront	γνωρίσουν.	ils auront conn-u	ἐγνώρισαν

Conditionnel présent.		Conditionnel passé.	
Υποθετικός ἐνεστώτης.		Υποθετικός παρὼν.	
Je connaitrais	ἤθελον	J'aurais conn-u	ἤθελον
tu connaitrais	ἤθελεις	tu aurais conn-u	ἤθελεις
il connaitrait	ἤθελε	il aurait conn-u	ἤθελε
nous connaîtrions	ἤθέλομεν	nous aurions conn-u	—ομεν
vous connaîtriez	ἤθέλετε	vous auriez conn-u	—ετε
ils connaîtraient	ἤθελον	ils auraient conn-u	ἤθελον

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ Conditionnel passé.

J'eusse	connu	ἤθελον	γνωρίσει τότε
tu eusses		ἤθελεις	
il eût		ἤθελε	
nous eussions	connu	ἤθέλομεν	γνωρίσει τότε.
vous eussiez		ἤθέλετε	
ils eussent		ἤθελον	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώτης ἢ μέλλον.

connais	γνώριζε ἢ γνώρισον
qu'il connaisse	ἄς γνωρίζῃ ἢ γνωρίσῃ
connaissons	γνωρίζωμεν ἢ ἄς γνωρίσωμεν
connaissez	γνωρίζετε ἢ γνωρίσατε
qu'ils connaissent	ἄς γνωρίζωσιν ἢ ἄς γνωρίσωσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώτης ἢ μέλλον.

que je connaisse	(ὥστε) νὰ γνωρίζω(σω)
que tu connaisse	— γνωρίζῃς(σης)
qu'il connaisse	— γνωρίζῃ(ση)
que nous connaissions	(ὥστε) νὰ γνωρίζωμεν(σώμεν)
que vous connaissiez	— γνωρίζητε(σητε)
qu'ils connaissent	— γνωρίζωσι(σωσι).

Imparfait. Παρατατικός.

que je conn-uss-e	(ὥστε) νὰ ἐγνώριζον
que tu conn-uss-es	— ἐγνώριζες
qu'il conn-ût	— ἐγνώριζε
que nous conn-ussions	(ὥστε) νὰ ἐγνώριζομεν
que vous conn-ussiez	— ἐγνώριζετε
qu'ils conn-ussent	— ἐγνώριζον.

Passé. Παραρχημένος.

que j'aie	conn-u	(ὥστε) νὰ ἐγνώρισα	
que tu aies		— ἐγνώρισας	
qu'il ait		— ἐγνώρισε	
que nous ayons	conn-u	(ὥστε) νὰ ἐγνώρισαμεν	
que vous ayez		— ἐγνώρισατε	
qu'ils aient		— ἐγνώρισαν.	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	conn-u	(ὥστε) νὰ εἶχον	γνώρισει
que tu eusses		— εἶχες	
qu'il eût		— εἶχε	
que nous eussions	conn-u	(ὥστε) νὰ εἴχομεν	γνώρισει
que vous eussiez		— εἴχετε	
qu'ils eussent		— εἶχον	

Εὐχτική **Dieu** **veuille** que je connaisse κτλ. μέχρις ἐνεστῶτος.

INEINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Conn-aitre γνωρίζειν (νὰ γνωρίζῃ ἢ νὰ γνωρίσῃ τι.)

Passé. Παραρχημένος.

Avoir conn-u γνώρισαι ἢ νὰ ἐγνώρισέ τις.

PARCITIFE. METOXH.

Présent. Ἐνεστώς.

Conn-aiss-ant γνωρίζων, γνωρίζουσα, γνωρίζον.

Passé. Παραρχημένος.

Ayant conn-u γνωρίσας, γνωρίσασα, γνωρίσαν.

Participe passif. Μετοχή παθητική.

Conn-u, conn-ue γνωρισμένος (ἐγνωσμένος), -η, -ον.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ γ'. τύπου τῆς δ'. συζυγίας.

Τὰ εἰς *autre* λήγοντα ἐμφαίνουσι τὴν ἐκθλιψιν τοῦ *s*, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὰ ἀρχαῖα γαλλικὰ συγγράμματα ἔνθα, τὰ εἰρημένα ῥήματα *connaître, naître*, γράφονται διὰ τοῦ *s* ἄνευ περισπωμένης· καὶ ἐκ τούτου χαρακτηρ ἰδιᾶν εἰς τὰ τοιαῦτα εἶναι τὸ *s*· διὰ τοῦτο ὅταν ἀφαιρεθῇ ἡ ἀπαρεμφατικὴ κατάληξις *tre*· εἰς τὸ *α'*. καὶ *β'*. πρόσωπον μένει τὸ *s*· δὲν προσλαμβάνει δὲ καὶ τὸ ἕτερον *s* τῆς γενικῆς τῶν τριῶν συζυγιῶν καταλήξεως, διότι ἡ Γαλλικὴ, ὡς ἡ ἑλληνικὴ δὲν ἔχει λέξεις ληγούσας εἰς δ' ὁμοία σύμφωνα· τὸ δὲ τρίτον πρόσωπον τὸ ὁποῖον προσλαμβάνει τὸ *t*, λαμβάνει ὡσαύτως καὶ τὴν περισπωμένην ἐπὶ τοῦ *i*, ἥτις δεικνύει τὴν ἐκθλιψιν τοῦ *s*, ὥστε ὡσάκις μετὰ τὴν διφθογγον *ai*, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν χαρακτηῖρα τῶν τοιούτων ῥημάτων, ἀκολουθεῖ *t*, τίθεται πάντοτε ἡ περισπωμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ *i*· οἷον, *il naît, il naîtra, il connaîtrait* κτλ.

Ὁ παρατατικὸς γίνεται ὁμαλῶς ἐκ τοῦ πρώτου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ ἐνεστ. *nous connaissons, je connaissais, nous paraissions, je paraissais*.

Ὁ *prétérit défini* ἀποβάλλει τὴν ἀπαρεμφατικὴν κατάληξιν *autre* φυλάττων τὴν ῥίζαν καὶ τὰ δύο *nn*, ὡς χαρακτηῖρα τοῦ ῥήματος εἰς τὸν ὁποῖον προστίθεται ἡ κατάληξις *us, ut* κτλ. ὅθεν ἐκ τοῦ *conn-aître* γίνεται *prétérit défini je conn-us, tu conn-us, il conn-ut*· ἐκ τοῦ *par-aître* γίνεται *je par-us, tu par-us, il par-ut* κτλ.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἔχει τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν τοῦ *prétérit défini*, διαφέρεισα μόνον κατὰ τὸ *s* τὸ ὁποῖον αὕτη ἀποβάλλει εἰς τὸν ἐνικὸν, προσλαμβάνει δὲ εἰς τὸν πληθυντ. *paru, connu*, καὶ ἐκ τούτης σχηματίζονται ὅλοι οἱ σύνθετοι χρόνοι· *j'ai tu as, paru, connu* κτλ.

Ὁ μέλλων καὶ ὁ *conditionnel* γίνονται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, ἀποβάλλοντες τὸ ληκτικὸν αὐτῆς *e* ἄφρωνον καὶ ἀντικαθιστῶντες αὐτὸ διὰ τοῦ *ai, ais*· οἷον, *connaitr-e, ὁ μέλλων je connaitr-ai, καὶ ὁ *condit, je connaitrais* ᾄ.*

Οἱ λοιποὶ ἄλλοι χρόνοι καὶ αἱ ἐγκλίσεις σχηματίζονται ἐκ τῶν ἀρχικῶν τούτων χρόνων, ἐκ τοῦ ἐνεστώτος δηλ., τοῦ *prétérit défini* τῆς ὀριστικῆς καὶ ἐκ τῆς παθητικῆς μετοχῆς.

Κατὰ τὸν τύπον τούτον σχηματίζονται καὶ τὰ *reparaître, comparaître* κτλ. Κυρίως τὰ ῥήμ. ταῦτα εἶναι μόνον τέσσαρα, *connaitre, paraître, paître* ἔ· *naître*, πολλαπλασιάζονται δὲ διὰ τῆς συνθέσεως τῶν προθέσεων· οἷον, *comparaître* παρουσιάζομαι, *disparaître* γίνομαι ἀφανής, ἀφαντος, *apparaître* ἐμφανίζομαι· ἐκ τοῦ *connaitre* (ἰταλ. *conoscere*, λατιν. *cognosco*, ἑλληνικ. γνῶω, γνῶσκω, γινγνώσκω), γίνεται σύνθετον *méconnaître* παρὰ γινωρίζω, *reconnaître* ἀναγινωρίζω κτλ. ἐκ τοῦ *paître* βύσχω, νέμω κτλ. γίνεται *repaître, se repaître* τρέφομαι.

Τὸ δὲ *naître*, ἰταλίστ. *nascere* (*nasco*) ἐκ τοῦ λατιν. *nascor* γεννώμαι, γιννάσκω, εἶναι ἀνώμαλον κατὰ τὸν *prétérit défini*, ὅστις εἶναι, *je naquis*

ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ *nacqui*, τοῦ αὐτοῦ χρόνου, ἐπίσης ἀνώμαλον ἔσται κατὰ τὴν παθ. μετοχὴν πρὸς γεννημένους· λαμβάνει πρὸς σχηματισμὸν τῶν συνθέτων χρόνων τὸ *être, je suis né, tu es né, il est né, πλ.* θυντ. *nous sommes nés, vous êtes nés, ils sont nés* κτλ. καθ' ὅλους τοὺς ἄλλους χρόνους σχηματίζεται κατὰ τὸ *connaître*.

Δ'. ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΣΥΖΗΤΙΑΣ.

Τῶν *ληγόντων* εἰς *duire, conduire* ὁδηγῶ (ἴδε τὰς σημειώσεις).

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἑνεστώς.		Imparfait. Παρατατικός.	
Je condu-uis	ὁδηγῶ	Je condu-iais	ὠδήγουν
tu condu-uis	ὁδηγεῖς	tu condu-iais	ὠδήγεις
il condu-it	ὁδηγεῖ.	il condu-isait	ὠδήγει.
nous condu-isons	ὁδηγοῦμεν	nous condu-isions	ὠδηγοῦμεν
vous condu-isez	ὁδηγεῖτε	vous condu-isiez	ὠδηγεῖτε
ils condu-isent	ὁδηγοῦσι.	ils condu-isaient	ὠδήγουν.
Prét. défini. Παραφ. ὠρισμ.		Prét. indéfini. Παραφ. ἀόρ.	
Je condu-isis	ὠδήγησα	J'ai condu-it	ἔχω ὠδηγημένον ἢ
tu condu-isis	ὠδήγησας	tu as condu-it	ὠδήγησα
il condu-isit	ὠδήγησε	il a condu-it	ὠδήγησας
nous condu-isîmes	—ήσαμεν	nous avons condu-it	—σαμεν
vous condu isîtes	—ήσατε	vous avez condu-it	—σατε
ils condu-isirent	ὠδήγησαν	ils ont condu-it	ὠδήγησαν
Passé anté. Παραφ. πρότ.		Plus-que-parfait. Ὑπερσυντ.	
J'eus condu-it	ἔσχον ὠδηγημένον	J'avais condu-it	εἶχον ὠδηγημέ-
tu eus condu-it	ἤ ὠδήγησα	tu avais condu-it	νον ἢ εἶχον
il eut condu-it	ὠδήγησας	il avait condu-it	εἶχες
nous eûmes condu-it	ὠδήγησε	nous avions condu-it	εἶχεν
vous eûtes condu-it	—	vous aviez condu-it	εἶχομεν
ils eurent condu-it	—	ils avaient condu-it	εἶχετε
	—		εἶχον
Futur. Μέλλον.		Futur anté. Μέλλον πρότερ.	
Je condu-irai	(θὰ) ὁδηγήσω	quand j'aurai condu-it	(ἀφ' οὗ) ὁδη-
tu condu-iras	ὁδηγήσεις		γήσω
il condu-ira	ὁδηγήσει	— tu auras condu-it	-γήσης
nous condu-irons	ὁδηγήσομεν	— il aura condu-it	-γήση.
vous condu-irez	ὁδηγήσετε	— nous aurons conduit	-γήσωμεν
ils condu-iront	ὁδηγήσουσι,	— vous aurez conduit	-γήσητε
		— ils auront conduit	-γήσωσι.

Conditionnel présent.

Ὑποθετικὸς ἐνεστώς.

Je condu-irais	ἤθελον
tu condu-irais	ἤθελεις
il condu-irait	ἤθελεν

nous condu-irions	ἤθελομεν
vous condu-iriez	ἤθέλετε
ils condu-iraient	ἤθελον

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὸς παρῳχημένος.

J'aurais condu-it	ἤθελον
tu aurais condu-it	ἤθελεις
il aurait condu-it	ἤθελεν

nous aurions conduit—ομεν	
vous auriez condu-it—ετε	
ils auraient condu-it	ἤθελον

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ ὑποθετικοῦ παρῳχημ.

J'eusse	} condu-it	ἤθελον	} ὁδηγήσει τότε.
tu eusses		ἤθελεις	
qu'il aût		ἤθελεν	
nous eussions	} condu-it	ἤθελομεν	} ὁδηγήσει τότε.
vous eussiez		ἤθέλετε	
ils eussent		ἤθελον	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

condu-is	ὁδήγε· ἢ ὁδηγήσον
qu'il condu-ise	ἄς ὁδηγῇ ἢ ἄς ὁδηγήσῃ.
condu-isons	ὁδηγῶμεν ἢ ὁδηγήσωμεν
condu-isez	ὁδηγεῖτε ἢ ὁδηγήσατε
qu'ils condu-isent	ἄς ὁδηγῶσιν ἢ ἄς ὁδηγήσωσιν.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

que je condu-ise	(ὥστε) νὰ ὁδηγῶ ἢ νὰ ὁδηγήσω
que tu condu-ise	— ὁδηγῇς ἢ νὰ ὁδηγήσῃς
qu'il condu-ise	— ὁδηγῇ ἢ νὰ ὁδηγήσῃ
que nous condu-isions	(ὥστε) νὰ ὁδηγῶμεν ἢ νὰ ὁδηγήσωμεν
que vous condu-isiez	— ὁδηγῆτε ἢ ὁδηγήσητε
qu'ils condu-isent	— ὁδηγῶσιν ἢ νὰ ὁδηγήσωσι.

Imparfait. Παρῳχητικός.

que je condu-isisse	(ὥστε) νὰ ὠδηγουν
que tu condu-isisse	— ὠδηγεις
qu'il condu-ist	— ὠδηγαι
que nous condu-isissions	(ὥστε) νὰ ὠδηγῶμεν
que vous condu-isissiez	— ὠδηγεῖτε
qu'ils condu-isissent	— ὠδηγουν.

Passé. Παρωχημένος.

que jaie	} cond-uit	(ὥστε) νὰ ὠδήγησα
quo tu aies		— ὠδήγησας
qu'il ait		— ὠδήγησε
que nous ayons	} cond-uit	(ὥστε) νὰ ὠδηγήσαμεν
que vous ayez		— ὠδηγήσατε
qu'ils aient		— ὠδηγήσαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	} cond-uit	(ὥστε) νὰ εἶχον	} ὠδηγήσει.
que tu eusses		— εἶχες	
qu'il eût		— εἶχεν	
que nous eussions	} cond-uit	(ὥστε) νὰ εἴχομεν	} ὠδηγήσει.
que vous eussiez		— εἴχετε	
qu'ils eussent		— εἶχον	

OBTATIF. ΕΥΚΤΙΚΗ.

Présent et futur. Ἐνεστώς καὶ μέλλων.

Dieu veuille que je cond-uisse	εἴθε νὰ ὠδηγήσω
— — que tu cond-uises κτλ.	— ὠδηγήσης κτλ.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

Cond-uire ὠδηγεῖν ἢ ὠδηγήσειν, (νὰ ὠδηγῇ ἢ νὰ ὠδηγήσῃ τις).

Passé. Παρωχημένος.

Avoir cond-uit νὰ ἔχῃ τις ὠδηγημένον ἢ νὰ ὠδήγησέ τις.

PARTICIPE. METOXH.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

Cond-uisant ὠδηγῶν, ὠδηγοῦσα, ὠδηγοῦν.

Passé. Παρωχημένος.

Ayant cond-uit ὠδηγίσας, ὠδηγήσασα, ὠδηγήσαν.

Participe passif. Μετοχή παθητική.

Cond-uit, cond-uite ὠδηγημένος, ὠδηγημένη, ὠδηγημένον.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ δ'. τύπου τῆς δ'. συζυγίας.

Ὁ ἀνωτέρω τύπος ἐφαρμόζεται ἀκριδῶς εἰς πάντα τὰ ἔχοντα πρὸ τῆς uire τὸ σύμφωνον d ἢ tr' οἶον, prod-uire παράγω, trad-uire μεταφράζω, intro-
(ΓΔΔ, ΓΡΑΜ, ΟΙΚ.)

d-uire εισάγω κτλ. ὁμοίως instru-ire διδάσκω (ἐκπαιδεύω), détrui-ire καταστρέφω, constr-uire κτίζω (οἰκοδομῶ).

Ὁ ἐνεστώτης τῆς ὀριστικῆς, ἔχει χαρακτηρὰ τὸ *ui* φυλάττει δὲ τὴν παραλήγουσαν, τῆς ἀπαρεμφάτου *i*, ἀποβάλλει τὴν κατάληξιν *re* καὶ προσλαμβάνει τὸ *s* εἰς τὸ πρῶτον καὶ δευτέρων ἐνικὸν πρόσωπον, καὶ τὸ *t* εἰς τὸ τρίτον ὡς προσωπικὴν κατάληξιν, τὸ δὲ *s* φυλάττει καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν πρὸ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων *ons*, *ez*, *ent*, *je prod-uis*, *tu prod-uis*, *il prod-uit*, *nous prod-uisons*, *vous prod-uisez*, *ils prod-uissent*. Ἐκ τούτου γίνεται ὁ παρατατικός, *je prod-uisais*, *tu prod-uisais* ὁμαλῶς. Ὁ *prétérit défini* σχηματίζεται ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ ἐνεστώτος, ἀποβληθείσης τῆς *ons* καταλήξεως καὶ ἀναπληρωθείσης διὰ τῆς *is*, ἥτις εἶναι ἡ ἰδιόζουσα κατάληξις τοῦ παρρηγιμένου τούτου χρόνου εἰς τὴν τετάρτην συζυγίαν· ὅθεν ἐκ τοῦ *prod-uis-ons*, γίνεται *je pro-duis-is*, *tu prod-uis-is*, *il prod-uis-it* κτλ.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τῶν τοιούτων ῥημάτων σχηματίζεται πάντοτε ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, ἀφ’ οὗ ἀποβληθῇ ἡ ἀπαρεμφατικὴ κατάληξις *re*, καὶ ἀναπληρωθῇ εἰς μὲν τὸ ἀρσενικὸν γένος διὰ τοῦ *t* εἰς δὲ τὸ θηλυκὸν διὰ τοῦ *te*· οἷον, *introduire* εισάγειν, *introduit* ἀρσενικὸν εἰσηγμένος, *introduite* θηλ. εἰσηγμένη κτλ.

ΣΗΜ. Σχηματίζουσι δὲ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν εἰς *isons*, ὅχι μόνον τὰ ἐκ τῶν *duire* καὶ *struire* σύνθετα ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ εἰς *ire* παραλήγοντα προηγούμενου ἀπλοῦ συμφώνου ἢ φωνήεντος· οἷον, *luire* λάμπειν, *luisons* λάμπομεν· *lire* ἀναγινώσκειν, *lisons* ἀναγινώσκομεν· *dire* λέγειν, *disons* λέγομεν· *suffire* *suffisons* ἐπαρκουμέν κτλ. ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς.

Rire (γελάω) πληθυντ. *riens*· *maudire* καταρῶμαι, *maudissons* καταρώμεθα (ὅπερ λαμβάνει δύο *ss*), *bruire* θορυβῶ (χορῶ), τὸ ὁποῖον, καὶ τοὶ μὴ ἔχον ἄλλον χρόνον ἐκτὸς τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ *il bruyait*, *ils bruyaient*· δεικνύει ὅτι ὁ πληθυντικὸς τοῦ ἐνεστώτος· ἤτοι *bruyous* κτλ., δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ συμπεριλάβωμεν τὸ *écrire* καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα ὡς μὴ ἔχοντα ἀπλοῦν συμφώνον ἢ φωνήεν πρὸ τῆς *ire* καταλήξεως, τοῦ ὁποῖου ὁ πληθυντικὸς τοῦ ἐνεστώτος εἶναι *nous écrivons* γράφομεν, τὸ δὲ *frire* δὲν ἔχει πληθυντικόν.

Ὡσαύτως τὰ λήγοντα εἰς *aire*, προηγούμενου ἀπλοῦ συμφώνου, σχηματίζουσι τὸν πληθυντικὸν εἰς *aisons*· οἷον, *plaire*, *plaisons* (ἀρέσκομεν), *se taire* σιγᾶν, (*nous nous*) *taisons* σιωπῶμεν.

Τὰ ἐκ τοῦ *traire* σύνθετα ἔχουσι πληθ. *yons*· οἷον, *extraire* (ἐξέλλαιεν) ἐξαιρεῖν, πληθυντ. *extrayons*.

Ἐν γένει ὁ ἐνεστώτης τῆς ὀριστικῆς σχηματίζεται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου ἀφαιρεθείσης τῆς *re* καταλήξεως καὶ προσλαμβανομένου τοῦ *s*· οἷον, *romp-re* ῥήγνυμι (*je romps*, *tu romps*, *il rompt*, *nous rompons* κτλ.) ἐξαιροῦνται τὰ εἰς *indre*, ὅδε τὸν τύπον τούτον.

Ἐκ τῶν ληγόντων, εἰς *dre*, μὴ προηγούμενου *in*, ἔν μόνον εἶναι ὁμαλὸν τὸ

perdre, τὸ ὑποῖον φυλάττει τὸ ληκτικὸν d ὡς χαρακτηῖρα εἰς ὅλον τὸν σχηματισμὸν τοῦ ῥήματος, τὰ δὲ ἐξῆς, moudre ἀλέθω, coudre· ράπτω, εἶναι ἀνώμαλα· φυλάττουσι δὲ τὸ ληκτικὸν d εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς καὶ εἰς ὅλον τὸν μέλλοντα καὶ τὸν conditionnel ὡς je mouds, tu mouds, il moud· je couds, tu couds, il coud. je moudrai-je coudrai κτλ.

Τὰ δὲ ἐκ τοῦ soudre ὡς résoudre λύω dissoudre διαλύω, absoudre ἀπολύω ἀποβάλλουσι καθ' ὁλοκληρίαν τὸ d καθ' ὅλον τὸν ἐνεστώτα καὶ τοὺς λοιποὺς χρόνους, ἐκτὸς τοῦ μέλλοντος καὶ conditionnel ὡς je résous, tu résous, il résout, nous résolvons κτλ. ὁ μέλλων je résoudrai condit. je résoudrais κτλ.

Τὸ ῥῆμα vaincre εἶναι τὸ μόνον μεταξὺ τῶν ῥημάτων τῆς Δ' συζυγίας τὸ ὑποῖον δὲν ἔχει οὔτε d οὔτε t εἰς τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, ἀλλὰ μόνον τὸν χαρακτηῖρα αὐτοῦ c ἀφαιρεθείσης τῆς re καταλήξεως τῆς ἀπαρεμφάτου, ὡς je vains (νικῶ) tu vains il vaine, nous vainquons κτλ.

Ὅταν ἡ ἀπαρεμφατικὴ κατάληξις ἔχη δύο ὅμοια σύμφωνα· ὡς battre, mettre, ὁ ἐνικὸς ἀριθμὸς τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς σχηματίζεται ἀφαιρεθείσης τῆς re καταλήξεως καὶ τοῦ ἐτέρου τῶν δύο tt· ὡς, je mets, je bats, εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν προσημαθάνεται καὶ τὸ δευτέρον· σύμφωνα, nous battons, vous mettez κτλ.

*Des verbes, réfléchis ou pronominaux. Περὶ τῶν μέσων,
ἢ ἀντωνυμιακῶν ῥημάτων.*

§. 60. Τὰ ἐνεργητικὰ καὶ οὐδέτερα ῥήματα σχηματίζονται ἐν γένει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λαμβάνοντα δηλαδὴ ὡς βοηθητικὸν τὸ avoir ὡς je repose ἑσυχάζω ἀναπαύομαι j'ai reposé ἑσύχασα, j'ai dormi ὕπνωσα, j'ai vécu ἔζησα κτλ.

Τὰ μέσα ῥήματα ἐκφράζουσιν ἐνέργειαν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ ὑποκειμένου τῆς προτάσεως (τοῦ ῥήματος) καὶ μεταβαίνουσιν εἰς αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον· ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι ἔχουσιν ἀνάγκην, πρὸς σχηματισμὸν αὐτῶν, δύο ἀντωνυμιῶν τοῦ αὐτοῦ προσώπου, τὴν μὲν ὡς ὑποκείμενον, τὴν δὲ ὡς ἀντικείμενον· ὡς ἐγείρομαι, γαλλιστὶ πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ ἐγὼ ἐγείρω ἐμέ (ἐμαυτὸν), je me lève· εἰς τοιαύτην περίστασιν αἱ δύο ἀντωνυμίαι συνέπονται.

Λαμβάνουσι τὰ μέσα ῥήματα ὡς βοηθητικὸν τὸ être πρὸς σχηματισμὸν τῶν παρῳχημένων χρόνων.

Verbe réfléchi de la première conjugaison, se lever. 'Ρῆμα μέσος τῆς α'. συζυγίας ἐγείρεσθαι.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

	Présent. Ἐνεστώς.
Je me lève (*)	ἐγείρομαι
tu te lèves	(ἐγείρη) ἐγείρεσαι
il se lève	ἐγείρεται.
nous nous lev-ons	ἐγείρομεθα
vous vous lev-ez	ἐγείρεσθε
ils se lev-ent	ἐγείρονται.

	Imparfait. Παρατατικής.
Je me lev-ais	ἠγείρομην
tu te lev-ais	ἠγείρου (ἠγείρεσο)
il se lev-ait	ἠγείρετο.
nous nous lev-ions	ἠγείρομεθα
vous vous lev-iez	ἠγείρεσθε
ils se lev-aient	ἠγείροντο.

	Prétérit défini. Παραχρημ. ὀρισμένος.
Je me lev-ai	ἠγέρθην
tu te lev-as	ἠγέρθης
il se lev-a	ἠγέρθη
nous nous lev-âmes	ἠγέρθημεν
vous vous lev-âtes	ἠγέρθητε
ils se lev-èrent	ἠγέρθησαν

	Prétérit indéfini. Παραχρημ. ἀόριστος.		
Je me suis	} lev-é	ἐγῆγερμαι ἢ ἠγέρθην	} ἀόριστως.
tu t'es		ἠγέρθης	
il s'est		ἠγέρθη	
nous nous sommes	} lev-és (**)	ἠγέρθημεν	} ἀόριστως.
vous vous êtes		ἠγέρθητε	
ils se sont		ἠγέρθησαν	

(*) Ἰδε περὶ τοῦ τόνου (τῆς βαρείας) τὰς παρατηρήσεις τῆς α. συζ.

(**) Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἔχουσα βοηθητικὸν τὸ εἶναι συμφωνεῖ κατὰ γένος ὃ ἀριθμ. μὲ τὸ ὀριστικὸν τὸ ὁποῖον προσδιορίζει.

Passé antérieur. Παρωχημένος πρότερος.

Je me fus	} lev-é	ἤγέρθην	} πρότερον.
tu te fus		ἤγέρθης	
il se fut		ἤγέρθη	
nous nous fûmes	} lev-és	ἤγέρθημεν	} πρότερον.
vous vous fûtes		ἤγέρθητε	
ils se furent		ἤγέρθησαν	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Je m'étais	} lev-é	εἶχον	} ἐγερθῇ πρὸ πολλοῦ
tu t'étais		εἶχες	
il s'était		εἶχεν	
nous nous étions	} lev-és	εἶχομεν	} ἐγερθῇ πρὸ πολλοῦ.
vous vous étiez		εἶχετε	
ils s'étaient		εἶχον	

Futur. Μέλλον.

Je me lèverai	} lev-é	ἐγερθήσομαι ἢ θέλω	} ἐγερθῇ.
tu te lèveras		θέλεις	
il se lèvera		θέλει	
nous nous lèverons	} lev-és	θέλομεν	} ἐγερθῇ.
vous vous lèverez		θέλετε	
ils se lèveront		θέλουσιν	

Futur antérieur. Μέλλον πρότερος.

Quand je me serai	} lev-é	ὅταν ἐγερθῶ	} ἐγερθῇ.
tu te seras		ἐγερθῇς	
il se sera		ἐγερθῇ.	
nous nous serons	} lev-és	ἐγερθῶμεν	} ἐγερθῇ.
vous vous serez		ἐγερθῇτε	
ils se seront		ἐγερθῶσι.	

Conditionnel présent. Ὑποθετ. ἐνεστώς.

Je me lèverais	} lev-é	θὰ ἡγειρόμην ἢ ἤθελον	} ἐγερθῇ τώρα.
tu te lèverais		— ἡγείρεσο ἢ θέλεις	
il se lèverait		— ἡγείρετο ἢ θέλεν	
nous nous lèverions	} lev-és	θὰ ἡγειρόμεθα ἢ ἠθέλομεν	} ἐγερθῇ τώρα.
vous vous lèveriez		— ἡγείρεσθε ἢ θέλετε	
ils se lèveraient		— ἡγείροντο ἢ θέλουν	

Conditionnel passé. Ὑποθετ. παρωχ.

Je me serais	} lev-é	ἤθελον	} ἐγερθῇ τότε.
tu te serais		ἤθελεις	
il se serait		ἤθελεν	

nous nous serions	} lev-és	ἤθελομεν	} ἐγερθῇ τότε.
vous vous seriez		ἤθελετε	
ils se seraient		ἤθελον	

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ ὑποθετ. παρωχημ.

Je me fusse	} lev-é	ἤθελον	} ἐγερθῇ τότε.
tu te fusse		ἤθελες	
il se fût		ἤθελεν	
nous nous fussions	} lev-és	ἤθελομεν	} ἐγερθῇ τότε.
vous vous fussiez		ἤθελετε	
ils se fussent		ἤθελον	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

lèv-e toi	ἐγείρου ἢ ἐγέρθητι
qu'il se lèv-e	ᾤς ἐγερθῇ
lev-ons-nous	ᾤς ἐγερθῶμεν
lev-ez-vous	ἐγέρθητε
qu'ils se lèv-ent	ᾤς ἐγερθῶσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

que je me lèv-e	(ὥστε) νὰ ἐγειρωμαι ἢ νὰ ἐγερθῶ
que tu te lèv-es	— ἐγείρησαι ἢ νὰ ἐγερθῇς
qu'il se lèv-e	— ἐγείρηται ἢ νὰ ἐγερθῇ
que nous nous lev-ions	(ὥστε) νὰ ἐγειρόμεθα ἢ νὰ ἐγερθῶμεν
que vous vous lev-iez	ἐγείρησθε ἢ νὰ ἐγερθῇτε
qu'ils se lèv-ent	ἐγείρωνται ἢ νὰ ἐγερθῶσι.

Imparfait. Παρατατικός.

que je me lev-asse	(ὥστε) νὰ ἡγειρόμην
que tu te lev-asses	— ἡγείρεσο
qu'il se lev-ât	— ἡγείρετο
que nous nous lev-assions	(ὥστε) νὰ ἡγειρόμεθα
que vous vous lev-assiez	— ἡγείρεσθε
qu'ils se lev-assent	— ἡγείροντο.

Passé. Παρωχημένος.

que je me sois	} lev-é	(ὥστε) νὰ ἡγέρθην
que tu te sois		— ἡγέρθης
qu'il se soit		ἡγέρθη.

que nous nous soyons	} lev és	(ὥστε) νὰ ἡγέρθημεν
que vous vous soyez		— ἡγέρθητε
qu'ils se soient		— ἡγέρθησαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que je me fusse	} lev é	(ὥστε) νὰ εἶχον	} ἐγερθῇ
que tu te fusses		— εἶχες	
qu'il se fût		— εἶχεν	

que nous nous fussions	} lev-és	(ὥστε) νὰ εἴχομεν	} ἐγερθῇ
que vous vous fussiez		— εἴχετε	
qu'ils se fussent		— εἶχον	

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Se lev-er ἐγείρεσθαι ἢ νὰ ἐγείρηται τις, ἢ νὰ ἐγερθῇ τις.

Passé. Παρωχημένος.

S'être lev-é ἐγερθῆναι (νὰ ἡγέρθη τις).

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Se lev-ant ἐγειρόμενος, ἐγειρομένη, ἐγειρόμενον.

Passé. Παρωχημένος.

S'étant lev-é ἐγερθεὶς, ἐγερθεῖσα, ἐγερθέν.

Participe de forme passive. Τύπος παθητ. μετοχῆς.

Levé, lev-ée ἐγειρόμενος, ἐγειρομένη, ἐγειρόμενον.

Verbe réfléchi conjugué négativement. 'Ρῆμα μέσος ἀρνητικῶς σχηματιζόμενον ne pas se rappeler.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Je ne me rappell-e pas	δὲν ἐνθυμοῦμαι
tu ne te rappell-es pas	δὲν ἐνθυμεῖσαι
il ne se rappell-e pas	δὲν ἐνθυμεῖται
nous ne nous rappel-ons pas	δὲν ἐνθυμούμεθα
vous ne vous rappel-ez pas	δὲν ἐνθυμεῖσθε
ils ne se rappel-ent pas	δὲν ἐνθυμοῦνται.

Imparfait. Παρατατικός.

Je ne me rappel-ais pas	δὲν ἐνεθυμούμην.
tu ne te rappel-ais pas	δὲν ἐνεθυμεῖσο
il ne se rappel-ait pas	δὲν ἐνεθυμεῖτο

nous ne nous rappel-ions pas	δὲν ἐνεθυμούμεθα
vous ne vous rappel-iez pas	δὲν ἐνεθυμεῖσθε
ils ne se rappel-aient pas	δὲν ἐνεθυμοῦντο.

Prétérit défini. Παρωχημ. ὠρισμένος.

Je ne me rappel-ai pas	δὲν ἐνεθυμήθην	} τότε
tu ne te rappel-as pas	δὲν ἐνεθυμήθης	
il ne se rappel-a pas	δὲν ἐνεθυμήθη	
nous ne nous rappel-âmes pas	δὲν ἐνεθυμήθημεν	} τότε
vous ne vous rappel-âtes pas	δὲν ἐνεθυμήθητε	
ils ne se rappel-èrent pas	δὲν ἐνεθυμήθησαν	

Prétérit indéfini. Παρωχημ. ἀόριστος.

Je ne me suis pas	} rappel-é (*)	δὲν ἐνεθυμήθην	} ἀορίστως.
tu ne t'es pas		δὲν ἐνεθυμήθης	
il ne s'est pas		δὲν ἐνεθυμήθη	
nous ne nous sommes pas	} rappel-és	δὲν ἐνεθυμήθημεν	} ἀορίστως.
vous ne vous êtes pas		δὲν ἐνεθυμήθητε	
ils ne se sont pas		δὲν ἐνεθυμήθησαν	

Prétérit antérieur. Παρωχημ. πρότερος.

Je ne me fus pas	} rappel-é	δὲν ἐνεθυμήθην	} πρότερον.
tu ne te fus pas		δὲν ἐνεθυμήθης	
il ne se fut pas		δὲν ἐνεθυμήθη	
nous ne nous fûmes pas	} rappel-és	δὲν ἐνεθυμήθημεν	} πρότερον.
vous ne vous fûtes pas		δὲν ἐνεθυμήθητε	
ils ne se furent pas		δὲν ἐνεθυμήθησαν	

Plus que parfait. Ὑπερσυντελικός

Je ne m'étais pas	} rappel-é	δὲν εἶχον	} ἐνθυμηθῇ.
tu ne t'étais pas		δὲν εἶχες	
il ne s'était pas		δὲν εἶχεν	
nous ne nous étions pas	} rappel-és	δὲν εἴχομεν	} ἐνθυμηθῇ.
vous ne vous étiez pas		δὲν εἴχετε	
ils ne s'étaient pas		δὲν εἴχον	

Futur. Μέλλον.

Je ne me rappell-erai pas	δὲν θὰ ἐνθυμηθῶ
tu ne te rappell-eras pas	δὲν θὰ ἐνθυμηθῇς
il ne se rappell-era pas	δὲν θὰ ἐνθυμηθῇ

(*) Ἐὰν τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως εἶναι θηλυκὸν ἢ παθητικὴ μετοχή συμφωνεῖ, κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ αὐτὸ, ὥς elle s'est rappelée, καὶ πληθ. elles se sont rappelées.

nous ne nous rappell-erons pas	δὲν θὰ ἐνθυμηθῶμεν
vous ne vous rappell-erez pas	δὲν θὰ ἐνθυμηθῆτε
ils ne se rappell-eront pas	δὲν θὰ ἐνθυμηθῶσι.

Futur passé. Μέλλον ὀρισμένος.

Quand je ne me serai pas	} rappel-é	(ὅταν) δὲν ἐνθυμηθῶ
tu ne te seras pas		(ἀφοῦ) δὲν ἐνθυμηθῆς
il ne se sera pas		— δὲν ἐνθυμηθῇ
nous ne nous serons pas	} rappelés	(ὅταν) δὲν ἐνθυμηθῶμεν
vous ne vous serez pas		— δὲν ἐνθυμηθῆτε
ils ne se seront pas		— δὲν ἐνθυμηθῶσι

Conditionnel présent. Ὑποθετικὸν ἐνεστώς.

Je ne me rappell-erais pas	δὲν θὰ ἐνεθυμούμην	} ἐνθυμηθῇ τῶρα.
tu ne te rappell-erais pas	ἢ δὲν ἤθελον	
il ne se rappell-erait pas	δὲν ἤθελες	
nous ne nous rappell-erions pas	δὲν ἤθελομεν	} ἐνθυμηθῇ τῶρα.
vous ne vous rappell-eriez pas	δὲν ἤθέλετε	
ils ne se rappell-eraient pas	δὲν ἤθελον	

Conditionnel passé. Ὑποθετικὸς παρῳχημένος.

Je ne me serais pas	} rappel-é	δὲν ἤθελον	} ἐνθυμηθῇ τότε.
tu ne te serais pas		δὲν ἤθελες	
il ne se serait pas		δὲν ἤθελεν	
nous ne nous serions pas	} rappel-és	δὲν ἤθελομεν	} ἐνθυμηθῇ τότε.
vous ne vous seriez pas		δὲν ἤθέλετε	
ils ne se seraient pas		δὲν ἤθελον	

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ ὑποθετικοῦ παρῳχημ.

Je ne me fusse pas	} rappel-é	δὲν ἤθελον	} ἐνθυμηθῇ τότε.
tu ne te fusses pas		δὲν ἤθελες	
il ne se fût pas		δὲν ἤθελεν	
nous ne nous fussions pas	} rappel-és	δὲν ἤθελομεν	} ἐνθυμηθῇ τότε.
vous ne vous fussiez pas		δὲν ἤθέλετε	
ils ne se fussent pas		δὲν ἤθελον	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

Ne te rappell-e pas	μὴ ἐνθυμοῦ ἢ μὴ ἐνθυμηθῆς
qu'il se rappell-e pas	ᾄ; μὴ ἐνθυμηται ἢ ᾄς μὴ (ἐνθυμηθῇ)

ne nous rappel- <i>ons</i> pas	μὴ ἐνθυμώμεθα (ἐνθυμηθῶμεν)	1
ne vous rappel- <i>ez</i> pas	μὴ ἐνθυμεῖσθε (ἐνθυμηθῆτε)	
qu'ils ne se rappell- <i>ent</i> pas	ἄς μὴ ἐνθυμῶνται (ἐνθυμηθῶσι).	

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ὑπεστώς ἢ μέλλον.

que je ne me rappel- <i>e</i> pas	(ὥστε) νὰ μὴ ἐνθυμῶμαι ἢ	
	— ἐνθυμηθῶ	
que tu ne te rappel- <i>es</i> pas	— ἐνθυμηθῆς	
qu'il ne se rappell- <i>e</i> pas	— ἐνθυμηθῇ.	
que nous ne nous rappel- <i>ions</i> pas	(ὥστε) νὰ μὴ ἐνθυμώμεθα ἢ	
	— ἐνθυμηθῶμεν	
que vous ne vous aappel- <i>iez</i> pas	— ἐνθυμηθῆτε	
qu'ils ne se rappell- <i>ent</i> pas	— ἐνθυμηθῶσι.	

Imparfait. Παρατατικός.

que je ne me rappel- <i>asse</i> pas	(ὥστε) νὰ μὴ ἐνθυμούμην	
que tu ne te rappel- <i>asses</i> pas	— ἐνθυμεῖσο	
qu'il ne se rappel- <i>ât</i> pas	— ἐνθυμεῖτο.	
que nous ne nous rappel- <i>assions</i> pas	(ὥστε) νὰ μὴ ἐνθυμούμεθα	
que vous ne vous rappel- <i>assiez</i> pas	— ἐνθυμεῖσθε	
qu'ils ne se rappel- <i>assent</i> pas	— ἐνθυμῶντο.	

Passé. Παραχρημένος.

que je ne me sois pas	} rappel-é	(ὥστε) νὰ μὴ ἐνεθυμήην	
que tu ne te sois pas		— ἐνεθυμήης	
qu'il ne se soit pas		— ἐνεθυμήη	
que nous ne nous soyons pas	} rappel-és	(ὥστε) νὰ μὴ ἐνεθυμήημεν	
que vous ne vous soyez pas		— ἐνεθυμήητε	
qu'ils ne se soient pas		— ἐνεθυμήησαν.	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que je ne me fusse pas	} rappel-é	(ὥστε) νὰ μὴ εἶχον	} ἐνθυ- μηθῇ.
que tu ne te fusses pas		— εἶχες	
qu'il ne se fût pas		— εἶχεν	
que nous ne fussions pas	} rappel-és	(ὥστε) νὰ μὴ εἶχομεν	} ἐνθυ- μηθῇ.
que vous ne fussiez pas		— εἶχετε	
qu'ils ne fussent pas		— εἶχον	

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Se rappeler-er ἐνθυμεῖσθαι ἢ νὰ ἐνθυμῇται τις.

Passé. Παρωχημένος.

S'être rapel-é νὰ ἐνεθυμῇται τις.

PARTICIPE METOXH.

Présent. Ἐνεστώς.

Se rappel-ant ἐνθυμούμενος, ἐνθυμουμένη, ἐνθυμούμενον.

Passé. Παρωχημένος.

S'étant rappel-é ἐνθυμηθείς, ἐνθυμηθεῖσα, ἐνθυμηθέν.

Participe passif. Μετοχὴ παθητική.

Rappel-é, rappel-ée ἐντεθυμημένος, ἐντεθυμημένη, -μημένον.

Πρὸς ἄσκησιν καλὸν εἶναι νὰ σχηματίσῃ ὁ μαθητὴς τὸ ῥῆμα ne pas se promener μὴ περιδιαβάσῃ.

Ὁ ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς je ne me promène pas κτλ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μέσον ῥῆμα δύναται νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλην συντακτικὴν πτώσιν. Ἐκτὸς τῆς αἰτιατικῆς τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας πολλάκις τίθεται καὶ ἡ en ὡς γενικὴ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας cela de cela καὶ en, (τούτου ἢ ἐκ τούτου) ὡς, δὲν ἐνθυμοῦμαι τοῦτο, ἔλλη- νιστὶ οὐ μέμνημαι τούτου, je ne me souviens pas de cela ἢ je ne m'en souviens pas· οὐ μεταμέλει μοι τούτου je ne m'en repens pas, ἢ θέσις τοῦ μορίου en εἶναι πάντοτε μετὰ τὴν δευτέραν προσωπι- κὴν ἀντωνυμίαν καὶ εἰς τοὺς ἀπλοὺς καὶ εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους· οἶον, je ne m'ens suis pas repentī δὲν μετενόησα διὰ τοῦτο κτλ.

Παρατηρήσεις περὶ τῆς θέσεως τῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑπο- κειμένων καὶ ἀντικειμένων τῆς προτάσεως καὶ τῶν πλα- γίων συντακτικῶν μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων.

Ἐὰν τὸ ῥῆμα ᾖ ἐνεργητικὸν καὶ ἐκφράξῃ συγχρόνως δι' ἀντωνυμίας τριτοπροσώπου τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μεταβαίνει ἡ ἐνέργεια, οἶον, ἐγὼ τὸ εἶδω· γαλλιστὶ ἐκφράζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, je le donne α'. δηλαδὴ, τίθεται ἡ ἀντωνυμία ὡς ὑποκείμενον, ὅ'. ἡ ἀντωνυμία le ὡς ἀν- τικείμενον, καθὼς καὶ εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους, je l'ai donné τὸ ἔδωκα, δηλ. ἐγὼ τὸ ἔχω δεδομένον· ἐὰν συνοδεύεται μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων ἢ ἐκφρασίς αὕτη, αἱ δύο ἀντωνυμίαι χωρίζονται διὰ τοῦ πρώτου ἀρνητ. μορίου ne, καὶ μετὰ τὴν ὅ'. ἀντωνυμίαν, ἣτις εἶναι τὸ ἀντικείμενον, τίθεται τὸ ῥῆ- μα καὶ τελευταῖον τὸ ὅ'. ἀρνητικὸν μόριον pas, ἐὰν ὁ χρόνος τοῦ ῥήματος ᾖ ἀπλοῦς, δηλ. ἄνευ τοῦ βοθητικοῦ οἶον, δὲν τὸ εἶδω je ne le donne

pas κτλ. ἔὰν δὲ ὁ χρόνος ᾖ συνθετός, αἱ δύο ἀντωνυμίαι χωρίζονται ὡσαύτως διὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ne, καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν τίθεται πρῶτον τὸ βοηθητικόν, ἔπειτα τὸ β'. ἀρνητικὸν μόριον καὶ τελευταῖον ἡ παθητικὴ μετοχή· οἷον, δὲν τὸ ἔδωκα je ne l'ai pas donné, tu ne l'as pas donné κτλ. ἡ προστακτικὴ, ἐπειδὴ εἰς τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον πρόσωπον δὲν δέχεται ἀντωνυμίαν ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, τίθεται πρῶτον τὸ ἀρνητικ. μόριον ne, ἔπειτα ἡ δευτέρα ἀντωνυμία (τὸ ἀντικείμενον), μετὰ ταύτην τὸ ῥῆμα καὶ τελευταῖον τὸ β'. ἀρνητικὸν μόριον· οἷον, μὴ τὸ δώσῃς ne le donne pas· εἰς τὸ ἀπαρέμφατον προηγούμεναι τὰ δύο ἀρνητικά μετὰ ταῦτα ἡ ἀντωνυμία (τὸ ἀντικείμενον) καὶ τελευταῖον τὸ ῥῆμα· οἷον, ne pas le donner ἢ ne le donner (τὸ πρῶτον συνηθέστερον)· ἡ μετοχὴ τίθεται πρὸ τοῦ τελευταίου ἀρνητικοῦ μορίου, μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν· οἷον, ne le donnant pas, μὴ δίδων αὐτό· ἢ ἡ σύνθετος, ne l'ayant pas donné, μὴ δοὺς τοῦτο.

Ἐὰν προστεθῇ εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο καὶ ἄλλη ἀντωνυμία προσωπικὴ παριστώσα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον δίδεται τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικείμενον, οἷον, δὲν τὸ δίδω εἰς αὐτόν (καὶ κοινότερον) δὲν τοῦ τὸ δίδω (ἕλλην. δὲ, οὐ δίδωμι αὐτῷ τοῦτο), γαλλιστὶ ἐκφράζεται je ne le lui donne pas, εἰς τοιαύτην περίστασιν προηγείται α'. ἡ ἀντωνυμία, ἥτις εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, δευτέρον τὸ α'. ἀρνητικὸν μόριον ne, τρίτον ἡ ἀντωνυμία ἥτις εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς προτάσεως μετὰ ταῦτα ἡ ἀντωνυμία ἡ ἐμφαινουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον δίδεται τὸ πρᾶγμα (ἡ καλουμένη πλαγία συντακτικὴ) ἔπειτα τὸ ῥῆμα καὶ τελευταῖον τὸ β'. ἀρνητικὸν μόριον pas· οἷον je ne le lui donne pas, tu ne le lui donnes pas κτλ. ἔὰν δὲ ὁ χρόνος ᾖ σύνθετος μετὰ τὴν πλαγίαν συντακτικὴν lui, τίθεται τὸ βοηθητικόν, μετὰ δὲ τοῦτο τὸ δευτέρον ἀρνητικὸν καὶ τελευταῖον ἡ παθητικὴ μετοχὴ· οἷον, je ne le lui ai pas donné.

ΣΗΜ. Εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, ἡ αἰτιατικὴ le (τὸ) λέγεται régime direct εὐθεῖα συντακτικὴ, ὡς δεχομένη κατ' εὐθείαν τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένην ἐνέργειαν, ἡ δὲ lui αὐτῷ (ἢ εἰς αὐτόν) εἶναι κυρίως δοτικὴ καὶ καλεῖται πλαγία συντακτικὴ, régime indirect (ᾗδε συντακτ.). ὅσκις λοιπὸν συμπέσῃ εὐθεῖα συνάμα καὶ πλαγία συντακτικὴ εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα, ἡ αἰτιατικὴ προηγείται τῆς δοτικῆς· ὅταν αὕτη εἶναι τρίτου προσώπου ὡς εἶδομεν εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα je ne le lui donne pas ἢ je ne le lui ai pas donné. Ἐὰν δὲ ἡ πλαγία συντακτικὴ ᾖ πρῶτου ἢ δευτέρου προσώπου, τότε προηγείται αὕτη τῆς εὐθείας συντακτικῆς· οἷον, je ne te le donne pas δὲν σοὶ τὸ δίδω, il ne me le donne pas δὲν μοὶ τὸ δίδει· ὅπου τὸ te καὶ me (σοὶ ἢ μοὶ) εἶναι πλάγια συντακτικά προηγούμενα τῆς εὐθείας συντακτικῆς le (τοῦτο, αὐτό), ἐκβέτομεν τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα καθ' ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς τῶν τριῶν προσώπων πρὸς πλειοτέραν ἄσκησιν τῶν νέων κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν μορίων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, αἵτινες παρέχουσιν οὐχὶ μικρὰν δυσκολίαν εἰς τὴν ἔκφρασιν ἕνεκα τῆς ποικιλίας καὶ τῆς θέσεως τῶν μορίων τούτων.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Je ne te le donne pas	δὲν σοὶ τὸ δίδω
tu ne me le donnes pas	δὲν μοὶ τὸ δίδεις
je ne le lui donne pas	δὲν τὲ δίδω εἰς αὐτόν(*).
il ne me le donne pas	δὲν μοὶ τὸ δίδει
tu ne le lui donnes pas	δὲν τὸ δίδεις εἰς αὐτόν
il ne te le donne pas	δὲν σοὶ τὸ δίδει.
nous ne vous le donnons pas	δὲν σᾶς τὸ δίδομεν(**)
vous ne nous le donnez pas	δὲν μᾶς τὸ δίδετε
nous ne le leur donnons pas	δὲν τοῖς τὸ δίδομεν
ils ne nous le donnent pas	δὲν μᾶς τὸ δίδουσι
vous ne le leur donnez pas	δὲν τοῖς τὸ δίδετε
ils ne vous le donnent pas	δὲν σᾶς τὸ δίδουσι.

Imparfait. Παρεστώς.

Je ne te le donnais pas	δὲν σοὶ τὸ ἔδιδον
tu ne me le donnais pas	δὲν μοὶ τὸ ἔδιδες
je ne le lui donnais pas	δὲν τὸ ἔδιδον εἰς αὐτόν
il ne me le donnait pas	δὲν μοὶ τὸ ἔδιδε
tu ne le lui donnais pas	δὲν τὸ ἔδιδες αὐτῷ
il ne te le donnait pas	δὲν σοὶ τὸ ἔδιδε.
nous ne vous le donnions pas	δὲν τὸ ἔδίδομεν ὑμῖν
vous ne nous le donniez pas	δὲν τὸ ἔδίδετε εἰς ἡμᾶς
nous ne le leur donnions pas	δὲν τὸ ἔδίδομεν αὐτοῖς
ils ne nous le donnaient pas	δὲν τὸ ἔδιδον εἰς ἡμᾶς
vous ne le leur donniez pas	δὲν τὸ ἔδίδετε αὐτοῖς
ils ne vous le donnaient pas	δὲν (σᾶς) τὸ ἔδιδον εἰς ὑμᾶς.

(*) Je ne lui donne pas, τὸ *lui* δύναται νὰ ἀναφέρηται καὶ εἰς *θηλυκὸν* πρόσωπον· διότι ὡς *δοτική* ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον καὶ εἰς τὸ *θηλυκὸν*, ἢ *elle* καὶ *lui*· ἴδε ἀντωνυμία προσωπική σελίς 449, καὶ τότε ἡ ῥηθεῖσα φράσις ἐξηγεῖται: δὲν τὸ δίδω εἰς αὐτήν· εἰς δὲ τὴν κοινὴν γλώτταν μετὰ χειριζόμεθα ἀντὶ τῆς ἐλλληνικῆς *δοτικῆς* τῷ ἢ αὐτῷ τὴν γενικὴν τοῦ, λέγοντες δὲν τοῦ τὸ δίδω, ἐπὶ δὲ *θηλυκοῦ* γένους δὲν τῆς τὸ δίδω.

(**) Ἡ αἰτ. ἡμᾶς ἢ μᾶς, ἐπειδὴ εἰς τὴν καθομιλουμένην *χουδαϊκὴν* ἐπέχει θέσιν *δοτικῆς*, ἀντὶ τοῦ ἡμῖν, καθὼς ἢ ἡ, σᾶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς σᾶς (ὑμῖν)· διὰ τοῦτο εἰς τὴν φράσιν *nous ne vous le donnons pas* δὲν σᾶς τὸ δίδομεν, τὸ σᾶς εἶναι *δοτική* καὶ οὐχὶ *αἰτιατική*, ἀντὶ τοῦ οὐ δίδομεν ὑμῖν τοῦτο κτλ.

Passé défini. Παρωχ. ὀρισμένος.

Je ne te le donnai pas	δὲν σοὶ τὸ ἔδωσα	} τότε.
tu ne me le donnas pas	δὲν μοὶ τὸ ἔδωσας	
je ne le lui donnai pas	δὲν τὸ ἔδωσα εἰς αὐτόν	
il ne me le donna pas	δὲν μοὶ τὸ ἔδωσε	
tu ne le lui donnas pas	δὲν τὸ ἔδωσας εἰς αὐτόν	
il ne te le donna pas	δὲν σοὶ τὸ ἔδωσε.	} τότε.
nous ne vous le donnâmes pas	δὲν σᾶς τὸ ἐδώσαμεν	
vous ne nous le donnâtes pas	δὲν μᾶς τὸ ἐδώσατε	
nous ne le leur donnâmes pas	δὲν τὸ ἐδώσαμεν εἰς αὐτούς	
ils ne nous le donnèrent pas	δὲν μᾶς τὸ ἔδωσαν	
vous ne le leur donnâtes pas	δὲν τὸ ἐδώσατε εἰς αὐτούς	} τότε.
ils ne vous le donnèrent pas	δὲν σᾶς τὸ ἔδωσαν.	

Passé indéfini. Παρωχ. ἀόριστος.

Je ne te l'ai	} pas donné	δὲν σοὶ τὸ ἔδωσα	} ἀορίστως.
tu ne me l'as		δὲν μοὶ τὸ ἔδωσας	
je ne le lui ai		δὲν τὸ ἔδωσα αὐτῷ	
il ne me l'a		δὲν μοὶ τὸ ἔδωσε	
tu ne le lui as		δὲν τὸ ἔδωσας αὐτῷ	
il ne te l'a	} pas donné	δὲν σοὶ τὸ ἔδωτε.	} ἀορίστως.
nous ne vous l'avons		δὲν σᾶς τὸ ἐδώσαμεν	
vous ne nous l'avez		δὲν μᾶς τὸ ἐδώσατε	
nous ne le leur avons		δὲν τὸ ἐδώσαμεν αὐτοῖς	
ils ne nous l'ont		δὲν μᾶς τὸ ἔδωσαν	
vous ne le leur avez	} pas donné	δὲν τὸ ἐδώσατε εἰς αὐτούς	} ἀορίστως.
ils ne vous l'ont		δὲν σᾶς τὸ ἔδωσαν.	

Passé antérieur. Παρωχ. πρότερος.

Je ne te l'eus	} pas donné	δὲν σοὶ τὸ ἔδωσα	} πρότερον.
tu ne me l'eus		δὲν μοὶ τὸ ἔδωσε	
je ne le lui eus		δὲν τὸ ἔδωσα αὐτῷ	
il ne me l'eut		δὲν μοὶ τὸ ἔδωσε	
tu ne le lui eus		δὲν τὸ ἔδωσας αὐτῷ	
il ne te l'eut	} pas donné	δὲν σοὶ τὸ ἔδωσε	} πρότερον.
nous ne vous l'eûmes		δὲν σοὶ τὸ ἔδωσα	
vous ne nous l'eûtes		δὲν μοὶ τὸ ἔδωσας	
nous ne le leur eûmes		δὲν τὸ ἔδωσα αὐτῷ	
ils ne nous l'eurent		δὲν μοὶ τὸ ἔδωσε	
vous ne le leur eûtes	} pas donné	δὲν τὸ ἔδωσας αὐτῷ	} πρότερον.
ils ne vous l'eurent		δὲν σοὶ τὸ ἔδωσε	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Je ne te l'avais	pas donné	δὲν σοὶ τὸ εἶχον δώσει
tu ne me l'avais		δὲν μοι τὸ εἶχες δώσει
je ne le lui avais		δὲν τὸ εἶχον δώσει
il ne me l'avait		δὲν μοι τὸ εἶχε δώσει
tu ne le lui avais		δὲν τὸ εἶχες δώσει εἰς αὐτόν
il ne te l'avait		δὲν σοὶ τὸ εἶχε δώσει.
nous ne vous l'avions	pas donné	δὲν σᾶς τὸ εἶχομεν δώσει
vous ne nous l'aviez		δὲν μᾶς τὸ εἶχετε δώσει
nous ne le leur avions		δὲν τὸ εἶχομεν δώσει εἰς αὐτούς
ils ne nous l'avaient		δὲν μᾶς τὸ εἶχον δώσει
vous ne le leur aviez		δὲν τὸ εἶχετε δώσει εἰς αὐτούς
ils ne vous l'avaient		δὲν σᾶς τὸ εἶχε δώσει.

Futur. Μέλλων.

Je ne te le donnerai pas	δὲν θὰ σοὶ τὸ δώσω
tu ne me le donneras pas	δὲν θὰ μοι τὸ δώσεις
je ne le lui donnerai pas	δὲν θὰ τὸ δώσω αὐτῷ
il ne me le donnera pas	δὲν θὰ μοι τὸ δώσει
tu ne le lui donneras pas	δὲν θὰ τὸ δώσεις εἰς αὐτόν
il ne te le donnera pas	δὲν θὰ σοὶ τὸ δώσει.
nous ne vous le donnerons pas	δὲν θὰ σᾶς τὸ δώσωμεν
vous ne nous le donnerez pas	δὲν θὰ μᾶς τὸ δώσετε
nous ne leur donnerons pas	δὲν θὰ τὸ δώσωμεν εἰς αὐτούς
ils ne nous le donneront pas	δὲν θὰ μᾶς τὸ δώσουσι(ν)
vous ne le leur donnerez pas	δὲν θὰ τοῖς τὸ δώσετε
ils ne vous le donneront pas	δὲν θὰ σᾶς τὸ δώσουσι(ν).

Futur antérieur. Μέλλων προηγούμενος.

Je ne te l'aurai pas donné	δὲν θὰ σοὶ τὸ ἔδωσα
tu ne me l'auras pas donné	δὲν θὰ μοι τὸ ἔδωσες
je ne le lui aurai pas donné	δὲν θὰ τὸ ἔδωσα εἰς αὐτόν
il ne me l'aura pas donné	δὲν θὰ μοι τὸ ἔδωσε
tu ne le lui auras pas donné	δὲν θὰ τὸ ἔδωσες εἰς αὐτόν
il ne te l'aura pas donné	δὲν θὰ σοὶ τὸ ἔδωσε
nous ne vous l'aurons pas donné	δὲν θὰ σᾶς τὸ ἔδωσαμεν
vous ne nous l'aurez pas donné	δὲν θὰ μᾶς τὸ ἔδωσατε
nous ne le leur aurons pas donné	δὲν θὰ τὸ ἔδωσαμεν εἰς αὐτούς
ils ne nous l'auront pas donné	δὲν θὰ μᾶς τὸ ἔδωσαν
vous ne le leur aurez pas donné	δὲν θὰ τὸ ἔδωσατε εἰς αὐτούς
ils ne vous l'auront pas donné	δὲν θὰ σᾶς τὸ ἔδωσαν

Conditionnel présent. Ὑποθετικὸς ἐνεστώτης.

Je ne te le donnerais pas	δὲν ἤθελον σοὶ τὸ δώσει	} τώρα.
tu ne me le donnerais pas	δὲν ἤθελες μοι τὸ δώσει	
je ne le lui donnerais pas	δὲν ἤθελον τὸ δώσει αὐτῷ	
il ne me le donnerait pas	δὲν ἤθελε μοι τὸ δώσει	
tu ne le lui donnerais pas	δὲν ἤθελες τὸ δώσει αὐτῷ	
il ne te le donnerait pas	δὲν ἤθελε σοὶ τὸ δώσει	} τώρα.
nous ne vous le donnerions pas	δὲν ἠθέλομεν σᾶς τὸ δώσει	
vous ne nous le donneriez pas	δὲν ἠθέλετε μᾶς τὸ δώσει	
nous ne le lui donnerions pas	δὲν ἠθέλομεν τοῖς τὸ δώσει	
ils ne nous le donneraient pas	δὲν ἤθελον μᾶς τὸ δώσει	
vous ne le leur donneriez pas	δὲν ἠθέλετε τοῖς τὸ δώσει	} τώρα.
ils ne vous le donneraient pas	δὲν ἤθελον σᾶς τὸ δώσει	

Condicionnel passé. Ὑποθετικὸς παρῳχημένος.

Je ne te l'aurais	} pas donné	δὲν ἤθελον σοὶ τὸ δώσει	} τότε
tu ne me l'aurais		δὲν ἤθελες μοι τὸ δώσει	
je ne te l'aurais		δὲν ἤθελον τὸ δώσει εἰς αὐτόν	
il le me l'aurait		δὲν ἤθελε μοι τὸ δώσει	
tu ne le lui aurait		δὲν ἤθελες τὸ δώσει εἰς αὐτόν	
il ne te l'aurait	} pas donné	δὲν ἤθελε σοὶ τὸ δώσει	} τότε.
nous ne vous l'aurions		δὲν ἠθέλομεν σᾶς τὸ δώσει	
vous ne nous l'auriez		δὲν ἠθέλετε μᾶς τὸ δώσει	
nous ne le leur aurions		δὲν ἠθέλομεν τὸ δώσει εἰς αὐτούς	
ils ne vous l'auraient		δὲν ἤθελον τὸ δώσει εἰς ἡμᾶς	
vous ne le leur auriez	} pas donné	δὲν ἠθέλετε τὸ δώσει εἰς αὐτούς	} τότε.
ils ne vous l'auraient		δὲν ἤθελον σᾶς τὸ δώσει	

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ Conditionnel passé.

Je ne te l'eusse	} pas donné	δὲν ἤθελον σοὶ τὸ δώσει	} τότε.
tu ne me l'eusses		δὲν ἤθελες μοι τὸ δώσει	
je ne le lui eusse		δὲν ἤθελον τὸ δώσει εἰς αὐτόν	
il ne me l'eût		δὲν ἤθελε μοι τὸ δώσει	
tu ne le lui eusses		δὲν ἤθελες τοῦ τὸ δώσει	
il ne te l'eût	} pas donné	δὲν ἤθελε σοὶ τὸ δώσει	} τότε.
nous ne vous l'eussions		δὲν ἠθέλομεν σᾶς τὸ δώσει	
vous ne nous l'eussiez		δὲν ἠθέλετε μᾶς τὸ δώσει	
nous ne le leur eussions		δὲν ἤθελον τοῖς τὸ δώσει	
ils ne nous l'eussent		δὲν ἤθελον μᾶς τοῖς τὸ δώσει	
vous ne le leur eussiez	} pas donné	δὲν ἠθέλετε τοῖς τὸ δώσει	} τότε.
ils ne vous l'eussent		δὲν ἤθελον σᾶς τὸ δώσει	

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

Ne me le donne pas	μή μοι (μή) τὸ δώσῃς
ne le lui donne pas	μή τὸ δώσῃς εἰς αὐτόν
qu'il ne me le donne pas	ἄς μή μοι τὸ δώσῃ
qu'il ne te le donne pas	ἄς μή σοι τὸ δώσῃ.
ne le donnons pas à vous (*)	ἄς μή σᾶς τὸ δώσωμεν
ne nous le donnez pas	μή μᾶς τὸ δώσετε
ne le leur donnons pas	ἄς μή τοῖς τὸ δώσωμεν
qu'ils ne nous le donnent pas	ἄς μή μᾶς τὸ δώσωσι
ne le leur donnez pas	μή τοῖς τὸ δώσητε
qu'ils ne vous le donnent pas	ἄς μή σᾶς τὸ δώσωσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

que je ne te le donne pas	(ᾧστε) νὰ μή σοι τὸ δώσω
que tu ne me le donnes pas	— μοι τὸ δώσῃς
que je ne le lui donne pas	— τὸ δώσω εἰς αὐτόν
qu'il ne me le donne pas	— μοι τὸ δώσῃ
que tu ne le lui donnes pas	— τὸ δώσῃς αὐτῷ
qu'il ne te le donne pas	— σοι τὸ δώσῃ
que nous ne vous le donnions pas	(ᾧστε) νὰ μή σᾶς τὸ δώσωμεν
que vous ne nous le donniez pas	— μᾶς τὸ δώσητε
que nous ne le leur donnions pas	— τοῖς τὸ δώσωμεν
qu'ils ne nous le donnent pas	— μᾶς τὸ δώσωσι
que vous ne le leur donniez pas	— τοῖς τὸ δώσητε
qu'ils ne vous le donnent pas	— σᾶς τὸ δώσωσι.

Imparfait. Παρατακτικός.

que je ne te le donnasse pas	(ᾧστε) νὰ μή σοι τὸ ἔδιδον
que tu ne me le donnasses pas	— μοι τὸ ἔδιδες
qu je ne le lui donnasse pas	— τὸ ἔδιδον αὐτῷ
qu'il ne me le donnât pas	— μοι τὸ ἔδιδε
que tu ne le lui donnasses pas	— τὸ ἔδιδες αὐτῷ
qu'il ne te le donnât pas	— σοι τὸ ἔδιδε

(*) Τοῦ α'. προσώπου τῆς προστακτικῆς μετὰ δοτικῆς εἶναι σπανία ἢ
(ΓΑΑ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

que nous ne vous le donnassions pas	(ὥστε) νὰ μὴ σᾶς τὸ ἐδίδομεν
que vous ne nous le donnassiez pas	— μᾶς τὸ ἐδίδετε
que nous ne le leur donnassions pas	— τοῖς τὸ ἐδίδομεν
qu'ils ne nous le donnassent pas	— μᾶς τὸ ἐδίδον
que vous ne le leur donnassiez pas	— τοῖς τὸ ἐδίδετε
qu'ils ne vous le donnassent pas	— σᾶς τὸ ἐδίδον.

Passé. Παρωχημένος.

que je ne te l'aie	} pas donné	(ὥστε) νὰ μὴ σοὶ τὸ ἐδώσα
que tu ne me l'aies		— μοὶ τὸ ἐδώσες
que je ne le lui aie		— τὸ ἐδώσα αὐτῷ
qu'il ne me l'ait		— μοὶ τὸ ἐδώσε
que tu ne le lui aies		— τὸ ἐδώσες εἰς αὐτόν
qu'il ne te l'ait		— σοὶ τὸ ἐδώσε.
que nous ne vous l'ayons	} pas donné	(ὥστε) νὰ μὴ σᾶς τὸ ἐδώσαμεν
que vous ne nous l'ayez		— μᾶς τὸ ἐδώσατε
que nous ne le leur ayons		— τοῖς τὸ ἐδώσαμεν
qu'ils ne nous l'aient		— μᾶς τὸ ἐδώσαν
que vous ne le leur ayez		— τοῖς τὸ ἐδώσατε
qu'ils ne vous l'aient		— σᾶς τὸ ἐδώσαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que je ne te l'eusse	} pas donné	(ὥστε) νὰ μὴ σοὶ τὸ εἶχον	} ὁῶσαι
que tu ne me l'eusses		— μοὶ τὸ εἶχες	
que je ne le lui eusse		— τὸ εἶχον εἰς αὐτόν	
qu'il ne me l'eût		— μοὶ τὸ εἶχε	
que tu ne le lui eusses		— τὸ εἶχες εἰς αὐτόν	
qu'il ne te l'eût		— μοὶ τὸ εἶχε	
que nous ne vous l'eussions	} pas donné	(ὥστε) νὰ μὴ σᾶς τὸ εἶχομεν	} ὁῶσαι.
que vous ne nous l'eussiez		— μᾶς τὸ εἶχετε	
que nous ne le leur eussions		— τοῖς τὸ εἶχομεν	
qu'ils ne nous l'eussent		— μᾶς τὸ εἶχον	
que vous ne le leur eussiez		— τοῖς τὸ εἶχετε	
qu'ils ne vous l'eussent		— σᾶς τὸ εἶχον	

χρήσις πρὸ πάντων μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων· προτιμοτέρα εἶναι ἡ ἔκφρασις, gardons nous, ἢ abstenous nous de vous le donner. ἢ μάλλον nous nous garderons bien de vous dire.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

ne le lui donner pas	νά μή τὸ δώσῃ τις εἰς αὐτόν
ἢ ne pas le lui donner	ἢ νά μή τοῦ τὸ δώσῃ τις
ne me le donner pas	νά μή μοι τὸ δώσῃ τις
ne te le donner pas	νά μή σοὶ δώσῃ τις.

Passé. Παρῳχημένος.

ne le lui avoir pas donné	νά μή τοῦ τὸ ἔδωσέ τις.
ne me l'avoir pas donné	νά μή μοι τὸ ἔδωσέ τις
ne te l'avoir pas donné	νά μή σοὶ τὸ ἔδωσέ τις.

*Ομοίως καὶ διὰ τὸν πληθ. nous, vous καὶ leur κτλ.

PARTICIPE. METOXH.

Présent. Ἐνεστώς.

ne me le donnant pas (*)	μή δίδων τοῦτο εἰς ἐμέ
ne te le donnant pas	μή δίδων τοῦτο εἰς σέ
ne le lui donnant pas	μή δίδων τοῦτο εἰς αὐτόν ἢ εἰς αὐτήν.

*Ο παθητικὸς τύπος τῆς μετοχῆς δὲν ἀπαντᾷται ἄνευ τοῦ βοηθητικοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μορίων τούτων ne, pas, le, lui κτλ.

*Ῥῆμα ἐρωτηματικὸν ἀρνητικὸν μετ' εὐθείας καὶ πλαγίας
συντακτικῆς pourquoi ne le lui révéler pas?*

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Pourquoi ne le lui révéle-je pas? (**)	διὰ τί δὲν τὸ ἀποκαλύπτω	} εἰς αὐτόν; εἰς αὐτήν;
— ne le lui révéles-tu pas? —	δὲν τὸ ἀποκαλύπτεις	
— ne le lui révèle-t-il pas? —	δὲν τὸ ἀποκαλύπτει	
— ne le lui révélons-nous pas? —	δὲν τὸ ἀποκαλύπτομεν	
— ne le lui révélez-vous pas? —	δὲν τὸ ἀποκαλύπτετε	
— ne le lui révèlent ils pas —	δὲν τὸ ἀποκαλύπτουσι	} εἰς αὐτόν; εἰς αὐτήν;

(*) Ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ me, te, καὶ lui δύναται νὰ τιθῇ ὁ πληθ. τῶν ἀντωνυμιῶν τούτων, nous, vous, leur.

(**) Ἡ ἐρώτησις γίνεται, ὡς ἄλλοτε εἶπομεν, ἐπιτακτομένης τοῦ ῥήματος τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας· καὶ ἐπειδὴ τὸ α'. πρός. λήγει εἰς e ἄφωνον μεταβάλλεται τοῦτο κατὰ τὴν ἐρώτησιν εἰς é κλειστόν (e formé) χάριν εὐφωνίας ἀλλ' εἰς τινα ῥήματα, πρὸ πάντων εἰς τὰ μονοσύλλαβα, ἡ ἐρώτησις γίνεται

Imparfait. Παρατατικός.

Pourquoi ne le lui révélais tu pas κτλ. Διατί δὲν τὸ ἀπεκάλυπτον
εἰς αὐτόν κτλ.

Passé défini. Παρωχημ. ὀρισμένος.

Pourquoi ne le lui révélai-je pas? Διατί δὲν τὸ ἀπεκάλυφα
— ne le lui révélâs-tu pas? — δὲν τὸ ἀποκάλυψας
— ne le lui révélâ-t-il pas? (*) — δὲν τὸ ἀπεκάλυψεν
τότε

Passé indéfini. Παρωχημ. ἀόριστος.

Pourquoi ne le lui ai-je pas révélé Διατί δὲν τὸ ἀπεκάλυψα εἰς αὐτόν;
— ne le lui as-tu pas — κτλ. — δὲν τὸ ἀπεκάλυψας — κτλ.
ἀορίστως

Passé antérieur. Παρωχημ. πρότερος.

Pourquoi ne le lui eus-je pas révélé? κτλ. Διατί δὲν τὸ ἀπε-
κάλυψα εἰς αὐτόν πρότερον;

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Pourquoi ne le lui avais-je pas révélé? Διατί δὲν τὸ εἶχον ἀπο-
καλύψει εἰς αὐτόν;

Futur. Μέλλων.

Pourquoi ne le lui révélerai-je pas? Διατί νὰ μὴ τὸ ἀποκαλύψω
— ne le lui révéleras-tu pas? — νὰ μὴ τὸ ἀποκαλύψῃς
— ne le lui révélera-t-il pas? — νὰ μὴ τὸ ἀποκαλύψῃ

Futur antérieur. Μέλλων πρότερος.

Pourquoi ne le lui aurai-je pas révélé? Διατί νὰ μὴ τὸ ἀποκαλύψω
εἰς αὐτόν πρότερον;

Conditionnel présent. Ὑποθετικός ἐνεστώς.

Pourquoi ne le lui révélerais-je pas? Διατί νὰ μὴ ἤθελον τὸ ἀπο-
καλύψῃ τώρα εἰς αὐτόν;

διὰ τοῦ est-ce que, πρὸς ἀποφυγὴν κακοφωνίας· οἷον ἀντὶ νὰ εἴπωμεν prends
je? rends-je? sors-je? pars-je λέγομεν est-ce que je prends? est-ce
que je sors? est-ce que je pars? κτλ. Τὰ δὲ λήγοντα εἰς αἰ ἢ ais ἐκφρά-
ζονται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους· οἷον, ai-je raison? ἔχω δίκαιον;
sais-je moi? fais-je bien? κτλ. ἢ est-ce que je sais, est-ce que j'ai des
livres est-ce que je fais?

(*) Ὅταν τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον λήγῃ εἰς φωνήεν δηλ. εἰς e ἢ a ἄνω
t, παρεντίθεται μεταξὺ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος τοῦ ῥήματι. καὶ τῆς τριτο-
προσώπου ἀντων. τὸ t χάριν εὐφωνίας.

Passé. Παρωχημένος.

Pourquoi ne le lui aurais-je pas révélé? Διατί νὰ μὴν ᾔθελον τὸ ἀποκαλύψει εἰς αὐτὸν τότε;

Δεύτερος τύπος τοῦ Conditionnel passé.

Pourquoi ne le lui eussé-je pas révélé? Διατί νὰ μὴ ᾔθελον τὸ ἀποκαλύψει τότε εἰς αὐτόν;

— ne le lui eusses-tu pas révélé? Διατί νὰ μὴ ᾔθελες τὸ ἀποκαλύψει τότε εἰς αὐτόν;

— ne le lui eût-il pas révélé? Διατί νὰ μὴ ᾔθελε τὸ ἀποκαλύψει τότε εἰς αὐτόν;

Verbe pronominal conjugué avec les particules négatives ne et pas, et avec un régime indirect. 'Ρῆμα μέσοι σχηματιζόμενον μετὰ τῶν ἀρρητικῶν μορίων ne και pas και μετὰ πлагίας συντακτικῆς.

Ne pas s'en repentir, μὴ μετανοεῖν ἢ μὴ μεταμελεῖσθαι τούτου..

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. 'Ενεστώς.

Je ne m'en repens pas	δὲν μεταμελοῦμαι διὰ τοῦτο
tu ne t'en repens pas	δὲν μεταμελεῖσαι —
il ne s'en repent pas	δὲν μεταμελεῖται —
nous ne nous en repentons pas	δὲν μεταμελούμεθα διὰ τοῦτο
vous ne vous en repentez pas	δὲν μεταμελεῖσθε —
ils ne s'en repentent pas	δὲν μεταμελοῦνται —

Imparfait. Παρατατικός.

Je ne m'en repentai pas	δὲν μετεμελούμην
tu ne t'en repentai pas	δὲν μετεμελεῖσο
il ne s'en repentait pas	δὲν μετεμελεῖτο.
nous ne nous en repentions pas	δὲν μετεμελούμεθα
vous ne vous en repentiez pas	δὲν μετεμελεῖσθε
ils ne s'en repentaient pas	δὲν μετεμελοῦντο.

Passé défini. Παρωχημένος ὥρισμένος.

Je ne m'en repentis pas	δὲν μετεμελήθην
tu ne te t'en repentis pas	δὲν μετεμελήθης
il ne s'en repentit pas	δὲν μετεμελήθη

nous ne nous en repentîmes pas	δὲν μετεμελήθημεν
vous ne vous en rapentîtes pas	δὲν μετεμελήθητε
ils ne s'en repentirent pas	δὲν μετεμελήθησαν

Passé indéfini. Παρωχημ. ἀόριστος.

Je ne m'en suis pas	} repenti	δὲν μετεμελήθημι	} ἀόριστως
tu ne t'en es pas		δὲν μετεμελήθης	
il ne s'en est pas		δὲν μετεμελήθη	
nous ne nous en sommes pas	} repentis	δὲν μετεμελήθημεν	} ἀόριστως
vous ne vous en êtes pas		δὲν μετεμελήθητε	
ils ne s'en sont pas		δὲν μετεμελήθησαν	

Passé antérieur. Παρωχημ. πρότερος.

Je ne m'en fus pas	} repenti	δὲν μετεμελήθην	} πρότερον
tu ne t'en fus pas		δὲν μετεμελήθης	
il ne s'en fut pas		δὲν μετεμελήθη	
nous ne nous en fûmes pas	} repentis	δὲν μετεμελήθημεν	} πρότερον
vous ne vous en fûtes pas		δὲν μετεμελήθητε	
ils ne s'en furent pas		δὲν μετεμελήθησαν	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Je ne m'en étais pas	} repenti.	οὐ μετεμεμέληκει μου τοῦ-	} μετεμέ-
tu ne t'en étais pas		του ἢ δὲν εἶχον	
il ne s'en était pas		δὲν εἶχες	
nous ne nous en étions pas	} repentis	δὲν εἶχα	} λήθη.
vous ne vous en étiez pas		δὲν εἶχαμεν	
ils ne s'en étaient pas		δὲν εἶχατε	
		δὲν εἶχον	

Futur. Μέλλων.

Je ne m'en repentirai pas	} ἢ δὲν θέλω	οὐ μεταμελήσει μοι τούτου	} μετεμελήθη.
tu ne t'en repentiras pas		δὲν θέλεις	
il ne s'en repentira pas		δὲν θέλει	
nous ne nous en repentirons pas	} ἢ δὲν θέλομεν	δὲν θέλουμεν	} μετεμελήθη.
vous ne vous en repentirez pas		δὲν θέλετε	
ils ne s'en repentiront pas		δὲν θέλουνσι	

Futur antérieur. Μέλλων πρότερος.

Je ne m'en serai pas	} repenti	δὲν θὰ μετεμελήθην	
tu ne t'en seras pas		δὲν θὰ μετεμελήθης	
il ne s'en sera pas		δὲν θὰ μετεμελήθη	

nous ne nous en seront pas	} repentis	δὲν θὰ μετεμελήθημεν
vous ne vous en serez pas		δὲν θὰ μετεμελήθητε
ils ne s'en seront pas		δὲν θὰ μετεμελήθῃσαν

Conditionnel présent. Ὑποθετικὸς ἐνεστώς.

Je ne m'en repentirais pas	} μεταμελήθῃ.	δὲν ἤθελον
tu ne l'en repentirais pas		δὲν ἤθελες
il ne s'en repentirait pas		δὲν ἤθελε
nous ne nous en repentirions pas	} μεταμελήθῃ.	δὲν ἠθέλομεν
vous ne vous en repentiriez pas		δὲν ἠθέλετε
ils ne s'en repentiraient pas		δὲν ἠθελον

Conditionnel passé. Ὑποθετικὸς παρῳχημένος.

Je ne m'en serais pas	} repent	δὲν ἤθελον	} μετεμελήθῃ τότε.
tu ne t'en serais pas		δὲν ἤθελες	
il ne s'en serait pas		δὲν ἤθελε	
nous ne nous en serions	} repentis	δὲν ἠθέλομεν	} μετεμελήθῃ τότε.
vous ne vous en seriez		δὲν ἠθέλετε	
ils ne s'en seraient pas		δὲν ἠθελον	

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ ὑποθετικοῦ παρῳχημ.

Je ne m'en fusse pas	} repent	δὲν ἤθελον	} μεταμελήθῃ τότε.
tu ne t'en fusses pas		δὲν ἤθελες	
il ne s'en fût pas		δὲν ἤθελε	
nous ne nous en fussions pas	} repentis	δὲν ἠθέλομεν	} μεταμελήθῃ τότε.
vous ne vous en fussiez pas		δὲν ἠθέλετε	
ils ne s'en fussent pas		δὲν ἠθελον	

IMPERATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

ne t'en repens pas	μὴ μεταμελ(οῦ)τῆς
qu'il ne s'en repente pas	ᾧς μὴ μεταμελήθῃ
ne nous en repentons pas	μὴ μεταμελ(ῶμεθα)τῶμεν
ne vous en repentez pas	μὴ μεταμελ(ῆσθε)τῆς
qu'ils ne s'en repentent pas	ᾧς μὴ μεταμελ(ῶνται)τῶσι.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

que je ne m'en repente pas	(ὥστε) νὰ μὴ μεταμελ(ῶμαι)τῶ
que tu ne t'en repentes pas	— μὴ μεταμελ(ῆσαι)τῆς
qu'il ne s'en repente pas	— μὴ μεταμελ(ῇται)τῇ

que nous ne nous en repentions pas	—	μή μεταμελ(ώμεθα) ἡθῶμεν
que vous ne vous en repentiez pas	—	μή μεταμελ(ήσθε) ἡθῆτε
qu'ils ne s'en repentent pas	—	μή μεταμελ(ῶνται) ἡθῶσι.

Imparfait. Παρατατικός.

que je ne m'en repentisse pas	(ὥστε) νὰ	μή μετεμελούμην
que tu ne t'en repentisses pas	—	μετεμελεῖσο
qu'il ne s'en repentît pas	—	μετεμελεῖτο.
que nous ne nous en repentissions pas	(ὥστε) νὰ	μή μετεμελούμεθα
que vous ne vous en repentissiez pas	—	μετεμελεῖσθε
qu'ils ne s'en repentissent pas	—	μετεμελουῦντο.

Passé. Παροχρημένος.

que je ne m'en sois pas	} repenti	(ὥστε) νὰ	μή μετεμελήθην	} μεταμελήθην
que tu ne t'en sois pas		—	μετεμελήθης	
qu'il ne s'en soit pas		—	μετεμελήθη.	
que nous ne nous en soyons pas	} repents	(ὥστε) νὰ	μή μετεμελήθημεν	} μεταμελήθημεν
que vous ne vous en soyez pas		—	μετεμελήθητε	
qu'ils ne s'en soient pas		—	μετεμελήθησαν	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que je ne m'en fusse pas	} repenti	(ὥστε) νὰ	μή εἶχον	} μεταμελήθην
que tu ne t'en fusses pas		—	εἶχες	
qu'il ne s'en fût pas		—	εἶχε	
que nous ne nous en fussions pas	} repents	(ὥστε) νὰ	μή εἶχομεν	} μεταμελήθημεν
que vous ne vous en fussiez pas		—	εἶχετε	
qu'ils ne s'en fussent pas		—	εἶχον	

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

Ne pas s'en repentir νὰ μή μεταμελ(ῇται) ἡθῆ τις.

Passé. Παροχρημένος.

Ne s'en être pas repenti ὅτι νὰ μή μετεμελήθη τις.

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Ne s'en repentant pas μή μεταμελούμενος, -ομένη, -ούμενον.

Passé. Παροχρημένος.

Ne s'en étant pas repenti μή μεταμελήθεις, -θεῖσα, -θέν.

Participe passif. Παθητικὴ μετοχή.

Repenti, repentie μεταμελημένος, -μένη, -μένον.

Παρατηρήσεις περί τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μέσων ἀρνη- τικῶν ῥημάτων μετὰ τῆς πλαγίας αὐτῶν πτώσεως.

α.) Προηγείται ἡ ἀντωνυμία ἥτις εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· ὅταν τὸ ῥῆμα δὲν ᾖται ἀρνητικόν.

β.) Μετ' αὐτὴν τὸ πρῶτον ἀρνητικὸν μόριον καὶ ἀμέσως ἡ ἑτέρα ἀντωνυμία τοῦ αὐτοῦ προσώπου ὡς ἀντικείμενον, *je ne me*, τὴν τελευταίαν ταύτην ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἡ πλαγία συντακτικὴ *en*, ἥτις ἀναπληροῖ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται· μετ' αὐτὴν ἔπεται τὸ ῥῆμα, ὃ τελευταῖον τὸ ἕτερον ἀρνητικὸν μόριον, ἐν ᾧ χρόνος ᾗναι ἀπλοῦς· οἷον, *je ne m'en repents pas*· ἐὰν δὲ οὗτος ᾗναι σύνθετος, ἀντὶ τοῦ κυρίου ῥήματος τίθεται τὸ βοηθικὸν ὃ μετὰ τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον τίθεται ἡ παθητικὴ μετοχή, ὡς φαίνεται εἰς τὸ *je ne m'en suis pas repentī*. Ἐὰν ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας *en* ὑπάρχῃ τὸ οὐσιαστικὸν αὐτὸ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, τίθεται τοῦτο εἰς γενικὴν πτώσιν μετὰ τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν, ἐν ᾧ χρόνος ᾗναι ἀπλοῦς· οἷον, *je m'empare de cette ville*· ἐὰν δὲ ὁ χρόνος ᾗναι σύνθετος, ἡ πλαγία αὕτη πτώσις τίθεται μετὰ τὴν παθητικὴν μετοχὴν· οἷον, *ils ne se sont pas emparés de cette ville* δὲν ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν ταύτην κτλ.

γ.) Εἰς τὴν προστακτικὴν, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀντωνυμία ὡς ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τίθεται α'. τὸ ἀρνητικὸν μόριον *ne*· β'. ἡ ἀντωνυμία, ἥτις εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος, ὃ γ'. ἡ *en*, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔρχεται τὸ ῥῆμα ὃ τελευταῖον τὸ *pas*· ὡς *ne t'en repents pas*, *ne nous en repentons pas* κτλ.

Περὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων.

§. 61. Τύπον ἰδιαίτερον διὰ τὰ παθητικὰ ῥήματα δὲν ἔχει ἡ γαλλ. γλῶσσα· ἐκφράζεται δὲ ἡ παθητ. φωνὴ διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος καθ' ὅλους τοὺς χρόνους αὐτοῦ, προστιθεμένης τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον προτίθεται τις νὰ ἐκφράσῃ εἰς παθητικὴν φωνήν· οἷον, ἀγαπῶμαι, ἐκφράζεται γαλλιστὶ *je suis aimé* δηλ. εἰμί (εἶμαι) ἡγαπημένος, ζητοῦμαι *je suis recherché* κτλ. τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα δύναται νὰ χρησιμεύτῃ δι' ὅλας τὰς συζυγίας, ὅταν προστεθῇ εἰς τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα ἡ παθητ. μετοχὴ οἰουδήποτε ῥήματος.

Voix passive: être aimé. Παθητικὴ φωνὴ (ἀγαπᾶσθαι).

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεστώς.

Je suis	} aim-é	ἀγαπῶμαι
tu es		ἀγαπάσαι
il est		ἀγαπάται.
nous sommes	} aim-és	ἀγαπῶμεθα
vous êtes		ἀγαπᾶσθε
ils sont		ἀγαπῶνται.

Imparfait. Παρατατικός.

J'étais	} aim-é	ἡγαπώμην
tu étais		ἡγαπῶ(ᾶσο)
il était		ἡγαπᾶτο.
nous étions	} aim-és	ἡγαπώμεθα
vous étiez		ἡγαπᾶσθε
ils étaient		ἡγαπῶντο.

Prétérit défini. Παρωχ. ὥρισμ.

Je fus	} aimé	ἡγαπήθην	} τότε.
tu fus		ἡγαπήθης	
il fut		ἡγαπήθη	
nous fûmes	} aim-és	ἡγαπήθημεν	} τότε.
vous fûtes		ἡγαπήθητε	
ils furent		ἡγαπήθησαν	

Prétérit indéfini. Παρωχημένος ἀόριστος.

J'ai	} été aim-é	ἡγάπημαι ἢ ἡγαπήθην	} ἀορίστως.
tu as		πεφίλημαι ἡγαπήθης	
il a		ἡγαπήθη	
nous avons	} été aim-és	ἡγαπήθημεν	} ἀορίστως.
vous avez		ἡγαπήθητε	
ils ont		ἡγαπήθησαν	

Passé antérieur. Παρωχημένος πρότερος.

J'eus	} été aim-é	ἡγαπήθην	} πρότερον.
tu eus		ἡγαπήθης	
il eut		ἡγαπήθη	
nous eûmes	} été aim-és	ἡγαπήθημεν	} πρότερον.
vous eûtes		ἡγαπήθητε	
ils eurent		ἡγαπήθησαν	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

J'avais	} été aimé	ἡγαπήμην ἢ εἶχον	} ἀγαπηθῆ.
tu avais		ἡγαπήθην εἶχες	
il avait		πρὸ πολλοῦ εἶχεν	
nous avions	} été aim-és	εἵχομεν	} ἀγαπηθῆ.
vous aviez		εἵχετε	
ils avaient		εἶχον	

Futur. Μέλλον.

Je serai	} aim-é	ἀγαπηθήσομαι ἢ θέλω	} ἀγαπηθῆ.
tu seras		(θ' ἀγαπηθῶ) θέλεις	
il sera		θέλει	

nous serons	{	aim-és	θέλομεν	{	ἀγαπηθῇ.
vous serez			θέλετε		
ils seront			θέλουσι		

Futur passé. Μέλλ. παρωχ.

Quand j'aurai	{	été aim-é	(ἀφοῦ) ἀγαπηθῶ	{	
tu auras			ἀγαπηθῇς		
il aura			ἀγαπηθῇ		
nous aurons	{	été aim-és	ἀγαπηθῶμεν	{	
vous aurez			ἀγαπηθῇτε		
ils auront			ἀγαπηθῶσι.		

Conditionnel présent. Ὑποθετικὸς ἐνεστώς.

Je serais	{	aim-é	θὰ ἡγαπῶμην ἢ ἡθελον	{	ἀγαπᾶσθαι τῶρα.
tu serais			— ἡγαπᾷσο ἢ θήλεις		
il serait			— ἡγαπᾶτο ἢ θήλεν		
nous serions	{	aim-és	θὰ ἡγαπώμεθα ἢ ἡθελομεν	{	ἀγαπᾶσθαι τῶρα.
vous seriez			— ἡγαπᾷσθε ἢ θήλετε		
ils seraient			— ἡγαπῶντο ἢ θήλον		

Conditionnel passé. Ὑποθετικὸς παρωχ. μένους.

J'aurais	{	été aim-é	ἡθελον	{	ἀγαπηθῇ τότε.
tu aurais			ἡθελεις		
il aurait			ἡθελεν		
nous aurions	{	aim-és	ἡθελομεν	{	ἀγαπηθῇ τότε.
vous auriez			ἡθελετε		
ils auraient			ἡθελον		

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ ὑποθετ. παρωχ. μένους.

J'eusse	{	été aim-é	ἡθελον	{	ἀγαπηθῇ τότε.
tu eusses			ἡθελεις		
il eût			ἡθελεν		
nous eussions	{	été aim-és	ἡθελομεν	{	ἀγαπηθῇ τότε.
vous eussiez			ἡθελετε		
ils eussent			ἡθελον		

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent et futur. Ἐνεστώς καὶ μέλλων.

sois	{	aim-é	ἀγαπήθητι	{	
qu'il soit			ᾧς ἀγαπᾶται ἢ ᾧς ἀγαπηθῇ		
soyons	{	aim-és	ᾧς ἀγαπώμεθα ἢ ᾧς ἀγαπηθῶμεν	{	
soyez			ἀγαπᾷσθε ἢ ἀγαπήθητε		
qu'ils soient			ᾧς ἀγαπῶνται.		

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλων.

que je sois	} aim-é	(ὥστε) ν' ἀγαπῶμαι ἢ ν' ἀγαπηθῶ
que tu sois		— ἀγαπᾷσαι ἢ ν' ἀγαπηθῇς
qu'il soit		— ἀγαπᾷται ἢ ν' ἀγαπηθῇ.
que nous soyons	} aim-és	(ὥστε) ν' ἀγαπώμεθα ἢ ν' ἀγαπηθῶμεν
que vous soyez		— ἀγαπᾶσθε ἢ ν' ἀγαπηθῆτε
qu'ils soient		— ἀγαπῶνται ἢ ν' ἀγαπηθῶσι.

Imparfait. Παρατατικός.

que je fusse	} aim-é	(ὥστε) νὰ ἡγαπῶμην
que tu fusses		— ἡγαπᾶσο
qu'il fût		— ἡγαπᾶτο.
que nous fussions	} aim-és	(ὥστε) νὰ ἡγαπώμεθα
que vous fussiez		— ἡγαπᾶσθε
qu'ils fussent		— ἡγαπῶντο.

Passé. Παραρχημένος.

que j'aie	} été aim-é	(ὥστε) νὰ ἡγαπήθην
que tu aies		— ἡγαπήθης
qu'il ait		— ἡγαπήθη.
que nous ayons	} été aim-és	(ὥστε) νὰ ἡγαπήθῃμεν
que vous ayez		— ἡγαπήθητε
qu'ils aient		— ἡγαπήθησαν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j'eusse	} été aim-é	(ὥστε) νὰ εἶχον(*)	} ἀγαπήθῃ.
que tu eusses		— εἶχες	
qu'il eût		— εἶχεν	
que nous eussions	} été aim-és	(ὥστε) νὰ εἶχομεν	} ἀγαπήθῃ.
que vous eussiez		— εἶχετε	
qu'ils eussent		— εἶχον	

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστώς.

Être aim-é ἀγαπᾶσθαι ἢ ν' ἀγαπᾶται τις.

Passé. Παραρχημένος.

Avoir aim-é ἡγαπᾶσθαι ἢ νὰ ἡγαπήθῃ τις.

(*) Ὡστε νὰ εἶχον ἀγαπήθῃ, εἶναι γαλλισμός τὸν ὁποῖον γνήσια ἑλληνικά

PARTICIPE. METOXH.

Présent. Ένεστώς.

Étant aim-é αγαπώμενος, αγαπωμένη, αγαπώμενον.

Passé. Παρωχημένος.

Ayant été aim-é αγαπηθείς, αγαπηθεῖσα, αγαπηθέν.

Participe passif. Παθητική μετοχή.

Aim-é, aim-ée ήγαπημένος, ήγαπημένη, ήγαπημένον.

Παρατηρήσεις περί τῆς παθητικῆς φωνῆς τῆς
γαλλικῆς γλώσσης.

Ὡς εἰς τὴν ἑλληνικὴν δὲν εἶναι δυνατόν πᾶν ῥήμα νὰ ἐκφρασθῇ εἰς παθητικὴν φωνὴν οὕτω καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν* π. χ. τὰ ῥήματα καθεύδω ζῶ, δὲν ἔχουσι παθητικὴν φωνήν, διότι δὲν λέγομεν καθεύδομαι ὑπό τινος, οὕτε ζῶ τινά, οὕτε ζῶμαι ὑπό τινος. Οὐχ ἤτιον ὁμοῦς ἡ ἀναλογία αὕτη τῶν δύο γλωσσῶν ὑπάγεται εἰς ἐξαίρεσεις* ῥήματα τινὰ τῆς ἑλληνικῆς οὐδέτερα ὄντα κατὰ τὴν σημασίαν, ἔχουσι παθητικὸν τύπον, εἰς δὲ τὴν γαλλικὴν σχηματίζονται ὡς τὰ ἐνεργητικά* οἶον, dormir κοιμᾶσθαι, je dors κοιμῶμαι, καὶ ἄλλα πάλιν ἔχοντα σημασίαν ἀμετάβητον καὶ τύπον ἐνεργητικοῦ ῥήματος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, σχηματίζονται εἰς τὴν Γαλλικὴν ὡς μέσα ἢ αὐτοπαθῆ οἶον μετανοῶ, je me repents τὸ δὲ je m'arrobe μέσον ἐξηγεῖται διὰ τοῦ παρ' ἡμῖν ἀποθετικοῦ σφετερίζομαι.

Διὰ τοῦ ἐνεστώτος τοῦ ὑπερκτικοῦ τῆς ὀριστικῆς μετὰ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εἰς παθητικὴν φωνήν, σχηματίζεται ὁ παθητικὸς ἐνεστώς οἶον je suis recherché, ζητοῦμαι* je suis poursuivi, καταδιώκομαι, ἔννοεῖται ὅτι ἡ παθητ. μετοχὴ συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται* ὅθεν ὅταν πρόκηται περὶ θηλυκοῦ οὐσιαστικοῦ λέγομεν elle et aimée ἔστιν ήγαπημένη (ἀγαπάται) elles sont recherchées* εἰσὶν ἐζητημέναι ἢ ζητοῦνται κτλ. (*).

Ὡτα δὲν δύνανται ἴσως νὰ ἐννοήσωσι* καταλληλότερον νομίζομεν εἰς τοιαύτην ἐκφρασιν τὸ ὑπαρκτικὸν καθὼς καὶ εἰς τοὺς ὑποθετικοὺς χρόνους, je serais aimé θὰ ἤμην τώρα ήγαπημένος ἢ θὰ αγαπώμην τώρα, καὶ ὁ ἕτερος j'aurais été aimé θὰ αγαπώμην τότε.

(*) Ὁ ἐνεστώς τοῦ ὑπαρκτικοῦ μετὰ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ἐκφραζομένου ῥήματος δὲν ἀντιστοιχεῖ πάντοτε πρὸς τὸν παθητ. ἐνεστώτα τῆς ἑλληνικῆς* οἶον je suis lavé* ἀντιστοιχεῖ μᾶλλον πρὸς τὸν παρακείμενον τῆς ἀρχαίας, εἰ καὶ παρ' ἡμῖν διερμηνεύεται διὰ τοῦ ἀορίστου τῆς καθομελουμένης* ὅθεν δὲν πρέπει νὰ μεταφράσωμεν τὸ je suis lavé, διὰ τοῦ νίπτομαι* ἀλλὰ διὰ τοῦ νένιμμαι δηλ. εἰμὶ νενιμμένος καὶ ἀπ' ὧς ἐνέφθην* οὕτω καὶ περὶ τοῦ παρακ-

Ὁ παρατατικὸς τοῦ ὑπαρκτικοῦ προσλαμβάνων τὴν παθητικὴν μετοχὴν σχηματίζει τὸν παρατατικ. τῆς παθητικῆς τοῦ ἐκφραζομένου ῥήματος, j'étais aimé, ἡγαπώμεν nous étions recherchés (ἤμεθα ἐζητημένοι) ἐζητούμεθα κτλ.

Ὁ prétérit défini, τοῦ ὑπαρκτικοῦ je fus καὶ ἡ παθητ. μετοχ. τοῦ ἐκφραζομένου ῥήματος εἰς παθ. φωνὴν σχηματίζουν τὸν παθητ. παρωχημένον ὄρισμένον, je fus aimé (ὕπῃρξα ἀγαπημένος) ἡγαπήθην κτλ.

Περὶ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων.

§. 62. Περιττὸν κρίνομεν νὰ καταχωρίσωμεν ἐνταῦθα τύπον πρὸς σχηματισμὸν οὐδετέρων ῥημάτων ἐνῷ ὁ αὐτὸς τῶν ἐνεργητικῶν δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τὸ ῥῆμα π. χ. *reposer* ἡσυχάζω (ἀναπαύομαι), σχηματίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ *aimer*, λαμβάνον βοηθητικὸν τὸ *avoir*· ἡ μόνη διαφορὰ, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐνεργητικῶν καὶ τῶν οὐδετέρων, εἶναι ὅτι ἡ παθητικὴ μετοχὴ, τῶν τελευταίων τούτων μένει ἀμετάβλητος καθ' ὅλα τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς, ὅταν ἔχωσι βοηθητικὸν τὸ *avoir*· ἐνῷ ἡ τῶν ἐνεργητικῶν συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσιαστ. εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, ὅταν τοῦτο προηγῇται αὐτῆς· οἷον, *la lettre que j'ai écrite*, ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔχω γεγραμμένην (ἔγραψα)· ἡ μετοχὴ *écrite* (γεγραμμένη) συμφωνεῖ μὲ τὸ οὐστ. *lettre*, τὸ ὁποῖον προηγεῖται αὐτῆς· ἀπεναντίας ἡ παθητ. μετοχὴ τοῦ οὐδετέρου, εἴτε προηγεῖται τοῦ οὐσιαστικοῦ εἴτε ἔπεται, μένει πάντοτε ἀμετάβλητος φυλάττουσα τὴν κατάληξιν τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν· οἷον, *les cinq heures que nous avons reposé, que nous avons dormi*· ἡ μετοχὴ *reposé* καὶ *dormi*, εἶναι εἰς ἀρσενικὸν γένος καὶ εἰς ἐνικ. ἀριθμὸν, διότι δὲν ἀνεπαύθησαν οὔτε ἐκοιμήθησαν αἱ ὥραι· ἐννοεῖται ἐνταῦθα, *pendant lesquelles* κατὰ τὰς ὁποίας (καθ' ἃς) ἀνεπαύθημεν, ἡ ἐκοιμήθημεν κτλ.

Πολλάκις ῥῆμα οὐδέτερον λαμβάνει βοηθητικὸν τὸ *être*· τοῦτο δὲ

τικοῦ, j'étais lavé, j'étais instruit, δὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἡμέτερον παθητ. παρατατικὸν ἐνιπόρην, ἐδιδασκόμεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὑπερσυντελικὴν τῆς ἀρχαίας ἐνεπίμην, ἐπεπαιδεύμην ἢ πρὸς τὸν τῆς ἀπλοελληνικῆς εἶχον νιφθῇ, εἶχον διδαχθῇ ἢ ἐκπαιδευθῇ (εἶχον πληροφορηθῇ). Ταυτέτην σημασίαν λαμβάνουσι συνήθως οἱ χρόνοι οὗτοι ὅταν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου τὸ ὁποῖον εἶναι κυρίως τὸ ποιητικὸν αἴτιον· ὅταν λέγωμεν π. χ. ἐγείρομαι ὑπὸ τοῦ ὑπέρτου je suis levé par le domestique, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἐνεστώτα ἀλλ' ὅταν ἀπλῶς εἶπω je suis levé ἢ je suis déjà levé, σημαίνει ὅτι ἡγέρθην ἤδη ἢ ἔλλημισ· ἐγῆγερμαι τοῦτέστιν εὐρίσκομαι ἡγερμένος.

συμβαίνει συνήθως εἰς τὰ κινήσεως σημαντικά· οἷον, arriver, j'arrive, je suis arrivé ἔφθασα· σημειωτέον δὲ ὅτι τῶν τοιούτων ῥημάτων, καὶ τοι οὐδετέρων ὄντων, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ οὐσιαστικὸν πρὸς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται· οἷον, nous sommes arrivés (ἔφθαχότες τυγχάνομεν) ἔφθασαμεν, elles sont arrivées ἔφθακυῖαι τυγχάνουσι (ἔφθασαν αὐται). Ἀλλὰ πάλιν οὐδέτερα λαμβάνουσιν ἀμφοτέρω τὰ βοηθητικά τὸ avoir καὶ τὸ être, κατὰ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ ἐκφράσῃ ὁ λαλῶν ἢ ὁ γράφων· π. χ. λέγομεν la fièvre a cessé, καὶ la fièvre est cessé. Διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν πρᾶξιν, ὡς συμβᾶσαν ἀπλῶς, μεταχειριζόμεθα τὸ avoir· πρὸς ἑκφρασιν δὲ τῆς ἔτι διαρκούσης καταστάσεως, μεταχειριζόμεθα τὸ être· ὅθεν ἡ πρώτη ἑκφρασις la fièvre a cessée, σημαίνει ὅτι ὁ πυρετὸς ἔπαυσε, παρῆλθε. Τὸ δὲ la fièvre est cessée, ὅτι ὁ πυρετὸς εἶναι πεπαυμένος, ὅτι ὑπάρχει ἡ κατάστασις αὕτη τῆς παύσεως κτλ.

*Des verbes impersonnels ou unipersonnels. Περί ἀπροσώπων
ἢ μονοπροσώπων ῥημάτων*

§. 63. Ἀπρόσωπα ἢ μονοπρόσωπα ῥήματα εἶναι τὰ σχηματίζοντα μόνον τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον χωρὶς νὰ προδιορίζωσι κυρίως πρόσωπον, ὡς, δεῖ, il faut, il arrive συμβαίνει, il convient προσήκει. Τινὰ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἀπαντῶνται συχνάκις καὶ ἐμπροσώπως, μεταβάλλοντα δὲ σημασίαν· οἷον, τὸ il arrive συμβαίνει, καὶ j'arrive φθάνω, il convient προσήκει, καὶ je conviens ὁμολογῶ, σύμφημι κτλ. Τὸ ῥήμα avoir ἔχον πρὸ αὐτοῦ γ, προηγουμένης τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας il, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ὑπάρχει, σχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον ὁποιοῦδήποτε ἀριθμοῦ ἢ γένους καὶ ἂν ᾖ τὸ ἐπιφερόμενον οὐσιαστ. οἷον, il y a quelque chose ὑπάρχει τι, il y a des choses extraordinaires· ὑπάρχουσιν ἄλλοκοτα, παράδοξα πράγματα κτλ. il y aura ἔσεται ἢ ἔσονται (θα εἶναι).

Παράδειγμα ἀπροσώπου ἢ τριτοπροσώπου ῥήματος.

INDICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

<i>Présent.</i>	il arrive συμβαίνει.
<i>Imparfait.</i>	il arrivait συνέβαινε.
<i>Prétérit défini.</i>	il arriva συνέβη (τότε).
<i>Prétérit indéfini.</i>	il est arrivé συνέβη (ἀοριστως).

<i>Prétérit antérieur.</i>	il fut arrivé συνέβη (πρότερον).
<i>Plus-que-parfait.</i>	il était arrivé είχε συμβῆ.
<i>Futur.</i>	il arrivera θέλει συμβῆ.
<i>Futur antérieur.</i>	il sera arrivé θὰ συνέβη.
<i>Conditionnel présent.</i>	il arriverait θὰ συνέβαινε τώρα.
<i>Conditionnel passé.</i>	il serait arrivé θὰ συνέβαινε τότε.
<i>Seconde forme.</i>	il fût arrivé (όμοίως).

Point d'impératif. Ἄνευ προστακτικῆς.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

<i>Présent.</i>	qu'il arrive (ὥστε) νὰ συμβῇ.
<i>Imparfait.</i>	qu'il arrivât (ὥστε) νὰ συνέβαινε.
<i>Passé.</i>	qu'il eût arrivé (ὥστε) νὰ συνέβη.
<i>Plus-que-parfait.</i>	qu'il fût arrivé (ὥστε) νὰ είχε συμβῆ.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

<i>Présent.</i>	arriver συμβαίνειν (νὰ συμβαίνει τι).
<i>Passé.</i>	être arrivé νὰ συνέβη.

Μετοχή ἐνεστώτος καθὼς καὶ παθητικὴ δὲν ὑπάρχει εἰς μονοπρόσωπα ῥήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Des verbes irréguliers. Περί ἀνωμαλῶν ῥημάτων.

§. 64. Ὃταν τὸ ῥῆμα δὲν σχηματίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τύπου εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει, εἶναι ἀνώμαλον· ἡ δὲ ἀνωμαλία αὕτη δύναται νὰ ᾔηται, ὡς πρὸς τὴν συζυγίαν, ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἢ πρὸς τὸ θέμα.

Πολλάκις ἐν ῥῆμα μεταβαίνει ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην συζυγίαν· οἷον, ouvrir, j'ouvre, ἐκ τῆς 6'. εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, μεταβαίνει εἰς τὴν πρώτην καθ' ἣν σχηματίζει τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικόν· τὸ τοιοῦτον λέγεται *irrégularité de conjugaison* ἀνωμαλία συζυγίας.

Ἄλλοτε τὸ ῥῆμα εἶναι ἑλλειπές (*defectueux*) κατὰ τοὺς χρόνους, καὶ δὲν σχηματίζει πάντας τοὺς χρόνους τοῦ ἢ ἔχει τὸν μὲν ἐνικὸν ἀριθμὸν ὁμαλόν, τὸν δὲ πληθυντικὸν ἀνώμαλον· τὸ τοιοῦτον καλεῖται *irrégularité de temps*· οἷον, bouillir, je bous, tu bous, nous bouillons κτλ.

Τέλος ὑπάρχουσι ῥήματα τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τοὺς χρόνους αὐτῶν ἐκ διαφορῶν θεμάτων· οἷον, τοῦ ῥήματος aller, ὁ ἐνεστῶς εἶναι je vais, ὁ μέλλων j'irai κτλ.

Ἡ πρώτη συζυγία ἔχει δύο μόνον ἀνώμαλα τὸ aller εἶναι (πηγαίνω) καὶ τὸ envoyer στέλλω.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥήμα aller εἶναι λίαν εὐχρηστον καὶ πᾶσχει οὐχὶ ὀλίγας ἀνωμαλίας, θέματος, συζυγίας, καὶ χρόνου, ἐκθέτομεν ἐνταῦθα πᾶσας τὰς ἀνωμαλίας αὐτοῦ. Σχηματίζεται δὲ ἐκ τριῶν θεμάτων, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ aller, ἐκ τοῦ ἰταλικ. vado καὶ vo (ἐλληνικὸν βαίνω, βάω) κτλ. καὶ ἐκ τοῦ λατινικοῦ eo, ire· οἱ ἀρχικοὶ χρόνοι, ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται οἱ ἄλλοι, εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον, ὁ ἐνεστῶς τῆς ὀριστικῆς, ὁ παρῳχ. ὥρισμ. ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος, ἡ παθητικὴ μετοχὴ, καὶ ὁ μέλλων.

INTICATIF. ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Présent. Ἐνεστῶς.

Je vais, εἶμι, πηγαίνω	nous allons, πηγαίνομεν
tu vas, πηγαίνεις	vous allez, πηγαίνετε
il va, πηγαίνει.	ils vont, πηγαίνουνσι.

Imparfait. Παρατατικός.

J'allais, tu allais, il allait κτλ. ὁμαλῶς. ἐπήγαινον κτλ.

Prétérit. défini. Παρῳχημ. ὥρισμένος.

J'allai, tu allas, il alla κτλ. ὁμαλῶς. ὑπῆγα (τότε) κτλ.

Prétérit indéfini. Παρῳχημ. ἀόριστος.

Je suis allé, tu es allé, il est allé κτλ. ὑπῆγα (ἀορίστως) κτλ.

Passé antérieur. Παρῳχημ. πρότερος.

Je fus allé, tu fus allé κτλ. ὑπῆγα (πρότερον) κτλ.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

J'étais allé, tu étais allé κτλ. εἶχον ὑπάγει κτλ.

Futur. Μέλλων.

J'irai, tu iras, il ira κτλ. θὰ ὑπάγω κτλ.

Futur passé. Μέλλων πρότερος.

Je serai allé κτλ. θὰ ὑπῆγα κτλ.

Conditionnel présent. Ὑποθετικὸς ἐνεστῶς.

J'irais κτλ. ἤθελον ὑπάγει ἢ θὰ ἐπήγαινον (τώρα) κτλ.

Conditionnel passé. Ὑποθετικὸς παρῳχημ.

Je serais allé κτλ. ἤθελον ὑπάγει (τότε) κτλ.

Δεύτερος τύπος (seconde forme) τοῦ ὑποθ. παρῳχημ.

Je fusse allé, tu fusses allé κτλ. ἤθελον ὑπάγει τότε κτλ.

IMPÉRATIF. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

Va ἢ vas (*) qu'il aille πήγαινε ἢ ὑπάγε κτλ.

Allons, allez, qu'ils aillent ἄς πηγαίνωμεν ἢ ἄς ὑπάγωμεν κτλ.

SUBJONCTIF. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Présent ou futur. Ἐνεστώς ἢ μέλλον.

Que j'aile, que tu ailles qu'il aille ἵνα ὑπάγω, νὰ ὑπάγῃς κτλ.
que nous allions, que vous alliez, qu'ils aillent

Imparfait. Παρατατικὸς.

Que j'allasse κτλ. ὥστε νὰ ἐπῆγαινον κτλ.

Passé. Παρῳχημένος.

Que je sois allé κτλ. ὥστε νὰ ὑπῆγα κτλ.

Que nous soyons allés κτλ. ὥστε νὰ ὑπῆγάμεν κτλ.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Que je fusse allé κτλ. ὥστε νὰ εἶχον ὑπάγει κτλ.

Que nous fussions allés κτλ. ὥστε νὰ εἶχομεν ὑπάγει κτλ.

INFINITIF. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Présent. Ἐνεστ. Aller πηγαίνειν.

Passé. Παρωχ. Être allé νὰ ὑπῆγέ τις.

PARTICIPE. ΜΕΤΟΧΗ.

Présent. Ἐνεστ. Allant πηγαίνων, πηγαίνουσα, πηγαίνον.

Passé. Παρωχ. Étant allé πορευθεῖς, πορευθεῖσα, πορευθέν.

Participe passif. Παθητικὴ μετοχή.

Allé, allée (**) ἀπιών, ἀπιοῦσα, ἀπιόν.

(*) Περὶ τοῦ s τὸ ὁποῖον προσλαμβάνεται εἰς τὸ ὅ. ἐνικ. πρόσωπον τῆς προστακτικῆς ἴδε τὰς περὶ τούτου παρατηρ. σελ. 478 εἰς τὰς σημειώσεις.

(**) Ἡ παθητ. μετοχ. τοῦ ῥήμ. aller, δὲν δύναται νὰ μεταφρασθῇ κατὰ λέξιν εἰς τὴν καθομιλουμένην· καὶ τὰ ἀπιών, ἀπιοῦσα κτλ. δὲν ἀνταποκρίνονται ἀκριδῶς πρὸς τὸ γαλλ. allé, allée, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς s'en étant allé &c.

Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωμαλῶν ῥημ. τῆς α'. συζυγ.

1. ALLER (πηγαίνω). Ἡ ἀνωμαλία τοῦ ῥήμ. τούτου εἶναι ποικίλη, κατὰ τὸ θέμα, τὸν χρόνον, ἔτι τὴν συζ. διότι εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, μεταβαίνει ἀπὸ τὸ θέμα aller εἰς τὸ vais (vo), καὶ διότι τὸ γ'. πληθ. σχηματίζεται εἰς ont, παρὰ τὸν τύπον ent. Ἀνωμαλία προσέτι εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ. que j'aïlle que tu aïlles, ὅπου προστίθεται τὸ i πρὸ τοῦ l' τοῦτο δὲ εἶναι ἀρκετὰ κοινὸν εἰς τὰ λήγοντα εἰς aller ἢ aloir (alloir), ὡς falloir valoir, ἡ ὑποτακτικὴ τούτων εἶναι qu'il faille, qu'il vaille ὡς ἡ τοῦ aller.

Ὁ μέλλων σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ε'. συζυγίας, j'irai (ire) ἐκ τοῦ eo λατινικοῦ καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰμι.

Τὸ ῥήμα aller, σχηματίζεται ὡς μέσον μετὰ τοῦ μορίου en, καὶ σημαίνει ἀπέρχομαι ἐντεῦθεν), ὁπλ. ἐκ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τις, ὁ ἐνεστώς, je m'en vais, tu t'en vas, il s'en va, nous nous en allons, vous vous en allez, ils s'en vont ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ ἀπλοὶ χρόνοι· οἱ δὲ σύνθετοι κλίνονται ὡς τοῦ s'en repentir, παρῶχ. ἀόριστος je m'en suis allé, tu t'en es allé κτλ. προστακτικὴ va t'en (ἄπελθε), qu'il s'en aille (ἀπελθέτω) κτλ. ὁμοίως καὶ ἀρνητικῶς je ne m'en vais pas οὐκ ἀπέρχομαι, je ne m'en irai pas οὐκ ἀπελεύσομαι, je ne m'en suis pas allé οὐκ ἀπῆλθον· προστακτικὴ ne t'en va pas μὴ ἄπελθε (ἢ μὴ ἀπέρχου).

Τὸ ῥήμα aller χρησιμεύει ὡς βοηθητ. ὡς εἵπομεν εἰς τὸ περὶ βοηθ. ῥημ. σελ. 152, ἔνα ἐκφράση τὸν μετ' ὀλίγον μέλλ. τῶν ἄλλων ῥημ. οἷον, je vais lui parler, τώρα θὰ ὁμιλήσω εἰς αὐτόν· τίθεται δὲ εἰς ἐνεστ. ἢ εἰς τὸν ἀπαιτούμενον εἰς τὴν πρότασιν χρόνον πρὸ τοῦ ῥήμ. τὸ ὁποῖον προτίθεται νὰ ἐκφράση τις εἰς τοιαύτην σημασίαν· τοῦτο δὲ τὸ ῥήμα τίθεται εἰς ἀπαρέμφ. οἷον, ἐμείλιν ἢ ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ μετ' ὀλίγον· τὸ ἔμελλε ὡς παρati. πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ παρati. τοῦ aller, τὸ δὲ ἀναχωρήσῃ εἰς ἀπαρέμφ. ἄνευ προθ. οἷον il allait partir· ἡτοιμάζετο νὰ γράψῃ, ἢ ἔμελλε νὰ γράψῃ μετ' ὀλίγον, il allait écrire· τώρα θὰ τὸ στείλω, ἢ κινῶ. θὰ τοῦ τὸ στείλω τώρα, je vais le lui envoyer. Ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεται ὅτιλον ὅτι τὸ βοηθ. τοῦτο ῥήμα χρησιμεύει οὐχὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἑκφρασιν τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος καὶ τοῦ παρατατικοῦ.

2. ENVOYER (στέλλω). Τὸ ῥήμα τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει ἀνωμαλίαν ἐκτὸς τῆς τοῦ μέλλοντος· σχηματίζει δὲ τὸν ἐνεστώτα κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν εἰς γερ ληγόντων τῆς πρώτης συζυγίας ἅτινα τρέπουσιν τὸ γ εἰς i πρὸ ε ἀφώνου· ὅθεν j'envoie, tu envoies κτλ. ὁ δὲ μέλλων j'enverrai ἀντὶ τοῦ j'envoierai.

Τὸ ῥήμα envoyer παράγεται ἐκ τοῦ λατ. inviare· ὁσαύτως καὶ renvoyer (ἀποπέμπω) σχηματίζεται ὡς τὸ envoyer· τὸ δὲ convoyer (παραπέμπω, συνδέω δηλ. πρὸς φύλαξιν· ἐπὶ πλοίων, πομποστολέω, συνοδεύω στόλοι· κτλ.) σχηματίζει τὸν μέλλοντά του ὁμαλῶς, je convoiceraï, καίτοι ἔχον τὴν αὐτὴν παραγωγήν τοῦ envoyer.

Παραξ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς Β'. συζυγίας.

Ἀπαρέμ- φατον.	Ὅριστική ἐνεστώς.	Παρωχημ. ὠρισμένος.	Παθητ. μετοχή.	Μέλλον.	Μετοχή ἐνεστώτος.
accourir	j'accours	j'accourus	accouru	j'accourrai	accourant
accueillir	j'accueille	j'accueillis	accueilli	j'accueillerai	accueillant
acquérir	j'acquiers	j'acquis	acquis -e	j'acquerrai	acquérant
assailir	j'assaille	j'assails	assaili	j'assailirai	assillant
bouillir	je bous	je bouillis	bouilli	je bouillirai	bouillant
bénir	je bénis	je bénis	béni	je bénirai	bénissant
courir	je cours	je courus	couru	je courrai	courant
couvrir	je couvre	je couvris	couvert	je couvrirai	couvrant
cueillir	je cueille	je cueillis	cueilli	je cueillerai	cueillant
démentir	je démens	je démentis	démenti	je démentirai	démentant
desservir	je dessers	je desservis	desservi	je desservirai	desservant
dormir	je dors	je dormis	dormi	je dormirai	dormant
faillir	je faux	je faillis	failli	faillirai	faillant
fleurir	je fleuris	je fleuris	fleuri	fleurirai	fleurissant & florissant
fuir	je fuis	je fuis	fui	je fuirai	fuyant
gésir	il git	—	—	—	gisant
haïr	je hais	je hais	haï	je haïrai	haissant
issir	—	—	issu -e	—	—
mentir	je mens	je mentis	menti	je mentirai	mentant
mourir	je meurs	je mourus	mort	je mourrai	mourant
offrir	j'offre	j'offris	offert	j'offrirai	offrant
ouïr	—	j'ouïs	ouï	—	—
ouvrir	j'ouvre	j'ouvris	ouvert	j'ouvrirai	ouvrant
partir	je pars	je partis	parti	je partirai	partant
quérir	—	—	—	—	—
répartir	je répartis	je répartis	réparti	je répartirai	répartissant
ressortir	je ressortis	je ressortis	ressorti	je ressortirai	ressortissant
retenir	je retiens	je retins	retenu	je retiendrai	retenant
saillir	il saillit	il saillit	(sailli)	il saillera	saillant
sentir	je sens	je sentis	senti	je sentirai	sentant
servir	je sers	je servis	servi	je servirai	servant
souffrir	je souffre	je souffris	souffert	je souffrirai	souffrant
tenir	je tiens	je tins	tenu	je tiendrai	tenant
tressaillir	je tressaille	je tressaillis	traissaili	je tressaillirai	traissillant
venir	je viens	je vins	venu	je viendrai	venant
vêtir	je vêts	je vêtis	vêtu	je vêtirai	vêtant

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς δευτέρας συζυγίας.

1. ACCOURIR (προστρέχειν)· κλίνεται ὡς τὸ courir· (ἴδε κατωτέρω τὸ ῥῆμα τοῦτο)· γράφεται διὰ οὗτο ε ἕνεκα τῆς ad λατιν. προθέσεως, ἣτις ἐξομοιοῖ τὸ ληκτικὸν αὐτῆς σύμφωνον πρὸς τὸ ἀρκτικὸν σύμφ. τῆς λέξεως ὅταν τοῦτο ᾖ ἀπλοῦν· λαμβάνει ἀμφοτέρω τὰ βοηθητικά ὡς πολλὰ ῥήματα ἐμφαινόμενα ἐνέργειαν ἀμετάβατον· τὸ μὲν avoir διὰ τὴν ἐκφράσιν τὴν πρᾶξιν, τὸ δὲ être τὴν κατάστασιν.

2. ACCUEILLIR (προσδέχομαι)· σύνθετον ἐκ τῆς ad προθέσ. καὶ τοῦ cueillir (cogliere ἰταλ.). ἴδε κατωτ. τὸ ῥῆμα τοῦτο.

3. ACQUERIR· ὁ ἐνεστ. τῆς ὀριστικ. εἶναι ἀνὼμ. j'acquiers, tu acquiers, il acquiert, nous acquérons, vous acquérez, ils acquièrent, ἐκ τοῦ λατιν. ad-quiroy φάνεται τὸ i acqui, τὸ δὲ er τὸ ὁποῖον προστίθεται εἰς τὸ acqui(er) εἶναι ἡ παραλήγ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ ἐπομένως ὁ χαρακτήρ τοῦ ῥήμ. πῖλος τὸ ε ἀποβάλλει τὸν τόνον, διότι ἔπονται δύο σύμφ. rs καὶ rt, ὁ πληθυντικὸς nous acquérons γίνεται ἐκ τῆς ἀπαρεμφράτου acquérir, τὸ γ'. πληθυντικὸν ils acquièrent. Ἡ διαφορὰ αὕτη μεταξὺ τοῦ γ'. πληθυντικῶν προσώπου καὶ τῶν ἐτέρων δύο τοῦ α. καὶ τοῦ β'. ἀπαντᾷται σχεδὸν πάντοτε ὁσάκις ὁ ἐνικὸς διαφέρει τοῦ πληθυντικῶν, καθ' ἣν περίπτωσιν τὸ γ'. πληθυντικὸν ἀκολουθεῖ τὸν ἐνικὸν τύπον· ὁ μέλλων j'acquerrai κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ acquérirai ἀχρήστου, ὡς ἐκ τοῦ j'acourirai γίνεται, κατὰ συγκοπὴν, j'acourrai ὁ prétérit défini φυλάττων τὴν ῥίζαν acqu, προσλαμβάνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κατάληξιν is καὶ σχηματίζεται ὁμαλῶς ἐπὶ τοῦ finir, ὡς νὰ ἐγένετο ἐκ τοῦ λατ. παρακειμ. acquis-ivi (ἀφαιρουμένης τῆς ivi καταλήξεως)· ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. acquérant ἐκ τῆς ἀπαρεμφ. (ACQUÉRIR), καὶ ἡ παθητ. μετοχὴ, ἐκ τοῦ acquis-itus λατιν. ἀφαιρέσει τῆς itus καταλήξεως.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κλίνονται καὶ τὰ σύνθετα requérir (ἐξαιτοῦμαι), s'enquérir (ἐξετάζω, ἐρευνῶ), conquérir (κατακτῶ), reconquérir (ἀνακτῶ, κατακτῶ πάλιν).

4. ASSAILLIR (ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινός)· σύνθετον ὡσαύτως ἐκ τῆς ad προθέσεως καὶ τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος saillir (θρώσκω), συνώνυμον τοῦ attaquer (προσβάλλω)· τὸ πρῶτον ἐξ ἐφόδου καὶ ὀλῶς ἀπροσδοκῆτως, τὸ δὲ δεύτερον, attaquer, παρρησία. Ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρ. σχηματίζεται ἐπὶ τῆς α. συζυγ. j'assaille, j'assailais· οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τῆς β'. prétérit déf. j'assailis. fut. j'assailirai. Μετοχ. παθ. assailli (ἴδε saillir).

5. BÉNIR (εὐλογῶ)· πολλὰ ἐκ τῶν ῥημάτων τῆς β'. συζυγίας ἀνίσχουσιν εἰς τὴν τρίτην τῶν λατίνων οἶον, courir, courer· bénir ἐκ τοῦ benedice-re· ἄλλα εἰς τὴν δευτέραν ὡς τὸ fleurir, florere· καὶ ἄλλα τελευταῖον εἰς τὴν δ'. οἶον τὸ ouir. audire· ὅρα τίς περὶ τοῦ bénir παρατηρ. σελ. 187.

6. BOULAIR (πρόφ. πούγερ, καχλάζω, ζέω) ἐκ τοῦ λατ. bullire (bullio)

οὐδέτερον· je bous, tu bous, il bout (ἀποβάλλει τὴν κατάληξιν illir)· ἐνταῦθα δὲν φυλάττεται ἡ ἀναλογία τὴν ὁποῖαν παρατηροῦμεν εἰς τὰ ἔχοντα πρὸ τῆς llir καταλήξεως αἱ ἢ εἰ, ἅτινα σχηματίζονται ἢ ἐπὶ τῆς α. συζυγίας ὡς τὰ ἀνωτέρω, ἢ ἐπὶ τῆς δευτέρας, ὡς τὸ jaillir, κατὰ τὸ finir· ὁ πληθυντικὸς σχηματίζεται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου· nous bouillons. ὁ παρ. je bouillais. παρῳχ. je bouillis, λέγεται καὶ μεταφορικῶς· le sang bout dans les veines de la jeunesse, τὸ αἷμα βράζει εἰς τὰς φλέβας τῆς νεότητος· l'eau bout, τὸ ὕδωρ ζεεῖ· διὰ τὸ νὰ ἐκφράσωμεν δὲ ἐνεργητικῶς τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὡς λέγομεν εἰς τὴν καθομιλουμένην, ζεσταίνω ἢ βράζω νερόν(ν), ὀφειλομεν γαλλιστὶ νὰ προτάζωμεν τὸ βοηθητικὸν ῥῆμα faire· οἶον, je fais bouillir de l'eau, βράζω ὕδωρ· j'ai fait bouillir, ἐξέστανα· je ferai bouillir, θὰ βράσω (ζεστάνω) κτλ. σχηματίζεται, δηλαδὴ, τὸ ῥῆμα faire καθ' ὃν χρόνον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὸ ῥῆμα, ζεσταίνω· τὸ δὲ bouillir τίθεται πάντοτε εἰς ἀπαρέμφατον· οἶον, ζέστανε ὕδωρ, fais bouillir de l'eau. Ἐκ τοῦ bouillir γίνεται τὸ θαμιστικὸν bouillonner, καχλάζω (κοιν. κοχλάζω).

7. COURIR· accourir, encourir, discourir κτλ. σχηματίζονται ὡς τὰ ἀπλοῦν courir· τὸ encourir λέγεται ἐπὶ κακοῦ καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἔλλην. ἐμπίπτειν· encourir la honte, προστριβεῖν ὀνειδος· il encourut la haine des citoyens, ἐνέπεσεν εἰς τὴν τῶν πολιτῶν ἔχθραν κτλ.

8. COUVRIR (καλύπτω, σκεπάζω), ἐκ τοῦ ἰταλ. coprire (λατιν. cooperare, cooperio)· σχηματίζει τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ τῆς α. συζυγίας, καθὼς καὶ τὸν ἐνεστώτα τῆς μετοχῆς· οἶον, je couvre, tu couvres κτλ. παρατατ. je couvrais· τοὺς δὲ λοιποὺς ἀπλοὺς χρόνους ἐπὶ τῆς β'. ὁμαλῶς. παρῳχ. ὠρισμ. je couvris. μέλλ. je couvrirai· ἢ δὲ παθ. μετοχ. couvert διὰ τὸ ἄρσεν. καὶ couverte διὰ τὸ θηλ. ἐκ ταύτης σχηματίζονται οἱ σύνθετοι· j'ai couvert, j'eus couvert κτλ. Μετοχ. ἐνεστ. couvrant· οὕτω σχηματίζονται καὶ τὰ σύνθετα découvrir, ouvrir· ἴδε σελ. 187.

9. CUEILLIR (συλλέγω)· σχηματίζει τὸν ἐνεστ. τὸν παρατατ. καὶ τὸν μέλλοντα ἐπὶ τῆς α. συζυγίας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν ἐνεστώτα τῆς μετοχῆς· παρατηρεῖται μία ἀναλογία μεταξὺ ῥημάτων τινῶν ἀνωμάτων ἔχοντων ail ἢ eil πρὸ τῆς lir καταλήξεως· τὰ πλεῖστα τούτων μεταβαίνουν σιν κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατατ. τῆς ὀριστ. καὶ τὸν ἐνεστ. τῆς μετοχῆς εἰς τὴν α. συζυγίαν, ὡς εἶδομεν τὰ ἐκ τοῦ cueillir καὶ τοῦ saillir σύνθετα, recueillir, accueillir κτλ. assaillir, tressaillir· τὰ δὲ ὁμαλὰ s'enorgueillir (ὕπερφηρανεύομαι, μεγαλαυχῶ), vieillir (γηράσκω) σχηματίζονται ὁμαλῶς ἐπὶ τῆς β'. κατὰ τὸ finir.

10. DÉMENTIR (κατελέγχω, διαψεύδω)· σύνθετον ἐκ τῆς dé προθέσεως καὶ τοῦ ῥήματος mentir (ἴδε σελ. 186), σημαίνουσης τὴν ἐξαγωγὴν τινὸς πράγματος ἔκ τινος ἄλλου· ὡς, déterrer (ἐξορύττω, ἐξάγω ἐκ τῆς γῆς)· λαμβάνει δὲ s ὅταν προστίθεται εἰς λέξιν ἀρχομένην ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου· οἶον, désespérer (ἀπελπίζειν), déshonorer (ἀτιμάζειν)· ὡσαύτως καὶ πρὸ

των ἀπὸ 8 ἀρχομένων, ὡς *dessaisir* (ἀπολείπειν, ἀφίνειν)* τὸ μῦθον δὲ εἶναι πολλάκις στερητικόν.

44. **DESSERVIR** (ἀποσκευάζειν)* σύνθετον ἐκ τῆς δὲ ὡς τὸ ἀνωτέρω, καὶ τοῦ ἀπλοῦ *servir* (λατιν. *servire*, *servio*, *servare*, *servo*, ἐκ τοῦ ἐρῶ, φυλάττω, ὑπερασπίζομαι κτλ.)* σχηματίζεται τὸ *desservir* ἀκριβῶς ὡς τὸ ἀπλοῦν *servir* (ἴδε σελ. 486)* λέγεται κυρίως ἐπὶ τραπέζης· *desservir la table*, ἀποσκευάζω τράπεζαν (σηκώνω τὰ τῆς τραπέζης, ἢ κοινότερον, 'σηκώνω τὸ τραπέζι')· καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ κακοῦ, *desservir quelqu'un, c'est lui rendre un mauvais service*: πρᾶττω τι δυσάρεστον εἰς τινά.

42. **DORMIR** (υπνῶω-ῶ, καθεύδω, κοιμῶμαι)* σχηματίζεται ὁμαλῶς ἐπὶ τῆς 6'. συζυγίας κατὰ τὸ *sentir* (ἴδε σελ. 486) ἐκ τοῦ λατιν. *dormire* (*dormio*)* λαμβάνει, ὡς οὐδέτερον, τὸ βοήθητ. *avoir* διὰ τοὺς συνθέτους χρόνους.

43. **FAILLIR** (ἐξαμαρτάνω) ἐκ τοῦ λατιν. *fallere* (*fallo*), τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἑλλην. σφάλλω (παραλείπω χρέος τι) κτλ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἀνώμαλον κατὰ τοὺς χρόνους ὡς ἑλλίπες, καὶ κατὰ τὴν συζυγίαν* οἱ κυριώτεροι ἐν χρήσει εἶναι ὁ παρωχημ. ὥρισμ. *je faillis*, καὶ οἱ σύνθετοι χρόνοι ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. *failli* (ἡμαρτημένος), καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. *faillant** περὶ τῶν λοιπῶν χρόνων ὑπάρχει διαφωνία μεταξύ τινῶν ἐκ τῶν γραμματικῶν καὶ τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ Ἀκαδημία διατείνεται ὅτι ὁ ἐνεστώτης τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι *Je faux, tu faux, il faut* nous faillons, vous faillez, ils faillent** τινὲς δὲ τῶν γραμματικῶν φρονοῦσιν ὅτι πρέπει νὰ σχηματισθῇ ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ *finir** οἷον, *Je faillis, tu faillis, il faillit* nous faillissons, vous faillissez* ᾤ. ὁ μέλλων *Je faillirai, tu failliras* κτλ. ἡ Ἀκαδημία ἀπεναντίας σχηματίζει τὸν μέλλ. *Je faudrai, tu faudras** παραδείγματα συγγραφέων ὑποστηρίζουσι καὶ τὰς δύο γνώμας.

Νομίζομεν ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ προσδιορίσωμεν τίνα τῶν δύο τούτων τύπων πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα, ἐπειδὴ οὐδέτερος τούτων εἶναι ἐν χρήσει σήμερον* ἀναπληροῦται δὲ ἡ ἑλλειψις αὕτη διὰ τοῦ ῥήματος *manquer** οἷον, *cet ami ne vous faudra point au besoin*, ὁ φίλος οὗτος δὲν θὰ σοὶ λείψῃ ἐν ἀνάγκῃ, ἀντὶ τοῦ *cet ami ne vous manquera point* ᾤ. παρ' ἡμῖν ἐξηγεῖται ὅτι διὰ τοῦ, ὀλίγου δεῖν, ὀλίγον ἔλειψε· *j'ai failli tomber*, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω, ἢ ἐκινδύνευσαν νὰ πέσω, ὅτι παρ' ὀλίγον ἐπιπτον* ἄλλως ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει τὴν αὐτὴν ῥίζαν τοῦ *falloir*, δυνατόν νὰ δανείζεται τὸν μέλλ. ὅτι ἐνεστ. ἐκ τοῦ ῥήμ. τούτου, διότι ἡ ἀναλογία ἐμφαίνει ὅτι ῥήματα τῆς τρίτης συζ. λαμβάνουσι τὸν τύπον τοῦτον τοῦ *aux*, ἢ *eux*, καὶ οὐχὶ τῆς δευτέρας, ὡς τὸ *valoir* σχηματίζει ἐνεστώτα *je vauz, tu vauz, il vaut*, καὶ μέλλοντα, *je vaudrai, tu vaudras, il vaudra** καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ *falloir*, ἔχει γ' ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστ. *il faut* καὶ τοῦ μέλλ. *il fandra*, ἅτινα δεικνύουσιν ὅτι καὶ τὸ α'. ὅτι πρὸς τῶν τοιούτων χρόνων θὰ ᾤσον ἀνάλογα τοῦ *je vauz*, ὅτι *je vaudrai** ὁμοίως ἐκ τοῦ *vouloir*, *je veux* ὁ ἐνεστ. καὶ *je voudrai* ὁ μέλλων* ἀλλὰ δὲν ἔχομεν παράδειγμα καθ' ὃ ῥήματα τῆς 6'. συζυγίας νὰ λαμβάνωσι X εἰς τὸν

ἐνεστῶτα, καὶ ν' ἀποβάλλῃσι τὸ *i* πρὸ τοῦ *i*: ὅθεν ἐκ τῶν παραδειγμάτων τὰ ὅποια δεικνύουν ὅτι μετεχειρίσθησαν συγγραφεῖς τινες τὸν τύπον *je faux, tu faux*, καὶ τὸν μέλλ. *je faudrai*, δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ τοιαῦτα εἶναι τύπος τοῦ *faillir* ἢ ἀναλογία φαίνεται πιθανωτέρα εἰς τὸ *je faillis, tu faillis*, ἢ εἰς τὸ *faille, tu failles*, νὰ σχηματισθῇ ὁπλ. τὸ ῥήμα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρτατικὸν ἐπὶ τῆς *ά*. συζυγίας· φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ τύπος τὸν ὅποιον παραδέχεται ἡ Ἀκαδημία ἀρχίζει νὰ ἐκκλίπῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οὐχ ἥττον ὅμως καὶ ὁ δευτέρος δὲν εἶναι λίαν κοινός.

44. **FÉRIR** (πλήττειν, πληγώνει)· τὸ ῥήμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ἐνεστῶτα τῆς ἀπαρεμφάτου, καὶ κυρίως εἰς τὴν φράσιν: *sans coup férir*, ἀμωχητὶ, ἀκονιστὶ (ἀκόπως, εὐκόλως κτλ.) ἐκ τοῦ ἱταλ. *ferire*· ἀπαντᾷται δὲ καὶ ἡ παθητ. μετοχ. *féru, férue* εἰς ὕψος ἀστειῶν.

45. **FLEURIR** (ἀνθεῖν) κλίνεται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς *θ'*. συζυγίας ἐπὶ τοῦ *finir* (ἴδε περὶ τοῦτου σελ. 487)· λέγεται καὶ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκμάζειν ὡς οὐδέτερον λαμβάνει βοήθητ. τὸ *avoir*.

46. **FUIR**, ἐκ τοῦ ἱταλ. *fuggire* (λατιν. *fugere*), ἑλλήν. φυγεῖν (φεύγω)· ὁ ἐνεστ. *Je fuis, tu fuis, il fuit; nous fuyons, vous fuyez, ils fuient*. παρτατ. *je fuyais, tu fuyais* κτλ. παρωχ. ὠρισμ. *Je fuis, tu fuis, il fuit; nous fuimes, vous futes, ils fuirent*. μέλλ. *je fuirai* κτλ. παθητ. μετοχ. *fui*. μετοχ. ἐνεστ. *fuyant*· ὁ παρωχ. ὠρισμ. καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ σχηματιζόμενος παρτατ. τῆς ὑποταχτ. εἶναι λίαν σπάνιοι.

Τὸ *y* τὸ ὅποιον ἀναπληροῖ τὸ *i* παρεμπέπτει πάντοτε ὅταν τὸ *i* ἔχον πρὸ αὐτοῦ *o, u, η* ἢ *a* εὐρεθῇ πρὸ τῶν προσωπ. καταλήξεων *ons η ez* ὡς *croire, croyons, j'emploie, nous employons* κτλ.

Τὸ *fuir* ἔκτος τῆς σημασίας τοῦ φεύγειν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀγγείων ἐκ τῶν ὁποίων διαρρέουσι τὰ ρευστά· οἶον, *cette bouteille fuit*, ἡ φιάλη αὕτη ῥέει (τρέχει) κτλ.

47. **GÊSIR** ἐκ τοῦ ἀρχαίᾳ *gir*, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ λατ. *jacere* κεῖσθαι (κέω), ἐν χρήσει εἰς τὸ *γ'*. πρὸς. τοῦ ἐνεστ. καὶ τοῦ παρτατ. τοῦ τε ἐνικ. καὶ πληθ. *il git* κεῖται, *ils gisent* κεῖνται, *il gisait* ἔκειτο, *ils gisaient* ἔλειντο, πολλοὶ ἀναφέρουσι καὶ πρῶτον καὶ δευτέρον πρόσωπον τῶν εἰρημένων χρόνων, καθὼς ἐπίσης καὶ μετοχ. ἐνεστῶτ. *gisant*, ἀλλ' εἶναι τόσον σπάνιον ὥστε θεωρεῖται σχεδὸν ὡς ἄχρηστον· ἐπίσης σπάνια εἶναι καὶ ἡ χρήσις τῆς ἀπαρεμφ. λέγεται κυρίως ἐπὶ πτωμάτων, ἐπὶ νεκρῶν, καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ φύλλων δένδρων κτλ. Εἰς τὰ νεκροταφεῖα ἐπὶ τῶν μνημείων ἢ πλάκων ἐπικηδεῖων ἀπαντᾷται συγχάνικ· ἡ φράσις *ci-git*, ἐνταῦθα κεῖται κτλ.

48. **HAIR** μισεῖν, ἴδε, σελ. 487.

49. **ISSIR** ἐξέρχεσθαι, κατ'έρχεσθαι, ἐκ τοῦ λατιν. *exire*, ἀπαρέμφ. περιελθόν εἰς ἀρχηρησίαν, τούτου εὐχρηστος εἶναι ἡ παθητ. μετοχὴ *issu* καταγόμενος, ἐξερχόμενος, ἀπαντᾷται εἰς ἀρχαῖα γαλλικὰ συγγράμματα ὁ παρτατικ. *j'issais*, καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος *issant*, καθὼς καὶ τὸ ἀπαρέμφατον. Τὴν σήμερον μόνον ἡ παθητ. μετοχ. τούτου εἶναι ἐν χρήσει· οἶον, *issu d'un port*

hospitalier, ἐξελθὼν ἐκ φιλοξένου λιμένος· issu d'une famille illustre, καταγόμενος ἐξ οἰκογενείας ἐνδόξου. Ἐκ τῆς μετοχῆς ταύτης γίνεται καὶ οὐσιαστικὸν θηλ. l'issue, ἡ ἐξοδος.

20. MENTIR οὐδ. ψεύδεσθαι, ἐκ τοῦ λατ. mentire, σχηματίζεται ὁμαλῶς ἐπὶ τοῦ θ'. τύπου τῆς θ'. συζυγ. κατὰ τὰς ἐν τῇ 186 σελίδι παρατηρήσεις.

21. MOURIR ἀποθνήσκειν, ἐκ τοῦ λατινικ. morior (mori), ἑλλην. μόρος (μείρομαι)· ῥῆμα ἀνώμ. οὐδ. λαμβάνον, ὡς βοηθ. τὸ être· ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς je meurs, tu meurs, il meurt, nous mourons, vous mourez, ils meurent· παρτατ. je mourais, ὁμαλός· παρωχημ. ὠρισμένος je mourus, tu mourus κτλ. ὁμαλός· παθητ. μετοχ. ἀρσ. mort, θηλ. morte, ἐκ τούτου οἱ σύνθετ. χρόνοι il est mort, ils sont morts κτλ. καὶ οἱ λοιποὶ εὐχρηστοὶ μέλλων je mourrai, tu mourras κτλ. προστακτ. meurs ἀπόθανε, qu'il meure, mourons, mourez, qu'ils meurent· ὑποτακτ. que je meure, que tu meures, que nous mourions, que vous mouriez, qu'ils meurent· παρτατ. τῆς ὑποτακτικῆς que je mourusse καὶ tu mourusses κτλ. μετοχ. ἐνεστώς mourant.

Τὴν ἀνωμαλίαν τῆς διφθόγγου ou (mourir) τραπέισις εἰς eu je meurs, ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τινὰ ἄλλα ῥήματα τῆς γ'. συζυγίας· ὅσον τὸ mourir, je meurs, ὡς θέλωμεν ἰδεῖ ἐν οἰκείῳ τόπῳ· ὁ ἐνικός ἀριθ. ἀκολουθεῖ τὸν τύπον τοῦ πρώτου προσώπου· εἰς τὸν πληθυντικὸν τὸ α'. καὶ θ'. πρόσωπον σχηματίζεται ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου, καὶ τὸ τρίτον ἀκολουθεῖ τὸν τοῦ ἐνικού, ὡς συμβαίνει εἰς πάντα σχεδὸν τὰ ἀνώμαλα· ἡ παθητ. μετοχὴ γίνεται ἐκ τοῦ ἰταλ. morto τεθνεώς (ἀποθαμμένος)· ὅπερ ἐκ τοῦ λατν. mortuus· ὁ μέλλων κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ je mourirai, je mourrai, ὡς τὸ je courirai, je courrai ἄρ. ὁ ὑποθετ. γίνεται ἐκ τοῦ μέλλοντος ὁμαλῶς, καὶ ἡ προστακτ. ἐκ τῆς ὀριστ. κατὰ τοὺς ἐκτεθέντας περὶ τῆς ἐγκλίσεως ταύτης κανόνας ἴδε σελ. 160.

22. OFFRIR προσφέρω, ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ offerire καὶ offrire (λατινικ. offere, offero, ob-fere φέρω)· σχηματίζει τὸν ἐνεστ. καὶ παρτατ. τῆς ὀριστ. ἐπὶ τῆς α'. συζ. ἴδε τὰς περὶ τούτου παρατηρ. σελ. 187· τὸ offrir ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ἀπαρέμ. ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de· il lui offreit de le conduire, τῷ προσέφερε (ἢ μᾶλλον τῷ ἐπρότεινε) νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. λαμβάνει δὲ πλάγιαν καὶ εὐθείαν συντακτικὴν, τὴν μὲν πρώτην δοτικὴν, τὴν δὲ δευτέραν αἰτιατικὴν, offrir à quelqu'un ses services προσφέρειν τινὶ τὰς ἰδίας ἐκδουλεύσεις, ὡς μέσση σημαίνει παρουσιάζομαι, παρίσταμαι ce qui s'offre aux regards du voyageur, ὅ,τι δὲ παρίσταται (παρουσιάζεται) εἰς τὰ βλέμματα τοῦ περιηγητοῦ.

23. OUIR (ἀκούειν) ἐκ τοῦ λατν. audire· εὐχρηστον κατὰ τὸν παρωχ. ὠρισμ. j'ouïs, tu ouïs, il ouït κτλ. παθητ. μετοχ. ouï· καὶ οἱ σύνθετοι χρόνοι j'ai ouï, tu as ouï, ὑπερτυντ. J'avais ouï ἄρ. ἀπαντᾶται ἐπίσης, ἀλλὰ σπανίως, ἡ ὑποστ. que j'ouïs, que tu ouïsses κτλ. ἡ συνήθης χρῆσις αὐτοῦ τοῦ ῥήματος εἶναι ἡ τοῦ παρωχ. ἀόριστου (passé indéfini) μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ dire· j'ai ouï dire, ἤκουσα νὰ λέγουν.

Tò ouïr καθὼς ἐπίσης καὶ πάντα τὰ αἰσθήσεως σημαντικά, ὅσα εἶναι ἐπι-
δεκτικὰ ἀπαρεμφάτου ἀπειταῦσι τοῦτο ἄνευ προθέσεως· ὡς, je vois pas-
ser tout le monde, βλέπω διαβαίνοντα ὅλον τὸν κόσμον· on entendait
pousser l'herbe, ἤκουέ τις βλαστάνουσιν τὴν χλόην, δηλ. ἤτο βαθυτάτη
σιωπή· je sentais remuer quelque chose sous mes pieds, ἤσθανόμην κι-
νούμενόν τι ὑπὸ τοὺς πόδας μου κτλ.

24. OUVRIR (ἀνοίγειν) ἐκ τοῦ ἰταλ. aprire (λατ. aperio)· σχηματίζεται
κατὰ τὸ offrir (ἴδε σελ. 487).

25. PARTIR (ἀναχωρεῖν)· ἴδε σελ. 488· ἐκ τοῦ λατιν. partiri (partior),
διανέμω, διαμερίζω· ἐκ τοῦ pars-partis (μέρος)· λαμβάνει συνήθως τὸ βοη-
θητικὸν être, καὶ ἐνίοτε τὸ avoir, κατὰ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ
ἐκφράσῃ ὁ μεταχειριζόμενος τοῦτο· τὸ μὲν être διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν κατὰ-
στασιν, τὸ δὲ avoir τὴν πράξιν ἢ τὴν ἐνέργειαν. Tò partir, ἔχον πρὸ αὐτοῦ
τὴν πρόθεσιν à καὶ μετ' αὐτὸ τὴν de, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ χρονικὸν ἐπὶ ῥήμα,
ἔκτοτε, ἢ μὲ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν μετὰ γενική· ὡς, à partir de cette
époque, ἔκτοτε, ἢ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης.

26. QUÉRIR (μεταπέμπομαι, στείλλω καὶ ζητῶ), ἐκ τοῦ λατιν. quaero·
σημαίνει κυρίως, ζητῶ νὰ μοι φέρωσιν ἄνθρωπον ἢ πρᾶγμα· ἐν χρήσει μόνον
εἰς τὸ ἀπαρεμφατόν μετὰ τῶν ῥημάτων, envoyer, aller, ἢ venir· envoyer
quérir quelqu'un, μεταπέμπομαι τινα κτλ. διαφέρει τοῦ chercher (ζητῶ),
τὸ ὁποῖον δεῖκνυε ὅτι δὲν εἶναι βέβαιον τὸ ἀποτέλεσμα, οὔτε χωρὶς κόπον.

27. RÉPARTIR. Tò αὐτὸ ῥήμα partir, μετὰ τοῦ μορίου re ἄνευ τόνου
ἔχει δύο σημασ. α'. ἀναχωρῶ ἐκ νέου ἢ πάλιν, καὶ β'. ἀνταπαντῶ εἰς τὴν ἀ-
πόκρισιν ἄλλου· εἰς τοιαύτην σημασίαν σχηματίζεται κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τύ-
πον σελ. 488· τὸ δὲ répartir, φέρον τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ μορίου ré, σημαίνει
διανέμω, διαιρῶ, καὶ σχηματίζεται τακτικῶς ἐπὶ τοῦ finir· ὡς, je répar-
tis, tu répartis, il répartit· nous répartissons, vous répartissez, ils ré-
partissent. παρατατ. je répartissais κτλ. παρωχ. ὥρισμ. je répartis. πα-
θητ. μετοχ. réparti. μέλλ. je répartirai κτλ. Comme il repartait pour
l'Amérique dans l'intention de ne plus revenir en Grèce il répartissait
ses meubles entre ses amis, ὡς δὲ ἀνεχώρει εἰς Ἀμερικὴν ἐπὶ σκοπῷ νὰ μὴ
ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα, διένεμεν εἰς τοὺς φίλους του τὰ ἐπιπλᾶ τα.

28. RESSORTIR· σύνθ. ἐκ τοῦ μορ. re καὶ τοῦ sortir (ἐξέρχῃσθαι) res-
sortir (ἐπανεξέρχομαι, ἐξίρχομαι ἐκ νέου)· σημαίνει προσέτι τὸ, ἀναδεικνύω,
καθιστῶ ἐπαιθητότερον, καταφανέστερον κτλ. Cette ingratitude envers son
bienfaiteur fait mieux ressortir son injustice, ἡ ἀχαριστία αὕτη πρὸς τὸν
εὐεργέτην αὐτοῦ, καταφανεστέραν καθίστησι τὴν ἀδικίαν. Εἰς τὰς δύο ταύτας
σημασίας τὸ ῥήμα ressortir σχηματίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ sortir (ἴδε σελ.
488). Ressortir δὲ κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐξαρτᾶσθαι, τοῦ ἀνέκειν εἰς ὥρι-
σμένην τινὰ δικαιδοσίαν ἔλ. σχηματίζ. ὁμαλῶς ἐπὶ τοῦ finir· je ressortis,
tu ressortis, il ressortit· nous ressortissons, vous ressortissez, ils res-
sortissent. παρατατ. je ressortissais κτλ. παρωχ. ὥρισμ. je ressortis κτλ.

πληθυντ. nous ressortimes κτλ. οἷον, de quel tribunal faut-il donc que cette affaire ressortisse? εἰς ποῖον λοιπὸν δικαστήριον ἀνήκει ἡ ὑπόθεσις αὕτη; ὁτλ. εἰς τίνος δικαστηρίου τὴν δικαιοδοσίαν ἀνήκει ἡ ὑπόθεσις αὕτη;

29. RETENIR (ἴσχω, ἀναστέλλω, κατέχω), ἐκ τοῦ λατιν. tenere (teneo) ἐξ οὗ τὸ ἰταλ. ritenere· σχηματίζεται ὡς τὸ ἀπλοῦν tenir, ἴδε κατωτ.

30. SAILLIR (ἐξεχειν, καὶ ἀναθρύειν), ἐκ τοῦ ἰταλ. salire (λατιν. saltus). ἑλλ. ἄλτο (ἄλλομαι). Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει δύο σχηματισμούς· κατὰ τινὰς κλίνεται ἐπὶ τῆς ἀ. συζυγίας· je saille, tu sailles, il saille κτλ. ὅταν σημαίνει τὸ ἐξέχω (προβέβλημαι), ἀλλὰ καὶ τότε μόνον κατὰ τὸ γ'. πρῶσωπον τοῦ ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ· τὸν δὲ μέλλοντα σχηματίζει il saillera· ὡς συνώνυμον δὲ τοῦ jaillir (ἀναθρύειν) σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ finir· je saillis κτλ. πλθ. nous saillissons κτλ. ἐν χρήσει κατὰ τὸ γ'. πρῶσωπον· ὡσαύτως καὶ ἡ παθητ. μετοχ. sailli, ἐξ ἧς οἱ σύνθετοι χρόνοι· ἀπαντᾶται δὲ καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. saillissant, ἐξέχων, ἐξέχουσα, ἐξέχον.

31. SENTIR (αἰσθάνομαι)· ἐνεστ. je sens, σχηματίζεται ὁμαλῶς ἐπὶ τοῦ partir κατὰ τὰς ἐν τῇ 486 σελ. παρατηρήσεις· λαμβάνει ὡς βοηθητικὸν τὸ avoir, ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἐκπέμπειν πνοήν, ὁσμὴν (τὸ κοινῶς λεγόμενον μυρίζει)· σχηματίζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ σύνθετον, ὡς pressentir (προαισθάνομαι), consentir (συναινῶ), ressentir (ἐπαισθάνομαι).

32. SERVIR (ὕπηρετεῖν, χρησιμεύειν)· ἐνεστ. je sers, tu sers κτλ. ὡς τὸ partir· λαμβάνει δὲ ὡς βοηθητικὸν τὸ avoir κατὰ τὰς ἐν τῇ 486 σελ. ἐκτεθείσας παρατηρήσεις.

33. SOUFFRIR (ὕποφέρειν), ἐκ τοῦ ἰταλ. soffrire καὶ κατὰ συγκοπὴν soffrire (λατιν. suffero, sub-fero, ὑπὸ-φέρω)· καὶ ἐνταῦθα τὸ ληκτικὸν σύμφωνον τῆς προθέσεως ἐξομοιοῦται μὲ τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον τοῦ ῥήματος, καὶ διὰ τοῦτο γράφεται μὲ δύο ff. Τὸ ῥῆμα τοῦτο, ἐπομένου ἀπαρεμφάτου, λαμβάνει τὴν πρόθεσιν de ἢ τὴν à· On souffre à voir ou de voir des malheureux qu'on ne peut pas secourir. Souffrir que, ἀπαιτεῖ ὑποτακτικὴν· souffrez qu'il vienne, ἀνέχθητε ἵνα ἔλθῃ κτλ.

34. TENIR (κρατεῖν) ἐκ τοῦ τείνω καὶ VENIR (ἔρχεσθαι)· τὰ δύο ταῦτα ῥήματα ἔχουσι τὸν αὐτὸν σχηματισμόν. Τὸ μὲν πρῶτον γίνεται ἐκ τοῦ λατιν. teneo (ἑλλιν. τείνω, τένω)· ὁ ἐνεστώς παρεμβάλλει κατὰ τὸν ἐνικὸν ἐν ἰ μεταξὺ τοῦ t ἢ τοῦ v καὶ τοῦ e, ὅπερ φαίνεται καὶ εἰς τὴν ἰταλ. κατὰ τὸ β'. καὶ γ'. πρῶσωπον τοῦ ἐνικοῦ τοῦ venir, tu vieni, egli viene· je tiens, tu tiens, il tient· ὁ πληθυντ. ἐκ τῆς ἀπαρεμφ. nous tenons, vous tenez, τὸ γ'. πληθ. ἐκ τοῦ ἐνικ. ils tiennent· ὁμοίως καὶ τὸ venir· παρατηρεῖται ὅτι εἰς τὸ πληθυντ. γ'. πρῶσωπον διπλασιάζεται τὸ n κατὰ τὸν κανόνα τῶν ἐπιθέτων ὅπου τὸ n εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο e ἀφώνων, διπλασιάζεται, ἐκτὸς τῶν ῥημάτων τῆς ἀ. συζυγίας· ὁ παρατιτ. τοῦ tenir καὶ venir, ἐκ τοῦ πληθυντ. ἀ. προσώπου τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀρις. je tenais, je venais, ὁμαλῶς· ὁ παρῶχ. ὠρισμ. je tins, tu tins, il tint· nous tiames, vous tintes, ils tinrent· ὁμοίως καὶ τὸ venir. je vins κτλ. ἡ παθητ. μετοχ. tenu, venu, ἐξ ὧν οἱ σύνθετοι χρό-

νοι· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὡς ἐνεργητικὸν λαμβάνει τὸ avoir· j'ai tenu κτλ. τὸ δὲ venir, ὡς κινήσεως σημαντικόν, λαμβάνει τὸ être· je suis venu κτλ. ὁ μέλλων ἀκολουθεῖ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. je tien, ἀποβάλλων πρῶτον τὸ s, δηλ. τὴν κατάληξιν τοῦ á. καὶ é'. προσώπου τοῦ ἐνεστώτος, καὶ προσλαμβάνων τὸ rai, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κατάληξιν· ἀλλ' ἐπειδὴ συμπίπτει η πρὸ τοῦ r, παρεντίθεται τὸ ὀδοντοπρόφερτον d μεταξὺ τούτων, καὶ γίγνεται je tiendrai, je viendrai κτλ. καθὼς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀνέρος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνρὸς, καὶ τῇ παρεθέσει τοῦ ὁ ἀνδρός· ὁ λοιπὸς σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος εἶναι εὐκολος ὅταν ἔχῃ τις τοὺς ἀρτικικοὺς τῆς ὀριστικῆς χρόνου· ἡ ὑποτακτικὴ que je tiennes, que tu tiennes κτλ. πληθ. que nous tenions, que vous teniez, qu'ils tiennent.

35. TRESSAILLIR (σκιρτῶ, σφαδάζω)· σχηματίζεται ἐπὶ τῆς á. συζυγίας, ἐκτὸς τοῦ prétérit défini, τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς, καὶ τῆς παθητ. μετοχ. ἐξ ἧς οἱ σύνθετοι χρόνοι· ὁ μέλλ. je tressaillirai, ὡς τὸ cueillirai κτλ. κατὰ δὲ τὴν Ἀκαδημίαν παραλήγει τὸ i, je tressaillirai· λέγεται καὶ ἐπὶ χαρᾶς καὶ ἐπὶ τρόμου· tressaillir de joie, σκιρτῶ ἀπὸ χαρᾶν, καὶ tressaillir d'effroi, ὑπὸ τρόμου· λεγόμενον δὲ ἀπολύτως, δηλ. ἀνευ συμπληρώματος, ἐκλαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ τρόμου ἢ ἀπεχθείας· il tressaillit.

36. VENIR, (ἔρχομαι ἐκ τοῦ λατιν. venio (ἐλλ. βαίνω) ἴδε ἀνωτέρω εἰς τὸ TENIR.

Τὸ venir χρησιμεύει ὡς βοηθητικὸν πρὸς σχηματισμὸν χρόνων τινῶν ἵνα ἐκφράσῃ τὴν πρὸ ὀλίγου γινομένην πράξιν· οἷον, il vient de partir, πρὸ μικροῦ ἀνεχώρησε· Je viens de lui parler, πρὸ ὀλίγου τῷ ὁμίλησα κτλ. πρὸς ἐκφράσιν τοῦ παρωχημένου ὀρισμένου καὶ τοῦ παρατατικοῦ εἰς τὴν ὁποίαν περίστασιν μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι τὸν ἐνεστώτα ἢ τὸν παρατατικὸν τοῦ venir, μετὰ τὸ ὁποῖον τίθεται ἀμέσως ἡ πρόθεσις de καὶ μετ' αὐτὴν τὸ ἀπαρέμφατον.

37. VÊTIR (ἐνδύεσθαι), τὸ ἰταλ. καὶ λατ. vestire (ἐσθῆς)· τὸ s ἀναπληροῦται διὰ τῆς περισπωμένης· ὁ ἐνικ. je vêts, tu vêts, il vêt· πληθ. nous vêtons, vous vêtez, ils vêtent· εἶναι ὀλίγον ἐν χρήσει, ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ je m'habille κτλ. τινές, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Βολταῖρ, σχηματίζουσι τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐπὶ τοῦ finir τῆς αὐτῆς συζ. je vêtis, tu vêtis κτλ. nous vêtiſsons κτλ. λέγεται καὶ ὡς μέσον se vêtir καὶ τότε ἀπαιτεῖ τὴν de πρόθ. se vêtir de laine, de soie κτλ. ἐνδύομαι μάλλινα, μεταξωτὰ κτλ. εἰς τὸν ἐνεργητ. τύπον je vêts, ἀπαιτεῖ αἰτιατ. il vêt un habit rouge.

Μεταξὺ τῶν ὁμαλῶν ῥημάτων τῆς é'. συζυγίας παρατηρητέον ὅτι τὰ κατελήγοντα εἰς chir, dir, tir, καὶ gir (ἐκτὸς τοῦ gésir ἢ gir, τὰ εἰς nir (ἐκτὸς τοῦ tenir καὶ venir) εἶναι πάντε ὁμαλὰ, καὶ σχηματίζονται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ finir· οἷον, réfléchir, franchir, rafraichir, bondir, arrondir, approfondir, blottir, surgir, rougir, unir, hennir, fourbir.

Παραξ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων τῆς Γ'. συζυγίας.

Ἀπαρέμ- φατον.	Ἑνεστῶς ὀριστική.	Παρωχ. ὠρισμένος.	Παθητ. Μετοχ.	Μέλλων.	Μετοχῇ ἐνεστῶς.
apparoir	il appert	—	—	—	—
s'asseoir	je m'assieds	je m'assis	assis, chu	je m'assiérai	s'asseyant
choir	—	—	—	—	—
comparoir	(*)	—	—	—	—
déchoir	je déchois	je déchus	déchu	decherrai	déchéant
échoir	... il échoit	j'échus	échu	—	—
émouvoir	j'émeus	j'émus	ému	j'émouvrai	émouvant
falloir	il faut	il fallut	fallu	il faudra	—
mouvoir	je meus	je mus	mû	je mouvrai	mouvant
pleuvoir	il pleut	il plut	plu	il pleuvra	pleuvant
pourvoir	je pourvois	je pourvus	pourvu	je pourvoirai	pourvoyant
pouvoir	je puis & je peux	je pus	pu	je pourrai	pouvant
prévaloir	je prévaux	je prévalus	prévalu	je prévaudrai	prévalant
ravoir	(**)	—	—	—	—
s'asseoir	je m'assieds	je m'assis	assis, assise	je m'assiérai καὶ je m'asseyerai	s'asseyant
savoir	je sais	je sus	su	je saurai	sachant
seoir	—	—	sis	—	séant
seoir	il sied	—	—	il siéra	séyant
souloir	Impar. il soulait	—	—	—	—
surseoir	je surseois	je sursis	sursis	je sursoirai	sursoyant
valoir	je vaux	je valus	valu	je vaudrai	valant
voir	je vois	je vis	vu	je verrai	voyant
vouloir	je veux	je voulus	voulu	je voudrai	voulant

Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας.

4. APPAROIR (φαίνεσθαι) ἀντὶ τοῦ apparaitre (λατ. apparère) ἐν χρήσει ἐπὶ δικαστηρίων, καὶ μόνον τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὀριστικῆς καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ῥῆμα faire: s'il appert que s'est lui qui a acheté le blé. Ἐὰν μὲν ὠνημένος ἐκεῖνος τὸν σίτον φαίνεται. Il appert que, ὁῦλον ἐστὶν ὡς . . .

(*) Ἴδε κατωτέρω παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων τῆς τρίτης εἰς τὸ apparoir.

(**) Τὸ ravoir ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον.

Εἰς τὴν αὐτὴν πηγὴν τοῦ λατ. *parère* ἀνήκει καὶ τὸ *comparoir*, περιελθὼν ἤδη εἰς παντελῇ ἀχρησίαν· ἀπαντᾶται δὲ εἰς ἀρχαῖα συγγράμματα εἰς μόνην τὴν ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν ἀντὶ τοῦ *comparaitre* ἐμφανίζεσθαι.

2. S'ASSEOIR (καθεζεσθαι), ἰταλ. *sedersi*, λατιν. *sedeo*, ἔζω (ρίζ. *ēd*), σχηματίζεται ὡς μέσον· ὁ ἔνεστ. *je m'assieds, tu t'assieds, il s'assied* (φυλάττει τὸν χαρακτήρα τοῦ λατιν. ὅθεν παράγεται)· πληθ. *nous nous asseyons, vous vous asseyez, ils s'asseient, ή ils s'asseyent*. παρατατ. *je m'asseyais, tu t'asseyais* κτλ. παρωχ. ὠρισμέν. *je m'assis, tu t'assis, il s'assit*· nous nous assimes, vous vous assites, ils s'assirent. μετοχ. παθητ. ἄρσεν. *assis*, θηλ. *assise*· οἱ σύνθετοι χρόνοι, *je me suis assis, tu t'es assis* κτλ. μέλλ. *je m'assiérai* καὶ *je m'asseyerai*. ὑποθετ. *je m'assiérais* καὶ *je m'asseyerais*. προστατ. *assieds-toi, qu'il s'asseye*· *asseyons-nous, asseyez-vous, qu'ils asseyent*. ὑποτακτ. *que je m'asseye, que tu asseyes, qu'ils asseye*· *que nous nous asseyions, que vous vous asseyiez, qu'ils s'asseyent*. παρατατ. *que je m'assisse, que tu t'assises, qu'il s'assit* κτλ. ἀπαρέμφ. *s'asseoir*. παρωχ. *s'être assis*. μετοχ. ἔνεστ. *s'asseyant* καὶ *s'étant assis*, ἡ *assise*· εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθ. *ad* τῆς ὁποίας τὸ *d* ἐξομοιοῦται πρὸς τὸ ἀρκτικὸν φωνῆν τοῦ ῥήματος.

Ἡ Ἀκαδημία ἐπιτρέπει νὰ σχηματίζεται τὸ ῥῆμα τοῦτο καὶ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον, ὡς τὸ μεταχειρίζονται εἰσέτι πολλοὶ τῶν Γάλλων καὶ ὁμιλοῦντες καὶ γράφοντες; *j'assois, tu assois, il assoit, nous assoyons, vous assoyez*· *ils assoient*, ὁ παρατ. *j'assoiais*· ὁ μέλλων *j'assoirai*· προς. *assois* κτλ. μετοχ. ἔνεστ. *assoyant*· ἀλλ' ὁ ἀνωτέρω ἐκτιθεὶς σχηματισμὸς εἶναι ὁ τελειότερος καὶ προτιμότερος.

3. CHOIR (πίπτειν) ἐκ τοῦ λατ. *cadere* (κάτω) ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν ἀπαρέμφατον, συνήθως μάλιστα μετὰ τοῦ *se laisser choir*· ὅταν πίπτῃ τις ὑπὸ τοῦ βάρους, τρόπον τινά, τοῦ σώματός τι· ἀπαντᾶται ὡσαύτως καὶ ἡ παθητ. μετοχὴ *chu* μετὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος *il est chu en pauvreté* περιέπεισεν εἰς πτωχίαν.

4. COMPAROIR (ἐμφανίζεσθαι)· ἴδε ἀνωτ. εἰς τὸ APPAROIR.

5. DÉCHOIR ἐκπίπτειν ἐκ τοῦ *choir* καὶ τοῦ *dé* ἐπιτατικοῦ· ὁ ἔνεστ. σχηματίζεται ὡς ὁ τοῦ *voir*: *je déchois, tu déchois, il déchoit, nous déchoyons*· vous déchoyez, ils déchoient ὁ παρατατ. *je déchoyais* ἀλλ' εἶναι ἀχρηστο· ὁ παρωχ. ὠρισμένος *je déchus tu déchus* κτλ. ἡ παθητ. μετοχ. *déchu* ὅθεν οἱ σύνθετοι χρόνοι· ὁ δὲ μέλλων *je décherrai* κτλ. ἡ μετοχ. τοῦ ἔνεστ. *déchant*· ὅν εἶναι ἐν χρήσει. Ἐπομένου οὐσιαστ. τὸ *déchoir* λαμβάνει πρὸ τούτου τὴν προθ. *de*· ὅσον *déchoir de son rang, de sa gloire* κτλ. ἐκπίπτειν τοῦ βαθμοῦ, τῆς δόξης κτλ. Ἐνίοτε δὲ λαμβάνει καὶ τὴν πρόθ. *dans*· *il déchoit dans l'épinion publique*. Ἡ παθητ. μετοχ. *déchu* ἀντιστοιχεῖ πολλάκις πρὸς τὸ ἡμέτερον « ἐκπτώτος.

6. ÉCHOIR (συμβαίνειν, λήγειν) ἐκ τοῦ λατ. *excidere* ὁ ἔνεστ. σχηματίζεται ὡς ἔγγιστον ὡς τὸ ἀνωτέρω *déchoir* μετὰ τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν αὐτὴν παρα-

γνωγὴν, j'échois, tu échois, il échoit καὶ il échet, nous échoyons, vous échoyez ils échoient. ὁ παρατατικός, ὅν καὶ δὲν ἀναφέρονται παραδείγματα τούτου, δύνανται νὰ σχηματισθῇ κατὰ δύο τρόπους· ἢ ἐκ τοῦ α'. πληθυντικού προσώπου τοῦ ἐνεσ. nous échoyons, καὶ τότε γίνεται je choyais, ἢ ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστώτος échéant, καὶ τότε θὰ εἶναι j'échéais tu échéais κτλ. τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὸν δεύτερον τύπον τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ ἐνεστώτος il échet· ὁ παρῶχ. ὠρισμένος j'échus, tu échus κτλ. ἢ παθητ. μετ. échu, ὁ μέλλων j'echerai καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεστώτος échéant λέγεται κυρίως καὶ ἐπὶ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας Ce billet écherra dans tel temps· τὸ γραμματίον τοῦτο λήγει (θέλει λήξει) τὸν δεῖνα καιρὸν· le cas échéant τυχούσης περιστάσεως.

7. EMOUVOIR (συγκινεῖν ἴδε κατωτέρω τὸ ἀπλοῦν mouvoir).

8. FALLOIR (δεῖν, εἶναι χρεῖα) ἐκ τοῦ λατ. Fallerre (σφάλλω) ῥῆμα τριτοπρόσωπον il faut δεῖ (πρέπει) il fallait ἔδει, ἔπρεπε il fallut καὶ il a fallu ἔδωκε (ἐχρειάσθη) il faudra δεήσει (θὰ χρειασθῇ ἢ θὰ γέινει ἀνάγκη) il faudrait θὰ ἦτον ἀνάγκη (ἤθελεν εἶσθαι ἀνάγκη): ὑποτακτικὴ ἐνεστ. qu'il faille, παρ. qu'il fallût. Ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ἀπαρέμφατον ὅταν δὲν προσδιορίζεται τὸ ὑποκείμενον τούτου· ὅσον il faut travailler pour vivre, pour s'instruire πρέπει νὰ ἐργάζεται τις διὰ νὰ ζῇ, διὰ νὰ ἐκπαιδεύηται κτλ. ὅταν δὲ προσδιορίζεται τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἐπομένου ῥήματος, τοῦτο τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν· ὥς, il faut que vous travailliez, πρέπει νὰ ἐργάζεσθε· il fallait qu'il y allât lui-même, ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

9. MOUVOIR. (κινεῖν) ἰταλιστὶ muovere (λατ. moveo, movere ἑλλ. μῶω καὶ μὲ τὸ αἰολικὸν διγῆμα μωῶ-μονο· ἐνεστ. ὀριστ. je meus, tu meus il meut, nous mouvons, vous mouvez, ils meuvent παρ. je mouvais κτλ. παρῶχ. ὠρισμένος je mus, tu mus κτλ. παθητ. μετοχ. ἄρσεν. mû θηλ. mue (κεκινημένος, κεκινημένη) μέλλων je mouvrai μετοχ. ἐνεσῶς mouvant προστ. meus qu'il meuve. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κλίνεται καὶ τὸ émouvoir συγκινῶ (λατ. emovere).

40. PLEUVOIR (βρέχειν εἶναι) λατιν. pluere (pluo πλύω) je pleus, tu pleus il pleut κτλ. σχηματίζεται μὲν ὁμαλῶς καθ' ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὰς ἐγκλίσεις ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον, il pleut βρέχει· il pleuvait, ἔβριχε, il plut καὶ il a plu ἔβρεξε· il avait plu εἶχε βρέξει ἢ ἔβριχε πρὸ πολλοῦ, il pleuvra θὰ βρέξει, qu'il pleuve ἄς βρέχῃ ἢ ἄς βρέξῃ κτλ. ἢ παθ. μετοχ. plu μένει ἀμετάβλητος, μετοχ. ἐνεστ. pleuvant. Λέγεται δὲ μεταφορικῶς καὶ εἰς πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον· les flèches pleuvaient sur nos têtes, τὰ βάλαι, αἱ σφαῖραι (βόμβαι) κατέπιπτον ὥς βροχὴ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν.

44. POURVOIR (πρόνοιαν ποιεῖσθαι, προνοεῖν), ἐκ τοῦ λατιν. provideo, providere, σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως pro (πρὸ) καὶ video (ἴδω, εἶδω)· ὁ ἐνεσῶς τῆς ὀριστικῆς σχηματίζεται ὥς τὸ ἀπλοῦν voir· je pourvois, tu

pourvois, il pourvoit· nous pourvoyons, vous pourvoyez, ils pourvoient.
παρ.τ. je pourvoyais κτλ. παρ.φ.χ. ὀρισμέν. je pourvus, tu pourvus κτλ.
ἐνφ. τὸ ἀπλοῦν voir εἶναι je vis, tu vis κτλ. παθ.τ. μετοχ. pourvu, ἐξ ἧς
οἱ σύνθετοι χρόνοι ὅτινες εἶναι ὅλοι εὐχρηστοί· ὁ μέλλ. je pourvoirai, δια-
φέρει τοῦ je verrai (ἐκ τοῦ ἀπλοῦ voir). μετοχ. ἐνεστ. pourvoyant.

Τὸ ῥῆμα pourvoir ἐπομένου ἀψύχῃ οὐσιαστικοῦ ἀπαιτεῖ δοτικὴν (à ἡ au, aux)· pourvoir aux besoins de quelqu'un, ἐπαρκῶ εἰς τὰς χρεῖας τινός· λαμβάνει δὲ αἰτιατικὴν προσώπου καὶ πлагίαν συντακτικὴν πράγματος μετὰ τῆς προθέσεως de· οἶον, pourvoir les malheureux de ce qui leur est nécessaire, χορηγῶ εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἔχουσιν ἀνάγκην. Ὅταν καὶ αἱ δύο συντακτικαὶ τοῦ ῥήματος εἶναι ἄψυχα, ἡ μὲν πρώτη, ἣτις ἐπέχει τὸν τόπον εὐθείας, ἐκφράζεται διὰ δοτικῆς, ἡ δὲ ἑτέρα ἣτις ἐμφαίνει τὸ ἐκ αἴνος χορηγεῖται τι, ἐκφράζεται διὰ τῆς de προθέσ. (ἀφαιρετικῆς)· οἶον, pourvoir à la subsistance de l'armée de ses propres ressources, ἡ μᾶλλον, pourvoir de ses propres ressources à la subsistance de l'armée, χορηγῶ ἐξ ἰδίων (μέσων) τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ στρατοῦ· ἡ ἐλληνικώτερον, ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας τὸν στρατὸν ὀφωσιάζω.

42. POUVOIR δύνασθαι, ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ potere (λατιν. posse, possum, σύνθετον ἐκ τοῦ potis ἰσχυρὸς, καὶ sum εἰμι=δύναμαι, τὸ δὲ potis ἐκ τοῦ πόθος), ὁ πόθος εἶναι ἡ δύναμις, ἡ μᾶλλον ἡ αἰτία, καὶ ἡ δύναμις τὸ ἀποτέλεσμα· ἐνεστ. τῆς ὀριστικῆς πάσχει ἀνωμαλίας τινὰς ἀναλόγους τῶν τοῦ mouvoir· je puis, καὶ je peux, tu peux, il peut· nous pouvons, vous pouvez, ils peuvent· παρ.τ. je pouvais ὁμαλῶς· παρ.φ.χ.μ. ὀρισμένος je pus, tu pus κτλ. παθ.τ. μετοχ. pu δεδωνημένον· ὅλοι οἱ σύνθετοι χρόνοι εἶναι εὐχρηστοί, λαμβάνοντες τὸ βοηθ. avoir· μέλλων je pourrai εἶναι ἀνώμαλος ἀντὶ τοῦ je pourrai ὑποθετ. je pourrais· δὲν ἔχει προστακ. ὑποτακ. ἐνεστ. qui je puisse, qui tu puisses, qu'il puisse. que nous puissions ἤ. παρ.τ. que je pusse, que tu pusses κτλ. μετοχ. ἐνεστ. pouvant.

Περὶ τῆς ἀναλογίας τοῦ pouvoir, mouvoir καὶ vouloir, ἴδε τὰς εἰς τὸ mouvoir σημειώσεις. Τὰ α'. πρόσωπον ἔχει δύο τύπους je puis καὶ je peux, ὁ πρῶτος εἶναι συνθέστερος, ἐπὶ ἐρωτήσεως δὲν λέγεται, ὁ β'. puis-je καὶ οὐχὶ peux-je· ὅταν τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκφράζεται ἀρνητικῶς ἐπομένου ἀπαρεμφ. παραλείπεται τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον ὡς ἐπὶ τοῦ savoir (ἴδε τὸ ῥῆμα τοῦτο)· εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ τὰ ῥήματα user καὶ cesser· τὸ ῥῆμα pouvoir λέγεται καὶ ὡς τριτοπρόσωπον ἢ ἀπρόσωπον, ἀλλὰ τότε λαμβάνει τὴν αὐτοπαθῆ ἀντωνυμίαν se καὶ λέγεται μόνον εἰς τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον· οἶον, il se peut, δύναται, ἀντὶ τοῦ εἶναι δυνατόν· il se pourrait bien θὰ ἦτο δυνατόν, ἀντὶ τοῦ εἶναι δυνατόν· τὸ ῥῆμα pouvoir ἐνώνεται, κατὰ τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ ὑπαρκτικοῦ être, δι' ἐνωτικῆς γραμμῆς, peut-être, λαμβάνον ἐπιρρήματικὴν σημασίαν, ἴσως εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν πρέπει νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ῥῆμα pouvoir δηλ. δὲν πρέπει νὰ εἴπωμεν γαλλιστὶ

peut-être, pourra-t-il réussir, ἴσως δυνηθῇ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἀλλὰ peut-être réussira-t-il κτλ.

Τὸ ῥῆμα pouvoir, χρησιμεύει ὡσαύτως πρὸς ἔκφρασιν τῆς εὐκτικῆς, ἴδε ἔγκλισις εὐκτική. σελ.

43. PRÉVALOIR (ὑπερισχύνειν), σύνθετον ἐκ τῆς pré καὶ τοῦ valoir, ἐκ τοῦ λατιν. praevalere (praevalere). ὀριστ. ἐνεστ. je prévaux, tu prévaux, il prévaut nous prévalons, vous prévalez, ils prévalent. ὁ παρατατ. je prévalais κτλ. παρωχ. ὄρισμ. je prévalus, tu prévalus κτλ. παθητ. μετοχ. prévalu, prévaluë. μέλλ. je prévaudrai. προστακτ. prévaux, qu'il prévale. ὑποτακτ. que je prévale, que tu prévaies, qu'il prévale κτλ. μετοχ. ἐνεστ. prévalant. Σχηματίζεται ὡς τὸ ἀπλοῦν valoir, ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ. ὅστις εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο προσλαμβάνει τὸ ἰ πρὸ τοῦ l' que je vaille, que tu vailles κτλ. ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

Τὸ ῥῆμα prévaloir λαμβάνει τὴν πρόθεσιν sur ἢ contre. La partie ne peut prévaloir sur le tout, τὸ μέρος δὲν ὑπερισχύνει τοῦ ὅλου· la loi doit prévaloir contre les abus, ὁ νόμος ὀφείλει νὰ ὑπερισχύῃ τῶν κατὰχρήσεων. Ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ πλεονάζει· ὅσον, cette affection prévaut chez les vieillards, τὸ πάθος τοῦτο πλεονάζει παρὰ τοῖς γέρονσι. Εὐρίσκεται ὡσαύτως καὶ ὡς μέσον· se prévaloir d'une chose, ὠφελοῦμαι ἐκ τίνος πράγματος· ἢ παθητ. μετοχ. τοῦ πρώτου ὡς σὺδετέρου μένει ἀμετάβλητος, τοῦ δὲ μέσου συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐσιαστ. εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται· nous nous sommes prévalus, elles se sont prévaluës.

44. RAVOIR (ἀνακτῶ, ἀναλαμβάνειν), σύνθ. ἐκ τοῦ re (πάλιν) καὶ avoir (ἔχειν)· ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον· εἰς τινα μέρη τῆς Γαλλίας μεταχειρίζονται καὶ τὸν ἐνεστώτα καὶ τὸν μέλλοντα, καθὼς καὶ τὴν παθητ. μετοχ. ἀλλ' ἢ Ἀκαδημίᾳ ἀποκαλεῖ τὰ τοιαῦτα βερβαρισμούς.

45. S'ASSEOIR (ταῦτὸ τῷ ἀνωτέρ. ὑπ' ἀριθμ. 2).

46. SAVOIR εἰδέναι (ἡξεύρω), ἐκ τοῦ ἰταλ. sapere (λατ. sapio, sapere) ἐκ τοῦ ἑλλην. σαφής (σαφέ-ω), ὁ ἐνεστώς je sais, tu sais, il sait nous savons, vous savez, ils savent· παρατ. je savais κτλ. παρωχ. ὄρισμ. je sus, tu sus κτλ. παθητ. μετοχ. su· ὅλοι οἱ σύνθετοι χρόνοι εὐχρηστοί· μέλλων je saurai, tu sauras (ἴδε τὸ ῥῆμα avoir), ὑποθετικ. je saurais· (ἅμα γνωρίζει τις τὸν μέλλοντα, ὁ ὑποθετ. ἐννοεῖται εὐκόλως· ὅθεν πολλάκις παραλείπεται)· προστακτ. sache ἡξευρε, ἢ μάθε· ἴδε τὸ ῥῆμα avoir ἢ être περὶ τῆς σχέσεως τῆς προστ. καὶ ὑποτακτ. que je sache, que tu saches κτλ. παρατ. καὶ je susse que tu susses κτλ. μετοχ. ἐνεστώτος sachant.

Τὸ savoir ἀπαιτεῖ ἀπαρέμφατον ἄνευ προθ. ὅταν τοῦτο (τὸ ἀπαρέμ.) ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ savoir· ὅσον, vous savez parler, il sait écrire κτλ. ἡξεύρει νὰ ὁμιλῇ, ἡξεύρει νὰ γράφῃ κτλ. ὅταν τὸ savoir ἐκφράζεται ἀρνητικῶς, ἐπομένου ἀπαρεμφάτου, παραλείπεται τὸ εἶναι ἀρνητικόν· ὅσον je ne saurais vous le dire δὲν δύναμαι ἢ δὲν ἤθελον ἡξεύρει νὰ σοῦς τὸ εἶπω, ὅπου τὸ savoir ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ pouvoir. Ὅταν τὸ ἐξαρτώμενον ἐκ

τοῦ savoir ῥῆμα ἀναφέρηται εἰς ἄλλο πρόσωπον τότε τίθεται εἰς ὀριστικὴν προηγουμένου τοῦ συνθέσμου *que*· οἷον, *je sais qu'il avait écrit*, ἤξεύρω ὅτι εἶχε γράψει, ἢ ὅτι ἔγραψε πρὸ πολλοῦ.

47. **SEOIR** πρέπειν, ἀρμόζειν, ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν τοῦ ἀνωτέρω *asseoir* ἐκ τοῦ *sedeo*, ἀπαντᾶται ὡς ἀπρόσωπον καὶ τότε ὑποκείμενον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφ. ὅθεν ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον τῶν ἀπλῶν χρόνων τῆς ὀριστ., καὶ τοῦ ἐνεσ. τῆς ὑποτακτικῆς· οἷον, *il ne vous sied point de vous conduire ainsi* δὲν σοὶ ἀρμόζει παντάπασιν τὸ νὰ φέρησαι τοιοῦτοτρόπως· ὁ παρατατ. *il séyait*· παρωχ. ὠρισμ. δὲν ἔχει· ὁ μέλλων *il siéra*· ὑποθετ. *il siérait* κτλ. ὑποτακ. ἐνεστώς *qu'il siée* ἀπαντᾶται δὲ καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τοῦ τρίτου προσώπου ὅταν τὸ ῥῆμα ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ὠρισμένον ὑποκείμενον (ἄψυχον)· οἷον, *ces fleurs, ces ornements lui siéront bien*: τὰ ἄνθη, τὰ κοσμήματα ταῦτα θὰ ἀρμόζουν καλῶς εἰς αὐτήν· (εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἐκφράζομεν συνήθως τὴν ἰδέαν ταύτην διὰ τοῦ ῥήματος ὁμοιάζει, ῥμοιάζει), *cela vous sied bien* τοῦτο σοῦ ῥμοιάζει, καὶ κοινότερον *soû stékee kalá*· ὃν δὲ ταυτοσίμημον τοῦ ἡμετέρου, προσήκει, ἀναπληροῦται καὶ διὰ τοῦ *aller* καὶ διὰ τοῦ *convenir*, ἢ *être convenable*.

48. **SEOIR** ἐδρεῦναι (ταῦτὸ τῇ ἀνωτέρῳ) σημαῖνον τὸ συγκαθῆναι, εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, εἰς τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος, *séant* ἐδρεῦναι, συγκαθήμενος, καὶ σπανίως εἰς τὸν παθητικὸν τύπον τῆς μετοχῆς *sis*· ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην ἀπαντᾶται εἰς ἀρχαῖα συγγράμματα, ἀντὶ τοῦ *asseoir*· σχηματίζεται δὲ ὡς ἐξῆς, *je siés, tu siés, il sied* (ὡς τὸ ἰταλ. *siedo, siedì, sicde* κτλ. πληθ. *nous séons, vous séez, ils séent* καὶ *je seois, tu seois, παρωχημένος ὠρισμέν. je sis, tu sis* κτλ. μέλλ. *je séerai, tu séeras*· ἐκ τοῦ *seoir* γίνεται μετὰ τῆς προθέσεως *sur*, τὸ κατωτέρω *surseoir*· ἴδε τὸ ῥῆμα τοῦτο.

49. **SOULOIR** (συνεθίζειν), ἐκ τοῦ λατιν. *solere* (*soleo*), λέξις ἀπρηχαιωμένη· ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὸν Λαφονταῖνον, ἀλλ' εἰς τὸν παρατ. *je soulais, tu soulais, il soulait* κτλ. ἀντὶ δὲ τούτου μεταχειρ. τὸ *s'habituer, s'accoutumer*.

20. **SURSEOIR** ἀναβάλλειν, ἀνατιθέναι, λέξις νομικῇ, *surseoir une affaire, un procès*, (συνηθέστερον μετὰ δοτικῆς) *surseoir au jugement* ἀναβάλλομαι δίκην, ἀναβάλλω μίαν ὑπόθεσιν (δικαστικὴν) κτλ. *surseoir à l'exécution d'un arrêt* ἀναβάλλω τὴν ἐκτέλεσιν μιᾶς ἀποφάσεως· σχηματίζεται ὁμαλῶς· ἐνεστ. *je sursois, tu sursois, il sursoit*· *nous sursoyons, vous sursoyez, ils sursoient*· παρατατ. *je sursoyais* κτλ. παρωχημ. ὠρισμέν. *je sursis, tu sursis, il sursit* κτλ. παθητικὴ μετοχὴ *sursis* (ἀρσ.) καὶ *sursise* (θηλ.)· μέλλων, *je sursoirai, tu sursoiras, il sursoira*· *nous sursoirons* κτλ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. *sursis* γίνεται καὶ οὐσιατ. *sursis* ἀναβολή· οἷον, *ordonner un sursis*, διατάττω ἀναβολὴν (ἐπὶ διαρκίων πραγμάτων).

21. **VALOIR** ἀξίζει (ἰταλ. καὶ λατιν. *valere*), ἑλλην. ἀλέω (*Faleo*-*Valeo* ἐνεστώς *je vauz, tu vauz, il vaut*· *nous valons, vous valez, ils valent*· παρατ. *je valais, tu valais* κτλ. παρωχημένος ὠρισμένος *je valus, tu valus,*

πλ. παθητικῇ μετοχῇ valu ἐξ ἧς οἱ σύνθετοι j'ai valu, j'eus valu, j'avais valu· μέλλων je vaudrai, tu vaudras, il vaudra ἀντὶ τοῦ vaulra· ἐπειδὴ συμπίπτει l πρὸ τοῦ r τρέπεται εἰς d, ὥς εἰς τὸ faudra (fal-faul-rai-fau-drai)· προστ. vaux, qu'il vaille, valons, valez, qu'ils vaillent· ὑποτακτ. ἐνεστ. que je vaille, que tu vailles, qu'il vaille· παρτατ. que je valusse κτλ. μετοχῇ ἐνεστῶς valant. Ὅπου συμβαίνει ἀποβολὴ τοῦ l ἐκεῖ ἐκτείνεται ἡ συλλαβὴ διὰ τῆς διφθόγγου au, καθὼς καὶ εἰς τὸ falloir. je faux.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ al εἰς au, valoir je vaux, εἶναι ἀρκετὰ κοινὴ εἰς τὴν γαλλ. ὥς ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ falloir· συμβαίνει εἰς πολλὰς γαλλ. λέξεις ληφθεῖσας ἐκ τῆς λατιν. ἐν ἣ εὐρίσκεται τὸ al, ὥς ἐκ τοῦ alter ἔγεινε τὸ γαλλ. autre, ἐκ τοῦ saltare τὸ sauter.

Τὸ valoir ἔχον σημασίαν τοῦ ἀξίζειν, δηλ. ὥς οὐδέτ. φυλλάττει ἀμετά-ελητον τὴν παθητ. μετοχ. valu· οἶον, ces effets lui ont valu plus de six cents francs: τὰ σκεύη ταῦτα τὰ ἐστοίχισεν ὑπὲρ τὰ ἑξακόσια φράγκα· ἔχον δὲ τὴν σημασίαν τοῦ χορηγεῖν, τοῦ παρέχειν, συμφωνεῖ κατὰ γέν. ζ ἀριθμ. μὲ τὸ οὖσ. εἰς ὃ ἀναφέρεται· οἶον, les honneurs que cette place m'a valu &c.

22. VOIR (βλέπειν, ὁρᾶν), ἐκ τοῦ λατ. video (vidēre), ἴδω (ὄρα τὸ ἀνωτέρω pourvoir)· ὁ ἐνεστ. je vois, tu vois, il voit· nous voyons, vous voyez, ils voient. παρτατ. je voyais κτλ. παρρωχ. ὄρισμ. je vis, tu vis κτλ. παθητ. μετοχ. vu· οἱ σύνθετοι χρόνοι χρήσιμοι. μέλλ. je verrai. προστακτ. vois, voyons, voyez. ὑποτακτ. ἐνεστ. que je voie, que tu voies. κτλ. παρτατ. que je visse, que tu visses κτλ. μετοχ. ἐνεστ. voyant. Τὸ voir ὥς ἐνεργ. λαμβάνει βοηθητ. τὸ avoir.

23. VOULOIR βούλεσθαι (ἐκ τοῦ λατιν. volere-vol-o=βουλ. ὀριστ. ἐνεσ. je veux, tu veux, il veut, nous voulons vous voulez, ils veulent παρτατ. je voulais κτλ. παρρωχ. ὄρισμ. je voulais, tu voulais παθητ. μετοχῇ voulu, οἱ σύνθετοι, j'ai voulu, j'eus voulu, κτλ. μέλλ. je voudrai, tu voudras κτλ. ὑποθετ. ἐνεστ. je voudrais (ἐπεθύμουν) προστακτ. veuillez bien (εὐαριστήθητε)· ὑποτακτ. que je veuille, que tu veuilles, qu'il veuille· que nous voulions, qui vous vouliez, qu'ils veuillent· παρατατικὸς ὑποτακτ. que je voulusse κτλ.

Τὸ ρῆμα vouloir ἐπομένου ἐτέρου ρήματος ἀπαιτεῖ τοῦτο εἰς ἀπαρέμψαντον, ἂν ᾖται ταυτοπρόσωπον· οἶον, je veux parler θέλω νὰ ὁμιλήσω, vous voulez sortir θέλετε νὰ ἐξέλθητε· ἂν δὲ τὸ ἐπόμενον ρῆμα ἀναφέρεται εἰς ἕτερον πρόσωπον, τότε τίθεται εἰς ὑποτακτ. οἶον, je veux que vous restiez chez vous, θέλετε νὰ διαμένητε εἰς τὴν οἰκίαν σας. Εἰς τὴν προστ. δὲν εἶναι εὐχρηστον εἰ μὴ τὸ β'. πλ.θουντ. πρόσωπον, συνοδευόμενον συνήθως ὑπὸ τοῦ ἐπιρρήματος bien· οἶον, veuillez bien agréer l'assurance κτλ. εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν κτλ. καὶ τότε ἀποβάλλει τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν.

Τὸ vouloir ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ μόριον en, καὶ μετ' αὐτὸ οὐσιαστικόν, ἀντωνυμίαν προσωπικὴν ἢ ὄνομα προσώπου, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ παρ' ἑμῖν: τὰ ἔχω μὲ τινά· οἶον, il vous en veut, σοὶ ἀπεχθαίνεται, τὰ ἔχει μὲ σέ· en vouloir à quelqu'un, ἀπεχθαίνομαι τινι, εἶμαι ὀργισμένος ἐναντίον τινός.

Παραξ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων τῆς Δ'. συζυγίας.

Ἀπαρέμ- φατον.	Ἑνεστῶς ὀριστική.	Παρωχημ. ὀρισμένος.	Παθητ. μετοχή.	Μέλλων.	Μετοχή ἑνεστῶς.
absoudre	j'absous	—	absout	j'absoudrai	absolvant
abstraire	j'abstrais	—	abstrait	j'abstrairai	—
battre	je bats	je battis	battu	je battrai	battant
boire	je bois	je bus	bu	je boirai	buvant
braire	il braie	—	—	il braira	—
bruire	Im. il bruyait	—	—	—	bruyant
circoncire	je circoncis	je circoncis	circoncis	je circoncirai	circoncissant
clore	je clors	—	clos	je clôrai	—
conclure	je conclus	je conclus	conclu, e	je conclurai	concluant
confire	je confis	je confis	confit, te	je confirai	confisant
connaître	je connais	je connus	connu, e	je connaîtrai	connaissant
coudre	je couds	je cousis	cousu	je coudrai	cousant
craindre	je crains	je craignis	craint	je craindrai	craignant
croire	je crois	je crus	croyant	je croirai	croyant
coïtre	je coïss	je crus	crû	je croîtrai	croissant
dire	je dis	je dis	dit	je dirai	disant
distraire	je distrais	—	—	—	—
éclore	il écloit	—	éclos	il éclora	—
écrire	j'écris	j'écrivis	écrit	j'écirai	écrivant
faire	je fais	je fis	fait	je ferai	faisant
frïre	je fris	je fris	frit	je frirai	—
instruire	j'instruis	j'instruisis	instruit	j'instruirai	instruisant
lire	je lis	je lus	lu	je lirai	lisant
luire	je luis	—	lui	je luirai	luisant
maudire	je maudis	je maudis	maudit	je maudirai	maudissant
mettre	je mets	je mis	mis	je mettrai	mettant
moudre	je mouds	je moulus	moulu	je moudrai	moulant
naître	je nais	je naquis	né	je naîtrai	naissant
nuire	je nuis	je nuisis	nui	je nuirai	nuisant
occire	j'occis	j'occis	occis	—	—
oindre	j'oins	j'oignis	oint	j'oindrai	oignant
paître	je pais	je pus	pu	je paîtrai	paissant
plaire	je plais	je plus	plu	je plairai	plaisant
prendre	je prends	je pris	pris	je prendrai	prenant
résoudre	je résous	je résolus	résolu	je résoudrai	résolvant
rire	je ris	je ris	ri	je rirai	riant
rompre	je romps	je rompis	rompu	je romprai	rompant
soudre	—	—	—	—	—
sourdre	—	—	—	il sourdra	—
soustraire	je soustrais	—	soustrait	je soustrairai	—
suffire	je suffis	je suffis	suffi	je suffirai	suffisant
suiyre	je suis	je suivis	suivi	je suivrai	suivant
se taire	je me tais	je me tus	tu	je me tairai	se taisant
tistre	—	—	tissu	—	—
traire	je traie	—	trait	je traierai	trayant
vaincre	je vains	je vainquis	vaincu	je vaincrai	vainquant
vivre	je vis	je vécus	vécu	je vivrai	vivant

Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς τετάρτης συζυγίας.

1. ABSOUDRE (ἀπολύω)· σύνθετον ἐκ τῆς *ab* προθέσεως καὶ τοῦ *soudre*, ἐκ τοῦ λατιν. *ab* καὶ *solvere* (ἀπολύω)· ἐνεστ. *J'absous, tu absous, il absout· nous absolvons, vous absolvez, ils absolvent.* παρτατ. *J'absolvais* κτλ. παρωχ. ὠρισμένος δὲν ὑπάρχει. παθητ. μετοχ. ἄρσ. *absous*, καὶ θηλ. *absoute*. μέλλ. *J'absoudrai.* ὑποθετ. *J'absoudrais.* οἱ σύνθετοι χρόνοι *J'ai absous*, ἀπέλυσα (ἐνεργητικ.), ἢ *Je suis absous*, ἀπελύσθην (παθητικ.), κτλ. προστακτ. *absous, absolvons, absolvez.* ὑποτακτ. ἐνεστ. *que j'absolve.* παρτατικὸς δὲν ὑπάρχει, μὴ ὑπάρχοντος παρωχ. ὠρισμένου. μετοχ. ἐνεστ. *absolvant·* λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀφέτεως ἀμαρτημάτων.

2. ABSTRAIRE (θεωρῶ νοερῶς), ἰτ. *astrare*, ἔ *astrarre*, λατ. *abstrahere* (ἐξάγω)· ἐνεστ. *j'abstrais, tu abstrais, il abstrait· nous abstrayons, vous abstrayez, ils abstraient.* παρτατ. *j'abstrayais.* παρωχ. ὠρισμένος δὲν ὑπάρχει. μέλλ. *j'abstrairai.* παθητ. μετοχ. *abstrait·* καὶ μετοχ. ἐνεστ. *abstrayant·* ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ἐνικ. ἀριθμ. τοῦ ἐνεστώτος καὶ εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους, *j'ai abstrait, nous avons abstrait* κτλ.

3. BATTRE (τύπτω), ἰταλ. *battere*, καὶ λατ. *battuo* καὶ *batuo*· εἶναι ὁμαλόν· ἀποβαλλεῖ εἰς τὸν ἐνεστώτα τῆς ὀριστικῆς τὸ ἐν *t*, κατὰ τὴν ἐν τῇ σελ. 214 παρατήρησιν· τίθεται ἐνταῦθα ὡς παράγειγμα ὁμαλοῦ ῥήματ. τῶν τῶν ληγόντων εἰς δύο ὅμοια σύμφωνα ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ ἀπαρεμπατικὴ κατάληξις *re*.

4. BOIRE (πίνειν), ἐκ τοῦ ἰταλ. *bere*, λατιν. *bibere* (*bibo*, πίνω). ὀριστ. ἐνεστ. *Je bois, tu bois, il boit· nous buvons, vous buvez, ils boivent.* παρτατ. *Je buvais.* παρωχ. ὠρισμέν. *Je bus.* παθητ. μετοχ. *bu.* οἱ σύνθ. χρόνοι εἶναι εὐχρηστοί, *J'ai bu* κτλ. μέλλ. *Je boirai.* ὑποθετ. *Je boirais.* προστακτ. *bois, buvons* κτλ. ὑποτακτ. *que je boive, que tu boives, qu'il boive· que nous buvions, que vous buviez, qu'ils boivent.* παρτατ. *que je busse, que tu busses,* κτλ. μετοχ. ἐνεστ. *buvant.* λαμβάνει βοηθητικὸν τὸ *avoir*, καὶ εὐθεὶαν συντακτικὴν· οἶον, *boire le vin, boire l'eau*, ἢ συνηθέστερον διὰ τοῦ μεριστικοῦ, *boire du vin, boir de l'eau*· λαμβάνει δὲ δοτικὴν διὰ τὰ ἐκφράσει τὴν εὐχὴν· *boire à la santé de quelqu'un*, πίνω εἰς τὴν υγιάν τινός· ἢ καὶ *boire la santé* ἐλλειπτικῶς.

Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς *oir(e)*, μόνον τὸ *boire* καὶ *croire* ἀνήκουσιν εἰς τὴν δ'. συζυγ. τὰ δὲ λοιπὰ γράφονται ἄνευ *e*, *voir, asseoir*, καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν τρίτην.

5. BRAIRE (ὀγκᾶσθαι), ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ τρίτον ἐνικὸν καὶ πληθ. πρόσωπον τοῦ ἐνιστώτος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστ. *il brait, ils braient· il braira, ils brairont*, κυρίως ἐπὶ ὄνων. Συμβαίνει ὅμως καὶ εἰς τὴν γαλ-

λικήν, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν· ἐπειδὴ δὲν συνέπεσε νὰ γράψῃ συγγραφεὺς τις εἰ μὴ χρόνους τινὰς ἐνὸς ῥήματος, συμπεραίνουσιν οἱ γραμματικοὶ καὶ οἱ φιλόλογοι ὅτι τὸ ῥῆμα ἐκεῖνο εἶναι ἐλλιπέστατον· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φανερόν ὅτι δὲν δύναται νὰ ᾔναι πάντοτε ἀληθές· καὶ εἰς μὲν τὴν γαλλ. αἱ ἐλλείψεις αὗται δύναται καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀναπληρωθῶσιν ὑπὸ τῶν ζώντων καὶ τολμώντων τὰ τοιαῦτα· παρ' ἡμῶν δὲ ἀτυχῶς ἀκατόρθωτον φαίνεται τὸ τοιοῦτον σχετικῶς πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῶν προγόνων ἡμῶν γλῶσσαν. Τινὲς τῶν Γάλλων γραμματικῶν φρονοῦσι, καὶ ὁρθῶς, ὅτι δύναται νὰ σχηματισθῇ τὸ ῥῆμα τοῦτο καὶ καθ' ὑποτάκτ. ὅσον, *qu'il braie* ἐνικ. καὶ *qu'ils braient* πληθυντ. καὶ ἂν ὑποτεθῇ ῥίζα καὶ χαρακτῆρ *bray*, ὁ παρατ. δύναται νὰ σχηματισθῇ *il brayait* κτλ. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ συμβῇ ἔς εἰς τινὰ ἄλλα ῥήμ. ἐλλειπῇ φαινόμενα.

6. BRUIRE (κροτεῖν, προξενεῖν κρότον), ἐκ τοῦ λατιν. *rugire* τῇ προσθέσει τοῦ *b* (ἐλλήν. βρύχειν)· ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμ. εἰς τὸ γ'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ ἐνεσ. τῆς ὀρις. ἔς εἰς τὰ δύο τρίτα πρόσ. τοῦ παρατ. *il bruit, il bruait, ils bruiaient*· ἀπαντᾷται ὡσαύτως καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεσ. *bruyant, ἐξ ἧς τὸ ἐπίθετον bruyant, bruyante* (θορυβώδης)· οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ *faire du bruit, il fait du bruit, il a fait du bruit, il fera* κτλ.

7. CIRCONCIRE (περιτέμνειν) ἐκ τοῦ λατιν. *circumcidere*· λέξις ὀρησκευτική. Τὰ λήγοντα εἰς *ire* δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἀνώμαλα ἢ τοῦλάχιστον δὲν πρέπει νὰ κατατάσσονται μεταξὺ τῶν ἀνωμάτων· διότι καθὼς παρατηρήσαμεν εἰς τοὺς τύπους τῆς τετάρτης συζυγίας σελ. 207—240, ταῦτα σχηματίζουσι τὸν ἐνικ. ἀριθμὸν τοῦ ἐνεσ. τῆς ὀρις. ἐκ τῆς ἀπαρεμφ. προσλαμβάνοντα εἰς τὸ *á*. καὶ *é*. πρόσωπον τὸ *s*, καὶ εἰς τὸ γ'. τὸ *t*, ἀφοῦ ἀποβάλωσι τὴν ἀπαρεμφατικὴν κατάληξιν *re*· εἰς τὸν πληθυντικὸν ἔχουσι τὴν κατάληξιν *isons*· ὅσον, *lire, lisons· dire, disons· suffire, suffisons* κτλ. ἐξαιροῦται τὰ *rire* καὶ *écrire*, καὶ τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα *y* εἰς τὴν μετοχήν. Ἡ μόνη ἀνωμαλία ἧτις ὑπάρχει εἰς ταῦτα εἶναι ἡ τῆς παθητ. μετοχ. ἧτις ὅτε μὲν λήγει εἰς *i*, ὅτε δὲ εἰς *is*, καὶ ἐνίοτε εἰς *it*· ὁ ἐνεσ. τῆς ὀρις. *Je circonceis, tu circonceis, il circonceit· nous circonceisons* κτλ. παρατατ. *Je concisais* κτλ. πάρωχ. ὠρισμέν. *Je circonceis, tu circonceis* κτλ. παθητ. μετοχ. *circonceis*· οἱ σύνθετοι εἶναι ὅλοι εὐχρηστοί, *J'ai circonceis, j'eus circonceis* κτλ. ὁ μέλλων γίνεταί ἐκ τῆς ἀπαρεμφ. ἀντικαθιστῶν τὸ *e* ἄφωνον διὰ τῆς *ai· Je circonceirai* κτλ. μετοχ. ἐνεσ. *circonceisant* κτλ.

8. CLORE ἢ CLORRE (κλείειν), ἐκ τοῦ λατιν. *claudere*. Κατὰ τὴν Ἀκαδημίαν ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ἐνικ. ἀριθμὸν τῶν ἐξῆς χρόνων· ἐνεσ. ὀρις. *Je clos, tu clos, il clôt*. μέλλ. *Je clorai, tu cloras, il clora*. ὑποθετ. *Je clorais, tu clorais* κτλ. ἀπαντᾷται δὲ καὶ εἰς τὸν πληθυντ. Ἡ παθητ. μετοχ. ἀρσ. *clos, θηλ. close*. Κυρίως ἐπὶ ἀνοικτοῦ καὶ ἐκτεταμένου μέρους τὸ ὁποῖον κλείει τις περιβάλλον διὰ φραγμοῦ, διὰ ταίχου ἢ τείχους· ὅσον, *close un jardin*, περιβάλλω κήπον, κλείω κήπον (διὰ περιβάλλου)· *close une ville de murailles*, περιβάλλω πόλιν μὲ τεῖχος. Λέγεται δὲ καὶ μεταφορικ. *close un marché, close un traité*, κλείω συμφωνίαν, συνθήκην κτλ. εὐρίσκεται καὶ

ὡς οὐδέτερον· οἶον, cette porte ne elôt pas bien, ἡ θύρα αὕτη δὲν κλείει καλῶς, ἀντὶ τοῦ ne se ferme pas bien.

9. **CONCLURE**. περαίνω, καὶ συμπεραίνω ἐκ τοῦ λατιν. *concludere* (ἐλλαν. κλειδ-(όω) ἐνεστ. ὀριστ. *je conclus tu conclus, il conclut, nous concluons, vous concluez ils concluent* παρ. *je concluais, παρῳχ. ὀρισμ. je conclus, παθητ. μετοχ. conclu μέλλων je conclurai, μετοχ. ἐνεστ. concluant, τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι εὐχρηστον καθ' ὅλους αὐτοῦ τοῦ χρόνου καὶ ὁμαλὸν καθ' ἑαυτὸ, καὶ τοι παρεκτρεπόμενον τοῦ τύπου τῆς δ'. συζυγίας μόνον κατὰ τὸν παρῳχ. ὀρισμ. ὅστις ἀντὶ νὰ λήγῃ εἰς *is* ἔχει τὸν χαρακτ. τῆς ἀπαρεμφάτ. *conclure* εἰς τὸν ὁποῖον προσλαμβάνει τὸ *s* ἀποβάλλων τὸ *re*: *je conclus la paix*, περαίνω (τελειώνω) τὴν εἰρήνιν· *après avoir exposé ses principes il en conclut que...* ἀφοῦ ἐξέθεσς τὰς ἀρχάς του, ἐξήγαγεν ὡς συμπέρασμα ἐκ τούτων ὅτι...*

10. **CONFIRE** (ταριχεύω διὰ σακχάρους, κατασκευάζω γλυκύσματα ἐκ καρπῶν ἢ ἀνθῶν)· ἐκ τοῦ λατιν. *conficere*· σύνθετον ἐκ τῆς προθέσ. *cum*, συν, καὶ *ficere* (*facio*), ἀκέω. ἐνεστ. *Je confis, tu confis* κτλ. πληθυντ. *nous confisons*· σχηματίζεται ὡς τὸ ἀνωτέρ. *circoncire*.

11. **CONNAITRE** (γινώσκειν), λατιν. *cognosco*, γιγνώσκω (νόω, γνῶω, γνῶσκω, γιγνώσκω)· ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι ὁμαλῶτατος· ἴδε περὶ τούτου τὰς σημειωθείσας παρατηρήσεις σελ. 206.

12. **COUDRE** (ῥάπτειν), ἐκ τοῦ ἰταλ. *cucire* (λατιν. *consuere*)· ἐνεστ. *Je couds, tu couds, il coud*· *nous cousons, vous cousez, ils cousent*. παρ. *Je cousais* κτλ. παρῳχ. ὠρισμ. *Je cousis, tu cousis* κτλ. παθητικ. μετοχ. *cousu*. οἱ σύνθετοι εὐχρηστοί. μέλλ. *Je coudrai*. ὑποθετ. *Je coudrais*. μετοχ. ἐνεστ. *cousant*.

13. **CRAINdre** (φοβεῖσθαι), δὲν φαίνεται ἔχον σχέσιν μὲ τὸ λατιν. *timeo*, διότι δὲν νομίζομεν ὁρθὴν τὴν ἐτυμολογίαν ἐκείνων ὅτινες παράγουσι τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκ τοῦ λατ. *tremere*, τροπὴ τοῦ *t* εἰς *c*, *cremere*, ὡς ἐλέγετο ἀρχαϊκῶς, καὶ ἐκ τούτου τὸ *craindre*· τὸ εἶδος τοῦτο τῆς παραγωγῆς καλεῖται παρὰ τοῖς Γάλλοις *étymologie tirée par les cheveux*. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ῥήμ. τούτου ἴδε τὸν γ'. τύπον τῆς δ'. συζ. τῶν ληγόντων εἰς *indre*· σημειωτέον μόνον ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο καθὼς ἔκ τὰ τεκνύσματα τούτου ἀπαιτοῦσιν ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτ. ἔχουσιν πρὸ αὐτῆς τὸ ἔν ἀρνητικὸν μόριον *ne*, ὅταν δὲν θέλωμεν νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινόμενη ἰδέα· οἶον, *Je crains qu'il n'apprenne cette triste nouvelle*, φοβοῦμαι μήποτε μάθῃ τὴν λυπηρὰν ταύτην εἴδησιν· λαμβάνει δὲ καὶ τὸ ἔτερον ἀρνητικὸν (τὸ *pas*) ὅταν θέλωμεν ἀπ' ἐναντίας νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ῥήματος ἐλφαζομένη ἰδέα· οἶον, *Je crains qu'il ne vienne pas ce soir*, φοβοῦμαι μήποτε δὲν ἔλθῃ αὐτὴν τὴν ἑσπέραν.

14. **CROIRE** (πιστεύειν), ἰταλ. καὶ λατιν. *credere*. Τὸ ῥῆμα τοῦτο δὲν παρέχει δυσκολίαν εἰς τὸν σχηματισμὸν του· ὁ ἐνεστ. *Je crois, tu crois, il croit*· ἀκολουθεῖ τὴν κατὰ λήξιν τῆς γ'. συζυγίας· ὁ πληθυντ. τρέπει τὸ *i* εἰς

γ δια τὸν λόγον τὸν ὁποῖον εἴπομεν εἰς τὰ τῆς γ'. συζυγίας ῥήματα, ἔχων δηλ. πρὸ αὐτοῦ τὸ ο, καὶ μετ' αὐτὸ ἕτερον φωνῆεν· ὅθεν ἔχομεν πληθυντ. nous croyons, vous croyez, ils croient (τὸ γ τρέπεται εἰς ἰ πρὸ ε ἀφώνου)· ὁ παρτατ. Je croyais. παρωχ. ὠρισμέν. Je crus. παθητ. μετοχ. cru· ὅθεν οἱ σύνθετοι χρόνοι, J'ai cru, J'eus cru, J'avais cru. μέλλ. Je croirai. ὑποθετ. Je croirais κτλ. μετοχ. ἐνεστ. croyant. Τὸ croire λαμβάνει ἐνίοτε αἰτιατικήν, καὶ ἐνίοτε δοτική. croire quelqu'un, πιστεύω τινά, δηλ. πιστεύω ἐκεῖνα τὸ ὁποῖον μοι λέγει ὅτι εἶναι ἀληθές· καὶ croire aux phantômes, σημαίνει, πιστεύω ὅτι ὑπάρχουσι φαντάσματα κτλ.

45. CROITRE (αὐξάνειν), ἰταλ. καὶ λατιν. crescere, cresco, θαμιστ. τοῦ ereo, πλάττω· ἐνεστ. Je crois, tu crois, il croit· nous croissons, vous croissez, ils croissent. παρτατ. Je croissais. παρωχ. ὠρισμέν. Je crus. παθητ. μετοχ. ἀρσ. crû, θηλ. crue. μέλλ. Je croîtrai. μετοχ. ἐνεστ. croissant· λαμβάνει ἀμφότερα τὰ βοηθητικά. Τὸ αὐξάνειν κατὰ τι, ἐκφράζεται διὰ τῆς en προθέσεως πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ croître en vertu, en grâce κτλ. ὡς πρὸς τὴν ὕλικήν αὐξησιν τὸ croître διαφέρει τοῦ augmenter, καθ' ὅσον τὸ πρῶτον λέγεται κυρίως ἐπὶ αὐξήσεως ὕψους ἢ μήκους, τὸ δὲ δεύτερον καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. Ἡ περισπωμένη ἐπὶ τοῦ ἰ τίθεται ἕνεκα τῆς ἐκθλίψεως τοῦ s, ἀλλὰ μόνον ὡσάκις ἡ οἱ εὐρεθῇ πρὸ τοῦ t· τίθεται ὡσαύτως ἐπὶ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ ἀρσενικοῦ γένους crû εἰς τὸν ἐνικόν, ὡς ἐπὶ τοῦ devoir, dû, πρὸς διαστολήν τῆς παθητ. μετοχῆς τοῦ ἀνωτέρω croire (πιστεύειν) cru· τοῦ δὲ devoir, dû, ἵνα διακρίνηται τοῦ ἄρθρου du· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη περιορίζεται εἰς μόνον τὸν ἐνικόν ἀριθμόν.

46. DIRE (λέγειν)· ἰταλ. dire, λατιν. dicere (ἐλλήν. δεικνῶ, δείκνω, δεικνύω διὰ λόγου)· ἐνεστ. Je dis, tu dis, il dit· nous disons, vous dites, ils disent. παρτατ. Je disais. παρωχ. ὠρισμέν. Je dis, tu dis κτλ. παθητ. μετοχ. ἀρσ. dit, θηλ. dite. μέλλ. Je dirai. Προστακτ. dis· disons, dites. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je dise κτλ. παρτατ. que je disse κτλ. μετοχ. ἐνεστ. disant. Σχηματίζεται ἐν γένει ὡς τὰ λήγοντα εἰς ire, ὡς τὸ ἀνωτέρω confire· ἡ μόνη ἀνωμαλία αὐτοῦ εἶναι ἡ τοῦ ε'. πληθυντ. προσώπου τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ ἐπομένως τῆς προστακτ. τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν συνθέτων, τὸ redire μόνον φυλάττει τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην· τὰ δὲ λοιπὰ, prédire (προλέγειν), contredire (ἀντιλέγειν), dédire (ἀναιρεῖν τὰ λεχθέντα), médire (κακολογεῖν, κατηγορεῖν), σχηματίζουν τὸ ε'. πληθυντ. ὁμαλῶς, nous prédisons, vous prédisiez· nous contredisons, vous contredisez κτλ. ὁ δὲ ἐπίλοιπος σχηματισμὸς τούτων ἀκολουθεῖ ἀκριβῶς τὸν τοῦ ἀπλοῦ dire.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ maudire (καταρῶμαι) διπλασιάζει τὸ s εἰς τὸν ἐνεστώτα τῆς ὀριστ. καὶ εἰς τοὺς ἐξ αὐτοῦ παραγομένους χρόνους· Je maudis, tu maudis, il maudit· nous maudissons, vous maudissez κτλ. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι κατὰ τὸ dire.

Τὸ dire, εἰς τὸν ὑποθετικόν, on dirait, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ φαίνεται, ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥήμα εἰς ὑποτακτικήν· οἷον, on dirait que la nature

se soit plu à nous combler de ses dons, φαίνεται (ἤθελεν εἰπεῖν) ὅτι ἡ φύσις εὐηρεσιγένη νὰ μᾶς πληρώσῃ ἀγαθῶν (τῶν δώρων της)· τινὲς δὲ καὶ ἐκ τῶν δοκίμων συγγραφέων, μεταχειρίζονται εἰς τοιαύτην περίστασιν καὶ τὴν ὀριστικὴν, ἀλλὰ προτιμότερα ἢ ὑποτακτικῇ.

47. DISTRAIRE (διασπῶ, ὑφαίρω), ἐκ τοῦ λατιν. dis καὶ trahere, ὡς τὸ abstraire· σχηματίζεται ὁμαλῶς καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἐκτὸς τοῦ παρωχ. ὠρισμένου. Ὅριστ. ἐνεστ. je distrais. παρτατ. je distrayais. (στερεῖται παρωχ. ὠρισμ. καὶ ἐπομένως παρτατ. τῆς ὑποτακτ.) παθητ. μετοχ. ἀρσ. distrait, θηλ. distraite, ἐξ ἧς οἱ σύνθετοι χρόνοι πάντες εὐχρηστοί. μέλλ. je distrairai. ὑποθετικ. je distrairais. μετοχ. ἐνεστ. distrayant. Προστακ. distrais, distrayons, distrayez. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je distraie, que nous distrayons κτλ. ἡ παθητ. μετοχ. ἐκλαμβάνεται πολλάκις ὡς ἐπίθετον, σημαίνουσα ἄνθρωπον νοερώς ἀφηρημένον· οὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ extraire.

48. ÉCLORE (ἐκκολάπτειν), ἐκ τοῦ clore, ἴδε ἄνωτ. τὸ ῥῆμα τοῦτο περὶ τῆς παραγωγῆς· ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ τρίτον ἐνικ. καὶ πληθυντικὸν πρόσωπον τῶν ἐξῆς χρόνων· ἐνεστ. il éclot, ils éclosent. μέλλ. il éclosa, ils éclosront. ὑποθετ. ἐνεστ. il éclorait, ils éclosaient. ὑποτακτ. ἐνεστ. qu'il éclosse, qu'ils éclosent. παθητ. μετοχ. ἀρσ. éclos, θηλ. éclosse. Λέγεται κυρίως ἐπὶ πτηνῶν ἐξερχομένων ἐκ τῶν ὠῶν, καὶ ἐπὶ ἐντόμων· οἶον, cette poule ayant trouvé des œufs elle les fit éclore, εὐροῦσα ὡς ἡ ὄρνις αὕτη ἐξεκόλαψεν αὐτά. La chaleur fait éclore les vers à soie, ἡ θερμότης ἀνοίγει τοὺς μεταξοσκώληκας· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθῶν, ἀνοίγω (οὐδέτ.)· quand la rose éclos, ὅταν ἀνοίγῃ (ἀνοίγηται) τὸ ῥόδον· καὶ ἐπὶ ἡμέρας (ἐπὶ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας)· Le jour commençant à éclore, ἡμέρας ἔρτι διαγελώσης κτλ. μόλις ἤρχισε τὸ εἶναι τῆς ἡμέρας νὰ φέγγῃ· λαμβάνει ὡς βοήθ. τὸ être.

49. ÉCRIRE (γράφειν), ἰταλ. scrivere, λατιν. scribere (σκάριφος)· ἐνεστ. J'écris, tu écris, il écrit· nous écrivons, vous écrivez, ils écrivent. παρτατ. J'écrivais. παρωχ. ὠρισμ. J'écrivis, tu écrivis κτλ. παθητ. μετοχ. ἀρσ. écrit, θηλ. écrite. μέλλ. J'écrirai, tu écriras κτλ. μετοχ. ἐνεστ. écrivant. Τὸ ν τὸ ὁποῖον προσλαμβάνεται εἰς τὸν πληθυντ. nous écrivons, εἶναι κυρίως ὁ χαρακτήρ τοῦ ἰταλ. scriv-ere, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτὸ τοῦ λατιν. scribere.

20. FAIRE (ποιεῖν, κάμνειν), ἐκ τοῦ ἰταλ. fare (λατιν. facere)· ἐνεστ. Je fais, tu fais, il fait· nous faisons, vous faites, ils font. παρτατ. Je faisais. παρωχ. ὠρισμέν. Je fis. παθητ. μετοχ. ἀρσ. fait, θηλ. faite. οἱ σύνθετοι χρόνοι πάντες εὐχρηστοί. μέλλ. Je ferai. ὑποθετ. Je ferais. μετοχ. ἐνεστ. faisant. Προστακτ. fais, faisons, faites. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je fasse, que tu fasses, κτλ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο σχηματίζει τὸν ἐνεστ. ὡς τὰ πλεῖστα ἐκείνων ὅσα πρὸ τῆς re καταλήξεως ἔχοντα i ἢ ai, προηγούμενου ἀπλοῦ συμφώνου, προσλαμβάνουσι τὸ 's, ὡς κοινὴν κατάληξιν τοῦ á. καὶ é'. πρῶτόπου, τὸ ὁποῖον φυλάττουσι καὶ εἰς τὸν πληθυντ. πρὸ τῆς ons καταλήξεως· οἶον, nous faisons

καὶ nous nous taisons (se taire)· τὸ δ'. πληθυντ. πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος εἶναι ἀνώμαλον, ἀντὶ τοῦ vous faisez, σχηματίζεται vous faites, ὡς ἐσημειώσαμεν εἰς τὸν ἐνεστώτα τοῦ être καὶ τοῦ dire· τὸ γ'. πληθυντ. ὡσαύτως ἀνώμαλον, καταλήγον εἰς ont, ils font, ὡς ἤδη ἐσημειώθη τὸ τοιοῦτον εἰς τὰ δύο βοηθητ. avoir καὶ être, καὶ εἰς τὸ ῥῆμα aller· ils ont, ils sont, ils vont καὶ ils font· ἀνώμαλος ἐπίσης εἶναι ὁ σχηματισμὸς τοῦ παρωχημ. ὠρισμ. ὅστις ἀποβάλλει τὸν χαρακτηῖρα αι, φυλάττων μόνον τὸ ἀρκτικ. γράμμα τοῦ ῥήματος faire ὡς ῥίζαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἰδίαν καταλήξιν is τῆς δ'. συζυγ. ὅθεν je fis· ἀνωμαλία παρατηρεῖται ὡσαύτως εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ. que je fasse, ὡς ἐκ τοῦ ἰταλ. ch'io faccia, ἀλλ' ἀνεπλήρωσε διὰ ss τὰ δύο cc τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ ἀποτελοῦν δυσάρεστον ἤχον. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματίζονται καὶ τὰ σύνθετα surfaire, satisfaire, contrefaire.

24. **FRIRE** φρύγω, τηγανίζω, ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ friggere (λατ. frigere), ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξῆς χρόνων je fris, tu fris, il frit· μέλλων je frirai, tu friras, il frira· ὑποθετ. je frirais, tu frirais, il frirait· προστ. fris· ὑποτακτ. qui je frise, qui tu frises, qu'il frise· παθητ. μετοχ. ἀρσ. frit, θηλ. frite, ὅθεν οἱ σύνθετοι j'ai frit, j'eus frit, j'avais frit· προτιμωτέρα εἶναι ἡ χρήσις τοῦ βοηθητικοῦ faire δι' οὗ σχηματίζονται πάντες οἱ χρόνοι κατὰ πάσας τὰς ἐγκλίσεις· καὶ τὸ μὲν ῥῆμα faire σχηματίζεται καθ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς χρόνους ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ frire· οὕτω, je fais frire, tu fais frire κτλ. nous faisons frire, je faisais frire, je fis frire, j'ai fait frire κτλ. προστ. fais frire, faisons frire, faites frire. ὑποτακτ. ἐνεστ. que je fasse frire κτλ. ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ φρύγω, τηγανίζω, καθὼς καὶ τοῦ rôtir, ὁπτᾶω-ὁπτῶ, ἐκφράζεται ὑρθότερον διὰ τοῦ faire, καθ' ὅσον τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι ἡ ἄμεστος ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τοῦ πυρός· διὰ τοῦτο οἱ Γάλλοι ἐκφράζοντες τὴν ἰδέαν ταύτην διὰ τοῦ je fais frire, λέγουσι κάμνω νὰ τηγανίζεται, je fais rôtir, κάμνω νὰ ψήνηται (ὁπτᾶται) κτλ.

22. **INSTRUIRE** ἐκπαιδεύω, διδάσκω, ἴδε περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ληγόντων εἰς duire ἢ struire σελ. 240· ἐπομένου ἀπαρεμφάτου λαμβάνει τὴν πρόθεσιν à. Instruire les enfants à dire la vérité διδάσκω τὰ παιδιὰ νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν, instruire la jeunesse à respecter les vieillards διδάσκω τὴν νεολαίαν νὰ σέβηται τοὺς γέροντας· ἔχον δὲ ἀντικείμενον πρόσωπον καὶ πλαγίαν συντακτικὴν πρᾶγμα ἢ ἀφηρημένην τινὰ ἰδέαν, ἀπαιτεῖ τὸ μὲν πρόσωπον εἰς αἰτιατ. τὸ δὲ πρᾶγμα διὰ τῆς προσθ. de, καὶ τότε σημαίνει δίδω εἰδήσεις, γνωστοποιῶ· ὡς, il instruira vos parents de votre conduite, θὰ ἀναφέρει εἰς τοὺς γονεῖς σου περὶ τῆς διαγωγῆς σου.

23. **LIRE** ἀναγινώσκειν (ἰταλ. legere lego)· ἐκ τοῦ ἑλλήν· λέγω· ὁ ἐνεστ. je lis, tu lis, il lit· nous lisons, vous lisez, ils lisent· παρατατ. je lisais· παρωχημ. ὠρισμ. je lus· παθ. μετοχὴ lu· μέλλων je lirai· μετοχὴ ἐνεστώσ· lisant σχηματίζεται ὡς τὸ prédire· διαφέρει δὲ κατὰ τὸν παρωχ. ὠρισμένον λήγοντα εἰς us, ἐνῶ ὁ τύπος αὐτοῦ εἰς τὴν δ'. συζυγίαν εἶναι is· τὸ ῥῆμα

τοῦτο ἀπαιτεῖ, κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν ἐπὶ ἀναγνώσεως βιβλίων, ἐφημερίδων κτλ. τὴν πρόθ. dans· ὡς ἀνέγνων εἰς μίαν ἐφημερίδα, j'ai lu dans un journal· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματίζεται καὶ τὸ σύνθετον relire.

24. **LUIRE** λάμπειν (ἐκπέμπειν λάμψιν), ἰταλ. lucere, καὶ λατιν. ὠσαύτως lucere (luceo), ἐκ τοῦ lux φῶς (ἐλλ. λύκη)· ἐνεστ. je lui, tu lui, il luit· nous luisons κτλ. στερεῖται παρωχ. ὠρισμ. μέλλων je luirai κτλ. παθ. μετοχὴ lui, ἐξ ἧς οἱ σύνθετοι χρόνοι· στερεῖται δὲ προσ. Ἡ ὑποτ. τοῦ ἐνεστ. que je luisse κτλ. παρ. τῆς ὑποτακτ. δὲν ὑπάρχ. μετοχ. ἐνεστ. luisant· λέγεται κυρίως περὶ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου καὶ τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων. Le soleil luit· καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ μετὰλλων ἢ στιλπνῶν σωμάτων· ὁμοίως μεταφορικῶς l'espérance, le bonheur commencent à luire ἢ ἐλπίς ἢ εὐτυχία ἀρχίζουν νὰ λάμπωσιν· ὡς οὐδέτερον λαμβάνει βοήθητ. τὸ avoir.

25. **MAUDIRE** κακολογῶ, καταρῶμαι (λατιν. maledicere) ἰταλιστὶ maldire· σύνθετον ἐκ τοῦ mal, πληθ. mau(x) καὶ dire· ὁ ἐνεστὼς je maudis, tu maudis, il maudit· nous maudissons κτλ. διπλασιάζει κατ' ἐξαίρεσιν τὸ σ' ἴδε περὶ τούτου τὰς περὶ τοῦ dire σημειώσεις σελ. 264.

26. **METTRE** τιθέναι, ἰταλ. mettere· (λατ. mittere)· ἐνεστ. je mets, tu mets, il met· nous mettons, vous mettez, ils mettent· παρατατ. je mettais κτλ. παρωχ. ὠρισμ. je mis, tu mis κτλ. παθητ. μετοχ. ἄρσεν. mis, θηλ. mise· οἱ σύνθετοι χρόνοι j'ai mis, j'eus mis, j'avais mis· μέλλων je mettrai κτλ. προστ. mets, mettons, mettez· ὑποτακτ. que je mette, que tu mettes κτλ. παρ. que je misse, que tu misses, qu'il mit κτλ. ἡ ἀνωμαλία τοῦ ῥήματος τούτου φυλάττει ἀναλογίαν τινά, πρῶτον κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐνεστῶτος, ὡς πάντα τὰ ἔχοντα δύο ὅμοια σύμφωνα πρὸ τῆς re καταλήξεως τῆς ἀπαρεμφ. ἄτινα ἀποβάλλουσι τὸ ἕτερον τούτων προσλαμβάνοντα τὸ s, ἴδε περὶ τούτου σελ. 214· εἰς δὲ τὸν πληθ. προσλαμβάνουσι καὶ τὸ ἕτερον σύμφωνα πρὸ τῶν καταλήξεων -ons, -ez, -ent τοῦ πληθυντικοῦ, ὅθεν nous mettons, vous mettez κτλ. ὁ παρατατικὸς γίνεται ἐκ τοῦ πληθ. τοῦ ἐνεστ. je mettais κτλ. ὁ παρωχ. ὠρισμ. ἐκ τοῦ ἰταλ. ἢ λατ. misi, καθὼς καὶ ἡ παθητ. μετοχὴ ἦτις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φυλάττει τὴν κατάληξιν τοῦ χρόνου τούτου. Τὸ ῥήμα τοῦτο ὡς μέσον, ἐπομένον ἀπαρεμφ. λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθ. ἃ ὅ σημαίνει ἀρχίζω· οἷον, il se mit à travailler, il se mit à rire ἤρξατο ἐργάζεσθαι, ἤρξατο γελάειν· ἐπομένον δὲ οὐσιαστ. ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν ἃ σημαίνει ἐνδύομαι, nous nous étions mis tous à la grecque ἐνεδύθημεν ὅλοι ἐλληνικῶς (φορέματ). Ἰδιωτισμὸς ὅλως γαλλικὸς σχηματίζεται ἐκ τοῦ ῥήματος mettre καὶ τοῦ λατινικοῦ συνδέσμου quia, (διότι) mettre quelqu'un à quia καταντῶ τινὰ ἀναπολόγητον (νὰ μὴ ἡξεύρη τί νὰ εἴπῃ).

27. **MOUDRE** (ἀλέθω, ἀλῆθω, ἀλέω)· λατιν. molere (molo)· ἐνεστ. Je mouds, tu mouds, il moud· nous moulons, vous moulez, ils moulent. παρατατ. Je moulais. παρωχ. ὠρισμ. Je moulus. παθητ. μετοχ. moulu. μέλλ. Je moudrai. Προστακτ. mouds, moulons, moulez. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que

je moule κτλ. μετοχ. ἐνεστ. moulant. Ὁ ἐνικός ἀριθμὸς σχηματίζεται κατὰ τὸν κανόνα τῶν ληγόντων εἰς dre (ἴδε σελ. 210—211)· φυλάττει τὸν χαρακτῆρα d· ὁ δὲ πληθυντ. τὸ l τῆς λατινικῆς ρίζης ἐξ ἧς ἐλήφθη mol(o), ὅθεν nous moul-ons, καὶ ἐντεῦθεν ὁ παρατατικός, ὁ παρῳχ. καὶ αἱ δύο μετοχ. ὁ δὲ μέλλ. καὶ ἐκ τούτου ὁ ὑποθετ. ἐκ τῆς ἀπαρεμφάτου.

28. NAITRE (γεννᾶσθαι), ἰταλ. nascere, λατιν. nascor (ὁ ἐνεργητ. τύπος nasco [ἄχρηστος] γίνεται ἐκ τοῦ γεννάω, γεννάσκω)· ὀριστ. ἐνεστ. Je nais, tu nais, il naît· nous naissons, vous naissez, ils naissent. παρατατ. Je naissais κτλ. παρῳχ. ὄρισμ. Je naquis, tu naquis κτλ. παθητ. μετοχ. ἀρσ. né, θηλ. née· λαμβάνει δὲ βοηθητ. τὸ être, ὅθεν οἱ σύνθετοι χρόνοι Je suis né κτλ. Je fus né κτλ. J'étais né κτλ. μέλλ. Je naîtrai. Προστακτ. nais, naissons, naissez. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je naisse, que tu naisse κτλ. παρατατ. que je naquisse, que tu naquisses κτλ. μετοχ. ἐνεστ. naissant.

Ἡ ἀνωμαλία τοῦ ῥήματος τούτου συνίσταται εἰς τὸν παρῳχ. ὄρισμέν. καὶ τὴν παθητ. μετοχ. ἴδε σελ. 206—207.

Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν εἶναι οὐδέτερον, καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὸ ἡμέτερον γεννώ, καὶ τίκτω· τὸ μὲν ἄ. λεγόμενον κυρίως διὰ τοὺς πατέρας, γαλλιστὶ ἐκφράζεται διὰ τοῦ engendrer· ὁ Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Abraam engendra Isaac· ἐπὶ δὲ μητέρων διὰ τοῦ s'accoucher· ἐπὶ δὲ τετραπόδων διὰ τοῦ mettre bas, καὶ ἐπὶ πτηνῶν διὰ τοῦ pondre (ὠτοκεῖν).

29. NUIRE (βλάπτειν), ἰταλ. nuocere, καὶ λατ. nocere, ἐκ τοῦ nex-necis (νέκυς)· ἐνεστ. ὀριστ. Je nuis, tu nuis, il nuit· nous nuisons, vous nuisez, ils nuisent. παρατατ. Je nuisais κτλ. παρῳχ. ὄρισμ. Je nuisis, tu nuisis κτλ. παθητ. μετοχ. nuī. οἱ σύνθετοι χρόνοι J'ai nuī· J'eus nuī· J'avais nuī. μέλλ. Je nuirai. μετοχ. ἐνεστ. nuisant.

Ἡ παθητ. μετοχὴ τοῦ ῥήματος τούτου μένει ἀμετάβλητος, διότι δὲν δύναται νὰ ἔχῃ εὐθεῖαν συντακτικὴν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ πάντοτε δοτικὴν· οἶον, nuire à quelq'un, βλάπτειν τινί· les personnes auxquelles on avait nuī.

Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος τούτου οὐδεμίαν ἐμφαίνει ἀνωμαλίαν, ἀκολουθῶν τὸν τύπον τῶν ληγόντων εἰς uire· (ἴδε σελ. 210 σημειώσ. περὶ τῶν εἰς uire ληγόντων) τῶν ὁποίων τινὰ μὲν ἔχουσιν l εἰς τὴν παθητικὴν μετοχ. it, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ λήγοντα εἰς duire ἢ struire· τὰ δὲ ἄλλα μόνον τὸ i, ὅ παῦτα εἶναι τὰ λήγοντα εἰς uire μὴ προηγουμένου d ἢ t.

30. OCCIRE (φονεύειν), ἰταλ. uccidere, καὶ λατιν. occidere. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπρηχαιώθη καὶ ἀναπληροῦται τὴν σήμερον διὰ τοῦ tuer (θύω)· ἀπανταῖσι δὲ εἰς τὰ ἀρχαῖα συγγράμματα ὁ ἐνικ. ἀριθμὸς τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικ. J'occis, tu occis, il occit· ὅλος ὁ παρῳχ. ὄρισμ. J'occis, tu occis, il occit· nous occimes, vous occites, ils occirent. καὶ ἡ παθητ. μετοχ. occis.

31. OINDRE (ἀλείφειν), λατ.ν. ungere. Τὸ ῥῆμα τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀπαριθμῇται μεταξὺ τῶν ἀνωμάτων καθ' ὅσον οὐδεμίαν πάσχει ἀνωμαλίαν

χρόνου, συζυγίας, ἡ θέματος· σχηματίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ peindre (ἴδε σελ. 200, καὶ παρατηρ. ἐπὶ τοῦ 6'. τύπου τῆς δ'. συζ. σελ. 202.

32. PAITRE (βόσκειν), ἐκ τοῦ ἰταλικ. καὶ λατιν. pascere (ἀρχ. ἑλλην. πάω)· σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ connaitre (ἴδε σελ. 203 καὶ 206), στερεῖται δὲ παρωχημ. ὠρισμ. τῆς ὀριστικῆς, καὶ ἐπομένως παρατατ. τῆς ὑποτακτ. ἡ παθητ. μετοχ. pu, ἀπαντᾷται συνήθως εἰς τὴν φράσιν: il a pu et repu, κατεκορέσθη· λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ ζώων· οἶον, les animaux paissent l'herbe, ἀντὶ τοῦ τρώγουσι τὴν χλόην· ὡς μεταβατικὸν λέγεται ἐπὶ ποιμένων οἵτινες βόσκουσι τὰ ποίμνιά των· εἰς τοιαύτην σημασίαν μεταχειρίζονται τὸ βοηθητικὸν faire ἡκατὰ τοὺς παρωχημένους χρόνους, καὶ τὸ paitre εἰς ἀπαρέμφατον· λέγεται δὲ καὶ μεταφ. μετὰ τοῦ μορίου re, ὡς μέσον· se repaitre d'espérances, ἐλπίσι βόσκομαι.

33. PLAIRE (ἀρέσκειν), ἰταλ. piacere, λατιν. placere. ὀριστ. ἐνεστ. Je plais, tu plais, il plait· nous plaisons, vous plaisez, ils plaisent. παρατ. Je plaisais. παρωχ. ὠρισμ. Je plus, tu plus, il plut· nous plumes, vous plûtes, ils plurent. παθητ. μετοχ. plu. μέλλ. Je plairai. ὑποθετ. Je plairais. Προστακτ. plais, plaisons, plaisez. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je plaise. παρατατ. que je plusse, que tu plusses, qu'il plut κτλ. μετοχ. ἐνεστ. plaisant. Ὡς ῥῆμα περιποιητικὸν ἀπαιτεῖ δοτικὴν· plaire à quelqu'un· ἡ παθητικὴ μετοχὴ, plu, μένει ἀμετάβλητος ἕνεκα τῆς συντακτικῆς δοτικῆς τοῦ ῥήματος plaire.

34. PRENDRE (λαμβάνειν), ἐκ τοῦ ἰταλ. prendere (λατ. prehendere) ὀριστ. ἐνεστ. Je prends, tu prends, il prend· nous prenons, vous prenez, ils prennent. παρατατ. Je prenais. παρωχ. ὠρισμ. Je pris, tu pris κτλ. παθητ. μετοχ. ἀρσ. pris, καὶ θηλ. prise. οἱ σύνθετοι χρόνοι ὅλοι εὖ-χρηστοί· J'ai pris, tu as pris κτλ. J'eus pris κτλ. J'avais pris κτλ. μέλλ. Je prendrai. μετοχ. ἐνεστ. prenant. Προστακτ. prends, prenons, prenez. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je prenne, que tu prennes κτλ. Εἶναι τὸ μόνον (ἐκ τῶν ληγόντων εἰς endre καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα comprendre, reprendre, entreprendre κτλ.) τὰ ὁποῖα δὲν φυλάττουσι τὸν τύπον τοῦ rendre.

35. RÉSOUDRE (λύειν, ἀποφασίζειν), ἰταλ. risolvere (λατιν. risolvere), σύνθετον ἐκ τοῦ soudre καὶ τοῦ μορίου re (ἴδε κατωτέρω soudre)· ὀριστ. ἐνεστ. Je résous, tu résous, il résout· nous résolvons, vous résolvez, ils résolvent. παρατ. Je résolvais, tu résolvais κτλ. παρωχ. ὠρισμ. Je résolu, tu résolu κτλ. παθητ. μετοχ. résolu. οἱ σύνθετοι χρόνοι ἐν χρήσει· J'ai résolu κτλ. μέλλ. Je résoudrai, tu résoudras κτλ. ὑποθετ. Je résoudrais. Προστακτ. résous, résolvons, résolvez. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je résolve, que tu résolves κτλ. παρατατ. que je résolusse, que tu résolusses κτλ. μετοχ. ἐνεστ. résolvant.

Ἐπομένου ἀπαρεμφάτου τὸ résoudre λαμβάνει τὴν πρόθεσιν de· οἶον, on a résolu d'agir sans plus tarder, ἀπεράσισαν νὰ ἐνεργήσωσι χωρὶς νὰ βραδύνωσι περισσώτερον. Τὸ δὲ se résoudre, ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν à· οἶον,

à quoi vous résolvez-vous ? τί ἀποφασίζετε : κτλ. ἀπαντᾶται δὲ καὶ παθητ. μετοχ. ἀρσ. γένους résous.

36. RIRE (γελᾶν), ἰταλ. ridere, λατιν. rideo (μειδι ὦ) ὀριστ. ἐνεστ. Je ris, tu ris, il rit· nous rions, vous riez, ils rient. παρατατ. Je riaais, tu riaais, il riait· nous riions, vous riiez, ils riaient. παρωχ. ὀρισμ. Je ris, tu ris, κτλ. παθητ. μετοχ. ri. οἱ σύνθετοι χρόν. J'ai ri· j'eus ri· j'avais ri. μέλλ. Je rirai. ὑποθετ. Je rirais. Προστακτ. ris, rions, riez. Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je rie, que tu ries κτλ. μετοχ. ἐνεστ. riant.

Τὸ ῥῆμα τοῦτο παρεκτρέπεται τοῦ γενικοῦ τύπου τῶν εἰς ire ληγόντων (ἴδε τὴν σημείωσιν σελ. 240)· rire μετὰ τῆς προθέσεως à ἐπὶ προσώπων, μειδιῶ, προσγελῶ τινι· rire à quelqu'un· μετὰ τῆς προθ. de σημαίνει ἐμπαίγμην· rire de quelqu'un.

37. ROMPRE (ῥήγνυμι, κοιν. σπῶ, τσακκίζω), ἰταλ. rompere (λατιν. rumpere). Κατατάττουσι τινὲς τὸ ῥῆμα τοῦτο μεταξύ τῶν ἀνωμάλων· ἡμεῖς ἀπεναντίας διὰ τὰ δειξόμεν ὅτι οὐδεμίαν πάσχει ἀνωμαλίαν· ἀφαιρηθείσης τῆς ἀπαρεμφατ καταλήξεως re, μένει ῥίζα καὶ χαρακτήρ romp, τὸ ὅποιον προσλαμβάνει τὸ s εἰς τὸ α. καὶ θ'. πρόσωπον κατὰ τὸν κοινὸν τύπον, τὸ δὲ t εἰς τὸ γ'. ὅθεν ἔχομεν ἐνεστ. je romps, tu romps, il rompt· nous rompons, κτλ. παρατατ. je rompais· καὶ παρωχημ. ὀρισμ. je rompis, κατὰ τὸν τύπον καὶ τὴν κατάληξιν αὐτοῦ κτλ. ἴδε σελ. 240.

38. SOUDRE (λύειν), ἐκ τοῦ λατιν. solvere· ἐν χρήσει ἄλλοτε ἀντὶ τοῦ résoudre καὶ μόνον τὸ ἀπαρέμφατον αὐτοῦ ἀπαντᾶται εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς.

39. SOURDRE (βρύειν), ἰταλ. sorgere, λατιν. surgere· ἐπὶ ῥευστῶν ἐν χρήσει τὸ ἀπαρέμφατον αὐτοῦ, καὶ τὸ γ'. ἐνικὸν πρόσ. τοῦ ἐνεστ. il sourd.

40. SOUSTRAIRE (ὑπεξαίρω, ἀφαιρῶ), ἰταλ. sottrarre, λατιν. subtrahere· σχηματίζεται ὡς τὸ ἀπλοῦν traire. ἐνεστ. je soustrais, tu soustrais κτλ. παρατατ. je soustrayais κτλ. παρωχ. ὀρισμ. δὲν ὑπάρχει· παθητ. μετοχ. ἀρσ. soustrait, θηλ. soustraite. οἱ σύνθετοι χρόνοι ὅλοι εὐχρηστοί, j'ai soustrait κτλ. ὁ μέλλ. je soustrairai· λέγεται ὅταν ὑποκλέπηται τίς τι, καὶ ἐπὶ τῆς ἀριθμητικῆς ἀφαιρέσεως· συνηθέστερον δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν εἶναι τὸ faire une soustraction.

41. SUFFIRE (ἐπαρκεῖν), λατιν. sufficere. ἐνεστ. je suffis, tu suffis, il suffit· nous suffisons κτλ. παρατατ. je suffisais. tu suffisais κτλ. παρωχ. ὀρισμ. je suffis, tu suffis, il suffit· nous suffimes κτλ. παθητ. μετοχ. suffi. οἱ σύνθετοι χρόνοι πάντες εὐχρηστοί. μέλλ. je suffirai κτλ. μετοχ. ἐνεστ. suffisant.

Τὸ suffire ἐκφράζεται καὶ ὡς τριτοπρόσωπον, καὶ τότε τίθεται ἡ πρόθ. de μετὰ τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὅταν θέλωμεν τὰ ἐκφράσωμεν τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον δύνανται τὰ ἐπαρκέσθαι εἰς μίαν ἑλλειψιν· οἶον, il suffit de deux onces, ἀρκοῦσι δύο οὔγγια κτλ. τὸ δὲ ἐπαρκεῖν πρὸς τι ἐκφράζεται διὰ τῆς προθέσεως à·

οἷον, il n'est pas dans la nature de l'homme de suffire à tout δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν νὰ ἐπαρκῇ εἰς πάντα. Τινὲς, καὶ ἐκ τῶν κλασικῶν συγγραφέων, μετὰ τὸ suffire ὡς τριτοπρόσωπον μεταχειρίζονται τὴν ὀριστικ. il suffit que vous venez une fois par jour προτιμότερα εἶναι ἢ χρῆσις τῆς ὑποτακτ. il suffit que vous fassiez cela avant la fin de la semaine prochaine, ἀρκεῖ νὰ πράξητε τοῦτο πρὸ τοῦ τέλους τῆς προσεχῆς ἐβδομάδος.

42. SUIVRE (ἐπεσθαι), ἰταλ. seguire, λατιν. sequor (sequi) ὀριστ. ἐνεστ. je suis, tu suis, il suit nous suivons, vous suivez, ils suivent. παρατατ. je suivais. παρωχ. ὥρισμ. je suivis, tu suivis κτλ. παθητικὴ μετοχὴ ἀρσ. suivi, θηλ. suivie. μέλλ. je suivrai. ὑποθετ. je suivrais. Προστακτ. suis, suivons, suivez κτλ. οἱ σύνθετοι χρόνοι εἶναι ὅλοι ἐν χρήσει. j'ai suivi κτλ. μετοχ. ἐνεστῶτ. suivant. Συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. οἷον, suivre quelqu'un, ἀκολουθῶ τινά, ἔπομαι τινί· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματίζεται καὶ τὸ σύνθετον poursuivre, καταδιώκω.

43. TAIRE (σε) (σιγᾶν), ἰταλ. tacere, καὶ λατιν. ὁμοίως (tacere, taceo)· εἶναι ὁμαλὸν καὶ σχηματίζεται ὡς τὰ λήγοντα εἰς aire (ᾗδε σελ. 210). Ὀριστ. ἐνεστ. je me tais, tu te tais, il se tait nous nous taisons, vous taisez, ils se taisent. παρατατ. je me taisais. παρωχ. ὥρισμ. je me tu. παθητ. μετοχ. tu, καὶ οἱ σύνθετοι χρόνοι εὐχρηστοί, je me suis tu, je m'étais tu κτλ. μέλλ. je me tairai. Προστακτ. tais-toi taisons-nous, taisez-vous. Σχηματίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ plaire. Τὸ ἐνεργητικὸν τοῦτου ἐκφράζεται διὰ τοῦ faire ὡς faire taire quelqu'un, ἐπιβάλλω σιωπὴν εἰς τινά.

44. TISTRE (ὕφαίνειν), συνηθέστερον τὸ tesser, ἐκ τοῦ ἰταλ. tessere, λατιν. texere· μόνον τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι ἐν χρήσει καὶ οἱ σύνθετοι χρόνοι ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. tissu. παρωχ. ἄοριστ. j'ai tissu, j'avais tissu ᾧ λέγεται δὲ ὡσαύτως faire du tissu.

45. TRAIRE (ἀμελῶ), ἰταλ. trarre, λατιν. trahere· σχηματίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ distraire. ὀριστ. ἐνεστ. je trais, tu trais, il trait nous trayons κτλ. παρατατ. je trayais· στερεῖται παρωχ. ὥρισμ. παθητ. μετοχ. trait. μέλλ. je trairai. Προστακτ. trais, trayons· κυρίως ἐπὶ γάλακτος ἀμελγομένου ἐκ τῶν ζώων, βοῦς, προβάτου κτλ.

46. VAINCRE (νικᾶν), ἰταλ. καὶ λατιν. vincere. Ὀριστ. ἐνεστ. je vaines tu vaines, il vaine nous vainquons, vous vainquez, ils vainquent. παρατατ. je vainquais. παρωχ. ὥρισμ. je vainquis, tu vainquis κτλ. παθητ. μετοχ. vaincu, ἐξ ἧς οἱ σύνθετοι, j'ai vaincu, j'eus vaincu. j'avais vaincu. μέλλ. je vaincrai. μετοχ. ἐνεστ. vainquant. Προστ. vaines, vainquons κτλ.

Ἐκτὸς τῆς ἀνωμαλίας ἥτις φαίνεται εἰς τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὀριστικῆς il vaine, ὡς τὸ μόνον μὴ λαμβάνον τὸ τ' παρατηρεῖται ὅτι ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς τοῦ αὐτοῦ χρόνου, μεταβάλλει τὸν χαρακτῆρα εἰς q' οἷον, nous vainquons, καὶ ἐκ τούτου οἱ παραγόμενοι χρόνοι καὶ ὁ παρωχ. ὥρισμ. je vainquis· ἡ φαινομένη αὕτη ἀνωμαλία συμβαίνει ἵνα τηρηθῇ ὁμοιόμορφος σχηματισμὸς πρὸς τὸν τῶν λοιπῶν ῥημάτων ὅσα ἔχουσιν

εἰς τὸν πληθυντικὸν τῶν εἰρημένων χρόνων τὸν ἦχον τοῦ *k*, ταῦτα πάντα γράφονται διὰ τοῦ *q'* ὡς, *nous appliquons, nous attaquons*· ἐκτὸς τούτου ἂν τὸ πρῶτον πληθυντικὸν πρόσωπον ἐφύλαττε τὸν χαρακτῆρα *c* θὰ ἐπρόφερετο ὡς *s'* *vous convaincez, ils convaincent*· ἀλλ' εἰς τὴν μέλλοντα καὶ τὸν ὑποθετικὸν, ἐπειδὴ ἔπεται σύμφωνον (τὸ *r*), ὁ χαρακτῆρ *c* δὲν μεταβάλλεται· *je convaincrai* καθὼς καὶ εἰς τὴν παθητικὴν μετοχὴν *convaincu*, ἥτις ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἀπαρέμφατον, τοῦ ὁποῦ φιλᾷται τὸν χωρακτῆρα· ἡ δὲ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος ἔχουσα σχέσιν μὲ τὸ *a'*· πληθ. πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος καὶ μὲ τὴν ὑποτακτικὴν φιλᾷται τὸν χαρακτῆρα τούτων.

47. *VIVRE* ζῆν, ἰταλ. καὶ λατιν. *vivere* (*vive*·βιῶ)· ἐνεστ. *je vis, tu vis, il vit*· *nous vivons, vous vivez, ils vivent*· παρατατ. *je vivais*· παρῳχημ. ὄρισμ. *je vécus, tu vécus* κτλ. παθητ. μετοχὴ *vécu*· οἱ σύνθετοι *j'ai vécu, εὐχρηστοὶ πάντες*· ὁ μέλλ. *je vivrai, tu vivras*· μετοχ. ἐνεστ. *vivant*· ὡς οὐδέτερον λαμβάνει βοθητικὸν τὸ *avoir*· *il a vécu* σημαίνει ἀπεβίωσε (ἔζησε ἔξ ἐπομένως δὲν ζῇ). Ἡ ἀνωμαλία τοῦ ῥήματος τούτου συνίσταται εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ παρῳχ. ὄρισμ. *je vécus*, καὶ τῆς παθητικ. μετοχ. σχηματιζομένων ἐπὶ τῆς *γ'*. συζυγίας· τὸ δὲ *c* τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ἀντὶ τοῦ *v*, ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς τὸ λατιν. *victum*.

§. 65. Περὶ Μετοχῆς ἀνεγέραμεν εἰς τὴν 164 σελίδα, ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος λήγουσα πάντοτε εἰς *ant* συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὰ ῥηματικά ἐπίθετα, ἅτινα ἔχουσι πολλάκις τὴν αὐτὴν κατάληξιν· γίνονται δὲ λόγος περὶ αὐτῆς ἐκτενέστερον εἰς τὸ συντακτικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τῶν ἀκλίτων μερῶν τοῦ λόγου.

§. 66. "Ακλίτα ἢ κατὰ τοὺς Γάλλους *invariables*; (σελὶς 66) τὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς μεταβολὰς ἢ σχηματισμοὺς εἰς τὰς ληγουσας ἢ καταλήξεις αὐτῶν ὡς, *pour* διὰ, *avec* σὺν κτλ. *en bas* κάτω, *en haut* ἄνω κτλ. Ταῦτα δὲ εἰσὶ κυρίως τέσσαρα, πρόθεσις *préposition*, ἐπίρρημα *adverbe*, σύνδεσμος *conjonction*, καὶ ἐπιφώνημα *interjection*.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ. DES PRÉPOSITIONS.

§. 67. Ἡ λέξις *préposition* σημαίνει τὸ αὐτὸ τὸ ὁποῖον καὶ ἡ ἑλληνικὴ πρόθεσις· εἶναι σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως *pré* (πρὸ) καὶ *position* (θέσις)· τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λόγου τίθεται πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ τοῦ ὁποῦ ἐμφαίνει σχέσιν τινὰ ἢ πρὸς ἄλλο οὐσιαστικόν· ὡς, ὁ λύ-

γνος ἐπὶ τῆς τραπέζης la lampe sur la table, σημαίνει τὴν μεταξὺ λύχνου καὶ τραπέζης σχέσιν· ἐμφαίνει ὡσαύτως σχέσιν μεταξὺ τῆς ἐνεργείας τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ· οἷον, πορεύομαι εἰς Ἀθήνας, je vais à Athènes· μάχομαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος combattre pour la patrie· ἔθεν ὀρθότερα, νομίζομεν, θὰ ἦτο ἡ ἐπωνυμία, σχετιστικὰ μόρια. Αἱ Γαλλικαὶ προθέσεις εἶναι πάμπολλαι, κατατάττομεν δὲ πρῶτον τὰς ἀνταποκρινομένας πρὸς τὰς ἑλληνικὰς, καὶ μετὰ ταῦτα πάσας τὰς Γαλλικὰς μετὰ τῆς σημασίας καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν.

Σχέσεις ἐκφρα- ζόμεναι διὰ τῶν προθέσεων.	Ἑλλ.	Γαλλ.	Παραδείγματα.
1 Ἡ ἐν τόπῳ στάσις	ἐν (μετὰ δοτ.)	à, en, dans	Ἐν Παρισίοις, à Paris. ἐν τῇ πόλει, dans la ville. ἐν Γαλλίᾳ, en France.
2 Ἡ εἰς τόπον κίνησις	εἰς (μετὰ αἰτ.)	à	Ἵπάγει εἰς τὸ Λονδῖνον, il va à Londres.
3 Ἡ ἐκ τόπου κίνησις	ἐκ ἢ ἐξ (μετὰ γεν.)	de	Ἐρχομαι ἐκ τῆς πόλεως, je viens de la ville. ἀπομακρύνομαι ἐκ τοῦ τόπου τούτου, je m'éloigne de ce lieu.
4 Τὸ ὁμοῦ	σὺν (μετὰ δοτ.)	avec	Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ, venez avec moi. σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, avec leurs femmes et leurs enfants.
5 Τὸ πρὸς τι	πρὸς (μετὰ αἰτ.)	vers	Ἵπάγετε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, allez vers ce côté-là.
6 Τὸ πρότερον	πρὶν (μετὰ γεν.)	avant	Ἦλθον πρὶν τῆς ὥρας, je suis venu avant l'heure.
7 Ἀ. Ἡ διὰ τι- νος τόπου διά- θασις. β'. ἐπι- μερισμὸν τα- κτικόν.	διὰ (μετὰ αἰτ.)	par καὶ à travers par	Διὰ τοῦ πεδίου, par la campagne. διὰ τῶν ὀρέων, ἢ διὰ τὰ ὄρη, à travers les montagnes. διὰ πέντε, διὰ δέκα, par cinq, par dix.
8 Ὁμοιότης	κατὰ (μετὰ αἰτ.)	d'après ἢ selon	Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς, d'après les règles de la logique. κατὰ τὴν Ἀριστοτέλην, selon Aristote.
9 Ἐναντίον	κατὰ (μετὰ γεν.)	contre	Κατὰ τίνος ὁμιλεῖτε; contre qui parlez-vous?

Σχέσεις έκφρα- ζόμεναι διὰ τῶν προθέσεων.	Ἑλλ.	Γαλλ.	Παραδείγματα.
10 Τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐκτελεῖται τι	διὰ (μετὰ γεν.)	par	Διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ τιμιότη- τος ἔφθασε ἡ. c'est par son génie et par sa probité qu'il est parvenu κτλ.
11 Ἡ αἰτία	διὰ (μετὰ αἰτ.)	pour ἢ à cause }	Δι' αὐτὸν ἔγειναν τὰ πάντα, c'est pour lui (ἢ c'est à cau- se de lui) que tout a é- té fait.
13 Τὸ ὕστερον	μετὰ (μετὰ αἰτ.)	après (μετὰ αἰτ.)	Μετὰ τὸν Αὐγουστον ἐβασίλευ- σιν ὁ Τιβέριος, après Augu- ste régna Tibère.
14 Τὸ ἐκ τινος προσώπου	παρὰ (μετὰ γεν.)	de ἢ par	"Ελαβε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐ- τοῦ... il avait reçu de son père...
15 Τὸ πλησίον	παρὰ (μετὰ δοτ.)	près ἢ au- près (chez)	Παρ' ἐμοί, près de moi, ou chez moi. παρὰ τῇ μητρὶ, auprès de sa mère.
16 τὸ ἐναντίον (τοῦ νόμου) τοῦ ἐθνους κτλ.	παρὰ (μετὰ αἰτ.)	contre (μετὰ δοτ.)	"Ἰνα τί παρὰ νόμον πράττει; pourquoi agit-il contre la loi?
17 Τὴν ἀνταλ- λαγὴν ἢ τὴν ἀν- τικατάστασιν.	ἀντὶ (μετὰ γεν.)	au lieu de ou à la place de (μετὰ γεν.)	Ἀντὶ δύο χιλιάδων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δέκα, au lieu de deux mille il lui en a donné dix.
18 Τὸ ἐπάνω τὴν ἐποχὴν	ἐπὶ (μετὰ γεν.)	sur (μετὰ αἰτ.)	"Εκτίσε τὴν οἰκίαν του ἐπὶ τίνος λόφου, il bâtit sa maison sur une colline. ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'. sous Louis XIV.
19 Τὸ περί	περὶ (μετὰ αἰτ.)	autour de (μετὰ γεν.)	Περὶ τὴν πόλιν, autour de la ville.
20 Τὸ περί τι- νος	περὶ ἢ ἀμφὶ (μετὰ γεν.)	de (μετὰ γεν.)	Ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, on parlait de l'hi- stoire grecque.
21 Τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς ἀ- ναχωρήσεως.	ἀπὸ (μετὰ γεν.)	depuis (μετὰ αἰτ.)	Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταν- τινουπόλεως, depuis la pri- se de Constantinople.
22 Τὸ ἐκ τινος	ἀπὸ (μετὰ αἰτ.)	de (μετὰ ἀφ.)	"Ελαβον τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀπὸ τὸν Γεώργιον, j'ai reçu cette lettre de Georges.
23 Τὸ ὑποκάτω	ὑπὸ (μετὰ γεν.)	sous (μετὰ αἰτ.)	Ὑπὸ γῆς, ἢ ὑπὸ τὴν γῆν, sous terre.

Σχέσεις ἐκφρα- ζόμεναι διὰ τῶν προθέσεων.	Ἑλλ.	Γαλλ.	Παραδείγματα.
Τὸ ἀπὸ τίνος	ὕπὸ (μετὰ γεν.)	par (μετὰ αἰτ.)	Ὑπὸ τῆς πενίας, par la pau- vreté,
Τὴν ἐξαρτη- σίαν τινός ἀπ' ἄλλου	ὕπὸ (μετὰ αἰτ.)	sous (μετὰ αἰτ.)	Ὑπὸ τὸν στρατηγὸν ἢ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ, sous les ordres du général,
24 Τὴν ὑπερά- σπισιν	ὕπερ (μετὰ γεν.)	en fa- veur de	Ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, en faveur de la justice et de la liberté.
25 Τὴν ὑπερ- βολὴν ἢ ὑ- περοχὴν	ὕπερ (μετὰ αἰτ.)	plus ἢ au delà de	Ὑπὲρ τὰ ἐννεμήκοντα ἔτη, au delà ἢ (plus) de quatre vingt -dix ans,
26 Τὸν χωρι- σμόν	ἄνευ χωρὶς (ἄτερ) (μετὰ γεν.)	sans (μετὰ αἰτ.)	Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν, sans moi vous ne pou- vez rien faire.
27 Τὴν αἰτίαν	ἔνεκα (μετὰ γεν.)	à cause de	Ἔνεκα τούτου, à cause de cela.
28 Τὸν χρόνον	ἄχρι(ς) μέχρι(ς) (μετὰ δοτ.)	jusqu'à (μετὰ δοτ.)	Μέχρι θανάτου, jusqu'à la mort.
29 Ἐξαίρεσιν	πλὴν ἢ ἐκτὸς (μετὰ γεν.)	excepté hormis (μετὰ αἰτ.)	Πλὴν ἢ ἐκτὸς ἐνός, excepté ou hormis un.

Ὁ ἀνωτέρω πίναξ χρησιμεύει κυρίως διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίζωσι πρὸς τί ἐκάστη ἑλληνικὴ πρόθεσις, κατὰ τὴν κοινοτέραν αὐτῆς χρῆσιν, δύναται νὰ ἀντιστοιχῇ ἐν τῇ γαλλικῇ.

Ὁ κατωτέρω πίναξ περιλαμβάνει κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν τὰς κυρίας γαλλικὰς προθέσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπερβαίνουν μὲν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τὰς ἑλληνικάς, δύναται δὲ πολλάκις ν' ἀναπληρωθῶσι δι' ἐπιρρήμάτων ἢ συνδέσμων.

Καίτοι ἀναφέροντες ἐκτενέστερον εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα περὶ τῆς χρήσεως τῶν γαλλικῶν προθέσεων, λέγομεν ἐνταῦθα, ὡς ἐν παρόδῳ, ὅτι ὅλαι ἐν γένει αἱ ἀπλαῖ καὶ κυρίως λεγόμεναι προθέσεις συντάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς, ἐκτὸς τῆς de ἥτις χαρακτηρίζει τὴν γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν, καὶ τῆς à ἥτις προηγείται τῆς δοτικῆς.

Διακρίνουσιν οἱ Γάλλοι τριῶν εἰδῶν προθέσεις. Προθέσεις κυρίως λεγόμενας. Prépositions proprement dites, προθετικὰς φράσεις ἢ ῥήσεις, Locutions prépositives, καὶ τὰς ὡς ἐκ τῆς χρήσεως ἢ θέσεως αὐτῶν ὡς προθέσεις λαμβανομένας, mots pris accidentellement comme prépositions.

1 Ἀ	εἰς, ἢ ἐν, καὶ ἐπὶ προσώπ. πρὸς	Σημαίνει ἄ. τὴν εἰς τόπον κίνησιν. Il va à Corinthe, ὑπάγει εἰς Κόρινθον. β'. τὴν ἐν τόπῳ στάσιν. Ἀ Paris on ne languit pas, ἐν Παρισίῳ δὲν μαρναίνεται ὁ ἄνθρωπος. γ'. Σχέσιν. Ecrivez à Monsieur T. γράψατε πρὸς τὸν Κύριον Τ.
2 Après	μετὰ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. τὸ μετὰ ταῦτα. Après les événements ci-dessus rapportés, μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα συμβάντα.
D'après	κατὰ (μετὰ αἰτ.)	Σημαίνει ὁμοίωσις κατὰ τὸ φρόνημα. D'après vous, καθ' ἡμᾶς.
3 (Attendu)	ἔνεκα (μετὰ γεν.)	Σημ. τὴν αἰτίαν. Attendu son âge, ἔνεκα τῆς ἡλικίας (τὸ attendu εἶναι κατὰ περίπτωσιν πρόθεσις). κυρίως εἶναι τύπος παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος attendre.
4 Avant	πρὸ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὴν χρόνον. Avant l'arrivée de la flotte, πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ στόλου.
5 Avec	σύν (μετὰ δοτ.) ἢ μετὰ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ ὁμοῦ. Il a ramené son frère avec lui, ἐπανάφερε μεθ' ἐαυτοῦ τὸν ἀδελφόν του.
6 Chez	παρὰ (μετὰ δοτ.)	Σημ. τὸ πλησίον ἢ τὴν οἰκίαν. Je loge chez mon oncle, κατοικῶ παρὰ τῷ θεῷ μου (εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ μου).
7 Concernant	περὶ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ περὶ τίνος. La loi concernant les présents, ὁ περὶ δωρεῶν νόμος.
8 Contre	κατὰ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ ἐναντίον. Combattre contre les Troyens, μάχεσθαι κατὰ τῶν Τρώων.
9 Dans	ἐν (μετὰ δοτ.)	Σημ. τὸ ἐντός. Dans la contrée même, ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῇ. Avoir dans les mains, ἐν χερσίν ἔχειν.
10 Depuis	ἀπὸ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ χρονικὴν σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Depuis la décadence de l'empire Romain, ἀπὸ τῆς παρακμῆς τοῦ Ῥωμαίου Κράτους.

11 Derrière	ὀπισθεν (μετὰ γεν.)	Εἰς τὴν γαλλ. μετὰ αἰτιατικ. Derrière l'armée, κατόπιν τοῦ στρατοῦ ἢ ὀπισθεν τοῦ στρατοῦ.
12 Dès	εὐθὺς ἀπὸ, ἅμα	Σημ. τὸν ἅμεσον χρόνον καθ' ὃν ἐτελέσθη τι. Dès à présent, ἀπὸ τοῦδε. Dès le point du jour, ἅμα ἡμέρᾳ.
13 Dessous	ὑπὸ, ἐκ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ ὑποκάτω. Être sorti de dessous la mer, ἀναδῦναι ἐκ τῆς θαλάσσης. Dessous le lit, ὑπὸ τῆς κλίνης.
14 Dessus	ἐπὶ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ ἐπάνω. La cheminée, ἐπὶ τῆς ἐστίας.
15 Devant	πρὸ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ ἔμπροσθεν. Devant la porte, πρὸ θυρῶν.
16 Devers	πρὸς (μετὰ αἰτ.)	Σημ. τάσιν πρὸς τι. Il s'en alla devers l'Olympe, ἀπέβη πρὸς Ὀλυμπον. Τὸ devers εἶναι ἥδη ἀπληρωμένον, ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ vers, ἴδε κατωτέρω.
17 Durant	ἐπὶ ἢ κατὰ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. διάρκειαν χρόνου. Durant toute sa vie, ἐφ' ὅλον ἢ καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ.
18 En	ἐν (μετὰ δοτ.)	Σημ. τὴν στάσιν, τὸ ἐντός. Metà αιτιατικῆς. En ville, ἐν ἄστει, ἐν τῇ πόλει.
19 Entre	μεταξὺ	Εἰς τὴν γαλλικὴν θεωρεῖται ὡς πρόθεσις, καὶ ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν, παρ' ἡμῶν δὲ ὡς ἐπίρρημα, καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς. Entre l'histoire moderne, et celle du moyen âge, μεταξὺ τῆς νεωτέρας καὶ τῆς μέσης ἱστορίας.
20 Envers	πρὸς μετὰ αἰτ.)	Σημ. τὴν πρὸς τινα σχέσιν. Son dévouement en vers son bienfaiteur, ἢ ἀφοσιώσις του (σχετικῶς) πρὸς τὸν εὐεργέτην του.
21 Environ	περὶ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. τὸ περίπου. Environ deux lieues, περὶ τὰς δύο λεύγας (ἢ δύο λεύγας περίπου).
22 Ex	πρώην (ἐπίρρημα μᾶλλον ἢ πρόθ.)	Ἡ πρόθ. αὕτη λαμβάνει σημασίαν ἐπίρρημ. ἢ σημ. πρώην. L'ex chancelier, ὁ πρώην σφραγιδοφύλαξ.
23 Excepté	ἐκτός (μετὰ γεν.)	Καὶ τοι μετοχὴ παθητικὴ ἐκλαμβάνεται πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὡς πρόθεσις. Excepté Dimanche, ἐκτός τῆς κυριακῆς, δηλ. ἐξαιρουμένης τῆς κυριακῆς.

24 Hormis	πλὴν, ἐκτός (με- τὰ γεν.)	Hormis, μετὰ αἰτιατικ. Il a tout perdu hormis peu de chose, πάν- τα ἀπώλεσε πλὴν ὀλίγων.
25 Hors	ἔξω, ἐκτός (με- τὰ γεν.)	Εἰς τὴν Γαλλικ. ὡσαύτως μετὰ γε- νικῆς. Hors de la tente, ἔξω ἢ ἐκτός τῆς σκητῆς.
26 Joignant	πλησίον ἢ παρὰ (μετὰ δοτ.)	Μετὰ αἰτιατικῆς. Joignant l'église, παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅλως πλησίον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
27 Malgré	παρὰ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. τὸ ἐναντίον, εἰς τὴν γαλλ. με- τὰ αἰτιατικ. Malgré mes avertis- sements, παρὰ τὰς νοουθεσίας μου.
28 Moyennant	διὰ (μετὰ γεν.) ἢ μὲ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. τὸ μέσον δι' οὗ διαπρίττεται τι, εἰς τὴν γαλλ. μετὰ αἰτ. Moyen- nant la grâce de Dieu, διὰ τῆς θείας χάριτος, moyennant un sa- laire, διὰ μισθοῦ ἢ μὲ μισθόν.
29 Nonobstant	παρὰ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. ἐναντιότητα. εἰς τὴν γαλλ. με- τὰ αἰτιατ. Nonobstant sa colère, παρὰ τὴν ὀργὴν του, ἂν καὶ λίαν ὠργισμένος.
30 Outre	πέραν ἢ ἐκτός (τούτου)	Σημ. ὑπερβολὴν, καὶ προσθήκην. Outre mesure, πέραν τοῦ δέοντος. Outre cela, ἐκτός τούτου (περι- πλέον).
31 Par	διὰ ἢ παρὰ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ μέτρον, εἰς τὴν γαλλ. μετὰ αἰτ. Je viens de recevoir cette boîte par quelqu'un que je ne con- naissais pas, ἔλαβον τώρα τὸ κιβώτιον τοῦτο παρὰ τινος (διὰ τινος) τὸν ὁ- ποῖον δὲν γνωρίζω.
32 Parmi	μεταξὺ (μετὰ γεν.)	Λέγεται κυρίως μεταξὺ πολλῶν προ- σώπων. ἢ πραγμάτων. Parmi tous ces peuples, μεταξὺ τούτων ὅλων τῶν λαῶν.
33 Pendant	ἐπὶ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. διάρκειαν χρόνου. εἰς τὴν γαλλ. μετὰ αἰτιατικῆς. Pendant trois mois, ἐπὶ τρεῖς μῆνας.
34 Pour	διὰ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. τὴν αἰτίαν, ἢ τὸν σκοπόν. C'é- tait pour lui, δι' αὐτὸν ἢ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. Pour faire, διὰ νὰ κάμῃ, (ἵνα πράξῃ).
35 Sans	ἄνευ (μετὰ γεν.)	Σημ. ἐξαίρεσιν, χωρισμόν (εἰς τὴν γαλλ. μετὰ αἰτιατ.). Sans cela, ἄνευ τούτου.
36 Sauf	ἐκτός (μετὰ γεν.)	Σημ. ἐξαίρεσιν, μετὰ αἰτιατ. On peut tout sacrifier sauf l'honneur, δύναται τις τὰ πάντα νὰ θυσιάσῃ ἐκτός τῆς τιμῆς.

37 Selon	κατὰ (μετὰ αἰτ.)	τὴν ὁμοιότητα. Selon les circonstances κατὰ τὰς περιστάσεις.
38 Sous	ὐπὸ (μετὰ γεν. ἢ αἰτ.)	Σημ. τὸ ὑποκάτω ἢ τὸ ἐξαρτώμενον. Sous la forme, ὑπὸ τὸ σχῆμα. Sous terre, ὑπὸ γῆς ἢ ὑπὸ γῆν.
39 Suivant	κατὰ (μετὰ αἰτ.)	Σημ. ὁμοιότητα, Suivant les principes des matérialistes, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ὀλιστῶν.
40 Sur	ἐπὶ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ ἐπάνω. Sur la surface ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.
41 Touchant	περὶ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ ἄπτομαι τινὸς ἀντικειμένου, εἰς τὴν γαλλ. μετὰ αἰτίας. Touchant l'immortalité de l'âme, περὶ ἀθανασίας ψυχῆς.
42 'A travers	διὰ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται τις. A travers les champs, διὰ τῶν ἀγρῶν.
43 Vers	πρὸς (μετὰ αἰτ.)	Σημ. τὴν πρὸς τι τάσιν. Vers la mer, πρὸς τὴν θάλασσαν.
44 Voici } Voilà }	(ἰδοῦ)	Ταῦτα εἶναι ἐπιρρήματα καὶ ἐκφέρονται εἰς τὴν γαλλικ. μετὰ αἰτιατικ. Voici ce que je viens de voir, ἰδοῦ τὸ εἶδον τώρα. Voilà comment la chose s'est passée, ἰδοῦ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.
45 Vu	ἐνεκα	Σημ. τὴν αἰτίαν. Vu ses antécédents, ἐνεκα τῶν προηγμένων αὐτοῦ (πράξεων).

Προθετικαὶ ἐκφράσεις ἢ προθετικαὶ ῥήσεις (locutions prépositives) συντασσόμεναι μετὰ γενικῆς.

Après, près	παρὰ (μετὰ δοτ.)	Τὸ ἄ. σημ. τὸ πλησίον μετὰ τινος φροντίδος. Cette mère est toujours auprès de ses enfants, αὕτη ἡ μήτηρ εἶναι πάντοτε πλησίον τῶν τέκνων τῆς (παρὰ τοῖς τέκνοις) τὸ δὲ près ἀπλῶς τὸ πλησίον.
'A cause de	ἐξ αἰτίας, ἐνεκα (μετὰ γεν.)	'A cause des événements, ἐνεκα τῶν συμβάντων.
'A la faveur	τῇ βοηθείᾳ (μετὰ γεν.)	Σημ. τὴν προστασίαν, τὴν βοήθειαν, μετὰ γενικῆς. 'A la faveur de la nuit, βοηθείᾳ τοῦ σκότους.
'A côté de	πλησίον (μετὰ γεν. ἢ δοτ.)	'A côté de cete maison, πλησίον τῆς οἰκίας ταύτης.
'A l'aide de	(διὰ μέσου) ἢ τῇ βοηθείᾳ	'A l'aide d'un instrument, διὰ τινος ἐργαλείου (ἢ βοηθείᾳ ἐργαλ. τινός).

'A l'égard de	ὡς πρὸς (σχενικῶς)	'A l'égard des grandes puissances, ὡς πρὸς τὰς μεγάλας Δυνάμεις.
'A force de	διὰ πολλῶν	'A force de prières, διὰ πολλῶν δεήσεων.
En deçà et au delà	ἐντὸς καὶ ἐκτὸς (ἐδῶθεν καὶ ἐκειθεν)	Toute la Gaule en deçà, et au delà des Alpes, ἅπανα ἢ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀλπεων Κελτικῇ.
En cas	εἰ (ἐν περιπτώσει)	En cas de mort, ἐν περιπτώσει θά- νάτου.
En vu	ἐπὶ σκοπῷ, ἐπ' ἔλ- πίδι.	En vue d'un avenir plus heureux, ἐπ' ἐλπίδι, εὐτυχέστερον μέλλοντος. En vue d'un profit quelconque, ἐπὶ σκοπῷ ὠφελείας τινὸς οἰασθή- ποτε.
De peur de	φόβῳ ἢ (ἀπὸ φόβου)	De peur d'une attaque soudaine, φόβῳ αἰφνιδίας προσβολῆς.
Faute de	ἐν ἔλλειψει ἢ δι' ἔλλειψιν	Faute d'hommes, δι' ἔλλειψιν ἀν- θρώπων.
Hors	ἔξω, ἐκτὸς (μετὰ γεν.)	Hors de la ville, ἐκτὸς τῆς πόλεως. En de hors de cela, ἐκτὸς τού- του.
Loin de	μακρὰν (μετὰ γεν.)	Loin de nous une telle pensée, μακρὰν (ἀπ) ἡμῶν τοιαύτη ἰδέα, τοιούτος σιωχασμός.
Vis-à-vis	ἀπέναντι	Il loge vis-à-vis de la Cathédra- le, κατοικεῖ ἀπέναντι τῆς μητρα- πόλεως.

Προθέσεις συντασσόμεναι μετὰ δοτικῆς.

Quant-à	ὡς πρὸς (μετὰ αἰτ.)	Σημαίνει σχέσιν. Quant à sa con- duite politique, ὡς πρὸς τὴν πα- λιτικὴν αὐτῶν διαγωγὴν.
Jusque(s)	μέχρι(ς) (μετὰ γεν.)	Σημ. τὴν ἔκτασιν (χρόνου, τόπου ἢ ἀριθμοῦ). Jusqu'au delà des al- pes, ἕως ἐπέκεινα τῶν Ἀλπεων.
Grâce(s)	χάρις, ἔνεκα	Σημ. τὴν αἰτίαν. Grâce eux évé- nements fortuits, χάρις εἰς τὰ τυ- χαῖα συμβάντα.
Eu égard	ὡς πρὸς (μετὰ αἰτ.)	Σημ. σύγκρισιν, σχέσιν. Ses pro- grès ne furent pas bien rapides en égard à ses moyens, ἢ πρό- δος τοῦ δὲν ὑπῆρξε ταχέια ὡς πρὸς τὰ μέσα τοῦ.
Par rapport	σχενικῶς ἢ ὡς πρὸς	Je ne dis pas par rapport à ses connaissances, δὲν λέγω σχενικῶς πρὸς τὰς γνώσεις τοῦ.

Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωτέρω προθέσεων.

Ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω τὴν κοινοτέραν σημασίαν ἐκάστης προθέσεως ἀλλ' ἡ ποικιλία τούτων εἶναι τοιαύτη ὥς πρὸς τὴν χρῆσιν ὥστε θεωροῦμεν ὥς ἀπολύτως ἀναγκαῖον καὶ ὥς πρὸς τὴν κατάληψιν τῶν γαλλικῶν φράσεων, καὶ ὥς πρὸς τὸν χρῆσιν τῶν εἰρημένων προθέσεων, νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα ἐκτενέστερον διὰ παραδειγμάτων, τὴν ποικίλην αὐτῶν σημασίαν καὶ χρῆσιν.

1. Ἀ. Ἡ πρόθεσις αὕτη συντάσσεται πάντοτε μετὰ δοτικῆς· σημαίνει,

α.) Τάσιν τινὰ πρὸς τι· offrir à Dieu, προσφέρειν τῷ θεῷ· parler à quelqu'un, ὁμιλῶ τινὶ (ἐνταῦθα συμφωνεῖ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν, τὰ περιποιητικὰ καὶ ἀντὶ περιποιητικὰ μετὰ δοτικῆς).

β.) Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν, Il est à Londres, εὐρίσκεται ἐν Λονδίῳ· avoir à la main, à cœur, ἐν χερσὶν ἔχω, ἐν τῇ καρδίᾳ (ἢ διὰ σπουδῆς) ἔχω.

γ.) Τὴν διαδοχικὴν σειρὰν ἢ τάξιν. Deux à deux ἀνὰ δύο (ἢ κοινότερον δύο δύο).

δ.) Τὴν ὁμοιότητα, κατὰ τὸ φρόνημα ἢ τὸν τρόπον. À votre avis, κατὰ τὴν γνώμην σας· à la grecque, à la française (ἐννοεῖται à la manière grecque κτλ.) κατὰ τὸν ἑλληνικόν, κατὰ τὸν γαλλικόν τρόπον, ἢ ἀπλῶς, ἑλληνιστὶ, γαλλιστὶ.

ε.) Τὴν ἀπόστασιν, ἐπὶ ποσοῦ, à trois lieues d'ici, τρεῖς λιύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ς.) Τὸν τόπον, attendre quelqu'un à son passage, à la rivière, περιμένω τινὰ εἰς τὸ μέρος τῆς διαβάσεώς του, εἰς τὸν ποταμὸν (δηλ. πλησίον εἰς τὸν ποταμὸν).

ζ.) Τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ κατασκευάζεται τι ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν δι' οὗ, διακρίνεται τι· ouvrage à aiguille, ἔργον κατασκευασθὲν διὰ βελόνης (μετὰ τὸ βελόνι). Une choche à marteau, κώδων μετὰ σφυρίον fermer la porte à clef, κλείω τὴν θύραν μετὰ κλειδίον (ἢ διὰ κλειδός). Des bêtes à cornes, κερασφόρα ζῶα.

η.) Τὸ μέσον ἢ τὸ ἀντίτιμον δι' οὗ ἐκτελεῖται τι· au poids d'or, μετὰ χρυσίον, au prix de sa vie, διὰ τῆς θυσίας ἢ μετὰ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς του.

θ.) Τὸ κατὰ τι ἢ τὸ ἐκ τίνος· à son air, κατὰ τὸ ἦθος, ἢ ἐκ τοῦ ἦθους καὶ κοινότερον ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ.

2. APRÈS (σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως à καὶ près), συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς· σημαίνει,

α.) Τὸ μετὰ ταῦτα· ὅτι, δηλ. σημαίνει ἢ μετὰ πρόθεσις μετὰ αἰτιατικῆν. Après ce fait, μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο· après le combat, μετὰ τὴν μάχην.

β.) Τὴν περὶ τι ἀσχολίαν· il est de tout cœur après une affaire, ἀσχολεῖται προθύμως (σπουδάζως) περὶ τινὸς ὑπόθεσιν (καταγίνεται νὰ κατορθώσῃ μίαν ὑπόθεσιν).

γ'.) "Εγχείμαι τινί· être après quelqu'un (ἔχω τινὰ ἀπὸ κοντά), στενοχωρῶ, καταδιώκω. Courir après ses ennemis, καταδιώκω τοὺς ἐχθρούς μου.

δ'.) Τὸ ὁμοῖομορφον, τὸ σύμφωνον, λαμβάνει δὲ πρὸ αὐτῆς τὴν πρόθεσιν d'. D'après les usages, κατὰ τὰ ἔθιμα. D'après la loi, κατὰ τὸν νόμον.

3. ATTENDU (παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ῥήματος attendre), περιμένω, μεταπίπτει εἰς σημασίαν αἰτιολογικῆς προθέσεως, συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ σημαίνει τὴν αἰτίαν· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν διὰ πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς, ἢ πρὸς τὴν ἕνεκα μετὰ γενικῆς. Attendu les mouvements révolutionnaires, διὰ τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα, attendu les efforts constants d'un ennemi redoutable, ἕνεκα τῶν ἐπιμόνων προσπάθειων ἰσχυροῦ ἐχθροῦ κτλ. attendu, ἐπομένου ῥήματος τίθεται ὁ σύνδεσμος que, σημαίνει δὲ τότε τὸ διότι· attendu qu'il s'était inopinément emparé de la ville, διότι ἐκυρίευσεν ἀπροσδοκῆτως τὴν πόλιν.

4. AVANT, πρὸ, μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ πρότερον. Un an avant la prise de cette place, ἔν ἔτος πρὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ φρουρίου τούτου. Avant le coucher du soleil, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Το avant ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν en ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐπὶ ῥήμα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον ἐμπρός· en avant, marchons, ἐμπρός, πορευόμεθα. Μετὰ τὸ avant τίθεται ἡ πρόθεσις de ὅταν ἀκολουθῇ ἀπαρέμφατον. Avant de partir pour l'Amérique, πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀμερικὴν· λαμβάνει δὲ τὸν σύνδεσμον que ὅταν τὸ ἐπόμενον ῥήμα ἀναφέρηται εἰς ὀρισμένον πρόσωπον, καὶ ἐπομένως τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν, avant que vous vous décidiez de le faire. . . . πρὶν ἢ ἀποφασίσῃτε γὰ τὸ κάμψτε.

5. AVEC, πρόθεσις συντασσομένη μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ ὁμοῦ, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν σὺν μετὰ δοτικῆς, ἢ μὲ τὸ τῆς ἀπλοελληνικῆς μὲ (κατὰ συγχοπὴν τῆς μετὰ, μετὰ γενικῆς). Vivre avec de telles gens, ζῆν μὲ τοιούτους ἀνθρώπους ἢ μετὰ τοιούτων ἀνθρώπων· avec sa femme et ses enfants, μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκτων ἢ σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις. Ἡ πρόθεσις avec, λαμβάνουσα πρὸ αὐτῆς τὸ d' σημαίνει τὸ διαστέλλειν, ἀποχωρίζειν ἀπὸ τινος, ἔκ τινος. Séparer l'âme d'avec le corps, ἀποχωρίζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος. Distinguer l'ami d'avec le flatteur, διακρίνω τὸν φίλον ἀπὸ τὸν κόλακα. Ὅταν δύο ἢ πλείω οὐσιαστικὰ εἰς ἐνικ. ἀριθ. συνδέωνται διὰ τῆς προθέσεως avec, τὸ ῥήμα τίθεται εἰς τὸν ἐνικόν. La Livonie avec l'Esthonie fut cédée à la Suède, ἡ Λιβωνία μετὰ τῆς Ἑσθονίας παρεχωρήθη εἰς τὴν Σουηδίαν. Ἀπαντᾷται εἰς ἀρχαῖα συγγράμματα, καὶ εἰς τὴν ποιήσιν ἡ πρόθεσις αὕτη, ἡνωμένη μὲ προσχηματισμὸν que avecque, ἀλλ' ἥδη ἀπηρχαίσθη ἡ τοιαύτη γραφή.

6. CHEZ, πρόθεσις συντασσομένη μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ σημαίνουσα τὸ παρὰ τινί. Nous étions chez notre oncle, εἴμεθα παρὰ τῷ θείῳ (ἢ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου). Chez nous cette affaire ne se serait pas passée de la sorte, παρ' ἡμῶν ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔθελε συμβῆ (τελειώσῃ) οὕτω πως. On

est toujours mieux chez soi que chez les autres; καλῆτερα εἶναι τις εἰς τὴν οἰκίαν του, παρὰ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἄλλων.

7. CONCERNANT (ἀφορῶν, ἀφορῶσα), μετοχὴ ἐνεστώτος τοῦ ῥήματος concerner, σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως cum (σύν), καὶ cernere (κρίνω). οἱ Γάλλοι τὴν θεωροῦσιν ὡς πρόθεσιν ὅταν προηγῇται οὐσιαστικοῦ· ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὴν ἐλληνικὴν πρόθεσιν, περὶ, μετὰ γενικῆς. Des lois concernant les proclamations, νόμος περὶ κηρυγμάτων ἢ ἀφορῶντες τὰ κηρύγματα.

8. CONTRE (ἐναντίον) ἐκ τοῦ λατιν. contra, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἑλλην. κατὰ, μετὰ γενικῆς, il marcha contre l'ennemie, ἐκίνησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ contre ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε οὐσιαστικῶς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ pour (ὑπὲρ), parler pour ou contre, ὁμιλεῖν ὑπὲρ ἢ κατὰ.

9. DANS (ἐντός), ἐκ τοῦ λατιν. de intus (ἀπὸ ἐνδον). πρόθεσις ἐμφανουσα τὸ ἐντός τίπου ἢ χρόνου τινός· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἑλλην. ἐν μετὰ δοτικῆς, ἢ πρὸς τὴν, εἰς, μετὰ αἰτιατικῆς τῆς ἀπλοελληνικῆς· οἶον, dans les guerres civiles, ἐν καιρῷ τῶν ἐμφυλίων πολέμων ἢ κατὰ τοὺς ἐμφυλοὺς πολέμους· dans la place, ἐν τῇ ἀγορᾷ· dans chaque ville, ἐν ἐκάστῃ πόλει· ἐνίοτε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν avec· c'était dans l'intention de lui être utile, μὲ τὸν σκοπὸν, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὸν ὠφελήσῃ.

10. DEPUIS (ἀπὸ, μετὰ γεν.), σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως de καὶ τοῦ ἐπιρρήμ. puis (μετὰ ταῦτα)· συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς· σημαίνει δὲ τὸ σημείον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ χρόνου ἢ τοῦ τόπου. Depuis la fondation de Rome, ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης. Depuis Vienne jusqu'à Paris, ἀπὸ Βιέννης μέχρι Παρισίων. Μετὰ τὸ depuis τίθεται τὸ que ὅταν ἔπηται ῥήμα· Depuis qu'il est parti, ἀφοῦτο ἀνεχώρησε· τίθεται καὶ μετὰ τὸ ῥήμα ὡς ἐπιρρήματικός χρονικός προσδιορισμός· il est revenu depuis, ἐπανῆλθε μετὰ ταῦτα· Depuis, je ne l'ai plus revu, ἔκτοτε δὲν τὸν εἶδον πλέον. Εἰς ἐπιρρήματικὴν σημασίαν ὅταν εὐρίσκηται μὲ ῥήμα ἀρνητικόν, δηλαδὴ μὲ ῥήμα συνοδευόμενον μὲ ἀρνητικὰ μόρια, τὸ δεύτερον τούτων, τούτῃστι τὸ pas ἢ τὸ point παραλείπεται· οἷον, depuis que je n'ai reçu de vos nouvelles.

11. DERRIÈRE (ὀπισθεν), κυρίως ἐπιρρήμα (τόπου) καὶ οὐχὶ πρόθεσις· συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς, παρ' ἡμῶν δὲ μετὰ γενικῆς· derrière lui, ὀπισθεν αὐτοῦ· il s'est mit derrière les autres, ἐτέθη (ἐκάθισεν) ὀπισθεν τῶν ἄλλων.

12. DÈS (ἐκ, ἢ ἅμα), πρόθεσις λατιν. de· σημαίνει τὸ ἄμεσον τοῦ χρόνου· εὐθὺς ἀπὸ, ἅμα. Dès ses premières démarches, εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα αὐτοῦ διαδήματα. Dès la pointe du jour, ἅμα ἡμέρα (ἅμα ἐχάραξε τὸ φῶς). Dès lors, ἔκτοτε· λαμβάνει δὲ τὸν σύνδεσμον que ὅταν ἔπηται ῥήμα· Dès qu'il l'eut aperçu, ἅμα τὸν διέκρινε· Je le ferai dès que vous l'ordonnerez, θέλω τὸ πράξει ἅμα τὸ διατάξετε· ἐξηγεῖται καὶ διὰ τοῦ ὡς· οἶον, dès que je vis, ὡς εἶδον κτλ.

13. DESSOUS (ὑποκάτω), σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως de καὶ sous· εἶναι κυρίως ἐπιρρήμα (ἴδε εἰς τὰ ἐπιρρήματα τοῦ τόπου)· ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἀντι-

τῆς προθέσεως *sous*· *dessous*, ἢ *pardessous* πρὸ οὐσιαστικοῦ τινος συντάσσόμενον μετὰ αἰτιατικῆς· *dessous le lit*, ὑπὸ τῆς κλίνης, ἀντὶ τοῦ *sous le lit* (ὅπερ προτιμότερον). *Pardessous la table*, ὑποκάτω τῆς τραπέζης· ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε οὐσιαστικῶς· λαμβάνον πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον. Τὸ κατώτερον, τὸ κάτω μέρος. *Le dessous d'un chandelier*, τὸ ὑποκάτω ἢ ἡ βάση λυχνίας. Τὸ ἦρσον· *il a eu le dessous dans cette affaire*, ἔσχε τὸ ἦρσον (ἡττήθη) ἢ ἔχασε κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

44. *DESSUS* (ἄνω, ἐπάνω), σύνθετον ὡσαύτως ἐκ τῶν προθέσεων *de* καὶ *sus*· εἶναι δὲ κυρίως ἐπὶ ῥῆμα ὡς τὸ ἀνωτέρω· ἴδε τὰ ἐπὶ ῥήματα τοῦ τόπου· *dessus le canapé*, ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος, ἀντὶ τοῦ *sur le canapé*, τὸ ὅποιον εἶναι προτιμότερον· ἐκλαμβάνεται ὡσαύτως οὐσιαστικῶς προηγούμενου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου· *Avoir le dessus*, ὑπερέχω, ἔχω τὸ ὑπεράνω.

45. *DEVANT* (πρὸ, ἔμπροσθεν), σύνθετον ἐκ τῶν προθέσ. *de* καὶ *avant*· συντάσσεται μετὰ αἰτ. ἢ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν ἑλλ. πρὸ ἢ μὲ τὸ ἐνώπιον (μετὰ γεν.)· ὅλον, *Avoir devant les yeux*, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν. *Devant le juge suprême*, ἐνώπιον τοῦ Ὑπερτάτου δικαστοῦ. Ἐκλαμβάνεται ἢ οὐσιαστικῶς προταττομένου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου. *Le devant de la tête*, τὰ ἐμπρόσθια, ἢ τὸ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς. *Au devant de ...* εἰς προὔπαντήσιν.

46. *DEVERS* (πρὸς), ἐκ τοῦ λατίν. *deversum* (ἐστραχμμένον)· πρόθεσις σημαίνουσα τὴν πρὸς τόπον τίνιν· *Aller devers Nauplie*, πορεύομαι πρὸς τὸ Ναύπλιον· εἰς τὴν σημασίαν ταύτην ἀπηρχαιώθη, καὶ ἀνεπληρώθη διὰ τῆς ταυτοσύμου προθέσεως *vers*, ἐν χρήσει δὲ ὡς προθετικὴ ῥῆσις, προταττομένης τῆς προθέσεως *par*· εἰς τὴν καθιερωθεῖσαν φράσιν· *Par devers le juge*, ἐνώπιον δικαστοῦ, ἐνώπιον δικαστηρίου. Ἐκτὸς τῆς φράσεως ταύτης ἀπαντᾷ μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας σημαίνουσα κατοχὴν πράγματος· *Avoir par devers soi*, ἔχω παρ' ἐμυαυτῷ (ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου). Ὡς ἐπίθετον, *devers*, *deverse*, σημαίνει, λοξός· *mur devers*, τοῖχος λοξός, ἐπικλινής, κτλ.

47. *DURANT* (διαρκῶν, διαρκούσα, διαρκούν)· μετοχὴ, λαβοῦσα προθετικὴν σημασίαν καὶ σημαίνουσα διάρκειαν χρόνου· συντάσσεται μετὰ αἰτιατικ. ἐξηγεῖται δὲ διὰ τῆς προθέσ. ἐπὶ ἢ κατὰ μετὰ αἰτιατικῆς πρὸς δῆλωσιν τοῦ χρόνου· *Durant trente jours*, ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας. *Durant son sommeil*, καθ' ὕπνον αὐτοῦ, ἢ διαρκούντος τοῦ ὕπνου του.

48. *EN* (ἐν, εἰς), πρόθεσις ἐκ τῆς λατίν. *in*· σημαίνει

α.) Σχέτιν τόπου ἢ χρόνου· πολλάκις ἀναπληροῖ τὴν *dans* τῆς ὁποίας διαφέρει ὡς ἐκφράζουσά τι μᾶλλον ἀόριστον καὶ γενικώτερον αὐτῆς· *En prison*, ἐν φυλακῇ· *En campagne*, ἐν ἐξοχῇ· *En France*, ἐν Γαλλίᾳ· *En hiver*, ἐν καιρῷ χειμῶνος· *En été*, ἐν θέρει ἢ ἐν καιρῷ θερούς.

β.) Ὡς· *Parler en vainqueur*, ἐν νικητῇ, ὡς νικητὴς, ὡς κύριος (δεσπότης) ἢ ἀνέντης.

γ.) Τὸ ἐκ τινος ὕλης κατεσκευασμένον· ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν *ex* ἢ *de* (με-

τὰ γενικῆς). Une maison en bois, οἶκος ἐκ ξύλου ἢ ξύλινος. Un bouclier en or, ἀσπίς ἐκ χρυσοῦ ἢ χρυσή· τὰ μετουσιαστικά λεγόμενα παρ' ἡμῖν. 255
- δ'. Τὴν αἰτίαν· καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν, χάριν τούτου, ἕνεκα κτλ. C'est en considération de cela que je me suis décidé κτλ. χάριν τούτου, ἢ ἕνεκα τούτου ἀπεφάτισα κτλ.

Ἡ πρόθεσις ἐν προηγουμένη τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ λατιν. γερούνδιον, καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἑλλην. ὀνομαστικὸν ἀπαρέμφατον εἰς δοτικὴν πτώσιν. En disant cela, ἐν τῷ λέγειν ταῦτα. Διὰ τῆς ἐν ἐπομένῳ ἐθνικοῦ ἐπιθέτου σχηματίζονται ἐπιρρήματικαὶ ῥήσεις. En français, en anglais, γαλλιστί, ἀγγλίστι κτλ.

49. ENTRE (μεταξύ), ἐκ τῆς λατιν. προθέσεως inter (ἐνδόν)· συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ λέγεται κυρίως ἐπὶ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων· ἐνίοτε λέγεται καὶ μεταξύ πολλῶν ἀλλὰ πάλιν σχετικῶς τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ ἄλλο. Il y a un grand abîme entre vous et nous, μέγα χάσμα ὑφίσταται μεταξύ ὑμῶν καὶ ἡμῶν. Le plus habile d'entre nous tous, ὁ ἐπιτηδεύτατος μεταξύ ἡμῶν πάντων (δηλ. σχετικῶς πρὸς ἕνα ἕκαστον). Τὸ parmi λέγεται μεταξύ πολλῶν· ἴδε κατωτέρω τὴν λέξιν ταύτην. Τὸ entre ἀποστέφει τὸ ληκτικὸν ε πρὸ τῶν λήξεων: acte καὶ autres· οἶον, dans l'entr'acte, (μεσοπραξία) τὸ μεταξύ δύο μερῶν δράματός τινος διάστημα· entr'autres, μεταξύ ἄλλων. Αποστρέφεται ὁσαύτως πρὸ τῶν μέσων ῥημάτων τῶν ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος· οἶον, s'entr'aider, ἀλλήλοις βοηθεῖν.

20. ENVERS (πρὸς), ἐκ τοῦ λατιν. in καὶ versus (ἐστραμμένος εἰς), λέγεται κυρίως περὶ σχέσεως, μεταξύ προσώπων, καὶ περὶ καθηκόντων πρὸς τὸν θεόν. Sa pitié envers Dieu, ἡ πρὸς Θεὸν εὐσέβειά του. Soyez aimable envers tout le monde, ἔσο ἐράσμιος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον (συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς)· ἴδε vis-à-vis. Τὸ envers, λαμβάνον πρὸ αὐτοῦ ἄρθρον μεταπίπτει εἰς σημασίαν οὐσιαστικοῦ, καὶ σημαίνει τὸ ἀνέστροφον μέρος ὑφάσματός τινος, τὸ ἀντίθετον τοῦ καλοῦ (τοῦ ἴσου), τὸ ὁποῖον λέγεται l'endroit τὸ εὐθύ.

24. ENVIRON (περίπου), ἐκ τοῦ λατιν. in-gyrum (γῦρος), εἶναι ἐπιρῥημα καὶ πρόθεσις συνάμα· ὡς πρόθεσις συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, καὶ σημαίνει τὸ ὡς ἔγγιστα, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει ἢ περὶ μετὰ αἰτιατικῆς. Cela était arrivé environ à la même époque, τοῦτο συνέβη περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἢ τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν. Κακῶς μεταχειρίζονται τινὲς τὸν διαζευτικὸν σύνδεσμον, οὐ μετὰ τὴν λέξιν environ, δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν· une armée d'environ huit ou neuf cent mille soldats, ἀλλὰ une armée d'anviron huit neuf cent mille κτλ. ἢ παραλείποντες τὸ environ, καὶ ἀναπληροῦντες αὐτὸ διὰ τοῦ ou. Une armée de huit ou neuf cent mille soldats. Τὸ environ, εἰς τὸν πληθυντικὸν ἐκλαμβάνεται οὐσιαστικῶς καὶ σημαίνει τὰ περίξ. Les environs de Paris, τὰ περίξ, ἢ τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων.

22. EX (πρῶην) πρόθεσις ληψθεῖσα ἐκ τῆς λατινικῆς ex (ἐξ), ἀλλ' εἰς σημασίαν ἐπιρῥηματικὴν μᾶλλον, προτάσσεται οὐσιαστικῶν τινῶν δηλούντων

βαθμὸν ἢ θέσιν τινὰ πολιτικὴν, τὴν ὅποیان κατέϊχον ἄλλοτε. L'ex, ministre, des finances, ὁ πρῶν ὑπουργὸς τῆς οἰκονομίας.

23. EXCEPTÉ (ἐκτός), εἶναι κυρίως τύπος παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος *excepter* ἐξαίρω, προηγούμενῃ δὲ τοῦ οὐσιαστικοῦ μένει ἀμετάβλητος καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ἐκτός. Ils furent tous massacrés, excepté trois enfants et trois vieillards, κατεσφάγησαν ἅπαντες ἐκτός τριῶν παιδίων καὶ τριῶν γερόντων. Συμφωνεῖ δὲ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, ὅταν τοῦτο προηγῇται. Tous ses parents avaient assisté à cette cérémonie ses deux soeurs exceptées, πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ παρ-σταθήσαν κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην, ἐξαιρουμένων (ἢ ἐκτός) τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν.

24. HORMIS (πλὴν ἢ ἐκτός), σύνθετον ἐκ τοῦ hors (ἐκτός) καὶ mis (θειμένος), παθητικὴ μετοχὴ τοῦ mettre (τίθῃμι)· συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. Je te dirai tout, hormis d'où il vient, θέλω σοὶ εἰπεῖ τὰ πάντα, πλὴν τοῦ πόθεν ἔρχεται.

25. HORS (ἴδε κατωτέρω τὰς μετὰ γενικῆς συντασσομένας προθέσεις).

26. JOIGNANT (πλησίον), μετοχὴ τοῦ ῥήματος joindre συνάπτω, ἐνδύνω· συντάσσεται μετὰ αἰτιατικ. ἢ δὲ χρήσις αὐτῆς ἀπρηχαιώθη. Joignant l'édifice du moyen âge, πλησίον τοῦ κτιρίου τοῦ μεσαιῶνος, ἀναπληροῦται δ.ἀ τοῦ tout près. Il demeure tout près de nous, κατοικεῖ ὅλως πλησίον ἡμῶν.

27. MALGRÉ (ἀκουσίως), σύνθετον ἐκ τοῦ mal (κακὸν) καὶ gré (διάθεσις, ἀκουσίως), συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς. Malgré tous les efforts, παρὰ τὰς προσπάθειας ταύτας· ἐξηγεῖται ἐνίοτε τὸ malgré καὶ διὰ τῶν ἐναντιωματικῶν, εἰκοι, καίτοι κτλ. Cette rivière ne grossit point malgré les eaux qui s'y jettent de toutes parts, ὁ ποταμὸς οὗτος οὐδόλως αὐξάνει καὶ τοὶ πολλῶν ὑδάτων πανταχόθεν ἐπιρρέοντων· εἰς τὴν κοινὴν ἐκφράζεται συνήθως διὰ τοῦ μ' ὅλον, μ' ὅλα κτλ. malgré tous ces avantages, μ' ὅλα ταῦτα τὰ πλεονεκτήματα· τὸ ὁποῖον εἶναι ἰταλισμός· Con tutto ciò-con tutte questi vantaggi.

28. MOYENNANT (διὰ μέσου), παράγεται ἐκ τοῦ moyen (μέσον). Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν, διὰ, μετὰ γενικῆς, καὶ σημαίνει τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ κατορθοῦται τι. Moyennant la grâce Divine, διὰ τῆς θείας χάριτος. Vous les ferez toujours travailler en moyennant un salaire suffisant, θέλετε τοὺς παρακινήσει πάντοτε νὰ ἐργάζωνται (διὰ μισθοῦ), χορηγοῦντες εἰς αὐτοὺς μισθὸν ἐπαρκῆ. Ἐπομένου δὲ τοῦ συνδέσμου que, μεταπίπτει εἰς συνδεσμικὴν ῥῆσιν, ἀντιστοιχοῦσαν παρ' ἡμῖν πρὸς τὸ, ἐπὶ τῷ ὅρῳ, ὅτι . . . moyennant qu'ils ne vous quitteront plus, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅτι δὲν θέλουν σὲ ἐγκατελεῖπει πλέον.

29. NONOBSANT (παρὰ), ἐκ τοῦ λατιν non obstante, μὴ ἀνθισταμένου, (συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς) καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν παρὰ πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς, ἢ πρὸς τοὺς ἐναντιωματικοὺς συνδέσμους, καίτοι, εἰ καί. Nonobstant son ardent désir, παρὰ τὴν ζωντανήν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν. Non-

obstant son jeune âge, καὶ τοι νέος ὢν, ἢ παρὰ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν. Τὸ nonobstant καθὼς καὶ τὸ ἀνωτέρω malgré, ἀπαιτοῦσι τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν πρότασιν ῥῆμα εἰς ὀριστικὴν ἔγκλισιν.

30. OUTRE, πέραν, ὑπέρ, ἐκ τοῦ λατιν. ultra πρόθεσις συντασσομένη μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνουσα·

α'. Ὑπερβολήν. Faire quelque chose outre mesure, πράττω τι πέραν τοῦ δέοντος. Ce sont des contrées d'outre mer, χώραι ὑπερθαλάσσιαι.

β'. Περιπλέον, πρὸς τούτοις. En outre, προσέτι.

γ'. Ἐκτός. Outre ce que je viens de vous rapporter, ἐκτὸς ἐκεῖνων τὰ ὅποια πρὸ μικροῦ ἀνέφερα πρὸς ὑμᾶς. Ἐπομένου ῥήματος προτάσσεται τούτου ὁ σύνδεσμος que· οἷον, outre que j'ai à coeur son salut, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιθυμῶ πολλὴν τὴν σωτηρίαν του.

31. PAR (διὰ), πρόθεσις λατιν. per, συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. σημαίνει·

α'. Τὸν τόπον δι' οὗ διέρχεται τις. Par voie de Patras, διὰ Πατρῶν. Par Marseille, διὰ τῆς Μασσαλίας.

β'. Τὸν καιρὸν. Vogager par le beau temps, ταξιδεύω μὲ ὥραϊον καιρὸν.

γ'. Τὴν τάξιν. Les soldats furent distribués par centaines, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀνά, ἢ κατὰ, μετὰ αἰτιατικῆς· οἱ στρατιῶται διενεμήθησαν ἀνὰ ἑκατοντάδας ἢ καθ' ἑκατοντάδας.

δ'. Τὸ μέσον δι' οὗ διαπράττεται τι. Je ne l'ai obtenu que par la force, τὸ κατώρθωσα μόνον διὰ τῆς βίης. Προηγούμενης τῆς προθέσεως de, σημαίνει τὸ ἐκ μέρους τινὸς ἢ κατὰ διαταγὴν. De par le roi, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

ε'. Τὸ ποιητικὸν αἷτιον, τὸ ὑπὸ τινος. Il a été mordu par un chien, δηχθεὶς ὑπὸ κυνός. Ce qui a été commandé par Cyrus, τὰ ὑπὸ τοῦ Κύρου διαταχθέντα.

ς'. Ἐκφράζει τὸν ὄρκον. Par Jupiter, par Dieu, μὲ τὸν Δία, μὰ τὸν Θεὸν ἢ πρὸς Θεοῦ.

ζ'. Τὸ αἷτιον. Ces choses sont possibles par cela même qu'elles sont faciles, τὰ πράγματα ταῦτα εἶναι κατορθωτὰ δι' αὐτὸ τοῦτο, (διότι) εἶναι εὐκόλα.

η'. Τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτῆς, par lui-même, ἀφ' ἑαυτοῦ, par elle-même, ἀφ' ἑαυτῆς.

32. PARMI (μεταξύ), ἐκ τοῦ λατιν. par (διὰ) καὶ medium (μέσον)· πρόθεσις συντασσομένη μετὰ αἰτιατικῆς. N'y a-t-il quelqu'un parmi vous? δὲν ὑπάρχει τις μεταξὺ ὑμῶν; Λέγεται κυρίως ἐπὶ πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, ἢ ὅταν τὸ ἐπιφερόμενον οὐσιαστικὸν ᾖ περιληπτικόν· οἷον, parmi cette foule, μεταξύ τοῦ πλήθους τούτου· δὲν λέγεται μεταξύ δύο, ἀντὶ δὲ τούτου τὸ ἀνωτέρω entre.

33. PENDANT (κατὰ, μετὰ γενικῆς σημαίν. τὸν χρόνον)· εἶναι κυρίως μετοχὴ ἑνεστώτος τοῦ ῥήματος pendre, σημαίνει διάρκειαν χρόνου. Pendant toute sa vie, καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον. Ayant fait la guerre pendant

dix ans, ἐπὶ δέκα ἔτη πολεμίας. Ἐπομένου τοῦ συνδέσμου que ἰσόδυνα-
μεῖ μὲ τὸ χρονικὸν ἐπὶ ῥήμα, ἐνῶ. Pendant que je parlais, ἐνῶ ὠμίλουν
(ἴδε εἰς τὰ ἐπὶ ῥήματα). Προηγούμενου τοῦ ἄρθρου λαμβάνει σημασίαν οὐ-
σιαστικοῦ. Un pendant d'oreille, ἐνώτιον.

34. POUR (διὰ, μετὰ αἰτιατ.), πρόθεσις σημαίνουσα:

α'. Τὸν σκοπὸν ἢ τὴν αἰτίαν (ἐκ τοῦ λατιν. pro): συντάσσεται μετὰ αἰ-
τιατ. Il a puni le père pour la faute de son fils, comme il punit les
enfants pour les fautes de leurs pères: ἐτιμώρητε τὸν πατέρα διὰ τὸ ἁ-
μάρτημα τοῦ υἱοῦ του, καθὼς τιμωρεῖ τὰ τέκνα διὰ τὰ ἁμαρτήματα τῶν
πατέρων των.

β'. Πρὸς χάριν. Pour l'amour de Dieu, δι' ἀγάπην θεοῦ.

γ'. Ὑπέρ τινος. Nous avons tous les honnêtes gens pour nous, ἔχα-
μιν ὑπὲρ ἡμῶν ὅλους τοὺς τιμῶντες ἀνθρώπους.

δ'. Ἀντί (εἰς τόπον). Il faut toujours rendre le bien pour le mal, πρέ-
πει ν' ἀποδίδωμεν καλὸν ἀντὶ κακοῦ.

ε'. Πρὸς (τὴν σχέσιν). La tendresse d'une mère pour ses enfants, ἡ
στοργὴ μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα της.

ς'. Ὅσον, καίτοι, ὅταν προηγῇται ἐπιθέτου μετὰ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ῥή-
μα εἰς ὑποτακτικὴν. Pour grands que soient, ὅσον μεγάλοι καὶ ἂν ᾖσιν,
ἢ καίτοι μεγάλοι ὄντες ἀτὶ τοῦ, quelque grands qu'ils soient.

ζ'. Ὅσον τὸ κατὰ τινα. Pour moi, je n'en suis pas fâché. ὅσον τὸ κατ'
ἐμὲ, δὲν δυσареστοῦμαι πρὸς τούτο.

η'. Εἰς (ἐπὶ κινήσεως). Il part pour la France, ἀναχωρεῖ εἰς Γαλλίαν.

Ἡ pour πρόθεσις τίθεται ὡσαύτως πρὸ τῶν ῥημάτων εἰς ἀπαρέμφατον
ἢ εἰς ὑποτακτικὴν, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν σκοπὸν, καὶ πρὸ μὲν τῆς ἀπαρεμφ.
ἐὰν αὕτη ἀνήκῃ εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτά-
σεως ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται. οἶον, Je vous le dis seulement pour vous
prouver que $\mathcal{X}$. σὰς τὸ λέγω μόνον διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι $\mathcal{X}$. ὅπου τὸ
λέγω καὶ ἀποδείξω ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν τὸ
prouver ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ je dis, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον.
ἐπὶ δὲ ἑτεροπροσωπίας τὸ ἐξαρτῶμενον ῥήμα τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν προ-
ταττομένου τοῦ συνδέσμου que ἀμέσως μετὰ τὴν πρόθεσιν pour. οἶον, ὅταν
λέγωμεν: τί ἐπραξα, ὥστε νὰ ἔλθῃτε ἐδῶ διὰ νὰ μοὶ ἐκφράσῃτε τὴν ἀγα-
νάκτησίν σας; πρέπει τὸ ῥήμα « ὥστε νὰ ἔλθῃτε » νὰ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸν σύν-
δεσμ. que. Qu'ai-je donc fait pour que vous veniez ici m'exprimer vo-
tre impatience, votre indignation?

35. SANS (ἄνευ, χωρὶς), ἐκ τοῦ λατιν. sine σημαίνει ἀποχωρισμὸν,
ἐξαιρέσιν. συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἐλληνικὴν
πρόθεσ. χωρὶς, ἢ ἄνευ, μετὰ γενικῆς. Il est venu sans fusil, ἦλθεν ἄνευ ὀ-
πλου. Τὸ sans προηγεῖται τῆς ἀπαρεμφάτου ὅταν αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ
ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται. Je vous raconterai l'af-
faire sans rien vous cacher, ὁὐ σὰς διηγηθῶ τὴν ὑπόθεσιν χωρὶς νὰ σὰς

κρύψω τίποτε· διότι τὸ *cacher* ἔχει τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον τοῦ *raconterai*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται· ἀλλ' ὅταν λέγωμεν: ὠρμήσαμεν κατ' αὐτῶν χωρὶς νὰ περιμένωσι τὸ τοιοῦτον, *nous fondimes sur eux sans qu'ils s'y attendissent*, τὸ *sans* ἀπαιτεῖ ὑποτακτικὴν ἔχουσαν πρὸ αὐτῆς τὸν σύνδεσμον *que*, διότι τὸ *qu'ils s'attendissent* δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον τοῦ *fondimes*.

35. SAUF (πλὴν), ἐκ τοῦ ἰταλ. *salvo* (σωθεὶς, σεσωσμένος)· σημαίνει ἐξαίρεσιν, χωρισμόν· ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν· καὶ ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ἐπομένου οὐσιαστ. εἶδος τι ἀφαιρετ. λατιν. ἡ ἀπολύτου γεν. παρ' ἡμῶν. *Ils y périrent tous sauf un petit nombre*, πάντες ἀπώλοντο ἐκτὸς μικροῦ τινος ἀριθμοῦ (πλὴν ὀλίγων). *Sauf le respect*, (τηρουμένου τοῦ σεβάσμιου) τηρῶν τὸ εἶδος. *Je répèterai tous les mots outrageants dont il s'est servi contre moi, sauf le respect que je vous dois*, θέλω ἐπαναλάβει, τηρῶν τὸ πρὸς ὑμᾶς εἶδος τὸ ὁποῖον ὀφείλω, πάσας τὰς ὑβριστικὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἐξέφρασε κατ' ἐμοῦ. *Sauf votre respect*, κοινῶς λέγομεν: με συμπαθεῖ· ἡ δὲ ἑλλην. φράσις εἶναι: ἀπίθη τοῦ λόγου ὁ φθόνος, ἡ ἵλεως δ' εἴης λέγοντί μοι. Τὸ *sauf* ἀπαντᾷται συνήθως εἰς τὴν φράσιν *sain et sauf*, σῶος καὶ ἀβλαβής, καθὼς λέγομεν ἡμεῖς.

36. SELON (κατὰ, μετὰ αἰτ.), ἐκ τοῦ λατ. *secundum*· σημαίνει ὁμοιότητα, καὶ εἰς τὴν γαλλ. ὠσαύτως μετὰ αἰτ. *Selon les circonstances*, κατὰ τὰς περιστάσεις, συμφώνως πρὸς τὰς περιστ. καὶ πολλάκις μόνον ἄνευ οὗς *C'est selon*, κατὰ τὰ πράγματα κτλ. ὅταν προηγουμένως, δηλ." γείνη λόγος περὶ τινος πράγματος, τότε παραλείπεται τὸ οὐσιαστικόν· π. χ. τί ἡθέλετε πράξει ὑμεῖς εἰς τοιαύτην περίστασιν; *qu'auriez-vous fait dans ce cas? c'est selon*. Τὸ *selon* πρὸ τοῦ ῥήματος λαμβάνει τὸν σύνδ. *que* πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως· *Selon que vous avez pu le savoir*, καθ' ὅσον ἡδυνήθης νὰ τὸ μάθης.

37. SOUS (ὑπὸ), ἐκ τοῦ λατιν. *sub* (ὑπό)· σημαίνει:

α'. Τὸ ὑποκάτω, περὶ πράγματος τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ὑποκάτω ἄλλου, ἢ ὑπὸ ἄλλο· οἶον, *Sous le ciel*, ὑπὸ τὸν οὐρανόν. *Sous la caisse*, ὑπὸ τοῦ κιβωτίου.

β'. Τὸ ἐντὸς τοῦ χρόνου διάστημα. *Sous peu*, ἐντὸς ὀλίγου.

γ'. Τὸ πρόχειρον. *Avoir tout sous la main*, ἔχω τὰ πάντα πρόχειρα (ὑπὸ τὴν χεῖρα). Τὸ δὲ *sous main* (ἔνευ τοῦ ἄρθρου) σημαίνει κρυφίως.

δ'. Ἐπὶ τῷ ὄρω, ἐπὶ ποινῇ. *Il est défendu de désertre sur le champ de bataille, sous peine de mort*, ἀπαγορεύεται ἡ λειπτειζία ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

ε'. Τὸ ἔμπροσθεν. *Cela s'est passé sous mes yeux*, τοῦτο συνέβη ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου ἢ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

ς'. Τὴν ὑποταγὴν ἢ ἐξερτησίαν. *Il a tant d'hommes sous lui*, ἔχει τόσους ὑπὸ τὰς διαταγὰς του.

ζ'. Τὸν χρόνον. *Shakspear a vécu sous le règne d'Elisabeth*, ὁ Σακσπείρ ἔζησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἑλισάβετ (τῆς Ἀγγλίας).

(ΓΑΑ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

38. SUIVANT κατὰ (μετοχ. ἐνεστώτος τοῦ ῥήματος suivre ἔποιμαι), συντάσσεται μετὰ αἰτιατικ. καὶ σημαίνει ὁμοιότητα, συμφωνίαν κατὰ τι. Suivant l'équité, κατὰ τὴν δικαιοσύνην· σημαίνει προσέτι ἀναλογίαν· il faut recom-penser chacun suivant son mérite, πρέπει νὰ ἀμείβωμεν ἕκαστον κατὰ τὴν ἀξίαν του, δηλ. ἀναλόγως τῆς ἀξίας του. Ἐπομένου τοῦ συνδέσμου que ἀντι-στοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν, καθ' ὅσον. Suivant que chaque nation recule ou restreint ses bornes, καθ' ὅσον ἕκαστην ἔθνος ἐπεκτείνει ἢ περιστέλλει τὰ ὅριά του.

39. SUR, ἐπὶ, ἐκ τοῦ λατιν. super, πρόθεσις συντακσομένη μετὰ αἰτιατι-κῆς, καὶ σημαίνουσα·

ἀ. Τὸ ἐπάνω, τὸ ἐπὶ τινος j'avais mis la lettre sur cette table, ἀπέθηκα τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ ταύτης τῆς τραπέζης.

β'. Τὴν ὑπεροχὴν. Il régna sur vingt peuples, ἐδασίλευσεν ἐπὶ εἴκοσι λαῶν. Il l'emporte sur les autres, ὑπερισχύει (εἶναι ἀνώτερος) τῶν ἄλλων.

γ'. Τὴν ἀσφάλειαν ἐπὶ ἐνεχύρου, prendre hypothèque sur une maison, λαμβάνω οἰκίαν τινὰ εἰς ὑποθήκην. Je compte sur vous, βεβαίωμαι εἰς ὑμᾶς.

δ'. Ἀπευθύνω πρὸς τινα. Tirer sur quelqu'un une lettre de change ἀπευθύνω (κοινῶς τραβῶ) συναλλαγματικὴν πρὸς τινα.

ε'. Ἐπιβεβαίωσιν. Je vous l'affirme sur mon honneur, σοὶ τὸ ἐπιβεβαιῶ εἰς τὴν τιμὴν μου (δηλ. ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου).

ς'. Μεταξύ. Sur cent personnes apeine y en avait-il dix, qui fussent en état de porter les armes, μεταξύ ἑκατὸν μόλις ὑπῆρχον δέκα ἱκανοὶ νὰ φέρωσιν ὅπλα.

ζ'. Περὶ, μετὰ αἰτιατ. Sur la fin de l'hiver, περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος.

η'. Περὶ τινος, nous ne sommes pas d'accord sur cette question, εἰν εἴμεθα σύμφωνοι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Σημειωτέον ὅτι ἡ πρόθεσις sur ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου οὐσιαστικοῦ ἢ ἀντωνυμίας ἀναφερομένης εἰς αὐτήν, σημαίνουσα τὸ ἐπὶ τινος, ἢ εἰς τι. Il ne faut pas compter seu-lement sur les événements mais sur les ressources qu'on aurait pour profiter des circonstances, δὲν πρέπει νὰ βασιζώμεθα εἰς τὴν σύμπτωσιν τῶν συμβάντων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μέσα προσέτι τὰ ὅποια ἡδυνάμεθα νὰ ἐ-χωμεν ὅπως ὠφεληθῶμεν ἐκ τῶν περιστάσεων.

θ'. Τὸ ταχέως, παρευθὺς, ὅταν προηγῇται τοῦ οὐσιαστ. champ, ἢ coup· οἶον, Il partit sur le champ, ἀνεχώρησε παρευθὺς (παραχωρήμα). Il tomba sur le coup, ἔπεσε πάραυτα (ς τὴν στιγμὴν).

44. TOUCHANT (ὡς πρὸς) κυρίως μετοχὴ ἐνεστώτος τοῦ ῥήματος tou-cher ἄπτομαι· συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν Ἑλ-ληνικὴν ἔκφρασιν, σχετικῶς πρὸς, ἢ περὶ τινος. Voilà ce que nous avions à dire touchant les Perses en général, ἰδοὺ ὅ,τι εἴχομεν νὰ εἴπωμεν σχε-τικῶς πρὸς τοὺς Πέρσας ἐν γένει (περὶ τῶν Περσῶν ἐν γένει). Τὸ touchant, ὡς ἐπ' ὅ. σημαίν. συγκινητικός. Une histoire touchante, συγκινητικὴ ἱστορία.

42. 'A TRAVERS (διὰ, διὰ μέσου ἢ ἀνὰ μέσον), ἔκφρασις προθετικῆ· σύνθετος ἐκ τῆς προθέτ. ἀ, καὶ travers λοζόν· ἀπαιτεῖ αἰτιατ. Tu vas seul à travers les sommets des montagnes, διέρχεται ὁ μόνος διὰ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων. Εἶναι συνώνυμον τῷ κατωτέρῳ, au travers.

42. AU TRAVERS (ἀνὰ μέσον, ἢ διὰ μέσου)· διαφέρει τοῦ ἀνωτέρῳ μόνον κατὰ πῶσιν, τὴν ὁποίαν ἐκείνο ἀπαιτεῖ εἰς αἰτιατ. τοῦτο δὲ εἰς γενικὴν, de ἢ des ὄν, Au travers des mers, διὰ τῶν θαλασσῶν. Au travers des pleines, διὰ τῶν πεδιάδων.

43. VERS, πρὸς, ἐκ τοῦ λατινικ. versus ἐστραμμένος· πρόθεσις συντασσομένη μετὰ αἰτιατικ. καὶ σημαίνουσα·

α'. Τὴν πρὸς τι τάσιν. Nous nous dirigeâmes vers le temple du Dieu qu'on y adore, διευθύνθημεν πρὸς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ τὸν ὅποιον λατρεύουσιν ἐκεῖ (εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν).

β'. Τὸ περίπου, σχετικῶς πρὸς τὸν χρόνον. Vers les quatre heures, περὶ τὰς τέσσαρας ὥρας. Vers le printemps, περὶ τὸ ἔαρ. Σημειώτεον ὅτι ἡ πρόθεσις vers σημαίνουσα τὸν χρόνον ἀπαιτεῖ πάντοτε τὸ ἄρθρον πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὅποιον εἶναι συμπλήρωμα αὐτῆς. Ὅθεν λέγομεν vers les dix heures καὶ οὐχὶ vers dix heures

44. VOICI καὶ VOILA (ἰδοῦ). Οὐχὶ ὁρθῶς, συγκατατάττονται μεταξύ τῶν προθέτ. καὶ τὰ ἐπιρρήμ. ταῦτα σύνθετα τὸ μὲν voici, ἐκ τοῦ vois (ἴδε), πρὸς. τοῦ ῥήματος voir, καὶ ἐκ τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος ici ἐδῶ· τὸ δὲ voilà, σύνθετον ὡσαύτως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος voir, καὶ τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος là (ἐκεῖ), ἀμφοτέρω ἐξηγοῦνται διὰ τοῦ ἰδοῦ (ἴδε)· τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὰ προσεχῆ τὸ δὲ δεύτερον διὰ τοῦ πόρρω. Voici que je t'amène ce cheval, le plus beau de tous les chevaux arabes· ἰδοῦ σοὶ προσάγω τὸν ἵππον τοῦτον, τὸν ὀραϊότατον πάντων τῶν ἀραβικῶν ἵππων. Voilà le soleil qui se couche· ἰδοῦ ὁ ἥλιος δύνων. Voici l'homme, ἴδε ὁ ἄνθρωπος. Σημειώτεον ὅτι ἐπὶ διηγήσεως τὸ μὲν voici προηγεῖται αὐτῆς, τὸ δὲ voilà ἔπεται· ὅταν προτίθεται νὰ διηγηθῶ τι, λέγω πρῶτον, voici comment la chose s'est passée, ἰδοῦ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα· ἄφ' οὗ δὲ διηγηθῶ τὴν ὑπόθεσιν· λέγω, voilà comment la chose κτλ.

45. VU (ἑνεκα). Παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ῥήματος voir ὁρᾶν, βλέπειν· vu θεωρουμένου· μετέπεσε δὲ εἰς προθετικὴν σημασίαν καὶ συντάττεται μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνουσα τὴν αἰτίαν καὶ τὴν σχέσιν. Son corps me paraît trop petit, vu ses bras et ses jambes énormes· τὸ σῶμα μου μοι φαίνεται παρὰ τὸ δέον μικρὸν, σχετικῶς πρὸς τοὺς παρμεγέθεις αὐτοῦ βραχίονας καὶ τὰ σκέλη (ἢ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ μεγέθους κτλ)· καὶ ὡς παθητικὴ μετοχὴ τὸ vu μένει ἀμετάβλητον ὅταν προηγεῖται τοῦ οὐσιαστικοῦ· συμφωνεῖ δὲ μετ' αὐτοῦ ὅταν τοῦτο προηγῇται αὐτῆς· les choses vues de près, τὰ πράγματα θεωρούμενα ἐκ τοῦ πλησίον.

Αἱ ἐξῆς προθετικαὶ ἐκφράσεις συντάσσονται ὅλαι μετὰ γενικῆς.

46. 'A LA FAVEUR καὶ 'A L'AIDE, εἶναι συνώνυμα, ἀμφότερα οὐσιαστικά θηλυκά· τὸ μὲν πρῶτον la faveur, ἡ εὖνοια· τὸ δεύτερον l'aide, ἡ βοήθεια, καὶ τὰ δύο εἰς δοτικὴν πτῶσιν· ἰσοδυναμοῦσι δὲ καθ' ἡμᾶς πρὸς τὰς ἐκφράσεις, τῇ βοηθείᾳ, τῇ ἐπικουρίᾳ, τῇ σκέπῃ κτλ. ὅσον, à la faveur de la nuit nous traversâmes l'armée ennemie sans en être aperçus, βοηθείᾳ τῆς νυκτός, ἢ (βοηθούμενοι ἀπὸ τοῦ σκότους) διήλθομεν τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν χωρὶς νὰ μᾶς διακρίνωσιν (οἱ ἐχθροί)· συντάσσονται ἀμφότερα μὲ τὴν πρόθεσιν de. En faveur de, χάριν τοῦ.

47. 'A L'AIDE. 'Ως προθετικὴ ῥῆσις χρησιμεύει, ὥς ἡ προηγουμένη à la faveur, πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος· διαφέρει δὲ ταύτης καθ' ὅσον à la faveur σημαίνει εὐνοϊκὴν τινα περίστασιν· ἡ δὲ à l'aide πραγματικὴν βοήθειαν ἢ συνέργειαν, εἴτε θεῖαν εἴτε ὀλικήν· A l'aide de Dieu, βοηθείᾳ τοῦ θεοῦ ἢ θεοῦ βοηθοῦντος· A l'aide d'un instrument tranchant, τῇ συνεργείᾳ (ἢ διὰ τινος) κοπτεροῦ ἐργαλείου· λέγεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἀφηρημένως πῶς· ὅσον, La Grèce était trop sujette aux révolutions pour qu'elle pût, à l'aide du repos, prendre de l'accroissement, ἡ Ἑλλὰς ὑπέκειτο παρὰ τὸ δέον εἰς ἐπαναστάσεις καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο, βοηθείᾳ τῆς ἡσυχίας, ν' αὐξήσῃ τὰς δυνάμεις αὐτῆς· (α ἡ Ἑλλὰς μετανίστατο συχνότερον ἢ ὥστε ἡσυχάσασα αὐξήθηναι. » Θουκυδ.). 'Ως οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον ἡ λέξις aide εἶναι θηλυκοῦ γένους, καὶ σημαίνει βοήθειαν· ὥς οὖν. ἀρσ. σημαίνει βοηθόν· L'aide de camp, ὁ ὑπασπιστής.

48. A FORCE DE (διὰ πολλοῦ ἢ πολλῶν)· σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως à καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ force (δύναμις, πλῆθος κτλ.), καὶ τελευταῖον ἐκ τῆς συντακτικῆς προθέσεως de ὑπὸ τῆς ὁποίας αἰέποτε συνοδεύεται· σημαίνει δὲ:

α'. Τὸ μέσον δι' οὗ κατορθοῦται τι. Il n'a obtenu ce qu'il désirait si ardemment qu'à force d'argent et de prières, ἐπέτυχεν ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει τόσον ἐνθέρμως μόνον διὰ τῶν πολλῶν χρημάτων καὶ τῶν πολλῶν δεήσεων.

β'. A toute force, παντὶ σθένει, ἀπολύτως.

γ'. Πλῆθος, ἄνευ τῶν προθέσεων à καὶ de. Il y a avait force gens, ἦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι. Tò par force διαφέρει τοῦ par la force. S'asseoir par force, régner par force, σημαίνει ἀκουσίως, χωρὶς νὰ τὸ θέλω κάθημαι, βασιλεύω βεβιασμένος (παθητικ.) δηλ. ἀκουσίως ἐμοῦ, καὶ régner par la force, βασιλεύω διὰ τῆς βίας (ἐνεργητ.), δηλ. ἀκουσίως τῶν ἄλλων.

49. AU DELA (πέραν, ὑπὲρ), ῥῆσις προθετικὴ συγκειμένη ἐκ τριῶν μορίων, τῆς προθέσεως à μετὰ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, τῆς προθ. de καὶ τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματ. là (ἐκεῖ)· σημαίνει τὸ πέραν, τὸ ἐπέκεινα. Au delà de toute imagination, πέραν πάσης φαντασίας. Au delà de mes espérances,

ἐπέκεινα τῶν ἐλπίδων μου. Il dépensa au delà de cinquante mille, ἔδαπανησεν ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας. Ἄνευ τῆς προθέσεως de λαμβάνει ὅλως ἐπιρρήμ. σημασίαν, καὶ τότε ἀναπληροῦται τὸ au διὰ τοῦ en. Mettez-vous un peu en delà, καθήσατε ὀλίγον τι παρεκί (κοιν. τραβίζου ὀλίγον παρέκει, παρακάτω).

50. EN DEÇA DE (ἐντεῦθεν, ἐντός). Celui qui se tient en deçà des sentinelles, ἐκεῖνος ὅστις ἵσταται (ὁ ἱστάμενος) ἐντεῦθεν τῶν σκοπῶν.

51. EN CAS DE (ἐν περιπτώσει)* σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως en, καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ cas (περίστασις)* εἶναι μᾶλλον συνδεσμικὴ ῥῆσις ὑποθετικῆ· ἀνταποκρίνεται ἀκριβῶς πρὸς τὸ, ἐν περιπτώσει· οἷον, En cas de guerre, ἐν περιπτώσει πολέμου, ἢ ἐάν τύχη πόλεμος. Ὅταν ἡ λέξις cas ἔχη πρὸ αὐτῆς τὸ au ἐπιφερομένου τοῦ συνδέσμου que, ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν, καὶ ἐξηγεῖται ὥς τὸ ἀνωτέρω· Au cas que vous vous trouviez bien chez lui, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν εἴσθε καλῶς (εὐχαριστημένος) εἰς τὴν οἰκίαν του, ἢ ἐάν τυχὸν εἴσθε καλὰ ᾤχ. ἀλλὰ τότε εἶναι συνδεσμικὴ ἔκφρασις.

52. EN VUE DE (ἐπὶ σκοπῷ· οὐσ. θηλ. ὄψις, θεωρία).

α. En vue, κυρίως ἐν ὄψει, ἔχων ὑπ' ὄψιν. Faire quelque chose en vue du bien public, πράττω τι ἐπὶ σκοπῷ τῆς κοινῆς ὠφελείας.

β'. Χάριν τινός. C'est en vue de vous que j'ai consenti à cette union, χάριν ὑμῶν συνήνεσε εἰς τὴν ἔνωσιν ταύτην.

53. DE PEUR DE (ἵνα μὴ), κατὰ λέξιν ἀπὸ φόβον τοῦ. De peur de m'écarter je le priai de m'accompagner, ἵνα μὴ ἀποπλανηθῶ τὸν παρεκάλεσα ὅπως μὲ συνοδεύσῃ, ἢ φοβούμενος μήποτε ἀποπλανηθῶ ᾤχ. Nous nous sommes abstenus de peur de quelque accident fâcheux, ἀπέσχομεν φοβούμενοι δυσάρεστον τι συμβῆναι. Ἡ ἔκφρασις de peur ἀπαιτεῖ τὸν σύνδεσμον que καὶ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν προηγουμένου τοῦ ne ἀρνητικοῦ ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας. J'ai fermé la porte au verrou de peur qu'il ne revienne, ἔκλεισα τὴν θύραν μὲ τὸ κλειθρον φοβούμενος (ἢ ἀπὸ φόβον) μήποτε ἐπανέλθῃ. Το que καθιστᾷ τὴν ἔκφρασιν συνδεσμικὴν· (ἴδε τοὺς συνδέσμ.).

54. FAUTE DE (δι' ἑλλειψιν), οὐσ. θηλ. ἑλλειψις τινός πράγματος. Ces arbres sont presque morts faute d'eau, τὰ δένδρα ταῦτα ἐξηράνθησαν σχεδὸν δι' ἑλλειψιν ὕδατος. Sans faute, ἀναμφιβόλως. Ne se faire pas faute de, μὴ φεῖδεσθαι τινος.

55. HORS DE (ἔξω), ἐκ τοῦ λατιν. foris (ἐξω). Hors de la ville, ἔξω ἢ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Il est hors de lui-même, εἶναι ἔξω ἑαυτοῦ.

56. HORS DE SAISON (παράκαιρος). Το hors λαμβάνει αἰτιατικ. ἄνευ προθέσεως· Hors celà, ἄνευ τούτου. Hors les femmes et les enfants, ἐκτὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων (παιδίων). Hors d'œuvre, πάρεργον = accessoire.

57. LOIN (μακράν), κυρίως ἐπιβόημα* σημαίνει ἀπόστασιν* ἐπομένου οὐσιαστικοῦ ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν de. Nous sommes loin de la vérité, εἴμεθα μακράν τῆς ἀληθείας.

Tà ἐξῆς ἀπαιτοῦσι δοτικὴν (δηλ. τὴν πρόθ. à, au, η̄ aux).

58. QUANT-A (ὡς πρὸς, ὅσον τὸ, ἢ καθ' ὅσον), ἐκ τοῦ λατιν. quantum. Quant-à ses prétentions, elles sont si injustes! ὡς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις των, εἶναι τόσον ἄδικοι! Πολλὰκις ἐπομένης πρατωπικῆς ἀντωνυμίας ἐκλαμβάνεται ὅλη ἡ φράσις ὡς ἓν οὐσιαστικόν. Tenir son quant à soi, φυλλάττει τὸ εἶναι τε, (ὑπερηφάνεια). Quant aux raisons que vous venez de nous donner... ὡς πρὸς τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους τώρα μᾶς εἶπετε...

59. JUSQUE (ἕως), ἐκ τοῦ λατιν. usque* σημαίνει ἀπόστασιν τόπου, ἢ διάστημα χρόνου. J'étais allé jusqu'au jardin des plantes, ὑπῆγα ἕως τὸν βοτανικὸν κήπον. D'ici jusqu'aux pâques, ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸ πάσχα. Τὸ jusque ἀποστρέφει τὸ e πρὸ τῶν, à, au ἢ aux καὶ ici γράφεται δὲ καὶ με s, jusques* ἕως τὴν σήμερον, λέγεται jusqu'aujourd'hui, καὶ jusqu'à aujourd'hui, ὁρθότερον εἶναι τὸ πρῶτον, ἐπειδὴ ἐμπεριέχει ἤδη τὴν πρόθ. à.

60. GRACE (χάρις), οὐσιαστ. ἀπαιτεῖ δοτικὴν καὶ σημαίνει τὸ μέτρον, ἢ μᾶλλον τὸ κύριον ὄργανον δι' οὗ ἐπράχθη τι. Grâce à son ardeur et à sa ferme résolution, le succès a été complet, χάρις εἰς τὴν ἀκούραστον ζέσιν του, καὶ εἰς τὴν σταθεράν αὐτοῦ ἀπόφασιν, ἡ ἔκβασις ἀπέβη εὐτυχῆς (ἢ ἐπιτυχία) πλήρης. Grâce à Dieu nous n'avons rien à redouter, χάρις τῷ θεῷ δὲν ἔχομεν οὐδένα φόβον.

61. EU ÉGARD (ὡς πρὸς). Τὸ eu εἶναι ἡ μετοχὴ τοῦ παθητ. τύπου τοῦ avoir, καὶ τὸ égard οὐσ. σημαῖνον σχέσιν λόγου, σχετικῶς πρὸς. Je trouve qu'il a donné plus d'argent que tous les autres, eu égard à ses ressources pécuniaires, νομίζω ὅτι ἔδωκε πλεονέκτερα χρήματα ἢ ὅλοι οἱ ἄλλοι σχετικῶς πρὸς τὰ χρηματικὰ αὐτοῦ μέσα.

62. PAR RAPPORT (κατὰ σχέσιν, ἀναλόγως). Rapport σημαίνει σχέσιν μετὰ τῆς προθέσεως par ἀποτελεῖ μᾶλλον ἐπιβόηματικὴν ῥῆσιν. On agit quelquefois par rapport aux convenances plutôt que par rapport à ses propres goûts, πράττομεν ἐνίοτε κατὰ τὸ πρέπον μᾶλλον ἢ κατὰ τὰς ἰδίαις ἡμῶν ὁρέξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ. DE L'ADVERBE.

§. 68. Ἐπιρρήμα λέγεται πᾶσα λέξις χρησιμεύουσα εἰς προσδιοσμὸν τοῦ ῥήματος· ἡ αὐτὴ παραγωγὴ εἶναι καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν adverbe, ad καὶ verbe, ἐπὶ τὸ ῥήμα, ἢ εἰς τὸ ῥήμα· οἷον, περιπατῶ ταχέως, je marche vite· ἦλθε πολὺ πρῶτ', il est venu bien matin. εἵμεθα ἐκεῖ κάτω, nous étions là bas· τὸ μὲν ταχέως προσδιορίζει τὸν τρόπον τοῦ περιπατῶ· τὸ δὲ πρῶτ' τὸν χρόνον καθ' ὃν ἦλθε· καὶ τὸ ἐκεῖ κάτω, τὸν τόπον εἰς ὃν εἵμεθα, καὶ ἄλλα κατ' ἄλλον τρόπον· ὅθεν ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη ἐπιρρήμάτων, διότι πολλοὶ καὶ διάφοροι εἶναι οἱ τρόποι καθ' οὓς δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένη κατάστασις τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος. Σημειωτέον δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν κυρίως λεγομένων ἐπιρρήμάτων ἀπαντῶνται καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῆς ἐπιρρηματικῆς αὐτῶν χρήσεως καλοῦνται ἐπιρρήματα, εἶναι δὲ σύνθετα, καὶ διακρίνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα, ἐπιρρηματικαὶ ἐκφράσεις (locutions adverbiales)· οἷον, avec émotion (συγκινητικῶς, μετὰ συγκινήσει), σύγκειται ἐκ τοῦ οὐσ. émotion καὶ τῆς προθ. avec· à tort (ἀδίκως), διότι δὲν ὑπάρχουσιν ἐκ τῶν λέξεων τούτων ποιωτικά ἐπίθετα ἔχοντα τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ σχηματίζωνται τὰ ποιωτικά ἐπιρρήματα ἢ τοῦ τρόπου.

Τὰ κυριώτερα ἐπιρρήματα εἶναι τὰ ἐξῆς:

1	Ἐπιρρῆμ. χρόνου	adverb. de temps
2	— τόπου	— de lieu
3	— τρόπου ἢ ποιότητος	— de manière ou de qualité
4	— ποσότητος ἢ τάξεως	— de quantité ou d'ordre
5	— ἀρνήσεως	— de négation
6	— ἐρωτηματικά	— d'interrogation
7	— βεβαιωτικά	— d'affirmation
8	— συγκριτικά	— de comparaison
9	— δισταγμοῦ	— de doute
10	— ὁμοιωματικά	— de ressemblance
11	— προτρεπτικά	— d'exhortation
12	— ὁμοιτικά	— de serment
13	— εὐχετικά	— optatifs ou de vœu

1. Ἐπιρρήματα χρόνου. *adverbes de temps.*

Aujourd'hui ¹	σήμερον	Quelquefois	ἐνίοτε
Demain	αὔριον	Ordinairement	συνήθως
Hier ¹	χθές	Rarement	σπανίως
Avant-hier	προχθές	Incessamment	ἀδιαλείπτως
Matin ¹	πρωί	Souvent	συχνάκις
Midi ¹	μεσημβρία	Toujours	ἀείποτε
Depuis ² long-temps	πρὸ πολλοῦ	Jamais ¹⁶	οὐδέποτε
Depuis peu ⁵	πρὸ ὀλίγου	En attendant	ἐντοσοῦτω
Depuis naguère ⁵	πρὸ μικροῦ	Soudainement	αἰφνίς
Maintenant ³	τώρα	Inopinément	ἀπροσδοκή- τως
A présent ⁴	ἐπὶ τοῦ πα- ρόντος	Sans cesse	ἀκαταπαύ- στως
Enfin	τελευταίον	Continuellement	διηνεκῶς
Dernièrement	ἐσχάτως	En plein midi	ἐν πλήρει με- σημβρίᾳ (δη- μοσίᾳ)
Récemment	πρόσφάτως		ὁψέ, ἀργά
De rechef	αὖθις	Tard ¹⁷	ἐνωρίτερον
Déjà ³	ἤδη	Plus-tôt ¹⁸	ἐντὸς ὀλίγου
Anciennement	ἀρχαίως	Tantôt ¹⁸	ὅτε μὲν
Nouvellement	νεωστί		ὅτε δὲ
Avant ⁵	πρότερον		γρήγορα ἢ
Après ⁶	ὑστερον	Tôt ou tard	ἀργά
Jadis ⁷	πάλαι ποτέ	De bonne heure	ἐνωρίς
Aussitôt ⁸	εὐθύς	De nuit	νύκτωρ
Immédiatement ⁹	ἀμέσως	Puis	μετὰ ταῦτα
Sur le champ ¹⁰	παραχρῆμα	Ensuite	ἔπειτα
Sous peu ¹¹	ἐντὸς ὀλίγου	Encore	εἰσέτι, ἀκόμα
Désormais ¹²	εἰς τὸ ἐξῆς	De nouveau	ἐκ νέου
Dans la suite ¹³	τοῦ λοιποῦ	De toute la	πανημέριος
Autrefois ¹⁴	ἄλλοτε	journée ¹⁹	(καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν)
Dès lors ¹⁵	ἔκτοτε		
Alors	τότε		

Tous les jours	καθ' ἐκάστην	Précédemment	προηγουμένως
Le plus souvent	συχνότατα		
Bientôt ¹⁸	μετ' ὀλίγον	Tout à l'heure ²⁰	ἄρτι
		Tout de suite	ἀμέσως

2. Ἐπιρρήματα τόπων. Adverbes de lieu.

Ici	ἐδῶ	Où ²³	ποῦ
D'ici	ἐδῶθεν	De côté	πλαγίως
Là	ἐκεῖ	A l'entour ²²	πέριξ
Ça et là	ἐδῶ καὶ ἐκεῖ	D'ailleurs ³⁰	ἄλλοθι
Delà	ἐκεῖθεν	Ailleurs ³⁰	ἄλλοσε
Près ²⁴	πλησίον	Autre part ³⁴	ἄλλαχοῦ (ἄλλου)
Parci	τῇδε		
Parlà	κακεῖσε	Quelque part ³²	που, εἰς τι μέρος
Loin	μακράν		
De loin ²²	μακρόθεν	Nulle part ³⁵	πουθενά
En haut ²⁵	ἄνω	Partout	πανταχοῦ
Bas (en bas) ²⁹	κάτω	D'où	πόθεν
A droite ²³	δεξιὰ	En face ⁵⁴	ἀντικρὺ
Du côté droit	δεξιόθεν	Jusqu'ici ³³	ἕως ἐδῶ
A gauche ²⁶	ἀριστερά	Jusque là	ἕως ἐκεῖ
du côté gauche	ἀριστερόθεν	De front	κατὰ μέτωπον
Devant ²⁷	ἔμπροσθεν		
En avant	ἔμπρός	Jusqu'où?	ἕως ποῦ;
Derrière	ὀπισθεν	Vis-à-vis ⁵⁰	ἀπέναντι
D'en haut	ἄνωθεν	Dedans	ἐντός
D'en bas	κάτωθεν	De hors	ἐκτός
Dessous ³⁰	ὑποκάτω	De dedans	ἐνδοθεν
Dessus ³⁰	ἐπάνω	De dehors	ἐξωθεν

3. Ἐπιρρήματα τρόπων. Adverbes de manière.

Bien ³⁸	καλῶς	Par erreur	κατὰ λάθος
Mal ³⁹	κακῶς	Sagement	σοφῶς
Médiocrement	μετριῶς	En ignorant	ἁμαθῶς
Juste ³⁰	ὀρθῶς	Prudemment	φρονίμως

Imprudemment	ἀφρόνως	Exprès ⁴⁰	ἐπίτηδες
A l'amiable (en ami)	φιλικῶς	Adroitement ⁴⁷	ἐπιτηδείως
En ennemi	ἐχθρικῶς	Maladroitement ⁴⁷	ἀνεπιτηδείως
Amèrement	πικρῶς	Habilement	ἐπιδεξιῶς
Suavement	ἡδέως	Hardement	ἐνθέρμως
Vite ⁴¹	ταχέως	Froidement	ψυχρῶς
Lentement	βραδέως	Chaleureusement	μετὰ ζέσεως
Rapidement	γοργῶς	Avec indifférence	ἀδιαφόρως
Cruellement	σκληρῶς	Vivement	ζωηρῶς
Avec indulgence	ἐπεικῶς	Avec calme	ἀταράχως
D'une manière ⁴² inhumaine	ἀπανθρώπως	Tranquillement	ἡσυχῶς
Avec humanité	φιλανθρώπως	Incomplètement	ἐλλιπῶς
Sincèrement	εὐλικρινῶς	Complètement	ἀνελλιπῶς
Frauduleusement, ἢ avec fraude	δολικῶς	Abondamment	ἀφρόνως
Perfidement	ἀπίστως	En connaissance	ἐν γνώσει
Fidèlement	πιστῶς	A l'insu ⁴⁸	ἐν ἀγνοίᾳ
Avec raison ⁴³	δικαίως	Évidemment	προφανῶς
ἢ justement		D'une manière ⁴⁹ certaine	βεβαίως
A tort ⁴⁴ ἢ in- justement	ἀδίκως	D'une manière incertaine	ἀβεβαίως
Avec bienveillance	εὐμενῶς	D'une manière douteuse	ἀμφιβόλως
Défavorablement	δυσμενῶς	D'une manière positive	θετικῶς
Favorablement	εὐνοϊκῶς	Positivement	θετικῶς
Sevèrement	αὐστηρῶς	Sévèrement	αὐστηρῶς
Faussement	ψευδῶς	Sans obstacle	ἀκωλύτως
Vraiment	ἀληθῶς	Avec colère	ὀργίλως
Avec plaisir	εὐχάριστος	Furieusement	μανιωδῶς
Contre-cœur	δυσαρέστως	Avec inquiétude	ἀνησυχῶς
Bon gré ⁴⁵	ἐκουσίως	Clairement	σαφῶς
Mal gré ⁴⁵	ἀκυσίως	D'une manière obscure	ἀσαφῶς
Avec empressé- ment	προθύμως	Régulièrement	τακτικῶς
Précisément	ἀκριβῶς	Irrégulièrement	ἀτάκτως

Dessus dessous ⁵⁰	ἄνω κάτω	Publiquement	δημοσίως
Pèle-mêle ⁵⁰	φύρδην μίγ- δην	Particulièrement	ιδιαιτέρως
Par mégarde	ἐξ ἀπροσεξίας	Secrètement	μυστικῶς
Avec émotion	μετὰ συγκι- νήσεως	En cachette ⁵⁴	κρυφίως
Sans discontinua- tion	ἀνελλιπῶς	Ouvertement	φανερῶς
Certainement	βεβαίως	Timidement	συνεσταλμέ- ως, δειλῶς
Discrètement	ἐχεμύθως	Lâchement	ἀνάνδρως
De fond en com- ble ⁵⁴	ἐκ θεμελίων	Courageusement	ἀνδρείως
De pied en cap ⁵²	ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων	Génèreusement	γενναίως
Autrement ⁵³	ἄλλως	Franchement	ἐλευθέρως
Également	ἐξ ἴσου	D'une manière imposante	ἡγεμονικῶς
Différemment	διαφόρως	Magnifiquement	μεγαλοπρε- πῶς
D'une manière indispensable	ἀπαραιτήτως ἀπερισκέπτως	Avec économie	οἰκονομικῶς
Absolument	ἀπολύτως	Avec parcimonie	φειδωλῶς
Irrévocablement	ἀνεκκλήτως	Avec prodigalité	ἀσώτως
Impétueusement	ὀρμητικῶς	Sensiblement	ἐπαισθητῶς
Sans jugement	ἀκρίτως	Insensiblement	ἀνεπαισθητῶς
Inconsidérément		Doucement ⁵⁵ (avec douceur)	πράως
Impudemment	ἀναιδῶς	Sans coup férir ⁵⁰	ἀμαχητί
Avec délicatesse	εὐγενῶς	Sans larmes	ἀδακρυτί
Décemment	σεμνῶς	En grec	ἐλληνιστί
Avidement	ἀπλίστως	En français	γαλλιστί
Avec luxe	πολυτελῶς	En vain	μάτην
Frugalement	λιτῶς	Vainement	ματαιῶς
Naïvement	ἀφελῶς	Avec les dents ⁵⁷	(ὀδᾶξ)
Simplement	ἀπλῶς	A coups de pied ⁵⁸	(λάξ)
Avec ruse	πονηρῶς	A bon marché	εὐθηνά
Avec affectation	ἐπιτετηδευ- μένως	Chèrement	ἀκριβά
		Indifféremment	ἀδιαφόρως
		Impérieusement	ἐπιτακτικῶς

4. Ἐπιρρήματα ποσότητος καὶ τάξεως. *Adverbes de quantité et d'ordre.*

D'abord	ἐν πρώτοις	Combien	πόσον
Premièrement ⁶⁹	πρῶτον	Souvent	συχνάκις
Secondement ⁶⁹	δεύτερον	Dernièrement	τελευταίως
Troisièmement	τρίτον	Auparavant	πρότερον
Une fois ⁶⁴	ἅπαξ	Précédemment	προηγούμενως
Deux fois ⁶⁴	δύς	Beaucoup ⁶³	πολύ
Trois fois	τρίς	Bien	ἄγαν
Quatre fois κτλ.	τετράκις	Fort	λίαν ἢ σφόδρα
Bien des fois	πολλάκις	Abondamment	ἀφθόνως
Un peu ⁶²	ὀλίγον	Assez	ἄρκετά
Peu à peu ἢ	ὀλίγον κατ'ὀ-	Suffisamment	(ἄλλως) ἀρκούν-
Petit à petit ⁶⁵	λίγον		τως
Infiniment	ἄπειρος	Trop ⁶⁵	παρὰ τὸ δέον
A l'infini	ἄτελευτήτως		ἢ ὑπὲρ τὸ δέον

5. Ἐπιρρήματα ἐρωτηματικά. *Adverbes d'interrogation.*

Comment?	πῶς;	Où ⁶⁸	ποῦ;
Eh quoi? ⁶⁶	τί γάρ;	Serait-ce? ⁶⁹	τάχα;
Quand? ⁶⁷	πότε;	Combien? ⁷⁰	πόσον;

6. Ἐπιρρήματα ἀρνητικά. *Adverbes de négation.*

Non, non pas ⁷¹	ὄχι ἢ οὐχί	Pas du tout	ὅλως διόλου
Nullement ⁷¹	οὐδαμῶς	Ne... pas ⁷³	δὲν (οὐδὲν)
Point du tout ⁷²	παντάπασις ἢ οὐδόλως	Ne... guère ⁷³	σχεδὸν δὲν
Nulle part ⁷³	μηδαμῶς	Nenni ⁷³	ὄχι
Aucunement ⁷³	μηδαμῶς	Ni ⁷³	οὔτε

7. Ἐπιρρήματα βεβαιωτικά ἢ καταφατικά. *Adverbes d'affirmation.*

Oui ⁷⁶ , oui-da	ναί	Certes	βεβαίως
Oui ⁷⁶ certes	μάλιστα	Certainement	βεβαίως

Sans doute	ἀναμφιβόλως	Sans contradi- ction	ἀναντιρρήτως
Sans faute	ἀλανθάστως		
Volontiers	εὐχαρίστως	Positivement	θετικῶς
Soit	ἔστω	Absolument	ἀπολύτως
Assurément	βεβαίως	Affirmativement	ἐπιβεβαιωτι- κῶς
Incontestablement	ἀφιλονεικῶς		

8. Ἐπιρρήματα συγκρίσεως. *Adverbes de comparaison.*

Tellement ⁷⁷	τοσοῦτον	Pire καὶ pis	χειρότερα
Tant ἢ si ⁷⁷	τόσον	Plutôt	μᾶλλον
Aussi ⁷⁷	ἐξίσου	Moins	ἥττον
Mieux ⁷⁷	καλλίον ἢ καλείτερα	Plus ou moins	μᾶλλον ἢ ἥτ- τον

9. Ἐπιρρήματα δισταγμοῦ. *Adverbes de doute.*

Peut-être ⁷⁸	ἴσως	Apeine	μόλις
Probablement	πειθανῶς	Par hasard	τυχόν
Presque	σχεδόν	Apparemment	εἰκότως

10. Ἐπιρρήματα ὁμοιωματικά. *Adverbes de ressemblance.*

Comme, pour ⁷⁹	ὥς	Pareillement	ὁμοίως
De même ⁸⁰	ὁμοίως	Également	ἐξίσου
Ainsi ⁸⁰	οὕτως	Aussi ⁸¹	ὥσαύτως

11. Ἐπιρρήματα παρακλεισματικά. *Adverbes d'exhortation.*

Οὐ θα!	ἄγε	Soit	εἴα
Du courage	θάρρος	Voilà	ίδού
Allons	δεῦτε, φέρε		

12. Ἐπιρρήματα ὁμοτικὰ. *Adverbes de serment.*

Par	μὰ, νή.
-----	---------

13. Ἐπιρρήματα εὐχῆς. *Adverbes optatifs ou de vœu.*

Plaise à Dieu	εἴθε	Dieu fasse	γένοιτο ἢ νὰ
Puissé je	ἄμποτε		δῶσῃ ὁ θεός (εἴθε)

Παρατηρήσεις τινες περί τῶν ἐπιρρήματων ἐν γένει
καὶ ἰδίως περί τῶν ἀρνητικῶν.

Τὰ ἐπιρρήματα ὡς τροποποιοῦντα τὰ ῥήματα τίθενται συνήθως μετὰ τὰ ῥήμ. ὅταν ταῦτα ἐκφράζωνται δι' ἀπλῶν χρόνων· οἶον, *il court vite*, τρέχει γρήγορα· *nous marchons lentement*, περιπατοῦμεν βραδέως· ἐὰν τὸ ῥήμα ᾖναι σύνθετον τὸ ἐπιρρήμα τίθεται ἐν γένει μετὰ τοῦ βοηθητ. καὶ τῆς παθ. μετοχῆς· οἶον, *a-t-on jamais vu une pereille effronterie?* εἶδε ποτέ τις παρομοίαν ἀναισχυντίαν; *je ne l'ai plus revu*, δὲν τὸν ἐπανείδον πλέον. Σημειωτέον ὅτι τὸ *plus* καθὼς ἔκ πᾶν ἄλλο ἀρνητ. ἐπιρρήμα, ἐπιτάττεται τῷ ῥήμ. ἐκτὸς τοῦ *ne* ἔκ τοῦ *ni* τὰ ὅποια προηγ. οἶον, *vous n'avez jamais parlé de cette affaire à votre père*, οὐδέποτε ἐλάλησες περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸν πατέρα σου. Ἐκ τῶν ἐπιρρήματων τινὰ μὲν προτάττονται τῶν ῥήμ. ἄλλα δὲ ἐπιτάττονται σταθερῶς, καὶ ἄλλα τελευταῖον ὅτε μὲν ἐπιτάττονται ὅτε δὲ προτάττονται· π. χ. τὰ ἐμφαίνοντα ὠρισμένως πως τὸν χρόνον· σήμερον θέλει βρεῖν, *aujourd'hui il pleuvra*, δυνάμεθα δὲ ἔν νῦν ἐπιτάττωμεν τὸ ἐπιρρήμα *il pleuvra aujourd'hui*, *je viendrai sans faute demain*, θὰ ἔλθω βεβαίως αὔριον· ἔν *Demain je viendrai de bonne heure* αὔριον θὰ ἔλθω πρωτ.

α'.) Προτάττονται δὲ ἀείποτε τῶν ῥημάτων τὰ ἐξῆς ἐρωτηματικά· *comment?* πῶς; *combien?* πόσον; *où?* ποῦ; *quand?* quand est-ce que? πότε; καὶ *quand* ὅταν· πρὸς ταῦτα καὶ ὁ σύνδ. *pourquoi*, ὅθεν· (ὡς συμπερασματικὸς) καὶ *pourquoi* ὡς ἐρωτηματικὸς· *diatri*; οἶον, *comment trouvez-vous cela?* πῶς σᾶς φαίνεται τοῦτο; *combien a-t-on vendu cette maison*, ἢ *combien cette maison a-t-elle été vendue?* πόσου ἐπωλήθη αὕτη ἡ οἰκία; *où voulez-vous que nous allions?* ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; *où il vous plaira*, ὅπου ἀγαπᾶτε, ὅπου εὐαρεστεῖσθε· *quand reviendrez-vous?* πότε θὰ ἐπανέλθῃτε; *quand je pourrai*, ὅταν δυνηθῶ· *c'est pourquoi nous nous sommes retirés*, ὅθεν (ἢ διὰ τοῦτο) ἀπεσύρθημεν, ἀπεμακρύνθημεν. *Pourquoi ne lui avez pas rendu son salut?* *diatri* δὲν ἀπέδωσες εἰς αὐτὸν τὴν χαιρετισμὸν του; (*diatri* δὲν τὸν ἀντεχαιρέτηες);

β'.) Τὰ ποσότητος σημαντικὰ ἐπιρρήματα, δι' ὧν ἐκφράζονται τὰ ὑπερθετικά, προτάττονται ἀείποτε τῶν ἐπιθέτων· οἶον, *fort riche*, fort σφόδρα, bien πολὺ, très (τρίς) λίαν κτλ. οἶον, *fort riche*, bien aimable, très doux, extrêmement jeune, πλουσιώτατος, ἐρασιμώτατος, ἡπιώτατος, νεώτατος, ἢ εἰς ἄκρον νέος· ὡσαύτως καὶ τὰ *si*, τόσοι, aussi, τοσοῦτον, plus, μᾶλλον, toujours· οἶον, *il est si bon*, εἶναι τόσοι καλός. *il est aussi juste que bienfaisant*. Τὸ beaucoup δὲν προτάττεται ποιωτικοῦ ἐπιρρήμ. (Vide bien, ποιωτικά ἐπιρρήμ.).

Περὶ χρονικῶν τιμῶν ἐπιρρήματων.

4. AUJOURD'HUI (σήμερον), σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως καὶ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου *au* (à le), ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *jour* (ἡμέρα), ἐκ τῆς προθέσεως *de*,

καὶ τῆς λατιν. ἀντωνυμίας *huic* (δοτ. τοῦ *hic*, *haec* κτλ.)· ὅθεν κατὰ λέξιν εἶναι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ· ὅταν ἡμεῖς λέγωμεν· σήμερον τὸ πρῶτ', γαλλιστὶ δὲν λέγεται *aujourd'hui matin*, ἀλλ' ἀπλῶς *ce matin* (τοῦτο τὸ πρῶτ')· ὁμοίως, σήμερον τὸ ἑσπέραις, *ce soir*, καὶ οὐχὶ *aujourd'hui soir*. — **HIER** (ἐκ τοῦ λατιν. *heri*) χθές, προφέρεται διὰ μιᾶς ἐκπομπῆς τῆς φωνῆς (γῆρ) ὡς μονοσύλλαβον. Τινὲς τῶν γραμματικῶν ἀπαγορεύουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, μετὰ τοῦ *hier* καὶ τοῦ *martin*, κατὰ δοτικὴν, διατεινόμενοι ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν *hier au matin*, ἀλλὰ *hier matin* (χθὲς τὸ πρῶτ'), ἐνῷ ἐπιβάλλουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ἄρθρου μετὰ τοῦ *hier* καὶ τοῦ *soir*· *hier au soir* (κοινῶς δὲ λέγεται καὶ *hier soir*, καὶ *hier au soir*, λέγεται καὶ *hier matin*, καὶ *hier au matin*, καίτοι σπανιώτερον τὸ δεύτερον τοῦτο). — **MIDI** (μεσημβρία), καὶ **MATIN** (πρῶτ'), εἶναι ἀμφοτέρω οὐσιαστικὰ ἀρσενικοῦ γένους, σωανίως ἐκλαμβάνονται ἐπιρρήματικῶς· τὸ μὲν *midi*, ἐκ τοῦ λατινικοῦ *medius dies* (μέση ἡμέρα), καὶ τὸ *matin* ἐκ τοῦ *matutinus*. *Nous nous sommes levés de bon matin*, ἠγέρθημεν πολὺ πρῶτ'· καὶ εἰς τὴν φράσιν· *en plein midi*, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ (φανερὰ, δημοσίᾳ).

2. **DEPUIS LONG-TEMPS** πρὸ πολλοῦ (χρόνου) ἢ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου· αὕτη εἶναι ἔκφρασις ἐπιρρήματικῇ, σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως *depuis* (ἀπὸ), ἐκ τοῦ ἐπιθέτου *long* (μακρὸς), καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ *temps* (χρόνος). Ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος καὶ προτάττεται τοῦ οὐσιαστικοῦ· *il a repris depuis long-temps ses fonctions*, ἀνέλαβε πρὸ πολλοῦ τὰς ἐργασίας του. *Depuis long-temps ministre des Finances*, ἀπὸ πολλοῦ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν· εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τίθεται μετὰ τὴν παθητικὴν μετοχὴν καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ ἢ τοῦ βοηθητικοῦ. *Nous lui avons écrit depuis long-temps*, τῷ ἐγράψαμεν πρὸ πολλοῦ. Τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς ἐπιρρήματικὰς ἐκφράσεις.

3. **DEPUIS PEU**, καὶ **DEPUIS NAGUÈRE**. Διὰ τῆς προθέσεως *depuis* σχηματίζονται χρονικαὶ ἐπιρρήματικαὶ ἐκφράσεις, *depuis peu* (πρὸ μικροῦ), *depuis naguère* (πρὸ ὀλίγου σχεδὸν χρόνου), σύνθετον ἐκ τοῦ *il n'y a guère*, δὲν εἶναι πολὺ (δὲν εἶναι πολλὴ ὥρα ἢ πολὺς χρόνος), ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ *guarì* (σχεδὸν μηδὲν), τὸ μὲν *depuis peu* ἐμφαίνει βραχύτερον διάστημα χρόνου, ἢ τὸ *depuis naguère*. Τὸ τελευταῖον τοῦτο λέγεται κυρίως εἰς τὴν ποιήσιν ἢ εἰς τὸ ὑψηλὸν ὕψος, λέγεται ἢ ἄνευ τοῦ *depuis*.

4. **MAINTENANT**, καὶ **A PRÉSENT**, εἶναι συνώνυμα· τὸ πρῶτον ἐκφραστικώτερον τοῦ δευτέρου, ὡς γινόμενον ἐκ τοῦ *main* (χεῖρ) καὶ *tenant* (κρατῶν)· τόσον, δηλ. παρὼν εἶναι τὸ πρᾶγμα ὥστε τὸ κρατεῖ τις εἰς τὴν χεῖρα. Τὸ δὲ *à présent* σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *à* εἰς, καὶ τοῦ ἐπιθέτου (οὐσιαστικῶς λαμβανομένου) *présent*, παρὼν, τώρα· λέγεται καὶ *présentement* (ἐπὶ τοῦ παρόντος)· ἀμφοτέρω προτάττονται καὶ ἐπιτάττονται τῶν ῥημάτων, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τὴν ὁποῖαν θέλει νὰ δώσῃ τις εἰς τὸ ἐπιρρήμα· ἀμφοτέρω δύνανται νὰ λάβωσι τὸν σύνδεσμον *que*, *maintenant que*, *à présent que*, μετὰ

οριστικῆς ἐγκλίσεως. Τὸ δὲ DÉJA (ἤδη), λέγεται μετὰ ἐνεστώτος, μετὰ μέλλοντος, καὶ μετὰ παρωχημένου.

5. AVANT ὡς πρόθεσις προηγῆται τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἴδε ἀνωτέρω εἰς τὰς προθέσεις, καὶ ὡς ἐπίρρημα ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· *il est parti avant*, ἀνεχώρησε πρότερον. *Nous sommes entrés bien avant dans le bois*, προέβημεν πολὺ εἰς τὸ δάσος (εἰσεχωρήσαμεν πολὺ ἐμπρός). Μετὰ τοῦ μορίου *que* σχηματίζει συνδεσμικὴν ἔκφρασιν *avant que* περὶ ἧς ἴδε κατωτέρω εἰς τοὺς συνδέσμους.

6. APRÈS ἔπειτα (ὕστερον), ὡς ἐπίρρημα χρόνου ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· ὅλον, *je viendrai après*, ἔρχομαι (ἢ θὰ ἔλθω) ἔπειτα· ὡς ἐπίρρημα τάξεως, προτάττεται τοῦ ῥήματος· *après vient l'étal major*, ἔπειτα (κατ' ὅπιν) ἔρχεται τὸ ἐπιτελεῖον. Πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν εἶναι πρόθεσις συντασσομένη μετὰ αἰτιατικῆς (ἴδε τὰς προθέσεις) *après que* (ἴδε τοὺς συνδέσμους).

7. JADIS (πάλαι ποτὲ), ἐκ τοῦ λατιν. *jam diu* (ἤδη πολὺν χρόνον), προτάττεται καὶ ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· *Romme jadis maitresse du monde*, ἡ Ῥώμη ποτὲ κοσμοκράτωρ.

8. AUSSITOT παρευθὺς, σύνθετον ἐκ τοῦ *aussi* καὶ *tôt* (ταχέως)· ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· *je partirai aussitôt*, θ' ἀναχρήσω παρευθὺς· λέγεται καὶ πρὸ τῆς παθητικῆς μετοχῆς ἐπαναλαμβάνονμενον, *aussitôt commandé aussitôt exécuté*, aussitôt dit aussitôt fait, εἶπε καὶ ἐγένετο· *aussitôt que* συνδεσμικὴ ἔκφρασις (ἴδε τοὺς συνδέσμους).

9. IMMÉDIATEMENT ἀμέσως, τὰ εἰς *ment* λήγοντα ἐπιρρήματα γίνονται ἐκ τῶν ποιωτικῶν ἐπιθέτων, καὶ σημαίνουναι τρόπον ἢ ποιότητά· τινὰ δὲ καὶ χρόνον. Περὶ τούτου ἀναφέρομεν ἔκτενῶς εἰς τὸ ἐτυμολογικὸν ἢ τὸ περὶ παραγωγῆς· τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα ἐπιτάττονται ἐν γένει τῶν ῥημάτων. κατὰ τοὺς ἀπλοῦς αὐτῶν χρόνους, κατὰ δὲ τοὺς συνθέτους παρεντίθενται μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητ. μετοχῆς ἢ καὶ μετ' αὐτὴν· *je lui ai immédiatement fait connaître*, τῷ ἐδῆλωσα ἀμέσως, *je lui avais éérit immédiatement*.

10. SUR LE CHAMP παραχρῆμα· σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *sur* (ἐπὶ) ἢ τοῦ οὐσιαστικοῦ *champ* (πεδῖον, ἀγρός), τινὲς ἐννοοῦσι τὴν ταχύτητα τῆς ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ παιδίου τῆς μάχης (*sur le champ de bataille*), ἄλλοι δὲ τὸ παιδίον ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἵσταται τις χωρὶς ἀναβολῆς δηλαδὴ χρόνου· ἡ πρώτη ἰδέα μᾶς φαίνεται πιθανωτέρα, ὅσοδῃποτε τὸ ἐπίρρημα τοῦτο ἐπιτάττεται πάντοτε τοῦ ῥήματος.

11. SOUS PEU ἐντὸς ὀλίγου ἢ μετ' ὀλίγον ἐπιρρηματικὴ ἔκφρασις, σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως *sous* (ὑπὸ) καὶ τοῦ ἐπιρρήματος *peu ὀλίγον* (ἐκ τοῦ λατιν. *parum* παῦρον) ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος, *il reviendra sous peu* θὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγου.

12. DÉSORMAIS (τοῦ λοιποῦ), ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ *di ora mai*, ἀπὸ τὴν ὤραν ταύτην, ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς· τὸ ἐπίρρημα τοῦτο καὶ τοὶ ἑμπαῖνον μέλλουσιν τινὰ πράξιν ἢ διάθεσιν λέγεται οὐχὶ μόνον μετὰ τοῦ μέλλοντος

(futur) ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ παρωχημένου ἀπαντᾷται· οἷον, Désormais vous n'aurez rien à craindre, τοῦ λοιποῦ δὲν ἔχεις παντάπασι νὰ φοβηθῇς. vous avez désormais comblé toute mesure, ἐπλήρωσας ἤδη (δηλαδή διὰ τὸ ἐξῆς) πᾶν μέτρον, τουτέστιν ὑπερέβης πάντῃ ὅρον.

13. DANS LA SUITE, μετὰ ταῦτα, σύνθετον ἐκ τῆς προθ. dans καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ suite σειρὰ, συνέχει· λέγεται ἐπὶ παρελθόντος χρόνου, καὶ προτάσσεται τοῦ ῥήματος. Dans la suite les affaires prirent un développement bien rapide. Μετὰ ταῦτα τὰ πράγματα ἀνεπτύχθησαν μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

14. AUTREFOIS, ἄλλοτε, σύνθετον ἐκ τοῦ autre ἄλλη, καὶ τοῦ fois φορά· ὡς ἐπὶ ῥήμα γράφεται διὰ μιᾶς λέξεως, καὶ ἐπιτάσσεται πάντοτε τοῦ παρωχημένου ὀρισμένου ἢ τοῦ παρατατικοῦ, καὶ παρεντίθεται μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τῶν παρωχημένων χρόνων, δηλ. τοῦ plus-que-parfait· οἷον, Les rois, en des siècles plus innocents, furent autrefois eux-mêmes, les juges du peuple. Οἱ βασιλεῖς, εἰς αἰῶνας ἀθωωτέρους, ἐχρημάτισαν οὗτοι αὐτοὶ δικασταὶ τοῦ λαοῦ. Autrefois on s'occupait des choses sérieuses, ἄλλοτε ἡσχολοῦντο οἱ ἄνθρωποι εἰς πράγματα σπουδαῖα. C'est en vain que Rome et la Grèce avaient autrefois multiplié à l'infini les images de leurs rois et de leurs Césars· Εἰς μάτην ἢ Ὑπόμνη καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπολλαπλασίασαν ἄλλοτε ἐπ' ἀπειρον τὰς εἰκόνας τῶν βασιλέων καὶ τῶν Καيسάρων των.

15. DÈS LORS ἔκτοτε, (dalla ora) ἀπὸ τῆς ὥρας, ἀπὸ τότε· τίθεται μετὰ παρωχημένων χρόνων, πρὸ τοῦ ῥήματος ἢ μετὰ τὸ ῥήμα. Dès lors il ne reparut plus sur la scène politique, ἔκτοτε δὲν ἐνεφανίσθη πλέον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς· ἀντιστοιχεῖ δὲ ἐνίοτε καὶ πρὸς τὸ ὅθεν, ἐπομένως.

16. JAMAIS οὐδέποτε (ἐκ τοῦ giammai ἱταλ. jam-magis λατ), ἐπὶ ῥήμα ἀρνήσεως, καὶ χρόνου· ἐν χρήσει εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις:

α'. Ἐπιτάσσεται τοῦ ῥήματος ὅταν ὁ χρόνος ᾖναι ἀπλοῦς καὶ ἀναπληροῦ τὸ pas ἢ τὸ point· οἷον, Je ne vais jamais à la chasse, οὐδέποτε πηγαίνω εἰς θήραν. Παρεντίθεται δὲ μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς ὅταν ὁ χρόνος ᾖναι σύνθετος· οἷον, je n'ai jamais connu un esprit aussi fin que celui là, οὐδέποτε ἐγνώρισα πνεῦμα τόσον ὀξύ ὅταν τοῦτο.

β'. Προτάσσεται τῶν οὐσιαστικῶν, μετὰ πρὸς ὅποια ἀκολουθεῖ ἡ ἀρνητικὴ πρότασις, ἢ ἀναπληροῦ ὡσαύτως τὸ δεύτερον ἀρνητικόν. Jamais roi ne fut plus adoré de son peuple, οὐδέποτε βασιλεὺς ἐλάτρευθη περισσότερον ἀπὸ τὸν λαόν του, ἢ οὐδέποτε λαὸς ἐλάτρευσε περισσότερον τὸν βασιλέα του. Σημειωτέον ὅτι τὸ μετὰ τὸ jamais οὐσιαστικόν ὅταν ᾖναι ἐνικοῦ ἀριθμοῦ δύνανται νὰ ἔχῃ ἢ νὰ μὴ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀόριστον un, une.

γ'. Λέγεται μεμινωμένον ἢ μετὰ τῆς ἐκφράσεως de la vie ὡς ἀπάντησις ἀρνητικῇ. Embrasserez-vous enfin son parti? jamais ἢ jamais de la vie ὅθ' ἐγκολπωθῇς τέλος τὴν μερίδα του; οὐδέποτε, ποτὲ ἐπὶ ζωῆς μου.

δ'. Διὰ παντός (ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν à). Dieu soit béni à jamais, εὐλογητὸς εἴη διὰ παντός ὁ θεός.

ε'. Ποτέ; (ἑρωτηματικῶς), a-t-on jamais songé à une pareille chose, ἐσκέφθη ποτέ τις περὶ τοιούτου πράγματος.

ς'. Māλλον ἢ ποτέ (ὅταν τὸ plus que προηγῇται τοῦ jamais: depuis qu'il est loin de sa patrie il l'aime plus que jamais, ἀρ' οὗτοῦ εἶναι μακρὰν τῆς πατρίδος του τὴν ἀγαπᾷ ὅσον οὐδέποτε (περισσότερον παρὰ ποτέ).

ζ'. Ποτέ (μίαν φοράν). 'Όταν τὸ ὑποθετικὸν si προηγῇται τοῦ jamais. Si jamais un souffle de vie pouvait ranimer ce front immobile et glacé? 'Εάν ποτε πνεῦμα ζωῆς ἠδύνατο νὰ ἀνεμψυχώσῃ τὸ ἀκίνητον ἐκεῖνο καὶ κατὰψυχρον μέτωπον.

47. TARD ὡς (βράδυ, ἀργὰ), ἐπιτάττεται πάντοτε τοῦ ῥήματος καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς ἔαν ὁ χρόνος ᾗναι σύνθετος.

48. PLUS-TOT (ταχύτερον), σύνθετον ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ plus (μᾶλλον) καὶ τότε (ταχέως) ἐπὶ ῥήμ. ἐκ τοῦ ἰταλ. tosto (εὐθύς)· προηγουμένου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου le, σχηματίζεται τὸ ὑπερθετικὸν ἐπὶ ῥήμα, τάχιστα, καὶ le plus-tôt possible, ὅσον τάχιστα· δὲν πρέπει νὰ τὸ συγχέωμεν μετὰ τοῦ plutôt, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει μόνον σύγκρισιν, καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, μᾶλλον. Je suis venu un peu plus tôt, σημαίνει, ἦλθον ὀλίγον ταχύτερον (ἐνωρύτερον)· καὶ plutôt mourir mille fois que souffrir l'esclavage, μᾶλλον ἑκατοντάκις ν' ἀποθάνῃ τις παρὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν δουλείαν.

Διὰ τοῦ, τότε, σχηματίζονται πολλὰ ἐπιρρήματικαὶ ἐκφράσεις. Bientôt, ἐκ τοῦ bien λίαν, καὶ τότε, ταχέως, bien τότε, πολὺ γρήγορα, ἢ μετ' ὀλίγον (ἴδε aussitôt)· ὡσαύτως τὸ παρ' ἡμῖν, γρήγορα ἢ ἀργὰ (ταχέως ἢ βραδέως) ἐκφράζεται διὰ τοῦ τότε ou tard.

48. TANTOT, ἔχει δύο σημασίας, σημαίνει τὸ μετ' ὀλίγον, καὶ τὸ πρὸ ὀλίγου, ὡς τὸ κατωτέρω Tout à l'heure· σύνθετον ἐκ τοῦ tant (τόσον) καὶ τότε. Il est venu tantôt, ἦλθε πρὸ μικροῦ. J'irai tantôt, θὰ ὑπάγῃ μετ' ὀλίγον.

Τὸ tantôt ἐπαναλαμβάνόμενον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπομένης προτάσεως σημαίνει τὸ, ἐναλλάξ, καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, ὅτε μὲν, ὅτε δὲ, καὶ κοινότερον, τώρα ... τώρα ..., tantôt c'est une chose, tantôt c'est une autre, τώρα τὸ ἓν, τώρα τὸ ἄλλο. Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὅτε μὲν κλαίωμεν, ὅτε δὲ γελῶμεν, dans ce monde tantôt on pleure, tantôt on rit.

49. DE TOUTE LA JOURNÉE δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἐπίθετον tout, toute, ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de καὶ ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ ὀδισιαστικοῦ ἐμφαινόντος χρόνον, οἷον, ἡμέρα, ἑβδομάς κτλ. ἀναπληροῖ τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον ἀρνητικῆς προτάσεως· je ne sortirai de toute la journée, δὲν θὰ ἐξέλθω καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

20. TOUT 'A L'HEURE (ὅλως εἰς τὴν ὥραν) σημαίνει καὶ τὸ πρὸ μικροῦ καὶ τὸ μετ' ὀλίγον, αὐτίκα, παραυτίκα. Vous disiez tout à l'heure, ἐλέγετε πρὸ μικροῦ· je viendrai tout à l'heure, θὰ ἔλθω παρευθὺς· λέγεται καὶ με-

μονωμένον, εἰς ἀπάντησιν. Viendrez-vous donc ? tout à l'heure· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τῆς κοινῆς, ὁλοῖν(α). Συνήθως ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ προταχθῇ. Tout à l'heure je vous ferai voir un tableau magnifique, μετ' ὀλίγον (τώρα), θὰ σοὶ δείξω μίαν λαμπρὰν εἰκόνα. Τὸ οὐσιαστικὸν heure (λαμβάνον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν sur καὶ τὸ ἄρθρον l', σημαίνει ὥσαυτως τὸ τάχιστα, partez sur l'heure, ἀναχώρησον εἰς τὴν στιγμήν (πάραιτα).

Περὶ τοπικῶν τιῶν ἐπιρρήματων.

Τὸ ἐπιρῥημα ici (ἐδῶ) γίνεται ἐκ τοῦ λατιν. hic, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, ἐδῶ, καὶ ἀντίκειται πρὸς τὸ, ἐκεῖ· ἐνώνεται διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου - μετὰ πολλῶν ἄλλων λέξεων ἀποβάλλον τὸ ἀρκτικὸν αὐτοῦ i, καὶ τῶν μὲν οὐσιαστ. καὶ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν ἐπιτάττεται· οἷον, cet homme-ci, celui-ci, ἐμφαίνον τὰ προσεχῆ· προτάττεται δὲ τοῦ ῥήματος git (κεῖται), τῶν παθητικῶν μετοχῶν, joint, καὶ inclus, τῶν ἐπιρρήματων dessous, dessus καὶ devant, καὶ τῶν προθέσεων contre καὶ après· οἷον, ci-git, ἐνταῦθα κεῖται. (Ἰδε τὸ ἀνώμαλον ῥῆμα gésir· ci-joint (ἐνταῦθα ἐπισυνημμένος)· ci-inclus (ἐσώκλειστος)· ci-dessus (ἀνωτέρω), ci-dessous (κατωτέρω)· le ci-devant (ἐδῶ ἔμπροσθεν, ὁ παρών)· ci-contre (ἐδῶ ἀπέναντι)· ci-après (ἐδῶ κατωτέρω, παρακάτω)· ἐπιτάττεται δὲ τῆς προθέσεως par, σχηματίζον ἐπιρρηματικὴν ἔκφρασιν, par-ci, ἣτις προηγεῖται πάντοτε τῆς ἀντιθέτου αὐτῆς par-là· ἀντιστοιχοῦσι δὲ ἀμφότεραι πρὸς τὸ ἡμέτερον, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (σποράδην)· μεμονωμένον δὲ προσλαμβάνει τὸ i καὶ γίνεται par ici, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος (ἀπ' ἐδῶ)· ἐπιταττόμενον δὲ τοῦ comme (οὕτω) ἀποτελεῖ τὴν ἐπιρρηματικὴν ῥῆσιν, comme-ci, comme-çà, οὕτω καὶ οὕτω (ἔτσι κα' ἔτσι) λέγεται μόνον μετὰξὺ οἰκείων φίλων.

Çà (ἐκεῖ)· δὲν πρέπει νὰ τὸ συγχέωμεν μὲ τὸ çà τὸ δεικτικὸν μόριον τὸ σχηματισθὲν ἐκ τοῦ cela· τὸ ἐπιρῥημα çà ἀπαντᾷται:

α.) Μετὰ τοῦ ῥήματος venir τοῦ ὁποίου ἐπιτάττεται· οἷον, Venez çà, ἔλθε αὐτοῦ (καὶ τοῦτο ἐν οἰκειότητι).

β.) Μετὰ τοῦ là· οἷον, çà et là, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· courir çà et là, τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

γ.) Çà εἶναι μόριον προτρεπτικὸν προταττόμενον τῶν ῥημάτων ὡς τὸ ἐλληνικόν: δεῦτε, ἄγε· Çà, répondez donc, çà, parlez donc, ἄγε, ἀποκρίθητε λοιπόν· ὁμῶς λοιπόν.

Λà (ἐκεῖ), ἐκ τοῦ λατιν. illac (εἰς ἀρχαία γαλλ. συγγράμματα ἀπαντᾷται illec), ἀντίκειται εἰς τὸ çà. Ἐνώνεται μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν καὶ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν τῶν ὁποίων ἐπιτάττεται. Cet édifice-là, celui-là, κτλ. πρὸς ἀντίθεσιν τοῦ ἀνωτέρω celui-ci· σημαίνει ἐπομένως τὴ μακρὰν ἀντικείμενα ὡς πρὸς τὴν λαλοῦντα. Προηγούμενου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἔχον-

τος πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικὸν μέριον *ce*, τὸ *là* ἀπαιτεῖ τὸν σύνδεσμον *que*· οἷον, *C'est là que se renouvelèrent ces scènes sanglantes* . . . ἐκεῖ ἐπανεληφθῆσαν αἱ αἰματηραὶ ἐκείναι σκηναί . . . Εἰς τοιαύτην φράσιν δὲν δύναμεθα νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὸ *que* διὰ τοῦ *où*, λέγοντες, *c'est là où*.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μορ. εἰ καὶ *là*, γίνονται τὰ σύνθετα *deçà, delà* (ἐντεῦθεν ἢ ἐκεῖθεν)· ἀπαιτοῦσιν ἀμφοτέρω αἰτ. *Deçà et delà le pont*, ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τῆς γεφύρας. Προηγουμένης δὲ τῆς προθέσ. *en*, ἀπαιτοῦσι τὴν πρόθεσιν *de·* *endeçà* (ἐδῶθεν). *En deçà et en delà du val*, ἐδῶθεν καὶ πέραν τῆς κοιλάδος. *En deçà ou bien en delà de la mer*, κτλ. Τὰ τοιαῦτα καλοῦνται, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, προθετικαὶ ἐκφράσεις.

Τὰ ἐπὶ ῥήματα *ici* καὶ *là* εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν ἐπιτάττονται τῶν ῥημάτων· οἷον, *il est ici*, εἶναι ἐδῶ· *il est venu ici*, ἦλθεν ἐδῶ· εἰς δὲ τὸ ὑψηλὸν ὕψος συνήθως προτάττονται· *Ici, des mâts, des cordages*, ἐδῶ ἱστοὶ (κατάρτια), σχοινία· *là, des bancs de rameurs* κτλ. ἐκεῖ ἐδώλια κωπηλατῶν ἤ.

24. **PRÈS** (πλησίον), ὡς ἐπὶ ῥήμα ἐπιτάττεται συνήθως τῶν ῥημάτων. *tout près*, πλησιέστατα, *il demeure tout près*, κατοικεῖ ὅλως πλησίον (πλησιέστα) ὡς ὕψος διηγηματικόν, προτάττεται πρὸ πάντων ὅταν ἡ ἐπομένῃ φράσις ᾔναι διεξοδική· οἷον, *Tout près, on apercevait les débris d'un monument de la plus haute antiquité*, ὅλως πλησίον ἐρχίνοντο τὰ ἐρείπια μνημείου τινὸς τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐπὶ ῥήμα *près* καὶ τοι παραγόμενον ἐκ τοῦ λατινικοῦ *pressum* (πλησίον), λημβάνει σημασίαν ὅλως διαφορετικὴν, ὅταν ὦν τελευταῖον εἰς τὴν πρότασιν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ οὐσιαστικὸν ἢ ἄντωνυμ. δεικτ. εἰς δοτικ. πτῶσιν· σημαίνει δὲ τότε τὸ, ἐκτός. *A cela près* ἐκτός τούτου (πλὴν τούτου). Depuis quelque temps la civilisation marche à grands pas dans toute l'Europe, à la Turquie près· πρὸ τίνος χρόνου ὁ πολιτισμὸς προβαίνει ἐν Ἑυρώπῃ γιγαντιαίοις βήμασιν, ἐκτός τῆς Τουρκίας. On y voyait pêle-mêle tous ces métaux, à l'airain près· ἔδλεπέ τις φύρδην μίγδην πάντα τὰ μέταλλα ἐκτός τοῦ χαλκοῦ. Τὸ *près* ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν *de* ἐπιτάττεται πάντοτε τοῦ ῥήματος. Suivre quelqu'un de près, ἀκολουθεῖν τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον. *Près de* εἶναι προθετικὴ ἐκφρασις, ἴδε τὰς προθέσεις.

22. **LOIN** (μακράν), ὡς ἐπὶ ῥήμα ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος, *c'est loin*, εἶναι μακράν· *il est allé bien loin*, ὑπῆγε πολὺν μακράν. *Au loin, de loin* μακρόθεν· *de loin, en loin* ἢ *de loin à loin* σημαίνει διάλειμμα χρόνου ἢ τόπου· *de loin en loin* on entendait les cris lugubres de quelques oiseaux nocturnes, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν (ἐκ διαλειμμάτων) ἤκούοντο αἱ πένθιμοι κραυγαὶ νυκτερινῶν τινῶν πτηνῶν. *Loin de* (ἴδε τὰς μετὰ γενικῆς συτασσομένης προθετικὰς ἐκφράσεις).

23. καὶ 24. **EN HAUT** (ἄνω), *Haut* ὑψηλὰ (ὡς πρὸς τὸ μέρος, καὶ ὡς πρὸς τὴν φωνήν). *La sagesse qui vient d'en haut*, ἡ ἄνωθεν πηγάζουσα σοφία. *Là Tout haut*, ἐκεῖ ὅλως εἰς τὴν κορυφὴν· *crier haut*, φωνάζω δυνατὰ (μεγαλοφωνῶ)· εὐρίσκειται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ *bas* (κάτω), *χρημηλά· là bas*, ἐκεῖ

κάτω· de haut en bas, ἄνωθεν ἕως κάτω· μετὰ δὲ τῶν ῥημάτων regarder ἢ traiter, σημαίνει περιφρόνησιν, ὑπεροψίαν· regarder ἢ traiter quelqu'un de haut en bas, ἐμβλέπω ἢ μεταχειρίζομαι τινὰ ὑπεροπτικῶς. Τὸ haut ἢ bas λαμβάνονται καὶ οὐσιαστικῶς, καὶ σημαίνουν τὰ καλὰ (ὕψηλὰ) καὶ ποταπά. Il y a dans la vie humaine du haut et du bas, ὑπάρχει εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, ὑψηλὸν τι καὶ χαμηρπὲς συνάμα. Le prendre haut, λέγεται περὶ τινος ὅστις μεταχειρίζεται ὑψος αὐθαδές· ὁμοίως agir haut la main, πράττω ἡγεμονικῶς, ἵσον τῷ agir avec autorité. Τὸ haut καὶ bas ὡς ἐπίθ. ἔχουσι θηλ. haute καὶ basse. Parler bas, ὁμῖλει χαμηλὰ.

25 καὶ 26. 'A DROITE καὶ 'A GAUCHE, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐννοεῖται la main ἢ χεὶρ· prenez à (votre) droite λάβε τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ σου δρόμον. Droit, εὐθύς, ὀρθός (δικαίον). Τὸ δὲ Gauche, ἴσως ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ γαῦτος ἢ γαυσός (γαμφός) κυρτός, τὸ ἐναντίον τοῦ εὐθύς· gauche ὡς ἐπίθετον λέγεται περὶ ἀνθρώπου σκαίου, ἀνεπιτηδείου.

27. DEVANT (πρὸς, ἔμπροσθεν). Les premiers marchent devant, οἱ πρῶτοι (οἱ ἐπιμαεῖς) προχωροῦσι. Par devant (ἀπ' ἔμπροσθεν). Il reçut un coup de sabre par devant, ἔλαθε κληγὴν ξίφους ἀπ' ἔμπροσθεν· διαφέρει τοῦ avant καθ' ὅσον τοῦτο σημ. γρόνον, τὸ δὲ devant, θέσιν, τόπον. Nous arrivons toujours avant et par conséquent nous marchons toujours devant, φθάνομεν πάντοτε πρότερον, καὶ ἐπομένως προπορευόμεθα· καὶ τὸ μὲν devant ἀντίκειται τῷ derrière, τὸ δὲ avant ἀντίκειται τῷ après. Harceler l'ennemi par devant et par derrière, περὶνοχλῶ τὸν ἐχθρὸν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν. Τὸ devant καὶ derrière χρησιμεύουσι καὶ ὡς ἐπιρρήματα τάξεως. Au devant, εἰς προὔπαντησιν. Il est allé au devant, ὑπῆγεν εἰς προὔπαντησιν. Au devant de (ἴδε τὰς προθετικὰς ἐκφράσεις).

28 OU (ποῦ, ἐνθα, ὅπου). Τὸ μόριον τοῦτο χρησιμεύει καὶ ὡς ἄριστον, καὶ ὡς ἐρωτηματικὸν τοπικὸν ἐπιρρήμα. A Londres où il y a une si grande population, ἐν Λονδίῳ ὅπου ὁ πληθυσμὸς εἶναι τόσον μέγας. Où étiez-vous tout à l'heure? ποῦ ἦσθε πρὸ ὀλίγου; Τὸ où ἐπέχει προστίτι τόπον ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας· Les biens où votre espoir se fonde, τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ ἐλπίς σου. Τίθεται γλαφυρῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσεως· ὅν, Où l'imprudent périt les habiles prospèrent ὅπου (ἐκεῖ ὅπου) ὁ ἄφρων ἀπόλλυται ἐκεῖ οἱ ἐπιτηδαιοὶ εὐτοχοῦσι. Τὸ ou μὴ ἔχον τόνον εἶναι σύνδεσμος διαζευκτικός· ὅν, Il faut qu'il vienne l'un ou l'autre, πρέπει νὰ ἔλθῃ ἢ ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος· (ἴδε κατωτέρω τοὺς συνδέσμους). Περὶ τοῦ où πρὸ τοῦ on, ἴδε τὴν ἄριστον ἀντωνυμίαν on. Προηγουμένης τῆς προθέσεως d'(où) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον πόθιν· d'où viens-tu? πόθεν ἔρχσαι;

Τὸ δὲ par où, σημαίνει τὸ διὰ τινος. Nous sommes arrivés par où le courrier était passé deux heures avant nous, ἐφθάσαμεν διὰ τοῦ αὐτοῦ μέρους ὅθεν πρὸ δύο ὥρων διέβη ὁ ταχυδρόμος.

Τὸ où προηγούμενον τοῦ que ἀπατεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν,

καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ quelque part que· οἶον, Où que vous soyez, conformez-vous aux mœurs du pays, ὅπου καὶ ἂν ᾗσθε συμμορφώθητε πρὸς τὰ ἦθη τοῦ τόπου· ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη χρῆσις τοῦ οὐ δὲν εἶναι ἀξιολογίμος. Dans quelque pays, que vous soyez, conformez-vous κτλ. εἶναι φράσις συνήθης.

29. ALENTOUR (πέριξ), σύνθετον ἐκ τῶν λέξεων à-l'-en-tour· ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· οἶον, Les plaisirs folâtrèrent alentour, αἱ διασκεδάσεις παιζουσι πέριξ· προτάττεται αὐτοῦ ἡ πρόθεσις d'· οἶον, Les blés d'alentour, εἰ πέριξ σῖτοι κτλ. Προηγουμένου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου τίθεται πάντοτε εἰς τὴν πληθυντικὴν καὶ ἐπέχει τόπον οὐσιαστικοῦ· les alentours, τὰ πέριξ (τὰ περιχώρα). Λέγοντες δὲ εἰς τὴν ἑλληνικὴν πέριξ τοῦ ἡλίου, πέριξ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν ἡλίον, περὶ αὐτόν· γαλλιστὶ μεταχειριζόμεθα τὸ autour μὲ τὴν πρόθεσιν de· οἶον, La terre tourne autour du soleil, autour de lui κτλ.

30. AILLEURS (ἄλλοσε, ἀλλαχοῦ), ἐκ τοῦ λατινικοῦ alioversum, alio-sum· προτάττεται καὶ ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· οἶον, Il faut chercher ailleurs, πρέπει νὰ ζητήσῃ τις ἀλλαχοῦ (εἰς ἄλλο μέρος). Ailleurs que, ἀλλαχοῦ ἢ. Cherchez des renseignements ailleurs que dans tel historien, ζητήσατε πληροφορίας (ἐνδείξεις) ἀλλαχοῦ ἢ εἰς τὴν δεῖνα ἱστορικόν· λαμβάνον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν d' τὸ ailleurs, λαμβάνει ὡσαύτως δύο σημασίας· α.) Ἄλλοθεν. οἶον, Cela vient d'ailleurs, τοῦτο ἔρχεται ἄλλοθεν (ἀπὸ ἄλλο μέρος.

β.) Ἄλλως τε, κατ' ἄλλον τρόπον (εἰς τὴν κοινὴν ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ, ἔπειτα). Il se plaint toujours de son peu d'application pour l'étude, d'ailleurs, il vous l'a dit lui-même, παραπονεῖται πάντοτε διὰ τὴν ὀλίγην ἐπιμέλειάν του πρὸς τὴν σπουδὴν, ἄλλως τε (ἔπειτα) σοὶ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος.

31, 32 καὶ 33. AUTRE PART (ἀλλαχοῦ, ἄλλῃ, ἢ εἰς ἄλλο μέρος). NULLE PART (μηδαμοῦ, εἰς κανὲν μέρος). QUELQUE PART (εἰς τι μέρος). καὶ τὰ τρία εἶναι ἐπιρρήματα σύνθετα ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ part (μέρος), καὶ τῶν ἀορίστων ἀντωνυμιῶν, autre (ἄλλος, ἄλλῃ), nulle (μηδεμία), quelque (τις), φράσεις ἑλλειπτικαὶ τῆς προθ. dans. Dans une autre part, dans nulle part, dans quelque part· καὶ τὸ μὲν nulle part συνοδεύει πάντοτε ἀρνητικὴν πρότασιν τῆς ὁποίας ἀναπληροῖ τὸ δευτέρον ἀρνητικὸν μόριον· οἶον, Vous ne trouverez ça nulle part, δὲν θὰ εὕρῃτε τοῦτο εἰς κανὲν μέρος (μηδαμοῦ εὕρήσετε τοῦτο). Τὸ δὲ autre part ἐκτὸς τῆς εἰρημένης σημασίας τυ, (εἰς τι μέρος (που) ἀορίστως), λαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὴν πρόθεσιν de πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, ἄλλως τε, ἢ ἀφ' ἐτέρου· οἶον, D'autre part, vous y trouvez tous les agréments d'une industrie assez développée, ἄλλως τε (ἀφ' ἐτέρου) θέλετε εὐρεῖ ἐκεῖ πάντα τὰ ἀγαθίσματα βιομηχανίας ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένης.

34. EN FACE (κατὰ πρόσωπον, ἀντικρὺ), ἐκ τοῦ λατιν. facies, πρόσωπον, ὄψις. Regarder quelqu'un en face, ἐμβλέπω εἰς τινα κατὰ πρόσωπον. Ὡς ἐπιρρηματικὴ ἔκφρασις ἐπιτάττεται πάντοτε τοῦ ῥήματος· λέγεται καὶ

ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· οἶον, Il demeure en face de la colonne V... κατοικεῖ ἀπέναντι τῆς στήλης V... ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην (τοῦ ἀν-
κρῦ) εἶναι συνώνυμον τοῦ κατωτέρω vis-à-vis.

35. JUSQU'ICI (ἕως ἐδῶ)· περὶ τοῦ jusque ἴδὲ τὰς προθέσεις σελ. 294·
περὶ δὲ τοῦ ici ἴδὲ ἄνωτ. τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα.

36. VIS-A-VIS (ἀπέναντι, ὅψις πρὸς ὅψιν), ἐκ τοῦ λατιν. visus· λέγεται
καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων κειμένων ἀμοιβαίως τοῦ ἐνὸς ἀπέ-
ναντι τοῦ ἄλλου. Τινὲς μεταχειρίζονται τὴν ἔκφρασιν vis-à-vis, μεταφορικῶς
ἀντὶ τοῦ à l'égard, ὡς πρὸς, τὸ ὁποῖον ἀποδοκιμάζουν οἱ γραμματικοὶ καὶ
οἱ λεξικογράφοι, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ εἰπωμεν: vis-à-vis de ses pa-
rents, σχετικῶς ἢ ὡς πρὸς τοὺς γονεῖς τς· ἀλλὰ, à l'égard de ses parents.

Τὸ δὲ dessus, dessous, dedans et dehors, καίτοι ἐπιρρήματα, λαμβά-
νουσιν ἐνίοτε συντακτικὴν πτώσιν, ἥτις τίθεται ἀμέσως μετὰ τὸ δεύτερον τῶν
δύω· τοῦτο δὲ συμβαίνει ὡςάκις ἐκφράζονται ἀντιθετικῶς· οἶον, εἶναι ἐπάνω
καὶ ὑποκάτω τῆς τραπέζης, il est dessus et dessous la table· ἐντὸς καὶ ἐκ-
τὸς τῆς πόλεως, dedans et dehors la ville· ὡς ἐπιρρήματα διαθέτουσι τὸ
ῥῆμα τοῦ ὁποῦ ἐπιτάττονται· il est dedans, il est dehors, εἶναι ἐντὸς,
εἶναι ἐκτός.

Πολλάκις τὰ εἰρημένα ἐπιρρήματα δύνανται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ ἔχω-
σιν ἢ ὅχι μετ' αὐτὰ συμπλήρωμα ὡςάκις προηγούνται τούτων αἱ προθέσεις, à,
de, ἢ par οἶον, Mettre le citoyen au dessus de la loi c'est saper les
fondements de la société, τιθεμένου τοῦ πολίτου ὑπεράνω τοῦ νόμου ὑπο-
σκάπτονται τὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας. Cette maison toute blanche au de-
hors est toute noire au dedans, ὁ οἶκος οὗτος, καίτοι κατάλευκος ἔξωθεν,
εἶναι λίαν πένθιμος ἔσωθεν. Ἐκ τῶν δύο τούτων παραδειγμάτων, τὸ μὲν ἔχει
τὸ συμπλήρωμα, τὸ δὲ ἕτερον ἐκφράζεται ἀνευ αὐτοῦ.

Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κορνηλίου καὶ τοῦ Μολιέρου μετεχει-
ρίζοντο τὰ ἐπιρρήμ. ταῦτα ὡς προθέσεις, τὴν σήμερον ὅμως ἀποδοκιμάζεται
τὸ τοιοῦτον, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω περιστάσεων καὶ ὥς παρίστανται μᾶλλον ὡς
οὐσιαστικὰ ἢ ὡς ἐπιρρήματα.

Περὶ τροπικῶν τιμῶν ἐπιρρημάτων,

38. BIEN (καλῶς), καὶ BIEN (πολύ)· προσδιορίζον ῥῆμα τὸ bien ἔχει
τὴν σημασίαν τοῦ καλῶς· οἶον, Il écrit bien, γράφει καλῶς (καλᾶ)· Il parle
bien ὁμιλεῖ καλᾶ· διαθέτον δὲ οὐσιαστικὸν ἢ ἐπίθετον λαμβάνει τὴν σημασίαν
τοῦ πολὺ ἢ πολλᾶ· οἶον, Il y a bien des personnes qui ne pensent pas
comme vous, εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι οἵτινες δὲν σκέπτονται ὡς ὑμεῖς. Elle
est bien aimable, εἶναι λίαν ἀξιέραστος (ἡ κυρία). Οὐχ ἦττον ὅμως δὲν πρέ-
πει νὰ τὸ συγχέωμεν ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην τοῦ, πολὺ, μετὰ τοῦ beaucoup·
τὸ bien ἔχει μᾶλλον σχέσιν πρὸς τὸν τρόπον ὡς γινόμενον ἐκ τοῦ bene (bo-
ne), τὸ δὲ beaucoup σημαίνει ἀπλῶς τὴν ποσότητα, ὡς ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ bel-

la copia, πλησμονή· καὶ τὸ μὲν bien ἐμφαίνει συνήθως θαυμασμόν, ἢ δι' ἄ-
 θεσιν τινὰ καλὴν ἢ κακὴν πρὸς τὴν θεάν ἢ γνῶσιν ἀπροδοκίτου τινὸς πο-
 σοῦ πραγμάτων ἢ προσώπων κτλ. εἰσερχόμενος, π. χ. εἰς συνεδρίασιν τινὰ,
 βλέπω παρὰ τὴν προσδοκίαν μου συρροὴν πλήθους ἐκτάκτου, καὶ λέγω· *! y a*
bien du monde ici! πολὺ κόσμος ἐδῶ! Ἀπεναντίας ὅταν ἔχω γνῶσιν προηγου-
 μένος περὶ τῆς συρροῆς ταύτης λέγω· *il y a beaucoup de monde.* Ὁ φιλάρ-
 γυρος ἢ ὁ φθονερός ἀκούων περὶ τινος ὅτι ἔχει μεγάλην χρηματικὴν ποσό-
 τητα λέγει· *il est bien riche!* εἶναι πολὺ πλούσιος!

ΣΗΜ. Τὸ beaucoup λαμβάνει μετ' αὐτὸ τὴν πρόθεσιν de ὅταν προηγῇ-
 ται ἀορίστου οὐσιαστικοῦ, εἴτε ἐνικοῦ εἴτε πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ὡς τὸ ἀνω-
 τέρῳ beaucoup de personnes, πολλοὶ ἄνθρωποι· beaucoup de citoyens,
 πολλοὶ πολῖται· beaucoup de bruit, πολὺς θόρυβος κτλ. περὶ δὲ τῶν ἄλ-
 λων λεπτομερειῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἴδε κατωτέρῳ τὸ beaucoup
 εἰς τὰ ποσότητος σημαντικὰ ἐπιρρήματα.

Τὸ bien λαμβάνει τὸ des ὅταν προηγῇται οὐσιαστικοῦ πληθυντικοῦ εἴτε
 ὠρισμένου εἴτε ἀορίστου· οἷον, *J'ai bien des choses à vous apprendre,* ἔχω
 πολλὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω· ἐπομένου δὲ οὐσιαστικοῦ ἐνικοῦ παρεντίθεται με-
 ταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ bien τὸ μεριστικὸν du, de l' ἢ de la· οἷον, *J'ai eu*
bien de la peine, ἐκοπίασα μεγάλως. *J'ai eu bien du bonheur,* τῷτύχισα
 μεγάλως.

Ἄλλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ bien καὶ τοῦ beaucoup θεωρουμένων ὡς πο-
 σότητος σημαντικῶν, εἶναι ὅτι τὸ μὲν beaucoup δὲν προτάσσεται τῶν ποιω-
 τικῶν ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρήματων· οἷον δὲν λέγομεν, beaucoup aimable,
 ἀλλὰ bien aimable (λίαν ἐράσμιος), δὲν λέγομεν beaucoup réguliè-
 rement, οὔτε beaucoup exactement, ἀλλὰ bien régulièrement, bien ex-
 actement· ἐνῷ δὲ πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ τίθεται συνήθως τὸ beaucoup
 παρεντιθεμένης μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ τῆς προθέσεως
 de· οἷον, beaucoup de personnes pensent, πολλοὶ (ἄνθρωποι) σκέπτονται·
 beaucoup de zèle, πολὺς ζήλος· ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις οὐσιαστικὰ τινὰ τὰ
 ὅποια δὲν δέχονται πρὸ αὐτῶν τὸ de· οἷον, πεινῶ πολὺ, λέγεται *j'ai bien*
faim διψῶ πολὺ ὡσαύτως διὰ τοῦ bien· *J'ai bien soif* κρυώνω πολὺ, *j'ai*
bien froid κτλ. καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ beaucoup: (Περὶ τοῦ beaucoup ἴδε κατωτ.
 ἐν οἰκίσῳ τόπῳ).

Τὸ bien σημαίνει τὸ καλῶς, ἔχει συγκριτικὸν ἀνώμαλον mieux (κάλ-
 λιον), καὶ ὑπερθετικὸν très bien (κἀλλιστα).

Τὸ bien ἔχει, ὡς ἀλλαγῇ εἵπομεν, καὶ τὴν σημασίαν τῶν ἀγαθῶν, τῶν
 κτημάτων. *Nous avons des biens,* ἔχομεν κτήματα· *il a disposé de ses*
biens, διέθεσε τὰ κτήματά του.

39. MAL (κακῶς), ὡς ἐπιρρήμα ἐπιτάσσεται τοῦ ῥήματος· οἷον, *Il a mal*
agi, κακῶς ἔπραξε. *Penser mal de tout le monde* c'est se priver du plus
 noble des plaisirs, de la confiance, ὁ ὑπονοῶν τὸ κακὸν εἰς πάντα ἄνθρω-
 πον ἀποστερεῖ ἑαυτὸν τῆς εὐγενεστεράς ἡδονῆς, τῆς πεποιθήσεως, τῆς πί-

στεως. Ὅταν τὸ ῥῆμα ἐκφράζεται εἰς ἀπαρέμφατον, τὸ ἐπὶ ῥῆμα *mal* δύναται καὶ νὰ προταχθῇ τοῦ ῥήματος ὅσον, *parler mal de quelqu'un*, ἢ *mal parler de quelqu'un*· εἶναι τὸ αὐτό· σημαίνει τὸ: ὁμιλεῖν κακῶς περὶ τινος· ἀλλ' εἰς τὴν φράσιν ταύτην τινὲς τῶν γραμματικῶν διακρίνουσι διαφορὰν οὐχὶ μικρὴν μεταξὺ τοῦ πρώτου τρόπου καὶ τοῦ δευτέρου· *Parler mal une langue* σημαίνει, ὅτι ὁμιλεῖ τις ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς γλώσσης· τὸ δὲ *mal parler de quelqu'un*, εἶναι τὸ, κακολογεῖν τινα, τὸ λέγειν ὕβρεις ἐναντίον ἄλλων· ἡ διακρίσις αὕτη εἶναι πραγματικῶς ὀρθή· ἢ τοῦλάχιστον εὐφυής· ἀλλ' ἀτυχῶς παραδείγματα κλασικῶν συγγραφέων οἵτινες μεταχειρίζονται ἀδιαφόρως τὰς ἀνωτέρω δύο ἐκφράσεις, προτάττοντες ἢ ἐπιτάττοντες τὸ ἐπὶ ῥῆμα, δεικνύουσιν ὅτι ἡ διακρίσις αὕτη δὲν ἔχει εἰσέτι κῶρος, εἰ μὴ μόνον ὁσάκις πρόκειται περὶ γλώσσης. Τὸ δὲ *se trouver mal*, σημαίνει, λειποθυμῶ.

Τὸ *mal* λαμβάνει πολλάκις τὰ συγκριτικὰ ἐπὶ ῥήματα. *moins* (ἥττον), *aussi* (ὡσαύτως, ἐξίσου), διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ συγκρικὸν τῆς μειονεξίας, ἢ τῆς ἰσότητος· ὅσον, *Aujourd'hui il est moins mal qu'hier*, σήμερον εἶναι ὀλιγώτερον (ἥττον) κακῶς ἢ ἐχθές. *Il a recommencé son travail aussi mal que la semaine dernière*, ἐπανήρχισε τὸ ἔργον του τοσοῦτον κακῶς ὡς τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα· διὰ νὰ ἐκφράσωμεν δὲ τὴν ὑπεροχὴν κατὰ τὸ κακόν, δηλ. τὸ χεῖρον, λαμβάνομεν τὸ ἀνώμαλον συγκριτικόν ἐκ τοῦ οὐδετέρου γένους τοῦ λατινικοῦ *pejus* (χεῖρον) *pis*· ὅσον, *Ça va pis encore*, ἔτι χεῖρον προβαίνει (τὸ πρᾶγμα πηγαίνει ἔτι χειρότερα).

Τὸ *mal* (τὸ κακόν) ὡς οὐσιαστικόν λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικόν ἄρθρον, εἰς δὲ τὸν πληθ. *les maux*, τὰ δεινά.

40. **JUSTE** (δικαίως)· καίτοι ἐπιθέτον λαμβάνει σημασίαν ἐπιρρήματικην, ἀντὶ τοῦ *justement* (δικαίως, ἀκριβῶς)· ὅσον, *Vous avez deviné tout juste*, ἐμάντευσας ἀκριβῶς· ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· *Vous pensez juste*, σκέπτεσθε ὀρθῶς· ὡς ἐπιθέτον σημαίνει, δίκαιος.

41. **VITE** (ταχέως)· ἐπὶ ῥῆμα μηδέποτε προτασσόμενον τοῦ ῥήματος· *Il marche vite, vous allez trop vite* κτλ. σπεύδεις παρὰ τὸ θέον (ταχέως).

42. **D'UNE MANIÈRE INHUMAINE** (μὲ τρόπον ἀπάνθρωπον, ἀπανθρώπως), ἐκφρασις ἐπιρρήματική. Πολλάκις δὲν σχηματίζονται ἐπὶ ῥήματα τακτικῶς ἐκ τῶν ποιωτικῶν ἐπιθέτων, καὶ ἀναπληροῦται ἡ διὰ τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῶν μετὰ τινος προθ' ὅσον, *avec empressement* (προθύμως), ἢ διὰ τῆς προθ. *d'z une manière* (μὲ τρόπον), καὶ τοῦ θ.λ. ἐπιθ. ὅσον, *d'une manière incomplète*, μὲ τρόπον ἀτελεῖ. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ, *avec raison*, ἢ *à raison* (δικαίως), *à tort* (ἀδίκως)· τὰ ὁποῖα εἶναι οὐσιαστ. *raison* (λόγος, δίκαιον), καὶ *tort* (ἐστραμμένον, ἀδίκον)· *avec bienveillance* (εὐμενῶς) κτλ.

43. **AVEC RAISON** (δικαίως), ὥς τὸν ἀριθ. 42.

44. **A TORT** (ἀδίκως), ὥς ὡσαύτως τὸν ἀριθ. 42.

45. **BON GRÉ** (ἐκουσίως), σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιθέτου *bon* (καλός), καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ *gré* (διέθεσις)· *bon gré* ἐκουσίως, *mal gré* ἀκούσιως. *Bon gré mal gré il faut le faire*, ἐκουσίως ἢ ἀκούσιως πρέπει νὰ τὸ πράξῃ τις συν-

τάσσεται καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. Il est parti mal gré lui, ἀνεχώρητε παρὰ τὴν διάθεσίν του (ἀκουσίως). Ἴδε τὰς προθέσεις.

46. **EXPRÈS** ὡς ἐπὶ ῥήμα ὑποκείμενον ἐπιτίθεται. Faire ou dire quelque chose exprès, πράττω ἢ λέγω τι ἐπίτηδες· ὡς οὐσιαστικὸν σημαίνει ἀπεσταλμένον, καὶ ὡς ἐπιθετὸν ῥήτος· θηλ. *expresse*.

47. **ADROITEMENT** (ἐπιδεξιῶς), ἐκ τοῦ *droit*, *droite*, εὐθὺς, εὐθεῖα, δεξιὸς κτλ. καθὼς καὶ τὸ ἐναντίον αὐτῶν *maladroitement* (ἀνεπιτηδεῖως).

48. **A L'INSU** (ἐν ἀγνοίᾳ), σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *à*, ἐκ τοῦ ἄρθρου, καὶ ἐκ τοῦ *insu*, παθητ. μετοχῆς τοῦ ῥήματος *savoir* (εἰδέναι), καὶ τοῦ στερητικοῦ μορίου *in*· ἀλλ' ἀπαιτεῖ ὡς πρὸς τὸ ὀρισμένον πρόσωπον τὸ κτητικὸν ἐπιθετὸν μετὰ τὴν πρόθεσιν *à*· οἶον, *à mon insu*, ἐν ἀγνοίᾳ μου· *à ton insu*, ἐν ἀγνοίᾳ σου κτλ. ὅταν δὲ τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ *insu* ἐπιτίθεται τούτου, τίθεται μετὰ τὸ *insu* ἡ πρόθεσις *de*· οἶον. *Il a disparu à l'insu de tout le monde*, ἐγένετο ἀφανὴς ἐν ἀγνοίᾳ πάντων (χωρὶς νὰ ἔχη οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ εἰδέναι).

49. **D'UNE MANIÈRE CERTAINE** (μὲ τρόπον βέβαιον, βεβαίως, μετὰ βεβαιότητος), καὶ **D'UNE MANIÈRE INCERTAINE** (ἀβεβαίως), ἴδε ἀνωτέρω περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τροπικοῦ τούτου ἐπὶ ῥήματος *d'une manière*, εἰς τὸν ἀριθμὸν 42.

50. **DESSOUS** (ὑποκάτω), σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *de* καὶ *sous* (ὑπό)· ὡς ἐπὶ ῥήμα προσδιορίζει τὸ ῥήμα τοῦ ὁποῦ ἐπιτίθεται· οἶον, *Cherchez dessous*, ζήτει ὑποκάτω. *Vous le trouverez là dessous*, θὰ τὸ εὑρήτε ἐκεῖ ὑποκάτω.

50. **DESSUS** (ἐπάνω), ἐκ τῶν προθέσεων *de* καὶ *sus* (ἐπ.). *J'écrirai dessus*, θὰ γράψω ἐπάνω. *Placez le là-dessus*, τοποθετήσέ το ἐκεῖ ἐπάνω. *Là dessus*, πρὸς ταῦτα. Μετὰ τοῦ ἀνωτέρω *dessous* ἀποτελεῖ τὴν φράσιν, *dessus dessous*, ἄνω κάτω (εἰς ἀταξίαν). *En entrant chez lui j'ai trouvé tout dessus dessous*, εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του εὔρον τὰ πάντα εἰς μεγάλην ἀταξίαν. *Audessus de*, ἴδε τὰς προθέσεις.

50. **PÊLE-MÊLE** (φύρδην, μίγδην, συγκεχυμένα). *On entrant pêle-mêle*, εἰσέρχοντο ἐκεῖ ἀτάκτως. *Parler pêle-mêle*, ὁμιλῶ συγγέων τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰς ἰδέας· ἐπιτίθεται πάντοτε τοῦ ῥήματος (ἴσως ἐκ τοῦ ἰταλ. *pelle* σκάλευθρον, καὶ τοῦ *mescolare* μινύω).

51. **DE FOND EN COMBLE** (ἐκ θεμελίων, ἐκ βάρων), ἔκφρασις ἐπιρρηματικῇ, σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως *de*, τοῦ οὐσιαστικοῦ *fond* (πυθμῆν, τὸ θεμέλιον, ἐκ τῆς προθέσεως *en* καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ *comble* κολοφῶν, τὸ ἄκρον· λέγεται κυρίως περὶ κτιρίων, πόλεων κτλ. ὅτι κατεστράφησαν ὁλοτελῶς· *la ville fut détruite de fond en comble*, ἡ πόλις ἐκ θεμελίων κατεστράφη, λέγεται καὶ μεταφορικῶς. Τὸ δὲ *comble* ἐκ τοῦ λατιν. *cumulus* σωρός.

52. **DE PIED EN CAP** (ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ἰσχυρῶν), σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *de*, τοῦ οὐσιαστικοῦ *ped* (ποῦς), τῆς ἐτέρας προθέσεως *en* (εἰς),

καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ cap κεφαλὴ, κατὰ λέξιν, ἀπὸ ποδὸς μέχρι κεφαλῆς· τὸ cap (τοῦ ὁποίου προφέρεται τὸ p, εἶναι τὸ λατινικὸν caput· ἡ ἐπιρρήματικὴ αὕτη ἔκφρασις λέγεται κυρίως ἐπὶ ὀπλοφορίας· vous êtes armé de pied en cap, εἶσαι ὅλως ὀπλισμένος (φέρεις πανοπλίαν).

53. AUTREMENT (ἄλλως), ἐκ τοῦ autre (ἄλλος). Dieu en a disposé tout autrement, ὁ θεὸς διέθεσε περὶ τούτου ὅλως ἄλλως· πολλάκις σημαίνει πολὺ περισσότερον. Son adversaire est tout autrement habile que lui, ὁ ἀντίπαλός του εἶναι πολὺ δεινότερος (ἐπιτηδειότερος) τούτου· προηγουμένου ἀρνητικοῦ ῥήματος, τὸ autrement, σημαίνει, ὀλίγον· il n'est pas autrement satisfait de votre réponse, ὀλίγον εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὴν ἀπόκρισίν σου. Καί τοι καταφατικῆς οὔσης τῆς προτάσεως ἐν ἡ ἐκφράζεται τὸ autrement, ἡ συνδεομένη μετ' αὐτῆς, ἀπαιτεῖ τὸ ne πρὸ τοῦ ἐπομένου ῥήματος· il parle tout autrement qu'il ne pense, ὁμιλεῖ ὅλως ἄλλως ἢ ὡς σκέπτεται (ὁγλ. ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα φρονεῖ)· παραλείπεται δὲ τὸ ἀρνητικὸν τοῦτο ὅταν ἡ προηγούμενη ᾖ ἀρνητικὴ· οἶον, il n'est pas autrement fait que les autres, δὲν εἶναι ἄλλως πῶς διωργανισμένος (κατεσκευασμένος) ἢ ὡς οἱ ἄλλοι· il n'agit pas autrement, qu'il parle, δὲν πράττει ἄλλως πῶς ἢ ὡς ὁμιλεῖ (ὁγλ. ὅπως ὁμιλεῖ οὕτω καὶ πράττει).

54. EN CACHETTE (κρυφίως), ἐκ τῆς προθέσεως en καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ cachette κρυπτήριον· ἐκ τῶν εἰς elle ληγόντων ἐπιθέτων σπανίως σχηματίζονται τροπικὰ ἐπιρρήματα εἰς ment· ἐκ δὲ τῶν οὐσιαστικῶν σχηματίζεται προταττομένων τῶν προθέσεων.

55. DOUCEMENT (ἡδύως), ἐκ τοῦ θηλυκοῦ ἐπιθέτου douce (γλυκεῖα), ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος, καὶ λέγεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ ἡσυχίως, ἡρέμα (ἀγάλη· ἀγάληα). λέγεται καὶ οἰκίως doucement.

56. SANS COUP FÉRIR (ἀπονητὶ, ἀμαχητεῖ), σύνθετον ἐκ τριῶν λέξεων, sans (ἄνευ) χωρὶς, coup (κτύπημα, πληγὴ, καὶ τοῦ férir [ἐκ τοῦ λατιν. ferire, πληγῶν).

57. Τὸ ἐλληνικὸν ὀδᾶξ, μὲ τὰ δόντια, δὲν μεταφράζεται εἰς τὴν Γαλλικὴν δι' ἀντιστοίχου ἐπιρρήματος, ἀλλὰ διὰ τῆς προθέσεως avec ἢ de καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ dents ὀδόντες· se battre a coups de dents, μάχεσθαι ὀδᾶξ, (μὲ τὰ δόντια)· se pincer les lèvres avec les dents, ὀδᾶξ ἐν χεῖλεσι φῦναι· λέγεται καὶ à belles dents· je croquerai à belles dents, διατρῶσομαι ὀδᾶξ.

Περὶ ποσωτικῶν καὶ τακτικῶν τιμῶν ἐπιρρήματων.

59 καὶ 60. PREMIÈREMENT (ἐν πρώτοις), ἐκ τοῦ premier première primus (πρῶτος), τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως καὶ ὑποτίθεται καὶ δεύτερον ἢ ὑστερον· ἐμφαίνει τάξιν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν λόγων. Premièrement il voulut s'en venger, ἐν πρώτοις ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ, puis il se mit à réfléchir, ἔπειτα ἤρχισε νὰ σκέπτεται. Μετὰ τὸ premièrement δύναται ν' ἀκολουθῇ τὸ secondement, ὅταν ὑπάρχῃ σειρά λόγων, ἄλλως δύναται

τὸ secondement ὡς ἀναπληρωθῇ ἢ διὰ τοῦ puis, ἢ διὰ τοῦ ensuite κτλ. Τὸ secondement γίνεται ἐκ τοῦ second (secundum) ἵδε περὶ τούτου τὰ τακτικά ἀριθμητικά.

60 καὶ 61. UNE FOIS (ἅπαξ), ἐκ τοῦ ἀριθμητικοῦ une (μία) καὶ fois (φορὰ)· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματίζεται τὸ δύο, τρίς, τετράκις κτλ. προτατομένων τῶν ἀριθμητικῶν une, deux, trois, quatre κτλ. πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ fois· cent fois. ἑκατοντάκις.

62 καὶ 63. UN PEU (ὀλίγον), ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος. Réfléchir beaucoup et parler peu c'est le précepte du sage, τὸ σκέπτεσθαι πολὺ καὶ τὸ λέγειν (ὀμιλεῖν) ὀλίγα εἶναι ἐκ τῶν παραγγελμάτων τῶν σοφῶν· τὸ peu ἐκλαμβάνεται καὶ οὐσιαστικῶς, καὶ ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥήμα εἰς ὑποτακτικὴν, ὅταν ἀκολουθῇται ὑπὸ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας· il y en a peu qui ne sachent pas cela, ὀλίγοι (ἐκ τούτων) ὑπάρχουσι μὴ γινώσκοντες τοῦτο. Ἐκ τοῦ peu ἐπαναλαμβανομένου καὶ διαχωριζομένου διὰ τῆς προθέσεως ἀ γίνεται ἡ ἐπιρρηματικὴ ἔκφρασις peu à peu ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀνίστοιχος τῆς ὁποίας εἶναι καὶ τὸ petit à petit, μικρὸν κατὰ μικρόν.

64. BEAUCOUP (πολὺ, πολλὰ)· ὡς ἐπὶ ῥήμα ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος. Il dépense beaucoup, il parle beaucoup, δαπανᾷ πολλὰ, ὀμιλεῖ πολὺ (ἐννοεῖται εἰς τὸ πρῶτον, beaucoup d'argent)· λαμβάνει δὲ τὴν πρόθεσιν de πρὸ οὐσιαστικοῦ ἀρίστως ἐκφραζομένου εἴτε ἐνικοῦ εἴτε πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ· οἷον, beaucoup d'amis m'ont engagé à prolonger mon séjour dans cette ville, πολλοὶ φίλοι μὲ παρεκίνησαν ἵνα παρατείνω τὴν διαμονήν μου εἰς τὴν πόλιν ταύτην· ὅπου φαίνεται συνάμα ὅτι τὸ ῥήμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν συμφωνοῦν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ beaucoup· ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· beaucoup d'argent a été dépensé inutilement, πολὺ ἐδαπανήθη ἀργύριον εἰς μάτην. Τὸ beaucoup, λαμβάνει τὸ des πρὸ τοῦ πληθυντικοῦ οὐσιαστικοῦ ὅταν τοῦτο ἐκφράζῃται ὀρισμένως· οἷον, beaucoup des personnes que nous avons vues hier, πολλοὶ (ἄνθρωποι) τοὺς ὁποίους εἶδομεν χθές. Τὸ beaucoup ὁὖν λέγεται μεμονωμένον ὡς ἀντικείμενον ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἐκτὸς μόνον ὅταν προηγῇται αὐτοῦ τὸ en ὡς ἀντωνυμία τριτοπρόσωπος ἢ δεικτικὴ ἀντὶ τοῦ ἐκ τούτων· οἷον, j'en ai connu beaucoup, καὶ οὐχὶ j'ai connu beaucoup. Προτίθεται τὸ ἐπὶ ῥήμα τοῦτο πρὸ τῶν συγκριτικῶν moins (ἥττον), plus (μᾶλλον), il est beaucoup plus actif que son frère, εἶναι πολὺ ἐνεργητικώτερος τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀ beaucoup près, σημαίνει, πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ὑπάρχει διαφορὰ μετὰ τῶν δύο τούτων ἐκφράσεων· il s'en faut beaucoup, καὶ il s'en faut de beaucoup· ἡ πρώτη σημαίνει ἔλλειψιν ὡς πρὸς τὴν ποιότητα ἢ τὸ προτέρημα· ἡ δὲ δευτέρα, ἔλλειψιν ὡς πρὸς τὸ ποσόν· οἷον, il s'en faut beaucoup qu'il ait la bonté de son père· σημαίνει· ὅτι δὲν ἔχει τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ πατρὸς του· τὸ δὲ il s'en faut de beaucoup qu'il ait la bonté de son père σημαίνει, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, εἶναι πολὺ ἐστερημένος αὐτῆς.

65. TROP (παρὰ τὸ δέον), ἐκ τοῦ ἰταλικ. troppo, ἄγαν· προταττόμενον

τῶν ποιητικῶν ἐπιθέτων σχηματίζει τὰ καθ' ὑπερβολὴν ὑπερβητικά. Trop faible, παρὰ τὸ δέον ἀδύνατο· ἐπιτάττεται τῶν ῥημάτων, il est parti trop tôt, ἀνεχώρησε παρὰ τὸ δέον ταχέως. Τὸ trop προηγούμενον ἐπιθέτου μετὰ τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ ἡ πρόθεσις pour πρὸ ἀπαρεμφάτου ἀποτελεῖ ἰδιωτισμούς τινὰς οἵτινες καί τοι ἀρχαῖοι ἑλληνισμοὶ, χρίζουσιν ὁμως ἐξηγήσεως τινὸς εἰς τὴν καθομιλουμένην· αἱ τιαυταὶ φράσεις ὅταν ᾖναι καταφατικαὶ μετατρέπονται ἀρνητικῶς· καὶ τὸ ἐναντίον, ἐξηγοῦνται καταφατικῶς ὅταν ᾖναι ἀρνητικαὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν· οἷον, il est trop borné pour pénétrer le sens de cette expression, εἶναι παρὰ τὸ δέον περιωρισμένου (νοῦς) καὶ δὲν δύναται νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκφράσεως ταύτης· il a trop d'esprit pour ne pas comprendre qu'un acte solennel porte toujours un caractère sacré, ἔχει παρὰ τὸ δέον πνεῦμα (εἶναι πνευματωδέστατος) καὶ ἔννοεῖ ὅτι πράξις ἐπίσημος φέρεי πάντοτε χαρακτηῖρα ἱερὸν· ἐὰν μετὰ τὴν pour πρὶθῇσιν προσδιορίζεται τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξαχρωμένου ῥήματος, τοῦτο τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸν σύνδεσμον que. Il avait trop de jugement pour qu'il pût voir d'un oeil indifférent tous ces abus, εἶχε μεγίστην κρίσιν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μὲ βλέμμα ἀδιαφορίας ὅλας ἐκείνας τὰς καταχρήσεις. Ἡ ἐκφρασις αὕτη εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γίνεται διὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιφερομένου τοῦ, ἢ ὥστε. . . ὅσον ἀφυστέρως ἢ ὥστε κατανῶται.

Περὶ ἐρωτηματικῶν τινῶν ἐπιρρήματων.

66. EH QUOI? (τί γάρ;) σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος eh! καὶ τῆς ἐρωτηματικῆς ἀντωνυμίας quoi? Τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως καὶ ὡς ἐρωτηματικὸν ἐξηγεῖται διὰ τῶν πῶς; καὶ τί; καὶ ἐνίοτε ὡς θαυμαστικόν.

67. QUAND? (πότε;), ὡς ἐρωτηματικὸν ἐπὶ ῥήματι τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἢ ἀμέσως πρὸ τοῦ ῥήματος· οἷον, quand partirez vous? πότε θ' ἀνχωρήσετε; ἢ πρὸ τῶν λέξεων, done, ἢ est-ce que κτλ. οἷον, quand done publierez-vous votre ouvrage, πότε λοιπὸν θὰ δημοσιεύσῃς τὸ σύγγραμμά σου; quand est-ce qu'il sera de retour, πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

68. OU? (ποῦ;). Où allez-vous? ποῦ ὑπάγετε; où nous établirons-nous enfin? ποῦ θ' ἀπακατασταθῶμεν τέλος πάντων; ὡς ἐρωτηματικὸν προηγείται αἰείποτε τοῦ ῥήματος, ὡς τοπικόν (ἴδε ἀνωτέρω τὰς περὶ τοῦτου παρατηρήσεις).

69. SERAIT-CE (μήπως, τάχα), σύνθετον ἐκ τοῦ ὑποθετικοῦ (conditionnel) τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος καὶ τοῦ δεικτικοῦ ce, προτάττεται πάντοτε τῆς προτάσεως· serait-ce parce qu'elle a été trop bonne, trop soumise? μήπως, διότι ἦτο παρὰ τὸ δέον καλὴ καὶ εὐπειθής; Αἱ τιαυταὶ ἐρωτήσεις, γίνονται συνήθως εἰς τὴν γαλλικὴν διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἐπιταττομένου τοῦ δεικτικοῦ μορίου ce, καὶ τοῦ συνδέσμου que· est-ce que? μήπως;

70. COMBIEN (πόσον), quam-bene· προτάττεται τῶν ῥημάτων· combien demande-t-on de cette maison? πόσον αἰτοῦσι διὰ τὴν οἰκίαν ταύτην; ἢ ὡς ἐπιτατικόν ἢ θαυμαστικόν, je sais combien tu hais cet égoïsme cruel qui endurecit le coeur aux maux d'autrui, ἡξεύρω πόσον μισεῖς τὴν σκληρὴν

ἐκείνον ἐγωῖσµόν ὅστις τραχύνει τὴν (ἀνθρωπίνην) καρδίαν πρὸς τὰ δαινὰ τῶν ἄλλων. *Tò combien προτάσσεται* ὡσαύτως τοῦ οὐσιαστικοῦ μετὰ τῆς προθέσεως *de*· οἷον, *combien de personnes, combien d'années-y-a-t-il?* πόσοι ἄνθρωποι, πόσα ἔτη εἶναι; *Tò ἐπόμενον ῥῆμα* συμφωνεῖ πάντοτε κατ' ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν καὶ οὐχὶ μὲ τὸ *combien*, ἐκτὸς μόνον ὅταν τὸ ῥῆμα ᾖ τριτοπρόσωπον (δηλ. ἀπρόσωπον) καθ' ἣν περίστασιν τίθεται ἀναγκαιῶς εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν πάντοτε. *Combien d'écrivains ont préféré ce sujet*, πόσοι συγγραφεῖς ἐπροτίμησαν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο;

Περὶ τῶν ἀρνητικῶν.

71, 72, 73, 74. Πρὸς ἔκφρασιν τῶν ἀρνητικῶν προτάσεων μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι δύο ἀρνητικὰ μόρια, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶναι σχεδὸν πάντοτε τὸ *ne*, νή· (οὐ) τὸ δὲ δεύτερον συνήθως τὸ *pas* ἢ τὸ *point*, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸ ἐλληνικόν, οὐ (δὲν), καὶ ἐνίοτε ἄλλα τινά· οἷον, τὸ *jamais*, οὐδέποτε, *plus*, πλέον. *rien*, οὐδὲν· *nullement, aucunement*, μηδενικῶς κτλ. διακρίνουσι δὲ προσέτι τρεῖς βαθμοὺς ἀρνήσεως, τὸ *ne... pas*, τὸ *ne... guère*, καὶ τὸ *ne... point* ἢ *ne jamais* κτλ. ὁ πρῶτος ἐκφράζει τελείαν τὴν ἀρνήσιν καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, δὲν (οὐδὲν), ἢ τὸ ἐλληνικόν οὐ, οὐκ κτλ. τὸ δὲ *ne... guère* ἀντιστοιχεῖ ὡσαύτως πρὸς τὸ ἡμέτερον οὐ πολὺ, ἢ κοινότερον, πρὸς τὸ δὲν, κολαζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιβρῆματος σχεδόν· καὶ τὸ ἰσχυρότατον τῶν δύο εἰρημένων εἶναι τὸ *ne... point*, παντάπασι. Ἄλλη τις οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ τοῦ *ne... pas* καὶ *ne... point*, εἶναι ὅτι τὸ πρῶτον ἐμφαίνει ἔλλειψιν προσκαίρου πράγματος ἢ πράξεώς τινος, τὸ δὲ *point* τὴν συνήθη κατάστασιν· οἷον, *Je ne fais pas de maigre*, σημαίνει, δὲν νηστεύω (τώρα)· ἀλλ' ὅταν λέγωμεν, *Nous ne faisons point de maigre*, δηλοῦμεν ὅτι συνήθως δὲν νηστεύομεν παντάπασι.

Τὸ ῥῆμα τίθεται πάντοτε μεταξὺ τῶν δύο ἀρνητικῶν μορίων, ὅταν ὁ χρόνος ᾖ ἀπλοῦς, καὶ τὸ ῥῆμα δὲν ἔχῃ οὔτε εὐθείαν οὔτε πλαγίαν συντακτικὴν ἐκφραζομένην διὰ προσωπικῆς ἀντωνυμίας· οἷον, *je ne bois pas (de vin)*, δὲν πίνω οἶνον· *je ne prends guère de médicaments*, δὲν λαμβάνω (δὲν πέρνω) σχεδὸν ἱατρικά· *je ne porte point de papier sur moi*, δὲν φέρω παντάπασι χρετίον ἐπ' ἐμοί (ἐπάνω μου).

Ἐὰν ὁ χρόνος τοῦ ῥήματος ᾖ σύνθετος, τὸ πρῶτον ἀρνητικὸν μόριον προτάσσεται, τὸ δὲ δεύτερον ἐπιτίθεται τοῦ βοηθητικοῦ· οἷον, *depuis votre départ vous n'avez jamais écrit une seule lettre à vos amis*, μετὰ τὴν ἀνιχώρησίν σου δὲν ἔγραψας οὔτε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς φίλους σου.

Ἐὰν δὲ τὸ ῥῆμα συνοδεύηται ὑπὸ τῆς εὐθείας ἢ πλαγίας αὐτοῦ συντακτικῆς ἢ καὶ ὑπὸ τῶν δύο συνάμα (καὶ ἐντεῦθα ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν), τὸ πρῶτον ἀρνητικόν (*ne*) προτάσσεται τούτων, ἔπειτα ἔρχεται τὸ ῥῆμα, καὶ τελευταῖον τὸ δεύτερον ἀρνητικόν· οἷον, *je ne le lui*

offrirai pas (le prix de la modestie) puis qu'il a manifesté des prétentions incompatibles avec les principes de la morale, δὲν θέλω προσφέρει εἰς αὐτὸν τὸ βραβεῖον τῆς μετριοφροσύνης, ἐπειδὴ ἐδήλωσεν ἀξιώσεις μὴ συμβιβάζομενας πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς· quant à moi, j'avoue, que je ne le lui aurais jamais dit, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ὁμολογῶ ὅτι οὐδέποτε εἴθελον εἰπεῖν τὸ τοιοῦτον εἰς αὐτόν (ἴδε περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀρνητικῶν τούτων μορίων, τὰ παραδείγματα σελίς 224 καὶ ἐξῆς).

Διαφέρουσι δὲ προσέτι τὰ δύο ἀρνητ. μόρια pas & point, κατὰ τὴν ἐρώτησιν, ἐμφαίνοντος τοῦ πρώτου τὴν βεβαιότητα, τοῦ δὲ δευτέρου τὸν δισταγμὸν ἢ τὴν ἀμφιβολίαν· οἶον, n'est-ce pas vous qui avez rédigé cet article? δὲν συν-έταξας σὺ τὸ ἄρθρον τοῦτο; (ὁγλ. εἶμαι βέβαιος ὅτι σὺ τὸ συνέταξας)· ἀλλ' ὅταν λέγωμεν, n'est-ce point vous l'auteur de cette brochure? δὲν εἶσαι σὺ ὁ συγγραφεὺς τοῦ φυλλαδίου τούτου; δεικνύομεν ἀμφιβολίαν, ὑπόνοιαν τινὰ περὶ τοῦ πράγματος.

Παραλείπεται δὲ τὸ pas ἢ τὸ point.

α'.) Ὅταν ἀναπληρῶνται δι' ἄλλων ἀρνητικῶν ἐπιρρήμάτων jamais (οὐδέποτε), rien (οὐδὲν), guère (σχεδὸν οὐδὲν), plus (πλέον), nullement, aucunement (μηδαμῶς), ἢ διὰ τῶν ἀρνητικῶν ἀντωνυμιῶν, personne, nul, aucune (μηδεὶς, οὐδεὶς), καὶ διὰ τῶν ἀορίστων, quelconque, qui que ce soit, quoi que ce soit· οἶον, je n'ai vu personne, οὐδένα εἶδον· nul n'est si sot, οὐδεὶς τοσοῦτον μωρός· je n'ai jamais entendu parler de cela ἢ (je n'en ai jamais entendu parler), οὐδέποτε ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ τούτου· je n'ai nullement envie de me brouiller avec lui, δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ συγχυσθῶ με αὐτὸν κτλ.

β'.) Ὅταν προσδιορίζεται τὸ χρονικὸν διάστημα προηγουμένης τῆς προθέσεως de ἐνάρθρων· οἶον, je ne sortirai de trois jours, δὲν θέλω ἐξέλθει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· peut-être ne nous reverrons-nous de la vie, ὥςως οὐδέποτε θέλομεν ἰδεῖ ἀλλήλους (ἐφ' ὅρου ζωῆς). Il n'aime qui que ce soit, οὐδένα ἀγαπᾷ, (ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ). Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐὰν ἡ χρονικὴ αὕτη ἔκφρασις, de trois jours, de toute la semaine κτλ. προσδιορίζεται ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἐπομένης φράσεως, τότε τίθεται καὶ τὸ ἕτερον ἀρνητικὸν pas ἢ point· οἶον, je ne sortirai point de toute la semaine suivante.

γ'.) Ἀναπληροῦται ὡσαύτως τὸ δεῦτερον ἀρνητικὸν μόριον διὰ τινων λέξεων αἵτινες σημαίνουνσι ἐλάχιστόν τι ποσόν· οἶον, goutte (σαγών), brin (κάρφος, πυάριον), miette (ψίξ), mot (λέξις)· οἶον, je ne vois goutte, ἀμβλυωπέω-πῶ, ἀμβλυώτω· τὸ δὲ brin καὶ miette λέγονται εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν· οἶον, il n'en a retiré brin, οὐδὲ τρίχα ἀπέσυρε. Il vaut mieux ne dire mot que dire des sottises, κάλλιον εἶναι νὰ μὴ λέγη τις οὔτε λέξιν παρὰ νὰ λέγῃ ἀνοησίας. Ἀλλ' ἐὰν προσδιορίζεται ἡ λέξις mot δι' ἄλλης τινὸς ἐπομένης φράσεως τότε προσλαμβάνεται καὶ τὸ δεῦτερον ἀρνητικόν· οἶον, il ne dit pas un mot qui ne soit à propos, δὲν λέγει οὔτε λέξιν ἢ ὅποιαν νὰ μὴ ᾖ κατ'ἀλλήλως (πρόσφυς).

δ'). "Όταν τὸ δεύτερον κῶλον τῆς προτάσεως ἀρχῇται διὰ τοῦ *que*, σημαίνοντος τὸ εἰ μὴ, καὶ ἀποτελοῦντος τὴν φράσιν καταφατικὴν μᾶλλον ἢ ἀρνητικήν· οἷον, *je ne le dirai qu'à son frère*, δὲν θέλω τὸ εἰπεῖ εἰ μὴ μόνον εἰς τὸν ἀδελφόντου, (δὲν θέλω τὸ εἰπεῖ εἰμὴ = ὅα τὸ εἰπῶ μόνον).

ε'). "Όταν μετὰ τὴν πρώτην ἀρνητικὴν πρότερον ἀκολουθῇ ἡ φράσις *à moins que* (ἐκτὸς μόνον)· *je vous assure qu'il ne le fera pas de bon gré, à moins que vous ne le lui disiez-vous-même*, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν θέλει τὸ κάμει εὐχαρίστως, ἐκτὸς μόνον ἂν τὸ εἰπῇτε σῆς εἰς αὐτόν.

ς'). "Όταν προηγῇται τὸ ὑποθετικόν, *si* (ἰάν), μετὰ τοῦ δεικτικοῦ *ce*, σημαίνον τὸ, ἐκτὸς τοῦ, ἢ τῆς· οἷον, *cet ouvrage serait bien si ce n'était la négligence du style*, τὸ σύγγραμμα τοῦτο θὰ ἦτο πολὺ ὥραϊον ἂν δὲν ὑπῆρχεν εἰς αὐτὸ ἡ ἀμελεία τοῦ ὅρους (δηλ. ἂν ὁ συγγραφεὺς ἤθελεν ἐπιμεληθῇ τοῦ ὅρους· εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀπαντᾷται, χάριν τοῦ γοργοῦ, καὶ ἄνευ τοῦ *si ce*, ἀλλὰ σπανιώτερον, *cet ouvrage serait bien si ce n'était la négligence du style*).

ζ'). "Όταν προηγῶνται ἀπαρεμπατικῆς ἐγκλίσεως τὰ ῥήματα *oser, pouvoir, savoir*, καὶ *cesser*· οἷον, *il n'a osé lui résister en face*, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ πρὸς αὐτὸν κατὰ πρόσωπον· *il ne cesse de pleurer*, δὲν παύει κλαίων· *je ne puis le faire*, δὲν δύναμαι νὰ τὸ πράξω· *je ne saurais vous le dire*, δὲν δύναμαι ἢ δὲν ἡξεύρω νὰ σὰς τὸ εἰπῶ· ἡ παράλειψις τοῦ δευτέρου ἀρνητικοῦ μορίου εἰς τὰ εἰρημένα ῥήματα, καὶ τοι μὴ ὑποχρεωτικὴ, εἶναι συνηθεστάτη.

η'). "Όταν πρὸ τῶν συνθέτων χρόνων, κυρίως τοῦ παρωχημένου ἀορίστου (prétérit indéfini), τοῦ ὑπερσυντελικοῦ καὶ τοῦ προτέρου μέλλ. προηγῇται ὁ σύνδεσμος *depuis que* ἢ τὸ τριτοπρόσωπον (ἀπρόσωπον) ῥήμα *il y a*· οἷον, *qu'est-ce que vous avez fait, depuis que je ne vous ai vu?* τί ἔκαμες ἀφ' οὗ δὲν σὲ εἶδον· *il y a un an que nous n'avons reçu* ἢ (depuis que nous n'avons reçu) de ses nouvelles, εἶναι ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς δὲν ἐλάβομεν εἰδήσεων περὶ αὐτοῦ (δὲν ἐλάβομεν γράμματα του). *Il y avait long temps que nous ne nous étions rencontrés*, πρὸ πολλῶν (χρόνων) δὲν συντηρήθημεν· ἐννοεῖται ὅτι, ἄντος ἐνεστώτος τοῦ χρόνου, μεταχειρίζομεθα καὶ τὸ ἄλλο ἀρνητικόν· οἷον, *il y a un mois depuis que je ne le vois pas*, εἶναι μὴν ἤδη ἀφ' οὗ δὲν τὸν βλέπω· *il y a deux ans que nous ne nous parlons pas*, εἶναι δύο ἔτη ἀφ' οὗ δὲν ὁμιλοῦμεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ παρωχημένος πρότερος (passé antérieur) δὲν ἀπαντᾷται μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων εἰ μὴ μετὰ τοῦ *plutôt*· οἷον, *Il ne l'eut pas plutôt aperçu qu'il commença à trembler de tous ses membres*, μόλις εἶδεν αὐτὸν μακρόθεν καὶ παρευθὺς ἤρξατο νὰ τρέμῃ ὁλομελῶς.

θ'). "Όταν δύο ἀρνητικὰ ῥήματα συνεπόμενα συνδέωνται διὰ τοῦ ἀρνητικ. *ni* (οὔτε)· *je ne l'aime ni ne l'estime*, δὲν τὸν ἀγαπῶ, οὔτε τὸν σέβομαι· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ *ni* ἐπαναλαμβάνηται ἀμέσως πρὸ οὐσιαστικοῦ.

οὐκ, ni l'or ni la grandeur ne nous rendent heureux, οὕτε ὁ χρυσὸς οὕτε ὁ ἄργυρος δὲν μᾶς καθιστῶσιν εὐτυχεῖς.

ΣΗΜ. Δὲν παραλείπεται τὸ pas εἰς τὴν πρώτην ἀρνητικὴν πρότασιν ὅταν τὸ ni ἐπιφερόμενον χωρίζηται ταύτης διὰ πολλῶν ἄλλων λέξεων, συνάπτον συνάμα τὴν ἐπομένην πρότασιν, τῆς ὁποίας ὑπακούεται τὸ ῥῆμα, μετὰ τῆς προηγουμένης· οἷον, je n'aime pas ce vain étalage d'érudition prodiguée sans choix et sans goût, ni ce luxe de mots qui ne disent rien, δὲν ἀγαπῶ τὴν ματαίαν ἐκείνην τῆς πολυμαθείας ἐπίδειξιν, ἐπιδαψιλευομένην ἀνευ ἐκλογῆς καὶ καλλαισθησίας, οὕτε τὴν πολυτέλειαν ἐκείνην τῶν λέξεων αἵτινες οὐδὲν ἐκφράζουσι.

Ἐφέλκεται δὲ μόνον τὸ ne εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώλου τῆς ὑποκειμένης προτάσεως·

α'.) Προηγουμένης τῆς φράσεως peu s'en faut ἢ peu s'en est fallu, ὀλίγου δεῖν, ὀλίγου ἐδέησε (ὀλίγον ἔλειψε). Peu s'en est fallu qu'ils ne vins-sent aux mains, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰς χεῖρας.

β'.) Προηγουμένου τοῦ ἐπιρρήματος autrement, τοῦ tout autre que . . . καὶ τῶν συγκριτικῶν plus, moins, pis, mieux, plus: Il parle tout autrement qu'il ne pense, ὁμιλεῖ ὅπως ἄλλως ἢ ὡς σκεπτεται. Il est plus instruit (dans cette affaire) que je ne le croyais, εἶναι εἰδημονέστερος (τῆς ὑποθέσεως ταύτης) ἢ ὅσον ἐπίστευον κτλ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι παραλείπεται τὸ ne εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου κώλου ὅταν ἡ κυρία πρότασις ἐκφράζηται ἀρνητικῶς· οἷον, malgré ses longs voyages il n'est pas moins riche qu'il était avant son départ.

ΠΑΡΑΤ. Ἐπὶ δὲ τοῦ plus, καὶ ἀρνητικῆς οὐσης τῆς προηγουμένης προτάσεως, δύναται νὰ τεθῇ εἰς τὴν ἐπομένην τὸ ne, ἢ καὶ νὰ παρληφθῇ, ἀλλὰ μὲ διαφορητικὴν ἔννοιαν· π. χ. ὅταν λέγωμεν γαλλιστί: il n'est pas plus savant que ne l'est son frère, σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι πεπαι-δευμένος οὕτε αὐτός, οὕτε ὁ ἀδελφός του, δηλ. εἶναι ἐξίσου ἀμαθεῖς· ἢ δὲ φράσαι· Il n'est pas plus instruit que l'est son frère, σημαίνει: δὲν εἶναι περισσότερον πεπαιδευμένος τοῦ ἀδελφοῦ του, δηλ. εἶναι ἐξίσου πεπαιδευμένος ὡς ὁ ἀδελφός του, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκφράζεται συνθέςτερον καὶ γλαφυρότερον: il est aussi instruit que son frère.

γ'.) Προηγουμένων τῶν ῥημάτων empêcher, κωλύω, καὶ prendre garde προσέχω, ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας, τὸ ἐπόμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν· οἷον, Empêchez qu'on ne vienne à cette heure-ci, ἐμπόδισε (ἀπηγόρευσε) τὸ νὰ ἔρχωνται κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν· prenez garde que l'enfant ne tombe, πρόσεξε μήποτε πέσῃ τὸ παιδίον. Ἐπὶ ταυτοπροσωπίας δὲ τὸ ἐξαρ-τώμενον ῥῆμα, ὡς εἰς τὴν ἐκφρασιν, prendre garde, τίθεται εἰς ἀπαρέμφα-τον ἀνευ τοῦ ne· Prenez garde de tomber, πρόσεχε μὴ πέσῃς.

δ'.) Μετὰ τὰ ῥήμ. douter ἀμφιβάλλω, désespérer ἀπελπίζω, contester φιλονεικῶ, nier ἀρνοῦμαι, καὶ disconvenir διαφωνῶ, συνεκφερομένων τῶν ἀρνητικῶν μορίων, παραλείπεται τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν εἰς τὰ ὑποκείμενα (ἢ

ἐξαρτώμενα ῥήματα) je ne doute pas qu'il ne vienne, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔλθῃ, je ne désespère pas que ce moyen ne réussisse, δὲν ἀπελπίζω ὅτι τὸ μέσον τοῦτο θὰ ἐπιτύχει· je ne nie pas que je ne l'aie dit, δὲν ἀρνούμαι ὅτι τὸ εἶπα· je ne disconviens pas que cela ne soit, συμφωνῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως.

ΣΗΜ. Προτιμότερον εἶναι ἢ παράλειψις τοῦ ne εἰς τὸ ῥήμα τῆς υποκειμένης προτάσεως ὅταν προηγῶνται τὰ δύο τελευταῖα τὸ nier, δηλαδὴ, καὶ τὸ disconvienir μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων· je ne nie pas que cela soit. Τοιοῦτή εἶναι ἡ γνώμη τῆς Ἀκαδημίας.

ε.) Παραλείπεται ὡσαύτως τὸ δευτερον ἀρνητικὸν μόριον εἰς τὸ ἐξαρτώμενον ῥήμα ὅταν προηγῇται ἄνευ ἀρνήσεως τὸ ῥήμα craindre καὶ τὰ συνώνυμα αὐτοῦ· ἐὰν δηλαδὴ δὲν ἐπιθυμῶμεν νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐμφαινόμενη πρᾶξις ὑπὸ τοῦ ῥήματος τῆς υποκειμένης προτάσεως· οἷον, vous craignez qu'il ne vous rappelle, φοβεῖσαι μήποτε σὲ ἀνακαλέσῃ (δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ σὲ ἀνακαλέσῃ). Λαμβάνει δὲ τὸ ἐπόμε. ῥήμα δύο ἀρνητ. (τὸ ne ἔ παρ) ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ υποκειμένου ῥήμ. ἐμφαινόμενη πρᾶξις· nous craignons qu'il ne revienne pas· φοβοῦμεθα μήποτε δὲν ἐπανεέλθῃ (ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔλθῃ). Ὡσαύτως καὶ τὸ redouter, avoir peur, ἢ de peur que, de crainte que κτλ.

Ἐὰν δὲ ταῦτα συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν ἀρνητικῶν μορίων, τὸ ἐξαρτώμενον ῥήμα ἐκφέρεται ἄνευ ἀρνήσεως· οἷον, je ne crains pas qu'il le fasse, δὲν φοβοῦμαι μήποτε τὸ κάμῃ.

ζ.) Ὅταν τὸ que εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσεως σημαῖνον ἐρώτησιν ἢ εὐχὴν, τίθεται ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐν ἀρνητ. μόριον (τὸ ne) πρὸ τοῦ ἐπομένου ῥήμ. οἷον que ne venez-vous à la campagne passer quelques jours avec nous? Διατὶ δὲν ἔρχεσαι εἰς τὴν ἐξοχὴν νὰ περάσῃς ὀλίγας ἡμέρας μετ' ἡμᾶς; Que n'es-tu mon frère! διατὶ δὲν εἶσαι ἀδελφός μου! (δηλ. εἶθε νὰ ἦτο ἀδελφός μου) ἢ. Ὅταν προηγῇται τὸ peu ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀπρόσωπον, il y a ἢ il est, ὑπάρχει, ὑπάρχουσι· τὸ il y a peu de personnes à Athènes qui ne connaissent ce fait, ὀλίγοι ἄνθρωποι ὑπάρχουσι εἰς τὰς Ἀθήνας μὴ γινώσκοντες τὸ γεγονός τοῦτο. Τὸ pas τίθεται ἄνευ τοῦ ne εἰς τὰς φράσεις ὅπου ἀναπληροῦται δι' ἄλλων ἀρνητικῶν μορίων, ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχει ῥήμα ἀλλὰ μόνον ἀρνησις· οἷον, pas du tout, διόλου· pas une âme vivante, οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα, ἢ μετὰ τὸ non (ἴδε κατωτέρω).

Περὶ τοῦ Non (ὄχι).

Ἡ αὐτὴ χρῆσις τοῦ ἡμετέρου, ὄχι, ἀντιστοιχεῖ ὡς ἔγγιστα πρὸς τὴν τοῦ γαλλικοῦ, non. Τὸ μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι· α'. ἵνα ἀπαντήσωσιν ἀρνητικῶς (ἀποφατικῶς) πρὸς ἐρώτησιν καταφατικῶς γινομένην· οἷον θὰ ἔλθῃτε, μετ' ἡμᾶς; ὄχι· viendrez-vous avec nous? Non· Avez-vous écrit à votre correspondant? Non· Ἐγράφατε εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν σας; ὄχι.

ΣΗΜ. Ἐὰν δὲ ἡ ἐρώτησις ᾖ ἀρνητικὴ, ἔ ἢ ἀπόκρισις ἐκ τοῦ ἐναντίου, καταφατικὴ· τότε ἡ ἀπάντησις δὲν γίνεται διὰ τοῦ oui (ναί)· διότι τότε ἐπιτε-

βαιοῦμεν τὴν ἀρνητικὴν πρότασιν· π. χ. ἐὰν ἐγὼ, ἐπισκεφθεῖς τὸ μουσεῖον, ἐρωτηθῶ παρὰ τινος, ἀρνητικῶς. » Est-ce que vous n'avez pas encore visité le musée, μήπως δὲν ἐπισκέφθητε εἰσέτι τὸ μουσεῖον; τότε δὲν πρέπει ν' ἀπαντήσω διὰ τοῦ oui, ἀλλὰ διὰ τοῦ si ἢ si fait, ναὶ, ναὶ μάλιστα· (τοῦτο δὲ ὅταν ἀποκρινόμεθα οἰκείως πρὸς φίλον στενὸν καὶ ἴσον πρὸς ἡμᾶς· ἄλλως, πρέπει νὰ αἰτήσωμεν συγγνώμην pardon, ὅπως ἀναιρέσωμεν τὴν ἀρνητικὴν πρότασιν, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ αὐτὸ ῥῆμα καταφατικῶς· Pardon, Monsieur ἢ Madame, je l'ai visité. Vous n'avez pas encore lu peut-être une nouvelle brochure qui vient de paraître sur le même sujet· ἴσως δὲν ἀνεγνώσατε εἰσέτι ἓν νέον φυλλάδιον τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἐδημοσιεύθη, περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου; Pardon, je l'ai lu. Συγχωρήσατέ μοι (αἰτῶ συγγνώμην) τὸ ἀνέγνωσα.

β'. τίθεται τὸ non μετὰ τοῦ pas, (οὐδέποτε δὲ μετὰ τοῦ point) ὅταν συνέχῃται ὁ λόγος ἢ φράσις· οἷον. Lui enverrai-je votre lettre? non pas, s'il vous plaît· νὰ στείλω πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν σου; ὅχι, σὰς παρακαλῶ· je lui donnerai une partie, mais non pas tout· θέλω τῷ δώσω μέρος ἄλλ' οὐχὶ ὅλα.

γ'. Πρὸ τῶν τροπικῶν ἐπιρρήμάτων· οἷον il nous a reçus non pas froidement, mais avec moins de chaleur qu'à l'ordinaire· μᾶς ἐδέχθη, οὐχὶ ψυχρῶς μὲν, ἀλλὰ μετ' ὀλιγωτέρας ζέσεως ἢ ὡς τὸ σύνηθες.

δ'. τίθεται τὸ non ἄνευ ἄλλου ἀρνητικοῦ μορίου, πρὸ τινῶν ἐπιθέτων οὐσιαστικῶν ἢ μετοχῶν παθητικῶν, ἀφαιροῦν τὴν καταφατικὴν σημασίαν αὐτῶν καὶ μεταδίδον τὴν ἀρνητικὴν, ὡς τὸ ἡμέτερον στεργητικὸν α ἢ τὸ μή· οἷον, Les personnes non intéressées· οἱ μὴ ἐνδιαφερόμενοι (ἄνθρωποι). La non intervention· ἡ μὴ ἐπέμβασις.

ε'. Πρὸ τῶν βεβαιωτικῶν ἐπιρρήμάτων· πρὸς πλειοτέραν ἐνίσχυσιν τῆς ἀρνήσεως. Non certes, (assurément non), καὶ τῆς par προθέσεως ὅταν αὐτὴ χρησιμεύῃ εἰς ἔκφρασιν ὅρκου. » Non par Jupiter, οὐχὶ, μὰ τὸν Δία (οὐ, μὰ Δία). Πολλάκις ἐπαναλαμβάνεται πρὸς περισσοτέραν ἔκφρασιν. » Non non, ἢ non pas, non pas, ὅχι, ὅχι.

ς'. Προτάσσεται τοῦ que εἰς ὑποτακτ. μετὰ τοῦ pas ἢ ἄνευ αὐτοῦ· οἷον, non que je veuille, ἢ non pas que je veuille· ὅχι διότι θέλω. Προηγείται οὐσιαστικῶν μεμονωμένων ἀποτελοῦν μετ' αὐτῶν τροπικὸν ἐπιρρήμα· οἷον non sans raison· οὐχὶ ἄνευ εὐλόγου, δηλ. εὐλόγως, non sans cause, οὐχὶ ἀναιτίως.

ζ'. Προηγείται τοῦ plus· πρὸς ὁπάντησιν ἀρνητικῆς τινὸς φράσεως καθ' ἣν ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὸ οὔτε, μήτε ὡς, Pour moi je ne le ferais pas· et moi non plus· ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἤθελον τὸ πράξει· οὔτε ἐγὼ. Σημειώτιον οἷον, ἐὰν ἡ προηγουμένη πρότασις ᾖ ἀρνητικὴ, ὡς ἡ ἀνωτέρω, ἢ ἀπάντησις οὔσα σύμφωνος δὲν ἐκφράζεται διὰ τοῦ aussi (ὡς τὸ aussi).

72. Τὸ Point du tout, λέγεται κυρίως ἄνευ ῥήματος· τὸ ὁποῖον ὅμως ὑπακούεται ἐκ τῶν προτέρων. « Vous le ferez, n'est-ce pas? Point du tout. Θὰ τὸ κάμῃς, δὲν εἶναι ἀληθές; Παντάπασι.

(72) *Tò pas du tout*, λέγεται καὶ μετὰ τοῦ ῥήματος καὶ μεμονωμένον ὡς ἀπάντησις ἀποφατική. *Le ne l'aime pas du tout*, δὲν ἀγαπῶ διόλου τὸ τοιοῦτον. *Aimez-vous la solitude? pas du tout*. ἀγαπᾷς τὴν μοναζίαν, διόλου.

73, 74. *NULLE PART*. μηδαμοῦ *nullement*, καὶ *aucunement*, ἀναπληροῦσι τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον· ἀπαντῶνται καὶ μεμονωμένα· τὸ δὲ *nulle part* λέγεται μόνον ἐπὶ μέρους, ὡς τὸ τῆς καθομιλουμένης « πουθενά, εἰς κανὲν μέρος. » *On ne le trouve nulle part*· δὲν τὸν εὐρίσκουσι πουθενά, ἢ εἰς κανὲν μέρος.

75. *NENI* (προφ. νάνι), ὄχι, λέγεται ὅμως μεμονωμένον ἄνευ ῥήματος ὡς ἀποφατικὴ ἀπόκρισις, ἀλλὰ μετὰξὺ οἰκείων.

75. *Tò Ni* (οὔτε)· ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἐπαναλαμβάνεται πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν ἢ καὶ παραλείπεται εἰς τὸ πρῶτον· *Ni ma santé ni mon âge ne me permettent d'entreprendre un long voyage*· οὔτε ἡ ὑγεία οὔτε ἡ ἡλικία μου, μοὶ ἐπιτρέπουσι νὰ ἐπιχειρήσω μακρὸν ταξίδιον. *Le soleil ni la mort ne se peuvent regarder fixement*· οὔτε τὸν ἥλιον οὔτε τὸν θάνατον δυνάμεθα νὰ ἐμβλέψωμεν κατὰ πρόσωπον. Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα, καὶ τοι προηγουμένον τὸ *ne*, ἀναπληροῖ ἐν τοῦτοις πάντοτε τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον τοῦ ἐπομένου ῥήματος. Σημειωτέον δὲ ὅτι πολλοὶ τῶν συγγραφέων μεταχειρίζονται τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον καὶ τοι προηγουμένου τοῦ *ni*. *Dans son coeur malheureux l'image de la vertu fut à jamais empreinte, le temps ni les chagrins ne l'ont point effacée*. Εἰς τὴν αὐτῇ καρδίαν τοῦ ἡ εἰκὼν τῆς ἀρετῆς ἐνεχαράχθη διὰ παντός, ἢ οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε αἱ θλίψεις δὲν τὴν ἐξήλειψαν παντάπασι. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι παρὰ τὴν χρῆσιν ταύτην, γλαφυρωτέρᾳ καθίσταται ἡ φράσις ἐὰν ἐπαναληφθῇ τὸ *ni* προταττόμενον καὶ τοῦ πρώτου οὐσιαστικοῦ παραλειπομένῃ συνάμα τοῦ *point*· « *Ni le temps ni les chagrins ne l'ont effacée*. »

Τὸ *ni* ἀναπληροῖ ἐνίοτε τὸ *sans* ὅταν τοῦτο ἐπαναλαμβάνηται· οἷον οὐ *trouvera-t-on le bonheur sans peine ni travail? Ποῦ θὰ εὑρῇ τις τὴν εὐτυχίαν ἄνευ κόπου καὶ μόχθου. Sans crainte ni pudeur, sans force ni vertu* ἄνευ φόβου καὶ αἰδοῦς, ἄνευ ἰσχύος καὶ ἀρετῆς· ἐννοεῖται ὅτι τὸ *sans* δύνανται καὶ νὰ ἐπαναληφθῇ, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως οἱ περισσώτεροι προτιμῶσι τὸ *ni* ἀντὶ τοῦ δευτέρου *sans*.

Ὅταν μετὰ τὸ ἐπαναλαμβανόμενον *ni* ἀκολουθῇ οὐσιαστικὸν ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τὸ ῥῆμα τίθεται καὶ εἰς ἐνικὸν καὶ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν· εἰς ἐνικὸν ὅταν ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένη πράξις δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῇ ταυτοχρόνως εἰ μὴ ὑπὸ ἐνὸς μόνου προσώπου· οἷον, *ni l'un ni l'autre n'est le père de cet enfant*. Οὐδέτερος τούτων εἶναι ὁ πατὴρ τούτου τοῦ τέκνου. Τίθεται δὲ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν τὸ ῥῆμα ὅταν τὰ διὰ τοῦ *ni* χωριζόμενα οὐσιαστικά δύνανται συνάμα νὰ ἐκτελέσωσι τὴν πράξιν. « *Ni l'un ni l'autre ne partiront ce soir*· οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος θέλουν ἀναχωρῆσαι τοῦτο τὸ ἑσπέρης.

Ἐπιρρήματα βεβαιωτικά.

76. OUI· ναί· (δοῦν) λέγεται ὡς ἀπάντησις βεβαιωτική ἢ καταφατική εἰς ἐρώτησιν καταφατικῶς γενομένην » Avez-vous envoyé la lettre? ἔστειλας τὴν ἐπιστολὴν· Oui ἢ oui certes. Ναί· ναί βεβαίως· συνήθως τὸ oui συνοδεύεται μὲ τὸ Monsieur ἢ madame, κατὰ τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὁποῖα ἀποκρίνεται τις· τὸ oui δὲν λέγεται εἰς ἀπάντησιν ἀρνητικῆς ἐρωτήσεως, ἀντὶ τούτου δὲ μεταχειρίζονται τὸ si· ἴδε περὶ τούτου τὰς περὶ τῶν ἀρνητικῶν μορίων ἀνωτέρω ἐκτεθείσας παρατηρήσεις. Τὸ oui ἐκλαμβάνεται καὶ οὐσιαστικῶς καὶ τότε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἄρθρον δὲν ἀποστρέφει τὸ e » Le oui et le non, τὸ ναί καὶ τὸ ὄχι. Τὸ δὲ oui-dà λέγεται μεταξὺ οικειῶν ἀντὶ τοῦ ναί μάλιστα, εὐχαρίστως· τὸ δὲ certes ἢ certainement· βεβαίως γίνονται ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ certo, certamente κτλ. ἐν ἀρχῇ προτάσεως προτιμητέον τὸ certes τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐπιτάττεται τοῦ oui πρὸς πλειοτέραν ἐνίσχυσιν βεβαιώσεως.

77. SOIT· ἔστω, ῥῆμα ὑπερκτ. προστ. ἐγκλίσεως, λέγεται δὲ ὡς βεβαιωτικὸν ἐπιρρήμα ἢ μᾶλλον ὡς συναινετικὸν ἐπὶ προηγουμένης ἐρωτήσεως· οἷον admettez-vous un principe générateur? παραδέχεσθε ἀρχὴν τινὰ παραγωγικὴν (γεννητικὴν), soit· ἔστω (ναί, ὡς ἔναι).

Ἐπιρρήματα συγκρίσεως.

77. TELLEMENT. Οὕτω, οὕτως, τοσοῦτον, ἐκ τοῦ ἐπιθέτου tel telle τοιοῦτο τοιαύτη σημαίνει ἐπίτασιν μᾶλλον ἢ σύγκρισιν, παρεντίθεται ἀείποτε μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς· οἷον, Il est tellement instruit, εἶναι οὕτω πῶς εἰδήμων. Je suis tellement pressé, εἶμαι τοσοῦτον βεβιασμένος· ἀπαιτεῖ ὡς ἀνταποδοτικὸν μόριον τῆς ἐπιτάσεως τὸ que ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπομένης προτάσεως, τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ, ὡς ἢ ὥστε· J'étais tellement dépourvu de ces deux choses que je ne sache pas..., οὕτως ἐνδεὴς ἀμφοτέρων ἤμην ὥστε νὰ μὴ ἡξεύρω.... Il n'est pas tellement simple qu'il ne comprenne pas sa situation, δὲν εἶναι τοσοῦτον εὐήθης ὥστε νὰ μὴ ἐννοῇ τὴν θέσιν του. Μετὰ τὸ que τὸ ἐπόμενον ῥῆμα δύναται νὰ τεθῇ καὶ εἰς ὀριστ. καὶ εἰς ὑποτακτικὴν κατὰ τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποῖαν θελήσῃ τις νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ ῥήματος τούτου.

78. TANT. Τόσον, προηγούμενον τῶν οὐσιαστικῶν, ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν de: il y tant de monde· εἶναι τόσος κόσμος (κυρίως τόσον κόσμου) tant d'hommes. Τόσοι ἄνθρωποι. Tant, ὡς ἐπιρρήμα, μένει ἀμετάβλητον καὶ πρὸ ἐνικοῦ καὶ πρὸ πληθυντικοῦ οὐσιαστικοῦ. Tant d'or, tant d'argent· προσδιορίζον δὲ ῥῆμα ἐπιτάττεται αὐτοῦ ἄνευ προθέσεως· il l'aime tant! τὸν ἀγαπᾷ τόσον. Τὸ tant ἀπαιτεῖ εἰς τὴν ἐπομένην πρότασιν τὸ ἀνταποδ. que· cet homme a tant d'esprit qu'il en donne à qui il parle· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει τόσον πνεῦμα ὥστε μεταδίδει καὶ εἰς ἐκείνον πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ.

Δύναται δὲ καὶ νὰ προηγήται τοῦ ῥήματος. Tant vaut l'homme, tant vaut sa terre· ὅσον ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος τόσον ἀξίζει καὶ ἡ γῆ του· il ne faut pas tant s'en vanter· δὲν πρέπει νὰ καυχᾶται τις τοσοῦτον περὶ τούτου. Τὸ tant, καὶ τοι διαθέτον ῥῆμα, εὐρίσκεται πολλάκις πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἄνευ τῆς προθέσεως de, ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν τοῦτο ᾔναι ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· οἷον tant le désir de faire du bien est naturel chez l'homme, τόσον ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγαθοεργεῖν εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Tant que συνδεσμικὴ ἔκφρασις σημαίνουσα τὸ ἐνόςω (ἴδε τοὺς συνδέσμους) ὅταν τὸ tant ἐκλαμβάνηται εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀορίστου, ὅσον, τότε ἀπαιτεῖ εἰς ὑποτακτικὴν τὸ ἐπόμενον ῥῆμα. Σημειωτέον δὲ ὅτι προηγεῖται ἐπιθέτου ἀκολουθουμένου ὑπὸ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας· οἷον, il n'est de savant tant instruit qui sache toute chose· ἀντὶ τοῦ quelque instruit qu'il soit δὲν ὑπάρχει σοφὸς ὅσον πεπαιδευμένος (καὶ ἂν ᾔναι) ὅστις νὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα. Προτάττεται ὡσαύτως τῶν συγκριτικῶν ἐπιρρήματων mieux καὶ pis· tant mieux, tant pis, τόσον καλῆτερα, τόσον χειρότερα. Tant s'en faut πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

79. SI. (τόσον), ὡς ἐπιτακτικὸν ἐπὶ ῥῆμα προηγεῖται τοῦ ποιωτικοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ ἐπιρρήματος· οἷον il est si sévère, εἶναι τόσον αὐστηρὸς! ne parlez pas si haut· μὴ ὀμιλεῖς τόσον δυνατὰ (μεγαλοφώνως)· λαμβάνει ὡς ἀνταποδιστικόν, τὸν σύνδεσμον que ὡς τὸ ἀνωτέρω tant· il n'est pas toujours si patient qu'il n'ait parfois des moments d'impatience et d'humeur· δὲν εἶναι πάντοτε τοσοῦτον ὑπομονητικὸς ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἐνίοτε στιγμὰς ἀγανακτικῆς καὶ ὀργῆς. Περὶ τοῦ si ὡς βεβαιωτικοῦ ἢ καταφατικοῦ ἴδε ἀνωτέρω. Τὸ si ἐκλαμβάνεται ἐπίσης ὡς ὑποθετικὸς σύνδεσμος· ἴδε κατωτέρω τοὺς συνδέσμους.

80. AUSSI, ὡσαύτως (ἐξίσου), ὡς ἐπὶ ῥῆμα συγκριτικὸν ἰσότητος προτάττεται τοῦ ποιωτικοῦ ἐπιθ. καθὼς καὶ τοῦ ἐπιρρήμ. λαμβάνον ὡς ἀνταποδιστικόν τὸ que, il est aussi habile que courageux· εἶναι ἐξίσου ἱκανὸς ὅσον καὶ ἀνδρείος. Διαθέτον δὲ τὸ ῥῆμα ἐπιτάττεται αὐτοῦ προσλαμβάνον το, bien. » Je le ferai aussi bien que vous· θὰ τὸ κάμω τόσον (ἢ ἐξίσου) καλὰ ὅσον καὶ σύ. Tout bon citoyen (tout bon patriote) doit prendre soin des affaires de l'État aussi bien que des siennes· ὁ καλὸς πολίτης (ὁ καλὸς πατριώτης) ὀφείλει νὰ ἐπιμελῇται τῶν δημοσίων πραγμάτων ὡς τῶν ἰδίων αὐτοῦ (ἴδε τὰ περὶ συγκριτικῶν ἰσότητος).

81. MIEUX κάλλιον, καλῆτερα, συγκριτικὸν ἀνώμαλον τοῦ bien ἐκ τοῦ λατινικοῦ melius (οὐδετ. τοῦ melior) τὸ γαλλικὸν ἐπὶ θ. meilleur (ἴδε τὰ συγκριτικὰ ἐπίθετα τῆς ὑπεροχῆς)· ἐπιτάττεται τῶν ῥημάτων ὅταν ταῦτα ἐκφέρονται διὰ παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως il est mieux, εἶναι καλῆτερα· cela vaut encore mieux· τοῦτο εἶναι ἀκόμη καλῆτερα· il vaut mieux attendre, καλῆτερα εἶναι νὰ περιμεῖνῃ τις. Ἐνίοτε τίθεται τὸ mieux καὶ πρὸ τοῦ valoir (τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τῆς ὀριστικῆς) ἄνευ τοῦ il· ἀναπληροῦται δὲ ἡ ἀντωνυμία διὰ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου ἐπέχοντος τύπον ὑποκει-

μένου, ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ ἀνταποδοτικὸν μόριον *que* μετὰ τοῦ ὅρου τῆς συγκρίσεως δηλ. ἕτερον ὀνομαστικὸν ἀπκρέμματος, οἷον *mieux vaut s'accommoder que de plaider* κάλλιον εἶναι νὰ συμβιβασθῇ τις (τὸ συμβιβάζεσθαι) παρὰ νὰ δικολογῇ ἢ τὸ δικολογεῖν). Προηγμένης προθ. *pour*, τὸ *mieux* προηγείται ἀπαρεμφάτου » *Pour mieux dire, pour mieux goûter.* Ὅταν τὸ *mieux* ἀκολουθῇται ὑπὸ δύο ἀπαρεμφάτων, τοῦ δευτέρου ὄντος τοῦ ὅρου τῆς συγκρίσεως, προτάσσεται τούτου ἡ πρόθεσις *de* μετὰ τὸ *que.* » *J'aime mieux vous déplaire que de vous tromper* προτιμῶ νὰ σὲ δυσαρεστήσω παρὰ νὰ σὲ ἀπατήσω. Ἀπαντᾷται δὲ συχνάκις καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως *de* *la plupart des lecteurs aiment mieux s'amuser que s'instruire* οἱ πλείστοι τῶν ἀναγνῶστων προτιμῶσι νὰ διασκεδάξωσι παρὰ νὰ ἐκπαιδεύωνται· ὅταν τὸ *mieux* εὐρίσκηται εἰς τὸ πρῶτον μέρος προτάσεως καταφατικῆς, τὸ δεύτερον μέρος, δηλαδὴ τὸ ῥῆμα τῆς ἐπομένης συγκριτικῆς προτάσεως, μὴ ὂν εἰς ἀπκρέμματος, ἀπαιτεῖ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἔν ἀρνητικὸν μόριον *ne*· *il connaît mieux l'affaire que vous ne croyez* γινώσκει κάλλιον τὴν ὑπόθεσιν ἢ ὅσον ἡμεῖς νομίζετε· ἀλλὰ παραλείπεται τὸ *ne*.

α'. Ὅταν καὶ οἱ δύο ὅροι τῆς συγκρίσεως ἐκφράζωνται δι' ὀνομαστικῶ ἀπαρεμφάτου, οἷον, *il vaut mieux savoir se défendre soi-même que d'avoir recours aux autres pour soutenir ses droits*· κάλλιον εἶναι νὰ ἡζεύρῃ τις νὰ ὑπερασπίζηται ἑαυτὸν παρὰ νὰ καταφεύγῃ εἰς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιώματά του.

β'. Παραλείπεται τὸ *ne* τοῦ δευτέρου ὅρου τῆς συγκρίσεως ὅταν ὁ πρῶτος, ὅστις ἐκφράζεται ὡσαύτως διὰ παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως, συνοδεύηται ὑπὸ τῶν ἀρνητικῶν μορίων· οἷον *il ne parle pas mieux qu'il écrit*· δὲν ὁμιλεῖ κάλλιον ἢ ὅσον γράφει δηλ. ὀλίγον γνωρίζει καὶ τὸ ἔν καὶ τὸ ἄλλο. Ὅταν τὸ *mieux* ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸ *le*· ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα τῆς ὑποκειμένης, δηλαδὴ τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως εἰς ὑποτακτικὴν· *c'est le plan le mieux conçu qu'on ait jamais exécuté*, εἶναι τὸ κάλλιον τῶν σχεδίων τὰ ὅποια συνέλαβον ἢ ἐξετέλεσαν ποτέ· *c'est le livre le mieux écrit que j'aie lu*, εἶναι τὸ κάλλιον γραμμένον βιβλίον τῶν ὅσων ἀνέγνων. Κατὰ τοὺς ἀπλοὺς χρόνους τὸ *mieux* ἐπιτάσσεται συνήθως, ὡς εἶδομεν τῶν παρεμφατικῶν ἐγκλίσεων, εἰς δὲ τοὺς συνθέτους τίθεται πάντοτε μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. *Elle a mieux dirigé ses affaires que son mari*· διεύθυνε κάλλιον τὰς ὑποθέσεις τῆς ἢ ὁ σύζυγος αὐτῆς. *Faire de son mieux*· πράττειν τὸ κάλλιστα καθ' ἑαυτὸν (νὰ πράττῃ τις ὅσον ἔνεστι κάλλιον, ὅσον τὸ δυνατόν καλῆτερα.

81. **PIS** χειρότερα, ἐπὶ ῥῆμα συγκριτικὸν ἐκ τοῦ λατιν. *pejus* χειρὸν ἐπιτάσσεται ἀείποτε τοῦ ῥήματος· *il va pis encore* ἔτι χειρὸν προβαίνει· *qui trop choisit prend pis* ὅστις παρὰ τὸ δέον ἐκλέγει λαμβάνει τὸ χειρὸν. Ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ *pire* ἐπιθ. καὶ οὐσ. ἀντὶ τοῦ *ce qu'il y a de pire*, ὅτι χειρότερον ὑπάρχει· λέγεται ὡσαύτως *le pis qu'il y a* ; *qui pis est*, ἀντὶ τοῦ *ce qu'il y a de pire*. *Au pis aller* τὸ κάτω κάτω, (au *pis aller* on aura recours aux armes, τὸ κάτω κάτω, τὸ ὑπὸ ὅποιον δύναται νὰ συμβῇ, εἶναι

καταφύγωσιν εἰς τὰ ὄπλα· τινὲς μεταχειρίζονται τὸ ἐπίθετον *pire* ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήματος *pis*· ἀλλὰ οἱ αὐστηροὶ καθαρίζονται (*les puristes* οἱ ἀκριβολόγοι) δὲν παραδέχονται τὴν τοιαύτην χρῆσιν. Δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχώωμεν τὸ ἐπιρρήμα *pis* μὲ τὸ οὐσιαστικὸν *pis* τὸ ὁποῖον σημαίνει κυρίως τὸν μαστὸν τῶν τετραπόδων *le pis d'une brebis* τὸν οἶθαρ, ἢ θηλὴ τῆς ἀμνάδος. Ὡς συγκριτικὸν ἀπαιτεῖ τὸν *que* πρὸ τοῦ δευτέρου ὅρου τῆς συγκρίσεως καὶ ἐπομένως τὸ *ne* πρὸ τοῦ ἐπομένου ῥήματος, ὡς τὸ ἀνωτέρω *mieux· il est encore pis que je ne pensais*, εἶναι ἐτι χειρότερα ἢ ὅσον ἐττοχαζόμεν.

82. **PLUTOT** (μᾶλλον), ἐπὶρ. συγκρίσεως· ἐπιτάττεται τοῦ ῥήμ. ὅσον, *je ne m'y résignerai point, je mourrai-plutôt* δὲν θέλω ὑπομεῖναι (ὑπέικαι εἰς) τοῦτο, θ' ἀποθάνω μᾶλλον. Μεταξὺ δύο ῥημάτων εὐρισκόμενον τὸ *plutôt*, ἀπαιτεῖ τὸν σύνδεσμον *que* μετὰ τῆς *de* προθέσεως ἢ ἄνευ αὐτῆς πρὸ τοῦ δευτέρου· *périr plutôt que de trahir la patrie*, ἢ *périr plutôt que trahir la Patrie* κάλλιον ν' ἀποθάνῃ (καταστραφῇ) τις, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του· μεταξὺ δὲ οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων μόνον τὸ *que* τίθεται ὡς ἀνταποδίκον· ὅσον *il a de l'esprit plutôt que du jugement: c'est l'expansion plutôt d'une âme sensible que l'effet de son éloquence*· εἶναι διάχυσις μᾶλλον εὐαισθητοῦ ψυχῆς ἢ τὸ ἀποτελεσμα τῆς εὐλογητικῆς του. Περὶ τοῦ *plus-tôt*· ἴδε ἀνωτέρω τὰ χρονικὰ ἐπιρρήματα.

83. **PLUS**. μᾶλλον (πλείον) (ἐκ τοῦ λατιν. *plus*) ὡς ἐπιρρήμα συγκρίσεως προτάττεται τῶν θετικῶν ἐπιθέτων ἵνα ἐκφράσῃ τὰ συγκριτικὰ τῆς ὑπεροχῆς· ὅσον, *celui-ci est plus sévère que l'autre*· οὗτος εἶναι αὐστηρότερος τοῦ ἄλλου. Λαμβάνει δὲ πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, *le, les*, ἢ *la*, κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν οὐσιαστικῶν, πρὸ τῶν θετικῶν ἐπιθέτων καὶ σχηματίζει τὰ σχετικὰ ὑπερθετικά. *Le plus juste* ὁ δικαιοτάτος, *les plus braves*· οἱ ἀνδρειότατοι· *la plus aimable de toutes* ἡ ἐρασιμωτάτη πασῶν· ἴδε περὶ τούτου τὰ ποιωτικά ἐπίθετα. Ἡ χρῆσις τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου πρὸ τοῦ *plus* καθίσταται ἀπαραίτητος καὶ ὅταν προσέτι τὸ προηγούμενον οὐσιαστικὸν προσδιορίζεται διὰ τῶν κτητικῶν ἢ δεικτικῶν ἐπιθέτων· ὅσον *il employa ses efforts les plus puissants*, μεταχειρίσθη (κατέβαλε) τὰς προσπάθειάς του τὰς ἰσχυροτέρας (δηλ. κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν).

Τὸ *plus* λαμβάνει πάντοτε τὸ *le* πρὸ αὐτοῦ ὅταν διαθέτῃ κυρίως ἐπιρρήμα ποιότητος εἰς ὑπερθετικὸν βαθμὸν· ὅσον *les sciences, qui sont le plus étroitement liées entre elles ce sont la physique et la chimie*, αἱ ἐπιστήμαι, αἵτινες εἰσι στενωτάτα συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας, εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημεία. Τὸ *plus* ἐπαναλαμβάνομενον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, ὅσον μᾶλλον τοσοῦτον· *plus un peuple est malheureux plus il est à craindre* ὅσῳ μᾶλλον δυστυχὴς εἶναι ὁ λαὸς τοσοῦτον εἶναι ἐπιφοβός· *plus on s'instruit plus on reconnaît son ignorance*, ὅσῳ μᾶλλον ἐκπαιδεύεται τις τοσοῦτη ἀναγνωρίζει τὴν ἀμάθειάν του. Εἰς τοιαύτην σημασίαν τὸ *plus* ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως πρὸ τοῦ ὑποκειμένου ἐκείνου ῥήματος· ἐπιτάττεται προσέτι τοῦ ῥήματος ὡς προσθετικὸν ὅσον, *il y a plus*

καὶ ἔτι πλέον, (ὕπάρχει καὶ τι περιπλέον) καὶ ἀπλῶς ὡς προσθήκη εἰς τὰ προηγούμενα προτατιομένης τῆς de προθ. ὡς de plus, περιπλέον· καὶ ἐπα-
νεληγμένως, de plus en plus ἐπὶ μᾶλλον ἢ μᾶλλον. Τὸ plus λαμβάνει, ὡς
εἴπομεν ἄνωτ. περὶ τῶν ἀρνητ. μορίων, τὸ non πρὸ αὐτοῦ, ὅταν θὰ ἐκφράσωμεν
σύμφωνον ἀρνητ. ἰδέαν πρὸς ἄλλην προηγούμενην. Si j'étais à sa place je
n'irais pas· ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του δὲν ἤθελον ὑπάγει· ni moi non plus
οὔτε ἐγώ. Περὶ τοῦ plus (πλέον) εἰς σημασίαν ἀρνητικὴν ἀναπληροῦντος τὸ
δ'. ἀρνητικὸν μόριον. Ἴδε ἄνωτέρω περὶ ἀρνητικῶν. D'autant plus τοσού-
τω μᾶλλον. Τὸ plus ἀπαιτεῖ τὸ πρῶτον ἀρνητικὸν μόριον εἰς τὸ ἐπόμενον
ῥῆμα, ὅταν τὸ προηγούμενον ἐκφέρεται καταφατικῶς· οἷον il en sait plus qu'il
n'en a l'air ; γινώσκει πλείυτερα (περὶ τούτου) ἢ ὅσα δεικνύει (ὅτι ἤξεύρει)·
ὅταν δὲ καὶ τὸ προηγούμενον ῥῆμα ἐκφράζεται ἀρνητικῶς τότε τὸ ἐπόμενον
ἐκφέρεται ἄνευ ἀρνητικοῦ· il n'en sait pas plus qu'il dit· ἢ μετὰ τοῦ ἀρ-
νητικοῦ· Ἴδε περὶ τούτου ἄνωτ. Plus d'un, ἢ plus d'une ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα
εἰς ἐνικ. ἀριθ. οἷον, plus d'un ouvrage classique fut la proie de l'atroce
incendie πλέον τοῦ ἐνὸς συγγράμματος, δηλαδὴ πολλὰ συγγράμματα κλα-
σικὰ ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ καταστρεπτικοῦ πυρὸς (τῆς σκληρᾶς πυρ-
καϊᾶς). Ἐὰν δὲ μετὰ τὸ plus de ἀκολουθῇ ἄλλος ἀριθμὸς ἢ ὁ un (εἷς)· οἷον
deux δύο, trois τρεῖς, vingt εἴκοσι κτλ. τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθ.
Plus de vingt périrent victimes de leur opiniâtreté, πλέον τῶν εἴκοσιν
ἐγένοντο θύματα τῆς ἐπιμονῆς των. Plus ou moins, μᾶλλον ἢ ἥττον.

83. MOINS ἥττον, ὀλιγώτερον· προτατιομένον τοῦ θετικοῦ ἐπιθέτου σχη-
ματίζει τὸ συγκριτικὸν τῆς μειονεξίας· οἷον il est moins large· εἶναι ἥττον
εὐρύ· τὸ δὲ μόριον δι' οὗ συνάπτονται οἱ δύο ὅροι τῆς συγκρίσεως εἶναι τὸ
que· οἷον, moins beau que l'autre ἥττον ὡραίος τοῦ ἐτέρου ἄλλ. ἰδὲ περὶ τού-
του τὰ συγκριτικὰ ἐπιθετ. Ὅταν τὸ ἐπόμενον ἐπιθετον ᾖ ἀριθμητικόν,
τίθεται μετὰ τὸ plus καὶ τοῦ ἀριθμητ. ἐπιθέτου ἢ πρόθεσις de· ὡς, il a
plus de trente pieds de hauteur ἔχει ὕψος ὑπὲρ τοὺς τριάκοντα πόδας· il
y a plus de trois milles de chemin· εἶναι ὑπὲρ τὰ τρία μίλλια δρόμος.
Προηγούμενον οὐσιαστικοῦ τὸ moins λαμβάνει τὴν πρόθ. de· οἷον, cela exi-
ge plus d'adresse que de force, τοῦτο ἀπαιτεῖ πλείωτέραν ἐπιδειξιότητα ἢ
δύναμιν· il ne faut pas moins que· ἰδιωτισμὸς γαλλ. λίαν συνήθης ἢ ὅστις
μεταφραζόμενος, ἢ κατὰ λέξιν προσέτι, εἶναι ἐπίσης καταληπτός· δὲν χρειάζε-
ται ὀλιγώτερον ἢ, δηλ. χρειάζεται ἀκριβῶς τοῦτο· il ne fallait pas moins qu'une
raison aussi forte pour me déterminer, δὲν ἐχρειάζετο εἰ μὴ λόγος το-
σοῦτον ἰσχυρὸς διὰ νὰ μὲ πείσῃ, δηλαδὴ ἐχρειάσθῃ ὁ ἰσχυρότατος οὗτος λό-
γος διὰ νὰ μὲ πείσῃ. Τὸ moins, μὴ προηγούμενης ἀρνήσεως, ἀπαιτεῖ τὸ, ne,
πρὸ τοῦ ἐπομένου ῥήμ. il est moins faible que je ne pensais· εἶναι ἥττον ἀ-
δύνατος ἢ ὅσον ἐγὼ ἐστοχαζόμην· Ἴδε ἄνωτ. τὰ, mieux, plus κτλ. Τὸ moins
ἐπαναλαμβάνεται πρὸ τοῦ ἐπομένου ῥήμ. ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον, ὅσον
ὀλιγώτερον τόσον ὀλιγώτερον· moins on est riche, moins on est recher-
ché ὅσον ὀλιγώτερον ᾖναι τις πλούσιος τόσον ὀλιγώτερον ἐπζητεῖται, ἢ (ὅσον

πενέστερος τόσον ὀλιγοζήτητος. Το moins, λαμβάνον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν ἃ, ἀπαιτεῖ τὴν de πρὸ τοῦ ἐπομένου ῥήματος τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς ἀπαρέμφατον καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον, ἐκτὸς μόνον· ὅλον, on ne saurait se faire distinguer dans une science quelconque à moins de s'y livrer corps et âme δὲν δύναται τις νὰ διακριθῇ εἰς ἐπιστήμην τινὰ ὁλνδῆποτε ἐκτὸς ἐὰν παραδοθῇ εἰς αὐτὴν ψυχῇ τε καὶ σώματι· ἃ moins que ἀπαιτεῖ ὑποτακτ. ἴδε κατωτ. τὰς συνδεσμικὰς ἐκφράσεις. Το moins ἔχον πρὸ αὐτὸ τὸ ἄρθρον le λαμβάνει σημασίαν ὑπερθετικοῦ· ἐλάχιστα, ὀλίγιστα, ὅταν δηλ. τροποποιῇ (διαθέτῃ) ῥῆμα, ἐπίθετον ἢ ἄλλο ἐπὶ ῥῆμα. » Les plus malheureux sont souvent ceux qui se plaignent le moins » Οἱ μᾶλλον ἀτυχεῖς εἶναι συχνάκις ἐκεῖνοι οἵτινες μεμψιμοιροῦσιν ὀλιγώτερον (ἐλάχιστα). Το δὲ πρὸ τοῦ moins ὀριστικὸν ἄρθρον συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ὅταν ἐκφράξῃ σύγκρισιν εἰς ὑπερθετικὸν βαθμόν. La langue la moins difficile est celle qu'on apprend de ses parents ἢ ἥτιον (ἢ ἐλάχιστα) δύσκολος γλώσσα εἶναι ἐκεῖνη τὴν ὅποian μανθάνει τις ἀπὸ τούς γονεῖς τε. Το moins ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ rien προηγούμενου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος μετὰ τοῦ ne καὶ ἐπιφερομένου μετὰ τὸ moins τοῦ συνδέσμου que ἔχει δύο σημασίας ὅπως ἀντιθέτους πρὸς ἀλλήλας. Il n'est rien moins qu'un poète σημαίνει οὐδὲν ἥτιον ἐστὶν ἢ ποιητὴς (τίποτε ὀλιγώτερον δὲν εἶναι ἢ ποιητὴς δηλ. εἶναι ποιητὴς· ὅ τὸ ἐναντίον, σημ. ὅτι δὲν εἶναι διόλου ποιητὴς. Vous ne lui devez point de reconnaissance, car il n'est rien moins que votre bienfaiteur δὲν ὀφείλεις εἰς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην διότι δὲν εἶναι τίποτε ὀλιγώτερον ἢ εὐεργέτης σὺ (διότι δὲν εἶναι διόλου εὐεργέτης σου). Ὅταν μετὰ τὸ rien moins que ἀκολουθῇ ἐπίθετον ἢ φράσις ἐξηγεῖται ἀρνητικῶς πάντοτε, ὡς εἰς τὸ τελευταῖον παράδειγμα· ἐὰν δὲ ἀκολουθῇ οὐς. τότε ἐξηγεῖται κατὰ δύο τρόπους ἀρνητικῶς ἢ καταφατικῶς κατὰ τὰ προηγούμενα ἢ ἐπόμενα. Ἐὰν ἀντὶ τοῦ bienfaiteur θέσωμεν τὸ οὐς. père λέγοντες. Vous lui devez de l'affection et du respect, car il n'est rien moins que votre père ὀφείλεις στοργὴν καὶ σέβας πρὸς αὐτόν, διότι εἶναι πατὴρ σου· ὁμοίως λέγεται, vous ne lui devez aucune reconnaissance car il n'est rien moins que votre père σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι πατὴρ σου κτλ.

Ἐπιρρήματα δισταγμοῦ.

85. PEUT-ÊTRE. (ἴσως) σύνθετον ἐκ τοῦ peut τρίτου προσώπου τοῦ ἐνεστώτος τοῦ ῥήματος pouvoir (ἴδε ἀνώμαλ. ῥῆμα τῆς 3 συζυγίας) καὶ τοῦ ἀπαρεμφ. τοῦ être κατὰ λέξιν, δύναται νὰ ᾔναι (= ἴσως). Ὅταν τὸ peut-être εὐρίσκειται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα προτάσσεται τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἀντωνυμίας ἥτις εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· ὅλον, Peut-être sera-t-il de retour· ἴσως· ἐπιστρέψῃ. Το peut-être ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα εἰς ὀριστικὴν.

86. APEINE. μόλις σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως à καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ peine, κόπος· πόνος, à peine μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, μόλις. Ἐν ἀρχῇ τῆς προ-

κείσεως ὄντος τοῦ apeine τίθεται τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως μετὰ τὸ ῥήμα ὡς εἰς τὸ ἀνωτέρω peut-être ὅλον apeine l'ai-je aperçu de loin, μάλιστα τὸν διέκρινα μακρόθεν. Οὐχ ἦττον ὅμως δύναται τις καὶ νὰ προτάξῃ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· ἀλλ' ἡ ἔκφρασις καθίσταται χαριεσττέρα ἐπιταττομένου τοῦ ὑποκειμένου (δηλαδή τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας) ἐπιτάττεται ἐν γένει τὸ ὑποκείμενον ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσεως εὐρίσκωνται τὰ ἐξῆς ἐπιρρήματα. » Peut-être (ἴσως) apeine (μάλιστα) en vain (εἰς μάτην) aussi (ὅθεν συνδ. συλλογιστικὸς) ἐνίοτε καὶ τὰ encore, toujours, du moins.

87. PAR hasard (τυχὸν) κατὰ τύχην σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως par καὶ τοῦ οὐσιαστ. hasard τύχη. Ἡ ἐπιρρήματικὴ αὕτη ἔκφρασις σημαίνει κυρίως, τάχα, καὶ ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην τοῦ δισταγμοῦ συνοδεύει τοὺς ὑποθετικοὺς χρόνους, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν μέλλοντα le ferait-il par hasard τάχα ἤθελε πράξει τὸ τοιοῦτον· ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὸ, τυχαίως, τότε συνοδεύει καὶ τοὺς παρφχτιμένους χρόνους· je l'ai rencontré par harard, τὸν ἀπήνητσα τυχαίως.

Ἐπιρρήματα ὁμοιωματικά.

88. COMME, ὡς, προτάττεται καὶ ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον τίθεται ὡς ὀριστικὴν· il parle comme il pense ὁμιλεῖ ὡς σκέπτεται et moi aussi j'aurais fait comme lui καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἦθελον πράξει ὡς αὐτὸς (ἐννοεῖται comme il a fait. Περὶ τοῦ comme ὡς αἰτιολογικὸν συνδέσμου ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ ἴδε κατωτέρω τοὺς συνδέσμους.

89. POUR, καὶ τοι πρόθεσις λαμβάνει σημασίαν ἐπιρρήματικὴν ὅταν προηγῇται τοῦ peu ἐξηγεῖται δὲ, ὅσον ὀλίγον, pour peu qu'il entre dans cette affaire ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἐπεμβαίῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ἀπαιτεῖ δὲ τὸ ἐπόμενον ῥήμα εἰς ὑποτακτικὴν.

90. DE même (ὁμοίως) ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς ὀριστ. il l'a traduit de même, τὸ μετέφρασεν ὁμοίως. Ὅταν προηγῇται ἑτέρα πρότασις τὸ ῥήμα συμφωνεῖ μὲ τὸ πρῶτον ὑποκείμενον τὸ δὲ de même, μετὰ τοῦ ἐπομένου ῥήματος, θεωρεῖται ὡς παρενθετικὴ πρότασις· ἀλλὰ τότε προσλαμβάνει καὶ τὸ que. L'histoire ancienne, de même que l'histoire moderne, n'est qu'une répétition de faiblesses et de passions du genre humain. Ἡ ἀρχαία, καθὼς καὶ ἡ νεωτέρα ἱστορία, εἶναι ἐπανάληψις ἀδυναμιῶν καὶ παθῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

92. AUSSI, ὡς ὁμοιωτικὸν ἐπιρρήμα, ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος ὅλον, je lui écrirai aussi, θὰ γράψω ἐπίσης καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν, ὡς ἐπιρρήμα συγκρίσεως ἰσότητος ἴδε τὰ ἐπόμενα.

Ἐπιρρήματα παρακελευσματικά.

93. OR ÇA ἐπιφώνημα προτρεπτικὸν (μαῶλλον ἢ ἐπιρρήμα) ἄγε δεῦτε εἶα· λέγεται ἢ μεμονωμένον ὡς ἐπιφώνημα ἢ πρὸ τοῦ ῥήματος. » Or ça parlons pour la guerre. Δεῦτε (ἔλκ τῶρα) ὑπάγωμεν εἰς τὸν πόλεμον· εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ τὰ ἐξῆς· OR SUS σύνθετον ἐκ τοῦ συλλογ. συνδέ-

μου *or* (ὅθεν) καὶ τοῦ ἐπιφωνήματος *sus* ἄγε, φέρε, ἄγε νῦν· ἢ κοινοτέρ. τοῦ *sus* χρῆσις εἶναι εἰς τὰς φράσεις *courir sus* τρέχω κατ' ἐπάνω τινός, ἐναντίον τινός· προηγεμένης δὲ τῆς προθέσεως *en*, γίνεται *en sus* = προσέτι, περιπλέον. *En sus de ces faits* πρὸς τούτοις ἢ ἐπὶ τοῖςδε τοῖς πεπραγμένοις. Ὅμοιως τὸ, *Allons*, καὶ τοι προστακτικὴ τοῦ ῥήματος, *aller* χρησιμεύει καὶ ὡς προτρεπτικὸν ἐπὶ ῥήμα, δεῦτε, ἄγε, κοινῶς ἔλα, ἔλατε ἀντὶ τοῦ, ἐλθὲ, ἐλθετε, προτάσσεται τοῦ ῥήμ. τῆς προστακτικῆς ἐγκλίσεως, *allons faisons la paix*, δεῦτε, ποιήσωμεν εἰρήνην καὶ κοινῶς· ἔλα τώρα ἄς κάμωμεν τὴν εἰρήνην (τὴν ἀγάπην).

Ὁμοτικόν.

94. Οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσι κυρίως ἐπὶ ῥήμα ὁμοτικόν, ἐκφράζουσι δὲ τὸ ἐλληνικὸν μὰ, διὰ τῆς προθέσεως *par* καὶ τοῦ ὀνόματος » μὰ τὸν Δία νῆ μὰ Δία. *Par Jupiter, oui par Jupiter.*

95. *PLAISE à Dieu καὶ plût à Dieu* καθὼς τὰ *puissé-je puisses-tu* κτλ. *Dieu fasse* εἶναι ὅλα ῥήματα τὰ ὅποια ἐπικριώσαμεν εἰς τὰ ἀνώμαλα καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως, ἀντιστοιχοῦσι δὲ πρὸς τὰ εὐκτικὰ ἐπὶ ῥήματα εἴθε, ἄμποτε κτλ. τὸ δὲ *ainsi soit-il* οὕτω γενέσθω, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἐλλήν. γένοιτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ. DE LA CONJUNCTION.

§. 69. Ὁ Σύνδεσμος χρησιμεύει, ὡς τὸ ὄνομα τοῦτο δηλοῖ, εἰς τὸ νὰ συνδέῃ ἐν γένει τὰ μέρη τοῦ λόγου πρὸς ἄλληλα καθὼς καὶ τὰς προτάσεις, καὶ τὰς ἐννοίας. Εἰς τὴν γαλλ. εἶναι ἡ αὐτὴ ἐτυμολογία ἢ ὅποια ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν· ἡ λέξις *conjunction* σύγκειται ἐκ τῆς λατινικῆς προθέσεως *cum* (συν) καὶ *junction* (*junctio*) ἐκ τοῦ *jungo* (ζευγνύω). Ὑπάρχουσι δὲ τασούτων εἰδῶν σύνδεσμοι, ὅσον ποικίλη δύναται νὰ ᾖναι ἡ πλοκὴ τῶν διαφορῶν λόγων. Οἱ κυριώτεροι τούτων εἶναι οἱ ἑξῆς·

1 Συμπλεκτικοί	Copulatives	<i>Et</i> , καὶ (τε)· <i>Ni</i> , οὔτε, μήτε, οὐδὲ, μηδέ· <i>Non plus</i> .
2 Διαζευκτικοί	Disjunctives	<i>Ou</i> , ἢ (ἥτοι), εἴτε· <i>soit, soit que</i> .

3 Αἰτιολογικοί	Causatives	Car, parce que, διότι, γάρ· puisque, ἐπειδή· comme, ὥς.
4 Ὑποθετικοί	Conditionnelles	Si, ἐάν, ἂν, εἰ.
5 Τελικοί	Finales ou Intentionnelles	Afin que, pour que, ἵνα, ὅρα, ὅπως.
6 Συμπερασματικοί ἢ Συλλογιστικοί	Conclusives	Donec, or, οὖν, λοιπόν, ὅθεν, ἄρα.
7 Ἐναντιωματικοί	Adversatives	Mais, ἀλλά· cépendant, ὁμως· pourtant, ἐντούτοις.
8 Ἀπορηματικοί	Dubitatives	Est-ce que, serait-ce que, ἄρα, τάχα, μήπως.
9 Ἐλαττωτικοί	Diminutives ἢ Restrictives	Sinon, εἰμή· quoique, εἰ καί· bien que, καίτοι· (pour ἀντί τοῦ quelque quand même, καί ὅταν προσέτι.
10 Δηλωτικοί ἢ Ἐξηγηματικοί	Déclaratives ἢ Explicatives	Savoir, τοὔτέστι· c'est à dire, δηλαδή· comme, ὥς.
11 Μεταβατικοί	Transitives	Or, ὅθεν· en effet, τωόντι· à propos, ὥς πρός πò προκείμενον.
12 Συγκριτικοί	Comparatives	Comme, ὥς· de même que, aussi bien que, καθώς· aussi ... que, ὅσον... καί ἂν· aussi loin que, ὅσον μακρὰν καί ἂν.
13 Χρονικοί	De temps	Lorsque, ὅτε, quand, ὅταν· pendant que, ἐνῶ· tandis que, ἐνῶ· tant que, ἐνόςφ.
14 Συναινετικοί	Concessives	A la vérité, τῇ ἀληθείᾳ, τωόντι· à la bonne heure, ἀγαθῇ τύχῃ.
15 Αὐξητικοί	Augmentatives	D'ailleurs, ἄλλως· outre que, ἐκτὸς τοῦ ὅτι· de plus, περιπλέον.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος γίνεται ὄχι πολλοὶ τῶν συνδέσμων εἶναι ἀπλοῖ, καὶ εἶναι οἱ κυρίως λεγόμενοι σύνδεσμοι· ἄλλοι δὲ σύνθετοι ἐκ δύο ἢ καὶ τριῶν λέξεων, καὶ ὡς ἐκ τούτου καλοῦνται *locutions conjonctives* φράσεις συνδεσμικαί· πολλοὶ τούτων ἀνταποκρίνονται κυρίως πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἐπιρρήματα.

1. *Περὶ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων. Des conjonctions copulatives.*

Ἐκ τῆς λατινικῆς λέξεως *copula* δεσμός ἐσχηματίσθη τὸ ῥῆμα *copulare*, καὶ ἐκ τούτου τὸ ἐπίθετο, *copulativus*· ὅθεν τὸ γαλλικὸν *copulatif* καὶ *copulative*· οἱ συνήθεις συμπλεκτικοὶ εἰς τὴν γαλλικὴν, οἱ χρησιμεύοντες εἰς τὴν πλοκὴν, εἰς τὸν σύνδεσμον τῶν λέξεων καὶ τῶν ἰδεῶν, εἶναι οἱ ἑξῆς. *Et, aussi, tant . . . que, ni, non plus, pas non plus*· καὶ οἱ μὲν πρῶτοι τέσσαρες καλοῦνται καταφακοί, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἀποφατικοί, ἢ ἀρνητικοί ὡς ἐμπεριέχοντες πάντες τὸ ἀρνητικὸν μόριον *ni* ἢ *non*.

Περὶ τοῦ συμπλεκτικοῦ et (καὶ).

Ὁ σύνδεσμος οὗτος ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν καὶ, ἑλήφθη δὲ ἐκ τῆς λατινικῆς (*et*) τὸ ὁποῖον πιθανῶς ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔτι· χρησιμεύει πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἐνώσῃ δύο ἢ πλείους ἐννοίας συνδέων λέξεις ὁμοίας μεταξύνων· οἷον οὐσιαστικὸν μετὰ οὐσιαστικοῦ, ῥῆμα μετὰ ῥήματος κτλ. Καὶ τὰ μὲν οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα πρέπει νὰ ᾔναι· τῆς αὐτῆς πτώσεως· οἷον *les soldats et les officiers*, οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ἢ τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἀξιωματικούς, καὶ οὐχὶ *les soldats et aux officiers*· ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ γένος τῶν οὐσιαστικῶν εἶναι ἀδιάφορος· διότι δυνάμεθα κάλλιστα νὰ συνάψωμεν τὰ οὐσιαστικά *les hommes et les femmes, les chevaux et le chien*.

ΣΗΜ. Ὁ σύνδεσμος *et* δὲν ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου οὐσιαστικοῦ ἢ ῥήματος ὅταν ταῦτα ὑπερβαίνωσι τὸν ἀριθμὸν δύο, ἀλλὰ προτάσσεται τοῦ τελευταίου· οἷον *j'étais seul, triste et pensif*, ἦμην μόνος, περίλυπος, ἔσπετικός, *l'airain, le marbre et l'or frappaient Rome éblouie*· ὁ χαλκός, τὸ μάρμαρον καὶ ὁ χρυσοὺς κατέπληττον τὴν τεθαμβωμένην Ῥώμην. Ἐνίοτε ὅμως καὶ εἰς τὴν πεζὴν λόγον, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ποιήσιν ὅταν θέλῃ ὑψέσθῃ τις τὴν πληθύν, τὴν σωρεῖαν οὕτως εἰπεῖν, τῶν ἀντικειμένων, δύ-

ναται νὰ ἐπαναλάβῃ πρὸ ἐκάστης τῶν συνδεομένων καὶ ὁμοίων λέξεων τὸν σύνδεσμον τοῦτον. Πολλάκις δὲ πάλιν πρὸς πλειοτέραν γοργότητα πηραλεί-
πεται ὁλοτελῶς τὸ et.

α'. Ὅταν ὑπάρχῃ βαθμολογία τις εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν οὐσιαστικῶν ἢ τῶν ῥημάτων* οἷον, je le vis, je rougis, je pàlis à sa vue* τὸν εἶδον ἐρυθρίασα, ὠχρίασα πρὸς τὴν θέαν του.

β'. Ὅταν ἡ τελευταία λέξις συμπεριλαμβάνῃ ὅλας τὰς προηγουμένας ὡς hommes, animaux arbres tout est sujet à la destruction.

γ'. Παραλείπεται ὡσαύτως τὸ et μεταξὺ δύο ἢ καὶ πλειοτέρων συνωνύμων* οἷον il est savant, érudit, autant qu'on peut l'être κτλ. καὶ οὐχὶ savant et érudit διότι πεπαιδευμένος καὶ πολυμαθὴς εἶναι συνώνυμα.

δ'. Δὲν δύναται προσέτι ὁ σύνδεσμος οὗτος νὰ συνδῇ δύο κῶλα μιᾶς φράσεως ἀρχόμενα ἕκαστον ἐκ τῶν συνδέσμων plus, moins, autant* οἷον plus on s'instruit, plus on reconnait son ignorance* ἢ οὐχὶ et plus on κτλ.

AUSSI. Εἶδομεν ἀνωτέρω τὴν λέξιν ταύτην ὡς ἐπιρῥημα χρησιμεῦσον πρὸς ἔκφρασιν τῶν συγκριτικῶν τῆς ισότητος (ἴδε περὶ ἐπιθέτου σελ. 95)* ὡς σύνδεσμος ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἑλλην. σύνδεσμον, οἷον, (λοιπόν)* καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι, je, tu, il, elle κτλ. ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ἐπιτάττονται τοῦ ἐπιφερομένου ῥήματος* οἷον, vous auriez tort de refuser notre invitation amicale. Aussi l'ai-je acceptée de bon cœur, ἤθελες μᾶς ἀλικήσει μὴ δεχόμενος τὴν φιλικὴν ἡμῶν πρόσκλησιν. Διὰ τοῦτο (ὅθεν) τὴν ἐδέχθην προθύμως (εὐχαρίστως).

Τὸ aussi ὡς προσθετικὸς, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν προσέτι, ἢ πρὸς τὸν, καὶ, τῆς ἀπλοελληνικῆς* οἷον, ἦλθε καὶ ὁ ἀδελφός του, son frère est venu aussi* τὸν εἶδον καὶ ἐγὼ, je l'ai vu aussi* ὅθεν τὸ ἡμέτερον, καὶ, εἰς τοιαύτην σημασίαν, δὲν μεταφράζεται διὰ τοῦ γαλλικοῦ et. Τὸ aussi δὲν λέγεται εἰς τὴν δευτέραν πρότασιν διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ ῥῆμα ἀρνητικὸν τῆς προηγουμένης* οἷον δὲν δύναμαι νὰ εἶπω γαλλιστὶ Vous ne parlez pas le Turc et moi aussi, ἀλλὰ et moi non plus* ἴδε περὶ τούτου εἰς τὰ ἀρνητικὰ μόρια.

TANT (τόσον). Οἱ Γάλλοι θεωροῦσιν ἐπίσης ὡς σύνδεσμον τὸ ἐπιτατικὸν τοῦτο ἐπιρῥημα τοῦ ὁποίου ἀνταποδοτικὸν εἶναι τὸ que* οἷον, On sert les autres tant pour eux que pour soi, ὑπηρετοῦμεν τοὺς ἄλλους τόσον δι' αὐτοὺς ὅσον καὶ δι' ἡμᾶς. Καὶ τοι δὲ πάντοτε ἄλιτον ἢ ἀμετάβλητον τὸ tant ἐνίοτε ἀντιστοιχεῖ καὶ πρὸς τὰς ἀνταποδοτικὰς ἀντωνυμίας τῆς ἑλληνικῆς* οἷον, nous irons tous, tant que nous sommes, θὰ ὑπάγωμεν ὅλοι ὅσοι καὶ ὅν ἤμεθα. Προηγουμένου τοῦ ὑποθετικοῦ μορίου si, καὶ ἐπομένου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν φράσιν: ἔστω ἢ ὑπόθεσις ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, si tant est. Προηγούμενον δὲ ἀμέσως τοῦ que, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ χρονικὸν ἐπιρῥημα, ἐνόςφ. Tant que je vivrai, ἐνόςφ ζω. Ἐπομένων τῶν ἐπιρρημάτων pis (χειρότερα) καὶ mieux (καλεῖτερα), ἐκφράζονται τὰ: τόσον χειρότερα, tant pis* τόσον καλεῖτερα, tant mieux.

Περὶ τοῦ NI καὶ NON PLUS (ἴδε εἰς τὰ ἀρνητ. μόρια, ne pas, non ᾤ).

2. *Περὶ τῶν διαζευκτικῶν συνδέσμων (des conjonctions disjonctives ou alternatives).*

Οἱ διαζευκτικοὶ (disjonctives) εἶναι οἱ ἐξῆς· *ou*, *ou bien*, *soit*, *soit que* ἢ, εἴτε (ἐάν τε).

Πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὸ *ou* (ἢ) ἄνευ τόνου, ἐκ τοῦ ἐτέρου οὐ ἐνθα, (ὅπου) τοῦ φέροντος τὴν βαρεῖαν· τὸ πρῶτον εἶναι διαζευκτικὸς σύνδεσμος χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ διαζεύγῃ (διαχωρίζῃ) δύο πράγματα ἢ δύο ἰδέας· οἶον, λευκὸν εἶναι ἢ μέλαν; *est-ce blanc ou noir?* τὸ δὲ δεύτερον εἶναι τοπικὸν ἐπιρρήμα (ἴδε ἄνωτ. ἐπιρρήμ. τόπου).

ΣΗΜ. Ὅταν δύο ἢ πλεονέστερα οὐσιαστικὰ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ προσδιορίζωνται ὑπὸ ἐνὸς μόνου ἐπιθέτου, τοῦτο συμφωνεῖ μετὰ τοῦ τελευταίου κατ' ἀριθμὸν καὶ γένος, ὅταν ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ *ou*· οἶον, *Un homme ou une femme affligée*. ἐννοεῖται ἐνταῦθα ὅτι ἐὰν ὁ γράφων ἢ ὁ ὁμιλῶν ἔχῃ σκοπὸν νὰ προσδιορίσῃ πάντα διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου τότε ὁ σύνδεσμος *ou* δὲν ἐμποδίζει νὰ τεθῇ τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθετον εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ νὰ φυλάξῃ τοὺς περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ κανόνας. ἴδε συντακτικόν. Τίθεται ὁσαύτως μεταξὺ δύο ῥημάτων καὶ ἄλλων ὁμοίων μερῶν τοῦ λόγου ὡς εἰς τὴν ἑλληνικὴν, οἶον *le fera-t-il ou ne le fera-t-il pas? Oui, ou non?* κτλ.

Τὸ *ou* δὲν τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ λόγου προτάσσεται πολλάκις τῶν οὐσιαστικῶν ὅταν ταῦτα συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν ἐρωτηματικῶν ἀντωνυμιῶν, *lequel, quel* κτλ. *Lequel des deux fut le plus intrepide de César ou d'Alexandre?* Πολλοὶ τῶν γραμματικῶν νομίζουσιν ὅτι ἡ πρόθεσις *de* πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν εἶναι περιττή, διότι πολλὰ παραδείγματα ἀπαντῶνται ἄνευ αὐτῆς· σημειωτέον δὲ ὅτι προηγουμένων τῶν, *des, lequel des, laquelle des*, κτλ. τὸ *ou* ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως τὴν πρόθεσιν *de*, ὡς εἰς τὸ ἄνωτέρω παράδειγμα, *de César ou d'Alexandre*.

SOIT, καὶ *SOIT QUE* (εἴτε). Ὁ σύνδεσμος οὗτος εἶναι ἡ προστακτικὴ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ὧς ἐνικὸν πρόσωπον, ἔστω, καὶ λέγεται ἀντὶ διαζευκτικοῦ συνδέσμου. Ἐπομένου οὐσιαστικοῦ τίθεται ἀμέσως πρὸ αὐτοῦ τὸ *soit*· οἶον, *soit courage, soit desespoir*, εἴτε ἀνδρεία, εἴτε ἀπελπισία· ἐπομένου δὲ ῥήματι. προτάσσεται τούτου ὁ *que*· οἶον, *soit qu'il l'ait fait ou qu'il en ait eu la pensée*, εἴτε τὸ ἔπραξεν εἴτε συνέλαβε τὴν ἰδέαν τούτου. Πολλάκις τὸ δεύτερον *soit* ἀναπληροῦται διὰ τοῦ *ou*.

3. *Σύνδεσμοι αἰτιολογικοί. Conjonctions causatives.*

Οἱ σύνδεσμοι οὗτοι χρησιμεύουσιν, ὡς ἐκ τῆς ὀνομασίας αὐτῶν γίνεται δῆλον, εἰς αἰτιολογίαν πράξεως ἢ ἰδέας τινος· εἶναι δὲ οἱ

ἐξῆς· car (γάρ, διότι), comme (ὥς), parce que (διότι), à cause que (ἐνεκα), attendu que, vu que (ἐνεκα ἢ ἐξ αἰτίας), pourquoi? (ἵνα τί;), puisque (ἐπειδὴ), d'où vient que... (ὅθεν, ἢ ἐνεκα τούτου), afin que (ἵνα), afin que (ὅπως), de peur que (μήπως), ἢ de crainte que (μήποτε). Ἐκτὸς τοῦ car (γάρ) καὶ τοῦ comme (ὥς), κυρίων συνδέσμων, οἱ λοιποὶ ἄλλοι εἶναι συνδεσμικαὶ ἐκφράσεις.

CAR· ὁ σύνδεσμος οὗτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἐλληνικὸν γὰρ (διότι)· παρὰ γεται δὲ ἐκ τοῦ λατιν. qua re (ὧ πράγματι, δι' ὃ πράγμα, καὶ κοινότερον, διὰ τὸ ὅποιον πρᾶγμα). Λέγεται πρῶτον ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐρώτησις, καὶ δεύτερον, ὅταν τὸ μετὰ τὸ car ῥῆμα ᾗται σκέψις τοῦ λαλοῦντος, καὶ οὐχὶ τοῦ πράττοντος· οἶον, Je pensais qu'il était chez lui, car que cherchait-il à cette heure hors de la maison, ἐνόμισα ὅτι θὰ ᾔτο εἰς τὸ δωμάτιόν του, διότι τί ἐζήτει κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐκτὸς τῆς οἰκίας του.

ΣΗΜ. Τὸ car δὲν τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, οὔτε ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν αὐτὴν περίοδον, καὶ οὐδέποτε προηγείται τοῦ συνδέσμου εἰ.

PARCE QUE (διότι), σύνθετον ἐκ τῆς par προθέσεως, τοῦ δεικτικοῦ μορίου ce, καὶ τοῦ συνδέσμου que (διὰ τοῦτο, ὅτι, διότι)· διαφέρει τοῦ ἀνωτέρω car, καθ' ὅσον τοῦτο λέγεται:

α'. Εἰς ἀπάντησιν ἐρωτήσεως pourquoi? οἶον, Pourquoi avez vous fait cela? parce que j'étais obligé de le faire, διὰ τί ἐπράξατε τοῦτο; διότι ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ τὸ πράξω.

β'. Ὅταν ἡ αἰτιολογία γίνηται πρὸς περισσοτέραν ἔμφασιν· οἶον, ἔσπευσα νὰ προσβάλω τὸ φρούριον, διότι ὤφειλον νὰ δράξω ὅσον τάχιστα τὴν εὐκαιρίαν· je me suis hâté d'attaquer la place, parce qu'il fallait saisir l'occasion au vol.

γ'. Ὅταν ἐπαναλαμβάνηται τὸ διότι, ἡ αἰτιολογία· οἶον, τὸ ἔπραξα, πρῶτον διότι ἡ περίστασις τὸ ἀπῆλπει, δεύτερον διότι ὅλοι ἐπέμενον ζητοῦντες τοῦτο, καὶ τελευταῖον διότι ᾔτο σύμφωνον πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον· ὅλα ταῦτα τὰ, διότι, πρέπει νὰ μεταφρασθῶσιν εἰς τὸ γαλλικὸν διὰ τοῦ parce que: je l'ai fait, 1° parce que le cas était bien urgent, 2° parce que tout le monde insistait à le demander, et en dernier lieu parce que c'était agir conformément à la raison· δύναται δὲ ν' ἀναπληρωθῇ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, διὰ τοῦ que.

COMME (ὥς)· εἶδομεν τὸ comme ὡς ὁμοιωματικὸν ἐπὶ β. ἐνταῦθα θέλομεν τὸ θεωρήσει ὡς αἰτιολογικὸν σύνδεσμον (ὥς, ἐπειδὴ), τίθεται ἀείποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως· οἶον, Comme ils possédaient leurs biens sans inquiétude, ils regardaient ceux des autres sans envie, ἐπειδὴ (ἢ ὥς) κατεῖχον τὰ ἀγαθὰ των ἐν ἡσυχίᾳ, ἐθεώρουν τὰ τῶν ἄλλων οὐχὶ μὲ ἐπιφθονον βλέμμα (χωρὶς φθόνου). Ὁ σύνδεσμος οὗτος δὲν ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰς ἐπομένους καὶ ὁμοίας φράσεις, ἀλλ' ἀναπληροῦται διὰ τοῦ que· οἶον, Comme je n'étais pas seul et que je ne pouvais pas quitter ma compagnie, j'ai dû le laisser aller

seul, ἐπειδὴ δὲν ἤμην μόνος, καὶ δὲν ἤδυνάμην (δὲν ἦτο πρέπον) ν' ἀφήσω τὴν συντροφίαν μου, ὑπεχρεώθην νὰ τὸν ἀφήσω ν' ἀπέλθῃ μόνος. Τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὀριστικὴν.

PUISQUE (ἐπειδὴ), σύνθετον ἐκ τοῦ puis καὶ que, ἐκ τοῦ ἰταλ. poiché, λατ. post quam (puis, ἔπειτα, que, ὅτι, σύνδ.). Puisque vous le voulez, ἐπειδὴ τὸ θέλετε (συντάσσεται μὲ ὀριστικὴν). Ἐὰν ἔπονται καὶ ἄλλαι ὁμοίαι αἰτιολογίαι τὸ puisque ἀναπληροῦται εἰς τὰς ἐπομένας διὰ τοῦ que.

A CAUSE QUE (ἐνεκα, ἐξ αἰτίας ὁποῦ, διότι). Attendu que, Vu que, εἶναι ταυτόσημα (διότι), ἐξηγοῦνται καὶ διὰ τοῦ ὡς (αἰτιολογικοῦ), καὶ διὰ τῆς διὰ προθέσεως ἐπομένου ὀνομαστικοῦ ἀπαρεμφάτου· ὡς, Attendu qu'il était étranger, διὰ τὸ ξένος εἶναι. Vu que (ἐπειδὴ, διὰ τὸ). Vu que tu as reçu en partage un corps mortel, ἐπειδὴ ἔτυχες σώματος θνητοῦ. Vu qu'il ne s'est rien fait de pareil, διὰ τὸ μὴ γεγενῆσθαι τοιοῦτον μηδὲν (διότι οὐδὲν ἐγένετο, ἢ διότι οὐδὲν συνέβη τοιοῦτον).

Τὰ δὲ: DE PEUR QUE (ἀπὸ φόβου ὅτι), DE CRAINTE QUE (ἐκ φόβου ὅτι), ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὰ: μήποτε, καὶ ἀπαιτοῦσι τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν, προηγούμενου τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου ne· ὡς, De peur qu'il ne l'apprenne avant son arrivée, μήποτε τὸ μάθῃ πρὸ τῆς ἀφίξεώς του· τίθεται δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ἄνευ τοῦ que, λαμβάνον ἀντ' αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de πρὸ οὗς. ἢ ἀπαρεμφάτου ὅταν τὸ ὑποκείμενον τοῦτου ᾖναι τὸ αὐτὸ τῆς κυρίας προτάσεως· ὡς, Dans le doute on ne doit pas s'exposer de peur de quelque fâcheux accident ἢ de peur d'éprouver des désagréments· ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθῃται τις, φοβούμενος δυσάρεστών τι συμβᾶν ἢ φοβούμενος μήποτε ὑποφέρῃ δυσάρεστικὰς τινάς.

4. Περὶ τῶν ὑποθετικῶν συνδέσμων καὶ συνδεσμικῶν φράσεων: *Des conjonctions conditionnelles ou hypothétiques et des locutions conjonctives.*

Οἱ ὑποθετικοὶ σύνδεσμοι συνδέουσι τὰς προτάσεις διὰ τινων μορίων τὰ ὁποῖα ἐκφράζουσιν ὡς ἐνδεχομένην τὴν συνδεομένην πρότασιν ἥτις ὡς ἐκ τούτου καλεῖται ὑποθετικὴ πρότασις· εἰσὶ δὲ οἱ ἑξῆς·

Si (ἐὰν), quand (ὅταν), quand même (καὶ ὅταν προσέτι, εἰ καὶ), quand bien même (καὶ ὅταν [μάλιστα] ἀκόμη), pourvu que (μόνον εἰ, ἀρκεῖ μόνον), supposé que (δεδόσθω ὅτι), au cas que, en cas que (εἰ τυχόν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν), bien entendu que (ὀφθαλμὸν ὅτι), à condition que (ἐφ' ᾧ τε, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅτι), à charge que (ἐπὶ τούτῳ ὅτι), à moins que (ἐκτός εἰ), καὶ κοινότερον, ἐκτός μόνον.

SI (ἐὰν, εἰ), ὑποθετικὸς σύνδεσμος ἐν χρήσει:

ἀ. Ὅσάκις προηγεῖται τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν. Si je lui parlais,

ἐὰν τῷ ὁμίλῳ. Si vous le voyez, ἐὰν τὸν ἰδῇτε. S'il vient lui-même, ἐὰν ἔλθῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος κτλ.

Β'. Πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν προταττομένου τοῦ ὀριστικοῦ ἢ τοῦ ἀορίστου ἄρθρου, καθὼς προσέτι καὶ τῶν προσδιοριστικῶν ἐπιθέτων· οἷον, si les hommes étaient égaux dans la nature ils le seraient aussi dans la société. Ἀποστρέφει δὲ τὸ ἰ μόνον πρὸ τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ καὶ ἢ.

Τὸ si πρὸ τῶν ῥημάτων προτάττεται κυρίως τῶν χρόνων. τῆς ὀριστικῆς, σπανίως δὲ τοῦ μέλλοντος. τοῦ ὁποίου τὴν σημασίαν ἀναπληροῖ ὁ ἐνεστώτης ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὸ ὑποθετικὸν si· τίθεται δὲ καὶ πρὸ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς. Τὸ si, ἢ ἐπαναλαμβάνεται ἢ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ que εἰς δύο συνεπομένους ὑποθετικὰς προτάσεις· ἐπαναλαμβάνεται ἐὰν ἡ ἐπομένη πρότασις δὲν ᾖ αἰστος συνέπεια τῆς πρώτης· οἷον, Si vous le voyez aujourd'hui, et s'il veut venir avec nous; ἐὰν τὸν ἰδῇς σήμερον, καὶ (ἐὰν) θέλῃ νὰ ἔλθῃ μὲ ἡμᾶς· διότι τὸ s'il veut δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ si vous le voyez. Ἐὰν δὲ ἡ ἐπομένη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πρώτης, τότε τὸ δεύτερον si ἀναπληροῦται διὰ τοῦ que· οἷον, Si vous alliez devenir riche et que vous fussiez dans une position bien avantageuse, ἐὰν ἐμελλες γρήγορα νὰ πλουτίσῃς καὶ νὰ εὐρεθῇς (ὡς ἐκ τούτου) εἰς θέσιν λίαν εὐτυχῇ. Πολλάκις προτάττεται τοῦ si τὸ μόριον que εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πρώτης προτάσεως, ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ ἀπλοῦν si· οἷον, Que si le ciel daigne vous favoriser... ἐὰν (τυχὸν) ὁ θεὸς· εὐδοκῇσῃ νὰ δευχθῇ εὐμενῆς πρὸς σέ... Περὶ τοῦ si ὡς ἐπιτακτικοῦ καὶ βεβαιωτικοῦ ἐπιρρήματος ἴδε ἀνωτ. τὰ ἐπιρρήματα.

γ. QUAND ἢ QUAND-MÊME, καὶ QUAND BIEN MÊME, ὅταν, εἰ ὅτε (καίτοι, ἢ καὶ ὅταν προσέτι). Προτάττεται τοῦ ὑποθ. ἐνεστ. (conditionnel présent) ἐὰν ἡ σχετικὴ πρότασις ἐκφέρεται διὰ μέλλοντος ἢ ὑποθετ. ἐνεστώτ. Vous le feriez quand même vous ne le voudriez pas, ἤθελετε τὸ κάμει καὶ ὅταν προσέτι δὲν ἤθελετε τὸ ἐπιθυμεῖ (καὶ παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας ἀκόμῃ). Quand l'exemple des grands ne servirait qu'à encourager le vice parmi les classes inférieures, qu'en reviendrait-il à la société entière, si ce n'est une dissolution complète? ὅταν τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων δὲν ἤθελε χρησιμεύσει εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸ ἐλάττωμα (τὴν κακίαν) μεταξὺ τῶν κατωτέρων τάξεων, τί ἤθελε προκύψει ἐκ τούτου εἰς τὴν κοινωνίαν ἅπαναν ἢ διάλυσιν τελείαν; Μεταχειρίζονται δὲ τὸν παρωχημένον ὑποθετικὸν εἰς τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως (τῆς ὑποθετικῆς) ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς σχετικῆς ἐκφέρεται διὰ τοῦ αὐτοῦ χρόνου, δηλ. διὰ παρωχ. ὑποθετικοῦ· οἷον, J'avoue que je n'aurais pu y parvenir quand même on m'aurait accordé trois mois de plus. Ἐπὶ ἐρωτήσεως σημαίνει, πότε; Quand ira-t-il? πότε θὰ ὑπάγῃ; jusqu'à quand resterons-nous ici sans rien faire? ἕως πότε θὰ μέλνωμεν ἑδῶ μηδὲν πράττοντες (ἀπρακτοῦντες); Τὸ quand ὡς χρονικὸν εἶναι συνώνυμον τοῦ lorsque, τὸ μὲν πρῶτον ἐμφαίνει τὴν περὶστασιν τοῦ χρόνου, τὸ δὲ δεύτερον τὴν τῆς εὐκαιρίας καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν προτάττεται παντὸς χρόνου.

POURVU QUE (εἰ μόνον, ἀρκεῖ μόνον), εἶναι παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ῥήματος *pourvoir* (προορᾶν, προβλέπειν, προμηθεύειν κτλ.)· λαμβάνει σημασίαν συνδέσμου ὑποθετικοῦ, ἢ μᾶλλον συνδεσμικῆς ἐκφράσεως ἔνεκα τοῦ *que*· οἶον, *Pourvu que vous soyez de notre parti*, ἔάν μόνον (ἀρκεῖ μόνον) νὰ ᾔσθε τῆς μερίδος ἡμῶν. Τὸ *pourvu que* ἀπαιτεῖ πάντοτε ὑποτακτ. οἶον, *Pourvu que nous arrivions à temps*, ἀρκεῖ μόνον νὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως. Μεταξὺ τοῦ *pourvu* καὶ τοῦ *que* τίθεται ἐνίοτε ὁ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος· οἶον, *Pourvu cependant qu'on puisse le trouver chez lui*, ἀρκεῖ, ἐν τούτοις, νὰ κατορθώσῃ τις νὰ τὸν εὑρῇ εἰς τὴν οἰκίαν του.

SUPPOSÉ QUE (ἔστω, δεδόστω), εἶναι ἑκφρασις συνδεσμικῆ, συγχειμένη ἐκ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος *supposer* (ὑποτιθέναι, ὑποβέτω), καὶ τοῦ συνδέσμου *que*· κατὰ λέξιν σημαίνει, ὑποτιθεμένου ὅτι, ἢ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι· ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν: *Supposé qu'il l'ait fait*, ὑποτιθεμένου, ἢ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι τὸ ἔπραξε.

AU CAS QUE ἢ EN CAS QUE (ἐν περιπτώσει)· τὸ πρῶτον εἶναι μᾶλλον ὀρισιμένον τοῦ δευτέρου· ἀπαιτοῦσιν ἀμφότερα τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν· *Au cas que vous soyez libre, comme vous dites, nous partirons ensemble*, εἰς τὴν περίστασιν καθ' ἣν θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, ὡς λέγεις, ἀναχωροῦμεν ὁμοῦ. *En cas d'un événement inattendu*, ἐν περιπτώσει ἀπροσδοκήτου συμβάντος· ἀμφότερα δύνανται νὰ μεταφρασθῶσι διὰ τοῦ ὑποθετικοῦ συνδέσμου, ἔάν (*si*) ἢ διὰ τοῦ, ἔάν τυχόν κτλ.

BIEN ENTENDU QUE (ἐννοεῖται ὅτι, ὁῖον ὅτι, ἢ ἐφ' ᾧ) μετὰ ὀριστ.

A CONDITION QUE (ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅτι)· συνδεσμικὴ ἑκφρασις, συγχειμένη ἐκ τῆς προθέσεως ἃ, ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *condition* (ὄρος, συνθήκη, συμφωνία), καὶ τοῦ συνδέσμου *que*, ἔνεκα τοῦ ὁποίου μετατρέπεται εἰς συνδεσμικὴν ἑκφρασιν, ὡς αἱ ἀνωτέρω, ἀπαιτεῖ δὲ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτ. οἶον, *Je vous rendrai votre épée à condition que vous n'en fassiez plus usage contre vos compatriotes*. Θέλω σοὶ ἀποδώσει τὸ ξίφος σου, ἐπὶ τῷ ὅρῳ (μὲ τὴν συμφωνίαν) τοῦ νὰ μὴ τὸ μεταχειρισθῇς πλέον ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν σου.

A CHARGE QUE (ἐπὶ τῇ ὑποχρέωσει, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν), συνδεσμικὴ ἑκφρασις σημαίνουσα τὴν ὑποχρέωσιν τὴν ὅποian ἐπιβάλλει ἢ ἀναδέχεται τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· ἀπαιτεῖ συνήθως μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς. Ἐάν δὲ μετὰ τὸ *à charge* ἀκολουθῇ ἡ πρόθεσις *de*, τότε τίθεται τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ἀπαρέμφατον· οἶον, *Vous le garderez une semaine à la campagne à charge de me le ramener chez moi*· θέλεις τὸν κρατήσῃς μίαν ἐβδομάδα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ νὰ τὸν ἐπαναγάγῃς μετὰ ταῦτα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

5. *Σύνδεσμοι τελικοί. Conjonctions finales ou intentionnelles.*

Οἱ τελικοὶ σύνδεσμοι ἐμφαίνουσι τὸ τέλος, τὸν σκοπὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένης ἰδέας· εἰσὶ δὲ οἱ ἑξῆς· *à fin que, pour que* (ὥπως), *dans le but que* (ἐπὶ σκοπῷ), *à ce que* (ὄφρα, ὥς).

AFIN QUE (ἐπὶ σκοπῷ ὅτι), σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως *à* καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ *fin* (τέλος, ἐπὶ τέλει)· ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν, οἷον, *Je vous en préviens afin que vous sachiez à quoi vous en tenir, σὲ προειδάζω* (περὶ τοῦτου), ἵνα ἡξεύρης εἰς τί (πρέπει) νὰ βασισθῇς. Τίθεται δὲ μετὰ τὸ *afin* ἡ πρόθεσις *de* ἀντὶ τοῦ *que* ὅταν τὸ ἐπόμενον ῥῆμα ἐκφέρηται δι' ἀπαρεμφάτου· οἷον, *Il s'applique avec ardeur afin de rattraper le temps qu'il a perdu, καταγίνεται μετὰ ζέσεως μεγάλης ὥπως κερδήσῃ τὸν ὅποιον ἀπώλεσε χρόνον.*

POUR QUE (ὄφρα, ὥπως). *Pour que* vous soyez heureux, il faut vous abstenir de toute chose superflue, διὰ νὰ ἦσαι εὐτυχής, ὀφείλεις ν' ἀπέχῃς παντὸς πράγματος περιττοῦ· μὴ προσδιοριζομένου δὲ τοῦ ὑποκειμένου τῆς ἐξαρτωμένης προτάσεως, τίθεται μόνον ἡ *pour* πρόθεσις πρὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου· οἷον, *Pour être quelque chose dans ce monde il faut se donner beaucoup de peine, διὰ νὰ σημαίνῃ τι ὁ ἄνθρωπος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον πρέπει νὰ κοπιάσῃ πολὺ.*

DANS LE BUT QUE (ἐπὶ σκοπῷ, ὄφρα), εἶναι ἑκφρασις συνδεσμικῆς συγκειμένη ἐκ τῆς προθέσεως *dans* (ἐν), ἐκ τοῦ ἄρθρου *le*, καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ *but* (σκοπός, τέλος)· ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ἑκφρασιν, ἐπὶ σκοπῷ, ἢ πρὸς τὸν τελικὸν σύνδεσμον, ἵνα· ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν. Αποβάλλει δὲ τὸν σύνδεσμον *que*, τὸν ὅποιον ἀναπληροῖ διὰ τῆς προθέσεως *de* πρὸ ἀπαρεμφάτου· οἷον *Je l'ai fait dans le but que vous soyez bien reçu, bien accueilli, τὸ ἔπραξα ἐπὶ σκοπῷ νὰ* (ἵνα) *σᾶς ὑποδεχθῶσι καλῶς. Il est venu lui-même dans le but sans doute de vous engager à...*, ἦλθεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπὶ σκοπῷ νὰ σᾶς παρακινήσῃ ἵνα ἀναμφιβόλως...

A CE QUE (ὥπως), σύνθετος ἐκ τῆς *à* προθέσεως, τοῦ δεικτικοῦ μορίου *ce*, καὶ τοῦ συνδέσμου *que*· ἡ συνδεσμικὴ αὕτη ἑκφρασις, ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τοὺς ἐλληνικοὺς τελικοὺς συνδέσμους, ἵνα, ὥπως, ὄφρα, εἶναι κυρίως ἀνταπόδοσις ῥήματος προηγουμένου ἀπαιτοῦντος δοτικὴν· οἷον, *à quoi tendait donc tout ce discours? A ce que vous soyez convaincu que tout avait eu lieu à son insu et malgré lui, πρὸς τί λοιπὸν ἔτεινεν ὁ μακρὸς ἐκεῖνος λόγος; (ἡ μακρὰ ἐκείνη ὁμιλία;) ἵνα ὑμεῖς πεισθῇτε ὅτι τὰ πάντα ἐγένοντο ἐν ἄγνοια καὶ ἀκουσίως αὐτοῦ· ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτ.*

6. Σύνδεσμοι συμπερασματικοί ἢ συλλογιστικοί. *Conjonctions conclusives.*

Ὡς οὐδείς σύνδεσμος δύναται ν' ἀρχίσῃ πρότασιν ἢ περίοδον χω-
ρίς νὰ προηγηθῇ ἄλλη τις πρότασις μετὰ τῆς ὁποίας νὰ συνδέηται
διὰ τῶν συνδεσμικῶν μορίων, οὕτω καὶ οἱ συμπερασματικοί, ὡς ἐμ-
φαίνοντες τὸ συμπέρασμα ἢ τὸν συλλογισμόν, ὅστις ἐξάγεται ἐκ τῆς
προηγουμένης προτάσεως, δὲν δύνανται νὰ τεθῶσιν ἐν ἀρχῇ πρώτης
καὶ ἀνεξαρτήτου προτάσεως. Οἱ κυριώτεροι τούτων εἶναι οἱ ἐξῆς: *or*
(ἔθεν), *done* (οὖν, λοιπόν), *eh bien* (λοιπόν), *ainsi* (ἄρα, οὕτω), *par*
conséquent (ἐπομένως), *c'est pourquoi* (οἶ' ὃ, ἔθεν), *c'est pour*
cela que (ὡς ἐκ τούτου, ἔθεν), *de sorte que*, *de manière que*, *de*
façon que (ὥστε, ἢ εἰς τρόπον ὥστε).

OR (ἔθεν), ἐκ τοῦ λατιν. *hora* (ῶρα), ἰταλ. *ora* λέγεται ἁ. ἵνα συνάψῃ
δύο προτάσεις, καὶ β'. πρὸς παρακίνησιν τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ προτά-
σεως (ἐπομένης). *Or, vous devez savoir*, λοιπόν πρέπει νὰ ἠξεύρητε. *La*
vertu rend l'homme heureux, *Socrate était la vertu personnifiée*, *or So-*
crate était heureux. Ἡ ἀρετὴ καθιστᾷ εὐτυχῇ τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωκράτης
ἦτο ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη· ἔθεν ὁ Σωκράτης ἦτο εὐτυχής. Τὸ μόριον
τοῦτο προταχτόμενον τοῦ *sus* ἢ *ça*, χρησιμεύει εἰς προτροπὴν· οἶον, *Or*
sus, mettons-nous à l'œuvre, ἄγε νῦν (φέρε δὴ), ἀρχώμεθα τοῦ ἔργου (κοι-
νῶς, ἔλα ἔλατε τώρα). *Or ça, parlez, de suite*, ὁμίλησον. *Or sus, marchons à*
l'ennemi, δεῦτε, πορευθῶμεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Πολλάκις ἀπαντᾶται πρὸ
τοῦ *donec*· οἶον, *Or donc qu'allons-nous faire?* τί δ'οὖν ποιητέον; (τώρα
λοιπόν τί νὰ κάμωμεν;). *Or donc l'un disait*, ὁ μὲν οὖν ἔλεγε.

DONC (λοιπόν), παράγεται ἐκ τοῦ ἰταλ. *dunque*. Δὲν τίθεται ἐν ἀρχῇ
προτάσεως εἰ μὴ μόνον ὁσάκις αὕτη εἶναι συνέπεια συλλογισμοῦ τῆς πρώτης·
οἶον, *Vous étiez chez Monsieur tel, vous le connaissez donc?* ἤσθε εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρίου δεῖνα, τὸν γνωρίζετε λοιπόν; *Donc vous pouvez nous*
donner quelques renseignements sur lui, ἔθεν δύνασθε νὰ μᾶς δώσητε
πληροφορίαν περὶ αὐτοῦ.

EH BIEN (εἶλα), σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος *eh!* ἔ! καὶ τοῦ *bien* καλὰ
(ἔ καλὰ! λοιπόν, ἔθεν): ἀναπληροῖ ἐν ἀρχῇ προτάσεως τὸ ἀνωτέρω *donec*.
Eh bien! qu'en dites-vous? λοιπόν τί λέγετε περὶ τούτου.

AINSI (οὕτω, λοιπόν), παράγεται ἐκ τοῦ λατιν. *in-sic*, ὡς ἐπὶ ῥήμα ἔπε-
ται εἰς τὸ ῥῆμα τὸ ὁποῖον προσδιορίζει· οἶον, *Cela se fait ainsi*, τοῦτο γί-
νεται οὕτως· ὡς συλλογιστικὸς σύνδεσμος τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἀντὶ
τοῦ *donec*, διὰ νὰ ὑποδείξῃ τὸ συμπέρασμα. *Ainsi vous ne partez plus?* ἔθεν

δὲν ἀνᾶχωρεῖτε πλέον; ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ὁμοιωματικοῦ, οὕτω· Comme le soleil chasse les ténèbres, ainsi la science chasse l'erreur, ὡς ὁ ἥλιος διασκεδάζει τὸ σκότος, οὕτως ἡ ἐπιστήμη διώκει τὴν πλάνην· λέγεται εἰς τοιαύτην σημασίαν καὶ ἐπὶ εὐχῆς, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ τέλος συντόμων τινῶν προσευχῶν· Ainsi soit-il, γένοιτο οὕτω (ἀμήν, ὡς ὤφειλε).

PAR CONSÉQUENT (ἐπομένως, ὅθεν), συνδεσμικὴ ἔκφρασις, σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως par (διὰ) καὶ τοῦ ἐπιθέτου conséquent (συνεπῆς), λατίν. consequens. Τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπομένης προτάσεως, ἣτις εἶναι συμπέρασμα τῆς πρώτης. Vous dites que vous l'avez fait exprès, par conséquent vous vous avouez coupable, λέγεις ὅτι τὸ ἔπραξας ἐπίτηδες, ἐπομένως (ὅθεν) ὁμολογεῖς σεαυτὸν ἔνοχον.

C'EST POURQUOI (διὰ τοῦτο, δι' ὅπερ, ὅθεν), σύνθετον ἐκ τοῦ δεικτικοῦ ce (τοῦτο), τοῦ ὑπαρκτ. ῥήματος est (ἐστὶ), τῆς προθέσεως pour (διὰ), καὶ τοῦ quōi, ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας. Τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπομένης προτάσεως ὡς συμπέρασμα. Il s'était trop engagé dans cette affaire pour pouvoir reculer (honorablement) c'est pourquoi il soutint son rôle jusqu' à la fin, προέβη παρὰ τὸ δέον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπισθοδρομήσῃ ἐντίμως, ὅθεν (διὰ τοῦτο) διετήρησε τὸν χαρακτῆρα τε μέχρι τέλους. Αἰταιεῖ πάντοτε ὀριστικὴν.

C'EST POUR CELA QUE (διὰ τοῦτο), συνδεσμικὴ ἔκφρασις ἕνεκα τοῦ que ὡς ἡ ἀνωτέρω.

DE SORT QUE, DE MANIÈRE QUE, DE FAÇON QUE (εἰς τρόπον ὥστε, ὅθεν)· σχηματίζουν ἐκφράσεις συνδεσμικὰς ὑποκειμένης καὶ ἐπομένως ἔξαρτωμένης προτάσεως ἐκ τῆς κυρίας· ἢ ἂν μὲν ἐκφράζωσι θετικόν τι, τὸ ἐπόμενον ῥήμα τίθεται εἰς ὀριστικὴν, εἰ δὲ ἀβέβηχον ἢ ἐνδεχόμενον, τίθεται εἰς ὑποτ. οἶον, Vous l'avez déjà vu en Italie de sorte que vous n'aurez pas de peine à le reconnaître, τὸν εἶδετε ἤδη εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν θέλετε δυσκολευθῆ νὰ τὸν ἀναγνωρίσητε. Faites en sorte qu'il ne s'en aperçoive pas, κάμετε εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃ κτλ.

7. Σύνδεσμοι ἐναντιωματικοί. Conjonctions adversatives.

Μεταχειριζόμεθα τοὺς ἐναντιωματικούς συνδέσμους· πρὸς ἀντίρρῃσιν προτάσεως τινός, τὴν ὁποίαν δὲν παραδεχόμεθα· εἰσὶ δὲ οἱ ἐξῆς· mais (ἀλλὰ), cependant (ἐν τούτοις), néanmoins (τούλάχιστον), pourtant (ὁμως), toutefois (ἐντοσούτῳ), bien que (εἰ καὶ), quōi-que (καίτοι).

MAIS (ἀλλὰ). Ὁ σύνδεσμος οὗτος τίθεται πάντοτε πρῶτος ἐν ἀρχῇ τῆς ἐναντιωματικῆς προτάσεως· οἶον, Il m'en a parlé, mais pas assez clairement, μοὶ ὠμίλησε περὶ τούτου, ἀλλ' οὐχὶ ἀρκετὶ σαφῶς. Ἐκ τοῦ παραδείγματος τούτου ἐξάγεται ὅτι τὸ mais δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὸ ῥήμα, χω-

ρίς νὰ ἐπαναληφθῇ τοῦτο. Τοῦ mais ἐπόμενον πολλῶν οὐσιαστικῶν ὁποιοῦδ' ἢ ποτε ἀριθμοῦ, ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκειται τὸ ἀμέσως μετ' αὐτὸ οὐσιαστικόν· οἷον, Non seulement les hommes et les femmes, mais un enfant aussi qui se trouva présent fut affecté à la vue de ce touchant spectacle, ὅχι μόνον οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ τυχὸν ἐκεῖ παιδίον συνεκινήθη πρὸς τὴν θέαν τοῦ παθητικοῦ ἐκείνου θεάματος. Τοῦ mais μετὰ τὸ ῥῆμα pouvoir ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀρνητ. ne, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, δὲν πταίω. Je ne puis mais, δὲν πταίω.

CEPENDANT (ἐντοσούτῳ)· σύνθετον ἐκ τοῦ ce (τοῦτο) καὶ pendant (ἀρτωμένον), μετοχὴ τοῦ pendre (λατιν. pendo), τούτου ἀρτωμένου (τοῦ καιροῦ), ἐν τοσούτῳ, ὅμως· συντάσσεται μετὰ ὀριστικῆς. Vous nous avez dit que vous ne viendriez pas ce soir, cependant votre cœur ne vous a pas permis de nous abandonner· μᾶς εἶπετε ὅτι δὲν ἠθέλητε ἐλθεῖ τοῦτο τὸ ἑσπέρας, ἐν τούτοις, ἡ καρδιά σου δὲν σοι ἐπέτρεψε νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃς. Ἀπαντᾷται, ἀλλὰ σπανίως, μετὰ τοῦ que, cependant que, ὡς ἐπὶ ῥῆμα χρόνου=ἐνῶ (ἀλλ' εἶναι ἤδη ἀπηρχαιωμένον).

POURTANT (καὶ μὴν, καὶ ὅμως), σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως pour (διὰ, ὑπὲρ) καὶ τοῦ tant (τόσον), εἶναι ἰσχυρότερον τοῦ ἀνωτέρω cependant. On brave tous les dangers quand on en est bien loin, pourtant on change de langage quand on en est tout près, Περιφρονοῦμεν πάντα κίνδυνον ὅντες μακρὰν αὐτοῦ, καὶ ὅμως ἀλλάσσομεν ὅταν εὐρεθῶμεν πλησίον· συντάσσεται, ὡς ὁ ἀνωτέρω, μετὰ τῆς ὀριστικῆς.

NÉANMOINS (οὐχ ἤτιον, τοῦλάχιστον, οὐ μὴν ἀλλὰ), ἰταλ. niente di meno (οὐδὲν ἤτιον)· ἄλλοτε ἐγράφετο néant moins· λέγεται καὶ ἐν ἀρχῇ προτάσεως καὶ μετ' ἄλλην τινὰ λέξιν· οἷον, Je crois néanmoins qu'il est de mon devoir, τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι εἶναι καθήκον μου (νομίζω ὅμως κτλ.). Néanmoins je l'espère, τοῦλάχιστον τὸ ἐλπίζω.

TOUTEFOIS (ἐν τοσούτῳ) σύνθετον ἐκ τοῦ toute (πᾶσα), καὶ fois (φορὰ)· ἐμφαίνει μὲν ἐναντίωσιν ἕνεκα ἀντιθέτου ἰδέας χωρὶς νὰ μηδενίσῃ ὅμως τὴν προηγμένην. Je crois qu'il n'y aurait aucun inconvenient à y aller, toutefois il ne serait pas prudent de nous y exposer sans une escorte, νομίζω ὅτι δὲν ἦθελεν εἶσθαι ἄτοπον νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ, ἐν τούτοις θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ μὴ ἐκτεθῶμεν εἰς τοῦτο (τὸ ἀνωτέρω ὑποκείμενον) ἀνευ συνοδείας.

BIEN QUE (εἰ καὶ, ἂν καὶ). Ὁ σύνδεσμος οὗτος ἀπαιτεῖ ὑποτακτικὴν. Bien que vous soyez au dessus de toutes ces faiblesses, je vous engagerais à persister dans votre refus, εἰ καὶ εἶσαι ἀνώτερος τῶν ἀδυναμιῶν τούτων, σὲ παρακινῶ νὰ ἐμμένῃς εἰς τὴν ἀρνήσιν σου (ἀποποιήσιν σου).

QUOIQUE (ἂν καὶ, καίτοι). Τὸν σύνδεσμον τοῦτον κατατάττουσι τινὲς μετὰ τῶν ἐλαττωτικῶν ἢ περιστρεφτικῶν συνδέσμων conjonctions restrictives), ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ προσλάβωμεν εἰς τούτους καὶ τὸν ἀνωτέρω bien que ἔχοντα τὴν αὐτὴν σημασίαν. Je n'ai pu le voir de toute cette semaine quoique j'aie été bien des fois chez lui, δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἴδω διόλου

καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἂν καὶ ὑπῆγα πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ λέξις αὕτη χωριζομένη εἰς δύο ἔχει ἄλλην σημασίαν· quoi que σημαίνει, ὅ,τι καὶ ἂν. Quoi que vous disiez, ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῆτε· ἀπαιτεῖ δὲ ὡσχύτως τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν. Τινὲς τῶν Γάλλων γραμματικῶν φρονοῦσιν ὅτι μετὰ τὸν σύνδεσμον quoique δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις μετοχὴν· οἷον, quoique faisant, quoique arrivé, ἀλλὰ quoique qu'il fasse, ἢ quoiqu'il soit arrivé κτλ. Τὸ quoiqu' ἀποστρέφει τὸ ε πρὸ τῶν il, ils, elle, on, une. (τὸ quoique μετὰ τῆς παθητ. μετοχ. ἀπαντᾷται οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐνεστώτος).

8. Σύνδεσμοι ἀπορηματικοί. Conjonctions Dubitatives

Τοιοῦτοι σύνδεσμοι ἐκφράζοντες διὰ μιᾶς λέξεως τὴν ἀπορίαν εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ὡς τὰ ἐλληνικὰ, ἄρα, τάχα, ἄρα οὐ, ἄρα μὴ, μήπως (μῶν) κτλ. δὲν ὑπάρχουσιν· ἀναπληροῦνται δὲ διὰ συνδεσμικῶν ἐκφράσεων· οἷον, est-ce-que? serait-ce par hasard? se pourrait-il κτλ. ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι ἐκφράζονται διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἢ διὰ τοῦ pouvoir, καὶ τοῦ δεικτικοῦ μορίου ce.

9. Σύνδεσμοι ἐλαττωτικοί. Conjonctions restrictives.

Οἱ ἐλαττωτικοί λέγονται οἱ συνδέοντες πρότασιν τινὰ δευτερεύουσαν ἢ ὑποκειμένην μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως, περιστέλλοντες (ἢ κολάζοντες) τὸ ὅλος ἀπόλυτον τῆς ἐννοίας τῆς κυρίας προτάσεως· εἰσὶ δὲ οἱ ἐξῆς, sinon (εἰ μὴ), si ce n'est que (εἰ μὴ ὅτι), pas moins (οὐχ ἥττον), à moins que (ἐκτὸς μόνον)· τινὲς δὲ κατατάττουσι μετὰ τούτων καὶ τινὰς ἐναντιωματικούς, οἷον, τὸ quoique, καὶ τὰ ταῦτο-σημα αὐτοῦ, ὡς τὸ pour πρὸ τῆς ἀπαρεμφάτου ἀντὶ τοῦ καὶ τοι, τὸ encore que, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ εἰ καί.

SINON, εἰ μὴ (ἐὰν ὅχι), σύνθετον ἐκ τοῦ ὑποθετικοῦ si καὶ τοῦ ἀρνητικοῦ non· συντάσσεται μετὰ τῆς ὀριστικῆς· je n'aurais rien à vous reprocher sinon votre silence impardonnable, οὐδεμίαν ἐπιπλήξιν ἤθελον ἀποτείνειν εἰς σὲ εἰ μὴ τὴν ἀσυγχώρητον σιωπὴν σου. Τὸ αὐτὸ περὶ τοῦ si ce n'est que. Il s'est comporté d'une manière bien honorable dans toute cette affaire si ce n'est qu'il a montré peut être un peu trop d'indulgence envers ses calomnieurs, προσηνέχθη λίαν ἐντίμως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἔδειξεν ἥτως, ὀλίγον τι παρὰ τὸ δεῖον, ἐπιεικειαν πρὸς τοὺς συκοφάντας αὐτοῦ.

À MOINS QUE (ἥττον) ἢ ἐκτὸς μόνον· ἀπαιτεῖ πάντοτε ὑποτακτικὴν. Cet

ouvrage ne finira pas si vite à moins que vous n'y travailliez pas assidument, τὸ ἔργον τοῦτο δὲν θὰ τελειώσῃ τόσον γρήγορα ἐκτὸς μόνον ἐὰν ἐργασθῇτε ἐπιμόνως καὶ ἐνδελεχῶς.

POUR (διὰ), προηγούμενον τῆς ἀπαρεμφάτου καὶ ἐπομένης ἀρνητικῆς προτάσεως λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ ἐναντιωματικοῦ καὶ τοι, εἰ καὶ· οἶον, pour être pauvre il n'en est pas moins homme, καὶ τοι (εἰ καὶ) πτωχὸς, οὐχ ἥττον εἶναι ἄνθρωπος.

ENCORE QUE (ὅν καὶ, εἰ καὶ ἔτι), ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν. Encore qn'il soit fier de ses victoires il n'en est pas moins affable· καὶ τοι ὑπερήφανος ἐκ τῶν νικῶν του, οὐχ ἥττον εἶναι εὐπροσῆγορος· ἢ χρῆσις τῆς συνδεσμικῆς ταύτης ἐκφράσεως ἀπηρχαιώθη ἤδη, καὶ ἀναπληρώθη διὰ τῆς bien que.

QUOIQUE, ὡς ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν ἐν οἰκείῳ τόπῳ· ὡς περιστατικὸς προηγείται συνήθως ἐπιθέτου ἢ οὐσιαστικοῦ ἄνευ ῥήματος (ὑπακουομένου τοῦ ὑπαρκτικοῦ)· οἶον, quoique hardi il respecta la dignité du magistrat, καὶ τοι τολμηρὸς ἐσεδάσθη (ἐν τούτοις) τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἀρχῆς (τοῦ ἄρχοντος).

10. *Σύνδεσμοι δηλωτικοί. Conjonctions déclaratives ou explicatives.*

Οἱ σύνδεσμοι οὗτοι χρησιμεύοντες πρὸς δῆλωσιν ἢ ἐπεξήγησιν προηγούμενης τινὸς ἐννοίας ἐκλήθησαν ὡς ἐκ τούτου δηλωτικοὶ ἢ ἐπεξηγηματικοί, καθὼς καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν καλοῦνται déclaratives ἐκ τοῦ déclarer δηλώω, εἰς δὲ ὡς ἔγγιστα οἱ ἐξῆς· savoir δηλαδὴ, ou bien ἤγουν, c'est à dire τούτέστι, à savoir φέρ'εἰπεῖν, comme ὡς, comme par exemple παραδείγμ. χάριν.

Τὸ SAVOIR εἰδέναι, καθὼς τὸ, 'A SAVOIR, καὶ C'EST 'A DIRE εἶναι ῥήματα τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην, τούτέστιν ὡς δηλωτ. σύνδ. μένουσιν ἄκλιτοι· οἶον, ὑπάρχουσιν εἰς τὴν ἀριθμητικὴν τέσσαρες πράξεις, δηλ. ἡ πρόσθεσις, ἡ ἀφαίρεσις, ὁ πολλαπλασιασμός καὶ ἡ διαίρεσις. Il y a dans l'arithmétique quatre opérations, savoir ἢ c'est à dire, l'addition, la soustraction, la multiplication, et la division.

Les fonctions de la nature sont indépendantes de la volonté de l'homme comme par exemple. La digestion, la consommation etc. αἱ τῆς φύσεως λειτουργίαι εἰσὶν ἀνεξάρτητοι τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως, π. χ. ἡ χώνευσις ὁ μαρασμός κτλ.

Τὸ savoir λαμβάνει πολλάκις καὶ τὴν πρόθεσιν à πρὸ αὐτοῦ à savoir. Τὸ δὲ dire λαμβάνει ὡσαύτως τὴν πρόθεσιν à πρὸ αὐτοῦ προηγούμενου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικὸν μόριον· ce, τοῦτο, c'est à dire, τούτέστι εἰπεῖν, δηλονότι, ἤγουν.

11. *Σύνδεσμοι μεταβατικοί. Des conjonctions transitives.*

Οἱ μεταβατικοὶ σύνδεσμοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες μεταβιβάζουσι τὴν προηγουμένην ἰδέαν εἰς τὴν ἐπομένην· εἰς δὲ οἱ ἐξῆς· *or* (ὅθεν), *en effet* (τῷ ὄντι), *à propos* (ὡς πρὸς τὸ προκείμενον).

Ὅταν ἡ προηγουμένη πρότασις ἐκφράξῃ κρίσιν τινὰ τὸ συμπέρασμα συνδέεται διὰ τοῦ *or*, ἢ διὰ τοῦ *en effet*. Το δὲ *à propos* ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἡμέτερον τῆς κοινῆς γλώσσης, ἀλήθεια, ὅταν δηλαδὴ λέξις τις μᾶς ἐπενθυμίσῃ περίστασιν τινὰ, πρᾶξιν ἢ πρόσωπον, τότε λέγομεν ἀλήθεια τί συνέβη τὴν παρελθούσαν κυριακὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρίου δεῖνος, *à propos* qu'est ce qui s'est passé dimanche dernier chez Monsieur tel? τίθεται δὲ τὸ *à propos* συνήθως ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως.

12. *Σύνδεσμοι συγκριτικοί. Des conjonctions comparatives.*

Συγκριτικοὶ σύνδεσμοι εἶναι οἱ ἐξῆς· *aussi bien que*, *de même que*, *d'autant plus que*· εἶναι δὲ κυρίως σύνδεσμ. ἐκφράσεις σημαίνουσαι ὁμοιότητα μεταξὺ οὐσιαστικῶν καὶ μεταξὺ ῥημάτων· συνδέουσι δὲ ἐνίοτε καὶ προτάσεις πάντοτε καταφατικὰς· οἷον, *Le fanatisme religieux est ennemi des arts aussi bien que de la philosophie*· ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῶν ὠραίων τεχνῶν καθὼς καὶ τῆς φιλοσοφίας.

DE MEME QUE. συνδέει ὡσαύτως δύο οὐσιαστικά τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον συμφωνεῖ μὲ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα. Τὸ δὲ μετὰ τὸ *de même que* οὐσιαστικὸν συμφωνεῖ μὲ τὸ ὑπακείμενον ῥῆμα. *La patience, de même que le courage, a son mérite*, ἡ ὑπομονή, ὡς καὶ ἡ ἀνδρεία, ἔχει τὸ πλεονέκτημά της. Ὅταν τὸ *de même que* εὐρίσκηται ἐν ἀρχῇ τῆς πρώτης προτάσεως, συνήθως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὅ' κώλου τῆς προτάσεως ἐπαναλαμβάνεται τὸ *de même* ἄνευ τοῦ *que*· οἷον *de même que le soleil brille sur la terre, de même le juste brillera dans les cieux*. Ὡς ὁ ἥλιος διαλάμπει ἐπὶ τῆς γῆς οὕτως ἡ δικαιοσύνη διαλάμπει ἐν οὐρανῷ.

D'AUTANT PLUS QUE. τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον· τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως πρὸς πλειοτέραν ἐνίσχυσιν προηγουμένης τινὸς ἰδέας. *Vous auriez dû y tenir ferme, d'autant plus que vous y avez mis toute votre espérance* ὥφειλες νὰ ἐμμένῃς σταθερῶς εἰς τοῦτο, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἔθεσες εἰς αὐτὸ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα σου.

13. *Σύνδεσμοι χρονικοί Des conjonctions de temps.*

Χρονικοί σύνδεσμοι εἶναι οἱ ἐξῆς· lorsque (ὅτε), quand (ὅταν), pendant que (ἐνῶ), tandis que (ἐνῶ), tant que (ἐνόςῳ), au fur et à mesure que.

LORSQUE ὅτε καὶ QUAND ὅταν· ὑπάρχει σχεδὸν ἡ αὐτὴ διαφορὰ μεταξύ τοῦ lorsque καὶ τοῦ quand ἡ ὅποια ὑπάρχει μεταξύ τοῦ ὅτε καὶ ὅταν· τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ παρελθούσης ἀλλὰ τυχούσης καὶ στιγμιαίας οὕτως εἰπεῖν περιστάσεις, τὸ δὲ quand ἐπὶ μελλούσης καὶ κυρίως ἐπὶ διαρκούς· οὐχ ἦττον ὁμῶς πολλάκις συγχέονται ἀμφότερα καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς οὔτινες μεταχειρίζονται καὶ ἐπιμελούσης ἢ ἐπὶ παρελθούσης ἀμφότερα, περιοριζόμενοι εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωσι διὰ τοῦ lorsque εὐκαιρίαν τινὰ προσωρινήν, καὶ διὰ τοῦ quand περίστασιν τινὰ διαρκῆ χρόνου· οἷον, il faut étudier quand on est jeune, il faut soigner sa santé quand on est bien portant· πρέπει νὰ σπουδάζῃ τις ὅταν ᾖ νέος, πρέπει νὰ ἐπιμελῇται τῆς υγείας του ὅταν ᾖ υγιής. Καί, il faut saisir l'occasion au vol lorsqu'elle se présente, πρέπει νὰ δράξῃ τις τὴν εὐκαιρίαν ὁξέως ὅταν αὕτη παρουσιάζεται.

PENDANT QUE, TANDIS QUE, ἐξηγοῦνται ἀμφότερα διὰ τοῦ, ἐν ῶ, καὶ ἀπαιτοῦσι τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα εἰς ὅριστ. Ἑγκλισιν, συνδέοντα αἰετοτε δύο ῥήματα τὸ μὲν πρῶτον σύγχρονον τὸ δὲ δεύτερον ἀντίθετον κατὰ τὴν σημασίαν καὶ ἐνίοτε καὶ σύγχρονον. Pendant que je lisais j'entendis un bruit confus, ἐνῶ ἀνεγίνωσκον ἤκουσα κρότον κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένον. Celui-ci est d'un caractère doux, patient, indulgent, tandis que l'autre est vif emporté, implacable. Οὗτος μὲν εἶναι πρᾶος, ὑπομονητικὸς ἐπιεικής, ἐν ῶ ὁ ἄλλος εἶναι ζωηρὸς, παράφορος, ἀδυσώπητος.

TANT QUE, σημαίνει διάρκειαν χρόνου συνδέει χρονικῶς προηγουμένην πρότασιν τῆς ὁποίας προτάσσεται μετὰ τῆς ἐπομένης, καὶ ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα εἰς ὀριστικὴν Ἑγκλισιν tant que la lumière du jour laissait voir son habillement et sa figure, les salutations et les vivat étaient répétées à chaque pas· ἐνόςῳ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐδείκνυε τὴν ἐνδυμασίαν ἢ τὸ πρόσωπόν του οἱ χαιρετισμοὶ καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ ἐπανελαμβάνοντο καθ' ἕκαστον βῆμα.

Ὡσαύτως ἐξηγοῦνται καὶ τὸ à fur et à mesure ἢ à mesure que, καθόσον· τὸ fur ἐκ τοῦ λατιν. forum (ἀγορὰ) καὶ κατ' ἐπέκτασιν τιμὴ τοῦ πράγματος (κατὰ λῆξιν σημαίνει, κατὰ τὴν τιμὴν καὶ τὸ μέτρον).

14. *Σύνδεσμοι συναινετικοί Des conjonctions concessives.*

Συναινετικοὶ λέγονται εἰς τὴν Γαλλικὴν concessives, ἐκ τοῦ concedere (concéder) παραχωρῶ, συναινῶ· εἶναι δὲ συνήθως οἱ ἐξῆς· à

la vérité (τῇ ἀληθείᾳ=μὲν), à la bonne heure (ἀγαθῇ τύχῃ, δόξα τῷ θεῷ! ἔστω). quand même καὶ ὅταν προσέτι).

Τὸ Α LA VÉRITÉ, τίθεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσεως διὰ νὰ ἐκφράσῃ τις ὅτι παραδέχεται τὴν ἰδέαν τοῦ ἄλλου ἐπιφύρων μετὰ ταῦτα τροποποιήσεις· » à la vérité la divisibilité de la matière à l'infini est inconcevable mais elle n'en est pas moins certaine· ἡ διαιροτότης τῆς ὕλης ἐπ' ἀπειρον εἶναι μὲν ἀκατάληπτος οὐχ ἥτιον ὅμως εἶναι βεβαία.

Τὰ αὐτὰ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τοῦ Α LA BONNE HEURE τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἐπιδοκιμάζομεν ἰδέαν σύμφωνον πρὸς τὸ ἡμέτερον φρόνημα. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις αὕτη, ἐπομένου τοῦ συνδέσμου que, ἀπαιτεῖ ὑποτακτικὴν. » A la bonne heure qu'on puisse céder quelque fois aux circonstances, cela ce conçoit, mais ce ne doit jamais être aux dépens de son honneur· ὅτι δὲ ὀφείλομεν ἐνίοτε νὰ ἐνδίδωμεν εἰς τὰς περιστάσεις ἔστω, τοῦτο εἶναι καταληπτὸν, ἀλλ' οὐχὶ δὲ πρὸς βλάβην τῆς τιμῆς μας. Καὶ τὸ soit ὁμοίως (προστακτικὴ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος) λαμβάνει πολλάκις τοιαύτην σημασίαν ὁποῖαν καὶ τὸ à la bonne heure.

15. Σύνδεσμοι αὐξητικοὶ ἢ ἐπιτατικοί. *Conjonctions augmentatives.*

Πολλάκις συνδέονται αἱ προτάσεις διὰ τινων λέξεων ἢ φράσεων συνδεσμικῶν αἵτινες ἐπιτείνουν, ἐνισχύουσιν ἢ ἐπαυξάνουσι τὴν προηγουμένην ἰδέαν, αἱ τοιαῦται καλοῦνται διὰ τοῦτο σύνδεσμοι αὐξητικοὶ ἢ ἐπιτατικοί· ὅσον, encore προσέτι, d'ailleurs ἄλλως τε, de plus περιπλέον, en outre que ἐκτὸς τοῦ ὅτι, si, tant τόσον.

D'AILLEURS ἄλλως τε (ἐκτὸς τούτου) ὁ σύνδ. οὗτος συνάπτει τὴν ἐπομένην πρότασιν μετὰ τῆς προηγουμένης προσθέτων ἕτερον λόγον εἰς τοὺς προειρημένους. » Je ne crois pas que les anciens aient été aussi avancés dans l'industrie en général que le sommes nous dans ce siècle, sur tout dans l'emploi de la vapeur, d'ailleurs où sont leurs ouvrages qui traitent des machines à vapeur. Νομίζω ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δὲν προώδευσαν τόσον εἰς τὴν βιομηχανίαν ἐν γένει ὅσον ἡμεῖς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον, πρὸ πάντων κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀτμοῦ, ἄλλως τε, δὲν ὑπάρχουσι συγγράμματα ἑλληνικὰ πραγματευόμενα περὶ τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν.

DE PLUS καὶ en outre, ἐξηγοῦνται ἀμφοτέρω διὰ τοῦ περιπλέον, προσέτι· προσθέτουσι τὰ ἐπόμενα πρὸς τὰ προηγούμενα καὶ ἀπαιτοῦσι τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὀριστικὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΦΩΝΗΜΑΤΟΣ. DE L'INTERJECTION.

§. 70. Ἐπιφωνήματα εἶναι λέξεις ἄκλιτοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μονοσύλλαβοι χρησιμεύουσαι πρὸς ἔκφρασιν τῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς, οἷον, τῆς λύπης, τῆς χαρᾶς, τῆς ὀργῆς, τῆς στοργῆς, τῆς περιφρονήσεως, τοῦ θαυμασμοῦ κτλ. διαιροῦνται δὲ εἰς κυρίως λεγόμενα ἐπιφωνήματα, καὶ εἰς ἐπιφωνηματικὰς ἐκφράσεις (locutions interjectives).

Εἶναι δὲ διαφόρων εἰδῶν καθόσον διάφοροι εἶναι καὶ αἱ συγκινήσεις καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς.

1. Τὰ ἐμφαίνοντα χαρὰν (interjections qui expriment la joie.

Ah! ἄ! ἄ! ἰοῦ.

Bravo, εὐγε.

Bon! καλὰ!

Bah! μπά!

Ho! ὦ!

2. Τὴν λύπην (σχετλιαστικὰ), (la douleur).

Ah! αἶ ἢ αἶ, ἄ. (ἄχ!)

Ahi! οἶ!

Aïe, ἰὼ! αἶ.

Hé! αἶ!

Ouf! ἰόφ! (οὔφ! οὔχ! [κοινῶς])

Hélas! οἶμοι.

3. Τὸν θαυμασμόν (l'admiration).

Oh! ah! ha! ὦ! φεῦ! βαβαί!

4. Τὴν ἐκπληξιν (l'étonnement).

Ah! ah! παπαί! ἄ!

5. Τὴν ἀγανάκτησιν (l'indignation).

Oh! ah! ἰοῦ! ὦ!

6. Τὸν ἐμπαιγμόν (la dérision).

Ho! ho! (χῶ! χῶ!).

7. Τὴν ἀπειλὴν (la menace).

Malheur à! οὐαὶ εἰς!

8. Τὴν προτροπὴν (l'exhortation).

Du courage! εἶα! εὖγε!

Ça donc! ἔθι δὴ!

9. Τὴν φρίκην (l'horreur).

Quelle horreur! ὅποια φρίκη!

10. Τὴν κλῆσιν (κλητικόν), (l'appel).

Holà! ὦ! Hem! εἰ! Ha! αἰ!

11. Τὴν σιωπὴν (le silence).

Chut! (ἰταλ. zitto), σίγα (πάξ), σιωπή.

12. Τὴν ἀποδοκίμασίαν (la désapprobation).

Fi! fi donc! ἄπαγε!

Καταχωρίζομεν δὲ ἐνταῦθα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν τὰ οὐσιωδέστερα τῶν ἐπιφωνημάτων.

Ah! ἄ! (ἄχ!)

Bah! παπαί! (μπά!)

Baste! ἄρκετόν!

Bravo! εὖγε!

Chut! σίγα!

Diantre! ἀντί τοῦ au diable.

Eh! εἰ!

Fi! fi donc! ἄπαγε!

Ha! χᾶ! (ἄ).

Hé! εἰ!

Hein! λοιπόν!

Hélas! οἶμοι!

Hem! εἰ! ὦ!

Heu! ἐκφράζει θαυμασμόν.

Holà! ὦ αὐτοῦ!

Ho! χῶ!

Motus! γρῦ!

ὦ! ὦ!

Ouais! βαβαί! παπαί!

Ouf! οὐφ! ἰόφ!

Parbleu! βεβαίότατα! ἀκούς

Pouah! ποῦφ! | ἐκεῖ!

Pouf! ποῦφ!

Sus! δεῦτε!

Vivat! ζήτω!

Zest! καλὲ δά! ἄς μὴ!

Ἐκφράσεις ἐπιφωνηματικαὶ (locutions interjectives)

σχηματιζόμεναι

Ἐκ δύο ἀκλίτων λέξεων.

Bah bah! μπά!

Ha ha! χᾶ, χᾶ!

Ho ho! ὦ! ὦ!

Fi donc! ἄπαγε!

Hé bien! λοιπόν!

Hé quoi! πῶς!

Oui-dà! τῶ ὄντι!

Or çà!

Or sus! } ὅθεν! ἄγε!

Ἐξ οὐσιαστικῶν.

Courage! ἄγε! καρδιά! θάρρος!	Malheur! συμφορά!
Ciel! οὐρανέ!	Miséricorde! ἔλεος!
Dame! Παναγία!	Paix! σιγή!
Halte! στῆθι!	Peste! πανῶλη! ἀνάθεμα!

Ἐξ ἐπιθέτων.

Alerte! ἔτοιμος!	Ferme! σταθερῶς! (γενναίως)
Bon! εὐαίρετα!	

Ἐκ ῥημάτων.

Allons! δεῦτε!	Plait-il! τί ἀγαπᾶτε! τί ὀρί-
Gare! πρόσχε!	Tiens! καλέ! ζετε!

Ἐξ ἐνὸς οὐσιαστικοῦ καὶ ἐξ ἐνὸς ἐπιθέτου.

Grand Dieu! μέγιστε Θεέ!	Malpeste! εἰς τὸ ἀνάθεμα!
Juste ciel! Δίκαιε οὐρανέ!	Peste soit! εἰς τὴν κατάραν!

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων ἐπιφωνημάτων ὑπάρχουσι καὶ τινὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶνται εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ, ἀπαγορεύονται δὲ εἰς τὰς καλὰς συναναστροφάς· οἷον τὰ: *Tonnerre de Dieu, tribble tonnere*, καὶ ἄλλα σύνθετα ἐκ τοῦ *bleu* (κυανοῦς) οὐρανός, καὶ ἐπομένως ὁ Θεός· *Parbleu*, μὰ τὴν ἀλήθειαν, βεβαίως· τὰ δὲ ἐκ τοῦ *sacré* σύνθετα, τὸ ὁποῖον προταττόμενον τινῶν οὐσιαστικῶν θεωρεῖται ὡς βλασφημία, δὲν εἶναι παντάπασιν ἀξιολόγητα.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'.

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ παραγωγῆς.

§. 71. Αἱ λέξεις, εἵπομεν ἀλλαχοῦ, εἶναι πρωτότυποι ἢ παράγωγοι. Αἱ πρωτότυποι εἶναι πάντοτε μονοσύλλαβοι ὥς αἱ ἀπλούτεραι ἐξ ὧν ἐσχηματίσθησαν αἱ δυσύλλαβοι καὶ ὑπερδυσύλλαβοι, αἱ λεγόμεναι ὥς ἐκ τούτου παράγωγοι· οἷον, τὸ *craintif* (δειλός) γίνεται ἐκ τοῦ *craindre* (ρίζα, *craint*)· *porteur* (κομιστής) ἐκ τοῦ *port[er]* κτλ.

Ἡ ἔρευνα τῆς παραγωγῆς τῶν λέξεων καθίσταται τοσούτω μᾶλλον σπουδαία, καθόσον, ὅχι μόνον συντελεῖ εἰς τὴν κατάληψιν ὅλων τῶν συγγενῶν λέξεων καὶ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν αὐτῶν, ἀλλὰ πλησιάζουσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀρχικὴν ρίζαν, εἰς τὴν πηγὴν αὐτὴν ἐξ ἧς ἐλήφθη καὶ ἐσχηματίσθη ἡ λέξις, γεννᾷ συνάμα εἰς τὸ πνεῦμα τὴν εἰκόνα τῶν πρώτων ἰδεῶν, κατὰ τὴν φυσικὴν καὶ ἀντιληπτικὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ὑποδεικνύει ἔχνη ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβάδισεν ὁ ἄνθρωπος νοῦς ἐν τῇ νηπιότητι τῶν γνώσεών του, κατὰ τὴν μόρφωσιν καὶ διὰ-πλάσιν τῶν πρώτων γλωσσῶν.

Εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην θέλομεν εὐρεῖ οὐσιαστικὰ παραγόμενα ἐκ ῥημάτων, καὶ ῥήματα παραγόμενα ἐξ οὐσιαστικῶν· ἐπιθέτα ὡσαύτως παραγόμενα ἐκ ῥημάτων, καὶ οὐσιαστικὰ καὶ ἐπὶ ῥήματα ἐξ ἐπιθέτων κτλ.

Αἱ διαφοροὶ δὲ καταλήξεις τῶν οὐσιαστικῶν καὶ τῶν ἐπιθέτων, καθὼς καὶ τῶν ῥημάτων καὶ ἐπὶ ῥημάτων δίδουσι διάφορον σημασίαν εἰς αὐτά.

ἀ. Ἐκ τῶν ἐπιθέτων τὰ λήγοντα εἰς *eux*, τῶν ὁποίων τὸ θηλυκὸν ἔχει κατάληξιν *euse*· οἷον, *heureux*, *heureuse*· *généreux*, *géné-*

reuse' σημαίνουνσι τὸν ἔχοντα τὴν ὑπὸ τῆς ῥίζης ἐκφραζομένην ιδιότητα (ρίζ. *heur*, εὐτυχία· *gen* = γεν.).

δ'. Ὡσαύτως τὰ εἰς *if*, τῶν ὁποίων τὸ θηλυκὸν τρέπει τὸ *f* εἰς *ve* (ἴδε ἐπίθ.), παράγονται ἐκ ῥημάτων τῆς δ'. συζυγίας· οἶον, *vivre* (ζῶ, ἐκ τοῦ βιώ), *vif* (ζωηρός)· *plaintif*, *plaintive* (μεμφίμοιρος), ἐκ τοῦ *plaindre* (ρίζ. *plaind*) κτλ. Τινὰ τῶν εἰς *if* λαμβάνονται ἐκ τῆς λατ. ἢ ἰταλ. οἶον, *passif* (παθητικὸς, ἰταλ. *passivo*)· *actif* (ἐνεργητικὸς), λατιν. *activus*· σημαίνουσιν ἐπίσης τὸν μετέχοντα τοῦ ὑπὸ τῆς ῥίζης δηλουμένου.

γ'. Ἐκ τῶν εἰς *yer* ῥημάτων τῆς πρώτης συζυγίας (κυρίως ἐκ τοῦ *ά*. ἐνικοῦ προσώπου τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς) γίνονται οὐσιαστικά ἀποβάλλοντα τὸ ληκτικὸν ἄφωνον *e* τοῦ ῥήμ. καὶ ἐμφαίνοντα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήμ. δηλουμένης ἐνεργείας· οἶον ἐκ τοῦ *employer*, *j'emploie* (μεταχειρίζομαι), γίνεται οὐσιαστικὸν *emploi* (χρῆσις)· *ennuyer*, *j'ennuie* (ἀνιῶ), γίνεται οὐσιαστικὸν *ennui* (ἀνία). Τὸ ἀνάπαλιν, ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν ληγόντων εἰς *ail*, *eil*, *on*, γίνονται ῥήματα τῆς πρώτης συζυγίας, διπλασιάζοντα τὸ ληκτικὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ σύμφωνον· οἶον, ἐκ τοῦ *travail* (ἐργασία) γίνεται ῥῆμα *travailler* (ἐργάζομαι)· ἐκ τοῦ *conseil* (συμβουλή), γίνεται τὸ *conseiller* (συμβουλεύω)· *perfection* (τελειοποίησις), γίνεται ῥῆμα *perfectionner* (τελειοποιῶ)· *pardon* (συγγνώμη), *pardonne* (συγχωρῶ) κτλ. Ταῦτα σημαίνουνσι τὴν ἐνέργειαν τὴν ὑπὸ τοῦ οὐσ. ἐμφαινομένην.

Ἐκ δὲ τῶν ληγόντων εἰς *et* ἐπιθέτων, γίνονται ῥήματα ἐκ τοῦ θηλυκοῦ τύπου *ette* ἢ *ete*· οἶον, *complet* (πλήρης), θηλ. *complète*, ῥῆμα *compléter* (συμπληρῶ)· ἐκ τοῦ *sujet*, *sujette*, γίνεται ῥῆμα *assujettir* (καθυποβάλλω, καθυποτάσσω), ἐμφαίνον τὴν ὑπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ σημαιομένην ἐνέργειαν.

Ἐκ τῶν μετοχῶν τοῦ ἐνεστώτος, τῶν ὁποίων ἡ σταθερὰ κατάληξις εἶναι πάντοτε, ὡς εἶδομεν, ἢ ἀντ' ἀμετάβλητος, γίνονται οὐσιαστ. θηλυκὰ εἰς *ance*, σημαίνοντα τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν πρᾶξιν τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος δηλουμένην· οἶον, ἐκ τοῦ *connaître* (γινώσκειν) γίνεται μετοχ. ἐνεστώτος *connaissant* (γινώσκων), ἐξ οὗ *connaissance* (γνώσις, ρίζ. γνό[ω], νό[ω])· *complaire*, *complaisant*, *complaisance* κτλ. (*placere*)· οὕτω, *naissant* (γεννώμενος), *naissance* (γέννησις)· *abondant* (ἄφθονος), *abondance* (ἄφθονία).

Ἐξαιροῦνται τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ *fero* (φέρω), τῶν ὁποίων τὸ ἀφρημένον οὐσιαστικὸν καταλήγει εἰς *ence*· οἷον, ἐκ τοῦ *conférer* (συνδιαλέγομαι), γίνεται *conférence* (συνδιάλεξις), ὁμοίως *déférence* (σέβας, εὐλάβεια), *différence* (διαφορά), *préférence* (προτίμησις)· ὁμοίως καὶ τὰ ἐκ τοῦ *fluo* (ρέω) σύνθετα· οἷον, *influuer*, *influence* (ἐπιρροή), *affluer*, *affluence* (συρροή)· προσέτι δὲ καὶ τὰ: *existence* (ᾧ παρξίς), *semence* (σπόρος), *sentence* (ἀπόφασις), ἐκ τῶν ἰταλικῶν *esist enza*, *semenza*, *sentenza*.

Σημειωτέον δὲ ὅτι μέγα μέρος τῆς γαλλικῆς ὀρθογραφίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γνῶσιν τῆς λατινικῆς ἢ ἰταλικῆς γλώσσης ἕνεκα τῆς συγγενείας τούτων πρὸς τὴν Γαλλικὴν· π. χ. τὰ οὐσιαστικὰ *conscience* (συνείδησις), καὶ *urgence* (ἀνάγκη κατεπείγουσα), παραλήγουσιν εἰς *en* καὶ οὐχὶ εἰς *an*, διότι ἰταλιστὶ λέγεται *coscienza*, καὶ λατινιστὶ *conscientia*, καὶ *urgenza* (ρίζ. *sci[o]*, *urg[eo]*). Ἐν γένει, τὰ τοιαῦτα θηλυκὰ οὐσιαστικὰ, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων, μὴ γινόμενα ἐκ μετοχῆς ἐνεστώτος, παραλήγουσιν εἰς *en*· οἷον, *défense* (ὑπεράσπισις), *offense* (προσβολή), *immense*, *dense* (πυκνός), ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς αὐτῶν· καὶ τὰ ἐκ τοῦ *pendo* (σύνθετα)· οἷον, *dispense*, *dépense* κτλ.

Παραλήγουσιν ὡσαύτως εἰς *en* πάντα τὰ θηλυκὰ οὐσιαστικὰ εἰς *ence*, καίτοι ὑπαρχούσης μετοχῆς ἐνεστώτος, διότι ταῦτα σχηματίζονται ἐκ τῶν ὁμωνύμων ἐπιθέτων· οἷον ἐκ τοῦ *exceller* γίνεται μὲν ἡ μετοχή *excellant* (ἐξέχων), ὑπάρχει δὲ συγχρόνως καὶ ἐπίθετον εὐχρηστον *excellent* (ἐξοχος), θηλ. *excellente* (ἡ ἐξοχος), ἐξ οὗ γίνεται τὸ ἀφρημένον οὐσιαστικὸν *excellence* (ἐξοχότης, ὑπεροχή)· ὁμοίως, ἐκ τοῦ *adhérer* (προσφύομαι), μετοχ. *adhérant*, καὶ ἐπίθετον *adhérent*, ἐξ οὗ *adhérence*· *présider* (προεδρεύω), *président* (προεδρεύων), καὶ *président* (πρόεδρος), ἐξ οὗ *présidence* (προεδρία). Τὰ τοιαῦτα ἀφρημένα οὐσιαστικὰ, ὑπάρχοντος ὁμωνύμου ἐπιθέτου, γίνονται ἐκ τούτου, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς μετοχῆς.

Γράφονται δὲ διὰ τοῦ *ance* ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς αὐτῶν τὰ ἐξῆς οὐσιαστικά· *élégance* (χομψότης), *enfance* (νηπιότης), *nuance* (χρωματισμός), *puissance* (δύναμις), *aisance* (ἄνεσις). Τὰ δὲ ἐκ τοῦ *stance* σύνθετα ἔχουσιν ἀρχὴν μετοχικὴν κατάληξιν, ὡς τὸ *subsistance*, *distance*, καὶ ἐπμένως ὑπάγονται εἰς τὸν ἀνωτ. κανόνα τῆς μετοχῆς.

Τὰ εἰς *able* ἢ *ible* ἐπίθετα, ἅτινα προσθέτουσι τὴν κατάληξιν ταύ-

την εἰς τὴν ῥίζαν ἢ εἰς τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος, ἀφοῦ ἀποβάλωσι τὸ nt, ἐμφαίνουσι τὸν ἐπιτήδειον νὰ ἐνεργήσῃ ἢ νὰ πάθῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος δηλούμενον· οἷον, aimable (ἀξιέραστος), capable (ἱκανός), risible (ἀξιογέλαστος), faisable (ἐπιτήδειον ἢ εὐκολον νὰ γείνῃ) κτλ.

Τὰ λήγοντα εἰς at παρισῶσι συνήθως ὀνόματα ἀξιώματος ἢ ἐπιτηδεύματος· οἷον, potentat (κυρίαρχος), consulat (ὕπατος), avocat (δικηγόρος), ἐκ τοῦ λατίν. potentatus, consulatus, advocatus κτλ. καὶ ἄλλα τινὰ οὐσιαστικά εἰς at λήγοντα, τῶν ὁποίων τὸ ληκτικὸν εἰ διακρίνεται ἐκ τῶν παραγομένων· οἷον ἐκ τοῦ παρχώγου combattre, ἐννοεῖται ὅτι τὸ οὖσ. combat πρέπει νὰ λήγῃ εἰς t· ὁμοίως chat, chatte· plat, plate κτλ.

Ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν γίνονται πολλάκις ὑποκοριστικά (diminutifs), καὶ οὐσιαστικά αὐξητὰ ἢ ἐπιτατικά (augmentatifs).

Τὰ μὲν πρῶτα ἐλαττώνουσι τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, τὰ δὲ δευτέρᾳ αὐξάνουσιν αὐτήν. Σχηματίζονται δὲ ἐν γένει τὰ ὑποκοριστικά διὰ τῶν κατάληξεων eau, elle, let, on, culc, καὶ ille, αἵτινες προστίθενται εἰς τὴν κατάληξιν τοῦ οὐσιαστικοῦ κατὰ τινὰς τροποποιήσεις· ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν λήγῃ εἰς d ἢ de, ἀρκεῖ νὰ προστεθῇ ἡ κατάληξις eau· οἷον, renard (ἁλώπηξ), renardeau (ἁλωπεκίδιον), corde (χορδὴ), cordeau (μικρὰ χορδὴ), ἀφαιρουμένου τοῦ ληκτικοῦ ἀφώνου e.

Τὰ λήγοντα εἰς on, διπλασιάζουσι τὸ ληκτικὸν n, προσλαμβάνοντα τὴν κατάληξιν eau· οἷον, pigeon (περιστερὰ), pigeonneau (περιστερίδιον)· faucon (ἱέραξ), fauconneau (ἱεράκιον) κτλ. ἐκ δὲ τοῦ maison γίνεται maisonnette (οἰκίσκος).

Ἄλλα δὲ ἀνωμάλως μὲν σχηματιζόμενα λαμβάνουσι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν αὐτὴν κατάληξιν eau· οἷον, souris (μῦς), souriceau (μῦσχος), arbre (δένδρον), arbrisseau (θάμνος)· ἐκ τοῦ lion (λέων), γίνεται ὑποκοριστικὸν lionceau· ἐκ δὲ τοῦ bateau (πλοίαριον) καὶ manteau (μανδύς) γίνονται ὑποκοριστικά, batelet, καὶ mantelet.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐκ παντὸς οὐσιαστικοῦ δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ὑποκοριστικά εὐχρηστα· τὰ τοιαῦτα εἶναι εὐάριθμα, σχετικῶς πρὸς τὴν πληθὺν τῶν οὐσιαστικῶν, τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα ἐκφράζονται ὑποκοριστικῶς πρὸς τὸν αὐτὸν τοῦ ἐπιθέτου petit, ἢ petite, κατὰ τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ· οἷον, un tableau (εἰκὼν), un petit tableau (μικρὰ εἰκὼν)· un homme (ἄνθρωπος),

πος), un petit homme (ἄνθρωπος), προτιμώτερον τοῦ homme-let· πολλά τούτων ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸν τῆς ἀπλοελληνικῆς τύπον εἰς ἀκί· καὶ πρὸς εὐκολίαν ἐκθέτομεν ἐκ τῶν συνηθεστέρων εἰς τὴν ὁμιλίαν τὰ ἑξῆς.

Κατάληξις οὐσιαστικῶν ἀρσενικῶν εἰς εἶ.

Agneau (agnus)	agnelet (ἄρνιον, ἀρνάκι).
Bateau (πλοῖον)	batelet (πλοιάριον).
Bras (braccio) (βραχίον)	bracelet (ψέλλιον).
Croc	crochet (ἄγκιστρον).
Poule (ὄρνις)	poulet (ὄρνιθιον).
Homme (ἄνθρωπος)	hommelet (ἄνθρωπιῶκος).

Οὐσιαστικῶν θηλυκῶν εἰς εἶτε.

Andouille (ἀλλᾶς)	andouillette (ἀλλάντιον)
Bergère (ποιμενίς)	bergerette (ποιμενίδιον)
Broche (ὀβελός)	brochette (ὀβελίσκος, σουβλάκι)
Bûche (πρέμνον)	bûchette (πρεμνίδιον)
Courbe (κυρτός)	courbette (μικρὰ ὑπόκλισις)
Femme (γυνή)	femmelette (γύναιον, γυναικάριον)
Fille (κόρη)	fillette (κοράσιον)
Houle (ράβδος)	houlette (ράβδον)
Mie (ψίξ)	miette (ψιχάδιον)
Nonne (καλογραῖα)	nonnette (καλογρίτσα).

Οὐσιαστικά ἀρσενικά λίγηροντα εἰς eau.

Arbre (δένδρον)	arbrisseau (θάμνος)
Bécasse (la), (σκολόπαξ)	bécasseau (le)
Brigand (ληστής)	brigandean (ληστάκι)
Dindon (κοῦρκος) Ἰνδοαλέκτωρ	dindonneau (γαλάκι)
Lapin (λαγιδεύς, κουνέλιον)	lapereau (κουνελάκι)
Lièvre (λαγωός)	levraut (λαγουδάκι)
Lion (λέων)	lionceau (λεοντιδεύς)
Louve (λύκαινα)	louveteau (λυκιδεύς, λυκίδιον)
Faisan (φασιανός)	faisandean (φασιανάκι).

Διὰ τῆς εἰς οὐ καταλήξεως σχηματίζονται ἄρσ. ὑποκοριστικά·

Aigle (ἀετός)	aiglon (ἀετιδεύς)
âne (ὄνος)	ânon (ὄνιδιον)
Chat (γαλῆ)	chaton (γαλῆδιον, γατάκι)
Corde (χορδή)	cordon (μικρὰ χορδή, γαιετανάκι)
Oie (χῆν)	oison (χηνίδιον)
Oiseau (πτηνόν)	oisillon (πουλάκι)
Ours (ἄρκτος)	ourson (ἄρκτιδION, ἀρκουδάκι)
Rat (μῦς, ποντικός)	raton ἢ ratillon (μῦσκος, ποντικάκι)

Εἰς τινὰ προστίθεται ἡ κατάληξις eul· οἶον,

Monte (ὄρος)	monticule (ὄριον, μικρὸν ὄρος)
Part (μέρος)	particule (μόριον)
Animal (ζῶον)	animalcule (ζωύφιον)
(Moles) ὄγκος (ἄχρηστον)	molécules (μόριον)

Ἔτερα δὲ μᾶλλον ἀνώμαλα· οἶον,

Bourg (κωμόπολις)	bourgade (κωμίδιον)
Fibre (la), (ῖνις)	fibrine (ἰνίδιον)
Ville (πόλις)	village (χωριδION)

Ἀπαντῶνται δὲ καὶ ὀλίγα τινὰ καταλήγοντα εἰς elle, ille, καὶ et· οἶον,

Roue (τροχός)	rouelle (τροχίσκος)
Rue (ἀγυιὰ)	ruelle (ρύμη, δρομίσκος)
Tour (πύργος)	tourelle (πυργίδιον)
Flotte (στόλος)	flottille (στολίσκος)
Péché (ἀμάρτημα)	peccadille κτλ.

Αὔξητικαὶ καταλήξεις κυρίως δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀναπληροῦνται δὲ διὰ τῶν ἐπιθέτων grand ἢ gros, ἅτινα προτάσσονται τῶν οὐσιαστικῶν· οἶον, γνήθων (φαγᾶς), grand mangeur· χείλων (χειλᾶς), qui a de grosses lèvres. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινὰ οὐσιαστικά εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐμπεριέχοντα τὴν αὔξησιν ταύτην· οἶον, coutelas, μεγάλη μάχαιρα, ἐκ τοῦ couteau· richard, βαθύπλουτος, ἐκ τοῦ riche κτλ.

Ὅταν τὰ ἐπίθετα τὰ ἐμφαίνοντα χρώματα, οἶον blanc, noir, rouge κτλ. προστάθωσι τὴν κατάληξιν âtre, σημαίνουσι τὸν κλίνοντα πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς ρίζης δηλούμενον χρῶμα· ὡς blanc (λευκός), θηλ. blan-

che (λευκή), ὁ δὲ κλίνων πρὸς τὸ λευκόν, blanchâtre noirâtre (μελανωπός), rougeâtre (ἐρυθρωπός) κτλ.

Ἐὰν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ καρποῦ προστεθῇ ἡ κατάληξις ier, (σπανίως er), σχηματίζεται τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου τοῦ φέροντος τὸν καρπὸν οἷον, ἐκ τοῦ pomme (μῆλον), poire (ἄπιον), grenade (ρόδιον), figue (σῦκον), σχηματίζονται τὰ, pommier (μηλέα), poirier (ἄπις, ἀπιδιά), grenadier (ροιά, ροδιά), figuier (συκῇ). ἐν γένει τὰ λήγοντα εἰς e ἄφωνον, ἀποβάλλουσι τοῦτο προσλαμβάνοντα τὴν ier κατάληξιν· τὸ δὲ pêche (περτικὸν μῆλον, ροδάκινον), γίνεται pêcheur (περσικὴ μηλέα, ροδακινέα).

Προστιθεμένης δὲ τῆς εἰρημένης ier καταλήξεως εἰς ἄλλα οὐσιαστικὰ σχηματίζονται ἐπίθετα ἐπέχοντα τόπον οὐσιαστικῶν, καὶ ἐμφαίνοντα τὸν ἀσχολούμενον, ἢ ἐργαζόμενον τὸ ὑπὸ τῆς ρίζης σημαίνον· οἷον, jardin (κῆποι), jardinier (κηπουρός), serrure (κλειθρον), serrurier (κλειδουργός) κτλ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν δυνάμεθα εἰς πᾶν οὐσιαστικὸν νὰ προσθέσωμεν τὴν ἀνωτέρω κατάληξιν καὶ νὰ σχηματίσωμεν ἐκ τούτων ἐπίθετα ἢ εὐσιαστικά. Ἐκ τοῦ bois π. χ. (ξύλον), δὲν σχηματίζεται ὁ ξυλουργός boisier, ἀλλὰ charpentier ἐκ τοῦ charpente.

Τὰ δὲ εἰς eur ἐπίθετα σχηματίζονται ἐν γένει ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς μετοχῆς τῆς ἀ. συζυγίας, (σπανιώτερον ἐκ τῶν ἄλλων) καὶ ταῦτα ἐμφαίνουσιν ὁμοίως τὸν ἀσχολούμενον ἢ μετερχόμενον τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος δηλούμενον, ὡς chanteur (ψάλτης), μετοχ. chantant· tailleur (ράπτης ἢ μᾶλλον κόπτης ἐκ τῆς μετοχ. taillant κτλ. (ἴδε ἐπίθ.)).

Προστιθεμένης τῆς iste καταλήξεως εἰς τὸ ληκτ. σύμφ. οὐσιαστικῶν τινῶν σχηματίζονται ὡσαύτως οὐσιαστ. σημαίνοντα τὸν μετερχόμενον τὸ ὑπὸ τῆς λέξεως ταύτης δηλούμενον· οἷον, dent (ὀδούς), dentiste (ὀδοντοίατρος), chimie (χημεία), chimiste (χημικός). Ἐὰν ἡ κατάληξις αὕτη προστεθῇ εἰς κύρια ὀνόμ. τὸ σχηματιζόμενον ἐκ τούτων σημαίνει τὸν ὁμόφρονά ἢ ὁπαδὸν τοῦ κυρίου ὀνόματος εἰς τὸ ὅποιον προσετέθη ἡ κατάληξις, iste· οἷον, les Carlistes (οἱ ὁπαδοὶ ἢ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν μερίδα τοῦ Καρόλου), les Papistes (οἱ Παπισταί), les royalistes (οἱ βασιλόφρονες) κτλ.

Ὡσαύτως ἡ κατάληξις ien προστιθεμένη εἰς οὐσιαστικὰ σχηματίζει ἕτερα ἄλλα ἐμφαίνοντα τὸν ἐπαγγελλόμενον ἢ μετερχόμενον τὸ ὑπὸ τῆς ρίζης δηλούμενον· οἷον, ἐκ τῆς φυσικῆς physique γίνεται

physicien (φυσικός), mathématique, mathématicien (μαθηματικός), histoire (ιστορία), historien (ιστοριογράφος ἢ ιστορικός) κτλ.

Τὰ εἰς aire ἐλήφθησαν ἢ ἐκ τῶν λατινικ. εἰς arius ἢ ἐκ τοῦ ἰταλ. ario· καὶ ὡς ἐκ τούτου παραλήγουσι τὸ αἰ, σημαίνουσι δὲ τὸν ἔχοντα τὴν ιδιότητα τοῦ ὑπὸ τῆς ρίζης δηλουμένου, ἢ τὸν ἀνέχοντα εἰς αὐτό· οἶον, élémentaire (στοιχειώδης), ἰταλικ. elementario, propriétaire (ιδιοκτήτης), ἰταλικ. proprietario· actionnaire (μέτοχος εἰς ἐμπορικὰς ἐταιρίας), azionario κτλ. Παρὰλήγουσιν ὡσαύτως εἰς αἰ πάντα τὰ ἀρσενικὰ οὐσιαστικά εἰς iaire· οἶον, bréviaire (εὐχολόγιον), plagiaire (λογοκλόπος), ἐξαιροῦνται τὰ lierre (κισσός) καὶ cimetière (κοιμητήριον).

Διὰ τῆς εἰς ée ἢ ière καταλήξεως προστιθεμένης εἰς οὐσιαστικά τινα χωρητικότητος σχηματίζονται ἕτερα ἐμφαινόμενα πλήρη τὴν ὑπὸ τῆς ρίζης δηλουμένην χωρητικότητα· οἶον, une cuillerée (ἐν κοχλιάριον πλήρες, μιὰ χουλιариὰ), une poignée (μιὰ δράξ, φουχτιὰ), τὰ τοιαῦτα γράφονται πάντοτε διὰ δύο ée, καὶ εἶναι θηλυκοῦ γένους· ἐκ τοῦ goutte (σταγὼν), γίνεται gouttière (ὄχετος, ὕδρορρόη), ἐκ τοῦ café γίνεται cafetière (καφερρόη) κτλ.

Ἐκ τῶν παρὰγῶγων λέξεων δυνάμεθα, ὡς ἄνωτ. εἴπομεν, νὰ μαντεύσωμεν τὸ ληκτικὸν σύμφ. τῶν πρωτοτύπων, ἐὰν αὗται ἔχωσι τοιοῦτον τι· οἶον, ἐκ τοῦ sujette, muette, complète, ἐννοῶ ὅτι τὸ ἀρσενικὸν sujet, muet, complet, πρέπει ἀναγκαίως νὰ λήγῃ εἰς t, πρὸ δὲ τοῦ t, δὲν δύναται νὰ ᾔῃ ἄλλο φωνῆεν εἰ μὴ τὸ e, διότι τὰ γραφόμενα διὰ τοῦ ait οὐσιαστικά εἶναι ὀλίγιστα, καὶ εἶναι τὰ ἐξῆς· lait (γάλα), souhait (εὐχὴ, ἐπιθυμία), fait (πρᾶγμα ἢ γεγονός), καὶ trait (γραμμὴ, χαρακτήρ)· σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν δύο τούτων τελευταίων σχηματίζονται πλεῖστα σύνθετα· οἶον, forfait (κακούργημα), parfait (τέλειος), portrait (εἰκὼν), distrait (ἀπρόσεκτος) κτλ.

Ἐκ τῶν ῥημάτων τῆς α'. καὶ β'. συζυγίας σχηματίζονται πολλάκις οὐσιαστικά εἰς ment, σημαίνοντα τὸ πρᾶγμα ἢ τὴν πράξιν τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένην· οἶον, ἐκ τοῦ loger, je loge (καταλύω), γίνεται logement (κατάλυμα), isoler, j'isole (μονῶ), isolement (μόνωσις)· juger (κρίνω), jugement (κρίσις). Τὸ δὲ calmant (πραϋντικόν), καίτοι ἐπέχον τόπον οὐσιαστικοῦ, εἶναι κυρίως ἐπίθετον μετοχικόν· ἐκ δὲ τῆς β'. συζυγίας γίνονται οὐσιαστικά εἰς issement καταλήγοντα· οἶον, ἐκ τοῦ affranchir (ἐλευθερώνω), γίνεται affran-

chissement (ἀπελευθέρωσις, χειραφεσία)· applaudir (ἐπευφημῶ), applaudissement (ἐπευφήμησις) κτλ.

Ἐξ ἐπιθέτων, οὐσιαστικῶν ἢ ῥημάτων σχηματίζονται διὰ τῆς ade καταλήξεως, οὐσιαστικά θηλυκὰ σημαίνοντα τὴν τάσιν πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς ῥίξεως δηλούμενον· οἷον, ἐκ τοῦ fanfaron (καυχηματίας), θηλ. fanfaronne, γίνεται οὐσιαστ. ἀφρημένον fanfaronnade (καύχησις, κοίπασμός)· ἐκ τοῦ ῥήματος rebuter (ἀπορρίπτω τι ὑπεροπτικῶς) γίνεται οὐσιαστ. θηλ. rebutade (ἀποσκοραχισμός)· ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ gambe (jambe, σκέλος), γίνεται gambade (κυβίσθημα, πήδημα). Τὰ τοιαῦτα εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἐκφράζονται δι' οὐσιαστικῶν θηλυκῶν ληγόντων εἰς ἰά· οἷον, καυχησιᾶ, ὄρισιᾶ, πήδησιᾶ, ποδαριᾶ κτλ.

Ἡ κατάληξις ie, προστίθεται εἰς ἐπίθετα τινὰ ἢ οὐσιαστικά ἐκφράζουσα ποιότητα ἢ ιδιότητα ἀφρημένως· οἷον, ἐκ τοῦ jaloux (ζηλότυπος), θηλ. jalouse, γίνεται οὐσιαστ. θηλ. ἀφρημένον jalousie ζηλοτυπία· ἀντιστοιχοῦσι τὰ πλεῖστα τούτων πρὸς τὰ ἑλλ. εἰς ἰα· fou (ἀνόητος, τρελλός), θηλ. folle, ἐξ οὗ folie (ἀνοησία)· modeste (μετρίοφρων), modestie (μετριοφροσύνη)· garant (ἐγγυητής), garantie (ἐγγύησις). Τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἔχουσιν ὡσαύτως ὅσα ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς, ἐξ οὐσιαστικῶν θηλ. ληγόντων εἰς ἰα· οἷον, géographie, géométrie, anthologie, géologie κτλ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς πᾶν ἐπίθετον, προστιθεμένης τῆς ie καταλήξεως, σχηματίζονται οὐσιαστικά ἀφρημένα.

Πολλὰ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων σχηματίζονται προσλαμβάνοντα εἰς τὴν τοῦ ἐπιθέτου κατάληξιν τὴν συλλαβὴν ie ἢ ité, ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ e ἄφωνον· οἷον, fidèle (πιστός), fidélité (πίστις)· facile (εύκολος), facilité (εύκολια)· subtile (λεπτόνους), subtilité (λεπτόνοια) κτλ.

Τὰ τοιαῦτα κυρίως παραλαμβάνει ἡ γαλλ. ἐκ τῆς λατ. ἢ ἰταλ. τῆς μὲν πρώτης ἢ κατάληξις εἶναι as, τῆς δὲ δευτέρας à· λατ. libertas, ἰταλ. libertà, generosità, ἐξ οὗ τὰ γαλλ. liberté, générosité.

Ἐκ τῶν εἰς érieur συγκριτικῶν γίνονται ὡσαύτως οὐσιαστικά ἀφρημένα ἀναπληρουμένης τῆς eur καταλήξεως, διὰ τῆς orité· ὡς, supérieur, supériorité (ὑπεροχή)· inférieur, infériorité· ἐκ δὲ τῶν postérieur γίνεται καὶ postériorité (τὸ μεταγενέστερον ἀφρημένως), καὶ postérité (οἱ μεταγενέστεροι). Ταῦτα πάντα ἐκφρά-

ζουσιν ἀφρημένως τὴν ὑπὸ τῶν ἐπιθέτων ἐκφραζομένην ποιότητα ἢ ιδιότητα.

Σχηματίζονται ὡσαύτως πάμπολλα οὐσιαστικά θηλυκά διὰ τῆς *erie* καταλήξεως προσθημένης εἰς ῥήματα ἢ εἰς οὐσιαστικά· ἀντιστοιχοῦσι δὲ τὰ τοιαῦτα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πρὸς τὰ εἰς εἶον περιεκτικὰ ἐμφαίνοντα πληθὺν τῶν ὑπὸ τῆς ῥίζης δηλουμένων· οἶον, *verre* (ὑαλος), *verrerie* (υαλουργεῖον)· *soie* (μέταξα), *soierie* (μεταξοπωλεῖον, μέρος ὅπου ὑπάρχουσι πολλὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα). Ὁμοίως ἐκ τοῦ *argent* (ἄργυρος), *argenter* (ἄργυρῶν), γίνεται *argenterie* (τὸ σύνολον τῶν ἀργυρῶν σκευῶν)· ἐμφαίνουσι πολλάκις τὰ τοιαῦτα οὐσιαστικά τὴν πρᾶξιν ἢ ἐέργειαν τοῦ ὑπὸ τῆς ῥίζης δηλουμένου, σχηματιζόμενα ἐξ ἐπιθέτων· οἶον ἐκ τοῦ *flatter* (κόλαξ), γίνεται *flatterie* (κολακεία)· ἐκ τοῦ *bigot*, θηλ. *bigotte* (εὐλαβής), γίνεται *bigotterie* (εὐλάβεια θρησκευτικῇ [παρὰ τὸ δέον]).

Ἐξ οὐσιαστικῶν θηλυκῶν ληγόντων εἰς *e* ἄφρονον γίνονται πολλάκις ἐπίθετα διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ *e* καὶ τῇ προσλήψει τοῦ *u*, σημαίνοντα ἀφθονίαν τοῦ ὑπὸ τῆς ῥίζης δηλουμένου· οἶον, ἐκ τοῦ *barbe* (γένειον), γίνεται *barbu* (πωγωνίας), ἐκ τοῦ *touffe* (πύκνωμα, φυλλὰς) γίνεται *touffu* (πεπυκνωμένος).

Ἐκ τῶν εἰς *tio* ἢ *ctio* ληγόντων ἀφρημένων οὐσιαστικῶν λατινικῶν γίνονται τὰ εἰς *ion* γαλλικά, τινὰ τῶν ὁποίων ἔχουσι *ct*, τινὰ δὲ *x*, καὶ ἄλλα μόνον *t* πρὸ τῆς *ion* καταλήξεως· καὶ ἔχουσι μὲν τὸ *x* τὰ ἐκ τοῦ *nexion* σύνθετα· οἶον, *connexion*, *annexion* (συνάφεια, προσάρτησις)· καὶ τὰ ἐκ τοῦ *fléchir* παράγωγα, ὡς *réflexion*, *généflexion*· ἔτι δὲ τὸ *fluxion* (φλόγωσις), καὶ *complexion* (ὄργανισμός)· τὰ δὲ λοιπὰ ἔνθα ἀκούεται ἡ φωνὴ *ξιον*, γράφονται διὰ τοῦ *ction*, ὡς *action* (πρᾶξις), *contraction* (συστολή), *perfection* (τελειοποίησις)· ταῦτα πάντα ἐμφαίνουσι τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑπὸ τῆς ῥίζης δηλουμένου.

Ἐκ τῶν κυρίων τοπικῶν ὀνομάτων ληγόντων εἰς *ique*, πάντων θηλυκῶν, σχηματίζονται ἐπίθετα, οὐσιαστικοῦ τόπον ἐπέχοντα, διὰ τῆς ἀποβολῆς τῆς εἰς *ique* καταλήξεως, καὶ τῇ προσλήψει τῆς *cain*, -*e*· οἶον, ἐκ τοῦ *Afrique* (Ἀφρικὴ) γίνεται *Africain* (ὁ Ἀφρικανός), καὶ *Africaine* (ἡ Ἀφρικανή)· *Amérique* (Ἀμερικὴ), *l'Américain* (ὁ Ἀμερικανός). Ὁσαύτως καὶ ἐκ κυρίων ὀνομάτων ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ *Domenicanus*, φέρ' εἰπεῖν, καὶ *Franciscanus*, γίνονται τὰ, *Domé-*

nicain, Franciscain· Monde, Mondain, σημαίνοντα τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸ ὑπὸ τῆς ῥίζης δηλούμενον.

Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς tion ἢ sion, προφερομένων δὲ σιον, τινὰ ἔχουσι t, τινὰ δὲ s, ἢ ss πρὸ τῆς ion καταλήξεως· καὶ ἔχουσι μὲν τὸ s, τὰ ἔχοντα l, n, ἢ r πρὸ τῆς sion καταλήξεως· οἶον, impulsion (ὠθησις), pension (μισθοδοσία), aversion (ἀποστροφή). Ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τοῦ portion καὶ sersion σύνθετα· οἶον, proportion (ἀναλογία), assertion (κατάφασις) κτλ. Γράφονται δὲ διὰ τοῦ ssion, τὰ εἰς es-sion· οἶον, concession (παρχωρήσις), confession (ἐξομολόγησις), τὰ ἐκ τοῦ λατιν. mittere (missio) παραγόμενα· οἶον, mission (ἀποστολή), admission (παραδοχή)· ὁμοίως καὶ τὰ ἐκ τοῦ cussion σύνθετα· οἶον, discussion (φιλονεικία, συζήτησις)· ἐκ τῶν ἐχόντων n πρὸ τῆς sion καταλήξεως, ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τοῦ tendre σύνθ. γραγόμενα διὰ τοῦ ention· οἶον, intention (σκοπὸς), prétention (ἀγάπη), attention (προσοχή), τὰ, mention (μνεῖα), invention καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθ. ἐκ τὸς τοῦ tension, extension (ἔκτασις). Γράφονται ὡσαύτως διὰ τοῦ ssion, τὸ οὐσιαστικὸν passion (πάθος), καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα· τὸ δὲ suspicion (ὑπόνοια), ἐκ τοῦ λατιν. suspicio. Ταῦτα πάντα ἐμφαίνουσι τὴν πρᾶξιν ἢ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑπὸ τῆς ῥίζης σημαυνομένου.

Τὰ ἀρσενικά ἐπίθετα εἰς eur, καὶ τὰ ἀρρηρημένα οὐσιαστικὰ θηλυκά εἰς eur, γράφονται ἄνευ τοῦ e ἄφωνου· οἶον, bienfaiteur (εὐεργέτης), empereur (αὐτοκράτωρ), directeur (διευθυντής) κτλ. la grandeur (τὸ μεγαλεῖον), la splendeur (ἡ λαμπρότης), la fleur (τὸ ἄνθος) κτλ. Τὰ δὲ ἐξῆς οὐσιαστικά, ἔχουσι κατ' ἐξάρεσιν τὸ e ἄφωνον· l'heure (ἡ ὥρα), le beurre (τὸ βούτυρον), la demeure (ἡ κατοικία), le leurre (τὸ δέλεαρ).

Περὶ τῶν εἰς ire ληγόντων ῥημάτων, ἴδε τὰ κατὰ τὴν τετάρτην συζυγίαν σημειωθέντα· πάντα τὰ εἰς ire ἀνήκουσιν εἰς τὴν δ'. συζυγίαν, καὶ ἐπομένως λήγουσιν εἰς e ἄφωνον, ὅταν ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος λήγῃ εἰς isant· οἶον, conduire (ὁδηγῶ), conduisant (ὁδηγῶν). lire (ἀναγινώσκειν), lisant (ἀναγινώσκων)· προσέτι δὲ καὶ τὸ bruire (θορυβεῖν, προξενῶ κρότον), rire, sourire (γελᾶν, μειδιᾶν), maudire (καταρᾶσθαι), frire (τηγανίζειν), καὶ écrire (γράφειν). Πάντα δὲ τὰ λοιπὰ εἰς ir ἀνήκουσιν εἰς τὴν θ'. συζυγίαν, καὶ ἐπομένως γράφονται ἄνευ e εἰς τὴν λήγουσαν.

Τὰ εἰς oir ῥήματα, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν γ'. συζυγίαν, γράφονται

ἀνευ *e* εἰς τὴν λήγουσαν· οἶον, voir, concevoir κτλ. ἐκτός, ὡς ἐσημειώσαμεν εἰς τὰ ῥήματα τῆς συζυγίας ταύτης, τοῦ boire, καὶ τοῦ croire, καὶ τῶν ἐκ τούτων συνθέτων.

Εἰς οἶν καταλήγουσιν ὡσαύτως· πάντα τὰ ἀρσενικὰ οὐσιαστικὰ τὰ σχηματιζόμενα ἐκ μετοχῶν εἰς *ant*· οἶον, ἐκ τοῦ raser (ξυρίζειν), μετοχ. rasant, καὶ οὐσιαστ. rasoir (ξυρὸς, ξυράφιον)· ἐκ τοῦ encenser (θυμιάζειν), encensoir (θυμιατήριον)· ἐκ τοῦ espérer (ἐλπίζειν), espoir (ἐλπίς). Τὸ δὲ dortoir (κοιτῶν μέγας), γίνεται ἐκ τοῦ γ'. προσώπου τοῦ ἐνεστώτος τοῦ dormir, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ λατιν. dormitorium· τὰ δὲ μὴ παραγόμενα ἐκ ῥημάτων, καταλήγουσιν εἰς *e* ἄφωνον· οἶον, l'ivoire (τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν), le réfectoire (τὸ ἐστιάτοριον), armoire (σκευοθήκη), obligatoire (ὑποχρεωτικόν). Ἐξαιροῦνται τὰ: soir (ἑσπέρα), καὶ noir (μέλας).

Τὰ εἰς *ate*, *ite*, *oute*, καὶ *ute*, γράφονται δι' ἐνὸς *t*· οἶον, conduite (διαγωγὴ), rate (σπλῆν), sulfate (χάλκανθος, ἄλας θεϊκοῦ ὀξέος), ὁμοίως καὶ τὰ ἔχοντα τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἐπὶ θ. ὡς ingrate (ἀχάριστος), plate (ὀμαλὸς), le doute (ἡ ἀμφιβολία), route (δρόμος), culbute (κυβίστημα)· ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς ἅτινα γράφονται διὰ δύο *tt*· οἶον, la chatte (ἡ γαλῆ), la datte (φοινίκιον), latte (μικρὰ δοκὸς), natte (ψάθρα), patte (ποῦς, τῶν τετραπόδων γαμφωνύχων καὶ τῶν ἐντόμων)· καθὼς καὶ τὰ εἰς *atter* ῥήματα· οἶον, flatter, gratter, ὁμοίως καὶ τὸ combattre. Ἐκ δὲ τῶν εἰς *itte*, μόνον τὸ ῥῆμα quitter γράφεται διὰ δύο *tt*, καὶ τὸ ἐκ τούτου σύνθετον acquitter (ἀφήνω). Εἰς *outte* καταλήγουσι τὰ: goutte (σταγὼν, ἢ ποδαλγία), butte (βῦψωμα γῆς, σκοπὸς), hutte (καλύβη), lutte (πάλη).

Ὅταν εἰς τὰ ποιωτικὰ ἐπιθετὰ προστεθῇ ἡ κατάληξις *ment*, σχηματίζονται ἐν γένει τὰ ποιωτικὰ ἐπιρρήματα κατὰ τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις.

α'. Ὅταν τὸ ἀρσενικὸν ἐπιθετον λήγῃ εἰς φωνῆεν, τὸ ἐπὶ ῥῆμα σχηματίζεται ἐκ τούτου προσλαμβάνον μόνον τὴν κατάληξιν *ment*· οἶον, hardi (τολμηρὸς), ἐπὶ ῥ. hardiment (τολμηρῶς)· ingénu (ἄφελος), ingénuement (ἄφελῶς)· sage, sagement· fidèle, fidèlement· facile, facilement· sensé, sensément.

ΣΗΜ. Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς *e* ἄφωνον ἀρσενικῶν ἐπιθέτων ἐνίοτε σχηματίζεται τὸ ἐπὶ ῥῆμα διὰ τῆς προσλήψεως τῆς *ment* καταλήξεως, τρέπον τὸ ληκτικὸν *e* ἄφωνον τοῦ ἐπιθέτου εἰς *é* ὀξύτονον· οἶον, conforme (σύμ-

μορφος), conformément (συμμόρφως)· aveugle (τυφλός), aveuglement (τυφλώς)· opiniâtre (πεισματώδης), opiniâtrément (πεισματωδώς). Τὰ τοιαῦτα δύνανται νὰ ὑπαθῶσιν, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν, εἰς τὴν ἐξῆς παρατήρησιν· ὅταν ὑπάρχῃ ῥῆμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου, τὸ ἐπὶ ῥῆμα σχηματίζεται ἐκ τῆς παθης. μετοχῆς, καὶ ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα τῶν τοιούτων ῥημάτων ἀνήκουσιν εἰς τὴν α. συζ. τῆς ὁποίας ἡ παθητικὴ μετοχὴ λήγει εἰς ὁ ζύτονον, τὸ ἐκ ταύτης σχηματιζόμενον ἐπὶ ῥῆμα φυλάττει τὸ ὁ τοῦτο· οἷον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἐπιθέτου conforme, γίνεται ῥῆμα conformer, τοῦ ὁποίου ἡ παθητικὴ μετοχὴ εἶναι conformé, ἐξ ἧς τὸ ἐπὶ ῥῆμα conformément· ὡσαύτως, s'opiniâtrer (μετοχ. opiniâtré, ὅθεν τὸ ἐπὶ. opiniâtrément)· commode, commodément (ἐπειδὴ ὑπάρχει ῥῆμα accommoder)· ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινὰ ἀνωμάλως σχηματιζόμενα· τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐξῆς· ἐκ τοῦ traître (προδότης), γίνεται ἐπὶ ῥῆμα traitreusement, ἐκ τοῦ impuni (ἀτιμώρητος), impunément (ἀτιμωρητεῖ)· énorme (ὑπερμεγέθους), énormément (ὑπερμεγέθως)· καὶ ἐκ τῶν θηλυκῶν ἐπιθέτων obscure, obscurément (σκοτεινῶς), confuse, confusément (συγκεχυμένως)· expresse, expressément (δητῶς)· commune, communément (κοινῶς)· τὰ δὲ précisément (ἀκριβῶς), καὶ profondément (βαθέως), ἔχουσιν ὁμώνυμον ῥῆμα préciser (μετοχ. παθ. précisé· καὶ fonder, μετοχ. fondé).

Β'. Ὅταν τὸ ἀρσενικὸν ἐπιθετον λήγῃ εἰς σύμφωνον, τὸ ποιωτικὸν ἐπὶ ῥῆμα σχηματίζεται ἐκ τοῦ θηλυκοῦ προσλαμβάνον τὴν κατάληξιν ment· οἷον, mutuel (ἀμοιβαῖος), mutuelle (ἀμοιβαία), mutuellement (ἀμοιβαίως)· complet (πλήρης), θηλ. complète, καὶ ἐπὶ ῥῆμα complètement (ἐντελῶς)· heureux, heureuse, heureusement· généreux, généreuse, généreusement· ἐξαιρεῖται τὸ gentil (χαριεῖς), θηλ. gentille (χαρίεσσα), τοῦ ὁποίου τὸ ἐπὶ ῥῆμα εἶναι gentiment (χαριέντως, γλαφυρῶς).

ΣΗΜ. Ἐξαιροῦνται τὰ λήγοντα εἰς ant ἢ ent, δισύλλαβα ἢ ὑπερδισύλλαβα, ἅτινα σχηματίζουν τὸ ἐπὶ ῥῆμα ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ. ἀποβάλλοντα τὸ ληκτικὸν i, τρίποντα τὸ πρὸ αὐτοῦ n εἰς m, καὶ προσλαμβάνοντα τὴν κατάληξιν ment· οἷον. prudent (φρόνιμος), prudemment (φρονιμῶς)· éloquent, éloquemment (εὐγλώττως)· puissant (ἰσχυρὸς), puissamment (ἰσχυρῶς)· constant, constamment (σταθερῶς).

Τὰ δὲ μονοσύλλαβα τούτων σχηματίζουν τὸ ἐπὶ ῥῆμα ἐκ τοῦ θηλ. ἐπιθέτου· οἷον, lent (βραδύς), lente (βραδεία), καὶ lentement (βραδέως)· grand, grande, grandement· εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ τὰ: présent, présente, présentement (ἐπὶ τοῦ παρόντος)· véhément (σφοδρὸς), θηλ. véhémence, καὶ ἐπὶ. véhémentement.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ συνθέσεως λέξεων.

§. 72. Ἡ σύνθεσις τῶν λέξεων εἰς τὴν γαλλικὴν περιορίζεται μᾶλλον εἰς προσάρτησιν ἀκλίτων τινῶν μορίων μονοσυλλάβων, προθέσεων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, αἵτινες αὐξάνουσι ἢ μεταβάλλουσι τὴν πρώτην τῆς κυρίας λέξεως σημασίαν.

"Ὅσον ποικίλη καὶ πλουσία εἶναι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν λέξεων, τοσοῦτον αἱ πλεῖσται τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἐκτὸς τῆς γερμανικῆς, στεροῦνται σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν τοῦ πλεονεκτήματος τούτου, δι' οὗ δύναται καθ' ἑκάστην ἡ γλῶσσα, καθ' ὅσον αἱ γνώσεις καὶ αἱ χρεῖαι τοῦ ἔθνους αὐξάνουσι, νὰ πλάττη καὶ νὰ δημιουργῇ νέας λέξεις πρὸς παράστασιν καὶ ἑκφράσιν τῶν νέων ἰδεῶν.

Εἰς τὴν γαλλικὴν ὀλίγισται εἶναι ἐκεῖναι αἱ λέξεις καθ' ἃς δύο οὐσιαστικά, ἢ ἐπιθέτον μετὰ οὐσιαστικοῦ ἐνωθέν, ἀποτελοῦσιν ἓν μόνον οὐσιαστικόν· ὑπάρχουσι μὲν πολλὰ τοιαῦτα σύνθετα οὐσιαστικά εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη σύνθεσις εἶναι μᾶλλον παράθεσις, καθ' ἣν αἱ παρατιθέμεναι λέξεις συνάπτονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου — χωρὶς νὰ συγχωνευθῶσι διὰ τῆς συγκράσεως τῆς ληγούσης τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἀρκτηκῆς συλλαβῆς τῆς ἄλλης, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὴν ἑλληνικὴν· οἶον, νεογόνν, γαλλιστί nouveau-né· πρόδρομος, avant-coureur (précurseur)· ἀριστοῦργημα chef-d'œuvre κτλ.

Ἡ γενικωτέρα σύνθεσις εἰς τὴν γαλλικὴν εἶναι ἡ τῶν προθέσεων, ἢ ἄλλων τινῶν μορίων, μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, μετὰ τῶν ῥημάτων, καὶ ἐπιθέτων· ἐν γένει δὲ τὰ μόρια ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς·

Ab (ἀπό)	É (ex, ἐκ)
Ad (εἰς)	En (ἐν)
Circon (circum) περί	Entre (μεταξύ)
Con (cum) σύν	For(s) (ἐκτός)
Contre (κατά)	In (im) (ἂ ἢ ἐν)
Dé, dès (α στερητικόν)	Inter (μεταξύ)
Dis (δυσ ἢ δις)	Intro (ἐντός)

Ob (ἀντί, ἡ κατά)	Sous (ὑπό)
Outre (ὑπέρ, ὑπερβολή)	Sub (ὑπό)
Par (διά)	Sur (ἐπί)
Per (διά)	Tra (ἀνά, ἡ μετά)
Pour (διά)	Trans (ἡ, μετά)
• Pré (πρό)	Ultra (πέραν, ὑπέρ τὸ δέον)
Re (ἀνά)	Vice (ἀντί, εἰς τόπον)

Ἡ πρόθεσις à, ἥτις ἐλήφθη ἐκ τῆς λατινικῆς ad, φυλάττει τὴν βαρεῖαν ὅσakis προτάττεται τοῦ οὐσιαστικοῦ, τοῦ ἐπιθέτου, ἢ τοῦ ῥήματος, μὴ ἀποτελοῦσα μετ' αὐτοῦ μίαν μόνην λέξιν, ὡς εἶδομεν εἰς τὸ περὶ προθέσεων· ἐνουμένη δὲ μετ' ἄλλων λέξεων ἀποβάλλει τὸν τόνον, καὶ μεταδίδει εἰς τὰς λέξεις, μετὰ τῶν ὁποίων συνδέεται, μέρος τῆς σημασίας τῆς, ἐνισχύουσα συνάμα τὴν τῶν ἄλλων. Πολλὰκις μάλιστα παράγωγοι τινὲς λέξεις δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἄνευ τῆς προθέσεως ταύτης· οἷον, ἐκ τοῦ guerre (πόλεμος), γίνεται ῥῆμα aguerrire (γυμνάζω εἰς πόλεμον)· ἐκ τοῦ néant (μηδένεια, μὴ ὄν), γίνεται διὰ τῆς προθέσεως à, τὸ ῥῆμα anéantir (μηδενίζω), ἐνῶ guerrire καὶ néantir ἄνευ τῆς προθέσεως à δὲν εἶναι ἐν χρήσει. Ἀπεσπασμένη οὖσα ἡ πρόθεσις ab ἢ ad, δὲν ἀπαντᾷται εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' ἐν τῇ συνθέσει αὐτῆς ἐνίοτε φυλάττει τὰ σύμφωνα ταῦτα· οἷον, user (χρῶμαι), abuser (καταχρῶμαι)· mettre (τίθῃμι), admettre (παραδέχομαι) κτλ. ἄλλοτε ἐξομοιοῖ τὰ ληκτικά ταῦτα σύμφωνα πρὸς τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον τῆς λέξεως μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται· οἷον, ἐκ τοῦ grave (βαρὺς, σοβαρὸς), γίνεται ῥῆμα aggraver (ἐπιβαρύνω) ἐκ τοῦ adgraver· ὁμοίως ἐκ τοῦ lier (δέω, δένω), γίνεται μετὰ τῆς προθέσεως ad, allier (συνδέω) ἀντὶ adlier κτλ.

Αἱ πρόθεσις ad ἢ ab ἀποβάλλουσι κατὰ τὴν σύνθεσιν των τὰ σύμφωνα ταῦτα πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ b λέξεων· οἷον, baisser (χαμηλώνω), abaisser (καθίῃμι, ταπεινώνω)· battre (κτυπῶ), abattre (καταβάλλω) κτλ. αἱ μόναι λέξεις αἵτινες γράφονται διὰ δύο bb εἶναι πρῶτον abbé (ἀββᾶς) πατὴρ, ἀρχιεμανδρίτης, ἡγούμενος μοναστηρίου, καὶ τὰ ἐκ τῆς λέξεως ταύτης παραγόμενα· abbaye (μοναστήριον, ἡγουμενεῖον), abbatial, ἐπίθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν abbaye κτλ. Εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως ἀπαντᾷται τὸ b διπλοῦν εἰς τὰς

ἐξῆς· sabbat (σάββατον, θόρυβος), gibbeux (κυρτός, καμπούρης) καὶ τὰ παραγόμενα αὐτῆς· ὁμοίως Rabbin (ράββινος, ἱερεὺς Ἰουδαῖος).

Ἡ ad πρόθεσις ἐπισυναπτομένη εἰς λέξιν ἀρχομένην ἀπὸ e, ἐξομοιοῖ τὸ ληκτικὸν αὐτῆς σύμφωναν πρὸς τὸ ἀρκτικὸν e τῆς ἐτέρας μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται·

ἀ. Ὅταν μετὰ τὸ e ἀκολουθῇ ἀμέσως φωνῆεν· οἶον, courir (τρέχω), accourir (προστρέχω)· accélérer (ἐπιταχύνω) ἐκ τοῦ λατ. celer, celeris (χείλης, -ητος, ταχύς).

β.) Ὅταν μετὰ τὸ e ἀκολουθῇ l ἢ r, δηλ. ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου· οἶον, acclamation (προσφώνησις, ἐπευφήμησις), accréditer, ἐκ τοῦ crédit, πίστωσης, πίστις· (ἀλλὰ πρὸ τοῦ m ἢ n δὲν ἀπαντᾶται τὸ e).

Ἡ ad συντεθεῖσα μετὰ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ d, φυλάττει τὸ ληκτικὸν αὐτῆς σύμφωναν d, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει εἰς δύο μόνον λέξεις καὶ εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν παραγομένας· addition (πρόσθεσις), additionnel (προσθετός), καὶ adducteur (προσαγωγεὺς)· αἱ δὲ λοιπαὶ λέξεις αἱ ἀρχόμεναι ἀπὸ ad γράφονται δι' ἑνὸς μόνου d. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως τὸ d διπλασιάζεται εἰς τὴν λέξιν reddition, παράδοσις (φρουρίου), καὶ quiddité (ἡ ὑπόστασις) τὸ εἶναι ἐκάστου πράγματος (quid).

Πρὸ τῶν ἀπὸ f ἀρχομένων λέξεων ἐπομένου φωνήεντος, l, ἢ r, ἡ πρόθεσις ad ἐξομοιοῖ τὸ σύμφωναν αὐτῆς πρὸς τὸ ἀρκτικὸν τῆς ἐτέρας· οἶον, affable (εὐπροσήγορος), affluer (συρρέω), affronter (περιφρονῶ) κτλ.

Πρὸ τῶν ἀπὸ g ἀρχομένων τὸ d τῆς προθέσεως ad τρέπεται εἰς g εἰς μόνας τὰς ἐξῆς λέξεις· καὶ εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν παραγομένας· agglomérer (συναθροίζω, συσσωρεύω), agglutiner (συνάπτω, συγκολῶ), καὶ aggraver (ἐπιβαρύνω). Διπλασιάζεται δὲ εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως, suggérer (ὑπαγορεύω).

Τὸ d τῆς προθέσεως ad μένει ἀμετάτρεπτον πρὸ τῶν ἀπὸ τοῦ j ἀρχομένων· οἶον, adjectif (ἐπίθετον), adjacent (παρακείμενος), adjuger (ἐπιδικάζω) κτλ.

Εἰς τὰ ἀπὸ l ἀρχόμενα τρέπεται τὸ d εἰς l· οἶον, allaiter (γαλακτοτροφῶ), alléger (ἐλαφρύνω), alleguer (ἐπιφέρω, προβάλλω), allegresse (εὐφροσύνη) κτλ. ἐξαιροῦνται κυρίως τὰ· aligner (κατατάττω εἰς γραμμὴν), alourdir (βαρύνω) καὶ τὰ ἐκ τούτων παραγόμενα·

τὰ δὲ λοιπὰ τὰ ὁποῖα ἀναφέρουσι γραμματικάι τινές, οἷον *alentour*, *alerte*, *alibi* κτλ. δὲν εἶναι σύνθετα ἐκ τῆς προθέσεως *ad*.

Τὸ *d* πρὸ τῶν ἀπὸ τοῦ *m* ἀρχομένων μένει ἀμετάτρεπτον· οἷον, *admettre* (παραδέχομαι), *administrer* (διοικῶ). Πλεῖσται δὲ λέξεις ἀρχόμεναι ἀπὸ *am*, γράφονται δι' ἐνὸς καὶ ὀλίγισται διὰ δύο *mm* ὅταν ἔπηται φωνῆεν, ἀλλ' ἔχουσιν ἄλλην παραγωγὴν· αἱ τελευταῖαι μάλιστα ἔλκουσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐκ τῆς ἑλλην. λέξεως ἄμμος· οἷον, *ammodyte* (ἀμμοδότης), *ammoniaque* κτλ.

Πρὸ τῶν ἀπὸ *n* ἀρχομένων ἐπομένου φωνήεντος τὸ *d* τῆς προθέσεως τρέπεται εἰς *n*· οἷον, *annoncer* (ἀναγγέλλω), *annoter* (σημειῶνω) κτλ. ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς· *adnasal* (ἐπιρρίνιος), *adnée* (πρόσφυτος), *adnexion* (πρόσδεσις).

Τὸ *d* τῆς εἰρημένης προθέσεως τρέπεται εἰς *p* κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ἀπὸ τοῦ συμφώνου τούτου ἀρχομένων λέξεων· οἷον, *apparaître* (ἐμφανίζομαι), *appartenir* (ἀνήκω), *appas* (θέλγητρον) κτλ. ἐξαιροῦνται δὲ αἱ ἐξῆς αἵτινες, καίτοι σύνθετοι ἐκ τῆς *ad* προθέσεως, ἀποβάλλουσι τὸ *d*· *apaiser* (πραϋνῶ), *apercevoir* (διακρίνω, βλέπω), *apetisser* (ἐλαττώνω), *aplanir* (ἐξομαλύνω), *aplatir* (πλατύνω), καὶ τὰ παράγωγα ἐκ τούτων· τὰ ἄλλα ὅσα γραμματικάι τινες σημειώουσιν ὡς ἐξαιρέσεις εἶναι κυρίως ἀπλᾶ καὶ οὐχὶ σύνθετα ἐκ τῆς *ad* προθέσεως, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἑλληνικά· τοιαῦτα εἶναι τὰ· *apoplexie*, *apologie*, *apôtre* (ἀπόστολος) κτλ.

Συντιθεμένη μετὰ τῶν ἀπὸ *r* ἀρχομένων λέξεων ἡ πρόθεσις *ad*, τρέπει τὸ *d* εἰς *r*· οἷον, *arranger*, κατατάττω (*ad-ranger*)· *arrêter*, παύω (*ad* καὶ *rester*)· *arriver*, φθάνω (*ad* καὶ *river*) κτλ. Αἱ δὲ ἀπὸ *adr* ἀρχόμεναι λέξεις εἶναι ὀλίγισται, κυρίως ἡ λέξις *adresse* (ἐπιδεξιότης, ἢ διεύθυνσις) καὶ τὰ παραγόμενα *adresser* κτλ. ὁμοίως καὶ *adroit* (ἐπιδεξιός)· ἐπίσης σπάνιαι καὶ αἱ ἀπὸ *ard* ἀρχόμεναι λέξεις, τῶν ὁποίων αἱ κοινότεραι εἶναι αἱ ἐκ τοῦ λατινικ. *ardere* (φλέγω, καίω), παραγόμεναι· οἷον, *ardent* (διάπυρος), *ardeur*, *ardement* *ardillon* κτλ. (ἄρδης, -εως, ἦ)· *ardoise* (σχιστολίθος), καὶ *ardu*, -ue (ἀπόκρημνος, τραχύς).

Ὅμοιως πρὸ τῶν ἀπὸ *s* ἀρχομένων ἡ πρόθ. *ad* τρέπει τὸ σύμφ. αὐτῆς εἰς *s*, ὅταν τοῦτο προηγῇται φων. οἷον, *assaillir* (ἐφορμῶ), ἐκ τοῦ *ad* καὶ *salire*· *asseoir* (κάθηναι) *ad-sedeo* κτλ. τὸ *d* δὲν ἀπαντᾷται πρὸ τοῦ *s* εἰς γαλλ. λέξεις· καὶ ἀντιστρόφως τὸ *s* δὲν προηγεῖται ἀμέσως τοῦ *d*.

Τρέπεται ὡσαύτως τὸ d τῆς προθέσεως ad εἰς t πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ t ἐπομένου φωνήεντος, ἢ r· οἶον, *attendant* (συνεχῆς), *ad* καὶ *tenant*· *attendre* (περιμένω), *ad-tendere*· *attribuer* (ἀποδίδω), *ad* καὶ *tribuere* κτλ. Οὔτε τὸ d ἀπαντᾶται πρὸ τοῦ t, οὔτε τὸ t πρὸ τοῦ d.

Ἡ ad πρόθεσις φυλάττει τὸ d πρὸ τῶν ἐξῆς ἀρχομένων ἀπὸ v· *advenir* (ἀποβαίνει) ῥῆμα τριτοπρόσωπον· *adventice* (τυχαῖος, -α, -ον)· *adverbe* (ἐπίρρημα)· *adversaire* (ἐναντίος) καὶ τὰ παραγόμενα τούτων. Πρὸ δὲ τῶν λοιπῶν, τῶν ἀπὸ τοῦ γράμματος τούτου ἀρχομένων λέξεων, τὸ d τῆς προθέσεως ἀποβάλλεται· οἶον, *avénement* (ἐνθρονισμός), *avertir* (γνωστοποιῶ).

Ἡ ab πρόθεσις μεμονωμένη ἢ ἀποκεχωρισμένη ἄλλης λέξεως δὲν ἀπαντᾶται, συντεθειμένη δὲ μετ' ἄλλης, ὅτε μὲν τηρεῖ, ὅτε δὲ ἀποβάλλει τὸ b. Πρὸ τῶν ἀπὸ b ἀρχομένων εἵπομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προθέσεως ad.

Τὸ b ἀπαντᾶται πρὸ τοῦ c εἰς μόνην τὴν λέξιν *abcès* (ἀπόστημα) καὶ εἰς τὰς παραγομένας ἐξ αὐτῆς· οἶον, *abcéder* κτλ. ἐκ τοῦ λατιν. *abcedere* (*ab-cedere*).

Τὸ b πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ d διατηρεῖται κατὰ τὴν σύνθεσιν εἰς τὰς λέξεις· *abdiquer* (παραιτοῦμαι τοῦ θρόνου), *abdomen* (ὕπογάστριον), *abducteur* (ὁ ἀπαγωγὸς [μῦς]), καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τούτων.

Πρὸ τῶν j, l, n, καὶ r, φυλάττεται τὸ b τῆς προθέσεως ab, κατὰ τὴν σύνθεσιν αὐτῆς· οἶον, *abject* (ταπεινός), *abjurer* (ἀπομνύω), *ab-latif* (ἀφαιρετικὴ), *ablactation* (ἀπογαλακτισίς), *ablution* (ἀπόμυξις, ἀπόλουσις), *abrogation* (ἀκύρωσις) καὶ τὰ παραγόμενα. Τὰ δὲ ἐκ τοῦ arr γραφόμενα εἶναι σύνθετα ἐκ τῆς ad προθ. (ἴδε ἄνωτέρω),

Ὅμοίως συντιθεμένη ἢ πρόθεσις ab μετὰ τῶν ἀπὸ s ἀρχομένων φυλάττει τὸ b· οἶον, *absoudre* (ἀπολύω), ἐκ τοῦ ab καὶ *soudre* (*solvere*), *absent* (ἀπών), *ab-esse*· *absurde* (ἄλογον, παράλογον), καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τούτων.

Circon (περί, τριγύρω), λατιν. πρόθεσις *circum*· συνδεομένη μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου, ὅτε μὲν φυλάττει τὸ n, ὅτε δὲ τὸ μεταβάλλει εἰς m, ἢ r. Τὸ φυλάττει πρὸ τῶν ἀπὸ c, f, l, s, καὶ v· οἶον, *circoncire* (περιτέμνω), *circonférence* (περιφέρεια), *circonflexe* (περισπωμένη), *circonlocution* (περίφρασις), *circonscrire* (περιγράφω), *circonstance* (περίστασις), *circonvolution* (περιστροφή, ἐλιγ-

ῥος). Πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ p ἀρχομένων τὸ n τρέπεται εἰς m· οἶον, circumpolaire, ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη λέξις ἣτις ἀπαντᾷται ἀρχομένη ἀπὸ p καὶ σύνθετος ἐκ τοῦ circon· τὸ δὲ n τρέπεται εἰς m ὡς θε-
λομέν ἰδεῖ κατωτέρω εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς προθέσεως con (cum) με-
τὰ, καὶ τῆς in (ἐν).

Con (λατ. cum) σύν· μεμονωμένη δὲν ἀπαντᾷται ἡ πρόθεσις αὕτη, συνδεομένη δὲ μετὰ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων λέξεων, ὅτε μὲν τρέπει τὸ ληκτικὸν αὐτῆς n εἰς m, ὅτε δὲ τὸ ἑξομοιοῖ πρὸς τὸ ἀρ-
κτικὸν γράμμα τῆς λέξεως μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται, καὶ ἄλλοτε πάλιν τὸ διατηρεῖ ἀμετάβλητον.

Πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ b ἢ p τρέπεται εἰς m· οἶον, combattre (μάχομαι), combiner (συνδυάζω), composer (συντίθημι), compas-
sion (συμπάθεια). Τὸ n δὲν ἀπαντᾷται πρὸ τοῦ b, οὔτε πρὸ τοῦ p, ὡς εἰς τὴν ἑλληνικὴν· ἐξαίρουνται αἱ λέξεις: bonbons (ζαχαρόπηκτα, κουφέττα) καὶ τὰ παραγόμενα bonbonnière· ὁμοίως καὶ embonpoint (εὐτραφία), ἀμφοτέρω σύνθετα ἐκ τοῦ bon, τὸ δὲ embonpoint τρι-
σύνθετον, ἐκ τῆς en (in) προθέσεως, τοῦ bon, καὶ point.

Τὸ n τῆς εἰρημένης προθέσεως δὲν μεταβάλλεται πρὸ τῶν ἀπὸ c, d, f, g, j, n, q, s, t, καὶ v· οἶον, concourir (συντρέχω), conduire (ὁδηγῶ), conférence (συζήτησις), congratuler (συγχαίρω), conjurer (συνομνύω), conjecture (εἰκασία), connexion (σύνδεσις), connivence (συννερόσις), conquérant (κατακτητὸς), consacrer (καθιερώω), con-
soler (παρηγορῶ), construire (οἰκοδομῶ, κτίζω), contemporain (σύγ-
χρονος), contact (συνεπαφή), contrat (συμβόλαιον, συμφωνητικόν), convenance (τὸ εὐπρεπές), convenir (συμφωνῶ)· εὐρίσκεται καὶ πρὸ τοῦ z εἰς τὴν λέξιν conzéléateur (σύζηλος, συζηλωτῆς) κτλ.

Τρέπεται δὲ εἰς l καὶ εἰς r πρὸ τῶν ἀπὸ τῶν συμφώνων τούτων ἀρχομένων λέξεων· οἶον, collaborateur (συνεργάτης), collection (συλ-
λογὴ) κτλ. correspondance (ἀνταπόκρισις), corrélatif (συσχετικὸς).

Contre (ἐναντίον), πρόθεσις ληφθεῖσα ἐκ τῆς λατινικῆς contra· φυλάττει καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν· οἶον, contrecarrer (ἀντιτείνω), contre-balancer (ἀντισταθμίζω), contre-
coup (ἀντίκρουσις)· μετὰ τοῦ οὐσιαστ. amiral (ναύαρχος), ἐμφαίνον-
τος βαθμὸν ἀξιώματος, σημαίνει τὸν τρίτον ναυτικὸν ἀξιώματικὸν μετὰ τὸν ναύαρχον, καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον ἀνθ'· ὅθεν, Contre-amiral εἶναι κυρίως ἀνθυποναύαρχος, διότι ὁ ἀμέσως δεύτερος

βαθμὸς ἐκφράζεται εἰς τὰ ἐμφαίνοντα βαθμὸν τινα οὐσιαστικὰ διὰ τοῦ μορίου *vice*, μετὰ τοῦ ὁποίου συνάπτεται τὸ οὐσιαστικόν· οἷον, *vice amiral* (ἀντιναύαρχος), *vice-rois* (ἀντ. βασιλεῖς), *vice président* ἀντιπρόεδρος κτλ. ἴδε τὸ μόριον τοῦτο, *Vice*. Τὰ ταιαῦτα σύνθετα ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ *contre* καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὴν ἐνωτικὴν γραμμὴν.

Ἡ πρόθεσις αὕτη οὔτε ἀποστρέφει οὔτε ἀποβάλλει τὸ ε ἄφω-
νον· ἀπαντᾷται δὲ ἐνίοτε, *contra*, κατὰ τὴν σύνθεσιν αὐτῆς· οἷον, *contravention* (παράβασις, παρανομία). Πολλὰ ῥήματα ἐνώνονται ἐντε-
λῶς μετὰ τῆς προθέσεως *contre*· οἷον, *contredire* (ἀντιλέγω), *contrefaire* (παραποιῶ, μιμοῦμαι), *contrevenir* (παραβαίνω) κτλ. ἄλλα δὲ πάλιν χωρίζονται τῆς προθέσεως διὰ τῆς ἐνωτικῆς γραμμῆς· οἷον, *contre-marquer* (προσεπισφραγίζω), *contre-sommer* (ἀντικλητεύω).

Dé ἢ *dés*, μόριον στερητικόν καὶ ἀχώριστον· συνδεόμενον μετὰ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἢ *h* δασεῶς ἀρχομένων λέξεων φυλάττει τὸ ε· οἷον, *couvrir* (καλύπτω), *découvrir* (ἀνακαλύπτω)· *embarquer* (ἐπιβιβάζω εἰς πλοῖον), *débarquer* (ἀποβιβάζω). Πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἢ *h* ἀφώνου ἀρχομένων, τὸ *dé* προσλαμβάνει, χάριν εὐφωνίας, τὸ *s* γινόμενον *dés*· οἷον, *abuser* (καταχρῶμαι, ἀπατῶ), *désabuser* (ἐξάγω τῆς ἀπάτης)· *s'habiller* (ἐνδύομαι), *se désabiller* (ἐκδύομαι) κτλ. Ἐνίοτε τὸ μόριον τοῦτο ἀντὶ ν' ἀφαιρέσῃ προσθέτει μᾶλλον εἰς τὴν σημασίαν τῆς κυρίας λέξεως μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται· οἷον, *peindre* (χρωματίζω, ζωγραφῶ), *dépeindre* (εἰκονίζω, παριστῶ διὰ λόγου, περιγράφω)· *poser* (τίθῃμι), *déposer* (ἀποτίθῃμι, καταθέτω)· *signer* (ὑπογράφω), *désigner* (προσδιορίζω)· ἀλλ' ἡ χρῆσις τοῦ μορίου τούτου ὡς προσθετικοῦ εἶναι σπανία.

Dis (ἐκ τοῦ ἑλλην. *δις*, ἀλλὰ μὲ διάφορον σημασίαν)· εὐρίσκεται πάντοτε ἐν συνθέσει μετ' ἄλλων λέξεων, τῶν ὁποίων συνήθως ἐλαττώνει ἢ ἀφαιρεῖ τὴν κυρίαν σημασίαν· οἷον, *grâce* (χάρις), *disgrâce* (δυστυχία)· *proportion* (ἀναλογία), *disproportion* (δυσαναλογία)· ἐνίοτε δὲ αὐξάνει τὴν σημασίαν τῆς ἀπλῆς λέξεως· οἷον, *semer* (σπείρω), *disséminer* (διασπείρω)· *simuler* (προσποιοῦμαι), *dissimuler* (ὑποκρύπτω) κτλ.

Πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ *f* τὸ *s* τρέπεται εἰς *f*· οἷον, *facile* (εὐκολος), *difficile* (δύσκολος)· ἐκ τοῦ *forme* (σχῆμα), γίνεται *difforme* (δύσμορφος) κτλ. Εἰς δὲ τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ληφθείσας λέξεις,

τὸ dis φυλάττει τὴν σημασίαν τοῦ ἑλλήν. δις (δύω)· οἶον, dissyllabe (δισύλλαβος), distique (δίστιχος, ἐκ δύο στίχων). /

É, es, ex, πρόθεσις ληφθεῖσα ἐκ τῆς λατινικῆς. Τὸ μόριον τοῦτο συναπτόμενον μετ' ἄλλων λέξεων, μεταδίδει εἰς αὐτάς τὴν ἰδέαν τῆς ἐξαγωγῆς, ἢ τῆς ἀφαιρέσεως· οἶον, cosse (λοβός, λέπος) λέγεται τὸ περικάλυμμα τῶν ὀσπρίων, écosser (ἐκλειπίζω)· nerfs (νεῦρα), élever (ἐκνευρίζω), effacer κτλ. ἐνίοτε ἐπαυξάνει τὴν σημασίαν τῆς λέξεως μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται· οἶον, mouvoir (κινῶ), émouvoir (συγκινῶ).

Τὸ x μένει ἀμετάβλητον πρὸ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἀπὸ h ἀρχομένων λέξεων· οἶον, exalter (ἐξυψώω, ἀνυψώνω), exaspérer (ἐξαγριαίνω), exhumer (ἐξορύσσω), exhaler (ἐξατμίζω) κτλ. Διατηρεῖται ὡσαύτως τὸ x πρὸ τοῦ c ἐπομένου φωνήεντος, l, ἢ r, καὶ πρὸ τοῦ p, st, ἢ str· οἶον, excepter (ἐξαίρω), exclamation (ἐκφώνησις), exclusion (ἀποκλείω), excrétion (ἐκκρίσις), excroissance (ἐνσάρκωσις), expérience (πεῖρα), extension (ἐκτασις), extraordinaire (ἐκτακτός) κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς τινὰς τῶν ἀπὸ c ἀρχομένων λέξεων, τὸ x ἀποβάλλεται ὁλοτελῶς, ὥς τὸ ἀνωτέρω écosser, écorner κτλ. εἰς τινὰς δὲ τρέπεται εἰς s· οἶον, escompter.

Πρὸ τοῦ d καὶ m ἀποβάλλεται ἐντελῶς· οἶον, édentier (ἐκβάλλω τοὺς ὀδόντας, ἀποδοντίζω), émettre (ἀποβάλλω), σύμθετα ἀμφοτέρω ἐκ τῆς ex προθ. καὶ τῶν ῥημάτων denter (τὸ ὁποῖον εἶναι ἄχρηστον), καὶ mettre (τίθημι). Δὲν πρέπει δὲ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἀρκτικόν e μιᾶς γαλλικῆς λέξεως εἶναι πάντοτε ἡ λατινικὴ πρόθεσις ex, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου σημαίνει πάντοτε στέρησιν. Πολλάκις τὸ ἀρκτικόν, εἰ εἶναι ἀπλὴ προσθήκη τῆς γαλλικῆς πρὸς εὐφρανίαν· οἶον ἐκ τοῦ λατινικοῦ studium ἐσχημάτισαν οἱ Γάλλοι κατ' ἀρχὰς estude (σπουδὴ), ὅπερ καὶ ἔγραφον διὰ τοῦ s· καὶ ἐκ τοῦ stabilire, établir (ἐγκαθίστημι)· μετὰ ταῦτα ἀπέβαλον τὸ s ἐκ τούτων καὶ ἄλλων ὁμοίων, γράφοντες, étude, étudier κτλ.

Ἡ ex πρόθεσις προτάσσεται ἐνίοτε οὐσιαστικῶν ἐμφαινόντων τάξιν ἢ βαθμὸν τινα κοινωνικόν, ἀλλ' ἡ ἔνωσις αὕτη εἶναι μᾶλλον παρένθεσις ἢ σύνθεσις, διότι ἡ πρόθεσις καὶ τὸ οὐσιαστικόν ἔχουσι τὴν ἐνωτικὴν γραμμὴν μεταξύ των, ἀντιστοιχεῖ δὲ τότε ἡ πρόθεσις πρὸς τὸ ἑλληνικόν ἐπίρρημα, πρῶν· οἶον, l'ex-ministre (ὁ πρῶν ὑπουργός),

l'ex-propriétaire (ὁ πρώην ἰδιοκτῆτης), *l'ex-chancelier* (ὁ πρώην σφραγιδοφύλαξ) κτλ.

En. Ἡ πρόθεσις *en* (ἐν) συντιθεμένη μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος φυλάττει τὸ *n* ἀμετάβλητον ὡς ἡ ἐλληνικὴ, ἐξ ἧς ἐλήφθη (λατιν. καὶ ἰταλ. *in*). σημαίνει κυρίως τὸ ἐντός· ἐπαυξάνει δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται, ὡς *enivrer* (μεθύσκει)· *s'enorgueillir* (ἐπαίρομαι, ὑπερφηναύομαι), *encaisser* (ἐμβάλλω εἰς κιβώτιον), *enrichir* (πλουτίζω) κτλ.

Τὸ *n* τῆς προθέσεως ταύτης τρέπεται εἰς *m* μόνον πρὸ τοῦ *b*, *p*, καὶ *m*, ὡς *embellir* (καθωραϊζω), *empoigner emmener* (ἀπάγω), (δράττω), *emporter* (ἀπάγω) κτλ. ἐξαιρεῖται, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν, τὸ, *n*, τῶν λέξεων *bonbons*, καὶ *enbonpoint*. πρὸ δὲ τῶν λοιπῶν συμφώνων φυλάττεται· οἶον, *enfouir* (κατορύττω), *engloutir* (κχταπίνω) κτλ.

Entre (μεταξύ)· ἴδε περὶ τοῦτου τὰς προθέσεις. Ἐν συνθέσει ἡ πρόθ. *entre*, εὐρίσκεται καὶ μετὰ οὗτ. καὶ ῥημάτων· πρὸ φωνήεντος ἀποστρέφει τὸ ληκτικὸν αὐτῆς *e*, καὶ συνήθως ἐλαττώνει τὴν σημασίαν τοῦ ῥήματος· οἶον, *entr'ouvrir la porte*, ὑπανοίγω (ἀκροανοίγω) τὴν θύραν. Εἰς τὰ μέσα ῥήματα σημαίνει ἀμοιβαιότητα πράξεως μεταξὺ τῶν προσώπων· οἶον, *s'entr'aider*, συμβοηθεῖν ἀλλήλοις· *les bons voisins s'entr'aident*, οἱ καλοὶ γείτονες βοηθοῦσιν ἀλλήλοις (βοηθοῦνται μεταξὺ τῶν). Εἰς τινὰς συνθέσεις ἡ πρόθεσις *entre* συνδέεται μετὰ τοῦ ῥήματος διὰ τῆς ἐνωτικῆς γραμμῆς· οἶον, *entre-bailler* (συνώνυμον τοῦ *s'entr'ouvrir*), *entre-choquer*, συγκρούεσθαι ἀλλήλοις κτλ. Εἰς ἄλλας πάλιν ἐνώνεται ἐντελῶς μετ' αὐτῶν ἀποτελοῦσα μίαν μόνην λέξιν ἄνευ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου· οἶον, *entrelacer* (συμπλέκω), *s'entremettre* (μεσιτεύω, ἐμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ δύο).

For (ἐκ τοῦ λατιν. *foris*, θύρα), ἔξω, ἐκτός. Τὸ μόριον τοῦτο σημαίνει κυρίως ὑπέρβασιν, προσθίεται εἰς τὴν λέξιν, μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται (καίτοι ὀλίγαι αἱ τοιαῦται) ὑπερβολήν, πέραν τοῦ δέοντος· οἶον, *forfaire* (παρανομῶ), *forfanterie* (ἀλαζονεία), *forjeter* (ἐξέχω, παρεξέρχομαι τῆς γρχμῆς), καὶ *forlancer*, ἐξίστημι, ἐξελαύνω (ἐλαφον), καὶ τὰ παραγόμενα. Αὗται εἶναι αἱ μόναι λέξεις μετὰ τῶν ὁποίων ἀπαντᾶται ἐν συνθέσει.

In (ἐν)· ἡ πρόθεσις αὕτη συντιθεμένη μετ' ἄλλης λέξεως, ὅτε μὲν χρησιμεύει ὡς στερητικὸν μόριον, ἀφαιροῦν ἅπασαν τὴν σημασίαν

τῆς λέξεως, οἷον puissant (ἰσχυρὸς), impuissant (ἀνίσχυρος)· accessible (προσιτὸς), inaccessible (ἀπρόσιτος)· ὅτε δὲ ἐπαυξάνει τὴν σημασίαν τῶν λέξεων, (τῶν ὁποίων αἱ πλεῖσται εἰσὶν ἄχρηστοι ἄνευ τοῦ μορίου τούτου)· οἷον, indiquer (δεικνύω), ἐκ τοῦ in καὶ τοῦ ἀχρήστου diquer (δέκω, δείκω, δείκνω κτλ.)· inciser (ἐντέμνω), ἐκ τῆς in καὶ τοῦ ἀχρήστου ciser (cidere), né (γεννημένος), inné (ἐμφυτος).

Τὸ ληκτικὸν n τῆς προθέσεως ταύτης τρέπεται εἰς m, πρὸ τοῦ b, m, καὶ p· οἷον, imberbe (ἀγένειος), imbiber (διαθρέχω), impulsion (ὠθησις), immortel (ἀθάνατος), immédiatement (ἀμέσως). Πρὸ τοῦ l τρέπεται εἰς αὐτὸ τοῦτο· οἷον, illustre (ἐνδοξος), illumination (φωταγωγία) κτλ. πρὸ δὲ τῶν λοιπῶν μένει ἄτρεπτον.

Inter, λατινικὴ πρόθεσις (μεταξύ) ταῦτ' ἂν ὀνόμαζον entre· συντίθεται ἀμετατρέπτως μετ' ἄλλων λέξεων· προσθέτει δὲ τὴν ιδέαν τοῦ μεταξύ· οἷον, international (διεθνὴς), intercaler (παρεμβάλλω). Συντεθειμένη δὲ ἡ πρόθεσις αὕτη μετὰ τοῦ dire σημαίνει ἀπαγορεύειν· οἷον, interdire à quelqu'un l'entrée de sa maison, ἀπαγορεύω τινὶ τὴν εἰς τὸν οἶκον μου εἰσοδόν.

Intro (ἐνδόν), λατινικ. ἐπιρρήμα· συντίθεται μόνον μετὰ τῆς ἀχρήστου λέξεως daire σχηματίζουσα τὰς συνθέτους, introduire (εἰσάγω), καὶ τὰ παραγόμενα, introduction (εἰσαγωγή) κτλ. ὁμοίως καὶ μετὰ τῆς λέξεως mission, intromission (εἰσδουσις, εἰσαγωγή).

Ob (ἀπὸ), λατινικὴ πρόθεσις· συντίθεται μετὰ ποίλων λέξεων, ἐπαυξάνουσα τὴν σημασίαν αὐτῶν· οἷον, objecter (ἀντιπροβάλλω)· obscureir (διασκοτίζω)· oblong (προμήκης), observer (παρατηρῶ) κτλ.

Τὸ b τῆς προθέσεως ταύτης τρέπεται εἰς p κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ἀπὸ p ἀρχομένων λέξεων· οἷον, opposer (ἀντιτίθημι)· oppression (καταπίεσις)· ὁμοίως πρὸ τοῦ c καὶ f, τρέπεται εἰς τὰ σύμφωνα ταῦτα· οἷον, occuper (κατέχω), offrir (προσφέρω)· πρὸ δὲ τοῦ m ἀποβάλλεται· οἷον, omettre (παρλείπω), ὅπου ἡ πρόθ. ab, ἀφαιρεῖ παρὰ τὸ σύνθημα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως mettre· πρὸ δὲ τῶν λοιπῶν τὸ b μένει ἄτρεπτον.

Outre (πέραν, ὑπέρ)· προστίθεται τοῦτο εἰς τινὰς λέξεις μεταδίδον εἰς αὐτάς τὴν ὑπερβολὴν· οἷον, outreccuidance (ὑπερβολικὴ θρασύτης), outremarin (ὑπερθαλάσσιος)· (αἱ τοιαῦται σύνθετοι λέξεις εἰσὶν ὀλίγισται).

Par (διὰ), συντεθειμένη ἡ πρόθεσις αὕτη μετ' ἄλλων λέξεων ἐπαυ-

ξάνει τὴν σημασίαν αὐτῶν· οἷον, *courir* (τρέχω), *parcourir* (διατρέχω)· *fait* (πεποιημένον), *parfait* (τέλειον) κτλ. ἐνίοτε δὲ μεταβάλλει κατὰ μέγα μέρος τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὡς τοῦ *venir* (έρχομαι), *parvenir* κατορθώνω) κτλ.

Per, λατινικὴ πρόθεσις ἥτις δὲν ἀπαντᾷται μεμονωμένη εἰς τὴν γαλλικὴν συντιθεμένη δὲ μετ' ἄλλων χρησιμεύει ὡς προσθετικὸν μόριον· οἷον, *perfection* (τελειοποίησις), *per* καὶ *facio*, *perficio*· *permettre* (ἐπιτρέπω), *permanence* (μονιμότης)· τὸ δὲ *perfidie* (δόλιος), καὶ τὰ παραγόμενα λαμβάνουσι διὰ τοῦ μορίου τούτου ἀντίθετον σημασίαν.

Pour (διὰ), πρόθεσις αὐξάνουσα ὡσαύτως τὴν σημασίαν τῆς λέξεως μετὰ τῆς ὁποίας συντίθεται· οἷον, *poursuivre*, διασχιζέω (*sensuivre*, σχιζέω)· *pourparler* (οὔσιαστ. συνομιλία, συνδιάλεξις). Ὀλίγιστα δὲ εἶναι αἱ ἐκ τῆς προθέσεως ταύτης σύνθετοι λέξεις· ἐνούμενη δὲ μετὰ τῆς λέξεως *cent*, λαμβάνει τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον ἐν τῇ μεταξὺ· οἷον, *pour-cent* (τόκος τοῖς ἑκατὸν), *le dix pour-cent* (δέκα τοῖς ἑκατὸν).

Pré (πρὸ), πρόθεσις λατινικὴ, ἥτις συντιθεμένη μετ' ἄλλων λέξεων ἐμφαίνει ὡς προγεγενημένην τὴν ὑπὸ τῆς λέξεως δηλουμένην σημασίαν, φυλάττει δὲ τὸ ἑ καὶ πρὸ συμφώνου καὶ πρὸ φωνήεντος· οἷον, *prévoir* (προβλέπω), *prédire* (προλέγω), *préexister* (προϋπάρχω), *préambule* (προοίμιον), *préoccuper* (προκαταλαμβάνω, προκατέχω), *prévenir* (προλαμβάνω).

Re (ἀνά, ξανά), μόριον συντιθέμενον μετ' ἄλλων λέξεων, σημαῖνον συχνάκις τὸν ἀναδιπλασιασμόν· πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος λαμβάνει ὀξεῖαν· οἷον, *réélir* (ἐκλέγω ἐκ νέου. ξαναεκλέγω), *réintégrer*, ἐγκαθίστημι τινα ἐκ νέου (εἰς ὅ,τι εἶχε πρότερον). Πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων, ὅτε μὲν μένει ἄνευ τόνου· οἷον, *revenir* (ἐπανέρχομαι), *reprendre* (ἀναλαμβάνω). Εἰς τὴν λέξιν *rétablir* ἀποβάλλεται τὸ *e* ἄφωνον συναπτομένου τοῦ *r* μετὰ τοῦ ἀρκτηκοῦ φωνήεντος τῆς λέξεως *établir*, ὅτε δὲ λαμβάνει τὴν ὀξεῖαν τοῦτο δὲ συμβαίνει κυρίως πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων λέξεων, ὅταν τὸ ῥῆμα μετὰ τοῦ ὁποίου συντίθεται δὲν σημαίνει τὸ ἀνά· οἷον, *répondre*, ἐκ τοῦ λατιν. *respondere* (ἀποκρίνομαι), *réfléchir* (σκέπτομαι) κτλ. Ἐνίοτε μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις γράφεται διὰ τοῦ *ré* ὀξευτόνως, καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ *re* ἀφώνου, ἀλλὰ μετὰ διαφορετικὴν ση-

μασίαν· οἶον, partir (ἀναχωρεῖν), repartir (ἀναχωρεῖν ἐκ νέου), ré-partir (διανέμειν, διαιρεῖν)· former (μορφώνω, σχηματίζω), reformer (μορφώνω ἐκ νέου), réformer (μεταρρυθμίζω).

Sous (ὑπό), συντίθεται μετὰ τινων λέξεων παρεντιθεμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου, προσθέτουσα πάντοτε τὴν ἰδέαν τῆς ἐλληνικῆς προθ. (ὑπό) καὶ μετ' ἄλλων ἄνευ τοῦ εἰρημένου σημείου· οἶον, sous-directeur (ὑποδιευθυντής), sous-préfet (ὑποδιοικητής, ἑπαρχος), soustraire (ὑπεξαίρω), souscrire (ὑπογράφω), soutenir (ὑποστηρίζω) κτλ. Καὶ εἰς τὰ ἔχοντα τὸ ἐνωτικόν σημεῖον ἢ πρόθεσις δὲν ἀποβάλλει τὸ ληκτικόν αὐτῆς s, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα τὸ τοιοῦτον ἀποβάλλουσι τὸ s· οἶον, soulever (ὑπεγείρω), soumettre (ὑποβάλλω) κτλ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἀπὸ s ἀρχόμενα ἐν οἷς τὸ s τῆς προθέσεως τηρεῖται· οἶον, soussigner (ὑπογράφω), ὁμοίως καὶ τὸ soustraire. Τὰ δὲ ἀπὸ f ἀρχόμενα τρέπουσι τὸ s τῆς προθέσεως εἰς f· οἶον, souffrir (πάσχω), souffler (φυσῶ) κτλ.

Τὸ ἐνωτικόν σημεῖον τίθεται μεταξὺ τῆς προθέσεως sous καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὡςάκις τοῦτο ἐκφράζει τὸν ἀμέσως δεύτερον βαθμὸν τὸν ὅποιον κατέχει τις εἰς τινὰ ὑπηρεσίαν, ὡς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, sous-préfet, sous-directeur, sous-maitre κτλ. καὶ εἰς τινὰ ἄλλα οὐσιαστικά συνάπτεται ἐντελῶς ἀποτελοῦσα μετ' αὐτῶν μίαν μόνην λέξιν. Ταῦτα δὲ εἶναι τὰ παραγόμενα ἐκ ῥημάτων ἢ τὰ ἐξ ὧν παράγονται ῥήματα· οἶον, soumission (ὑποταγή), ἐκ τοῦ soumettre, soulagement, ἐκ τοῦ soulager· ἐκ δὲ τοῦ souffler (κολάφημα), γίνε-ται ῥημα souffleter (ῥαπίζω, κολαφίζω) κτλ. Τὰ δὲ μὴ ἔχοντα ὁμῶ-νυμόν ῥημα χωρίζουσι τὴν πρόθεσιν sous διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου· οἶον, sous-coupe (ὑποκρατήριον, ὑποκυθήριον), sous-ferme (οὐς. θηλ. ὑπεκμισθωσις) κτλ. Μετὰ τῶν ῥημάτων ἐνώνεται ἐντελῶς ἀποβάλ-λουσα τὸ s, κατὰ τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις, ἐκτὸς τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων· οἶον, sous-entendre (ὑπονοῶ), καὶ τοῦ sous-louer (ὑπενοικιάζω, ὑπομισθόω).

Sub (ὑπό), λατιν. πρόθεσις, συντίθεται μετὰ διαφόρων γαλλικῶν λέξεων εἰς τὰς ὁποίας μετὰδίδει τὴν ἰδέαν τῆς ἐλληνικῆς προθέσεως ὑπό· καὶ πρὸ μὲν τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων φυλάττεται τὸ h ἀμετάτρεπτον· οἶον, subir (ὑφίστασθαι), subordonner (ὑποτάττω) κτλ. ὁμοίως καὶ πρὸ τῶν συμφώνων, d, j, l, m, r, s, t, καὶ v· οἶον, subdiviser (ὑποδιαιρῶ), subjuguier (ὑποτάσσω, ὑποβάλλω εἰς τὸν ζυ-

γον). sublunaire (ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην, ὑποσεληνος ἢ ὑποσελήνιος), subroger (ὑποκαθίστημι), subsistance (ὑπαρξίς, διατροφή), subterfuge (ὑπεκφυγή), subvenir (βοηθῶ) κτλ.

Πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ c, f, g, καὶ p, τρέπεται εἰς αὐτὰ ταῦτα ὅλον, succéder, διαδέχομαι (sub-cedere), suffire (ἐπαρκῶ), suggérer (ὑπαγορεύω), supposer (ὑποτίθωμι).

Sur (ἐπὶ), συντίθεται μετὰ πολλῶν λέξεων μεταδίδουσα εἰς αὐτὰς τὴν σημασίαν τοῦ αἰρνιδίου ὅλον, surprendre (προκαταλαμβάνω τινά, ἐκπλήττω), survenir (ἐπέρχομαι ἀπροσδοκῆτως) κτλ. μετὰ δὲ τῶν οὐσιαστικῶν ἐπαυξάνει τὴν σημασίαν αὐτῶν ὅλον, un surcroît (ἐπαύξησης, προσθήκη), surabondance (μεγάλη ἀφθονία, περισσεύα).

Tra, καὶ trans, καὶ ἐνίοτε tré (ὑπὲρ, πέραν τοῦ δέοντος)· ἡ κυρία πρόθεσις εἶναι trans, λατιν. ἥτις εἰς τὰς διαφόρους αὐτῆς συνθέσεις λαμβάνει τοὺς τρεῖς τούτους τύπους, trans, tra, καὶ tre· ὅλον, transparent (διαφανής), traverser (διέρχομαι), trépas (θάνατος).

Ἡ πρόθεσις trans, καίτοι μὴ οὐσα ἐν χρήσει ἀποκεχωρισμένη, διατηρεῖται ἐν τῇ συνθέσει αὐτῆς ἀμετάβλητος μετὰ τῶν ἀπὸ φωνήεντος καὶ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων λέξεων· ὅλον, transaction (σύμβασις, συμβιβασμός), transborder (μεταβιβάζω ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο πλοῖον), transférer (μεταφέρω), transgresser (παραβαίνω), translator (μεταφράζω), planter (μεταφυτεύω), transporter (μετακομίζω), transmettre (διαβιβάζω), transiger (διαλλάσσω). Δὲν ἀπαντᾷται δὲ πρὸ τοῦ d, m, q, t, καὶ z.

Πρὸ τοῦ d ἀπαντᾷται σύνθετος ἡ πρόθεσις αὕτη μόνον μετὰ τῶν λέξεων dition καὶ duire ἀποβάλλουσα τὸ ns· tradition (παράδοσις), traduire (ἐνάγω, μεταφράζω), καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τούτων (λέξεις ληφθεῖσαι ἐκ τῆς λατινικῆς ἢ ἰταλικῆς). Πρὸ τῶν ἀπὸ ν ἀρχομένων φυλάττει τὸ s εἰς τὰς λέξεις· transvaser (μετεγχέω, ἐξαγγίζω), transversal (ἐγκάρσιος, ὑποπλάγιος), καὶ transvider (μετακενῶνω). Εἰς δὲ τὴν λέξιν traverser (διέρχομαι πλαγίως), καὶ travestir (μετασχηματίζομαι), ἀποβάλλει τὸ ns.

Εἰς τὰς λέξεις trépas, trépasser (trans-passus) τρέπεται εἰς tré, καὶ εἰς τὴν λέξιν tressaillir (σκιρτῶ), τὰς ὁποίας, πιθανώτερον εἶναι ἴσως, νὰ θεωρήσῃ τις συνθέτους ἐκ τοῦ très καὶ passé, très καὶ salire.

Ultra (πέραν τοῦ δέοντος, ἐπέκεινα)· ἐνώνεται μετ' ὀλίγων λέξεων εἰς τὰς ὁποίας μεταδίδει τὴν ἰδέαν τῆς ὑπερβολῆς ὅλον, ultramon-

tain (υπερόριος, υπεράλπειος), ultralibéral (υπερλευθέριος, πέραν τοῦ δέοντος φιλελεύθερος).

Vice, λέξις λατιν. αφαιρετική πτώσις τῆς ἀρχόστου ὀνομαστικῆς, vix (διαδοχή). Συντίθεται ἡ λέξις αὕτη μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τὰ ὁποῖα ἐμφαίνουσιν ἀξιώματα, προσθέτουσα τὴν ἰδέαν τοῦ ἀμέσως δευτέρου βαθμοῦ οἷον, vice-consul (υποπρόξενος), vice-roi (ἀντιβασιλεὺς), vice-chancelier (ἀντισφραγιδαφύλας, ὑπολογοθέτης), vice-président (ἀντιπρόεδρος).

Ἐκ τοῦ ῥήματος faire καὶ τινων ἐπιθέτων, γίνονται σύνθετα ῥήματα λήγοντα εἰς fier οἷον, bonifier (βελτιόνω), dulcifier (συγκιρνώ), terrifier (ἐμβάλλω τρόμον, τρομάζω, καὶ μεταβάλλω εἰς γῆν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν συνθέτων οὐσιαστικῶν.

§. 73. Τὰ σύνθετα οὐσιαστικά συντίθενται εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἐκ παραθέσεως μᾶλλον ἢ ἐκ συνθέσεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου διακρίνονται διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου τὸ ὁποῖον τίθεται μεταξὺ τῶν συνδεομένων λέξεων. Ἡ παράθεσις δὲ αὕτη εἶναι ποικίλη, καθ' ὅσον ποικίλα εἶναι καὶ τὰ μέρη τοῦ λόγου ἐξ ὧν σχηματίζονται τὰ τοιαῦτα.

α. Ἐξ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου, τοῦ δευτέρου τούτου χρησιμεύοντος εἰς προσδιορισμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ, μετὰ τοῦ ὁποῖου συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν οἷον, la basse-cour (ὄρνιθων), les basses-cours (ὄρνιθῶνες) = poulailier une basse-taille (βαρυφωνία), des basses-tailles κτλ.

Ἐξαίρουνται τὰ ἐξῆς: Un blanc-seing, des blanc-seings, δηλ. des signatures en blanc (υπογραφαὶ εἰς ἄγραφον [λευκὸν] χαρτίνον). Des terre-pleins, δηλ. des lieux pleins de terre (τόποι γέμοντες χώματος, συγχώματα, ἱσοπεδώσεις διὰ συγχωμάτων). Des cheveu-légers (ἐλαφρὸν ἱππικόν). Εἶναι φανερόν ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ ᾔναι εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ οὐσιαστικὸν καὶ τὸ ἐπίθετον, διότι ἡ ἰδέα εἰς λευκὸν (en blanc) εἶναι πάντοτε εἰς ἐνικόν, καθὼς καὶ de terre (ἐκ γῆς, ἐκ χώματος). Τὸ δὲ cheveu-légers, τὸ ὁποῖον τινὲς θεωροῦσιν ὡς πληθυντικὸν τοῦ cheval, καὶ ἔπα-

μένως θεωροῦσι τὴν παράληψιν τοῦ *x*, ὡς ἰδιοτροπίαν, εἶναι κυρίως ἐκ τοῦ *chevaucheur* (ἵππευς), ἀρχαία λέξις ἀντὶ τοῦ *cavalier*, κατὰ συγκοπὴν διὰ τοῦτο σημαίνει ἵππικόν καὶ οὐχὶ ἵππους.

Ἀπαντῶνται ὡσαύτως πολλὰ οὐσιαστικὰ σύνθετα ἐκ δύο λέξεων τῶν ὁποίων ἡ μία δὲν εἶναι ἐν χρήσει μεμονωμένη, ὡς *des pies-grièches* (κίσσαι ἑλληνικαί, φλύαροι)· *des loups-garous* (λυκάνθρωποι, ἀγριάνθρωποι)· *des gommes-guttés* (κομμιορητίνη). Τὸ δεῦτερον μέρος τῶν οὐσιαστικῶν τούτων εἶναι, *garou*, *grièche*, καὶ *gutte*, ἅτινα δὲν ἀπαντῶνται μεμονωμένα.

β'. Ἐκ δύο οὐσιώστικῶν, ἅτινα φυσικῶς τῷ λόγῳ λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ ἀμφότερα ὅταν ἐκφέρωνται πληθυντικῶς· οἶον, *un chef-lieu* (τοπαρχία), *des chefs-lieux*. *Un chien-loup* (κυνόλυκος), *des chiens-loups*. *Un chou-fleur* (ἀνθοκράμβη, κουνουπίδι), *des choux-fleurs*.

Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς: *Un appui-main* (ἐρειδόχειρον, στήριγμα χειρὸς), *des appuis-main*. *Un hôtel-Dieu* (νοσοκομεῖον), *des hôtels-Dieu*. *Une brèche-dents* (ωδὸς, ξεδοντιά), *des brèche-dents*. *Un bain-marie* (λουτρόν), *des bains-marie*.

Αἱ ἐξαιρέσεις αὗται βασίζονται εἰς τὸν λόγον τῆς ἰδέας αὐτῆς ἣτις ἀπαιτεῖ τὴν ἐτέραν τῶν δύο λέξεων εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν.

γ'. Οὐσιαστικὰ σύνθετα ἐκ μερῶν τοῦ λόγου ἀκλίτων καὶ οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτ. οἶον, *des vice-présidents* (ἀντιπρόεδροι), *des semi-périodiques* (ἡμιπεριοδικοί, σχεδὸν περιοδικοί), *des quasi-délits* (οἰονεὶ ἀδίκημα, σχεδὸν ἔγκλημα), *des ex-gouverneurs* (πρώην διοικηταί) κτλ. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα ἡ παράθεσις δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν φύσιν τῆς ἀκλίτου λέξεως, ἥτις ὡς ἐκ τούτου μένει ἀμετάβλητος καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν. Εἰς τὰ εἰρημένα παραδείγματα αἱ ἄκλιτοι λέξεις, ἀποσπασθεῖσαι τοῦ οὐσιαστικοῦ, δὲν ἀπαντῶνται μεμονωμένα· ἀλλ' ὁ κανὼν, ὁ ἀφορῶν τὸ εἶδος τοῦτο τῶν οὐσιαστικῶν, ἐπεκτείνεται εἰς ὅλας τὰς ἀκλίτους λέξεις αἵτινες δύνανται νὰ ῥῆναι ἐν χρήσει καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου συνδέονται· οἶον, *une arrière-saison* (μετόπωρον), *arrière-pensée* (ὑποκρυπτομένη ἔννοια), *avant-dernier* (προτελευταῖος), *des avant-derniers*. *les contre-révolutions* (αἱ ἀντεπαναστάσεις), *un contre-coup* (ἀντίκρουσις), *des contre-coups*. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν ἡ λέξις σύγκηται ἐκ ῥήματος καὶ οὐσιαστι-

κοῦ· τὸ ῥῆμα δὲν λαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ· οἷον, une garde-robe (ἱματοθήκη), des garde-robes (armoire où l'on garde les robes)· un couvre-pieds (σκέπασμα ποδῶν), des couvre-pieds.

Σημειώτεον δὲ ὅτι πολλάκις τὰ σύνθετα ταῦτα οὐσιαστικά, καίτοι συγκείμενα ἐξ οὗσ. ἢ ἐπιθ. καὶ ἄλλων μερῶν ἀκλίτων τοῦ λόγου, δὲν λαμβάνουσι παντάπασιν τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. εἰς οὐδετέραν τῶν δύο λέξεων, ἢ μόνον εἰς τὴν μίαν, κατὰ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν θέλει νὰ διεγείρῃ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἄλλων ὁ ὁμιλῶν ἢ ὁ γράφων· οἷον, des abat-jour (ἀντίφωτον λύχνου, παραθυρόφυλλον κιγκλιδωτὸν πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ φωτός)· des serre-tête (κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κεκρύφαλος)· un réveille-matin (ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον), des réveille-matin κτλ. διότι ἡ ἰδέα ἀπαιτεῖ νὰ ᾔναι εἰς ἐνικὸν καὶ τὸ οὐσιασικόν. Τὰ δὲ ἐξῆς εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσι τὸ οὐσιασικὸν πάντοτε εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν· οἷον, un cure-dents (ὀδοντογλυφίς), un porte-mouchettes (ψαληδοκηροφορεῖον), un porte-clefs (κλειδοφόρος) κτλ.

δ'. Ἐξ οὐσιαστικῶν συνθέτων συνδεομένων δὲ μετ' ἀλλήλων διὰ τινος προθέσεως· οἷον, un ciel-de lit (οὐρανὸς κλίνης), des ciels-de lit· un chef-d'œuvre (ἀριστούργημα), des chefs-d'œuvre. Εἰς τὰ τοιαῦτα ἡ σύνθεσις ἀπαιτεῖ τὸ δεύτερον νὰ ᾔναι πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν. Ἐκ τοῦ κανόνος τούτου εξαίρουνται τὰ ἐξῆς· Des coq-à-l'âne (μωρολογία)· des pied-à-terre (σταθμὸς ἢ πρόσκαιρον κατάλυμα)· des tête-à-tête (ἰδιαιτεραί συνεντεύξεις).

ε'. Ὑπάρχουσι τέλος πάντων οὐσιαστικά σύνθετα ὅλως ἐκ μερῶν ἀκλίτων, τὰ ὅποια λαμβάνουσι μὲν σημασίαν οὐσιαστικοῦ, μένουσι δὲ κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν ἄκλιτα καὶ ἐπομένως ἀμετάβλητα καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν καὶ εἰς τὸν πληθυντικόν· συγκρίνεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ ῥημάτων, προθέσεων καὶ ἐπιρρήμάτων· οἷον, des pour-boire (φιλοδωρήματα), des pince-sans-rire (ὑποδχτικοί, οἱ δάκνοντες δολίως διὰ λόγων), des passe-passe (θαυματοκοπίαι), des passe-partout (ἀντικλείδιον, κλεῖς κοινὴ ἀνοίγουσα πολλὰς θύρας) κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τόνου.

§. 74. Ἐξηγήσαμεν ἤδη εἰς τὸν §. 30, σελ. 63, τί ἐστὶ τόνος· ὅτι εἶναι τριῶν εἰδῶν τόνοι· εἰς τὴν γαλλικὴν, ἡ ὀξεῖα, ἡ βαρεῖα καὶ ἡ περισπωμένη. Ἐνταῦθα προσθέτομεν ἑκτενέστερον, ὀλίγα τινὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰς τὸν εἰρημένον παράγραφον διαλαμβανομένων περὶ τῶν σημείων τούτων.

Ἡ ὀξεῖα τίθεται, ὡς ἤδη ἐλέχθη εἰς τὸν §. 3 σελ. 4 περὶ τοῦ ὀ:

α. Ὅταν τὸ *e* εὐρίσκηται ἐν ἀρχῇ λέξεως, ἐπομένου ἀπλοῦ συμφώνου, ἢ ἀφώνου πρὸ ἀμεταβόλου, ἢ τέλος πάντων τοῦ *ch*· οἶον, *étonner* (ἐκπλήττω), *émanation* (ἀπόρροια), *éclat* (λαμπρότης), *écraser* (συντρίβω), *étranger* (ξένος), *échange* (ἀνταλλαγή), *échapper* (ὑπεκφεύγω) κτλ.

β. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως, ὅταν δύο ἢ τρεῖς συννεπόμεναι συλλαβαὶ (γραφόμεναι διὰ τοῦ *e*) προφερόμεναι δὲ καὶ χωριζόμεναι ἀπ' ἀλλήλων δι' ἀπλοῦ συμφώνου ἢ δι' ἀφώνου πρὸ ἀμεταβόλου, λαμβάνουσιν ἅπασαι τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ ὀ· οἶον, *général* (στρατηγός), *décédé* (ἀποθανών), *régénéré* (ἀναγεννηθεὶς), *j'ai régné* (ἐβασίλευσα).

γ. Ὅταν δύο *ee* μὴ ἄφωνα καὶ μηδὲως χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων οὔτε διὰ φωνήεντος οὔτε διὰ συμφώνου, λαμβάνουσιν ἀμφοτέρω τὴν ὀξεῖαν· οἶον, *crée* (πεπλασμένος), *supplée* (ἀναπληρωθεὶς) (ἴδε περὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων τὰς εἰς τὴν πρώτην συζυγίαν παρατηρήσεις, σελ. 180—182).

δ. Τίθεται ὡσαύτως ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τοῦ ληκτικοῦ ὀ τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ῥημάτων τῆς α. συζυγίας, ὅταν ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία, *je*, ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος αὐτῆς· οἶον, *aimé-je* (ἀγαπῶ;), *parlé-je* (ὁμιλῶ;) κτλ.

ε. Πᾶν οὐσιαστικὸν θηλυκὸν καταλήγον εἰς *e* μὴ ἄφωνον λαμβάνει ὀξεῖαν· οἶον, *bonté* (καλοκχαθία), *générosité* (γενειότης), *amitié* (φιλία) κτλ.

ΣΗΜ. Ὅταν θηλυκὸν οὐσιαστικὸν καταλήγῃ εἰς δύο *ee*, τὸ προτελευταῖον λαμβάνει πάντοτε τὴν ὀξεῖαν· οἶον, *la pensée* (ὁ στοχασμός), *l'armée* (ὁ στρατός) κτλ. Ἐὰν δὲ ἡ λέξις λήγῃ εἰς τρία *eee* κατὰ συνέχειαν, τὰ δύο

προελευταῖα λαμβάνουσιν ὀξεῖαν· οἶον, *crée* (πεπλασμένη), *supplée* (ἀναπληρωθεῖσα).

ζ'. Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τῆς *ἀ.* συζυγίας τοῦ ἀρσενικοῦ γένους λήγει πάντοτε εἰς *ἐ* (ὀξύτονον), τοῦ δὲ θηλυκοῦ παραλήγει εἰς *ἐ* ὀξύτονον (*é fermé*)· οἶον, *aimé* (ἡγαπημένος), *aimée* (ἡγαπημένη) κτλ. καὶ ἐν γένει πᾶσα λέξις λήγουσα εἰς *ε* μὴ ἄφωνον δὲν δύναται νὰ φέρῃ ἄλλον τόνον ἐκτὸς τῆς ὀξεύας.

ζ'. Τίθεται ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς τῶν εἰς *é ment* ἐπιρρήμάτων ὅταν ταῦτα σχηματίζωνται ἐξ ἐπιθέτων ἢ ἐκ μετοχῶν, τῶν ὁποίων ἡ λήγουσα εἶναι τὸ *ἐ* ὀξύτονον· οἶον, *sensé* (συνετός), *sensément* (συνετῶς)· *isolé* (μεμονωμένος), *isolément* (μεμονωμένως)· (ἴδε τὰ εἰς *ment* ἐπιρρήμ. περὶ παραγωγῆς, σελ. 364—365).

η'. Πάντα τὰ εἰς *ège* λήγοντα οὐσιαστικά· οἶον, *siège* (ἐδρα καὶ πολιορκία), *collège* (Γυμνάσιον) κτλ. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς *éger* ῥήματα, καθ' ὅλους αὐτῶν τοὺς σχηματισμούς· οἶον, *protéger* (προστατεύω), *alléger* (ἐλαφρύνω) κτλ.

Ἡ βαρεῖα δὲν τίθεται οὔτε ἐπὶ τοῦ ἀρктиκοῦ, οὔτε ἐπὶ τοῦ ληκτικοῦ *ε* μὴ ἔχοντος *s*. Τίθεται δέ:

ἀ. Ἐπὶ τῶν προθέσεων, *à*, καὶ *dès*. Ἐπὶ τῶν ἐπιρρήμάτων, *là*, οὐ, *déjà* κτλ. (ἴδε σελ. 64, στίχ. 6—11).

β'. Ἐπὶ τῆς ληγούσης ἐς τῶν δισυλλάβων, τῶν ὁποίων τὸ *ε* προφέρεται· οἶον, *exprès* (ἐπίτηδες), *excès* (ὑπερβολή), *après* (μετὰ ταῦτα), καὶ τινων κυρίων ξένων ὀνομάτων, *Alvarès*, *Méphistophèlès*, *Damoclès*, *Périclès* κτλ.

γ'. Ὅταν δύο *ε* χωρίζωνται δι' ἀπλοῦ συμφώνου καὶ τὸ δεῦτερον εἶναι ἄφωνον, τὸ προηγούμενον λαμβάνει τὴν βαρεῖαν· οἶον, *la prière*, *discrete*, *il se promène* κτλ. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται πάντα τὰ τακτικὰ ἀριθμητικὰ εἰς *ième*· οἶον, *deuxième* *troisième*, καθὼς καὶ τὰ εἰς *ème* λήγοντα, ληφθέντα ἐκ τῆς ἐλληνικῆς· οἶον, *système* (σύστημα), *poème* (ποίημα), *problème* (πρόβλημα), *diadème* (διάδημα), *stratagème* (στρατήγημα)· (περὶ δὲ τῶν ῥημάτων ὅσα λαμβάνουσι τὴν ὀξεῖαν ἢ τὴν βαρεῖαν, ἴδε τὰς εἰς τὴν *ἀ.* συζ. παρατηρήσεις, σελ. 180—182).

Ἐξαιρῶνται τοῦ ἀνωτέρω κανόνος τὰ ἔχοντα περισπωμένην ἐπὶ τοῦ προηγούμενου *ε*, ἕνεκα τῆς ἐκθλίψεως φωνήεντος ἢ συμφώνου τινός, ὥς ἐσημειώσαμεν εἰς τὴν 64 σελ. *fête*, *tête*, *plûte* κτλ. ἐκ τοῦ

feſta, teſta ἰταλ. καὶ τοῦ flauto ἢ fluſte ἀρχαίου-γαλλικοῦ (fiſu-la λατιν.), même (meſme, ἰταλ. medeſimo), blême (ὠχρὸς), extrême (ἄκρος, extremuſ), énéque (ἐπίſκοπος, veſcovo) κτλ. καὶ πάντα τὰ εἰς ége, ἅτινα λαμβάνουσι πάντοτε ὀξεῖαν, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν.

ΣΗΜ. Ἐν ἀρχῇ λέξεωſ πολυſυλλάβου δύνανται νὰ ſυνέπωνται δύο ἄφω-νοὶ ſυλλαβαὶ καίτοι χωριζομένων τῶν δύο εἰς ἀπλοῦ ſυμφώνου· οἷον, che-velure (κόμη τῆſ κεφαλῆſ).

Δὲν τίθεται δὲ τόνοſ ἐπὶ τοῦ e ὅταν ἔπωνται δύο ſύμφωνα (ἐκτὸſ ἀφώνου πρὸ ἀμεταβάλου) ἢ διπλοῦν ſύμφωνον, οἷον τὸ x καὶ z, ἢ καὶ δύο ὁμοία· οἷον, élection (ἐκλογὴ), exemple (παράδειγμα). Δὲν τί-θεται τόνοſ ἐπὶ τοῦ e ὅταν ſυλλαβιζόμενον μετὰ ſυμφώνου ἢ φω-νῆντοſ ἀποβάλλῃ τὸν φυſικὸν αὐτοῦ ἦχον· οἷον, enivrer (μεθύ-ſχω), embrasser (ἐναγκαλιζομαι).

Ἡ περιſπωμένη τίθεται ἐπὶ παντὸſ φωνῆντοſ ἐκτὸſ τοῦ y.

ἀ. Ἐπὶ τοῦ a, u, καὶ i, ληκτικῶν φωνῆντων τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προſώπου τοῦ παρατατικοῦ τῆſ ὑποτακτικῆſ ἔλων τῶν ῥημάτων· οἷον, qu'il aimât, qu'il finit, qu'il reçût, qu'il rendit.

β'. Ἐπὶ τοῦ παραλήγοντοſ φωνῆντοſ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πληθυντικοῦ προſώπου τοῦ παρωχημένου ὠριſμένου· nous aim-âmes, vous aim-âtes· nous fin-îmes, vous fin-îtes· nous reç-ûmes, vous reç-ûtes· nous rend-îmes, vous rend-îtes.

γ'. Εἰſ τὰſ παθητικὰſ μετοχὰſ τοῦ ἀρſενικοῦ γένουſ, crû (ἡῤῥη-μένον) ῥῆμα croître· dû ἢ redû (μόνον εἰſ τὸν ἐνικόν) ὀφειλόμενον, ἐκ τοῦ devoir, καὶ mû (mouvoir, κινεῖν).

δ'. Εἰſ τὰ ἐπίθετα sûr (βέβαιοſ), καὶ mûr (ὠριμοſ), καὶ εἰſ τὰ θη-λυκὰ τούτων.

ε'. Ὅπου ἔγεινεν ἐκλίψει γράμματόſ τινοſ· οἷον, tût (toſto), pâte (paſta, ζύμη) κτλ.

ΤΕΛΟſ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥſ.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.

ΜΕΡΟΣ Β΄. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Συντάξεως.

§. 75. Ἡ διάταξις τῶν λέξεων πρὸς κατασκευὴν λόγου, ἢ προτάσεως ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς Συντάξεως. Ἡ Σύνταξις περιλαμβάνει τοὺς κανόνας καθ' οὓς συνδυάζονται καὶ συναρμολογοῦνται πρὸς ἀλλήλας αἱ λέξεις εἰς τὴν Πρότασιν, προσδιορίζει τὴν θέσιν καὶ τὴν κατάληξιν τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου, τὴν συμφωνίαν δηλαδὴ τοῦ οὐσιαστικοῦ μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, τοῦ ῥήματος μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τὰς διαφορὰς ἐγκλίσεις, διαθέσεις, καὶ χρόνους τῶν ῥημάτων, καὶ τὰς προθέσεις τὰς ὁποίας ἕκαστον τούτων ἀπαιτεῖ κτλ.

Πρότασις εἶναι ἡ ἔκφρασις τελείας τινὸς ἐννοίας, ἢ κρίσεως τοῦ ἡμετέρου πνεύματος· οἷον, ὁ Θεὸς εἶναι Παντοδύναμος, Dieu est tout-puissant· ὁ ἄνθρωπος εἶναι θνητός, l'homme est mortel. Αἱ δύο αὗται ἔκφράσεις ἐμφαίνουσιν ἐννοίαν τινὰ τελείαν, ἐκφράζουσι κρίσιν· ἡ α΄ σημαίνει ὅτι ἡ ἰδιότης, Παντοδύναμος, ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἡ β΄. ὅτι ἡ ἰδιότης, θνητός, ἀνήκει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀμφότεραι εἶναι προτάσεις ἀποτελοῦσαι λόγον τέλειον.

Πρὸς ἔκφρασιν μιᾶς προτάσεως, ὅσον ἀπλὴ καὶ ἂν ᾔνοι αὕτη, ἀπαιτοῦνται ἀπαραιτήτως τρία τινά· τὸ ὑποκείμενον (le sujet), τὸ ῥῆμα (le verbe), καὶ τὸ κατηγορούμενον (l'attribut).

Ἐποκείμενον εἶναι τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς διανοίας, περὶ τοῦ

ὁποῖου ἐκφράζεται ἡ κρίσις, καὶ τοῦτο εἶναι πρόσωπόν τι ἢ πράγμα, οὐσία τις νοερά ἢ πραγματική· οἷον, εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, Dieu est tout-puissant, Dieu εἶναι τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ὁ νοῦς, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου ἐκφέρεται ἡ κρίσις.

Κατηγορούμενον εἶναι ἡ ἰδιότης τὴν ὁποίαν κρίνομεν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸ ὑποκείμενον.

Τὸ δὲ ῥῆμα χρησιμεῖει ἵνα συνάψῃ ἢ συνδέσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐκφραζομένην ἰδέαν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ὡς ἐκ τούτου καλεῖται συνδετικόν (copule). Οὕτως εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, Dieu est tout-puissant, τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῆς διανοίας εἶναι, ὁ Θεὸς (Dieu), καὶ ἐπομένως εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως (le sujet de la proposition). Τὸ δὲ tout-puissant (Παντοδύναμος) ἐμφαίνει τὴν ἰδιότητα τὴν ὁποίαν κρίνομεν ὡς ἀνήκουσαν ἢ ὡς ἀποδιδομένην εἰς τὸ ὑποκείμενον, καὶ ἐπομένως καλεῖται attribut ἐκ τοῦ attribuer (λατ. tribuere), ἀπονέμω, ἀποδίδω· τὸ δὲ ῥῆμα est, τὸ ὁποῖον εἶναι πάντοτε τὸ ὑπαρκτικόν, ἐκφραζόμενον ἢ ὑπονοούμενον, καὶ πολλάκις συνεπτυγμένον, συνδέει ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐκφραζομένην ἰδέαν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου.

Πᾶν ῥῆμα δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μετοχὴν καὶ εἰς τὸ ὑπαρκτικόν ῥῆμα, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τούτου λέγεται συνεπτυγμένον· οἷον, ὁ Ἰωάννης γράφει (Jean écrit), ἀναλύεται εἰς τὸ, ὁ Ἰωάννης ἐστὶ γράφων (Jean est écrivant)· ἀναγινώσκω (je lis), (ἐγὼ) εἰμὶ ἀναγινώσκων (je suis lisant)· (σύ) ὁμιλεῖς (tu parles), σύ εἰ ὁμιλῶν (tu es parlant) κτλ. Εἰς τὰς ἐκφράσεις, γράφει, ἀναγινώσκω, ὁμιλεῖς, τὸ ὑπαρκτικόν ῥῆμα εἶναι συνεπτυγμένον.

Δύω ἢ πλείότεραι προτάσεις, συνδεόμεναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἀποτελοῦσαι ὁμοῦ λόγον τέλειον, καλοῦνται Περίοδος. Εἰς τὴν Περίοδον ἢ τὸν τέλειον λόγον ὑπάρχουσι πάντοτε τόσαι προτάσεις ὅσαι ὑπάρχουσι ῥήματα εἰς ὅποιανδήποτε ἔγκλισιν, ἐκτὸς τῆς ἀπαρεμφ. ἥτις μόνη δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ πρότασιν· οἷον, La vie serait bien courte, si l'espérance n'en prolongeait la durée, ὁ βίος θὰ ἦτο λίαν βραχύς, ἐὰν ἡ ἐλπίς δὲν παρέτεινε τὴν διάρκειαν αὐτοῦ· ἐνταῦθα εἶναι φανερόν ὅτι ὁ λόγος σύγκειται ἐκ δύο προτάσεων, διότι ὑπάρχουσι δύο ῥήματα τὸ serait καὶ τὸ prolongeait.

Ἐκφράζεται δὲ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως δι' οὐσιαστικοῦ, ἢ δι' ἄντωνυμίας, δι' ὀνομαστικοῦ ἀπαρεμφράτου, ἢ τέλος, δι' ὁποιασδήποτε ἐκφράσεως οὐσιαστικῶς λαμβανομένης· οἷον,

La vanité est l'aliment des sots, ἡ ματαιότης εἶναι ἡ τροφή τῶν μωρῶν (ἀνοήτων).

Celui-ci est bien plus beau, οὗτος εἶναι πολὺ ὡραιότερος.

On parle souvent de ce qu'on aime, ὁμιλεῖ τις συχνάκις περὶ ἐκείνου τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ.

Aimer est un besoin de l'âme, τὸ ἀγαπᾶν εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς.

Médire est une infamie, τὸ κακολογεῖν εἶναι ἀχρεϊότης.

Faire du bien c'est le plus doux plaisir, τὸ ἀγαθοεργεῖν εἶναι ἡ τερπνοτέρα ἡδονή.

Les qu'en dira-t-on inquiètent peu le sage, τὸ τί θὰ εἴπωσι περὶ τούτου, ὀλίγον ἀνησυχεῖ τὸν σοφόν.

Τὸ κατηγορούμενον παρίσταται δι' οὐσιαστικοῦ, ἢ δι' ἐπιθέτου ποιωτικοῦ, διὰ μετοχῆς ἐνεστωτος ἢ παρῳχημένου, δι' ἄντωνυμίας, ἢ τέλος πάντων διὰ τινος ὁλοκλήρου ἐκφράσεως δηλούσης ποιότητα ἢ ἰδιότητα.

Εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, la vanité, οὐσιαστ. θηλ. ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· τὸ δὲ aliment (τροφή) οὐσ. θηλ. κατηγορούμενον τοῦ vanité· εἰς τὴν δευτέραν, celui-ci, εἶναι ἄντων. ὑποκείμενον, καὶ plus beau (ὡραιότερος) εἶναι ἐπίθετον κατηγορούμενον τοῦ celui-ci· εἰς τὴν τρίτην πρότασιν, on parle, ἡ ἀόριστος ἄντωνυμία on εἶναι τὸ ὑποκείμενον, τὸ δὲ ῥῆμα parle, ἀναλύεται εἰς τὸ ὑπαρκτικόν est καὶ τὴν μετοχὴν parlant, ἥτις εἶναι τὸ κατηγορούμενον· εἰς τὴν τετάρτην, aimer est un besoin, τὸ aimer εἶναι ὀνομαστικόν ἀπαρέμφατον καὶ ἐκφράζει τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, τὸ δὲ besoin (ἀνάγκη), οὐσ. παριστὼν τὸ κατηγορούμενον· ὁμοίως, ces livres sont les miens, ταῦτα τὰ βιβλία εἶναι (τὰ) ἐμά· τὸ ces livres, εἶναι τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὸ les miens (τὰ ἐμά) ἄντωνυμ. κατηγορούμενον τοῦ, ces livres· on est estimé, ἔστι τις τιμώμενος (τιμᾶται τις)· τὸ estimé παθ. μετοχ. κατηγορούμενον εἰς τὸ on. L'imposture est le masque de la vérité, ἡ ἀπάτη εἶναι ἡ προσωπὶς τῆς ἀληθείας.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων οὐσιωδῶν καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων μερῶν τῆς τελείας προτάσεως, ὑπάρχει καὶ τέταρτον χρησι-

μεῦον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου καλούμενον συμπλήρωμα (complément). Τὸ συμπλήρωμα συντελεῖ εἰς συμπλήρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἢ κατηγορουμένου ἐκφραζομένης ἰδέας· ὅταν π. χ. λέγωμεν, *l'homme faible est un être malheureux*, ὁ ἀσθενὴς ἄνθρωπος (δηλαδή ὁ ἔχων ἀδυναμίας) εἶναι ὃν δυστυχὴς. Ἐνταῦθα ὑποκείμενον εἶναι *l'homme*, καὶ κατηγορούμενον τὸ *un être*· ἀλλ' εἶναι φανερόν ὅτι μὲ μόνον τὸ ὑποκείμενον ἄνευ τοῦ *faible*, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ συμπλήρωμα τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἄνευ τοῦ *malheureux*, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ συμπλήρωμα τοῦ κατηγορουμένου, (ἐὰν δηλ. ἐλέγομεν μόνον, *l'homme est un être*, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὃν) ἡ ἰδέα ἤθελεν εἶσθαι ἀτελής. Ὁμοίως εἰς τὴν φράσιν, *L'éducation des enfants contribue au développement de leurs facultés intellectuelles*, ἡ ἀνατροφή τῶν παίδων συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νοητικῶν αὐτῶν δυνάμεων. Λέγονται δὲ τὰ τοιαῦτα ὀρθότερον, *adjectifs* ἢ *compléments modificatifs*, ἐπίθετα ἢ συμπληρώματα προσδιοριστικὰ (τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου).

Διακρίνουσι δὲ οἱ Γάλλοι τρία εἶδη συμπληρώματος· *Déterminatif* (προσδιοριστικόν), *qualificatif* (ποιωτικόν), καὶ *explicatif* (ἐπεξηγηματικόν).

Le mouvement de son poulx annonce assez l'état de sa santé· ἡ κίνησις τῶν σφυγμῶν του ἀναγγέλλει ἀρκούντως τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας του· *de son poulx*, εἶναι *complément déterminatif*.

On trouve encore sur cette terre une race belliqueuse· εὐρίσκεται εἰσέτι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης φυλὴ τις πολεμική· (τὸ *race belliqueuse*, εἶναι *complément qualificatif*).

Ἐπεξηγηματικόν δὲ λέγεται τὸ συμπλήρωμα, ὅταν λέξεις τινὲς ἢ καὶ ὀλόκληρος πρότασις προστίθεται εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ εἰς τὸ κατηγορούμενον πρὸς ἐπεξήγησιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς κυρίας προτάσεως· οἷον, *Dieu, qui lit dans nos cœurs, connaît nos plus secrètes pensées*· ὁ Θεός, ὅστις ἀναγινώσκει εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας, γινώσκει τοὺς μᾶλλον ἀποκρύφους διαλογισμοὺς ἡμῶν. Ἡ φράσις, *qui lit dans nos cœurs*, εἶναι ἐπεξηγηματικὴ, ἀλλὰ περιττὴ ὡς πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς κυρίας ἐννοίας.

Ὅχι μόνον τὸ ἐπίθετον δύναται νὰ ᾔηαι συμπλήρωμα τοῦ ὑποκειμένου ἢ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρος πρότασις χρησιμεύουσα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἢ κατηγορουμένου ἐκ-

πραξομένης ιδέας δύναται νὰ ἦναι συμπλήρωμα αὐτῶν· οἷον, La vertu, qui élève l'âme, ne fait aimer qu'une seule gloire, celle de faire du bien à tout le genre humain· ἡ ἀρετὴ, ἥτις ἀνυψώνει τὴν ψυχὴν, καθιστᾷ ἐρασίμῃαν μίαν μόνην δόξαν, τὴν τοῦ ἀγαθοεργεῖν πᾶν τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἐδῶ τὸ λογικὸν ὑποκειμενον τῆς ὅλης προτάσεως εἶναι, La vertu qui élève l'âme, τὸ δὲ κατηγορούμενον εἶναι τὸ faisant (ἀναλυομένου τοῦ ne fait εἰς τὸ n'est faisant) μετὰ τῶν aimer qu'une seule gloire κτλ. τὸ ὅποιον εἶναι συμπλήρωμα τοῦ κατηγορουμένου, καθὼς καὶ τὸ, qui élève l'âme, εἶναι συμπλήρωμα τοῦ ὑποκειμένου.

Τὸ ὑποκειμενον τῆς προτάσεως, ὡς καὶ τὸ κατηγορούμενον δύναται νὰ ἦναι ἀπλοῦν (simple), ἢ σύνθετον (composé), πρὸς τοῦτοις δὲ νὰ ἔχῃ συμπλήρωμα, καὶ τότε λέγεται complexe (σύμπλεκτον)· δύναται δὲ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ τοιοῦτον, καὶ τότε λέγεται incomplexe (ἀσύμπλεκτον).

Τὸ ὑποκειμενον λέγεται ἀπλοῦν ὅταν παριστᾷ ἐν μόνον ὄν, ἢ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους· οἷον, Le chien est fidèle, ὁ κύων εἶναι πιστός· Les richesses sont bien recherchées, τὰ πλοῦτη εἶναι πολυζήτητα. Ἐνταῦθα τὸ ὑποκειμενον εἶναι ἀπλοῦν, διότι ἐκφράζει ἐν μόνον ὄν, le chien· ὁσαύτως καὶ τὸ κατηγορούμενον, fidèle, ἐμφαίνει μίαν μόνην ιδιότητα τοῦ ὑποκειμένου· τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τοῦ ὑποκειμένου, richesses, τὸ ὅποιον εἶναι μὲν πληθυντικόν, ἐμφαίνει δὲ ὄντα τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

Λέγεται δὲ τὸ ὑποκειμενον σύνθετον, ὅταν ἐκφράζῃ πολλὰ ὄντα διαφόρου εἶδους· οἷον, L'activité, la prudence et la justice enfantent la richesse, l'affection et l'estime· ἡ ἐνεργητικότης, ἡ φρόνησις καὶ ἡ δικαιοσύνη παράγουσι τὸν πλοῦτον, τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας· ὁμοίως, Dieu est juste et tout-puissant, τὸ κατηγορούμενον εἶναι σύνθετον, διότι ἐκφράζει δύο ιδιότητας τοῦ Θεοῦ, juste (δίκαιος), καὶ tout-puissant (Παντοδύναμος).

Τὸ ὑποκειμενον εἶναι complexe (σύμπλεκτον) ὅταν συνοδεύηται ὑπὸ τινος συμπληρώματος, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τελείαν ἢ πλήρη ιδέαν· οἷον, Le secret de se faire aimer de tout le monde c'est de faire le bien avec discernement et délicatesse· τὸ μυστικὸν τοῦ νὰ κατορθώσῃ τις ν' ἀγαπᾶται ὑπὸ πάντων, εἶναι νὰ πράττῃ τὸ καλὸν εἰδημόνως καὶ εὐγενῶς. Τὸ ὑποκειμενον τῆς προτάσεως εἶναι τὸ, Le secret, εἶναι δὲ complexe ἕνεκα τῶν λέ-

ξεων, de se faire aimer de tout le monde, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ πρότασις ἀποβαίνει ἀκατάληπτος, ἢ μᾶλλον καθίσταται ἀτελής.

Εἶναι δὲ incomplete τὸ ὑποκείμενον, ὅταν μόνον, ἄνευ τινὸς συμπληρώματος, ἐκφράζη πλήρη τὴν ιδέαν οἶον, La religion veille sur les crimes secrets; les lois veillent sur les crimes publics· ἡ θρησκεία ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν κρυπτῶν ἁμαρτημάτων, οἱ δὲ νόμοι ἐπὶ τῶν δημοσίων. Τὸ ὑποκείμενον εἶναι, La religion, εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, καὶ les lois εἰς τὴν δευτέραν· ἀμφότερα ἄνευ συμπληρώματος, διότι ἐκφράζουσι τελείαν ἔννοιαν.

Ὑπάρχουσι τριῶν εἰδῶν προτάσεις, ἡ κυρία ἢ πρωτεύουσα (proposition principale), ἡ παρεμπίπτουσα, (proposition incidente), καὶ ἡ ὑποκειμένη (subordonnée) ἢ ἐξαρτωμένη.

Κυρία πρότασις εἶναι ἡ ἐκφράζουσα τὴν κυρίαν ιδέαν τοῦ ὅλου λόγου καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἄλλη ἢ ἄλλαι· οἶον, Je crois que tout homme, quelque esprit qu'il ait, est sujet à se tromper, νομίζω ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, ὅσον πνεῦμα καὶ ἂν ἔχῃ, ὑπόκειται εἰς τὴν ἀπάτην· ἡ κυρία πρότασις ἐνταῦθα εἶναι τὸ je crois (je suis croyant).

Ἡ δὲ ὑποκειμένη πρότασις εἶναι ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς κυρίας προτάσεως, ὡς ἐνταῦθα τὸ que tout homme est sujet à se tromper, διότι αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ je crois ἢ je suis croyant.

Παρεμπίπτουσα λέγεται ἡ πρότασις ἐκείνη ἣτις, προστιθεμένη εἰς ἓνα τῶν ὄρων τῆς κυρίας ἢ τῆς ἐξαρτωμένης προτάσεως, δηλαδὴ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ εἰς τὸ κατηγορούμενον, χρησιμεύει ἵνα συμπληρώσῃ τὴν ὑπὸ τούτων ἐκφραζομένην ιδέαν, ὡς ἐνταῦθα τὸ quelque esprit qu'il ait, εἶναι παρεμπίπτουσα ἣτις προσδιορίζει τὸ tout homme, ὑποκείμενον τῆς ἐξαρτωμένης προτάσεως.

Πολλάκις εἰς μίαν περίοδον δύνανται νὰ ᾤναι δύο ἢ καὶ πλείονες κύριαι προτάσεις, καὶ ἡ μὲν πρώτη τούτων, ἣτις εἶναι ἡ βᾶσις ὅλων τῶν ἄλλων, καλεῖται πρωτεύουσα ἀπόλυτος (principale absolue), αἱ δὲ ἄλλαι καλοῦνται πρωτεύουσαι ἢ κύριαι σχετικαί (principales relatives)· ὡς, Je crois que la vertu est préférable à toutes les richesses, l'homme qui s'en écarte, s'éloigne du bonheur, νομίζω ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι προτιμότερα παντὸς πλούτου, ὁ ἄνθρωπος ὅστις παρεκτρέπεται ταύτης, ἀπομακρύνεται τῆς εὐδαιμονίας. Εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο ὑπάρχουσι τέσσαρες προτάσεις, τῶν ὁποίων δύο εἶναι

κύρια· ἐκ δὲ τῶν δύο ἄλλων, ἡ μὲν εἶναι ἐξαρτωμένη, ἡ δὲ παρεμπίπτουσα. Ἡ πρώτη, ἡ καλουμένη ἀπόλυτος, εἶναι τὸ *je crois*, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ὑποκειμένη, *que la vertu est préférable à toutes les richesses*· ἡ δευτέρα κυρία πρότασις, ἡ καλουμένη relative (σχετική), εἶναι, *l'homme s'éloigne du bonheur*, τῆς ὁποίας τὸ ὑποκείμενον, *l'homme*, προσδιορίζει ἡ παρεμπίπτουσα, *qui s'en écarte*,

Εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ κυρία πρότασις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὡς ὑποκείμενον ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, οὔτε ν' ἀρχῇται διὰ τινος συνδέσμου, ἐκτὸς τῶν τεσσάρων τούτων, *et, ou, ni, mais*, οὔτινες δυνατόν νὰ προταχθῶσι καὶ παρεμπιπτούσης προτάσεως, ὅταν μετὰ τούτους ἀκολουθῇ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἢ ἄλλος τις σύνδεσμος. Διακρίνεται ὅθεν ἡ παρεμπίπτουσα πρότασις ἐκ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, ἢ ἐκ τινος συνδέσμου, δι' οὗ συνάπτεται μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως· ἡ δὲ ἐξαρτωμένη συνδέεται μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως διὰ τοῦ συνδέσμου *que*.

Εἶναι δὲ δύο εἰδῶν παρεμπίπτουσαι προτάσεις, προσδιοριστικὴ (*incidente déterminative*), καὶ παρεμπίπτουσα ἐπεξηγηματικὴ (*incidente explicative*). Τινὲς διακρίνουσι καὶ τρίτην τινὰ καλουμένην, *circonstancielle*, περιπτωτικὴν.

Ἡ προσδιοριστικὴ προστίθεται εἰς τινὰ ὅρον ἐτέρας προτάσεως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκφραζομένης ἰδέας, πρὸς ἑκφρασιν ἰδιαίτερας τινὸς καὶ ἀπαραιτήτου περιστάσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ πρότασις, εἰς τὴν ὁποίαν αὕτη προσαρτᾶται, ἀποβαίνει ἄοριστος, ἀκατάληπτος ἢ ἄνευ τινὸς οὐσιώδους ἐννοίας· οἷον, *Les passions, qui font le plus de ravages, sont l'ambition et l'avarice*· τὰ πάθη τὰ ὁποῖα προξενοῦσι πλειοτέραν καταστροφὴν, εἶναι ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ φιλαργυρία. Ἡ παρεμπίπτουσα προσδιοριστικὴ ἐνταῦθα εἶναι, *qui font le plus de ravages*, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἄλλη (ἡ κυρία πρότασις), *les passions* sont l'ambition et l'avarice, καθίσταται ἄνευ σημασίας. Ὁμοίως, *La bonté qui vient du cœur est la plus estimable*, ἡ κυρία πρότασις, *la bonté* est la plus estimable, ἤθελεν εἶσθαι ἀτελής ἄνευ τῆς παρεμπιπτούσης προσδιοριστικῆς, *qui vient du cœur*,

Ἡ ἐπεξηγηματικὴ παρεμπίπτουσα προσαρτᾶται εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ εἰς τὸ κατηγοροῦν. ἄλλης προτάσεως πρὸς ἐξήγησιν ἢ διασάφησιν τῆς ἐννοίας, ἀλλ' ἥτις δὲν εἶναι ἀναγκαία, καθότι, καὶ ἀφαιρουμένης αὐτῆς, ἢ ἐτέρα πρότασις οὐχ ἥττον δύναται νὰ διατηρηθῇ πλήρως ὡς πρὸς τὴν

τὴν ἔννοιαν· οἷον, L'amour de la patrie, qui est un sentiment noble, a souvent produit de grandes actions· ὁ ἔρως τῆς πατρίδος, ὅστις εἶναι εὐγενὲς αἶσθημα, παρήγαγε πολλάκις μεγάλας πράξεις. Ἡ κυρία πρότασις εἶναι, L'amour de la patrie a souvent produit de grandes actions, ἥτις εἶναι πλήρης καθ' ἑαυτὴν, ἥ δὲ παρεμπίπτουσα ἐξηγηματικὴ, qui est un noble sentiment, δύναται καὶ ν' ἀφαιρεθῇ ἐντελῶς χωρὶς νὰ διαστρέψῃ παντάπασιν τὴν ἔννοιαν τῆς κυρίας προτάσεως. Ὅμοίως, Les passions, qui sont les maladies de l'âme, viennent de notre révolte contre la raison· τὰ πάθη, ἅτινα εἰσὶν αἱ ἀσθένειαι τῆς ψυχῆς, προέρχονται ἐκ τῆς ἐγέρσεως (ἐξαναστάσεως) ἡμῶν κατὰ τοῦ λογικοῦ. Ἀφαιρεθείσης τῆς ἐξηγηματικῆς προτάσεως, qui sont les maladies de l'âme, ἡ κυρία πρότασις μένει ὡσαύτως πλήρης καὶ σαφής.

Καλεῖται δὲ περιπτωτικὴ ἡ παρεμπίπτουσα ὅταν τροποποιῇ ἢ προσδιορίξῃ οὐχὶ μόνον ἓνα τῶν ὄρων τῆς προτάσεως ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται, ἀλλὰ καὶ ἅπασαν τὴν πρότασιν τῆς ὁποίας προσδιορίζει ἀκριθέστερον τὴν ἔννοιαν, ἐκφράζουσα περίπτωσιν τινὰ ἰδιαιτέραν· οἷον, Quand la bonne foi règne, la parole suffit· ὅταν βασιλεύῃ (ἐπικρατῇ) ἡ πίστις, ὁ λόγος ἀρκεῖ.

Πολλάκις τὸ ἐπίθετον ἄνευ οὐσιαστικοῦ ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον ἐπέχει τόπον οὐσιαστικοῦ, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· οἷον, Le méchant est fertile en fraudes, ὁ κακὸς εἶναι γόνιμος δόλων (ἐν δόλοις). Le méchant ὑποκείμενον, est τὸ συνδεδειγμένον, fertile προσδιοριστικὸν ἐπίθετον (qualificatif) τοῦ ὑποκειμένου, méchant en fraudes συμπληρώμα τοῦ fertile ἢ πλαγία συντακτικὴ (régime indirect).

Αἱ κυριώτεραι ἐρωτήσεις, αἵτινες δύνανται νὰ γείνωσιν ἐπὶ τινος προτάσεως, καὶ ἐπομένως, τὰ κυριώτερα συμπληρώματα ἅτινα δύνανται νὰ τὴν ἀναπτύξωσιν, ἐμπεριέχονται εἰς τὸν ἐξῆς τεχνικὸν λατινικὸν στίχον·

Qui? quid? ubi? quare? quoties? cui? quomodo? quando?

Qui? (ὑποκείμενον τῆς προτάσεως), τίς δηλ. ὁ ἐνεργῶν; quid? τί; (ἀντικείμενον, régime ἢ complément direct), δηλ. τί πράττει; Cui? τίνι; ἢ πρὸς τίνα; (πλαγία συντακτικὴ, ἢ συμπληρώμα πλάγιον, complément indirect). Ubi? ποῦ; (ὅγλ. εἰς ποῖον μέρος;)- quando?

πότε; (τὸν χρόνον)· quoties? πόσας; (τὸ ποσόν)· quare? διατί; (τὸ αἴτιον)· quomodo? τίνι τρόπῳ; (τὸ πῶς;). Τὰ τελευταῖα ταῦτα, ubi, quando, quodies, quare, καὶ quomodo, οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσιν εἰς τὴν σύνταξιν, compléments circonstanciels, συμπληρώματα περιστατικά (τῆς περιστάσεως).

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλαι αἱ περιστάσεις αὗται, τὰς ὁποίας δεικνύουσι τὰ διάφορα μέρη τοῦ λόγου, δὲν ἀπαντῶνται συγχρόνως εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρότασιν, ἢ τοῦλάχιστον τὸ τοιοῦτον εἶναι σπανιώτατον· οὐχ ἤττον ὅμως εὐρίσκονται εἰς διαφόρους προτάσεις μᾶλλον ἢ ἤττον ἐκτενεῖς, ὡς συμπληρώματα τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου.

Περὶ τῆς εὐθείας καὶ πλαγίας συντακτικῆς. Du régime direct et du régime indirect.

§. 76. Εἴπομεν ὅτι πᾶν ῥῆμα δύναται ν' ἀναλυθῇ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μετοχὴν καὶ εἰς τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, ὡς il écrit (γράφει), il est écrivant (ἐστὶ γράφων)· j'écris une lettre, ἢ je suis écrivant une lettre· γράφω ἐπιστολὴν, ἢ εἰμὶ γράφων ἐπιστολὴν. Ὅταν τὸ κατηγορούμενον, ἢ τὸ ῥῆμα αὐτὸ συνεπτυγμένον, ἐμφαίνῃ ἐνέργειαν μεταβαίνουσαν εἰς ἄλλο τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, καὶ τοῦτο ἐκφράζεται δι' αἰτ. ἀπροθέτου, αὕτη λέγεται ἀντικείμενον ἢ εὐθεῖα συντακτικὴ (régime direct ἢ complément direct), ὡς εἰς τὸ εἰρημένον παράδειγμα, j'écris une lettre, τὸ οὖς. une lettre εἶναι εὐθεῖα συντακτικὴ τοῦ ῥήματος j'écris (γράφω), ἢ συμπλήρωμα τοῦ κατηγορουμένου, écrivant· ὁμοίως, J'appelle Jean (καλῶ τὸν Ἰωάννην), ἢ je suis appelant Jean (εἰμὶ καλῶν τὸν Ἰωάννην)· ἢ αἰτιατικὴ αὕτη Jean (τὸν Ἰωάννην), εἶναι ἡ εὐθεῖα συντακτικὴ τοῦ j'appelle (καλῶ), ἢ συμπλήρωμα τοῦ appelant.

Ὅταν δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινόμενη ἐνέργεια μεταβαίνῃ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ πλαγίως πῶς εἰς τὸ πρόσωπον ἢ εἰς τὸ πρᾶγμα (καὶ ἡ περίστασις αὕτη ἐκφράζεται διὰ τινος ἐμπροθέτου πτώσεως), τὸ τοιοῦτον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα λέγεται πλαγία συντακτικὴ (régime ἢ complément indirect)· οἶον, La modestie ajoute au mérite, ἢ μετριοφροσύνη προσθέτει εἰς τὸ προτέρημα (δηλαδὴ αὐξάνει τὸ προτέρημα). Ἐγκαυθῆς τὸ οὐσιαστικόν, au mérite (δηλαδὲ à le mé-

rite) είναι δοτικῆς πτώσεως, προθετόπτωτον, καὶ ἐπομένως πλαγία συντακτικῇ.

Παραλείπεται δὲ ἡ πρόθεσις πρὸ τῶν ἀντωνυμικῶν μορίων en καὶ y, καθὼς καὶ πρὸ τῶν προσωπικῶν, me, te, lui, κλ. δοτικῆς πτώσεως, ὅταν τὸ ῥῆμα ἀπαιτῇ πλαγίαν συντακτικὴν, καὶ αὕτη προηγῇται τοῦ ῥήματος, ἄλλως λαμβάνει πρὸ αὐτῆς τὴν πρόθεσιν à· οἶον, il me la remit lui-même (la lettre), μοὶ ἐνεχείρισεν αὐτὴν (τὴν ἐπιστολήν) αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἢ il la remit à moi, τὴν ἐνεχείρισεν εἰς ἐμέ.

Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ῥῆμα δύναται νὰ ἔχῃ δύο συνάμα συντακτικὰς, εὐθεῖαν καὶ πλαγίαν· οἶον, Je lui donne ce livre, ἢ je suis donnant ce livre à lui· τὸ ce livre εἶναι ἡ εὐθεῖα συντακτικῇ, τὸ δὲ à lui, εἶναι πλαγία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἄρθρου. De l'emploi de l'article.

§. 77. Προτάττουσι τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον οἱ Γάλλοι πρὸ τῶν κοινῶν οὐσιαστικῶν τῶν ὀρισμένως ἐκφραζομένων, εἴτε εἰς γενικὴν, εἴτε εἰς μερικὴν σημασίαν, εἴτε εἰς ἀτομικὴν· οἶον, Les hommes sont plutôt faibles que méchants, οἱ ἄνθρωποι εἶναι μᾶλλον ἀδύνατοι ἢ κακοί. Les maladies de l'âme sont plus difficiles à guérir que celles du corps· τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς (ἢ τὰ ψυχικὰ νοσήματα) εἰσὶ μᾶλλον δυσίατα τῶν τοῦ σώματος (τῶν σωματικῶν). La ville de Rome a été bâtie 733 ans avant Jésus-Christ, ἡ πόλις τῆς Ῥώμης (ἢ Ῥώμης) ἐκτίσθη τὸ 733 πρὸ Χρ.

Εἰς μὲν τὸ πρῶτον παράδειγμα, Les hommes, σημαίνει ἐν γένει ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ὀρισμένως· εἰς δὲ τὸ δεύτερον, Les maladies, ἐμφαίνει εἰδὸς τι κοινοῦ οὐσιαστικοῦ προσδιοριζομένου διὰ τοῦ, de l'âme· ὅθεν λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· ὁμοίως εἰς τὸ τρίτον παράδειγμα, La ville de Rome (ἢ πόλις Ῥώμης), ἐμφαίνει ἄτομόν τι ὀρισμένον, καὶ ὥς ἐκ τούτου προτάττεται αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον La.

Προτάττεται ὡσαύτως τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τῶν ἀφηρημένων ὀνομάτων καὶ τῶν ὑλικῶν οὐσιαστικῶν, ἐν χρήσει γενικῇ· οἶον, La

foi, la charité et l'espérance sont nos plus grands trésors, ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίς εἶναι οἱ μεγαλείτεροι θησαυροὶ ἡμῶν. Le fer est plus utile que le plomb, ὁ σιδήρεος εἶναι χρησιμώτερος τοῦ μολύβδου.

Οὕτω καὶ πρὸ τῶν ὥρων τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῶν ὁρέων καὶ τῶν ἀκρωτηρίων οἶον, Le printemps, τὸ ἔαρ· l'été, τὸ θέρος· l'automne, τὸ φθινόπωρον· l'hiver, ὁ χειμὼν· le mont Hymette, ὁ ὕμηττός· le cap Sunium, τὸ ἀκρωτήριο Σούνιον.

Μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι, ὡς ἡμεῖς, τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μέτρου ἢ βάρους ὀρισμένως ἐκφραζομένου· οἶον, On vend du sucre à une drachme et soixante centimes la livre· πωλεῖται ἡ ζάχαρις πρὸς μίαν δραχμὴν καὶ ἐξήκοντα λεπτά (ἐκατοστὰ) ἡ λίτρα. Ce drap coûte vingt francs le mètre· τὸ ἐριούχον τοῦτο τιμᾶται εἴκοσι φράγκων τὸ μέτρον. J'ai acheté des gants à trente francs la douzaine· ἡγόρασα χειρόκτια πρὸς τριάκοντα δραχμὰς τὴν δωδεκάδα.

Τίθεται ὡσαύτως τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ παντὸς τίτλου ἐπιφερομένου τοῦ κυρίου ὀνόματος· οἶον, La reine Amalie, la reine Victoria, le roi Charles XII, le duc de Bragance κτλ.

Ἔτι μετὰ τὸ ῥῆμα avoir, ἐπομένου ὀυσιαστικοῦ τινος ἐμφαίνοντος μέλος τοῦ σώματος, τοῦ ὁποίου προσδιορίζεται τις ἰδιότης· οἶον, Cet enfant a les yeux bleus et les cheveux blonds· τὸ παιδίον τοῦτο ἔχει γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην ξανθὴν· Les aveugles ont ordinairement l'ouïe fine et le toucher sensible· συνήθως οἱ τυφλοὶ ἔχουσιν ὀξεῖαν τὴν ἀκοὴν καὶ εὐαίσθητον (λεπτὴν) τὴν ἀφήν. Ὁμοίως μετὰ τοῦ ῥήματος aimer, ἐπομένου ὀυσιαστικοῦ ἐν γένει· οἶον, Il aime la lecture, la musique, le jeu κτλ. ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν μουσικὴν, τὸ παιγνίδιον κτλ.

Τίθεται ὁμοίως πρὸ τοῦ plupart, ἀλλὰ πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν· οἶον, La plupart des orateurs, τὸ πλεῖστον τῶν ῥητόρων· la plupart d'entr'eux, οἱ πλεῖστοι τούτων.

Θέμα πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων.

Ὁ μολύβδος εἶναι βαρύτερος τοῦ σιδήρου. Τὸ ὕδωρ εἶναι τὸ ὑγιέστατον πάντων τῶν ποτῶν. Ὁ ἄρτος, οἱ καρποὶ καὶ τὸ κρέας εἶναι ἡ τροφή τοῦ σώματος· ἡ ἐκπαίδευσις, τουτέστιν ἡ γνῶσις τῆς ἀλη-

θείας, εἶναι ἡ τροφή τοῦ πνεύματος· ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ δεσμός τῆς κοινωνίας. Πολλάκις ἀμφιταλαντεύεται ὁ ἄνθρωπος μεταξύ φόβου καὶ ἐλπίδος.

Πόσου τιμῶνται (coûter) ταῦτα τὰ ὑποδήματα; διακόσια φράγκα ἢ δωδεκάς. Ὁ οἶνος οὗτος τιμᾶται μόνον πέντε φράγκα ἢ φιάλη. Ὁ Καρδινάλιος Μαζαρίνος ἐκυβέρνησε τὴν Γαλλίαν κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα τοῦ ΙΔ'. Λουδοβίκου. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἑρρίκος ὁ Η'. ἐνυμφεύθη ἐξ συμβίας· ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ, οὐδέποτε ὑπανδρεύθη.

Τὸ ἔαρ, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον εἶναι αἱ μᾶλλον εὐάρεστοι τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραι.

Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους, τὴν χροιάν ὠραίαν καὶ ροδόχρουν, τὴν ῥίνα γρυπὴν (ἦτο γρυπὸς τὴν ῥίνα) aquilīn, τὴν κόμην ξανθὴν καὶ οὐλότριχα, καὶ τὸ ἀνάστημα μέτριον καὶ λίαν σύμμετρον. Οἱ νῦν Παρίσιοι διαφέρουσι μεγάλως τῶν πρὸ τριῶν ἑκατονταετηρίδων Παρισίων.

Ἐπαναλαμβάνεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ ἐνὸς ἐκάστου οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου ὀρισμένως ἐκφραζομένου, συμφωνοῦν κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν· οἶον, *La justice, l'activité et la prudence sont des qualités qui se trouvent bien rarement réunies dans une et même personne*, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐνεργητικότητα καὶ ἡ φρόνησις εἶναι προτερήματα, τὰ ὅποια λίαν σπανίως συναπαντῶνται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. *Le luxe et la corruption sont les avant-coureurs de la chute d'une nation*.

Πρὸ δὲ τῶν ἐπιθέτων ἔπαναλαμβάνεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ὅταν τὰ ἐπίθετα δὲν προσδιορίζωσιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν· οἶον, *Le vaillant Ajax et l'astucieux Ulysse*, ὁ ἀνδρεῖος Αἴας καὶ ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς.

Ὅταν δύο ἢ πλείοτερα ἐπίθετα ἀναφέρονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον προτάσσεται μόνον τοῦ πρώτου ἐπιθέτου· οἶον, *Le sage et pieux Énée*, ὁ συνετὸς καὶ εὐσεβὴς Αἰνείας.

ΣΗΜ. Παραλείπεται δὲ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, καίτοι ὀρισμένως ἐκφραζομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅταν πολλὰ οὐσιαστικά συνεπόμενα ἐκφέρονται γορ-

γότερον ἢ ζωηρότερον εἰς τὸν λόγον· οἶον, Vieillards, femmes, enfants, tout fut massacré· γέροντες, γυναῖκες, παῖδες, πάντα κατεσφάγησαν (ἀνηλεῶς).

Παραλείπεται ὡσαύτως τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν προσώπων καὶ τῶν πόλεων· οἶον, Démosthène et Cicéron étaient les orateurs les plus distingués de l'antiquité· ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Κικέρων ἦσαν οἱ μᾶλλον διακεκριμένοι τῆς ἀρχαιότητος ῥήτορες. Paris est la capitale du monde civilisé, comme le fut Athènes du temps de Périclès· οἱ Παρίσιοι εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἐξευγενισμένου κόσμου, ὡς αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ἦσαν ἐπὶ Περικλέους.

ΣΗΜ. Λαμβάνουσι δὲ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον τὰ κύρια ὀνόματα ὅταν διαστέλλωνται πρὸς ἄλληλα· οἶον, L'Alexandre d'aujourd'hui n'est point l'Alexandre de Macédoine· ὁ νῦν Ἀλέξανδρος δὲν εἶναι ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (τῆς Μακεδονίας). L'Athènes d'aujourd'hui n'est point l'Athènes de Périclès· αἱ νῦν Ἀθῆναι, δὲν εἶναι αἱ Ἀθῆναι τοῦ Περικλέους.

Προτάττεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων εἰς πληθυντικὸν ἀριθμ. οἶον, Les Platon, les Aristote et les Plutarque suffisent pour honorer l'antiquité· οἱ Πλάτωνες, οἱ Ἀριστοτέλεις καὶ οἱ Πλούταρχοι ἀρκοῦσιν ἵνα τιμήσωσι τὴν ἀρχαιότητα. Ἐνθα φαίνεται ὅτι εἰς τὴν γαλλικὴν τὸ κύριον ὄνομα, καίτοι ἔχον πρὸ αὐτοῦ πληθυντικὸν ἄρθρον, μένει εἰς ἐνικόν· ἐννοεῖται ἐνταῦθα, les grands hommes appelés (οἱ μεγάλοι ἄνδρες οἱ καλούμενοι) κτλ.

Λαμβάνουσι δὲ παρὰ τὸν κανόνα τῶν κυρίων ὀνομάτων, τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ αὐτῶν

α. Le Dante, ὁ Δάντης· Le Tasse, ὁ Τάσσος· L'Arioste, ὁ Ἀρίστος· Le Camoëns, ὁ Καμοένς· Le Titien, ὁ Τιτιανός· Le Corrége, ὁ Κορρέγιος· Le Pussin, ὁ Πυσσῖνος· Le Carrache.

β. Ὅταν τὰ κύρια ὀνόματα ἐκλαμβάνωνται ἀντὶ κοινῶν· οἶον, Les Cicérons et les Virgiles, οἱ Κικέρωνες καὶ οἱ Οὐιργίλιοι, δηλ. οἱ ῥήτορες καὶ οἱ ποιηταί.

Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων χωρῶν, ἐπαρχιῶν καὶ νήσων.

Ἐν γένει τὰ κύρια ὀνόματα τῶν χωρῶν λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν

τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, La France, l'Angleterre, la Turquie et la Sardaigne avaient fait une alliance.

ΣΗΜ. Τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν τῶν ὁποίων αἱ πρωτεύουσαι πόλεις εἶναι συνώνυμοι, ὡς Bade (ἡ Βιάδη), Nasseau (Sicambres, Σύγαμβροι), Naples (ἡ Νεάπολις), Corfu (ἡ Κέρκυρα), Oldembourg (Ὁλδεμβούργη) κτλ. ἐκφέρονται ἀνάρθρως. Ἐξαιροῦνται Le Havre (οἱ Καλεῖται), le Brandebourg (Βρανδεβούργον), le Luxembourg (Λουξεμβούργον), le Hanovre (ἡ Χαυκίς).

Τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν ὅσα εἶναι ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν πληθυντικόν, καθὼς καὶ τὰ σύνθετα ἐξ ἐπιθέτων μετὰ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦσι κύριον ὄνομα, λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, Le roi des Pays-Bas, ὁ βασιλεὺς τῶν Κάτω Χωρῶν· la reine de la Grande Bretagne, ἡ βασίλισσα τῆς Μεγάλης Βρετανίας· les habitants des Indes, οἱ κάτοικοι τῶν Ἰνδιῶν κτλ.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀπλᾶ κύρια ὀνόματα τῶν χωρῶν ἄξια σημειώσεως εἶναι τὰ ἐξῆς:

Τίθεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος τῆς χώρας, ὅταν αὕτη θεωρῆται ἐν ὅλῳ τι ὑπὸ πολιτικὴν ἔννοιαν· οἷον, Le sol de la Grèce, τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος, de l'Italie, de l'Egypte, les habitants de la Russie, le gouvernement de la France κτλ.

Ἀπεναντίας προτάσσεται ἡ πρόθεσις de πρὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος τῆς χώρας ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν· α.) τὰ προϊόντα χώρας τινός, β.) τίτλους τινάς, γ.) τὴν ἀφίξιν προσώπου ἢ πλοίου τινός ἐκ τινος χώρας· οἷον, Le coton d'Egypte, la soie d'Italie, le vin d'Hongrie· L'Empereur de Russie, l'ambassadeur de France· Il est venu d'Angleterre κτλ.

ΣΗΜ. Ἐὰν δὲ τὸ κύριον ὄνομα ᾖ γένους ἀρσενικοῦ, λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, Je viens du Portugal, mon oncle est revenu du Danemark.

Ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν χωρῶν καὶ πόλεων τῶν ἐχόντων πάντοτε πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, σημειώνομεν τὰ συνηθέστερα.

Les Andelys	La Flèche,	Le Mans	La Mecque
La Rochelle	L'Artois	L'Anjou	L'Haie ἢ Haye
L'Algarve	Le Maine	La Marche	L'Inde
L'Indostan	La Chine	Le Pérou	Le Milanais
Le Brésil	Le Pont-Euxin	Le Caire	Le Thibet
Le Japon	Le Canada	La Pouille	Le Mantouan κτλ.

Ἐν γένει τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν τῶν μὴ κειμένων ἐν τῇ Εὐρώπῃ, λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, L'empereur du Brésil, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας· la porcelaine de la Chine, les métaux du Mexique. Παραλείπεται δὲ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον προηγουμένης τῆς προθέσεως ἐν· οἷον, J'ai vécu long-temps en France et en Italie· il était en Angleterre· il va en Grèce. Προηγουμένης δὲ ἄλλης προθέσεως, οἷον, dans, par, pour κτλ. τίθεται πρὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος τῆς χώρας τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον.

Λαμβάνουσι προσέτι τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ ἑαυτῶν πάντα τὰ κύρια ὀνόματα τῶν πόλεων ὅσα σχηματίζονται ἐκ κοινῶν οὐσιαστικῶν· οἷον, La Rochelle, le Havre, la Flèche κτλ.

Θέμα.

Ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία, καὶ ἡ Πορτογαλλία εἰσὶ καθολικαὶ χῶραι. Ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία παράγουσι τέ. Ὁ διδάκτωρ (Docteur) Bard ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, ἔνθα κατώρθωσε (ἔκαμε) λίαν σπουδαίας ἀνακαλύψεις. Ἀμα ὁ τοῦ Ναπολέοντος στρατὸς ἐπάτησε (ἔθεσε) τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἰσπανίας, ἡ ἐπανάστασις ἐξερράγη (ἀμέσως). Ἡ ἔνωσις τῆς ἱρλανδίας μετὰ τῆς Μεγάλης Βρετανίας συνέβη τὸ ἔτος 1800.

Κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ πολέμου ὁ πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας κατέλιπε τοὺς Παρισίους. Δὲν ἐξηρέυνησαν (exploiter) εἰσέτι τὰ μεταλλεῖα (les mines) τῆς Μεξικῆς καὶ τῆς Βρασιλίας. Ὁ στρατὸς τῆς Σαρδηνίας (Σαρδῶ) ἐπολέμησεν ἀνδρείως. Πολλοὶ προτιμῶσι τὸν οἶνον τῆς Γαλλίας τοῦ τῆς Ἰσπανίας.

Τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ὁλλανδία ἦσαν ἄλλοτε ἡνωμένα, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν χωρῶν τούτων ἐκαλεῖτο βασιλεὺς τῶν Κάτω Χωρῶν, ἥδη δὲ ὑπάρχει βασιλεὺς τοῦ Βελγίου καὶ βασιλεὺς τῆς Ὁλλανδίας. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἦλθεν εἰς (faire) πόλεμον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κίνας. Ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ κατάκτησις τῶν Ἰνδιῶν ἐξυμνήθησαν (chanter) ὑπὸ τοῦ Camoëns. Ὁ ἔμπορος οὗτος ὑπῆγεν εἰς τὴν Πρωσίαν καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν. Οἱ Ἀραβες (οἱ Μαῦροι) εἰσέβαλον εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν. Πότε θ' ἀναχωρήσης εἰς Ἀμερικὴν (διὰ τὴν Ἀμερικὴν);

Προτάσσεται δὲ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ παντὸς κυρίου ὀνόματος ὅταν προηγῇται τούτου ἐπίθετον.

Προτάσσεται ὡσαύτως τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον καὶ πρὸ τῶν ἐπιθέτων, ὅταν ταῦτα ἐπέχῃσι τόπον οὐσιαστικῶν ἀφηρημένων, ἢ προηγῶνται οὐσιαστικῶν ὀρισμένων· οἷον, *Le bon Dieu*, ὁ ἀγαθὸς Θεός· *Le beau*, τὸ ὡραῖον· *Le juste*, τὸ δίκαιον· ἢ ὅταν ἐπιτάττονται τῶν κυρίων ὀνομάτων, εἰς τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσιν ὡς ἐπώνυμα· οἷον, *Aristide le juste*, Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος· *Alexandre le Grand*, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας κτλ.

Εἰς πολλὰ κύρια ὀνόματα εὐρίσκεται ἡνωμένον τὸ ἄρθρον, ἀποτελοῦν μέρος τοῦ κυρίου ὀνόματος· οἷον, *La Fontaine*, *La Bruyère*, *Le Brun* κτλ.

Πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν ποταμῶν τίθεται πάντοτε τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον. Ἐὰν δὲ προηγῇται αὐτοῦ ἡ λέξις *fleuve* ἢ *rivière*, παρεντίθεται μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος τὸ, *du*, ἐὰν τὸ ὄνομα ᾖναι ἀρσενικοῦ γένους· τίθεται δὲ μόνον τὸ *de*, ὅταν τὸ κύριον ὄνομα ᾖναι θηλ. γένους· οἷον, *Le fleuve du Rhin*, *la rivière de Marne* καὶ οὐχὶ *de la Marne*.

Τίθεται ὡσαύτως πρὸ τῶν συγκριτικῶν ἵνα ἐκφράσῃ ὀρισμένως τὰ σχετικὰ ὑπερθετικά, καθ' ἣν περίστασιν τὸ ἄρθρον συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται τὸ ἐπίθετον· οἷον, *Les grands esprits sont les plus susceptibles de l'illusion des systèmes*· τὰ μεγάλα πνεύματα εἶναι τὰ μᾶλλον ὑποκειμένα εἰς τὴν ἀπάτην τῶν συστημάτων. *La ville la plus peuplée n'est pas toujours la plus heureuse*· ἡ μᾶλλον πολυάνθρωπος (ἢ πολυανθρωποτέρα) πόλις δὲν εἶναι πάντοτε ἡ μᾶλλον εὐτυχής. *Entre nos ennemis, les plus à craindre sont souvent les plus petits*, μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν οἱ μᾶλλον ἐπίφοβοι εἶναι οἱ ἐλάττωστοι. Τοῦτο συμβαίνει ὡσάνκεις θέλει τις νὰ ἐκφράσῃ ἐπίθετον ὑπερθετικὸν σχετικόν, μένει δὲ πάντοτε ἀμετάβλητον τὸ ἄρθρον *le*, ὅταν προτιθῇται τις νὰ ἐκφράσῃ ποιότητα εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἐπιρρήματικῶς, καὶ ἐπομένως ἄνευ σχέσεως ἢ συγκρίσεως πρὸς ἄλλα πρόσωπα ἢ πράγματα· οἷον, *Les personnes douées d'une âme forte, ne pleurent pas, lors même qu'elles sont le plus affligées*· οἱ ἔχοντες ἰσχυράν (καρτερικὴν) ψυχὴν δὲν χύνουσιν οὐδὲ ἐν δάκρῳ, καὶ ὅταν εἰσέτι ᾖναι τεθλιμμένοι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν. Ἐνταῦθα τὸ ἄρ-

θρον, le, ἐνούμενον μετὰ τοῦ ἐπομένου ἐπὶ ῥήματος plus, ἀποτελεῖ μετ' αὐτοῦ ὑπερθετικὸν ἐπὶ ῥήμα, ὡς μέγιστα, ὑπέρτατα (ὑπερτάτως) κτλ. Τελευταῖον, le plus, le mieux, le moins, μένουν ὡσαύτως ἀμετάβλητα ὅταν ἀναφέρωνται εἰς ῥήμα ἢ ἐπὶ ῥήμα· οἶον, Ceux qui pensent le mieux sont aussi ceux qui écrivent le mieux, οἱ κάλλιστα σκεπτόμενοι, εἶναι ἐπίσης οἱ κάλλιστα γράφοντες. Tâchez de vous comporter toujours le plus noblement possible, προσπάθησεν νὰ φέρησαι πάντοτε ὅσον ἔνεστιν εὐγενέστερον.

Προτάττεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τῶν ἀκλίτων μερῶν τοῦ λόγου οὐσιαστικῶς καὶ ὀρισμένως ἀναφερομένων· οἶον, les car (τὰ διότι), les pourquoi (τὰ διατί), les si (τὰ ἐάν), les quand, (τὰ, ὅταν), les on dit (τὰ, λέγουσι) κτλ.

Προτάττεται ὡσαύτως πρὸ τῶν κυρίως λεγομένων κτητικῶν ἀντωνυμιῶν· οἶον, le mien, le tien, le nôtre, le vôtre, le leur κτλ. ὁμοίως καὶ πρὸ τοῦ même, ὡς παρ' ἡμῖν, ὁ αὐτός (le même), τὸ αὐτὸ πρόσωπον (la même personne) κτλ.

Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἰδιαιτεραὶ τινὲς φράσεις καθ' ἃς οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ἡμεῖς δὲ παραλείπομεν αὐτό· οἶον, Καλῶς ἦλθετε, soyez le bien venu (ἀρσ.), soyez la bien venue (θῆλ.).

Εὐχομαί σοι καλὴν ἡμέραν, je vous souhaite le bon jour· εὐχομαί σοι καλὴν ἑσπέραν, je vous souhaite le bon soir, la bonne année, καλὸν ἔτος.

Εἰς ἄλλας δὲ περιστάσεις λέγουσι προτάττοντες τὸ une· οἶον, Je vous souhaite une bonne nuit, un bon succès, un bon voyage.

Ὡσαύτως προτάττουσι τὸ le πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ temps, ἐνῷ ἡμεῖς ἐκφέρομεν τοῦτο ἀνάρθρως εἰς τὴν φράσιν· Je n'ai pas le temps, δὲν ἔχω καιρὸν (οἱ Γάλλοι ἐννοοῦσιν ὀρισμένον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸς γνωστὴν τινα ὑπόθεσιν).

Ἐκφέρουσιν ἐπίσης ἀνάρθρως τὴν Πεντηκοστὴν, à la Pentecôte, ἐνῷ λέγουσιν ἐμπροθέτως μόνον, à Noël, τὰ Χριστοῦγεννα.

Λέγουσιν ὁμοίως ἀνάρθρως μετὰ τῶν ῥημάτων, apprendre, μὲν θάνω· comprendre, ἐννοῶ· savoir, ἡξεύρω, le français, l'anglais, le grec κτλ. Λέγεται δὲ συνηθέστερον ἀνάρθρως, parler français, parlez-vous français? ὁμιλεῖτε τὴν γαλλικὴν;

Προτάττεται ἐπίσης τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐμόνη (ἐλεημοσύνη), προηγουμένων τῶν ῥημάτων, faire, ἢ donner

l'aumône, κάμνω ἢ δίδω ἐλεημοσύνην (ἐλεῶ), πρὸ τῆς λέξεως silence (σιωπῇ), προηγουμένου τοῦ ῥήματος garder· οἶον, garder le silence, τηρῶ σιγὴν (σιωπῇ) ἢ ἀπλῶς σιωπῶ· ὁμοίως καὶ πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ paix (εἰρήνῃ), προηγουμένου τοῦ ῥήματος faire· οἶον, ils ont fait la paix, εἰρήνευσαν (ἐφιλιώθησαν).

Πολλάκις τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον ἀναπληροῖ τὸ κτητικὸν ἐπιθέτον, ὅταν ἐκ τῆς φράσεως αὐτῆς καθίσταται γνωστὸς ὁ κτήτωρ· οἶον, J'ai mal à la tête, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν (μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι)· vous avez mal aux dents, πάσχεις ἀπὸ τοὺς ὀδόντας (ὀδονταλγεῖς) κτλ.

Παραλείπεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον·

α'. Πρὸ παντός οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου ἀορίστως ἐκφραζομένου· οἶον, Il n'y a pas un homme au monde qui soit exempt de faiblesses, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον (ὁ ὅποιος νὰ ᾔηται) ἐλεύθερος ἀδυναμιῶν (ὅστις νὰ μὴ ἔχῃ ἀδυναμίαν). Il n'y a pas une seule belle maison dans cette ville· δὲν ὑπάρχει οὔτε μία μόνη ωραία οἰκία εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν.

β'. Πρὸ παντός κτητικοῦ καὶ δεικτικοῦ ἐπιθέτου, mon, ma, ton, ta, son, notre, votre, leur κτλ. οἶον, Mes maisons, mes voitures et mes chevaux· αἱ οἰκίαι, αἱ ἄμαξαι καὶ οἱ ἵπποι μου. Ces pays et ces peuples· αἱ χῶραι αὗται καὶ οἱ λαοὶ οὗτοι. κτλ.

γ'. Πρὸ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων καὶ ἀντωνυμιῶν, nul, aucun, chacun, chaque, quelque κτλ. ἴδε τὰ ἀόριστα ἐπιθέτα καὶ τὰς ἀορίστους ἀντωνυμίας. Μέρος Α'.

ΣΗΜ. Monseigneur, Monsieur, Madame, Messieurs, Mesdames, καθὼς καὶ τὸ Mademoiselle, Mesdemoiselles, σύνθετα ὄντα ἐκ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων, mon, ma, & mes, δὲν λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἶον, Monsieur votre père, ὁ κύριος πατήρ σας· Madame votre tante, ἡ κυρία θεία σας κτλ. Ἐὰν δὲ μετὰ τὸ Monsieur ἢ Madame ἀκολουθῇ τίτλος ἢ βαθμὸς προσώπου, τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον παρεντίθεται μετὰ τοῦ Monsieur ἢ Madame καὶ τοῦ ἐπομένου τίτλου· οἶον, Monsieur le prince, Madame la princesse· Monsieur le marquis, Madame la marquise· Monsieur le général κτλ.

Τίθεται ἐνίοτε τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, κατ' ἐξαίρεσιν ὡσαύτως, πρὸ τοῦ ἀορίστου quelques, εἰς πληθ. ἀριθμόν· οἶον, Les quelques mots que je vous écris, τὰς ὀλίγας (τινάς) λέξεις ἃς σοι ἔγραψα.

Παρεντίθεται δὲ μετὰ τοῦ tout, toute (ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς) καὶ τοῦ ἐπιφερομένου οὐσιαστικοῦ· οἶον, Tout le monde pense com-

me vous· ὅλος ὁ κόσμος σκέπτεται ὡς ὑμεῖς. Toutes les maisons étaient occupées par des troupes auxiliaires, ἅπασαι αἱ οἰκίαι κατείχοντο ὑπὸ στρατοῦ ἐπικουρικοῦ κτλ.

δ'. Πρὸ παντὸς ὀνομαστικοῦ ἀπαρεμφάτου ἔνθα ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξύ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ πράττειν· il y a bien de la différence entre dire et agir, μεταξύ τοῦ ἐκτιμᾶν μεγάλως τὴν ἀρετὴν καὶ τοῦ περιφρονεῖν τὴν ζωὴν· entre estimer beaucoup la vertu et faire peu de cas de la vie κτλ.

Ἐξαιρεῖται ἡ φράσις, selon le dire de... κατὰ τὸ λέγειν τοῦ...

ε. Τὰ ὀνόματα τῶν νήσων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν δὲν λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ὅταν αἱ πρωτεύουσαι αὐτῶν ἔχωσι τὸ αὐτὸ ὄνομα τῆς νήσου· οἷον, Valence, Candie, Corfou, Rhodes, Naples, Venise, Malte κτλ. Τὰ δὲ λοιπὰ, ἐκτὸς τινῶν, λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ὅταν δηλαδὴ ἡ πρωτεύουσα δὲν ἔχῃ τὸ αὐτὸ ὄνομα τῆς νήσου· οἷον, L'Irlande, l'Islande, la Sicile, la Sardaigne. Λέγεται δὲ ἀνάρθρως, Cypre ἢ Chypre, Chio κτλ.

ς'. Δὲν μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τῶν μετοχῶν, ἀλλ' ἀναλύουσι ταύτας εἰς τὰ ἰδιὰ των ῥήματα, ἔχοντα πρὸ αὐτῶν τὴν δεικτικὴν καὶ ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν· οἷον, ὁ γράψας, celui qui a écrit· οἱ ἐλθόντες, ceux qui sont venus· αἱ πρῶται ὑαλιῖσαι ἐπιστολαί, les premières lettres qui furent envoyées κτλ.

Διαφέρει προσέτι ἡ Γαλλικὴ τῆς Ἑλληνικῆς ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν δῶν ἐπανειλημμένων ἄρθρων, ὅπερ συμβαίνει συχνάκις εἰς τὴν Ἑλλ. εἰς δὲ τὴν Γαλλικὴν οὐδέποτε ἀπαντᾶται τὸ τοιοῦτον· οἷον, ὁ τὴν εἰδησιν ταύτην ἀναγγέλλας, ἢ κομίσας· celui qui a annoncé cette nouvelle, ἢ le porteur de cette nouvelle. Φίλιππος ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου πατὴρ, Philippe le père d'Alexandre κτλ.

ζ'. Ἀνάρθρως ἐκφέρεται ὡσαύτως τὸ ὄνομα, Θεός· οἷον, Dieu est grand, ὁ Θεὸς εἶναι μέγας· Dieu est tout-puissant, ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος.

ΣΗΜ. Ὅταν δὲ μετὰ τὸ Θεός, ἀκολουθῇ οὐσιαστικὸν προσδιοριστικὸν ἰδιότητος τοῦ Θεοῦ, τότε προτίθεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, Le Dieu des miséricordes, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, τῶν οἰκτιρμῶν.

Ὅμοιως τὸ Jésus-Christ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός· μόνον δὲ ἀναφερόμενον, ὁ Χριστός, λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ἄρθρον, Le Christ. Ἀνάρθρως ἐπί-

σης ἐκφέρονται τὰ κύρια ὀνόματα τῶν θεῶν τῆς ἀρχαιότητος: Jupiter, ὁ Ζεὺς· Saturne, ὁ Κρόνος· Apollon, ὁ Ἀπόλλων.

ή. Παραλείπεται τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν μηνῶν, ἀλλὰ προτάσσεται τοῦ ἀπολύτου ἀριθμητικοῦ ἐπέχοντος τόπον οὐσιαστικοῦ ὅσον, Le cinq Mai, τὴν πέμπτην Μαΐου· le trente Juillet, τὴν τριακοστὴν Ἰουλίου. Προτάσσεται ὡσαύτως τῆς λέξεως mois (μῆν) προηγούμενης τοῦ ὀνόματος τοῦ μηνός· ὅσον, cela a eu lieu au mois d'Août, τοῦτο συνέβη τὸν Αὐγούστου κτλ. μῆνα.

ΣΗΜ. "Όταν τὸ ὄνομα τοῦ μηνός ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸ mi (τὸ ἡμισυ δηλ.), τοῦτο λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ θηλ. ἄρθρον la· ὅσον, La mi-mars, ἀντὶ τοῦ la moitié de mars (τὰ μῆσα τοῦ μαρτίου)· La mi-août (τὸ δεκαπενταγύστου) κτλ.

θ'. Πρὸ τοῦ Saint ἢ Sainte ἐπομένου τοῦ κυρίου ὀνόματος· ὅσον, Saint-Basile, ὁ Ἅγιος Βασίλειος· Saint-Chrysostome, ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος· Sainte-Anne, ἡ Ἁγία Ἄννα κτλ.

ΣΗΜ. "Όταν ἡμεῖς λέγωμεν, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου κτλ. ἐννοοῦντες τὴν ἑορτὴν, οἱ Γάλλοι προτάττουσι τὸ θηλυκὸν ἄρθρον πρὸ τοῦ Saint, ἐννοοῦντες καὶ αὐτὸ· La fête· ὅθεν La Saint Georges, La Saint Jean, la Saint Barthélémy (τὴν ἑορτὴν) τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου κτλ.

Παραλείπεται ὡσαύτως τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ οὐσιασ. γνωστῶν μὲν, ἐκφραζομένων δὲ χάριν συντομίας ἄνευ οὐδενὸς μορίου πρὸ αὐτῶν, ὅπερ συμβαίνει εἰς τὴν ἐπιγραφὴν διευθύνσεώς τινος· ὅσον, il demeure, Rue Tournon, Faubourg Saint Germain, Place Vendôme κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΑΟΡΙΣΤΩΣ ΕΚΦΡΑΖΟΜΕΝΩΝ.

Περὶ χρήσεως τῶν μορίων, un, une, de, des, ὡς ἀορίστων, καὶ περὶ τοῦ, du, de, ἢ de la ὡς μεριστικῶν.

§. 78. "Όταν θέλωμεν γὰ ἐκφράσωμεν ἀορίστως εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν οὐσιαστικὸν μὴ ὑποκαίμενον εἰς διαίρεσιν, προτάττομεν αὐτοῦ τὸ un ἢ une κατὰ τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ· ὅσον, Un homme est venu vous chercher, ἄνθρωπός τις ἦλθε ζητῶν σε· j'ai acheté un cheval, ἠγόρασα ἵππον, ἢ ἓνα ἵππον κτλ. je parle d'une maison

à trois étages, ὁμιλῶ περὶ οἰκίας τριωρόφου. Ἐν γένει ὅταν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα τὸ ἀρίστον, τις (κοιν. ἕνας, μία, ἓν), καὶ ὅλως μεμονωμένον τὸ οὐσ. ἀρίστως, οἱ Γάλλοι προτάττουσι τούτου τὸ un ἢ une (ὅταν δηλ. τὸ οὐσ. δὲν ὑπόκειται εἰς διαίρεσιν). Εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν προτάττουσι τοῦ οὐσιαστικοῦ κατὰ μὲν τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατ. τὸ des, κατὰ δὲ τὴν γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τὴν πρόθ. de, καὶ πρὸς ἔκφρασιν τῆς δοτικῆς τὸ, à des· (ἴδε περὶ τούτου τὰ ἀρίστα ἄρθρα). Ce sont des hommes bien distingués, εἶναι ἄνθρωποι λίαν διακεκριμένοι. On parlait d'amis, ὁμιλοῦν περὶ φίλων (ἐγίνετο λόγος περὶ φίλων). Il n'a pas été question du tout de femmes, οὐδὲ ὅλως ἐγένετο λόγος περὶ γυναικῶν. Quand on s'adresse à des personnes qu'on ne connaît pas, ὅταν ἀποτείνηται (ἀπευθύνηται τις) πρὸς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζει.

Μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι τὸ μεριστικὸν du καὶ de la πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν ὁποίων θέλουν νὰ ἐκφράσωσιν ἀρίστως μέρος τι· οἶον, je demande du papier, ζητῶ (αἰτῶ) χαρτίον· donnez-moi de l'eau, δότε μοι ὕδωρ· j'ai acheté du café, du riz, de la viande κτλ. Τῶν τοιούτων ἡ μὲν ὀνομαστικὴ καὶ αἰτ. ἐκφέρονται διὰ τοῦ μεριστικοῦ du, ἡ δὲ γενικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ διὰ τῆς προθέσεως de, διὰ τὰ ἀρσενικά τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου ἢ h ὁσέως, καὶ de l' διὰ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου, εἴτε ἀρσενικά εἶναι εἴτε θηλυκά· οἶον, ceci est du fer, τοῦτο εἶναι σίδηρος, de l'argent, de l'or· c'est de la poésie, εἶναι ποίησις κτλ. Ἰδε ὅσα περὶ τούτου ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ Α'. Βιβλίον περὶ μεριστικοῦ Ἀρθροῦ. Πρὸς ἔκφρασιν δὲ μέρους, ἢ μᾶλλον πολλῶν μερῶν ἀρίστως, μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι τὸ ἀνωτέρω, des, de, καὶ à des.

Οὐσιαστικά τινα καίτοι ἀρίστως καὶ μεριστικῶς ἐκφραζόμενα δὲν λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω μορίων· οἶον, j'ai faim (πεινῶ), j'ai chaud (ζεσταίνομαι), j'ai soif (διψῶ) κτλ. Τοῦτο δὲ συμβαίνει κυρίως ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἐκεῖνων τὰ ὅποια σχηματίζουν ῥηματικὴν ἔκφρασιν διὰ τοῦ avoir, μὴ ἔχοντα ἴδιον ῥῆμα, ἐπειδὴ δὲν λέγεται faimer, οὔτε soifer, καθὼς οὔτε froidir ἢ chauffer, διὰ τοῦτο τὰ τοιαῦτα ἐκφράζονται μεμονωμένα ἄνευ μορίου τινός, εἴτε καταφατικὴ εἶναι ἢ πρότασις, εἴτε ἀρνητικὴ· οἶον, j'ai froid (κρυώνω), je n'ai pas froid (δὲν κρυώνω, ῥιγῶ). je n'ai pas faim (δὲν πεινῶ)· ἴδε περὶ τούτων κατωτέρω.

ΣΗΜ. Ἀντὶ δὲ τοῦ *du* ἢ *de la* τοῦ μεριστικοῦ ἐνικοῦ καὶ τοῦ πληθυντικῆς τοῦ *des* κτλ. μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι μόνον τὸ *de* διὰ τὴν ὀνομαστικὴν, γενικὴν, αἰτιατικὴν, καὶ ἀφαιρετικὴν καὶ τὸ *à de* διὰ τὴν δοτικὴν δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη καὶ δι' ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμούς.

ἀ. Ὅταν τὸ οὐσιαστικόν, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ λόγος, ᾖ ἀντικείμενον ῥήματος συνοδευομένου ὑπὸ τῶν ἀρνητικῶν μορίων, *ne* καὶ *pas*, ἢ ἄλλου ὁποιοῦ-δήποτε ἀναπληροῦντος τὸ *pas*· οἷον, *j'ai des livres*, ἔχω βιβλία· *je n'ai pas de livres*, δὲν ἔχω βιβλία· *je ne vous demande pas d'argent mais du cœur*, δὲν ζητῶ χρήματα ἀπὸ σέ, ἀλλὰ καρδίαν. Εἰς τὸ δεύτερον ὑπονοούμενον ῥῆμα ἢ φράσις εἶναι καταφατικὴ· δηλαδή, *mais je vous demande du cœur*· διὰ τοῦτο τὸ οὐσιαστικόν *cœur* ἔχει πρὸ αὐτοῦ τὸ *du* καὶ οὐχὶ τὸ *de*· ἀλλ' ὅταν λέγω· *je ne veux pas de café* (δὲν θέλω καφέ)· *je n'ai point de souci*, οὐδέλλως μεριμνῶ· τότε εἶναι ἀνάγκη νὰ προτάξω τοῦ οὐσιαστικοῦ τὴν πρόθεσιν *de*.

Προτάσσεται ὡσαύτως ἡ πρόθεσις *de* ἀντὶ τοῦ *du*, *de la*, ἢ *des*, ὅταν τὸ ἀορίστως ἐκφραζόμενον οὐσιαστικόν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ἐπιθέτον· οἷον, *je veux acheter du drap, du sucre*· *envoyez-moi de bon drap, de bon sucre*, θέλω ν' ἀγοράσω ἐριούχον (τσόχαν), ζάχαριν· *steilée moi kalón* (ἢ *kalḗs ποιότητος*) ἐριούχον, καλὴν ζάχαριν κτλ.

ΣΗΜ. Καίτοι· προηγουμένου τοῦ ἐπιθέτου, τίθενται πάλιν τὰ μεριστικά, *du*, *de la*, εἰς τὸν ἐνικόν, καὶ *des* εἰς τὸν πληθυντικόν, ὅταν τὸ οὐσιαστικόν ἐκφράζηται ὠρισμένως, ὅταν δηλαδή γίνηται λόγος περὶ πράγματος γνωστοῦ εἰς τὸν λαλοῦντα καὶ εἰς ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται ὁ λόγος. Ὅταν παραδείγματος χάριν, ἐπανέλθω εἰς ἐργαστήριον ὅθεν ἠγόρασα πρότερον καλῆς ποιότητος ἐριούχον, χαρτίον, ἢ ἄλλο τι εἶδος ἐμπορεύματος, καὶ αἰτήσω παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἐμπόρου νὰ μοι δώσῃ (μέρος) ἐκ τοῦ καλοῦ ἐριούχου ἢ χαρτίου κτλ. τότε λέγω, *donnez-moi du bon drap, du bon papier* κτλ. καὶ οὐχὶ *de bon*.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὰ τοιαῦτα οὐσιαστικά ᾖναι μὲν ἀντικείμενα ῥήματος ἀρνητικοῦ, προσδιορίζονται δὲ ὑπὸ ἄλλης τινὸς ἀναφορικῆς προτάσεως, ἢ ἐπιφερομένου τινὸς ἐπιθέτου· οἷον, *Les sages ne donnent jamais de conseils sans qu'on leur en demande, c'est pourqu'on ne leur en donne pas*. Ὅταν παραδείγματος χάριν, αἰτήσῃ τοιαύτας παρ' αὐτῶν. Ἐνταῦθα τὸ οὐσιαστικόν *conseils*, ὡς μὴ προσδιοριζόμενον, ἔχει πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν *de*· ἀλλ' ὅταν εἰπῶμεν, *Votre père ne vous donnera jamais des conseils inutiles*, ὁ πατήρ σου δὲν θὰ σοὶ δώσῃ συμβουλὰς ἀνωφελεῖς. *Il sait qu'il n'a pas des amis ingrats et infidèles* (*).

(*) Ὁ λόγος εἶναι ὅτι εἰς τὰς τριακτάς ἐκφράσεις ἡ ἀρνήσις δὲν εἶναι πλήρης, διότι ἐννοεῖται ἐνταῦθα ὅτι ἔχει φίλους, ἀλλ' ἀχαρίστους καὶ ἀπίστους· δὲν

Παραλείπεται ἡ πρόθεσις de, τὰ μεριστικά du καὶ de la, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ ἀόριστα, un, une, καὶ des.

δ. Ὅταν οὐσιαστικὸν τι ἀναφέρεται ἀμέσως μετὰ τὸ κύριον ὄνομα ὡς ἐπεξηγήσις αὐτοῦ· οἶον, Racine, poète Français, ὁ Ῥακίνας, ποιητὴς Γάλλος· Macbeth, tragédie de Sakspear, Μακθέθ, τραγωδία τοῦ Σακσπείρου.

ε'. Μετὰ τὰ ῥήματα, être, devenir, se faire, se dire, καὶ croire, ὅταν ἀκολουθῇ οὐσιαστικὸν ἐμφαίνον τὴν τάξιν, τὸ ἐπιτήδευμα, τὴν θρησκείαν, τὸ ἔθνος, ἢ τὴν συγγένειαν, χωρὶς ταῦτα νὰ προσδιορίζωνται δι' ἄλλης λέξεως· οἶον, ὁ πατήρ τοῦ εἶναι ἔμπορος, son père est marchand. Marie Stuart était reine· Oconel était Irlandais· Pope était Catholique· La princesse Henriette était cousine de la reine.

ΣΗΜ. Ὅταν δὲ ταῦτα προσδιορίζονται διὰ τινος ἐπιθέτου, λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὸ un ἢ une, ἢ καὶ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ἐὰν ὁ προσδιορισμὸς ᾖναι τέλειος· π. χ. ἐὰν εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, Son père est marchand, προσθέσω τὸ πλούσιος, λέγω· Son père est un riche marchand, καὶ εἰς τὸ Marie Stuart était reine, ἐὰν προσθέσω, δυστυχῆς, πρέπει νὰ εἴπω γαλλ. Marie Stuart fut une reine malheureuse.

Ce jeune homme veut devenir menuisier, ὁ νέος οὗτος θέλει νὰ γελνῇ λεπτοουργός· Je l'ai cru officier, τὸν ἐνόμισα ἀξιωματικόν· Il se dit poète, καλεῖται (ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν) ποιητήν.

ΣΗΜ. Προηγούμενου τοῦ δεικτικοῦ μορίου ce πρὸ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, τὸ ἐπόμενον ἀόριστον οὐσιαστικὸν λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀόριστον un· οἶον, C'est un Anglais· c'est un savant κτλ.

γ'. Παραλείπονται ὡσαύτως τὰ ἀόριστα μόρια πρὸ τῶν λέξεων, nombre καὶ quantité, ὅταν αὗται ἐμφαίνωσιν ἀόριστον ἀριθμὸν ἢ ποσόν· παρεντίθεται δὲ μετὰ τούτου καὶ τοῦ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ ἡ πρόθεσις de· οἶον, Cet incendie a détruit quantité de maisons, ἡ πυρκαϊὰ αὕτη κατέστρεψε πλῆθος οἰκιῶν (πάμπολλα οἰκήματα). Nombre d'officiers périrent dans cette bataille, πλεῖστοι ἀξιωματικοὶ ἀπωλέσθησαν κατὰ τὴν μάχην ταύτην.

ἔχει ὡς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· Je ne vous ferai point de reproches, δὲν θέλω σ' ἐπιπλήξαι (δηλ. καμμίαν ἐπίπληξιν)· ἀλλ' ὅταν λέγωμεν· Je ne vous ferai point des reproches frivoles, δὲν θὰ σοὶ κάμω μηδαμινὰς ἐπιπλήξεις, σημαίνει ὅτι θὰ σὲ ἐπιπλήξω (διὰ πράγματα_σοβαρά) κτλ.

δ'. *Πρὸ τοῦ quel ἢ quelle, ὡς θαυμαστικῶν ἢ ἐρωτηματικῶν· οἶον, quel beau tableau! πόσον ὡραία (ἢ τί ὡραία) εἰκὼν! Quelle foule immense! τί ἄπειρον πλῆθος! quel homme est celui-là? τίς (τί) ἄνθρωπος εἶναι αὐτός;*

Θέμα πρὸς ἄσκησιν τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων.

Μετὰ τὴν ἐν Πουλταύῃ μάχην οἱ αἰχμάλωτοι διεσκορπίσθησαν (παθητικῶς) εἰς τὴν Σιθρίαν, εὗρεيان ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης Ταρταρίας. Πολλοὶ (nombre) ἀξιωματικοὶ ἐγένοντο (devenir) ζωγράφοι, ἄλλοι ἀρχιτέκτονες. Ἀγνοεῖται ἐὰν ὁ Σακεσπεῖρ ἦτο διαμαρτυρούμενος ἢ καθολικός, εἶναι δὲ γνωστὸν (savoir) ὅτι ἦτο χριστιανός· ἀγνοεῖται ἀκριβῶς τί ἦτο κατὰ τὴν νεότητά του, ἐὰν ἦτο, διγλαδὴ, κρεωπώλης (boucher) ἢ ξάντης (ἐριοξάντης, cardeur de laine), ἀλλ' εἶναι γνωστὸν ὅτι ἦτο λαθροθηρευτής (braconnier), καὶ μετὰ ταῦτα ὑποκριτής τοῦ θεάτρου (acteur). Ἡ Ἑλισάβετ, ἀδελφὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ'. εἶναι γνωστὴ ἕνεκα (διὰ) τῶν συμφορῶν αὐτῆς. Εἶναι Γερμανός (c'est) (Allemand) ἀλλὰ προσφέρει τόσον καλῶς τὴν γαλλικὴν, ὥστε ἤθελον (ἐγὼ) τὸν νομίζει Γάλλον. Πλῆθος (quantité) ξένων ἦσαν εἰς τὸν χορόν.

Παραλείπεται τὸ μεριστικὸν ἄρθρον καὶ ἡ πρόθ. *de.*

α'. Ὅταν πολλὰ οὐσιαστικὰ συνέπονται εἰς ζωηράν τινα περιγραφὴν· οἶον, Prières, commandements, menaces, rien ne put l'émouvoir· δεήσεις, διαταγαί, ἀπειλαί, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν συγκινήσῃ.

β'. Μετὰ τὸ ἀρνητικὸν *ni* (οὔτε) καὶ *soit* (εἴτε) ἐπαναλαμβάνόμενα· οἶον, Il n'avait ni amis, ni argent· δὲν εἶχεν οὔτε φίλους, οὔτε χρήματα. *Soit* faiblesse, *soit* ignorance, il s'est laissé tromper, εἴτε ἀδυναμία, εἴτε ἄγνοια (τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι) ἠπατήθη.

Μετὰ τὸ *sans* (ἄνευ, χωρὶς)· οἶον, Les troupes étaient sans souliers, sans provisions et presque sans habits· τὰ στρατεύματά του ἦσαν ἀνυπόδητα, ἄνευ ζωοτροφῶν, καὶ σχεδὸν γυμνά (ἄνευ ἐνδυμάτων).

δ'. Πρὸ ἀφηρημένου οὐσιαστικοῦ προηγούμενης προθέσεως τινὸς καὶ ἐκλαμβανομένου ἐπιρρήματικῶς ἢ ὀργανικῶς, ἀλλ' ἀορίστω· οἶον, avec habilité, ἐπιτηδέως· avec promptitude, ἐτοίμως· par méchanceté, par erreur, κακίᾳ (φερόμενος), ἐξ ἀπάτης κτλ.

ε. Εἰς τὰς παροιμίας· οἶον, *Pauvreté n'est pas vice*, ἡ πτωχεία δὲν εἶναι ἐλάττωμα (κακία).

ς'. Πρὸ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων, κατ' ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν οἶον, *certain, quelque, maint, plusieurs, différent* κτλ.

ζ'. Πρὸ τινων οὐσιαστικῶν ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει ῥῆμα ἔχον τὴν σημασίαν τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ μετὰ τῶν ὁποίων τὸ *avoir* ἀποτελεῖ ἐν μόνον ῥῆμα· τοιαῦτα εἶναι π. χ. τὰ· *appétit* (ὄρεξις), *courage* (ἀνδρία), *envie* (ἐπιθυμία), *faim* (πείνα), *honte* (αἰσχύνη, ἐντροπή), *mal* (κακὸν, πάθημα), *peur* (φόβος), *pitié* (εὐσπλαγχνία), *raison* (δίκαιον), *soif* (δίψα), *tort* (ἄδικον)· ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται αἱ συνήθεις φράσεις· *avoir appétit* (ὀρέγομαι, ἔχω ὄρεξιν), *avoir raison* (ἔχω δίκαιον), *avoir mal* (πάσχω), *avoir envie* (ἐπιθυμῶ)· *demande pardon*, αἰτῶ συγγνώμην· *faire attention*, προσέχω· *faire mention*, μνείαν ποιῶμαι (υπομιμνήσκω), *faire tort*, ἄδικῶ· *prendre courage*, ἐνθαρρύνομαι κτλ. Ὑπάρχουσι μὲν ῥήματα μονολεκτικὰ ἐκ τινων τῶν εἰρημένων οὐσιαστικῶν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσιν ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν τοῦ οὐσιαστικοῦ σημασίαν· οἶον ἐκ τοῦ *raison* γίνεται ῥῆμα *raisonner*, αἰτιολογῶ, ἀντιλέγω, καὶ ἐκ τοῦ *envie*, *envier*, φθονῶ. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι τὸ οὐσιαστικὸν συνταυτίζεται μετὰ τοῦ προηγουμένου ῥήματος ἀποτελοῦν ἐν μόνον ῥῆμα, ἐνθα ὑπερσχύει ἡ σημασία τοῦ οὐσιαστικοῦ.

Ἀντὶ τοῦ μορίου *de*, ἀναπληροῦντος τὸ μεριστικὸν *du, de la*, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀορίστου *des*, προηγουμένου ἐπιθέτου, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, *de bons conseils, de fideles amis* κτλ. τίθενται τὰ, *des*, καὶ *du, de la*, καίτοι· προηγουμένου ἐπιθέτου, ὅταν τὸ ἐπίθετον τοῦτο μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου οὐσιαστικοῦ ἀποτελῇ ἐν μόνον οὐσιαστικόν· οἶον, *des jeunes gens* (νέοι)· *des petits-maitres* (καλλωπισταί), *des beaux-esprits, du petit lac, du bon sens* κτλ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων καὶ ἐξαιρέσεων περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἄρθρου καὶ τῶν ἀορίστων καὶ μεριστικῶν μορίων πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν, ὁ πρῶτος κανὼν τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὁ λαλῶν καὶ ὁ γράφων τὴν γαλλικὴν, εἶναι ἡ ἰδέα ἣν προτίθεται νὰ ἐκφράσῃ περὶ τῶν οὐσιαστικῶν ὀρισμένως ἢ ἀορίστως. Ἐκλέτομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ παραδείγματα εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ἡ χρῆσις τοῦ ὀριστικοῦ καὶ τῶν ἀορίστων συνάμα μορίων κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος.

Ἐνάρθρως.

Les ouvrages de Cicéron sont pleins des idées les plus saines, τὰ συγγράμματα τοῦ Κικέρωνος εἶναι πλήρη τῶν μᾶλλον ὑγιῶν ἰδεῶν (ὠρισμένως).

Évitez l'air de l'affectation, ἀπόφευγε τὸ ἐπιτετηδευμένον ἥθος.

Il charge sa mémoire des vers de Virgile et des phrases de Cicéron, ἐπιβαρύνει τὸ μνημονικόν του μὲ τοὺς στίχους τοῦ Οὐίργιλίου καὶ τὰς φράσεις τοῦ Κικέρωνος (ὠρισμένως).

Je n'ai point des sentiments si bas, δὲν ἔχω παντάπασιν αἰσθήματα τοσοῦτον ποταπά.

Cette armée n'a plus des soldats redoutés, ὁ στρατὸς οὗτος δὲν εἶναι πλέον ἐπίφοβος.

Il n'y a plus des lois qui puissent empêcher cette oppression.

Καὶ ἐρωτηματικῶς.

N'avez-vous point des amis? δὲν ἔχετε φίλους; (διηλαδῇ ἔχετε φίλους).

N'avez-vous point des maisons? δὲν ἔχετε οἰκίας; (ἔχετε).

N'avez-vous point des chevaux, des voitures? δὲν ἔχετε ἵππους, ὀχήματα;

Ἀνάρθρως.

Les ouvrages de Cicéron sont pleins d'idées saines, τὰ συγγράμματα τοῦ Κικέρωνος εἶναι πλήρη ὑγιῶν ἰδεῶν (ἀορίστως).

Évitez tout ce qui a un air d'affectation, ἀπόφευγε πᾶν ὅ,τι φαίνεται ἔχον ἥθος ἐπιτετηδευμένον.

Il charge sa mémoire de vers et de phrases insipides, ἐπιβαρύνει τὴν μνήμην του μὲ στίχους καὶ φράσεις ἀνουσίους (ἀορίστως).

Bien des philosophes n'admettent point d'idées innées, πολλοὶ φιλόσοφοι δὲν παραδέχονται ἐμφύτους ἰδέας.

Les cavaliers n'avaient plus de bottes.

Ils n'avaient plus de patrie plus de lois, plus de protection,

N'avez-vous pas d'enfants? δὲν ἔχετε τέκνα;

N'avez-vous pas de maisons? δὲν ἔχεις οἰκίας;

N'avez-vous point de chevaux, de voitures? δὲν ἔχεις ἵππους, ὀχήματα; (ἀμφιβόλως).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων γίνεται δῆλον ὅτι ὁσάκις προτιθέμεθα νὰ ἐκφράσωμεν οὐσιαστικὰ ὀρισμένως ἢ γενικῶς, μεταχειρίζομεθα τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, *le, la, les* ἢ *des* (γενικῶς), καίτοι ἀρνητικῆς οὐσῆς τῆς προτάσεως, διότι εἰς τὴν πρώτην σειρὰν (πρὸς ἀριστερὰν), ἡ χρῆσις τοῦ ἄρθρου δηλοῖ ὅτι ὁ λαλῶν (καίτοι φαινόμενος ὅτι ἐρώτᾳ) φρονεῖ ὅτι ἔχει φίλους, ἔχει ἵππους, ἀμάξας κτλ. ἔκκεινος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται. Ἀπεναντίας εἰς τὴν δευτέραν στήλην ἡ ἔλλειψις τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἀορίστου *de*, δεικνύουν ὅτι ἡ ἐρώτησις ἐμφαίνει πραγματικὴν ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, καὶ ὥς ἐκ τούτου παραλείπεται τὸ ὀριστικὸν μόριον. Τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη πολλῶν γραμματικῶν Γάλλων παρὰ τῶν ὁποίων ἐρανοσθημεν τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα.

Μεταχειρίζομεθα τὴν πρόθεσιν *de* πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσιν ὡς συμπλήρωσις ἢ ὡς προσδιορισμὸς προηγουμένου οὐσιαστικοῦ καὶ πολλάκις ἀναπληροῦσιν ἐπίθετα προσδιοριστικὰ ποιότητος ἢ ιδιότητος· οἷον, *Présence d'esprit*, ἐτοιμότης πνεύματος (ἐτοιμόνοια), *présence de cœur*, ἐτοιμότης καρδίας· *amour de père*, φίλτρον πατρικόν.

Ὡσαύτως πρὸς ἐκφράσιν τῶν μετουσιαστικῶν παρ' ἡμῖν λεγομένων, εἰς δῆλωσιν τῆς οὐσίας ἐξ ἧς σύγκειται ἢ εἶναι κατεσκευασμένον οὐσιαστικόν τι· οἷον, *Bras de fer*, βραχίων σιδηροῦς· *une table de bois*, τράπεζα ξυλίνη· *une montre d'or*, ὠρολόγιον χρυσοῦν κτλ.

Μεταχειρίζονται τὸ μόριον *de* πρὸ τῶν κοινῶν οὐσιαστικῶν ὅταν παῦτα ἦναι συμπλήρωμα ἢ προσδιορισμὸς μεριστικοῦ τινος περιληπτικοῦ, ἢ ἐπιρρήματος ποσότητος· οἷον, *Une multitude de peuples*, πλῆθος λαῶν· *une foule d'hommes et de femmes*, πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· *beaucoup de personnes*, πολλοὶ ἄνθρωποι· *beaucoup de maisons*, πολλαὶ οἰκίαι κτλ.

Ἐξαιρέσις. Τὸ *de* λαμβάνει τὸ *s*, ὅταν τὸ κοινὸν οὐσιαστικὸν προσδιορίζηται διὰ τινος παρεμπιπτούσης προτάσεως· οἷον, *Un grand nombre des personnes que j'avais connues en Italie, en France*· πολλοὶ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους εἶχον γνωρίσει (ἐγνώρισα πρὸ πολλοῦ) εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν. *Il ne lui reste pas beaucoup des exemplaires que vous lui aviez envoyés*, δὲν μένουσιν εἰς αὐτὸν πολλὰ ἀντίτυπα ἐκείνων τὰ ὁποῖα τῷ ἐστειλάτε.

Τίθεται προσέτι τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὅταν προηγῇται αὐτοῦ τὸ *plupart*, τὸ πλεῖστον (μέρος), καὶ τὸ *bien*, πολλὰ ἢ πολλοί· οἷον, *la plupart des nations*, τὸ πλεῖστον τῶν ἐθνῶν· *bien des gens*, πολλοὶ ἄνθρωποι· *bien des pays*, πολλοὶ τόποι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ γένους τινῶν οὐσιαστικῶν.

§. 79. Οὐσιαστικά τινα κοινοῦ γένους λαμβάνουσι διάφορον σημασίαν κατὰ τὸ γένος τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται. Τὰ τοιαῦτα εἶναι πάμπαν εἰς τὴν γαλλικὴν, σημειοῦμεν δὲ ἐνταῦθα τὰ κοινότερα τούτων.

Ἀρσενικά.

Θηλυκά.

Aide, βοήθης (σημαῖνον πρόσωπον· εἶναι κοινοῦ γένους).

Aide, βοήθεια (οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον).

Aigle, ἀετὸς (σημ. τὸ πτηνὸν καὶ μεταφ. τὸν ἔξοχον ἄνδρα).

Σημ. σημαίαν ἢ οἰκόσημον.

Amour, ὁ σεμνὸς ἔρως ἐνικ. (*)

Πληθυντικῶς εἶναι θηλ. καὶ οὐχ εἰς καλὴν σημασίαν.

Ange, ἄγγελος.

Ange (ρίνη) εἶδ. ἰχθύος.

Aune ἢ *aulne*, κλήθρα, εἶδ. δένδρ.

Aune, αὔνα (μέτρον μήκους).

Automne, φθινόπωρον εἶναι πάντοτε ἄρσεν.

ἀπαντᾶται δὲ καὶ εἰς θηλυκ. ὅταν προηγῇται ἐπιθέτου· οἷον, *une automne pluvieuse*, φθινόπωρον βροχερόν.

Barbe, εἶδ. ἵππου τῆς Βαρβαρίας.

Barbe, γενειάς, γένειον.

Barde, ποιητὴς Κελτός.

Barde, φιλοκομμένον λαρδίον.

Bourgogne, οἶνος Βουργόνδιος.

Bourgogne (la) ἢ Βουργονδία (ἐπαρχία).

Carpe, καρπὸς (τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τῆς παλάμης).

Carpe, (Κυπρίνος), εἶδος ἰχθύος.

(*) Ὅταν ἡ λέξις *amour* σημαίη τοὺς μικροὺς περὶ τὴν Ἀφροδίτην εἰκονιζομένους ἔρωτας εἶναι γένους ἀρσενικοῦ καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν. *Les petits amours voltigeaient autour de Vénus*. Οἱ μικροὶ ἔρωτες περιεῖπαντο περὶ τὴν Ἀφροδίτην.

Ἀρσενικά.

Θηλυκά.

Cartouche, κόσμημα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς.

Champagne, οἶνος τῆς Καμπανίας (du Champagne).

Chose, πρᾶγμα· ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ quelque (τι)· quelque chose, πρᾶγμα τι (κάτι τι).

Εἶναι ὡσαύτως ἀρσενικοῦ ἔταν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸ autre ἀνάρθως· οἶον, quelque chose est promis, autre chose est accordé.

Cloaque, τόπος τῶν ἀκαθαρσιῶν, μεταφ. καταγώγιον, σωρὸς ἐλαττωμάτων.

Coche, εἶδος ἀμάξης.

Couple, ζεύγος συνηρηολογημένον.

Cravate, ἵππος τῆς Κροατίας.

Crêpe (le), σκέπη λεπτή, ριτιδιωτή.

Délíce, εἰς τὸν ἐνικ. le délice ἀρσ.

Enfant, λεγόμενον ἀπολύτως εἶναι ἀρσεν. γένους.

Enseigne (le), ὁ σημαιοφόρος.

Exemple, παράδειγμα.

Foret (le), ἐργαλεῖον (τρυπάνη).

Foudre, κεραυνός· μεταφορικῶς εἰς ὑψηλὸν ὕψος εἶναι ἀρσ.

Fourbe (le), ἀπατεών.

Garde (le), φύλαξ.

Cartouche (la), φουσέκιον.

La Champagne, ἡ Καμπανία ἐπαρχία.

ἄνευ τοῦ quelque εἶναι θηλ. (*).

Une chose très intéressante que j'ai apprise aujourd'hui. Πρᾶγμα τι τὸ ὅποιον ἔμαθον σήμερον λίαν περίεργον.

Cloaque (la), ὀχετός λίθινος καὶ θολοειδής.

Coche (la), ἐντομή ἐπὶ στερεοῦ σώματος.

Couple, δυάς (ἀριθμός δύο).

Cravate (la), ὁ λαιμοδέτης.

Crêpe (la), ζύμη λεπτοτάτη.

Délices, πληθ. θηλυκοῦ.

Enfant, ἀναφερόμενον εἰς θηλυκὸν πρόσωπον εἶναι θηλ.

Enseigne (la), σημαία.

Exemple, σημαῖνον καλλιγραφικὸν παράδειγμα εἶναι θηλ.

Forêt (la), δάσος ἐκτεταμένον.

Foudre, εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ κεραυνοῦ, εἶναι θηλ.

Fourbe (la), ἀπάτη.

Garde (la), ἡ φυλακή.

(*) Ὅταν τὸ chose ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸ quelque εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὅ,τι· δῆποτε οἶον, quelque chose que vous disiez ὅ,τι καὶ ἂν εἴπητε· εἰς τοιαύτην σημασίαν, εἶναι ἐπίσης θηλυκοῦ γένους.

Ἀρσενικά.

Θηλυκά.

Gens, προηγούμενον ἐπιθέτου εἶναι ἄρσεν. γένους.	Gens, ἐπόμενον εἰς ἐπίθετον, εἶναι θηλ. ἐκτὸς τοῦ tout (*).
Grefte (le), ἀρχίδιον.	Grefte (la), (φείλασμα), ἑλληνικ. ἀρχ. ἔνθεμα ἢ ἐνοφθαλμισμός.
Guide (le), ὁδηγός.	La guide, longue de cuir ἱμάς (βυταγωγεύς).
Hymne, ὕμνος ἐκκλησιαστικός (ᾄδόμενος δηλ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν) εἶναι ἄρσ.	Πᾶς ἄλλος ὕμνος, πολεμικός κτλ. εἶναι θηλ.
Livre (le), τὸ βιβλίον.	La livre, ἡ λίτρα.
Manche (le), ἡ λαβίς.	La manche, ἡ περιχειρίς.
Mémoire, ὑπόμνημα.	La mémoire, ἡ μνήμη.
Le mode, ἔγκλισις (γραμμα.).	La mode, ὁ συρμός.
Mousse, ὑπηρέτης πλοίου.	La mousse, ὁ ἄφρος· τὸ βρύον.
Office, καθήκον, ὑπηρεσία.	ὁψοφυλάκιον, σκευοφυλάκιον.
Orgue, ὄργανον μουσικὸν ἐκκλησιαστ. ἐνικῶς ἄρσεν.	Πληθυντικῶς θηλ. (les belles orgues).
Oeuvre (le), συλλογὴ λιθογραφιῶν καὶ μουσικῶν τεμαχίων.	Oeuvre (la), ἔργον, les œuvres, τὰ ἔργα.
Orge, κριθή (φάρος), εἶναι ἄρσενικοῦ γένους μόνον πρὸ τῶν ἐπιθέτων mondé καὶ perlé.	Orge. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίεσσιν εἶναι θηλυκοῦ γένους une belle orge.
Page (le), ὑπηρέτης εὐγενής, ἀκόλουθος.	La page, ἡ σελίς.

(*) Τὸ tout, καὶ προηγούμενον τοῦ gens, φυλάττει τὸ ἀρσενικὸν γένος· οἶον, tous les gens, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· καὶ ὅχι μόνον προηγούμενον ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ὅταν παρεντιθῇται μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ gens, ἐπίθετον ἔχον κοινὴν κατάληξιν δι' ἀμφότερα τὰ γένη, τὸ tout (καὶ τότε προσέτι) τίθεται εἰς ἀρσενικὸν γένος· οἶον, tous les honnêtes gens· ὅταν δὲ τὸ παρεντιθέμενον ἐπίθετον δὲν ἔχη κοινὴν κατάληξιν, τοῦτο τίθεται εἰς θηλυκὸν γένος καὶ ἐπομένως καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ tout· οἶον, toutes les vieilles gens· εἶναι δὲ ἀρσενικοῦ γένους τὸ gens ὅταν ἀναφέρεται ἰδίως εἰς ἄνδρας, καὶ τοῦτο δεικνύεται συνήθως διὰ τῆς προθέσεως de προταττομένης οὐσιαστικοῦ τινος, τὸ ὁποῖον ἐμφαίνει ἔργον ἐξασκούμενον συνήθως ὑπ' ἀνδρῶν· οἶον gens de lettres, gens de guerres κτλ.

Ἀρσενικά.

Θηλυκά.

Râque ἢ μάλλον râques, τὸ πά-
σχα κατὰ τοὺς χριστιανούς.

La râque, τελετὴ δι' ἧς οἱ ἰου-
δαῖοι ἐπανηγύριζον τὴν ἐξοδὸν
αὐτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Parallèle, ὁ παραλληλισμός.

La parallèle, ἡ παράλληλος (γραμ-
μή).

Pendule, τὸ ἐκκρεμές.

La pendule, ὥρολόγιον τῆς τρα-
πέζης.

Personne, οὐδεὶς.

(La) personne, πρόσωπον, ἄν-
θρωπος.

Le poêle, θερμάστρα, σκέπη τῶν
νεονύμφων κατὰ τὴν τελετὴν
(γάμου) κτλ.

La poêle, τὸ τηγάνιον.

Poste (le), θέσις.

La poste, ταχυδρομεῖον.

Solde, ἐξόφλησις λογαριασμοῦ.

La solde, μισθὸς στρατιωτικὸς.

Somme (sommeil), ὕπνος.

La somme, τὸ ποσόν.

Souris (le) καὶ sourire, μειδίαμα.

La souris, μῦς (ποντικὸς μικρός).

Tour (le), γύρος (παιγνίδιον).

La tour, ὁ πύργος.

Trompette, σαλπιστής.

La trompette, ἡ σάλπιγξ.

Vague (le), τὸ ἀόριστον, τὸ κενόν.

La vague, μέγα κύμα.

Voile, ἡ σκέπη (λεπτὸν ὕφασμα).

La voile, τὸ ἱστίον. κτλ.

*Περὶ τοῦ πληθυντικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων καὶ περὶ ξένων
τινῶν λέξεων αἵτινες εἰσῆχθησιν εἰς τὴν γαλλικὴν.*

§. 80. Τὰ κύρια ὀνόματα εἰς τὴν γαλλικὴν δὲν λαμβάνουσι τὸ
σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ, καίτοι προηγουμένου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου·
οἷον, Les Corneille, les Racine et les Molière ont perfectionné
le théâtre français, ἢ la scène française

ΣΗΜ. Τὰ κύρια ὀνόματα, λαμβανόμενα ὡς κοινὰ οὐσιαστικά, ἀπαιτοῦσι τὸ
s εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν· οἷον, Virgile et le Tasse sont les Homères
de Rome et d'Italie· ἐνταῦθα τὸ Homères θεωρεῖται ὡς κοινὸν ὄνομα· ὡς
ποιεῖται ἐπικολ.

Ἐξαιροῦνται ὡσαύτως κύρια τινὰ ὀνόματα ἐμφαίνοντα τάξιν τινὰ
κοινωνίας· οἷον, Les Bourbons, οἱ Βουρβῶνες· les Condés, οἱ Κον-
δαί· ὡς ἐὰν ἐλεγέ τις, οἱ βασιλεῖς, οἱ πρίγκηπες κτλ.

Τὰ ὀνόματα τῶν μετάλλων δὲν λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ, ὡς μὴ ὄντα ἐν χρήσει εἰ μὴ μόνον εἰς τὸν ἐνικόν· οἶον, l'argent, ὁ ἄργυρος· le fer, ὁ σιδηρός· l'or, ὁ χρυσός κτλ. Λέγεται εἰς πληθ. τὸ fer, σημαῖνον τὰ δεσμά.

Οὐσιαστικὰ τινὰ ἀφρηρημένα εἶναι ἐν χρήσει εἰς μόνον τὸν ἐνικόν, ὡς la faim, ἡ πείνα· la soif, ἡ δίψα· le froid, τὸ ψῦχος κτλ. Ἄλλα πάλιν δὲν εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν ἐνικόν· οἶον, les ancêtres, οἱ πρόγονοι· les armoiries, τὰ οἰκόσημα· les mœurs, τὰ ἥθη κτλ.

Πολλὰ ξένα λέξεις, πρὸ πάντων λατινικαί, εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ λαβοῦσαι οὐσιαστικοῦ σημασίαν, ὑπόκεινται εἰς τοὺς νόμους τῶν κυρίως γαλλικῶν οὐσιαστικῶν, ἐνῶ πλείσται τούτων εἶναι ἢ ῥήματα ἢ ἄκλιτα μέρη τοῦ λόγου, ἄλλαι δὲ οὐσιαστικὰ ἢ ἐπίθετα· οἶον, des accessits, δευτερεῖα (τὸ δεύτερον βραβεῖον κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν)· des déficits (ἐλλείματα χρηματικά), des bravos (εὖγε), des opéras (μελοδράματα), des concettis (νοερὰ συλλήψεις) κτλ. Ἐπειδὴ τὸ opera εἰς τὴν ἰταλ. εἶναι ἐνικοῦ ἀριθ. ὁ δὲ πληθυντ. opere δὲν εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὴν γαλλικὴν, διὰ τοῦτο πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐνικοῦ ὁ πληθ. λαμβάνει s εἰς τὴν γαλλικὴν· τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τοῦ concetti, πληθ. τοῦ concetto, εἰς τὴν γαλλικὴν εἶναι ἐν χρήσει μόνον ὁ τύπος concetti ὡς ἐνικὸς, καὶ ἐπομένως πρὸς διαστολὴν τούτου, ὁ πληθυντικὸς λαμβάνει τὸ s.

Πολλοὶ τῶν γραμματικῶν Γάλλων δὲν παραδέχονται τὸ s εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν εἰς τὰς ξένας λέξεις, καὶ πρὸ πάντων εἰς τύπους ῥημάτων, ὡς τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα, accessit καὶ déficit, καθὼς καὶ εἰς τὰ σύνθετα ἐκ προσθέσεων· οἶον, des aparté, des in-folio.

Ἐπίθετα τινὰ λήγοντα εἰς al εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν. Εἶναι δὲ ὡς ἑγγίστα τὰ ἑξῆς·

Amical (φιλικός), fatal (θλιβερός), frugal (λιτός), glacial (παγώδης, παγωνώδης), matinal (πρωϊνός), naval (ναυτικός), combat naval (ναυμαχία), pénal (ποινικός), théatral (θεατρικός). Ἄλλ' εἰσὶ καὶ τινες μεταχειριζόμενοι τὰ εἰρημένα ἐπίθετα καὶ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν προσθέτοντες τὸ s εἰς τὸν ἐνικόν· οἶον, Des évènements fatals, des combats navals, des services amicals κτλ. ἀλλ' ὀρθότερον εἶναι νὰ μεταχειρισθῇ τις τὸ οὐσιαστικὸν ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de· οἶον, des combats de mer, des services d'ami, τὸ δὲ fatal ἀναπληροῦται εὐκόλως διὰ τοῦ funeste.

Περὶ τῶν πτώσεω τῶν ὀνοματικῶν συμπληρωμάτων.

§. 81. Τὰ συμπληρώματα συνδέονται μετὰ τοῦ ὑποκειμένου ἢ κατηγορουμένου ἐμπροθέτως ἢ ἀπροθέτως κατὰ διαφόρους περιπτώσεις.

Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα.

α. Τὰ προσδιορίζοντα τὸν κτήτορα ἢ τὸ κτῆμα· ὅσον, La propriété de mon père, ἡ ἰδιοκτησία τοῦ πατρὸς μου· Le palais de Charles, τὸ μέγαρον τοῦ Καρόλου (*). Le propriétaire de ce château κτλ.

β'. Τὰ προσδιορίζοντα τὸν ἄρχοντα, la reine d'Angleterre, le roi de Grèce κτλ. Le général de l'armée Espagnole, ὁ στρατηγὸς τοῦ Ἰσπανικοῦ στρατοῦ.

γ'. Τὰ συγγενείας προσδιοριστικὰ, le père de Sophocle, ὁ πατὴρ τοῦ Σοφοκλέους, Alexandre le fils de Philippe, Ἀλεξάνδρος ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου.

δ'. Τὰ σημαίνοντα τὸ ἔργον τινός· les tableaux de Raphael, αἱ εἰκόνες τοῦ Ῥαφαήλ.

ε. Τὸ μέρος ἢ τὰ μέλη σώματός τινος. On a trouvé la tête et les membres d'un corps humain· εὔρον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ μέλη σώματός τινος.

ς'. Τὰ σημαίνοντα ἰδιότητα ἢ ποιότητα τινά· ἅτινα δύνανται παρ' ἡμῖν καὶ ἐπιθετικῶς νὰ ἐκφρασθῶσιν. Une blancheur de neige, un coeur d'ange, λευκότης χιόνος (χιονώδης), καρδιά ἀγγέλου (ἀγγελική) κτλ.

ζ'. Τὰ προσδιοριζόμενα δι' οὐσιαστικοῦ ἐμφαίνοντος μέγεθος ἢ ποσότητα, βάρος, ἀξίαν ἢ ποιότητα τινά· ὅσον, un vaisseau d'une grandeur extraordinaire, πλοῖον παμμέγεθες· une flotte de huit cents vaisseaux, στόλος ὀκτακοσίων πλοίων· ὁμοίως une couronne

(*) Μεταχειρίζονται δὲ μόνον τὴν πρόθεσιν ἂ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ συμπληρώματος αὐτοῦ πρὸς δῆλωσιν ἀπλῶς τῆς χρήσεως διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι προσδιορισμένον τὸ οὐσιαστικὸν χωρὶς νὰ περιλαμβάνῃ τὸ εἶδος τοῦ πράγματος διὰ τὸ ὅποιον κατεσκευάσθη· ὅσον, un verre à vin, à liqueur, ποτήριον δι' οἶνον (ἵνα περιέχῃ ὀηλ. οἶνον ἢ πνευματώδη ποτὰ). Ἐὰν δὲ ἀντὶ τῆς προθ. ἂ μεταχειρισθῇ τις τὴν de, τότε σημαίνει ὅτι τὸ ἀγγεῖον περιέχει ἢ ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποτόν· ὅσον, un verre de vin, ποτήριον ἔχον οἶνον.

d'un poids considérable, στέμμα μεγάλου βάρους· un chemin de trois heures, δρόμος τριῶν ὥρῶν (τρίωρος). Des nuages de la couleur de cuivre, σύννεφα χαλκόχροα.

Τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα.

α'. Τὰ σημαίνοντα τόπον καθιερωμένον ἵνα περιλαμβάνη ὀρισμένον τι εἶδος πράγματος ἢ ἐμπορεύματος, τὰ ὁποῖα ἐνοῦνται μετὰ τοῦ κυρίου οὐσιαστικοῦ (ὑποκειμένου ἢ κατηγορουμένου), διὰ τῆς δοτικῆς τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, *au* ἢ *à la*, εἰς τὸν ἐνικόν, καὶ *aux* διὰ τὸν πληθυντικόν· οἶον, *le marché au blé*,—*aux céréales*,—*aux légumes*, ἢ τῶν σιτηρῶν, ἢ τῶν λαχάνων ἀγορά. *Le pot à l'eau*, τὸ ἀγγεῖον τοῦ ὕδατος (τὸ προσδιωρισμένον εἰς τὸ ὕδωρ)· *le pot au lait* κτλ. (*).

β'. Τὰ ἐμφαίνοντα χαρακτηριστικά τινα ἰδιάζοντα κυρίως εἰς τι οὐσιαστικόν. *L'homme à la chevelure longue*, ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων τὴν κόμην μακράν· *l'aurore aux doigts de rose*, ἡ ῥοδοδάκτυλος ἡώς· *l'hôtel au cheval blanc*, τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ λευκοῦ ἵππου (τὸ ἔχον σύμβολον τὸν λευκὸν ἵππον).

γ'. Τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον πωλεῖ τις. *L'homme aux oeufs*, ὁ ὠπώλης· *la femme aux dentelles*, ἡ τριχαπτοπώλης.

δ'. Τὰ σημαίνοντα τὰ συστατικά μέρη διαφόρων φαγητῶν ἢ ποτῶν. *De la soupe au riz*, *des confitures aux groseilles*, *une tarte à la crème* κτλ.

Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενα.

Συντάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς τὰ συμπληρώματα τοῦ κατηγορουμένου τὰ ἔχοντα πρὸ αὐτῶν πᾶσαν ἄλλην πρόθεσιν ἐκτὸς τῆς *de* καὶ *à*· καὶ εἰ μὲν τὸ συμπλήρωμα εἶναι ὀρισμένον, λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον προηγουμένης προθέσεως, εἰ δὲ ἀόριστον, παραλείπεται τὸ ὀριστικὸν ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ *un*, *une* ἢ διὰ τοῦ μεριστικοῦ *du* καὶ *de la*, ἢ *des* κτλ. *pétrir de la farine avec un*

(*) Διὰ τῆς δοτικῆς ἐκφράζουσιν ὡσάτως οἱ Γάλλοι τὴν ἔνωσιν δύο ὑγρῶν, ἢ ἐνὸς ὑγροῦ καὶ ἐνὸς ὁσπρίου· οἶον, *du café au lait*, καφὲ μὲ γάλα· *du riz au lait*, ῥιζόγαλα κτλ. τὸ κυριώτερον τούτων ἐκφράζεται διὰ τῶν μορίων *du*, ἢ *de la*, τὸ δὲ δεύτερον διὰ τῆς δοτικῆς *au*, ἢ *à la*, κατὰ τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ.

gros pilon, ζυμώνω ἄλευρον με μέγαν κόπανον. Délayer du miel dans du lait. κτλ.

Τὰ μετὰ ἀφαιρετικῆς ἢ ἀπέρεκτικῆς συντασσόμενα.

α. Τὰ σημαίνοντα τὴν ὕλην ἐξ ἧς κατεσκευάσθη ἢ σύγκειται τι, καὶ ταῦτά διὰ τῆς προθέσεως de ἀνάθρως, ἐὰν ἡ ὕλη ἐκφράζηται ἀορίσως· ἐνάθρως δὲ διὰ τῶν, du, de la καὶ des ἐὰν αὕτη προσδιορίζεται δι' ἐπομένης ἄλλης τινὸς φράσεως ἢ ἀναφέρεται ὡς γνωστή· οἷον, une statue de bronze, ἄγαλμα χαλκοῦν· une cloche avait été faite de l'argent de vaisselle, κατεσκευάσθη κώδων τις ἐξ ἀργύρου κοίλου (ἀπὸ ἀργυρᾶς παροψίδας).

β. Ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ἦναι συμπλήρωμα ἐπιρρήματος ἢ οὐσιαστικοῦ ποσότητος σημαντικοῦ· οἷον, beaucoup ἢ un grand nombre de livres ἢ ouvrages mériteraient d'être brûlés κτλ. (ἴδε περὶ τοῦτου τὰ ἀλλαχοῦ σημειωθέντα).

γ. Ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν ἢ ν' ἀποχωρίσωμεν μέρος ἐξ ἑνὸς ὅλου, ἢ σώματος τινος· οἷον, un de ses doigts, un de nous, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς συνήθως ἐκφράζομεν διὰ τῆς γενικῆς πτώσεως, προηγούμενης τῆς προθέσεως ἐκ, ἢ διὰ τῆς ἀπὸ μετὰ αἰτιατικῆς· οἷον, εἰς ἐκ τῶν δακτύλων του, εἰς ἐξ ὤμων, ἢ εἰς ἀπὸ σᾶς κτλ.

δ. Διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὸ μέρος ὅθεν ἐρχόμεθα ἢ ἐκφερόμεν τι· οἷον, je viens de l'église ἐρχομαι ἐκ τῆς ἐκκλησίας, du bois ἐκ τοῦ δάσους κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οὐσιαστικῶν τὰ ὁποῖα εἶναι συμπλήρωμα προθέσεως.

§. 82. Τὰ οὐσιαστικὰ ὄντα συμπλήρωμα προθέσεώς τινος, οἷον, α, de, en, par κτλ. τίθενται ὅτε μὲν εἰς τὸν ἐνικόν, ὅτε δὲ εἰς πληθ. ἀριθμόν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ἐκφράσῃ ὁ γράφων ἢ λαλῶν περὶ τούτων. Ἐὰν προτίθεται νὰ ἐκφράσῃ ἀόριστον ἢ γενικὴν τινα ἰδέαν ὀφείλει νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ἐνικόν· ἐὰν δὲ ἀπεναντίας ἡ

ἐννοια ἦναι μερικὴ, καὶ ἐννοῇ ὁ λαλῶν ἢ γράφων οὐχὶ τάξιν τινὰ ἀλλ' ἄτομα, ἀνάγκη τότε νὰ μεταχειρισθῇ τὸν πληθυντικόν.

Ἔννοια γενική.

Ἔννοια ἀτομική.

Des scrupules de juge.

Une assemblée de juges.

Αἰδῶς (εὐλάβεια) δικαστοῦ (δικαστική).

Συνάθροισις δικαστῶν.

Des œufs de poule.

Une troupe de musiciens, ~~τρα~~

Ὡὰ ὄρνιθος (ἢ ὄρνιθια).

~~φο~~ρα μουσικῶν.

Un marchand de drap.

Un marchand de draps fins.

Ἐμπορος ἐριούχου.

Ἐμπορος λεπτῶν ἐριούχων.

Des touffes d'herbe.

Des jus d'herbes.

Συμπυκνώματα χλόης (χλοερά).

Ὅπως (ἐγχύλισμα) χόρτων.

Des contes de bonne femme.

Des contes de fées.

Μῦθοι (διηγήματα) τροφοῦ (παρ-
αμάνας).

Μῦθοι γοητίδων.

Un lit de plume.

Un paquet de plumes

Κλίνη (στῶμα ἐκ πτεροῦ), πτέρ-
ρινον.

Δεμάτιον πτερῶν.

Εἰς τὴν ἀριστερὰν στήλην ἐκτὸς τῆς ἀορίστου σημασίας δύναται τὸ συμπληρωματικὸν οὐσιαστικὸν τὸ ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de νὰ ἐκφρασθῇ εἰς τὴν καθομιλουμένην καὶ δι' ἐπιθέτου.

ΣΗΜ. Ἐὰν τὸ ὄνομα ἦναι μᾶλλον ἐν χρήσει κατὰ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν ἢ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ὀφείλομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν κατὰ προτίμησιν τὸν συνηθέστερον τῶν δύο.

Ἐνικῶς.

Πληθυντικῶς.

Un pied de giroflée.

Un pied d'œillels.

Un maître de musique.

Un maître de langues.

Διδάσκαλος μουσικῆς (μουσικο-
διδάσκαλος).

Διδάσκαλος γλωσσῶν.

Un marchand de poisson.

Une marchande de harengs.

Ἰχθυοπώλης.

Θρῖσσοπώλης (ἢ πωλοῦσα ἄ-
ρίγγας).

Δίδτι συνηθῶς λέγεται ἐνικῶς faire de la musique, acheter du

poisson· καθὼς λέγεται συνηθέστερον πληθυντικῶς, des œillets, des langues, des harengs κτλ.

“Ὅταν τὸ συμπλήρωμα τῆς προθέσεως ἐμφαίνῃ τὴν ὕλην ἐξ ἧς σύγ-
κεται τὸ ὑπὸ τοῦ σώματος παριστάμενον ἀντικείμενον (ὁ λόγος ἐν-
ταῦθα περὶ γλυκῶν, de confitures, καὶ φαγητῶν) μεταχειρίζονται οἱ
Γάλλοι τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἐὰν ἡ ὕλη ἀπώλεσεν ὀλοτελῶς τὸ ἀρ-
χικὸν αὐτῆς σχῆμα· τὸν δὲ πληθυντικὸν ἐὰν τὸ πρῶτον σχῆμα δὲν
ἐξέλιπεν ὀλοτελῶς

Ἐνικῶς.

Πληθυντικῶς.

Du sirop de groseille.	Des confitures de groseilles.
De la gélée de pomme.	De la compote de pommes.
De la fécule de pomme de terre.	Une friture de pommes de terre.

Τέλος, μεταχειρίζονται εἰς πληθυντικὸν ἢ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν τὸ
μετὰ τὴν πρόθεσιν οὐσιαστικὸν κατὰ τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν προτίθε-
ται νὰ ἐκφράσῃ ὁ γράφων, ἢ καθ' ὅσον τὸ πρᾶγμα αὐτὸ διεγείρει ἰδέαν
ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ.

Ἐνικῶς.

Πληθυντικῶς.

Un homme à imagination.	Un homme à préjugés.
Un peintre rempli de talent.	Une jeune personne remplie de talents.
Un fruit à noyau κτλ.	Un fruit à pépins κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

*Συμφωνία τοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ Οὐσιαστικοῦ. Accord
de l'adjectif avec le substantif.*

§. 83. α. Τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν
μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ τῆς ἀντωνυμίας τῶν ὁποίων προσδιορίζει ἰδιό-
τητα ἢ ποιότητα τινά· οἷον, un homme prudent, ἀνὴρ συνετός· une
femme prudente, γυνὴ συνετή· des hommes vertueux, ἄνδρες ἐνά-
ρετοι· des femmes vertueuses, γυναῖκες ἐνάρετοι· il est heureux,
(αὐτός) εἶναι εὐτυχής· elle est heureuse, (αὐτή) εἶναι εὐτυχής. κτλ.

Τὸ θηλυκὸν ἐπίθετον grande ἀποστρέφει συνήθως τὸ εὐφρωνον πρὸ συμφώνου, πρὸ πάντων δὲ πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν, messe, peine, chose mère, rue· grand'mère, προμήτωρ (μάμμη), grand'messe, μεγάλη ἀκολουθία κτλ.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ μετοχικοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἴδε τὰ περὶ μεταχῆς κεφάλαιον.

β'. Ἐὰν ὑπάρχωσι δύο ἢ πλειότερα οὐσιαστικά ἢ ἀντωνυμῖαι, προσδιοριζόμενα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου, τοῦτο τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ εἰς ἀρσενικὸν γένος, ὅταν τὰ οὐσιαστικά ἢ αἱ ἀντωνυμῖαι ᾖναι διαφόρων γενῶν ὡς καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν· οἶον, Le riche et le pauvre sont égaux devant la loi· ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου· une robe et un air lugubres, ἐσθῆς καὶ σχῆμα πένθιμα· son père et sa mère sont bien contents de cette proposition· ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του εἶναι εὐχαριστημένοι διὰ τὴν πρότασιν ταύτην.

ΣΗΜ. Ὅταν δύο οὐσιαστικά προσδιοριζόμενα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου, δὲν ᾖναι τοῦ αὐτοῦ γένους, ἡ εὐφωνία ἀπαιτεῖ νὰ τεθῇ τελευταῖον τὸ ἀρσενικὸν ὅταν τὸ ἐπίθετον ἔχῃ δι' ἕκαστον γένος διαφορετικὴν κατάληξιν, ἵνα τοῦτο συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐσιαστικοῦ χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὴν ἀκοήν· οἶον, une prudence et un courage étonnants· une vapeur et un air épais. Elle et lui sont les plus parfaits et les plus charmants de la société· αὕτη καὶ αὐτὸς εἶναι οἱ τελειότεροι καὶ οἱ θελκτικώτεροι (οἱ ἐρασμιώτεροι) τῆς συναναστροφῆς. Παρ' ἡμῶν ἡ θέσις τῶν τοιούτων ἐπιθέτων εἶναι ἀδιάφορος.

Ἐξαίρεσις.

α'. Προηγούμενων δύο ἢ πλειοτέρων οὐσιαστικῶν τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθετον συμφωνεῖ μετὰ τοῦ τελευταίου· α^{ον}, ἐὰν τὰ οὐσιαστ. ᾖναι ὡς ἑγγιστα συνώνυμα· οἶον, Toute sa vie n'a été qu'un travail, qu'une occupation continuelle, ὅλος ὁ βίος του ὑπῆρξεν ἀδιάκοπος ἐργασία καὶ ἀσχολία· ὅπου τὸ travail ἔχει ἐνταῦθα ὡς ἑγγιστα τὴν αὐτὴν σημασίαν ἣν ἔχει τὸ occupation.

β'. Ὅταν τὰ οὐσιαστικά διαχωρίζωνται διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου ou (ἢ)· οἶον, c'est au milieu des périls imprévus et imminents qu'il déploye souvent un courage ou une prudence étonnante, ἐν τῷ μέσῳ ἀπροσδοκῆτων καὶ ἐπικειμένων κινδύνων ἀναπτύσσει συχνάκις θάρρος ἢ φρόνησιν θαυμασίαν.

Διὸ ὁ σύνδεσμος οὐ ἀποκλείει τὸ προηγούμενον οὐσιαστικόν, καὶ ἐπομένως τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθετον συμφωνεῖ μετὰ τοῦ τελευταίου οὐσιαστικοῦ, ἐκτὸς ἂν τὸ ἐπίθ. προσδιορίζῃ ἀναγκαιῶς ἀμφοτέρω.

γ'. Ὡσαύτως ὅταν δύο οὐσιαστ. ἐνούμενα διὰ τῶν ἐπιρρήμάτων comme, de même que, ainsi que, aussi bien que κτλ. προηγῶνται τοῦ ἐπιθέτου, τοῦτο συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ἐτέρου τῶν οὐσιαστικῶν (κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν) τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώτερον ὡς πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἰδεῶν· οἷον, l'autruche a la tête, ainsi que le cou, garnie de duvet, ὁ στρουθοκάμηλος ἔχει τὴν κεφαλὴν, καθὼς καὶ τὸν λαιμόν, κεκοσμημένην μὲ πτίλον (ὁ στρουθοκάμηλος ἔχει τὴν κεφαλὴν πτιλωτὴν καθὼς καὶ τὸν λαιμόν). Ἐνταῦθα τὸ ἐπίθετον garnie συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἰδέαν, tête.

δ'. Ὅταν δύο οὐσιαστικὰ ᾧν τὸ δεύτερον χρησιμεύει ὡς συμπλήρωμα τοῦ πρώτου, προηγῶνται τοῦ ἐπιθέτου, τοῦτο συμφωνεῖ ὅτε μὲν μὲ τὸ κύριον οὐσιαστ. (μὲ τὸ πρῶτον), ὅτε δὲ μὲ τὸ συμπλήρωμα αὐτοῦ (ὁγλ. μὲ τὸ δεύτερον)· οἷον, j'ai acheté des bas de coton bleus, ἡγγόρασα περικνήμια κυανόχροα ἐκ βαμβάκης, je porte des bas de coton écriu, φορῶ περικνήμια ἐκ βαμβάκης ὠμῆς· ὁμοίως, on a trouvé une partie de pain mangée, εὑρον μέρος ἄρτου φαγωθὲν (ὁγλαδὴ une partie mangée)· καὶ τὸ ἐναντίον, on a distribué une partie du pain destiné aux pauvres, διένειμαν μέρος τοῦ ἄρτου τοῦ προσδιωρισμένου διὰ τοὺς πτωχοὺς· ὅπου τὸ μετοχικόν ἐπίθετον destiné, συμφωνεῖ μὲ τὸ συμπλήρωμα (du pain). Εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα παραδείγματα ἀρκεῖ μόνον ἡ σκέψις ἵνα ὀδηγήσῃ τὸν γράφοντα περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα, ἡ ἔννοια εἶναι » ἀνεκαλύφθη ὅτι μέρος τοῦ ἄρτου ἦτο φαγωμένον· « ὅθεν, une partie mangée· εἰς τὸ δεύτερον, ὅτι διενεμήθη μέρος τοῦ προσδιωρισμένου διὰ τοὺς πτωχοὺς ἄρτου· ὅθεν, du pain destiné κτλ.

Ἄλλ' ἂν μετὰ δύο οὐσιαστικὰ, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶναι συμπλήρωμα τοῦ δευτέρου, ἀκολουθῶσιν ἀμέσως δύο ἐπίθετα, τὸ πρῶτον τούτων συμφωνεῖ μετὰ τοῦ δευτέρου οὐσιαστικοῦ, τὸ δὲ δεύτερον ἐπίθετον συμφωνεῖ μετὰ τοῦ πρώτου οὐσιαστικοῦ· οἷον, un écheveau de soie noire mêlé, ἀγαθὸς ἐκ μελαίνης μετάξης μεμιγμένη (ἀνακατωμένη)· un vase de terre cuite brisé, συντετριμμένον ἀγγεῖον ἐκ χώματος ἐψημένου.

Τοῦ πρώτου δὲ τῶν δύο οὐσιαστικῶν ὄντος περιληπτικοῦ, τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ ἢ μετὰ τούτου ἢ μετὰ τοῦ συμπληρώματος αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τὸ ἀπαιτεῖ· ὅλον, une masse de maisons désagréable à la vue, σωρὸς οἰκῶν δυσάρετος εἰς τὴν ὄρασιν· une masse de maisons construites en briques, σωρὸς οἰκιῶν κατεσκευασμένων ἐκ πλίνθων. Εἰς τὸ πρῶτον εἶναι ὁ σωρὸς δυσάρεστος, εἰς τὸ δευτέρον αἱ οἰκίαι εἶναι ἐκτισμέναι καὶ οὐχὶ ὁ σωρὸς.

ε'. Τὸ ἐπίθετον nu (γυμνός) προηγούμενον ἐνὸς τῶν ἐξῆς οὐσιαστικῶν, tête, cou (λαιμός), bras, jambes καὶ pieds, μένει ἀμετάβλητον, δηλαδὴ φυλάττει τὸν ἐνικὸν τύπον τοῦ ἄρσενικοῦ γένους· ὅλον, il est sorti nu-tête, nu-cou, nu-bras, nu-jambes κτλ. Εἰς πᾶσαν ἄλλαν περίστασιν τὸ nu συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ. Parfois toute nue la vérité déplaît à ceux à qui elle est adressée· il y a des personnes qui aiment à se promener la tête nue· une morale toute nue ennuie plus qu'elle n'instruit.

ς'. Τὸ ἐπίθετον demi (ἥμισυ) προηγούμενον ὁποιοῦδήποτε οὐσιαστικοῦ μένει ἀμετάβλητον, ἐπιταπτόμενον δὲ συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ προηγούμενου αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ· ὅλον, je revierdrai dans une demi-heure, θὰ ἐπανέλθω μετὰ ἡμίσειαν ὥραν· une demi-livre, ἡμίσειαν λίτραν κτλ. il est trois heures et demie, εἶναι τρεῖς ὥραι καὶ ἡμίσεια· ἐνταῦθα τὸ demie συμφωνεῖ διότι προηγεῖται αὐτοῦ τὸ heures.

ΣΗΜ. Συμφωνεῖ ὡσαύτως τὸ demi κατὰ γένος ἔ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅταν ἐπέχη τόπον οὐσιαστικοῦ, καὶ ἀναφέρηται εἰς ὑπακούμενον οὐσιαστικὸν λεχθὲν προηγούμενως· ὅλον, j'en prendrai les trois demies qui font une et demie, λαμβάνω ἐκ τούτων τὰς τρεῖς ἡμισείας αἵτινες ἀποτελοῦσι μίαν καὶ ἡμίσειαν.

ζ'. Τὸ ἐπίθετον Feu, μακαρίτης, προηγούμενον ἀμέσως τοῦ οὐσιαστικοῦ συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετ' αὐτοῦ· ὅλον, votre feu-mère, ἡ μακαρίτις μήτηρ σου· la feue tante de votre père, ἡ μακαρίτις θεία τοῦ πατρός σου κτλ. Χωριζόμενον δὲ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἴτε δι' ἄρθρου, εἴτε διὰ κτητικοῦ ἐπιθέτου, μένει ἀμετάβλητον, feu la reine, feu votre tante κτλ.

Ἐξαιροῦνται ὡσαύτως τὰ ἐξῆς μετοχικὰ ἐπίθετα μένοντα ἀμετάβλητα ὡςάκις προηγούνται τοῦ οὐσιαστικοῦ ci-inclus (ἐσώκλειστος), ci-joint (ἐπισυνηγμένος), excepté (ἐξηρημένος).

Καὶ τὰ μὲν ci-joint, ci-inclus μένουσιν ἀμετάβλητα ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· οἷον, ci-inclus, ci-joint copie ἢ la copie. Προηγουμένης δὲ λέξεως τινὸς δύναται νὰ συμφωνήσῃ ἡ μετοχὴ αὕτη μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου οὐσιαστικοῦ ἢ καὶ νὰ μὴ συμφωνήσῃ· οἷον, vous trouverez ci-inclus, ἢ ci-incluse la copie, ci-joint copie, ἢ ci-jointe la copie du traité κτλ. Προηγουμένου δὲ τοῦ οὐσιαστικοῦ αἱ εἰρημέναι μετοχαὶ ὡς ἐπίθετα συμφωνοῦσι κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῶν. La copie ci-jointe vous servira de preuve; la lettre ci-incluse est adressée à un des membres du comité κτλ.

Ὁμοίως ἡ παθητικὴ μετοχὴ excepté μένει πάντοτε ἀμετάβλητος ὡς ἐστὶν εἰς ἀρσενικὸν γένος, καὶ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, ὅταν προηγῇται τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἐπιταττομένη δὲ συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ· excepté les deux dernières conditions, ἐκτός (ἐξαιρουμένων) τῶν δύο τελευταίων ὄρων. Ces deux conditions exceptées, ἢ les deux dernières conditions exceptées.

Μένουσιν ὡσαύτως ἀμετάβλητα τὰ ἐξῆς ἐπίθετα, ὅταν προηγῶνται τῶν οὐσιαστικῶν· τὰ: Franc (de port), proche, possible, ἐπιρρήματικῶς λαμβανόμενα. Vous recevrez franc de port les lettres que. Ἀπεναντίας συμφωνεῖ ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν προηγῇται. Les lettres seront franchises de port. Τὸ proche, προηγουμένου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος être, δύναται νὰ ληφθῇ καὶ ὡς ἐπίθετον καὶ ὡς πρόθεσις, εἰς τὴν πρώτην περίστασιν συμφωνεῖ· les maisons proches, αἱ γειτονικαὶ οἰκίαι (ἐπίθετον), ἢ les maisons qui sont proche de la rivière, αἱ πλησίον τοῦ ποταμοῦ οἰκίαι (ἐπιρρήμα). Προηγουμένου δὲ ἄλλου ῥήματος μένει ἀμετάβλητον τὸ proche· les maisons que l'on construit proche du mur d'enceinte κτλ.

Τὸ possible, ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενον οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ· οἷον, on peut réduire en cinq classes tous les animaux possibles. Ἀναφερόμενον δὲ εἰς ῥήμα μένει ἀμετάβλητον. Ὡσαύτως πᾶν ἐπίθετον λαμβάνον ἐπιρρήματικὴν σημασίαν μένει ἀμετάβλητον· οἷον, cet ouvrage coûte cher, τὸ ἔργον τοῦτο τιμᾶται πολλοῦ (στοιχίζει ἀκριβά)· ces fleurs sentent bon, ταῦτα τὰ ἄνθη ἐκπέμπουσι καλὴν ὀσμὴν κτλ.

Τὰ σύνθετα ἐπίθετα ὑπόκεινται εἰς τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις.

α. Δύο ἐπίθετα ἐνούμενα διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου συμμετεδίδονται ἀμφοτέρω κατὰ γένος καὶ ἀριθμ. τοῦ οὐσιαστικοῦ· οἷον, avec-

gle-né (ἄρσ.) (ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός)· sourd-muet (κωφάλαλος)· θηλ. aveugle-née, sourde-muette.

Ἐξαιροῦνται.

ἁ. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ demi, mi, semi, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον μέρος μένει ἀμετάβλητον· des peuples demi-barbares; des nations demi-civilisées, des étoffes mi-partie de blanc et de noir.

β'. Ὅταν τὸ σύνθετον ἐπιθέτον σύγκειται ἐκ δύο ἐπιθέτων τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἔχει ἐπιρρήματικὴν σημασίαν, ὡς τοιοῦτον, μένει ἀμετάβλητον· οἷον, des nouveau-nés, νεογέννητα· clair-semés, ἀρεόφυτα (ἀρεόσπαρτα)· des aigre-doux, γλυκὺς (ξυνόγλυκα)· une fille nouveau-née, κόρη νεογέννητος ἀντὶ τοῦ nouvellement-née, des fleurs nouvellement semées κτλ.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐπίσης ὡσάκις τὸ πρῶτον μέρος τῶν τοιούτων συνθέτων ἐπιθέτων εἶναι μέρος ἄκλιτον τοῦ λόγου· οἷον, πρόσθεσις, ἐπιρρήμα, κτλ. ὡς les avant-derniers événements, τὰ προτελευταῖα συμβάντα· des contre-révolutions, ἀντεπαναστάσεις· des personnes mal-avisées, σύμβουλοι ἀστοχαστοί.

Εἰς δὲ τὸ frais-cueilli, νεωρὶ συλλεχθέν tout-puissant, παντοδύναμος καὶ mort-ivre ἢ ivre-mort, καίτοι ἐπιρρήματικῶς λαμβανομένου τοῦ πρώτου μέρους, συμμεταβάλλονται ἀμφοτέρα τὰ ἐπιθέτα συμφωνοῦντα κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς ὃ ἀναφέρονται· οἷον, Des roses fraîches-cueillies, ῥόδα νεοσύλλεκτα· la vérité est toute-puissante, ἡ ἀλήθεια εἶναι παντοδύναμος· des femmes ivres-mortes. Ὅταν τὸ ἕτερον τῶν δύο ἐπιθέτων λαμβάνηται οὐσιαστικῶς, τότε συμφωνοῦσιν ἀμφοτέρα κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, ὡς des nouveaux-arrivés (νεήλυδες), des nouveaux-convertis κτλ.

Ἐξαιροῦνται ὡσαύτως τὰ δύο ἐπιθέτα, brèche-dents, νωδός καὶ chèvre-pieds, αἰγόπους· τὰ ὅποια γράφονται πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἔχοντα δηλ. τὸ πρῶτον μέρος εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς πληθυντικὸν, ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας αὐτῆς· une brèche entre les dents, ῥωγμὸς μεταξὺ τῶν ὀδόντων· καὶ τὸ chevre-pieds, ὁ ἔχων πόδας αἰγός· qui a des pieds de chèvre.

Μένουσι δὲ ἀμετάβλητα ἀμφοτέρα τὰ μέρη τοῦ συνθέτου ἐπιθέτου ὅταν χρησιμεύσιν ἀμοιβαίως τὸ ἓν εἰς προσδιορισμὸν τοῦ ἑτέρου· οἷον, des cheveux châtain-clair, μαλλία καστανά· ανοικτά (ὑπόξανθα)· des étoffes rose-tendre, ὑφάσματα ῥοδόχροα. Des pensées qui ne

sont que gris-brun, διαλογισμοὶ μελαγχολικοί. Διότι τὸ πρῶτον μέρος ἐπέχει ἐνταῦθα τόπον οὐσιαστικοῦ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν ὡς εἰ ἐλέγομεν, d'un ton (χρῶμα) châtain clair, d'un rose tendre. Ἐὰν δὲ τὰ ἐπίθετα ταῦτα (χρῶματος σημαντικὰ) κείμενα κατὰ σειρὰν παριστῶσιν ἰδιότητας διακεκριμένας καὶ διαφόρους, τότε συμφωνοῦσι κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς ὃ ἀναφέρονται· οἷον, les cheveux de cette petite fille étaient châtains, bruns et clairs.

Πᾶν οὐσιαστικὸν ἐπιθετικῶς λαμβανόμενον καὶ χρησιμεῦν εἰς προσδιορισμὸν ἄλλου ἑλλειπτικῶς μένει ἀμετάβλητον. Le colibri à gorge carmin, τὸ κολίβριον τὸ ἐρυθρόλαιμον. Ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς ὑπακουομένου, de la couleur du carmin· ἡ αὐτὴ παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ aurore, (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, ῥοδόχρους), jonquille (νάρκισσος), orange (χρυσόμηλον, πορτογάλλιον), ponceau (φοινικοῦν χρῶμα), marron (καστανόχρους), καὶ πάντα ὅσα χρησιμεύουσι μεταφορικῶς πρὸς παράστασιν χρωμάτων (ὑπονοουμένου τοῦ, ton, χρῶμα).

Ἐξαιροῦνται δὲ τὰ ἐξῆς· cramoisi (λάνθινος), écarlate (κόκκινος), mordoré (ὑπόπυρρος, κοκκινωπός)· καὶ rose ῥοδόχρους, ἅτινα θεωροῦνται ὡς ἐπίθετα καὶ ἐπομένως συμφωνοῦσι μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, καίτοι ἑλλειπτικῶς ἐκφραζόμενα. De la soie cramoisie (μέταξα λάνθινος), des souliers mordorés (πέδιλα κοκκινωπά)· des chapeaux roses (πῆλοι ῥοδόχροι, τριανταφυλλόχροι).

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φύσις τοῦ ἐπιθέτου εἶναι νὰ παραδέχεται τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ οὐχὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν νόμον εἰς αὐτὸ, πολλοὶ τῶν αὐστηρῶν γραμματικῶν γάλλων θεωροῦσιν οὐχὶ ὀρθὰς τὰς ἐξῆς ἐκφράσεις καὶ ἄλλας ὁμοίας τούτων, καθ' ἃς τὸ ἐπίθετον ἐπιβάλλει τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ εἰς τὸ οὐσιαστικόν.

Les litteratures grecque et latine.

Les langues anglaise et allemande.

Les histoires ancienne et moderne κτλ.

Πρέπει κατ' αὐτοὺς, εἰ καὶ πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἀπαντῶνται καὶ εἰς κλασικοὺς συγγραφεῖς, νὰ ἐκφρασθῶσιν ὡς ἐξῆς:

La litterature grecque et la latine, ἢ νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ οὐσια-

στικόν, la littérature grecque et la littérature latine, l'histoire ancienne et la moderne, ἢ l'histoire ancienne et l'histoire moderne κτλ.

Νομίζομεν ὅτι ἡ αὐστηρότης αὕτη εἶναι ὑπερβολικὴ, ὅταν πρὸ πάντων ἔξοχοι συγγραφεῖς Γάλλοι ὅποιοι ὁ Βιλμαῖν, Ἀμπέρ κλπ. μεταχειρίζονται καὶ τὰς πρώτας ἐκφράσεις, αἵτινες φαίνονται χαριέστεραι· τοῦτο ὅμως οὐδὲν ἀποκλείει τὰς δευτέρας.

Ἡ αὕτη παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ τακτικὰ ἀριθμητικὰ καὶ εἰς τὸ l'un et l'autre· οἷον, le premier et le second étage, καὶ οὐχὶ les étages, premier et second· l'un et l'autre métal, καὶ οὐχὶ les métaux, l'un et l'autre· le septième et le onzième chant de l'Iliade κτλ. Εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα παραδείγματα καὶ ἄλλα ὅμοια δὲν ἐπιτρέπεται παντάπασιν νὰ ἐκφρασθῇ τις ἄλλως πως.

Ἐπίθετα τινὰ λέγονται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων, καὶ ἄλλα πάλιν μόνον ἐπὶ πραγμάτων· οἷον, consolable, inconsolable, intentionné, λέγονται μόνον ἐπὶ προσώπων· τὰ δὲ pardonnable, impardonnable, contestable, incontestable, κτλ. λέγονται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ ἀψύχων. Πολλοὶ τῶν γάλλων γραμματικῶν δίδουσιν ὡς μέσον διαστολῆς περὶ τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων, τὴν ἐξῆς παρατήρησιν, ἥτις, εἰ καὶ μὴ ὅλως ἀληθὴς, συντελεῖ κατὰ μέγα μέρος εἰς διάκρισιν τούτων. Ὅταν ῥῆμα ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης τοῦ ἐπιθέτου συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς προσώπου, τὸ ἐπίθετον λέγεται μόνον ἐπὶ προσώπων· οἷον, τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, consoler quelqu'un, παρηγορῶ τινά, ὅθεν consolable καὶ inconsolable, ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐχὶ τὸ πρᾶγμα ἢ ἡ περίστασις. Ὅταν δὲ τὸ ῥῆμα δὲν λαμβάνῃ αἰτιατικὴν προσώπου, ἀλλὰ πράγματος, τότε τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐπίθετον λέγεται ἐπὶ ἀψύχων· ὡς τὸ ῥῆμα pardonner, δὲν λέγεται pardonner quelqu'un, ἀλλὰ pardonner à quelqu'un sa faute· ὅθεν τὸ ἐπίθετον pardonnable, ἐπὶ πράξεων καὶ οὐχὶ ἐπὶ προσώπων. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινὰ ἐπιθ. λεγόμενα ἀδιαφόρως καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· οἷον, une enfant excusable, une faute excusable· διότι τὸ ῥῆμα λαμβάνει εὐθεῖαν συντακ. προσώπου ἢ πράγματος, excuser quelqu'un καὶ excuser une conduite κτλ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι διὰ μόνης τῆς τριτῆς τῆς γλώττης καὶ τῆς ἐνδολεαυοῦς μετ' ἐπιμελείας ἀναγνώσεως δύναται νὰ γνωρίσῃ τις ἀκριβῶς τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, οὐχ' ἔχοντος ὅμως ἡ σκέψις περὶ τὰ τοιαῦτα, ἢ ἡ

ἀνάλυσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιθέτου ἐκφραζομένης ἰδέας δύναται νὰ ὀδηγήσῃ ἀρκούντως τὸν σπουδάζοντα τὴν γαλλικὴν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων ἐπιθέτων. Εἰς τὰ ἀνωτέρω, φέρ' εἰπεῖν, παραδείγματα, ὅταν σκεφθῶμεν, ὅτι ἡ παρηγορία δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν συμφορὰν, ἐννοοῦμεν εὐκόλως ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ᾔναι *consolable* ἢ *inconsolable*, καὶ οὐχὶ ἡ λυπηρὰ περίπτωσις ἐν ᾗ εὐρίσκεται· ὡσαύτως τὸ *bien ou mal intentionné*, δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ἐπὶ ἀψύχων ὡς ἐμφαῖνον νοημοσύνην. Τὸ αὐτὸ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τοῦ *pardonnable* καὶ *impardonnable*, δὲν εἶναι βεβαίως ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ πρᾶξις ἥτις συγχωρεῖται ἢ δὲν συγχωρεῖται, καὶ ἐπομένως αὐτὴ δύναται νὰ ᾔναι *pardonnable* ἢ *impardonnable* κτλ.

Πολλὰ ἐπίθετα προτάττονται ἢ ἐπιτάττονται ἀδιαφόρως τῶν οὐσιαστικῶν τὰ ὁποῖα προσδιορίζουσιν· ὅσον, *une charmante personne* καὶ *une personne charmante*, *une sensation agréable*, καὶ *une agréable sensation*, εὐάρεστος αἴσθησις· ἄλλα δὲ ἐπιταττόμενα ἀποβάλλουσι τὴν σημασίαν ἣν ἔχουσι προταττόμενα τοῦ οὐσιαστ. ὅσον, *honnête homme*, τίμιος ἄνθρωπος, καὶ *un homme honnête*, εὐγενὴς ἄνθρωπος (τοὺς τρόπους)· καὶ ἄλλα ἐπιτάττονται πάντοτε· ὅσον, *un chapeau blanc*, πῖλος λευκός κτλ. Περὶ τούτων θέλομεν σημειώσῃ κατωτέρω παρατηρήσεις τινὰς μετὰ παραδειγμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐπιθέτου.

§. 84. Προτάττεται τὸ ἐπίθετον τοῦ οὐσιαστικοῦ· α'. ὅταν παρίστα ἰδιότητα τινὰ ἰδιάζουσαν εἰς τὸ οὐσιαστικὸν καὶ ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ· ὅσον, *Le noir enfer*, ὁ μαῦρος ἄδης· *la pâle mort*, ὁ ὠχρὸς θάνατος· *le doux zephyr*, *la timide brebis* κτλ.

β'. Προτάττεται τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ταχτικὸν ἐπίθετον ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· *montez au quatrième étage*, *vous y trouverez votre ami*· συνήθως δὲ προτάττονται ἐπίσης τὰ ἑξῆς ἐπίθετα· *bon*, *meilleur*, *mauvais*, *méchant*, *grand*, *gros*, *petit*, *soif*, *beau*, *joli*, *pauvre*, *digne*, *habile*, *jeune*, *vieux*.

γ'. Πάντα τὰ ἐπίθετα ἐπιφωνηματικῶς ἐκφραζόμενα. Oh l'heureux enfant! Oh l'habile homme! κτλ.

δ'. Πάντα τὰ ἀριθμητικὰ τακτικὰ καὶ ἀπόλυτα προηγούμενου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου je lui ai prêté le troisième, et le quatrième volume de l'histoire universelle. Thémistocle récita ce soir-là les quatre premiers chants d' l'Iliade.

ΣΗΜ. Ὅταν τὰ τακτικὰ ἀριθμητικὰ, καθὼς καὶ τὰ ἀπόλυτα, λαμβάνοντα σημασίαν τακτικῶν, ἐκφέρωνται ἀνάρθρως ὡς ἐν παρενθέσει, τότε ἐπιτάττονται τοῦ οὐσιαστικοῦ οἶον, chapitre trois, livre cinquième page cent-soixante κτλ.

Τὸ ἐπίθετον ἐπιτάττεται τοῦ οὐσιαστικοῦ·

α'. Ὅταν ἐκφράζη περιστατικὴν ἢ συμπληρωματικὴν τινα ιδιότητα τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ τοιαῦτα εἶναι π. χ. τὰ ἐμφαίνοντα τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα, ἡ ιδιότητα ἀναφερομένην εἰς τὰς αἰσθήσεις, τὰ ἐμφαίνοντα θερμότητα, ψυχρὸς ἢ μέγεθος, τὰ σημαίνοντα τὸ ἔθνος, τὴν θρησκείαν, ἡ ἀξίωμά τι· οἶον, Une table ronde, τράπεζα στρογγύλη· une robe blanche, ἐσθὴς λευκὴ ἢ λευκὸν ἱμάτιον. Du vin doux, οἶνος γλυκύς· des fleurs odoriférantes, ἄνθη εὐώδη· de l'eau chaude, ὕδωρ ζεστόν· l'Eglise Anglicane, ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία· un négociant anglais, ἔμπορος ἄγγλος. La pourpre Impériale, ἡ Αὐτοκρατορικὴ πορφύρα.

β'. Αἱ παθ. μετοχαὶ καὶ αἱ ἐπέχουσιν τόπον ποιωτικῶν ἐπιθέτων· οἶον, une personne instruite, ἄνθρωπος πεπαιδευμένος· un homme recherché, ἄνθρωπος πολυζήτητος, un bras écrasé, βραχίων συντετριμμένος· du café brûlé κτλ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς, dit, dite ἡ susdit, soi-disant καὶ prétendu, ἅτινα προτάττονται τῶν οὐσιαστικῶν. La dite personne, la susdite lettre, la prétendue richesse, Le soi-disant orateur κτλ.

γ'. Τὰ τακτικὰ ἀνάρθρως ἐκφερόμενα ἐπιτάττονται ὡσαύτως τῶν οὐσιαστικῶν οἶον, chapitre troisième, livre cinquième κτλ. προηγούμενου δὲ τοῦ ἄρθρου προτάττεται τὸ ἐπίθετον τοῦ οὐσιαστικοῦ les premiers évènements, la quatrième condition, ὁ τέταρτος ὅρος κλ.

δ'. Τὰ ἐμφαίνοντα μέγεθος προσδιοριζόμενον διὰ τινος ἀριθμητικοῦ συμπληρώματος· οἶον, une tour haute de quatre cents pieds. Une fenêtre large de deux mètres.

ἐ. Ἐπιτάττονται ὡσαύτως χάριν εὐφωνίας πάντα σχεδὸν τὰ λήγοντα εἰς aire, al, ble, e, f, i, é, il, geux, gneux καὶ que.

Un édifice public, une voiture publique, un enfant craintif, un nombre infini, un homme aisé, une impression ineffaçable, un don inestimable, un acte civil, un climat glacial κτλ.

Λαμβάνεται ὡσαύτως ὑπ' ὄψιν, ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἐπιθέτου, τὸ πολυσύλλαβον ἢ ὀλιγосύλλαβον αὐτοῦ, σχετικῶς πρὸς τὸ οὐσιαστ. τὸ ὅποῖον προσδιορίζει· χάριν εὐφωνίας καὶ ἁρμονίας δὲν ἐπιτάττεται μονοσύλλαβον ἐπίθετον πολυσυλλάβου οὐσιαστικοῦ· οἷον, un mot abominable, καὶ οὐχὶ un abominable mot, un homme supérieur, καὶ οὐχὶ un supérieur homme κτλ. ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων.

Ἐπιτάττεται ὡσαύτως τὸ ἐπίθετον τοῦ οὐσιαστικοῦ ὡσάκις τοῦτο προσδιορίζει τὸ συμπλήρωμα τοῦ προηγούμενου οὗς. Ce monument est d'une construction fort ancienne ἢ d'une construction hollandaise κτλ.

Ὡσαύτως ὅσα ἐπίθετα εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς οὐσιαστικά, τὰ τοιαῦτα ἐπιφερομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐπιτάττονται αὐτοῦ· οἷον, un homme aveugle, un enfant étourdi, une femme bossue, borgne κτλ. διότι τὰ τοιαῦτα λέγονται συγχάκις καὶ μεμονωμένα ἄνευ οὐσιαστικοῦ.

Ὁμοίως, ὅταν δύο ἢ πλεονέστερα ἐπίθετα προσδιορίζωσιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, τοῦτο προηγᾷται· οἷον, un homme adroit et prudent à la fois.

Τελευταῖον ὅταν τὸ ἐπίθ. προσδιορίζηται διὰ τινος συμπληρώματος οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιρρήματος· οἷον, un diplomate infiniment habile qu'une fortune bien rare a placé parmi les hommes les plus heureux dans ce monde.

Θέμα πρὸς ἄσκησιν.

Ὁ Τουρκικὸς στόλος ὑπέστη ζημίαν σημαντικὴν. Τράπεζα στρογγύλη περιφερείας 12 μέτρων, ἔκειτο ἐν τῇ μέσῳ τῆς αἰθούσης· καρδία εὐγενὴς δὲν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ οὔτε τὸν ἀλαζδὸνα Ὀθωμανὸν οὔτε τὸν δειλὸν Ἰουδαῖον. Τοῦ συγγράμματος τούτου ἔλαβον μόνον τὸν πρῶτον τόμον. Τὰς ἀνωτέρω ῥηθείσας εἰκόνας ἐπώλησαν, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, εἰς μετριωτάτην τιμὴν. Εἶδον περιφερόμενον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τὸν ἐπίδοξον βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Κάρολον τὸν 6'. Δύο ἐκ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἔφερον τὸ αὐτοκρατορικόν στέμμα τῆς Γαλ-

λίας. Γνωρίζετε τὴν τυφλὴν ταύτην παῖδα (κοράσιον); εἶναι τὸ θυγάτριον ταύτης τῆς κυρίας Γαλλίδος. Ὁ εἰς μάτην δαπανηθεὶς χρόνος (ὁ χαμένος καιρὸς) δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Ἡ σκληρὰ τίγρις φαίνεται πάντοτε διψῶσα αἵματος (διψαλέα αἵματος) (altéré). Οἱ τερπνοὶ (γλυκεῖς) ζέφυροὶ διατηροῦσιν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη εὐφρόσυνον δρόσον (fraicheur délicateuse). Τυφλὸν τι πάθος ἐπροξένησε τὴν συμφορὰν του. Εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἀναγινώσκεις τὰ σφοδρὰ πάθη ὑπὸ τῶν ὁποίων κυριεύεται (être dominé). ἔχω γάλλον μάγειρον ἀπὸ τὸν ὅποιον εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

Τὸ τεμάχιον τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι τῆς ἱστορίας τοῦ, Γ. Σ. βελίον 6'. κεφάλαιον τρίτον.

Σημειώνομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν ἐπιθέτων τὰ ὁποῖα ἐπιταττόμενα τῶν οὐσιαστικῶν μεταβάλλουσι τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχουσι προταττόμενα τούτων.

Προταττόμενα.

Certain, τις (ἀορίστως). κάποιος, il y a certains faits qui dé-
posent contre lui, ὑπάρχουσι τι-
νὰ γεγονότα ἅτινα καταμαρτυ-
ροῦσιν αὐτοῦ.

Différents, διάφορα. différents
événements avaient déjà récla-
mé cette mesure, διάφορα συμβε-
βηκότα ἀπῆλθσαν τὸ μέτρον ταῦτο.

Faux-fausse, ἀπατηλὸς, ἢ, un
faux serment, ἀπατηλὸς ὅρκος.

Une fausse porte, κεκρυμμέ-
νη θύρα (κρυφὸ θύρα).

Une fausse clef, ἀντικλείδιον.

Galant, ἀξιότιμος, γενναῖος.
c'est un galant homme.

Ἐπιταττόμενα.

Certain, βέβαιος. ἐπὶ πραγ-
μάτων ὅταν ἐπιτάττωνται τοῦ οὐ-
σιαστικοῦ ἢ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥή-
ματος. une chose certaine, πράγ-
μα βέβαιον, il est certain que
εἶναι βέβαιον ὅτι. . .

Différents, διαφορετικοί. Bien
qu'on se soit servi des moyens
différents, le résultat a été le
même. εἰ καὶ μετεχειρίσθησαν
διαφορετικὰ μέσα κτλ.

Un calcul faux, ὑπολογισμὸς
ἐσφαλμένος.

Une porte fausse, ψευδὴς θύ-
ρα, (ἐξωγραφημένη μόνον).

Une clef fausse, ψευδὴς κλει-
δίον (μὴ ἀνοῖγον τὴν θύραν).

Un homme galant, εὐτράπε-
λος, φιλογύνης ἀνὴρ.

Προταττόμενα.

Ἐπιταττόμενα.

Honnête, τίμιος. Tranquillisez
-vous, c'est un honnête homme,
ἡσυχάσατε, εἶναι τίμιος ἄνθρωπος.

Plaisant, γελοῖος.

Propre, ἴδιος· sur sa propre
confession, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξ-
ομολογήται.

Ἐπίθετα τινὰ μεταβάλλουσι σημασίαν, προταττόμενα ὠρισμένων
τινῶν οὐσιαστικῶν.

Un grand homme, ἔσοχος ἀνὴρ
(διακεκριμένος).

Honnête, εὐγενής τοὺς τρό-
πους, il est bien honnête, εἶναι
λίαν εὐγενής.

Plaisant, ἀστεῖος.

Propre, καθαρός· avoir les
mains propres, ἔχειν τὰς χεῖρας
καθαράς.

Un homme grand, ἀνὴρ ὑ-
ψηλός.

Ὅταν δὲ μετὰ τὸ ἐπίθετον un grand homme, ἀκολουθῇ καὶ ἄλ-
λο ἐπέθετον προσδιορίζον τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, τότε τὸ grand φη-
λάττει τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν καὶ τοι προηγούμενον· οἷον, un
grand homme robuste, ἀνὴρ ὑψηλός, ῥωμαλέος.

Un petit homme, μικρὸς τὸ
ἀνάστημα ἄνθρωπος.

Un homme petit, ἄνθρωπος
μικρόνους.

Un brave homme, χρηστὸς
ἀνὴρ. Τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν
καὶ πρὸ τοῦ gens.

Un homme brave, ἀνὴρ ἀν-
δρεῖος, γενναῖος.

Σημειωτέον ὅτι τὸ brave, προσδιορίζον ὅποιονδήποτε οὐσιαστικόν
(ἐκτός τοῦ homme καὶ gens), εἴτε προηγούμενον εἴτε ἐπόμενον, ἔχει
τὴν σημασίαν τοῦ, ἀνδρεῖος· οἷον, un brave soldat, γενναῖος στρα-
τιώτης· un officier brave· un brave et habile capitaine.

D'une commune voix, κοινῇ
τῇ φωνῇ, παμψηφεί.

Une voix commune, φωνή
κοινή, συνήθης.

Une fausse corde, παράφω-
νος χορδή.

Une corde fausse, ἀσύμφωνος
χορδή.

La dernière année, τὸ τελευ-
ταῖον, τὸ ἔσχατον ἔτος.

L'année dernière, τὸ παρελ-
θὸν ἔτος.

Une méchante épigramme, ἄ-
θλιον ἐπίγραμμα.

Une épigramme méchante,
δηχτικὸν ἐπίγραμμα.

Une sage-femme, Μαιῖα.

Une femme sage, γυνή συνετή.

(ΓΑΛ. ΓΡΑΜ. ΟΙΚΟΝ.)

Προταπτόμενα.

Une grosse femme, εὐτραφής
γυνή.

Un furieux menteur, παρά-
δοξος ψεύστης.

De nouveaux livres, ἄλλα βι-
βλία.

Όμοίως. Nouveau vin, ἄλ-
λος οἶνος.

Un grand air, μεγαλοπρέπεια.

Un cruel ami, ὀχληρὸς φίλος.

Un pauvre homme, ἄθλιος ἄν-
θρωπος.

De mauvais airs, τρόποι κακοί.

Le haut ton, μεγαληγορία.

Un malhonnête homme, ἄτι-
μος.

Du mort bois, μηδαιμινὸν ξύ-
λον.

De simples airs, χειρονομίαι.

Unique tableau, μόνος πίναξ
(μόνη εἰκών).

Un vilain homme, ἀχρεῖος.

Vrai charlatan, αὐτόχρημα ἄ-
γύρτης.

Ἐπιταπτόμενα.

Une femme grosse, γυνή ἔγ-
κυος.

Un lion, un homme furieux,
λέων, ἄνθρωπος μανιώδης.

Des livres nouveaux, νεορα-
νῇ βιβλία.

Du vin nouveau, οἶνος νεω-
στὶ κατασκευασθείς.

Un air grand, ἥθος εὐγενές.

Un ami cruel, σκληρὸς φίλος.

Un homme pauvre, πτωχὸς
ἄνθρωπος

Un air mauvais, ἥθος κακούρ-
γου (ἐπίφοβον).

Ton haut, ὑψέτονον.

Un homme malhonnête, ἄ-
γροικος (βάρβαρος).

Du bois mort, ξηρὸν δένδρον.

Des airs simples, τρόποι ἁ-
φελεῖς.

Un tableau unique, εἰκὼν μο-
ναδική.

Un homme vilain, βυπαρὸς
(γλίσχρος).

Un homme vrai, ἀνὴρ φιλα-
λήθης.

Περὶ τῶν ἐπιθετικῶν συμπληρωμάτων.

§. 85. Τὰ ἐπίθετα συνδέονται μετὰ τῶν συμπληρωμάτων αὐτῶν
κατὰ γενικὴν, δοτικὴν, αἰτιατικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν.

Συνδέονται μετὰ γενικῆς ἢ ἀφαιρετικῆς διὰ τῆς προθέσεως de ἢ
διὰ τοῦ ἄρθρου du ἢ de la.

α. Τὰ κορεσμοῦ, πλησμονῆς, ἀπληστίας, ἐπιθυμίας, φιλίας, καὶ ἐ-

πιμελείας ἢ ἔχθρας σημαντικά· οἶον, *avide de gloire, ἀπληστος δόξης· plein d'orgueil, πλήρης ἀλαζονείας· rassasié de sang, κορεσμένος αἵματος· rempli d'eau, πλήρης ὕδατος· désireux de renommée, ἐφιέμενος φήμης· ami de la vérité, du beau· φίλος τῆς ἀληθείας, τοῦ ὠραίου· ennemi de tout mensonge, ἐχθρὸς παντὸς ψεύδους.*

β'. Τὰ σημαίνοντα ἀποχωρισμὸν, ἀπομάκρυνσιν, προσέγγισιν, περιέργειαν, ἀνησυχίαν, χαρὰν, λύπην· οἶον, *séparé ἢ éloigné de tout le monde, ἀποχωρισθείς, ἢ ἀπομακρυνθείς ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον. Absent de sa maison, ἀπὼν (ἐκ) τῆς οἰκίας· voisin de notre ami, γείτων τοῦ φίλου μας· soigneux de ses intérêts, ἐπιμελὴς τῶν συμφερόντων αὐτοῦ· curieux de nouvelles, περιέργος εἰδήσεων· moins inquiet du présent que de l'avenir, ἥττον ἀνήσυχος διὰ τὸ παρὸν ἢ διὰ τὸ μέλλον· joyeux de son succès, εὐχαρις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του (ἢ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του)· content de lui-même, εὐχαριστημένος ἀφ' ἑαυτὸν (ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του)· affligé de la conduite de son fils, λυπημένος διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ· triste de ce qui vient de se passer· περιλυτός διὰ τὸ πρὸ μικροῦ συμβάν.*

γ'. Τὰ ἱκανότητος ἢ ἀνικανότητος σημαντικά· capable de tout, ἱκανὸς παντὸς πράγματος· digne de considération, ἀξιοτίμος· incapable d'une telle entreprise, ἀνίκανος τοιαύτης ἐπιχειρήσεως, ἀνάξιος τῆς στοργῆς σου.

δ'. Τὰ ἐξαιρέσεως ἢ στερήσεως, *vide d'air, κενὸς ἀέρος· exempt de peine, ἐξηρημένος τιμωρίας· privé de ses parents, ἐστερημένος τῶν συγγενῶν του· dénué de tout secours humain, ἐστερημένος πάσης ἀνθρωπίνης βοηθείας. (Τὰ μετοχικὰ ἐπίθετα ἀκολουθοῦσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὴν σύνταξιν τῶν ἰδίων ῥημάτων, λαμβάνοντα τὴν πλαγίαν αὐτῶν συντακτικὴν ὡς ὅταν priver quelqu'un de quelque chose, στερῶ τινὰ τινὸς πράγματος· ὡσαύτως exempter κτλ.)*

ε'. Τὰ ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος· on le croit coupable d'un crime énorme, νομίζουσιν αὐτὸν ἐνοχον μεγίστου κακουργήματος· il était innocent du sang de son frère, ἦτο ἀθῶος τοῦ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

ς'. Συνδέονται ὡσαύτως μετὰ τῶν συμπληρωμάτων αὐτῶν τὰ ἐπίθετα διὰ τῆς προθέσεως *de* διὰ τὰ ἐκφράσωσι τὸ κατὰ τι παρ' ἡμῖν, τὸ ὅποιον ἐμφαίνομεν συνήθως μετὰ αἰτιατικῆς ἐλλειπτικῶς ἄνευ τῆς προθέσεως, κατὰ· οἶον, *il est grand de taille, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα*

ἢ κατὰ τὸ ἀνάστημα· beau de figure, large d'épaules κτλ. ὥραϊος τὴν ὄψιν, εὐρὺς τοὺς ὤμους κτλ.

Τὰ μετὰ δοτικῆς συνδεόμενα, δηλαδή διὰ τῆς προθέσεως ἃ ἢ ἐνάρθρως διὰ τῶν au, à la ἢ aux.

α. Τὰ ὁμοιότητος ἢ ἰσότητος σημαντικά· οἶον, semblable ἢ pareil à un globe en flammes, ὁμοιος σφαῖρα πυριφλεγεῖ· καὶ égal à lui-même, aux autres κτλ. καὶ ἐκ τῶν περιποιητικῶν τὰ agréable, εὐάρεστος, καὶ utile ὠφέλιμος καὶ τὰ ἐναντία τούτων désagréable, inutile, δυσάρεστος, ἀνωφελής· προσέτι δὲ τὰ nuisible, ἐπιβλαβής· contraire, ἐναντίος (ἐνῶ τὸ ennemi ἀπαιτεῖ γενικὴν ennemi de ce qui est bon, ἐχθρὸς παντός καλοῦ).

β'. Τὰ σημαίνοντα τὸ ἀρμόδιον ἢ κατάλληλον, τὸ ἀνάλογον ἢ τὸ σχετικόν, τὴν τάσιν πρὸς τι· οἶον, il est bien propre au métier des armes, εἶναι λίαν κατάλληλος διὰ τὰ ὅπλα· conforme au caractère de ses amis, σύμφωνος πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν φίλων του. Ὁμοίως τὰ enclin καὶ prêt· οἶον, enclin aux sentiments d'humanité, ἐπιρρέπης πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν· il est toujours prêt à tout, ἀείποτε ἔτοιμος εἰς πάντα· ὡς σημαίνοντα τάσιν ἢ κλίσιν. Ὁμοίως καὶ τὰ μετοχικὰ ἐπίθετα τοιαύτης σημασίας (περιποιητικὰ ἢ ἀντιπεριποιητικὰ)· οἶον, porté à tous les excès, κλίνων πρὸς πᾶσαν κατάχρησιν· intéressé aux maux de ses amis, ἐνδιαφερόμενος εἰς ὅλα τὰ δεινὰ τῶν φίλων. Les parties intéressées au traité de paix, οἱ μετέχοντες τῆς περὶ εἰρήνης συνθήκης, λέγεται δὲ καὶ intéressé dans une affaire, κοινωνὸς ἢ μέτοχος πράξεως τινός (ὑποθέσεώς τινος).

γ'. Τὰ σημαίνοντα τὸν ἐπιτήδειον ἢ ἱκανόν, τὸν ὑποκείμενον ἢ εὐπειθῆ, καὶ τὰ ἐναντία τούτων. Apte à la course, ἐπιτήδειος εἰς δρόμον· apte, par sa constitution, au combat, ἐπιτήδειος ἕνεκα τῆς εὐεξίας αὐτοῦ εἰς μάχην.

ΣΗΜ. Ἐπίθετα τινὰ συντασσόμενα μετὰ τῆς προθέσεως ἃ, ὅποια λόγου χάριν, εἶναι τὰ admirable, θαυμαστός· agréable, beau, doux, facile, effrayant, horrible, utile κτλ. ἐπομένου ἐνεργητικοῦ ῥήματος εἰς ἀπαρέμφαι· τον ἔγκλισιν λαμβάνουσι παθητικὴν σημασίαν· οἶον, facile à faire, εὐποίητον, εὐκόλον νὰ γείνη· facile à comprendre, εὐκατάληπτον· agréable à voir, εὐόπτον, εὐθέατον (εὐάρεστον τὸ θεαθῆναι, ἀντὶ τοῦ facile à être fait, à être compris, agréable à être vu κτλ.

Πάντα τὰ ἐπίθετα ὅσα συνδέονται μετὰ τῶν συμπληρωμάτων αὐ-

τῶν διὰ πάσης ἄλλης προθέσεως, ἐκτός τῆς de καὶ à, συντάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς.

Ὅταν δύο ἢ πλείοτερα ἐπίθετα συνδεόμενα διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ et, ἢ συνεπόμενα ἄνευ συνδέσμου, ἀπαιτῶσι τὴν αὐτὴν πρόθεσιν, ἀρκεῖ ἅπαξ νὰ ἐκφρασθῇ αὕτη· οἷον, *il est utile et cher à sa patrie*, εἶναι ὠφέλιμος καὶ προσφιλὴς εἰς τὴν πατρίδα του· διότι καὶ τὸ utile καὶ τὸ cher ἀπαιτοῦσι τὴν αὐτὴν πρόθεσιν, τὴν αὐτὴν πτώσιν (δοτικήν)· ἀλλ' ὅταν ἐπίθετα, συνεπόμενα ἀλλήλοις, ἀπαιτῶσιν ἕκαστον διαφορετικὴν πρόθεσιν, πρέπει νὰ ἐπιταχθῇ εἰς ἕκαστον ἐπίθετον ἡ κατάλληλος αὐτοῦ πρόθεσις ἢ πτώσις· οἷον, *il est propre aux grandes affaires et il en est digne*, καὶ οὐχί, *il est digne et propre aux grandes affaires*, διότι τὸ ἐπίθετον digne ἀπαιτεῖ γενικὴν, τὸ δὲ propre τὴν à (δηλ. δοτικήν).

ΣΗΜ. Ἐπίθετα τινὰ, χρησιμεύοντα μόνον εἰς προσδιορισμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ, δὲν λαμβάνουσιν οὐδεμίαν πρόθεσιν· οἷον, *C'est un homme actif*. C'est une règle obligatoire pour tout le monde· εἶναι κανὼν ὑποχρεωτικὸς δι' ὅλους· κτλ.

Ἐνίοτε ἐπίθετα τινὰ συνδεόμενα μετὰ τῶν συμπληρωμάτων αὐτῶν μεταβάλλοντα πρόθεσιν, μεταβάλλουσιν ὡσαύτως καὶ σημασίαν· οἷον, *fort*, ἰσχυρός· μετὰ τῆς de προθέσεως, σημαίνει τὸν ἔχοντα πεποιθήσιν, θάβρος εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ συμπληρώματος δηλούμενον· ὡς *fort de ses connaissances*, πεποιθὼς εἰς τὰς γνώσεις του (στηριζόμενος εἰς τὰς γνώσεις του)· μετὰ τῆς sur προθέσεως, σημαίνει τὸν, δεινόν, κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου συμπληρώματος δηλούμενον· οἷον, *il est fort sur le grec, sur le latin* κτλ. δεινὸς κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν, κατὰ τὴν Λατινικὴν. κτλ.

Περὶ Συγκριτικῶν.

§. 86. Περὶ σχηματισμοῦ τῶν παραθετικῶν διελάβομεν εἰς τὸ Α'. βιβλίον σελ. 95 τῆς παρούσης γραμματικῆς, εἶπομεν ὅτι τὰ συγκριτικὰ τῆς ἰσότητος ἐκφράζονται διὰ τοῦ autant ἢ τοῦ aussi, καὶ ἐπὶ ἀρνητικῆς προτάσεως καὶ διὰ τοῦ si ἢ tant· τὰ δὲ τῆς μειονεξίας διὰ τοῦ moins, καὶ τὰ τῆς ὑπεροχῆς διὰ τοῦ plus· τὸ δὲ μόνον τὸ συνάπτον τοὺς δύο ὅρους τῆς συγκρίσεως ἐμφαίνοντας ἀμφοτέρους ποιότητα εἶναι ὁ σύνδεσμος que.

Τὸ αὐτὸ προτάσσεται ἐπιθέτου ποιωτικοῦ ἢ ἐπιρρήματος· οἷον, il est aussi instruit que modeste, εἶναι τόσον πεπαιδευμένος, ὅσον καὶ μετρίοφρων (δηλαδὴ ἐξίσου)· il combat aussi vaillamment que le plus brave guerrier· μάχεται τοσούτον γενναίως, ὅσον ὁ ἀνδρειότερος πολεμιστής.

Δύναται δὲ ὁ δευτέρος ὅρος νὰ ᾔηται καὶ οὐσιαστικόν, ὑπακουομένου τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου· οἷον, elle est aussi adroite que sa mère, εἶναι τόσον ἐπιτηδεύα, δηλ. que sa mère est adroite, ὅσον ἡ μήτηρ αὐτῆς.

Τὸ autant σημαίνει ποσότητα· ἐπὶ δύο ἐπιθέτων τίθεται μετὰ τὸ πρῶτον· οἷον, il est riche autant qu'avare, εἶναι πλούσιος, ὅσον καὶ φιλάργυρος.

Προτάσσεται δὲ οὐσιαστικοῦ παρεντιθεμένης τῆς προθέσεως de ὅταν τὸ οὐσιαστικόν ᾔηται συμπλήρωμα τοῦ autant, καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ ἐπομένου ὅρου τῆς συγκρίσεως διὰ τοῦ que· οἷον, il y a autant d'officiers que des soldats, ὑπάρχουσι τόσοι ἀξιωματικοί, ὅσοι καὶ στρατιῶται· il a autant de domestiques que son père, ἔχει τόσους ὑπηρέτας, ὅσους καὶ ὁ πατήρ του.

Προτάσσεται τὸ si τῶν ποιωτικῶν ἐπιθέτων·

α'. Ἄνευ συγκρίσεως καὶ ἄνευ μορίου τινὸς πρὸς ἐπίτασιν μόνον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιθέτου σημαινομένης ποιότητος ἢ ιδιότητος· οἷον, elle est si bonne, si aimable εἶναι τόσον καλὴ, τόσον ἀξιέραστος.

β'. Ὅταν ἡ πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ· οἷον, il n'est pas si riche que son frère, δὲν εἶναι τόσον πλούσιος, ὅσον ὁ ἀδελφός του. Τὸ ὁποῖον ὅμως δύναται νὰ ἐκφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ aussi· οἷον, il n'est pas aussi riche que son frère.

Τὸ δὲ tant ἐπὶ συγκρίσεως ἰσότητος, ἐπιφερομένου ἀμέσως τοῦ συσχετικοῦ que καὶ τοῦ ἐτέρου ἐπιθέτου (τοῦ ἐτέρου ὅρου τῆς συγκρίσεως)· οἷον, tant bon que mauvais: tant riche que pauvre.

α'. Τίθεται ἐπὶ καταφατικῆς καὶ ἀρνητικῆς προτάσεως, ὡς ἐπὶ ῥῆμα ποσότητος πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι συμπλήρωμα τούτου, ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de, καὶ συνδέεται μετὰ τοῦ δευτέρου ὅρου τῆς συγκρίσεως διὰ τοῦ que· οἷον, il n'a pas tant d'influence que vous croyez, δὲν ἔχει τόσῃ ἐπὶ ῥοὴν ὅσῃ πιστεύετε· il n'a pas tant d'amis que son rival, δὲν ἔχει τόσους φίλους ὅσους ὁ ἀντιπαλός του (ἀντίζηλός του). Τὰ ταιαῦτα δὲ ἐκφράζονται καὶ

διὰ τοῦ autant· οἷον, il n'avait pas autant de flatteurs que son prédécesseur, δὲν εἶχε τόσους κόλακας, ὅσους ὁ προκάτοχός του.

6'. Ἐπὶ δὲ καταφατικῆς προτάσεως προηγούμενον τῆς de προθέσεως πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τὸ ὅποιον εἶναι συμπλήρωμα αὐτοῦ, τίθεται ἄνευ συγκρίσεως, πρὸς ἐπίτασιν μόνον· il nous a témoigné tant de bontés, μᾶς ὑπέδειξε τόσην καλοκαγαθίαν· ἐνίοτε δὲ πρὸς τὴν ἐπίτασιν ταύτην ἐπιφέρεται τὸ συσχετικὸν que, ὥστε· οἷον, sa conversation offre tant de charme et d'attraits qu'on renoncerait à tous les amusements pour l'entendre.

Πρὸ δὲ τῶν συγκριτικῶν pis χειρόν, καὶ mieux κάλλιον, τὸ tant τίθεται ἄνευ προθέσεως· tant pis, τόσον χειρότερα· tant mieux, τόσον καλλίτερα. Πρὸ δὲ τοῦ plus τίθεται τὸ autant ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de· οἷον, d'autant plus que j'ai sujet de l'aimer, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἔχω ἀφορμὴν νὰ τὸν ἀγαπῶ.

Περὶ τῶν συγκριτικῶν τῶν συνδεομένων διὰ τοῦ que μετὰ τοῦ δευτέρου ὅρου τῆς συγκρίσεως ἐπομένου ῥήματος, ἴδε τὰ ἀρνητικὰ μόρια ne, pas κτλ. ὅπου τὸ ἐπόμενον ῥῆμα λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ne, ἐὰν δὲν προηγῇται τοῦ συγκριτικοῦ ἀρνησις· οἷον, il est plus modeste que vous ne pensez. La Grèce était alors bien plus peuplée qu'elle ne l'est aujourd'hui, ἡ Ἑλλάς ἦτο τότε πολὺ μᾶλλον καταφλημένη ἢ ὅσον εἶναι σήμερον. Προηγούμενης δὲ ἀρνήσεως, τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα δὲν δέχεται τὸ ne· οἷον, ils n'étaient pas plus avancés dans l'industrie qu'ils le sont aujourd'hui, δὲν ἦσαν μᾶλλον προωδευμένοι εἰς τὴν βιομηχανίαν, ἢ ὅσον εἶναι σήμερον· ils ne pouvaient être plus malheureux qu'ils l'étaient, δὲν ἠδύναντο νὰ ἦσαν μᾶλλον δυστυχεῖς ἢ ὅσον ἦσαν, ἢ ἀφ' ὅ,τι ἦσαν.

Προηγούμενον δὲ τὸ plus ἢ moins ἀριθμητικοῦ ἐπιθέτου ἄνευ συγκρίσεως παρεντίθεται ἡ πρόθεσις de μεταξὺ τῶν ἐπιρρήμάτων plus ἢ moins καὶ τοῦ ἀριθμητικοῦ· οἷον, il a plus de trois cents mille francs de rente par an, ἔχει ὑπὲρ τὰς τριακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰσόδῃμα κατ' ἔτος.

Ἐπαρχούσης δὲ συγκρίσεως συνδέονται οἱ δύο ὅροι διὰ τοῦ que καὶ ὅταν μετὰ τοῦτο ἀκολουθῇ ἀριθμητικόν· οἷον, une lampe à carcel use plus d'huile que trois ordinaires.

Τὰ σχετικὰ ὑπερθετικὰ λαμβάνουσιν ὡςκύτως τὸ μόριον de ἢ du

πρὸ τοῦ δευτέρου ὅρου τῆς συγκρίσεως, c'est l'homme le plus spirituel du monde, εἶναι ὁ πνευματωδέστατος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Περὶ τῶν προσδιοριστικῶν ἐπιθέτων.

α. Περὶ τῶν κτητικῶν.

§. 87. Διελάβομεν ἤδη εἰς τὸ Α'. Μέρος σελ. 97 καὶ ἐφεξῆς περὶ τῆς σχημασίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν προσδιοριστικῶν ἐπιθέτων, ἐνταῦθα θέλομεν ἀναφέρει ὀλίγα τινὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν παραληφθέντων εἰς τὸ Τεχνολογικόν.

Ἰδιον, εἵπομεν, τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου εἶναι νὰ μὴ ἐκφέρεται ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἀλλὰ νὰ προηγῇται ἀείποτε ἀνάρθρως ἐνὸς ἐκάστου, ὅσα καὶ ἂν ὑπάρχωσιν εἰς τὴν πρότασιν· οἶον, Ses meubles, sa montre, et ses armes, furent pillés et vendus par les huissiers-mêmes· τὰ ἐπιπλα, τὸ ὥρολόγιον, καὶ τὰ ὄπλα του, διηρπάγησαν καὶ ἐπωλήθησαν ὑπὸ τῶν κλητῆρων αὐτῶν. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ses meubles, montre, et armes κτλ. Ὡσαύτως δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν γαλλιστί διὰ μόνου τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου, c'est mon ἢ c'est le mon, τοῦτο εἶναι τὸ ἰδικόν μου, ἀλλὰ διὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, c'est le mien, le tien, le sien κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς τὴν νομικὴν γλῶσσαν ἐπιτρέπεται, συντομίας χάριν, νὰ παραλειφθῇ ἡ ἐπανάληψις τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου εἰς τὰς φράσεις· ses père et mère, οἱ ἑαυτοῦ, πατὴρ καὶ μήτηρ, ἢ κοιν. ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του.

Πολλάκις πρὸς ἀποφυγὴν ἀμφιλογίας ἐκτὸς τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου προστίθεται καὶ ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία, ὅταν πρὸ πάντων προηγῶνται δύο πρόσωπα διαφόρου γένους· οἶον, Les créanciers vendirent tous les biens du mari et de la femme, excepté sa maison de campagne à elle· οἱ δανεισταὶ ἐπώλησαν πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός, ἐκτὸς τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ οἰκίας αὐτῆς (τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτήν). Εἰς τὴν εἰρημένην γαλλικὴν φράσιν μόνῃ ἢ χρῆσις τοῦ κτητικοῦ ἐπιθ. sa, δὲν ἐξηγεῖ σαφῶς τὸ πρόσωπον τοῦ κτήτορος.

Παραλείπεται τὸ κτητικὸν ἐπίθετον·

α.) Ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ δεικτικὸν ἐπίθετον· ὡς, τοῦτο τὸ βιβλίον μου τὸ ἔχασα δις καὶ τὸ ἀνεῦρον· ce livre, je l'ai perdu deux fois et je l'ai retrouvé, ἢ ἄλλως πρέπει νὰ προσθέσω

à moi, διὰ τὰ γέινω μᾶλλον εὐληπτος· ce livre à moi, (δηλ.) qui est à moi, je l'ai perdu et je... κτλ. δηλ. τὴν δοτικὴν τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας τοῦ ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ τὸ πρόσωπον ἢ ἀριθμὸν τοῦ κτήτορος.

β'. Ὅταν μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν ἀκολουθῇ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία· οἶον, la lettre que vous m'avez écrite, καὶ οὐχί, votre lettre que vous m'avez écrite. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὸ κτητικὸν ἐπίθετον ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου.

Παραλείπεται τὸ κτητικὸν ἐπίθετον ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου ὅταν ἐκ τῆς φράσεως αὐτῆς γίνηται γνωστὸν τὸ πρόσωπον τοῦ κτήτορος· οἶον, J'ai mal à la tête, ἀλλῶ τὴν κεφαλὴν (μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι), ἔχω κακὸν εἰς τὴν κεφαλὴν· il a mal aux yeux, πᾶσχει τοὺς ὀφθαλμούς· ἐνταῦθα εὐκόλως ἐννοεῖται ὁ κτήτωρ· ὅθεν ἄχρηστα καθίστανται τὰ κτητικὰ ma καὶ ses κτλ. εἰς τοιαύτας φράσεις.

ΣΗΜ. Καίτοι γνωστοῦ ὄντος τοῦ κτήτορος ἐκ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, ἥτις πολλάκις ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως προσδιορίζει ἀρκοῦντως τὸν κτήτορα, ὡς εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, τίθεται οὐχ ἥττον ἀντὶ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου τὸ κτητικὸν ἐπίθετον.

α'. Ὅσάκις θέλομεν νὰ δώσωμεν πλειοτέραν δύναμιν εἰς τὴν ἔκφρασιν ἐπισύροντες τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατοῦ ἐπὶ τοῦ ὀργάνου ἢ μέλους τινὸς τοῦ σώματος· οἶον, Je l'ai vu de mes propres yeux, τὸν εἶδον ἰδίῳις ὀμμασιν. Ὁμοίως· Le commandant phénicien, arrêtant ses yeux sur Télémaque, croyait se souvenir de l'avoir vu. (Fénélon).

β'. Διὰ νὰ ἐκφράσωμεν νόσημά τι σύνηθες εἰς τὸ ὁποῖον συχνάκις ὑποκείμεθα καὶ ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἐκ τούτου ὡς ἴδιον κτῆμα· οἶον, J'ai ma migraine, ἔχω τὴν ἡμικρανίαν μου (δηλ. τὴν συνήθη)· mon rhumatisme m'a repris κτλ. ὁ ῥευματισμὸς μου μὲ κατέλαβε πάλιν.

Ὅχι μόνον, ὅταν τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ᾖ ὁ κτήτωρ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος κτήματος, παραλείπεται τὸ κτητικὸν ἐπίθετον, ἀλλὰ καὶ ὅταν διὰ τῆς πлагίας συντακτικῆς τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας γίνηται ὁῖον τὸ πρόσωπον τοῦ κτήτορος· οἶον, la tête me fait mal, ἀντὶ τοῦ, j'ai mal à la tête· ὁμοίως, il lui donna un coup au pied gauche, τὸν ἐκτύπησε κατὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα· il lui cassa le bras ἢ un bras, καὶ οὐχί, il lui donna un coup à son pied, οὔτε, il lui cassa son bras κτλ.

Πολλάκις ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου διὰ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου μεταβάλλει ὀλίγον τὴν ἰδέαν τῆς ἐκφράσεως· π. χ. donner

la main à une dame, παρουσιάζω τὴν χεῖρα εἰς τινα κυρίαν· il lui donna sa main, τῇ προσήνεγκε τὴν δεξιάν του, ἀντὶ τοῦ, il l'épousa (δὴλ. συνεζεύχθη μετ' αὐτῆς)· ὁμοίως, Ils se sont donné les mains, ἔμειναν σύμφωνοι (ἔδωκαν ἀλλήλοις τὰς χεῖρας).

Πρὸ τῶν Monsieur, Madame, Mesdemoiselles κτλ. δὲν τίθεται κτητικὸν οὔτε δεικτικὸν ἐπιθετον, ὡς συνθέτων ἐκ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων, mon, ma, ἡ mes· ἀλλὰ προηγουμένου ἐπιθέτου πρὸ τοῦ Monsieur, προτάσσεται αὐτοῦ τὸ κτητικὸν ἢ τὸ δεικτικόν· οἷον, Mon cher monsieur· mes aimables dames· ces charmantes demoiselles καὶ οὐχὶ mesdemoiselles κτλ.

Τὰ Monsieur καὶ Madame δὲν λαμβάνουσιν, ὡς εἴρηται ἀλλαχού, τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον πρὸ αὐτῶν, ἀλλ' ὅταν ταῦτα ἐκφέρωνται μεμονωμένα ὡς οὐσιαστικὰ γνωστὰ, ἢ ὅταν ἐπιφέρηται μετὰ τὸ Monsieur ἢ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, προτάσσεται αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἷον, Le Monsieur de ce matin, ὁ Κύριος τῆς πρωῒας. Les Messieurs qui ont assisté à la noce de votre frère κτλ.

Ἐπὶ γενικῆς καὶ ἀφαιρετικῆς τὰ de son, de sa, de leur, καὶ de leurs, προκειμένου περὶ ἀψύχου κτήτορος, ἀναπληροῦνται συνήθως διὰ τῆς en, προηγουμένου ἢ ἐπομένου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, le, la, ἢ les, ὅταν πρὸ πάντων τὸ ἄψυχον, τὸ παριστῶν τὸν κτήτορα δὲν ᾔναι τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· οἷον, L'auteur d'un bienfait est celui qui en recueille le fruit le plus doux, ὁ αὐτουργὸς τῆς εὐεργεσίας συλλέγει τὸν γλυκύτατον αὐτῆς καρπὸν, τὴν ἡθικὴν εὐχαρίστησιν. Si la mollesse est douce, la suite en est cruelle· ἐὰν ἡ ἡδυσπάθεια ᾔναι τερπνὴ, ἡ συνέπεια αὐτῆς εἶναι πικρὰ (σκληρά). Mr T. a une maison de campagne, la situation surtout en est ravissante κτλ.

ΣΗΜ. Παρὰ τὴν ἀνωτέρω παρατήρησιν τίθεται τὸ κτητικὸν ἐπιθετον ἀντὶ τοῦ μορίου en, ὃν μόνον ὅταν τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ὦν ἄψυχον ᾔναι ὁ κτήτωρ τοῦ πράγματος· οἷον, La patience est amère, mais son fruit est doux· ἡ ὑπομονὴ εἶναι πικρὰ, ἀλλ' ὁ καρπὸς τῆς εἶναι γλυκύς. Le choléra est une maladie contagieuse et terrible mais on n'en connaît pas son origine, ἀλλὰ καὶ ὅταν προσέτι ἡ ἔκφρασις δύναται νὰ ᾔναι ζωηροτέρα καὶ ἀκριβεστέρα διὰ τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου· οἷον, Le commerce est comme certaines sources, si vous voulez détourner leur cours, vous les faites tarir· Athènes est une ville remarquable par ses antiquités, les étrangers viennent souvent visiter ses ruines κτλ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅσάκις τὸ κτητικὸν ἐπιθετον εὐρίσκεται εἰς ἄλλην

πτῶσιν ἐκτὸς τῆς γενικῆς ἢ ἀφαιρετικῆς, δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλου μορίου οὔτε ἐπὶ ἐμφύχων, οὔτε ἐπὶ ἀφύχων· οἷον, C'est à sa fertilité que cette contrée doit ses vicissitudes.

Μεταχειρίζονται ὡσαύτως οἱ Γάλλοι τὴν γενικὴν ἢ ἀφαιρετικὴν τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων, de son, de sa, de ses κτλ. ὅσάκις ταῦτα εἶναι συμπληρώματα οὐσιαστικοῦ τινος· οἷον, Paris est une belle ville, les étrangers qui y vont admirent la beauté de ses édifices.

Ὅταν τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, καίτοι ἀφύχων, ἔχῃ ἀντικείμενον εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν εἰς αἰτιατικὴν τὸ κτῆμα, τοῦτο λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ κτητικὸν ἐπίθετον, son, sa κτλ. οἷον, La Seine a sa source en Bourgogne· ὁ Σηκουάνας ἔχει τὴν πηγὴν αὐτοῦ εἰς Βουργονδίαν.

Παραλείπεται δὲ τὸ κτητικὸν ἐπίθετον ἀναπληρούμενον μόνον διὰ τῆς προθέσεως de μετὰ τὸ ῥῆμα changer· οἷον, Cet homme est aussi inconstant que le temps, il change à chaque instant de sentiment et d'avis· ὁμοίως, Nous changeons tous les jours de domestique comme nous changeons d'habits, ἐννοεῖται ὅτι μεταβάλλει τὸ φρόνημά του ὡς μεταβάλλεται ὁ καιρὸς κτλ.

Τὰ κτητικὰ ἐπίθετα, notre, votre, leur, τίθενται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ὅταν ἀναφέρονται εἰς πολλὰς μονάδας, περιληπτικῶς μὲν λαμβανομένας, παριζώσας δὲ συνάμα ἰδέαν πλῆθους ἢ πλειότητος, ὅθεν λέγεται πληθυντικῶς, tous ces maris étaient au bal avec leurs femmes. A cet appel tous les soldats parurent avec leurs fusils.

Ἐνταῦθα εἶναι φανερόν ὅτι ἕκαστος σύζυγος εἶχε τὴν συμβίαν του, ἕκαστος στρατιώτης εἶχε τὸ ὄπλον του· ἀλλ' αἱ μονάδες αὗται, ὁμοῦ συμπεριλαμβανόμεναι, ἀποτελοῦσι τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων, ὡς ἀνήκουσαι εἰς πολλοὺς κτήτορας, ἐπειδὴ καὶ σύζυγοι καὶ στρατιῶται ἦσαν πολλοί. Ἐνίοτε μάλιστα ἡ χρῆσις τοῦ ἐνικοῦ εἰς τοιαύτην περίστασιν ἤθελε διεγείρει ἀντίθετον ἰδέαν ἄλλως τε, ὅποια διαφορὰ ἤθελεν ὑπάρχει μετὰξὺ ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ, ἐάν θέλοντες νὰ εἴπωμεν γαλλιστί, "Οἱα τὰ στρατεύματα μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἢ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν των, ἐλέγομεν, Toutes les troupes avec leurs chefs, καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν;

ΣΗΜ. Παρὰ τὴν ἀνωτέρω παρατήρησιν ὀφειλομένον νὰ μεταχειριζώμεθα τὸν ἐνικόν, notre, votre, καὶ leur, ὅσάκις τὸ ὑπὸ τοῦ κτητικοῦ δηλούμενον οἶ-

σιαστικὸν δὲν εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν πληθυντικόν· οἶον, leur mort a excité l'indignation de tous les honnêtes citoyens· ὁ θάνατος αὐτῶν διήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν περιφρόνησιν παντὸς τιμίου πολίτου· ὁμοίως, leur santé (de ces enfants) paraît s'améliorer de jour en jour... διότι λέγομεν πάντοτε ἐνικῶς, la mort, la santé κτλ. ὁμοίως, la plupart des hommes emploient la première partie de leur vie à rendre l'autre misérable. Ἐνταῦθα ἐτέθη εἰς ἐνικὸν τὸ leur vie, οὐχὶ διότι τὸ οὐσιαστικὸν τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει εἰς μόνον τὸν ἐνικόν, ἀλλὰ διότι κυρίως μεταχειρίζομεθα τὸν πληθυντικὸν θέλοντες νὰ παραστήσωμεν καθ' ἕκαστον πολλοὺς βίους· οἶον, Alexandre et César étaient les plus grands capitaines de l'antiquité, Plutarque a écrit leurs vies· ὁ Πλούταρχος ἔγραψε τοὺς βίους αὐτῶν.

6'. Περὶ τῶν δεικτικῶν ἐπιθέτων.

§. 88. Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δεικτικῶν ἐπιθέτων ἀρκοῦσιν ὅσα ἤδη εἵπομεν εἰς τὸ Α'. Μέρους· ὅτι οὐδέποτε προτάττονται οὔτε ἐπιτάττονται τῶν ὀριστικῶν, μεριστικῶν, ἢ ἀορίστων ἄρθρων, οὔτε τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων, καθὼς προσέτι καὶ τῶν, madame, mesdames, mademoiselle, καὶ mesdemoiselles· τὸ δὲ monsieur καὶ messieurs, δέχεται πρὸ αὐτοῦ τὸ ce, ces· οἶον, Ce monsieur que vous avez vu hier chez votre oncle. Ces messieurs qui étaient venus avec votre frère κτλ. ὅτι, τέλος πάντων, οὐδέποτε ἐκφέρονται μεμονωμένα, καὶ ὅτι ἐπαναλαμβάνονται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου οὐσιαστικοῦ. Πρὸ δὲ τῶν ἐπιθέτων, ὅτε μὲν ἐπαναλαμβάνονται, ὅτε δὲ ἐκφέρονται ἅπαξ· ἐπαναλαμβάνονται ὅταν τὰ ἐπίθετα προσδιορίζωσι διάφορα οὐσιαστικά· οἶον, ces beaux habits, ces riches parures· λέγονται δὲ ἅπαξ ὅταν τὰ ἐπίθετα προσδιορίζωσιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν· οἶον, ce vaste et beau jardin κτλ.

Τίθεται δὲ τὸ δεικτικὸν ἐπίθετον, παρεντιθεμένου ποιωτικοῦ ἐπιθέτου, μεταξὺ τοῦ δεικτικοῦ καὶ τοῦ monsieur· οἶον, ce riche monsieur, ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τοῦ madame.

Πρὸς διαστολὴν τῶν πλησίων καὶ τῶν μακρὰν, τίθεται διὰ μὲν τὰ πρῶτα τὸ ἐπιρρήματικόν δεικτικὸν μόριον, ci, ἐνούμενον μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπιτάττεται, διὰ τῆς ἐνωτικῆς γραμμῆς· οἶον, cet homme-ci· ces champs-ci· τὰ δὲ μακρὰν διακρίνονται διὰ τοῦ là, τὸ ὁποῖον ἐπιτάττεται τοῦ οὐσιαστικοῦ· οἶον, donnez-moi ce livre-là, ὅτε μοι ἐκείνο τὸ βιβλίον. Ἴδε τὰ δεικτικά ἐπίθετα, Μέρους Α', σελ. 103.

γ'. Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων.

§. 89. Ἐκ τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων, τὰ μὲν τακτικὰ καταλήγοντα ἅπαντα εἰς *ième*, ἐκτὸς τοῦ *premier*, ἔχουσι κοινὴν κατάληξιν δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη, καὶ διακρίνονται μόνον ἐκ τοῦ οὐσιαστ. εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρονται, ἢ ἐκ τοῦ πρὸ αὐτῶν ὀριστικοῦ ἢ ὁρίστου ἄρθρου· τὸ δὲ *premier*, τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν εἶναι *première*, συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ. Τὰ δὲ ἀπόλυτα, ἐκτὸς τοῦ ἀρσ. *un* καὶ *une* θηλ. τὰ ὅποια διακρίνουσι γένος, καὶ εἶναι ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην τῆς μονάδος, ἢ τῆς ὁρίστου ἀντωνυμίας, τις, τὰ λοιπὰ ἔχουσι κοινὴν κατάληξιν δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμούς.

ΣΗΜ. Τὸ *vingt* καὶ *cent* λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ ὅταν προηγῇται αὐτῶν ἀριθμὸς ἄλλος ὡς πολλαπλασιαστής· οἷον, *Les quatre-vingts hommes qu'il avait amenés avec lui. Autrefois l'homme vivait plus de trois cents ans.* Ἐπομένῳ δὲ ἀριθμοῦ, ἀποβάλλουσιν ἀμφοτέρω, ὅ τε *vingt* καὶ ὁ *cent* τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ· οἷον, *en dix-sept-cent qua-tre-vingt-onze*· κατὰ τὸ 1794.

Μένουσιν ὡσαύτως ἀμετάβλητοι οἱ εἰρημένοι ἀριθμοὶ, ὅταν ἐκφέρονται ἀντὶ τακτικῶν· οἷον, *Voyez page quatre-cent*, ἴδε ἐν σελίδι τετρακοσιοστῇ. *Numéro trois cent*, ἀριθ. τριακοτιστοῦς.

Τὸ *cent*, λαμβανόμενον ἀντὶ *centaine* (ἐκατοντάς, ἐκατοστὺς), καθὼς καὶ τὰ *millier*, *million*, *milliard* κτλ. εἶναι οὐσιαστικά καὶ ἐπομένως λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ, ὅταν ἐκφράζονται πληθυντικῶς· οἷον, *Du temps de la terreur on massacrait les hommes par centaines*· κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τρόμου κατέσφαζον τοὺς ἀνθρώπους καθ' ἐκατοντάδας. *On enverra encore quelques cents de ces malheureux à la boucherie la semaine prochaine. Des milliers de chrétiens partaient tous les jours pour délivrer Jérusalem.*

Τὸ *mille*, σημαῖνον τὸν ἀριθμὸν χίλια, οὐδέποτε λαμβάνει τὸ *s*, γράφεται δὲ καὶ *mil*, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας· οἷον, *en mil six cent quarante huit*. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ὁ ἀριθμὸς χίλια ἐκφράζεται καὶ γράφεται διὰ τοῦ *mille*· οἷον, *il était à la tête de dix mille hommes.*

Τὸ *mille*, μέτρον μήκους, λαμβάνει τὸ *s*, ὅταν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ἄλλον ἀριθμὸν (ἴδε Μέρ. Α'. σελ. 109).

Περὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων.

§. 90. Αἱ περὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων παρατηρήσεις ἐγένοντο εἰς τὸ Α'. Μέρος (σελ. 115). ἐνταῦθα προσθέτομεν ὀλίγα τινὰ πρὸς συμπλήρωσιν τούτων.

Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ quelque.

Τὸ *quelque* (τις), προηγούμενον οὐσιαστικοῦ, συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ γράφεται διὰ μιᾶς μόνης λέξεως· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν προηγῇται τοῦ *un*, ἢ *une*, καὶ *autre*· οἷον, *quelques écrivains*, τινὲς συγγραφεῖς (συγγραφεῖς τινες)· *quelques troupes*, στρατεύματά τινά· *quelqu'un m'a dit*, μοι εἶπε τις· *quelques autres*, ἄλλοι τινές· *quelques-unes de ces dames*, τινὲς ἀπὸ τὰς κυρίας ταύτας κτλ.

ΣΗΜ. Ὅταν τὸ *quelque* προηγῇται οὐσιαστικοῦ, μετὰ τὸ ὅποῖον ἀκολουθεῖ τὸ *que* μεθ' ὑποτακτικῆς, τὸ *quelque* ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον, ὅσος, ὅση κτλ. οἷον, *quelques pretentions qu'on puisse avoir*, ὅσας ἀξιώσεις ἢ ἂν δύναται τις νὰ ἔχῃ, ἐπαμένως συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν.

Τὸ *quelque*, προηγούμενον ἐπιθέτου, ἢ μετοχῆς, τὰ ὅποια προσδιορίζει, ἀπαιτεῖ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ τὸ οὐσιαστικόν τὸ προσδιοριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιθέτου, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν θεωρεῖται ὡς ἐπίρρημα καὶ μένει ἀμετάβλητον· οἷον, *quelque justes que soient vos raisons*, ὅσον ἢ δι' ὅσον δίκαιοι καὶ ἂν ᾦσιν οἱ λόγοι σας. *Quelque instruits que soient les hommes, leurs connaissances sont presque rien à l'égard des lois et des phénomènes de la nature*· ὅσον πεπαιδευμένοι καὶ ἂν ᾦσιν οἱ ἄνθρωποι, αἱ γνώσεις αὐτῶν εἰσὶ σχεδὸν μηδὲν σχετικῶς πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως. Ὡσαύτως καὶ πρὸ ποιωτικοῦ ἐπιθέτου· *Quelque petits que soient ces objets ils méritent quelque attention*· ὅσον μικρά καὶ ἂν ᾦσιν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, εἶναι ἄξια προσοχῆς τινος. *Quelque difficiles que soient ces règles, ὅσον δύσκολοι καὶ ἂν ᾦσιν οἱ κανόνες οὗτοι.*

Τὸ *quelque*, προηγούμενον ἐπιθέτου μετὰ τὸ ὅποῖον ἀκολουθεῖ οὐσιαστικόν, προσδιορίζει ἢ τὸ ἐπίθετον, ἢ τὸ οὐσιαστικόν. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν τὸ *quelque* λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς, καὶ μένει ἐπομένως ἀμετάβλητον· εἰς τὴν δευτέραν δὲ (προσδιορίζον δηλ. τὸ οὐ-

σιαστικόν) εἶναι ἐπίθετον, καὶ ἐπομένως συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετ' αὐτοῦ· οἷον, *Quelque habiles diplomates qu'ils soient, ils n'ont fait qu'empirer les affaires*· ὅσον δεινοὶ πολιτικοὶ καὶ ἂν ᾧσι, διεύθυναν τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ χεῖρον. *Quelque bons traducteurs qu'ils soient, ils ne comprendront pas ce passage, ὅσον καλοὶ (ἐπιτῆδαιοι) μεταφρασταὶ καὶ ἂν ᾧσι, δὲν θέλουσι δυνηθῇ νὰ ἐννοήσωσι τὸ χωρίον τοῦτο.*

Εἰς τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα τὸ *quelque* χρησιμεύει ὡς προσδιορισμὸς εἰς τὰ ἐπίθετα, *habiles καὶ bons*, ὅθεν μένει ἀμετάβλητον, ὡς ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ *si habiles, si bons* qu'ils soient κτλ. εἰς δὲ τὰ ἐξῆς παραδείγματα, τροποποιεῖ τὰ ἐπιφερόμενα οὐσιαστικά· *De quelques superbes distinctions que se flattent les hommes (Bossuet)*· δι' ὅσων λαμπρῶν διακρίσεων καὶ ἂν κολακεύονται οἱ ἄνθρωποι· ὁμοίως, *Quelques puissants motifs que vous ayez, ὅσα ἰσχυρὰ αἵτια καὶ ἂν ἔχητε.*

Μένει ὡσαύτως ἀμετάβλητον τὸ *quelque*, προηγούμενον ποιωτικοῦ ἐπιρρήματος, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ μετοχικὸν ἐπίθετον· οἷον, *Quelque avantageusement placés qu'ils soient, ὅσον ἐπωφελῶς τοποθετημένοι καὶ ἂν ᾧσι.* Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ *quelque* προηγῇται ἀπολύτου ἀριθμητικοῦ ἐπιθέτου, πρὸ τοῦ ὁποίου λαμβάνει σημασίαν τοῦ, *σχεδόν*· οἷον, *Nous avions avec nous quelque cinq ou six mille hommes*· εἴχομεν μεθ' ἡμῶν πέντε περίπου ἢ ἑξ χιλιάδας ἀνδρῶν.

ΣΗΜ. Ὅταν τὸ μετὰ τὸ *quelque* ἀριθμητικὸν ἐπίθετον εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἐπέχη τόπον οὐσιαστικοῦ, τὸ *quelque* θεωρεῖται ὡς ἐπίθετον, καὶ λαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ· οἷον, *Il y en a encore quelques cents à peu près*· ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἑκατοντάδες τινὲς ἐκ τούτων. Ἐνταῦθα τὸ *cents* ἐπέχει τόπον τοῦ *centaines*.

Λαμβάνει δὲ τὸ *s*, προηγούμενον οὐσιαστικοῦ πληθυντικοῦ, ἐπομένης ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως· οἷον, *Quelques précautions que vous preniez*· ὅσας προφυλάξεις καὶ ἂν λάβητε.

Τὸ *quelque* γράφεται διὰ δύο λέξεων, *quel que*, ἐπομένου ῥήματος (τὸ ὁποῖον τίθεται πάντοτε εἰς ὑποτακτικὴν) ὅταν μετὰ τοῦτο ἀκολουθῇ οὐσιαστικόν, καὶ τότε τὸ μὲν *quel* συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τούτου, τὸ δὲ *que*, ὡς σύνδεσμος, μένει ἀμετάβλητον· οἷον, *Quels que soient vos efforts, vous n'y par-*

viendrez pas· οἰαυδήποτε καὶ ἂν ὧσιν αἱ προσπάθειαι ὑμῶν, δὲν θέλετε κατορθώσει τὸ τοιοῦτον. Quelles que soient les offres d'un ennemi, ou doit toujours s'en défier· οἰαυδήποτε καὶ ἂν ὧσιν αἱ προσφοραὶ τινὸς ἐχθροῦ, ὀφείλομεν πάντοτε νὰ δυσπιστῶμεν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γράφεται τὸ quel que (διὰ δύο λέξεων) ὅταν τὸ que χωρίζεται τοῦ ἐπομένου ῥήματι. διὰ τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας il, elle, ils, η̄ elles, καὶ τότε τὸ quel συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὴν ἀντωνυμίαν, καὶ ἐπομένως μὲ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα· οἷον, Il n'est point permis aux femmes, quelles qu'elles puissent être, de pénétrer dans ce sanctuaire· δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας, οἰαυδήποτε καὶ ἂν ᾖναι, νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦτο. J'acheterai ces chevaux quel qu'en soit le prix· θ' ἀγοράσω τοὺς ἵππους τούτους, οἰαυδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ τιμὴ αὐτῶν.

Ὅταν μετὰ τὸ ῥῆμα ἀκολουθῶσι δύο οὐσιαστικά, ἐνικοῦ ἀριθμοῦ καὶ διαφόρου γένους, συναπτόμενα διὰ τοῦ συνδέσμου et, ὡς ὑποκείμενα τοῦ ῥήματος, τὸ προηγούμενον quel τίθεται εἰς ἀρσενικὸν γένος καὶ εἰς πληθυντικὸν ἢ ἐνικὸν ἀριθμὸν· οἷον, Quels que soient ton âge et ta famille, les dieux ont assisté à ta naissance· ὅποια καὶ ἂν ᾖναι ἡ ἡλικία καὶ ἡ οἰκογένειά σου, οἱ θεοὶ παρестάθησαν κατὰ τὴν γέννησίν σου· ὁμοίως, Quels que soient ton culte et ta patrie κτλ. ὅποιαυδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ λατρεία καὶ ἡ πατρίς σου. Καὶ εἰς ἐνικόν· Quel que soit son pouvoir et l'orgueil qui l'anime κτλ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν δύο οὐσιαστικά ᾖναι συνώνυμα ἢ διαχωρίζωνται διὰ τοῦ διαζευτικοῦ ou, τὸ quel συμφωνεῖ κατὰ γένος ἢ ἀριθμὸν μὲ τὸ πρῶτον τῶν δύο οὐσιαστικῶν· οἷον, Quelle que soit sa fierté ou son orgueil. Quel que soit son courage et son intrépidité κτλ.

Τὸ quelque, γραφόμενον διὰ μιᾶς λέξεως, δὲν ἀποβάλλει τὸ ληκτικὸν e, εἰ μὴ μόνον πρὸ τοῦ un ἢ une, μετὰ τοῦ ὁποῦ συνάπτεται κατὰ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ σημείου, ἀποτελοῦν μίαν μόνην λέξιν, quelqu'un, quelqu'une, τίς (κάποιος), τοῦ ὁποῦ πληθυντικὸς εἶναι τὸ quelques-uns, quelques-unes.

Περὶ τοῦ tout.

Περὶ τοῦ tout, ὡς ἐπιθέτου ἀορίστου ἐπιφερομένου οὐσιαστικοῦ, ἴδε Μέρος Α'. σελ. 116.

Tò tout, προηγούμενον ἐπιθέτου, ἢ ἐπιρρήματος, τὰ ὁποῖα τροποποιεῖ, θεωρεῖται ὡς ἐπὶρρήμα, καὶ μένει ἀμετάβλητον· οἷον, Nos vaisseaux sont tout prêts et le vent nous attend. Nous sommes tout aussi bien ici que là, εἴμεθα ἐξίσου καλὰ ἐδῶ ὡς ἐκεῖ.

Tò tout, προηγούμενον ἐπιθέτου, μετοχῆς, ἢ ἐπὶρρήματος, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀκολουθεῖ τὸ que ἐπομένου ῥήματος, ὅπερ, ὡς ἐκ τούτου, τίθεται εἰς ὀριστικὴν, ἐξισοῦται πρὸς τὸ ἡμέτερον, ὅσον (ἀντιστοιχεῖ δηλ. πρὸς τὸ quelque)· οἷον, Tout spirituels qu'ils sont = quelque spirituels qu'ils soient· ὅσον πνευματώδεις καὶ ἂν ᾖσι. Tout savants qu'ils sont· ὅσον πεπαιδευμένοι καὶ ἂν ᾖσι. Tout recherchés qu'ils prétendent être, ὅσον ἐπιζητήτοι καὶ ἂν διατείνωνται ὅτι εἶναι.

Ἐὰν δὲ τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθετον ᾖ θηλυκόν, καὶ ἄρχηται ἀπὸ συμφώνου, ἢ ἡ δασείας, τὸ tout συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετ' αὐτοῦ· ἴδε σελ. 117.

Tò tout, ἐπομένου ἀμέσως τοῦ ἐπιθέτου autre καὶ τινος οὐσιαστικοῦ, εἶναι ἐπίθετον, ἢ ἐπὶρρήμα. Εἶναι ἐπίθετον καὶ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὅταν ἡ ἔννοια ἐπιτρέπη νὰ προτάξωμεν τὸ οὐσιαστικὸν πρὸ τοῦ autre· οἷον, Envoyez-moi toute autre édition que celle de G. στείλέ μοι ἄλλην οἵανδήποτε ἐκδοσιν, ἢ τὴν τοῦ Γ. Donnez-moi toute autre occupation. Toute autre place qu'un trône eût été indigne d'elle. Ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν· Toute édition autre que celle κτλ. Toute occupation autre, toute place autre qu'un trône κτλ. καὶ ἐπομένως τὸ tout, ὡς τροποποιοῦν τὸ οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ.

Ἀπεναντίας, ὅταν ἡ ἔννοια δὲν ἐπιτρέπη νὰ προτάξωμεν τὸ οὐσιαστικόν, τὸ tout ἐκφέρεται ἐπὶρρηματικῶς καὶ μένει ἀμετάβλητον· οὕτως, ἐὰν εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα προτάξωμεν τὸ ἀόριστον un ἢ une πρὸ τοῦ tout: Une tout autre place, une tout autre proposition que celle là eût été bien accueillie· πᾶσα ἄλλη θέσις, πᾶσα ἄλλη πρότασις, ἐκτὸς ἐκείνης, θὰ ἦτο λίαν εὐσπρόσδεκτος· διότι δὲν λέγεται une toute place autre, une toute proposition autre que κτλ. Τὸ tout, προσδιορίζον ἐνταῦθα τὸ ἐπίθετον autre, εἶναι ἐπὶρρήμα, καὶ ἐπομένως μένει ἀμετάβλητον, ὡς ἐὰν ἐλέγομεν· μία θέσις ὅλως ἄλλη, μία πρότασις ὅλως ἄλλη παρὰ ἐκείνη κτλ.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν μετὰ τὸ tout ἀκολουθῇ ἀμέσως οὐσιαστικόν ἄνευ προσδιοριστικοῦ τινὸς ἐπιθέτου, ἔχον ἢ μὴ πρόθεσιν πρὸ

αὐτοῦ· οἶον, Cette maison est tout en flamme, le chien est tout ardeur: voilà une personne qui est tout en feu, tout en pleurs κτλ. ὡσαύτως, Cette femme est tout yeux, tout oreilles· ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ὅλως ὀφθαλμὸς, ὅλως ὦτα (βλέπει, ἀκούει τὰ πάντα). Une étoffe, un mérinos tout laine.

Τὸ tout, καίτοι προηγούμενον ἐπιθέτου, ἢ οὐσιαστικοῦ, εἶναι ἐπίθετον ὅταν ἐκφράξῃ περιληπτικὴν τινα ἰδέαν· οἶον, Ils sont tous savants. Femmes et hommes ont tous leurs faiblesses. Les pauvres femmes étaient toutes en pleurs, αἱ ἄθλια γυναῖκες ἔκλαιον ὅλαι.

Τὸ tout, προηγούμενον τοῦ ἀορίστου une, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου οὐσιαστικοῦ, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὁλόκληρος· οἶον, Toute une ville alla au devant de lui· ὁλόκληρος πόλις (une ville entière) ὑπῆγεν εἰς προὔπαντήσιν του. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει τὸ tout καὶ ὅταν προηγῇται ἐνικοῦ οὐσιαστικοῦ, ἔχοντας πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἶον, Tout l'édifice s'écroula; tout l'homme ne meurt pas· ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα κατεκρημνίσθη, ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποθνήσκει (δὲν ἀπόλλυται).

Τὸ tout, προηγούμενον κυρίου ὀνόματος πόλεως, τίθεται πάντοτε εἰς ἀρσενικὸν γένος καὶ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν· οἶον, Tout Rome est consterné. Tout Venise ne remua pas. Ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ περιεχόμενον (le peuple) ἀντὶ τοῦ περιέχοντος.

Τὸ tout ἐκλαμβάνεται πολλάκις ὡς οὐσιαστικόν, καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, τὰ πάντα. Εἰς τοιαύτην σημασίαν ἐκφέρεται ἀνάρθρως καὶ πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν· οἶον, Tout est sujet à la destruction· τὰ πάντα ὑπόκεινται εἰς τὴν καταστροφὴν.

Ἐχον πρὸ αὐτοῦ τὸ du, λαμβάνει σημασίαν ἐπιρρήματικὴν, καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἡμέτερον, διόλου· Du tout, ἢ pas du tout.

Περὶ τοῦ même.

Τὸ même θεωρεῖται καὶ ὡς ἐπίθετον, καὶ ὡς ἐπὶρρήμα. Εἶναι δὲ ἐπίθετον (συμφωνοῦν κατ' ἀριθμὸν καὶ γένος)·

α'. "Ὅταν προηγῇται οὐσιαστικοῦ, τὸ ὅποιον τροποποιεῖ· οἶον, Souvent les mêmes causes ne produisent pas les mêmes effets. Καὶ ἀνάρθρως· Mêmes vices, mêmes vertus.

β'. "Ὅταν προτὶδιορίζῃ ἀντωνυμίαν· οἶον, Les égoïstes ne viennent au monde que pour eux-mêmes· οἱ ἐγωῖσταί μόνον δι' ἑαυτοὺς ἔρ-

χονται εἰς τὸν κόσμον. Ce sont elles-mêmes qui nous l'ont dit· αὐταὶ αἱ ἴδιαι μᾶς τὸ εἶπαν.

γ'. "Όταν προηγῇται αὐτοῦ ἐν μόνον οὐσιαστικόν· οἶον, Les Dieux mêmes ne sauraient l'arracher à son destin· οἱ θεοὶ αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ τὸν ἀποσπάσωσι τῆς εἰμαρμένης του. Les sages mêmes ne sont exempts de faiblesses· οἱ σοφοὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀδυναμιῶν.

Εἶναι δὲ ἐπὶ ῥῆμα καὶ μένει ἀμετάβλητον·

α'. "Όταν προσδιορίζῃ ῥῆμα ἐκφραζόμενον, ἢ ὑπακούμενον· οἶον, On doit faire du bien à tout le monde sans exception, même à ses ennemis· ὀφείλομεν νὰ εὐεργετῶμεν πάντας ἀνεξαίρετως, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν προσέτι.

β'. "Όταν προτάττηται, ἢ ἐπιτάττηται ἐπιθέτου, ἀνάρθρως ἐκφερομένου, τὸ ὁποῖον τροποποιεῖ· οἶον, Tout citoyen doit obéir aux lois, même injustes· πᾶς πολίτης ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ εἰς τοὺς νόμους, καὶ εἰς τοὺς ἀδίκους προσέτι. Cette chanson est bien populaire, elle est chantée même par les enfants.

γ'. "Όταν προτάττηται, ἢ ἐπιτάττηται ὑπερθετικοῦ σχετικοῦ· οἶον, On fait souvent vanité des passions même les plus criminelles, καυχῶνται συχνάκις οἱ ἄνθρωποι καὶ διὰ τὰ πάθη τὰ μᾶλλον ἐγκληματικά. (La Bochefoucauld). Chacun a ses faiblesses et son mérite, les plus rebutés même de la société.

δ'. "Όταν προηγῶνται αὐτοῦ πολλὰ οὐσιαστικά· οἶον, J'ai tout à craindre de leurs larmes, de leurs soupirs, de leurs plaisirs même. Les pauvres, les riches, les rois même, ne sauraient se soustraire aux droits de la nature. Τὸ μέντοι ἐπέχει ἐνταῦθα τόπον ἐπιῤῥήματος, ὥς εἰ ἐλέγομεν· καὶ οἱ βασιλεῖς προσέτι κτλ. Τοιαύτην σημασίαν ἐπιῤῥηματικὴν ἐπίσης λαμβάνει ὁσάκις προηγῆται αὐτοῦ ὁ σύνδεσμος, εἰ, παρ' ἡμῖν δὲ ἐξηγεῖται συνηθέστερον διὰ τοῦ, μάλιστα· οἶον, et même ils sont venus ce matin me chercher· ἤλθον μάλιστα, ἢ καὶ μάλιστα ἤλθον σήμερον τὸ πρῶτ' ζητοῦντές με.

Περὶ τῶν ἀρρητικῶν καὶ ἀορίστων aucun, nul, καὶ pas un.

Οὐσιώδεις παρατηρήσεις ἐσημειώθησαν εἰς τὸ Α'. Μέρος. (σελ. 115) περὶ τοῦ aucun καὶ nul, ἐνταῦθα προσθέτομεν τὰ ἐξῆς·

Τὰ τρία ταῦτα μόρια, καὶ ὡς ἄντωνυμίαι καὶ ὡς ἐπίθετα, ἐκφέ-

ρονται εἰς ἀρνητικὰς προτάσεις ἀναπληροῦντα τὸ δευτέρον ἀρνητικὸν μόριον, ἐκτὸς τοῦ *aucun* τὸ ὁποῖον εἰς ἐρωτηματικὰς ἢ ἀμφιβόλους προτάσεις ἐκφέρεται ἄνευ ἀρνήσεως οὐδεμιᾶς. Καὶ τὸ μὲν *nul*, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ οὐδεὶς, ἐκφράζει ἰσχυρότερον τὴν ἀρνήσιν, καὶ εἶναι πάντοτε, εἰς τοιαύτην σημασίαν, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ καὶ γένους ἀρσενικοῦ καὶ συνήθως ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ἀντὶ οὐσιαστικοῦ.

Τὸ *nul* ἀπαντᾷται καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ὡς κατηγορούμενον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ μηδαμινός, μὴ ἔχον ἰσχύν οἶον, *Ces traités, ces contrats sont nuls*, τὰ συμβόλαια ταῦτα εἰσὶν ἄκυρα (μηδεῖν).

Τὸ *aucun*, καίτοι ἀρνητικόν, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ ἡμέτερα, οὐδεὶς, μηδεὶς, κοινῶς δὲ πρὸς τὸ κανεὶς, λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ ἀορίστου, τις, ὅταν ἡ πρότασις τῆς ὁποίας εἶναι ἀντικείμενον ἢ ὑποκείμενον ἦγαι ἢ ἐρωτηματικὴ ἢ ἀμφίβολος, ἀλλ' ἄνευ ἀρνήσεως οἶον, *Y a-t-il aucun qui puisse se charger de ce coup de main?* ὑπάρχει τις (κάνεις) δυνάμενος νὰ ἐπιφορτισθῇ τὴν πραξικοπίαν ταύτην; ἀντὶ τοῦ, *y a-t-il quelqu'un* κτλ. *Je doute que nul homme puisse pénétrer ce mystère* ἀμφιβάλλω ἐὰν ὑπάρχη τις δυνάμενος νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο. *Connaissez-vous aucun poète qui ait mieux peint la nature?* γνωρίζετε ποιητὴν τινα (ἢ κανένα ποιητὴν) ὁ ὁποῖος νὰ ἐξεκόνισε κάλλιον τὴν φύσιν; Εἰς τοιαύτην σημασίαν εἶναι ἀντωνυμία ἀόριστος.

Εἰς τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς τοῦ 18'. Λουδοβίκου, ἀπαντᾷται ὡς ἐπίθετον εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν πρὸ οὐσιαστικοῦ πληθυντικοῦ μὲν, ὄντος δὲ ἐν χρήσει καὶ εἰς ἐνικὸν ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν, τὸ ὁποῖον τὴν σήμερον ἀποφεύγουσιν οἱ νεώτεροι.

Ἀπαντᾷται προσέτι ἀλλὰ σπανίως τὸ ἐπίθετον τοῦτο πρὸ οὐσιαστικοῦ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ tout οἶον, *On rendit une loi qui défendait à aucun philosophe d'enseigner dans les écoles* (La Bruyère) ἐξέδωκαν νόμον ἀπογορεύοντα εἰς πάντα φιλόσοφον νὰ διδάσκῃ εἰς τὰ σχολεῖα. Ἀπαντᾷται ὡσαύτως καὶ ὡς ἀντωνυμία ἀόριστος οἶον, *Aucuns ont dit qu'Alix fit conscience de n'avoir pas mieux gagné son argent*, ἀντὶ τοῦ quelques-uns, τινὲς εἶπον.

ΣΗΜ. Καίτοι σπανιότερον, ἀπαντᾷται ὅμως τὸ *aucun* καὶ μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν παρὰ τὸν γενικὸν κανόνα, καθ' ὃν πρέπει νὰ προτάττηται πάντοτε οἶον, *Conservez ce que peuvent des hommes qui écrivent dans les journaux de localité, sans responsabilité aucune*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ Ἀντωνυμιῶν.

§. 91. Αἱ ἀντωνυμίαι χρησιμεύουσιν, ὡς εἶπομεν (σελ. 117), εἰς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύουσι. Κυρίως αἱ προσωπικαί, αἱ κτητικαί, καὶ αἱ ἀναφορικαί ἀντωνυμίαι δὲν δύνανται ν' ἀναπληρώσωσιν εἰ μὴ οὐσιαστικὰ γνωστά, ἢ τοῦλάχιστον ἔχοντα προσδιοριστικὸν ἐπίθετον πρὸ αὐτῶν, ἄλλως δὲν δύνανται ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν οὐσιαστικόν, μὴ ἔχον πρὸ αὐτοῦ οὔτε ὀριστικὸν ἄρθρον, οὔτε προσδιοριστικὸν ἐπίθετον, ὅταν μάλιστα τὸ οὐσιαστικὸν τοῦτο, ἐκφερόμενον ὅλως ἀορίστως, ἐκφράξῃ μετὰ τοῦ ῥήματος, τὸ ὁποῖον προηγεῖται αὐτοῦ, ἢ καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, τῆς παρεντιθεμένης μεταξὺ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ῥήματος, μίαν μόνην ἰδέαν. Οὕτω π. χ. εἰς τὰς συνήθεις φράσεις: *faire peur* = *effrayer* (φοβίζω), *faire réponse* = *répondre* (ἀποκρίνομαι), *faire grâce* = *pardonner* (συγχωρῶ), *demandeur conseil* = *consulter* (συμβουλευόμεναι), *avoir pouvoir* = *pouvoir* (δύναμαι), ἢ *avoir droit* = *mériter* καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει μὲν συνώνυμον μονολεκτικόν, ἐκφράζονται δὲ διὰ τοῦ *avoir* ἢ διὰ τοῦ *être* ὅλον, *avoir faim* (πεινῶ), *être en santé* = *se porter bien* (ὕγιαίνω). Ὁμοίως, ὅταν οὐσιαστικὸν ὅλως ἀπροσδιόριστον ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ πρόθεσιν μετὰ τῆς ὁποίας ἐξισοῦται πρὸς τὸ συνώνυμον αὐτοῦ ποιωτικὸν ἐπίρρημα· ὡς, *il s'est comporté avec honneur* (= *honorablement*), *avec politesse* (= *poliment*, εὐγενῶς). Τὰ τοιαῦτα πάντα δὲν δύνανται ν' ἀναπληρωθῶσι διὰ προσωπικῶν ἢ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν ὅθεν δὲν λέγεται, *Je vous ferai grâce et elle est méritée: quand on est en santé il faut tout faire pour la conserver; il m'a reçu avec politesse qui m'a charmé.* Τὰ οὐσιαστικὰ ταῦτα, *grâce*, *santé*, *politesse*, εἶναι ὅλως ἀπροσδιόριστα, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκφράσῃ τις ἄλλως πῶς τὰς ἰδέας ταύτας· ὅλον, *Je vous accorderai votre grâce parce que vous la méritez* ἢ *je vous pardonnerai parce que vous méritez qu'on vous pardonne* quand on se porte bien on doit tout faire pour conserver sa santé· il m'a reçu avec une politesse qui m'a charmé.

ΣΗΜ. Ὅταν τοιαῦτα οὐσιαστικὰ δὲν δύνανται μετὰ τοῦ προηγουμένου ῥήματος νὰ ἐκφρασθῶσι διὰ μιᾶς λέξεως, τότε τὸ οὐσιαστικὸν δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ τινος ἀντωνυμίας· οἷον, En devenant capable d'attachement, on devient sensible à celui des autres, ὅπου τὸ οὐσιαστικὸν attachment παρίσταται διὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας celui. Οὕτω καὶ εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· Ils ne se nourrissent que de sang et ne désirent le boire que dans le crâne de leurs ennemis· τὸ ἀπροσδιόριστον οὐσιαστικὸν sang ἀντιπροσωπεύεται διὰ τῆς ἀντωνυμίας, le (αὐτό)· διότι τὸ se nourrir de sang, δὲν ἐκφράζεται μονολεκτικῶς.

Αἱ ἀντωνυμίαι, εἴτε ὡς ὑποκείμενα, εἴτε ὡς ἀντικείμενα, ἢ πλάγαι συντακτικαί, πρέπει νὰ ἐκφέρωνται οὕτω πῶς μετὰ τῶν ῥημάτων, ὥστε νὰ μὴ ἐναπολείπωσι τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικόν, τὸ ὁποῖον παριστῶσιν· οἷον, C'est lui qui lui a vendu son cheval, qui n'était pas présent au moment de la vente. Ἐνταῦθα ἡ ἀντωνυμία qui (ὁ ὁποῖος) δὲν ἀναφέρεται σαφῶς οὔτε εἰς τὸν πωλητὴν, οὔτε εἰς τὸν ἵππον.

Πρέπει ὁμοίως ν' ἀποφεύγωμεν τὴν συχνὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας qui, que κτλ. οἷον, J'ai lu avec plaisir cet ouvrage qui a été composé par une personne qui est versée dans les sciences qui ont pour objet l'étude de la nature. Ἐνταῦθα ἡ ἀντων. qui ἐπαναλαμβάνεται παρὰ τὸ δέον, καίτοι ἀναφερομένη πάντοτε εἰς ἄλλο οὐσιαστικόν. Τὸ ῥηθὲν παράδειγμα δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ὡς ἐξῆς· J'ai lu avec plaisir cet ouvrage composé par une personne versée dans les sciences qui ont κτλ.

Ἐνίοτε πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀμφιβολίας προτιμότερον εἶναι νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ οὐσιαστικόν, ὡς, Hypéride a imité Démosthène en tout ce qu'il a de plus beau· τὸ il δὲν φαίνεται ἀκριβῶς εἰς ποῖον τῶν δύο ἀναφέρεται εἰς τὸν Ὑπερίδην ἢ εἰς τὸν Δημοσθένην. Διὰ νὰ ᾔναι σαφὴς ἡ φράσις πρέπει, ἢ τὸ κύριον ὄνομα, Démosthène, νὰ ἐπαναληφθῇ, ἢ ἀμέσως μετὰ τοῦτο νὰ μεταχειρισθῇ τις τὴν δεικτ. ἀντωνυμίαν celui-ci διὰ τὸ πλησιέστερον τούτων, ἐὰν δηλ. ἐννοῶμεν τὸ il ἀναφερόμενον εἰς τὸν Δημοσθένην, πρέπει νὰ εἰπώμεν, dans tout ce que celui-ci a de plus beau· ἐὰν δὲ ἀναφέρωμεν τὸ il εἰς τὸν Ὑπερίδην, τότε λέγομεν· Hypéride dans tout ce qu'il a de plus beau a imité Démosthène, καὶ οὕτως οὐδεμία προκύπτει ἀμφιβολία.

Περὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑποκειμένων.

Εἰς τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας ἡ ὀνομαστική ἔχει δύο τύπους καὶ εἰς τὰ τρία πρόσωπα· je, ἢ moi (ἐγώ)· tu, ἢ toi (σύ)· καὶ il, ἢ lui (αὐτός)· τὸ δὲ θηλ. τοῦτου εἶναι elle. Εἵπομεν (σελ. 119—121) ὅτι ὁ τύπος, je, tu, il ἢ elle διὰ τὸ θηλ. nous, vous, ils ἢ elles συν-οδεύουσι τὸ ῥῆμα, τοῦ ὁποίου ὅτε μὲν ἐπιτάττονται, ὅτε δὲ προτάττονται.

Ἐπιτάττονται

α'. Εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς φράσεις οἷον, *Que dois-je faire?* τί ὀφείλω, τί πρέπει νὰ πράξω; *Que dis-tu?* τί λέγεις; *Que fait-il, pourquoi ne vient-elle pas?* Lui avons-nous écrit? τῷ ἐγράψαμεν (ἐγράψαμεν εἰς αὐτὸν ἢ εἰς αὐτήν); *Entendez-vous ce qu'il dit?* ἀκούετε τί λέγει; *Qu'ont-ils répondu?* τί ἀπεκρίθησαν (αὐτοί); *Sont-elles revenues?* ἐπέστρεψαν (αὐταί);

ΣΗΜ. Κατὰ τοὺς συνθέτους χρόνους ἡ ἀντωνυμία, ἡ χρησιμεύουσα ὡς ὑποκείμενον τίθεται μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. Περὶ δὲ τῆς θέσεως τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑποκειμένων, ἀντικειμένων, καὶ πλαγίων συντακτικῶν μετὰ τῶν ἁρνητικῶν ἢ ἄνευ αὐτῶν, ἴδε σελ. 219.

β'. Ὅταν εἰς κυρίαν τινὰ πρότασιν παρεντίθῃται παρεμπίπτουσα ἀναφέρουσα τοὺς λόγους ἄλλου τινὸς ἢ ἡμῶν αὐτῶν οἷον, *N'importe, lui dis-je, continuez toujours, aδιάφορον, τῷ εἶπον, éxακολούθει. Savez-vous ce qu'il est venu faire, me demanda-t-il?* ἤξεύρετε τί ἔηλε νὰ πράξῃ (νὰ κάμῃ); μὲ ἠρώτησε; κτλ.

γ'. Ὅταν προηγῶνται ἐπιρρήματα τινὰ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως οἷον, *à peine, aussi* κτλ. ἴδε σελ. 330. + *comme un enfant qui* φρ.

δ'. Ἐπὶ τῶν ῥημάτων, *devoir, pouvoir, τῆς ὑποτακτικῆς, καὶ τὸ μὲν pouvoir εἰς τὸν ἐνεστώτα, τὸ δὲ devoir εἰς τὸν παρατατικόν* οἷον, *puissé-je vous voir heureux, εἴθε νὰ σὲ ἴδω εὐτυχῇ*· *puisses-tu être aussi content de tes enfants que l'est ton père de toi, εἴθε νὰ ἦσαι καὶ σὺ τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ τέκνα σου, ὅσον ὁ πατήρ σου εἶναι ἀπὸ σέ.* Εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, *εἴθε* (ἴδε σελ. 162 περὶ εὐκτικῆς ἐγκλίσεως). *Dussé-je après dix ans, voir mon palais en cendre* (Racine)· καὶ ἂν ὤφειλον, καὶ ἂν ἐμελλον νὰ ἴδω μετὰ δέκα ἔτη ἀποτεφρωμένα τὰ ἀνάκτορά μου. *Dussiez-vous présenter mille morts à ma vue* κτλ. καὶ

τὰ δύο ταῦτα ῥήματα τό τε *pouvoir* καί τό *devoir* ἀπαιτοῦσι τὸ ἐξαρτώμενον ῥήμα πάντοτε εἰς ἀπαρέμφατον. Ὅμοιος καί ἐπὶ ἄλλων ῥημάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς τὸν παρατατικὸν ἢ εἰς τὸν *plus-que-parfait* τῆς ὑποτακτικῆς ἄνευ τοῦ συνδέσμου *que*, εἰς τοὺς ὑποθετικούς, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, καί ἂν ἤθελεν εἶσθαι *fût-il*, ἢ *eût-il été l'homme le plus habile du monde*, καί ἂν ἦτο ὁ ἰκανώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου· ἀντὶ τοῦ, *Quand même il serait, quand même il aurait été ἢ c'eut été*, καί ὅταν προσέτι ἤθελεν εἶσθαι, ἢ *dans la supposition qu'il fût*· ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἦτο.

ε'. Εἰς τινὰς θαυμαστικὰς ἐκφράσεις· οἶον, *Est-il étonnant! τί ἀλλόκοτος! Parle-t-il! τί πολύλογος! est-elle belle! πόσον εἶναι ὠραία!*

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἢ ἀντωνυμία ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως προτάσσεται τοῦ ῥήματος.

Περὶ τοῦ δευτέρου τύπου τῆς ὀνομαστικῆς, *moi, toi, lui* καί (*elle*), καί εἰς τὸν πληθυντικὸν *nous, vous, eux* καί *elles* ἴδε σελίς 119—

121 τὰς σημειώσεις περὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν.

ς'. Παραλείπεται δὲ ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία καί τοῦ πρώτου καί τοῦ δευτέρου τύπου τῆς ὀνομαστικῆς ἐπὶ προστακτικῆς ἐγκλίσεως· οἶον, *parle* ὁμίλει, *allons* ἄγωμεν, *faisons* ποιήσωμεν, *écrivez* ἂν *vo*tre ami γράψατε πρὸς τὸν φίλον σας, τὸ δὲ τρίτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον κυρίως παραλαμβάνει ἡ προστακτικὴ ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς ὑποκείμενον ἐξαρτωμένης προτάσεως, ἐκφέρεται ἀείποτε μετὰ τὸν σύνδεσμον *que*, δι' οὗ συνάπτεται μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως· οἶον, *qu'il vienne qu'il dise un mot seulement, qu'ils fassent ce qu'ils veulent*, ὑποτακτικαί ἐξαρτώμεναι ἐκ τινος ὑπακουομένου ῥήματος, *je consens, je veux, qu'il vienne, qu'il dise* κτλ.

Ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία ὡς ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου ῥήματος ὅταν πολλὰ τοιαῦτα συνεκφέρωνται εἰς τὴν αὐτὴν περίοδον, ἐὰν αἱ συγκροτοῦσαι τὴν περίοδον ταύτην προτάσεις συνδέωνται πρὸς ἀλλήλας δι' οἰοῦδήποτε συνδέσμου ἐκτὸς τῶν *et, ou, ni, mais*· οἶον, *Tu régnerais encore si tu l'avais voulu! On déteste les méchants parce qu'on les craint; Si je l'ai fait c'est que je croyais bien faire.*

Παραλείπεται ἡ ἀντωνυμία α'. Ὅταν πολλὰ ῥήματα συνεπόμενα

ἐκφράζωσι ζωηρότερον καὶ γοργότερον τὴν εἰκόνα τῶν παθῶν ἢ τῶν πραγμάτων' il prit, quitta, reprit la cuirasse et la haire.

Β'. Ὅταν συνδέωνται διὰ τοῦ συνδ. et δύο ῥήματα καὶ τὸ δεύ-
τερον ἦναι ἀρνητικόν· οἶον, je plie et ne romps pas, κλίνω ἀλλὰ
δὲν διαρρήγνυμαι· ἀλλ' ἡ παράλειψις αὕτη δὲν εἶναι ὑποχρεωτική.
Εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀντωνυμίας ὅταν με-
ταβαίνωμεν ἀπὸ ἀρνητικὴν εἰς πρότασιν καταφατικὴν· οἶον, Vous
n'y pensez pas seulement, et vous prétendez que tout le monde
y songe; bien que je ne l'aie pas encore vu, je crois fermement
qu'il est arrivé depuis une semaine. Tu n'as point d'ailes, et tu
veux voler, rampe (Voltaire).

ΣΗΜ. Ἐὰν ἡ μετάβασις γίνηται ἀπὸ καταφατικῆς εἰς ἀρνητικὴν πρότα-
σιν, ἢ ἐξ ἑνὸς εἰς ἕτερον χρόνον, ἡ παράλειψις τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας
(ὡς ὑποκειμένου τῆς προτάσεως) δὲν εἶναι ὑποχρεωτική· οἶον, j'ai fait tout
pour le sauver et je n'ai point (ἢ n'ai point) de reproches à m'en faire.
Ὅμοίως, Je l'ai vu et je n'en puis croire ἢ et n'en puis croire mes yeux.

Ἡ ἀντωνυμία συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστι-
κὸν εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται, καὶ ἐπομένως μὲ τὸ ἐπιφερόμενον ἐπί-
θετον, ἢ παθητικὴν μετοχὴν, ils sont contents, vous êtes partis
avant nous· elle est heureuse.

ΣΗΜ. Ὁ πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ ὅταν ἀποτεινόμεθα πρὸς δεύτερον ἐνικὸν
πρόσωπον νὰ μεταχειριζώμεθα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν
καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ὁποίου αὕτη εἶναι ὑποκείμενον, τὸ δὲ ἐπιθετον, εἰς τυχόν
ὑπάρχη, τίθεται εἰς ἐνικὸν· οἶον, C'est vous, mon père, qui avez défendu
à mon ami de venir me voir, vous qui êtes si bon? κτλ. Ὅμοίως καὶ
ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου εἰς τινὰς τύπους καθιερωμένους· οἶον, Nous, pré-
sident de la Chambre des Pairs... Ἡμεῖς, πρόεδρος τῆς Γερουσίας...

Ὅταν διαφόρων προσώπων ἀντωνυμίαι ᾖσιν ὑποκείμενον τοῦ αὐ-
τοῦ ῥήματος τοῦτο τίθεται κατὰ τὸ ὑπερισχόν πρόσωπον· τὸ πρῶτον
δηλ. προτιμᾶται τοῦ δευτέρου καὶ τοῦτο τοῦ τρίτου· οἶον, mon père
et moi nous lui parlerons pour vous ἢ καὶ ἄνευ τοῦ nous, mon
père et moi lui parlerons pour vous· ὁμοίως, Ni vous ni lui ne
serez jamais démis de vos places. Ni vous ni votre frère vous
ne voudriez pas qu'on commît une injustice dont vous puissiez pro-
fiter, οὔτε σὺ οὔτε ὁ ἀδελφὸς δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ πράξωσιν ἀδικίαν
τινὰ ἐκ τῆς ὁποίας νὰ ὠφεληθῇτε· ὥστε δύναται τις νὰ συνάψῃ τὰ
δύο πρόσωπα καὶ νὰ τὰ παραστήσῃ διὰ μιᾶς μόνης ἀντωνυμίας τοῦ

ὑπερισχύοντος προσώπου, ἢ νὰ ἐκφράσῃ ἀμέσως τὸ ῥῆμα κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν πρόσωπον ὡς τὸ ἀκόλουθον. *Ni vous ni l'empereur ne voulez courir au Bospore (Voltaire). Son père, sa mère et toi entendez-vous ensemble.*

Περὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ὡς συμπληρωμάτων.

Ὡς συμπληρώματα αἱ ἀντωνυμίαι τίθενται ὅτε μὲν πρὸ τοῦ ῥήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται ὅτε δὲ μετὰ τὸ ῥῆμα. Μετὰ τὸ ῥῆμα ὅταν ἡ ἀντωνυμία ᾗναι συμπλήρωμα προθέσεως ὡς, *je ne parle pas de moi ni de lui; je m'adresserai d'abord à vous et puis à elle; tout cela n'a été fait que pour eux.* Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα προηγεῖται ἡ πρόθεσις τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας.

ΣΗΜ. Πρὸς περισσوترὰν ἔμφασιν ἄρχεται πολλῶς ὁ λόγος διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος εἰς τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὸ δεκτικὸν μόριον *c'* καὶ τότε ἡ πλαγία συντακτικὴ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας προτάσσεται τοῦ ῥήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, παρεντιθεμένου τοῦ *que* μεταξὺ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας καὶ τοῦ ῥήματος ὡς, *C'est de vous que je parle*, περὶ ὑμῶν ὁμιλῶ *c'est à nous qu'ils se sont adressés*, πρὸς ἡμᾶς ἀπετάνθησαν κτλ.

Ἄνευ δὲ προθέσεως ὁ τύπος *me, te, lui, nous, vous, leur* καὶ *se* (ἀντὶ τῶν *à nous, à vous, καὶ à eux* ἢ *à elles* τῆς δοτικῆς) καθὼς καὶ ἡ αἰτιατικὴ *me te, le, la* καὶ *se* προτάσσονται τῶν ῥημάτων, *il me parle, moi* ὁμιλεῖ, *je lui écris souvent* τῷ γράφω ἢ τῇ γράφω συχνάκις *je vous dis que je ne le connais pas, sās* λέγω (λέγω ὑμῖν) ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω *il se plaît à faire le bien par surprise* ἔνθα τὸ *se* ἀντὶ τοῦ *à soi*, ἀρέσκεται (ἠδύνεται) πράττων τὸ καλὸν ἀπροσδοκῆτως (ἐξαίφνης) κτλ.

Ἐπὶ προστακτικῆς μὴ ἀρνητικῆς ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία ὡς ἀντικείμενον τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα, ἴδε σελίς 120.

Ἐὰν δύο προστακτικαὶ συνέπωνται συνδεόμεναι διὰ τοῦ συνδέσμου *et* ἢ *ou*, ἡ ἀντωνυμία ἥτις εἶναι τὸ συμπλήρωμα τοῦ δευτέρου ῥήματος δύναται νὰ προταχθῇ ἢ καὶ νὰ ἐπιταχθῇ αὐτοῦ.

Souvent sur le métier remettez votre ouvrage.

Polissez-le sans cesse et le repolissez (Boileau).

ὁμοίως *Laissez-moi cette chaîne ou m'arrachez le jour* ἀντὶ τοῦ *ou* *arrachez-moi le jour.*

Ἐπὶ δὲ ἀφύχων, ἡ μὲν ὀνομαστικὴ *lui*, τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ *elle* τοῦ θηλυκοῦ, δὲν λέγονται οὔτε μετὰ τῶν ῥημάτων οὔτε μεμονωμέναι.

οἶον, τοῦτο τὸ οἰκοδόμημα εἶναι τὸ ὡραιότατον πάντων· ποῖον; αὐτό; ce bâtiment est le plus beau de tous, quel bâtiment? lui· τὸ lui εἰς τοιαύτην περίστασιν καθὼς καὶ elle δὲν λέγονται, ἀναπληροῦνται δὲ διὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας· celui là, celle-là κτλ. Ἡ αὕτη παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν ἡ ἀντωνυμία ᾗναι συμπληρωμα προθέσεως· οἶον, ἡ οἰκία αὕτη εἶναι εὐάερος, χρεωστῶ τὴν ὑγίαν μου εἰς αὐτὴν, διασκεδάζω ἐν αὐτῇ· cette maison est bien aérée, je dois ma santé à elle, je me distrais en elle, οὔτε τὸ à elle οὔτε τὸ en elle λέγονται εἰς τοιαύτην φράσιν· c'est à son air sain que je dois ma santé· je m'y distrais τὸ γ ἀναπληροῦ τὸ à elle· ἴδε σελίς 120 — 121· ἀγαπῶ τὸ ζατρίκιον καὶ διασκεδάζω μὲ αὐτό, j'aime le jeu d'échecs et je m'amuse avec lui· τὸ lui δὲν λέγεται· ὅθεν ἢ πρέπει νὰ εἰπωμεν je m'amuse avec cela ἢ μόνον avec καὶ οὐχὶ avec lui, ἢ τέλος νὰ ἀλλάξω τὴν φράσιν καὶ νὰ εἰπῶ c'est mon amusement favori.

Ὅταν ἀπαρέμφατον, ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως, ἔχῃ ἀντικείμενον προσωπικὴν ἀντωνυμίαν, αὕτη δύναται νὰ τεθῇ ἢ μεταξὺ τῶν δύο ῥημάτων· οἶον, je viens vous voir, ἢ καὶ πρὸ τῶν δύο je vous viens voir, συνηθέστερος δὲ εἶναι ὁ πρῶτος.

Ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς προστακτικῆς ἔχῃ δύο ἀντωνυμίας ὡς συμπληρώματα δηλ. δύο συντακτικὰς, τὴν μὲν εὐθείαν, τὴν δὲ πλαγίαν, ἡ πρώτη προηγεῖται τῆς δευτέρας, ἐπὶ καταφατικῆς προτάσεως· οἶον, Prêtez-le moi, donnez-le lui· ἐπὶ δὲ ἀρνητικῆς, ἡ μὲν πλαγία συντακτικὴ, οὔσα τοῦ πρώτου ἢ τοῦ δευτέρου προσώπου, προηγεῖται τῆς εὐθείας. Ne me le prêtez pas; qu'il ne vous le dise jamais. Ἐὰν δὲ ἡ πλαγία ᾗναι τρίτου προσώπου, φυλάττει τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἐπὶ καταφατικῆς προτάσεως. Ne la lui annoncez pas (cette nouvelle).

ΣΗΜ. Ἐξαιροῦνται αἱ εὐθεῖαι συντακτικαὶ le, la, les, moi, toi εὐρισκόμεναι μετὰ τοῦ γ, καθ' ἣν περίστασιν αὗται προηγοῦνται τῆς πλαγίας· οἶον, envoyez-y-moi, promènez-y-toi· menez-y-le, καὶ οὐχὶ envoyez-m'y, promène-t'y κτλ. ἀλλὰ προτιμότερα εἶναι ἡ ἔκφρασις envoyez-moi là, promène-toi là ἢ dans cet endroit κτλ.

Ἐπὶ ἀπλῶν χρόνων αἱ ἀντωνυμίαι, ὡς ἀντικείμενα, πρέπει ἀπολύτως νὰ ἐπαναλαμβάνωνται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου ῥήματος ὅταν πολλὰ τοιαῦτα εὐρίσκωνται κατὰ σειράν· καὶ εἰ μὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν συν-

τακτικὴν, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἰδίᾳ, εἰ δὲ διαφορετικὴν, ἕκαστον λαμβάνει τὴν ἀνήκουσάν εἰς αὐτὸ πτώσιν· οἶον, *il m'aperçoit de loin et m'appelle auprès de lui* (καὶ τὰ δύο ταῦτα ῥήματα ἀπαιτοῦσιν αἰτιατικὴν), *il le recherche partout et lui rend des services*, (τὰ μὲν πρῶτον ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν, τὸ δὲ δευτέρον δοτικὴν), *on le découvrit et l'on s'empara de lui* κτλ. (περὶ τῆς θέσεως τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας ὡς συμπληρώματος προθέσεως, ἴδε τὰς ἀνωτέρω σημειώσεις).

Ἐπὶ δὲ συνθέτων χρόνων, ἂν μὲν τὰ διάφορα ῥήματα ἀπαιτῶσι τὴν αὐτὴν πτώσιν ὡς ἀντικείμενον, ἡ τοιαύτη προσωπικὴ ἀντωνυμία δύναται ἢ νὰ ἐπαναληφθῇ ἢ νὰ παραληφθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον ῥήμα· οἶον, *Nous l'avons aimé et nous l'avons adoré même, ἢ nous l'avons aimé et adoré même*, (ἐνταῦθα παραλείπεται καὶ ἡ ἐπανάληψις τοῦ βοηθητικοῦ, ἐπειδὴ εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰ δύο ῥήματα, τὰ ὅποια ἐκφράζονται διὰ τοῦ αὐτοῦ χρόνου· ὁμοίως *nous les avons attaqués et nous les avons vaincus, ἢ nous les avons attaqués et vaincus*· ἂν δὲ τὰ ῥήματα ἀπαιτῶσι τὸ ἀντικείμενον εἰς διαφορετικὴν πτώσιν, καὶ διαφορετικὸν βοηθητικόν, τότε ἕκαστον πρέπει νὰ λάβῃ καὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ βοηθητικόν καὶ τὴν ἀνήκουσαν πτώσιν, καὶ εἰ μὲν αὕτη δὲν ἔχει πρὸ αὐτῆς πρόθεσιν προηγεῖται τοῦ βοηθητικοῦ, ἂν δὲ συνοδεύεται ὑπὸ τινος προθέσεως ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος· οἶον, *ils l'ont poursuivi et se sont emparés de lui ἢ ils s'en sont emparés*· ὅπου τὸ *en* ἀναπληροῦν τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν ἀντωνυμίαν συγχρόνως προτάττεται τοῦ βοηθητικοῦ.

Ἡ ὀνομαστικὴ τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας *lui*, διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ *elle* διὰ τὸ θηλυκὸν καθὼς καὶ ὁ πληθυντικὸς αὐτῶν ἀριθμὸς, *eux* καὶ *elles* ἀναπληροῦνται ἐνίοτε τοῦ μὲν ἐνικ. ἀρσ. διὰ τοῦ *le*, τοῦ δὲ θηλυκοῦ διὰ τοῦ *la*, ὁ δὲ πληθυντικὸς ἀμφοτέρων διὰ τοῦ *les*. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ὡςάκις ἀντιπροσωπεύσιν οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανόμενα τῶν ὁποίων τὴν ἐπανάληψιν ἀποφεύγομεν διὰ τῶν εἰρημένων μορίων *le, la* καὶ *les*, ἀλλὰ μόνον μετὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· οἶον, *êtes-vous le ministre de l'instruction publique?* εἰσθε ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως· *je le suis*. *Etes-vous les Éléves de l'école polytechnique?* εἰσθε οἱ μαθηταὶ τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς· *nous les sommes* (ἀντὶ τοῦ *je suis lui, le ministre, nous sommes eux, les élèves*). *Etes-vous la di-*

directrice de cet établissement? εἶθε ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος τούτου· je la suis, εἶμαι (je suis elle, la directrice) κτλ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων γίνεται ὀφλόν, ὅτι τὰ le, la καὶ les, συμφωνοῦσι κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρονται, ἀλλὰ τότε μόνον ὅσάκις τὸ οὐσιαστικὸν τοῦτο ἐκφράζεται ὠρισμένως, ὅταν δηλαδὴ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ὀριστικὸν ἄρθρον, προσδιοριστικὸν ἐπιθετὸν κτητικὸν ἢ δεικτικόν, καθὼς καὶ τὸ Monsieur ἢ Madame ἐπομένου τοῦ κυρίου ὀνόματος· οἶον, êtes-vous Monsieur Bertrant? je le suis, êtes-vous, sa mère? je la suis κτλ. ἀλλ' ὅταν τὰ οὐσιαστικά ἐκφράζωνται ἀορίστως λαμβάνοντα ἐπιθετικὴν σημασίαν, τότε ἀναπληροῦνται δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς διὰ τοῦ le· οἶον, êtes-vous architectes? εἶθε ἀρχιτέκτονες; nous le sommes, εἴμεθα (τοῦτο) εἴμεθα αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις· êtes-vous mère? je le suis κτλ.

Τὸ μόριον en, ἐπέχον τόπον γενικῆς καὶ ἀφαιρετικῆς τῆς τριτοπροσώπου ἀντων. δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη, λέγεται μὲν κυρίως ἐπὶ ἀφύχων, χρησιμεύει δὲ πολλάκις καὶ διὰ τὰ πρόσωπα· οἶον, lorsqu'on a sujet de se plaindre d'un ami il faut s'en détacher peu à peu. Ὅταν ἔχῃ τις λόγους μομφῆς πρὸς τινά φίλον, πρέπει ν' ἀποσπασθῇ αὐτοῦ (en) ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Les mères aiment tendrement leurs enfants, mais elles n'en sont pas toujours aimées, αἱ μητέρες ἀγαπῶσι περιπαθῶς τὰ τέκνα των, ἀλλὰ δὲν ἀνταγαπῶνται πάντοτε ὑπ' αὐτῶν.

Πολτάκις τὸ en ἀναφέρεται καὶ εἰς ὁλόκληρον πρότασιν, ἀναπληροῦν εἰς τοιαύτην περίστασιν τὸ de cela· οἶον, Lorsque l'orateur prit la parole, l'accusé se leva et sortit précipitamment sans que personne s'en aperçût (ἀντὶ τοῦ sans que personne s'aperçût qu'il sortit)· ὁμοίως parlons de cela, ἢ parlons en. Ἐπὶ προστακτικῆς ἐγκλίσεως τὸ en προηγεῖται τοῦ ῥήματος, ἐὰν τοῦτο συνοδεύηται ὑπὸ τῶν ἀρνητικῶν μορίων οἶον, ἀς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου· n'en parlons plus, n'en faites pas mention, μὴ ποιήσατε περὶ τούτου μνεῖαν· οὕτω καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐγκλισιν. Ἐπιτάττεται μόνον ἐπὶ προστακτικῆς μὴ ἀρνητικῆς, ὡς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα.

Περὶ τῆς ἀντωνυμίας soi. (σελὶς 121).

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη, ἔχουσα πρόθεσιν πρὸ αὐτῆς, λέγεται μό-

νον ἐνικῶς, καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐπέχει δὲ τόπον ὅτε μὲν τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας, ὅτε δὲ αὐτοπαθοῦς τρίτου προσώπου, τῆς ὁποίας συνήθως τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ προσώπων εἶναι ἀόριστον· οἷον, chacun travaille pour soi, ἕκαστος ἐργάζεται δι' ἑαυτὸν, quiconque rapporte tout à soi, n'est qu'un égoïste quiconque n'aime que soi est indigne de vivre.

Πολλάκις ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὅταν τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ᾗναι μὲν ὠρισμένον, ἐμφαίνῃ δὲ οὐσιαστικὸν ἄψυχον, l'aimant attire le fer à soi· ὁμοίως καὶ ἐπὶ ζώων, le chat ne sent que pour soi, ἡ γαλῆ αἰσθάνεται μόνον δι' ἑαυτήν. Le vice porte son châtiement sur soi. Συμβαίνει δὲ νὰ γείνη χρήσις τῆς τριτοπροσώπου lui ἀντὶ τῆς de soi, ὅταν δηλαδὴ προσδιορίζηται ὅπως οὖν ὑπὸ τινος ἄλλης ἀντωνυμίας ἢ οὐσιαστικοῦ· οἷον, chacun de nous porte en dedans de lui un rayon divin qui l'éclaire (ἐνεκα τοῦ προσδιοριστικοῦ de nous)· ὡσαύτως ὅταν εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν, ἐν ᾗ τὸ ὑποκείμενον εἶναι ἀόριστον, ὑπάρχῃ καὶ ἄλλο οὐσιαστικὸν προσώπου εἰς πλαγίαν πτώσιν, τίθεται τὸ lui διὰ τὸ ἀόριστον ὑποκείμενον· οἷον, peu d'amitiés subsisteraient si chacun savait ce que son ami dit de lui lorsqu'il n'est pas présent.

ΣΗΜ. Καίτοι ὠρισμένου ὄντος τοῦ προσώπου ὡς ὑποκειμένου τῆς προτάσεως) τίθεται τὸ soi ἀντὶ τοῦ lui, ὡσάκις εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν ὑπάρχῃσι δύο πρόσωπα, τὸ μὲν εἰς ὀνομαστικὴν τὸ δὲ εἰς πλαγίαν πτώσιν, τὸ soi ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον· οἷον, tout en exécutant les ordres de son général cet officier ne travaillait que pour soi, καὶ τοι ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ του ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἐεργάζετο δι' ἑαυτὸν. Ἐὰν ἀντὶ τοῦ soi τεθῇ τὸ lui, τότε θὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν πλαγίαν πτώσιν, δηλ. εἰς τὸν στρατηγόν.

Μεταχειρίζονται ὡσαύτως οἱ Γάλλοι τὸ soi ἀντὶ τοῦ lui μετὰ ῥῆμα εἰς ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν, ὅταν δὲν προσδιορίζηται τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου· οἷον, la plus triste passion est de n'aimer que soi, τὸ λυπηρότερον πάθος εἶναι νὰ ἀγαπᾷ τις μόνον ἑαυτόν.

Περὶ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.

§. 92. Περὶ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν διελάβομεν ἐκτενῶς εἰς τὸ πρῶτον μέρος (σελ. 123) καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς καὶ χρήσεως αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὰ κτητικὰ ἐπίθετα (σελ. 97).

Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἐμφαίνονται κτήτορας καὶ κτήματα συν-
 ἄμα δὲν δύνανται νὰ ἐκφέρωνται εἰς τὸν λόγον χωρὶς νὰ προηγηθῶ-
 σιν ὁ κτήτωρ καὶ τὸ κτήμα· οἷον δὲν δύναμαι νὰ εἶπω *envoyez les*
leurs, στεῖλε τὰ ἑαυτῶν, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐκφέρω τίνες οἱ
 ἐμφαινόμενοι διὰ τῆς κτητικῆς *leurs* καὶ τίνα τὰ διὰ τοῦ *les* ση-
 μαινόμενα. "Οθεν δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἐν ἀρχῇ ὁμιλίας, *la vôtre*
est bien plus vaste· la mienne vient d'arriver en ce moment, διό-
 τι δὲν ἐγένετο λόγος οὔτε περὶ τῆς ὑμετέρας, οὔτε περὶ τῆς ἐμῆς,
 ἀλλὰ λέγε, π. χ. *sa propriété est assez belle, mais la vôtre est*
bien plus vaste· vous attendez votre voiture, la mienne vient
d'arriver κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς μίαν μόνην περίστασιν δύναται νὰ λεχθῇ *le mien* καὶ *le tien*
 ὅταν ἐπέχῃσι τόπον οὐσιαστικοῦ· οἷον, *le mien et le tien sont la source de*
toutes les querelles, τὸ ἰδικόν μου καὶ τὸ ἰδικόν σου (δηλ. τὰ συμφέρον-
 τα) εἶναι ἡ πηγὴ πάσης ἔριδος. Ὁμοίως καὶ ὅταν σημαίνῃ τοὺς συγγενεῖς·
 οἷον, *les miens se portent bien*.

Προκειμένου λόγου περὶ οὐσιαστικῶν τὰ ὁποῖα ἐμφαίνουσι μὲν
 πράγματα, ἀναφέρονται δὲ μεταφορικῶς ἀντὶ προσώπων, ὀφείλομεν νὰ
 παριστῶμεν αὐτὰ διὰ τῶν προσωπικῶν καὶ οὐχὶ διὰ τῶν κτητικῶν
 ἀντωνυμιῶν· ὅθεν ὁμιλοῦντες περὶ στρατηγοῦ ἐξόχου λέγομεν, *il*
n'y a pas de meilleure épée que lui, καὶ οὐχὶ *que la sienne*· ὁ-
 μοίως καὶ περὶ συγγραφέως, *il n'y a pas de meilleure plume que*
lui, καὶ οὐχὶ *que la sienne*· ἡμεῖς λέγομεν κοινότερον, εἶναι τὸ κα-
 λήτερον ξίφος τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας κτλ. ὁμοίως περὶ τοῦ συγ-
 γραφέως, εἶναι τὸ καλῆτερον κονδύλιον τοῦ κόσμου.

Περὶ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν.

§. 93. "Ολαι αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι ἔχουσιν ὡς βάσιν τὸ μό-
 ριον *ce* (ἴδε σελ. 129)· τὸ ὁποῖον προηγεῖται ἢ τῶν ἀναφορικῶν ἀν-
 τωνυμιῶν *qui, que, dont* καὶ *à quoi*, ὡς *ce qui, ce que, ce dont*,
ce à qui, ἢ προηγεῖται τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος *être* καθ' ὅλους τοὺς
 χρόνους αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐνικὸν ἢ πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον,
 ὡς *c'est, ce sont, c'était, c'étaient, ce fut, ce furent, ce sera* κτλ.

Τὸ *ce* προηγούμενον τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας λέγεται κυρίως
 ἐπὶ ἀφρημένων ἢ ἐπὶ ἀβύχων πραγμάτων, *ce qui contribue au*

bonheur de l'humanité c'est l'abnégation de soi-même et l'amour du prochain, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συντελεῖ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ αὐταπάρνησις (ἑαυτοῦ) καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη· ce dont il n'a pas été question, περὶ οὗ οὐδόλως ἐγένετο λόγος. Τινὲς ἀποδίδουσι τὸ ce qui καὶ ce que καὶ εἰς πρόσωπα, ἐξάγοντες τοῦτο ἐκ τῆς ἐννοίας κυρίως, ὡς ὅτι τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἐκφράζεται ἀορίστως· οἷον, ce qui fait le héros dégrade souvent l'homme, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν ἥρωα ἐξευτελίζει συχνάκις τὸν ἄνθρωπον ὅλῃ. ὁ ἥρωας ἐξευτελίζει συχνάκις τὸν ἄνθρωπον.

ΣΗΜ. Οὔτε τὸ παράδειγμα τοῦτο, οὔτε ἄλλα τοιαύτης φύσεως δὲν ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ ce qui ἀναφέρεται εἰς πρόσωπον, διότι, τίς μ' ἐμποδίζει νὰ ἐννοήσω εἰς τὸ ce qui, τὰ συγκροτοῦντα, τὰ συνιστῶντα τὸν ἥρωα, ἢ μᾶλλον ce qui fait le héros, l'acte qui fait le héros, ἡ πράξις ἡ δεικνύουσα ἥρωα, ἐξευτελίζει τὸν ἄνθρωπον (ὅταν διλ. ᾖναι θηριώδης, ἀπάνθρωπος· καὶ τὸ ἐπόμενον παράδειγμα. Tout ce qui n'est pas Dieu ne saurait remplir notre attente, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι Θεὸς δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν προσδοκίαν ἡμῶν (διηλαδὴ μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ πληρώσῃ τὰς προσδοκίας ἡμῶν κτλ.

Τὸ ce προηγούμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἐπὶ προσώπων ὅταν ἀκολουθῇ ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία ἢ ὄνομα προσώπου· οἷον, c'est lui, αὐτὸς εἶναι· c'est Jean, ὁ Ἰωάννης εἶναι.

Τὸ δεικτικὸν μόριον ce τίθεται ὡς εἴπομεν, εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, τὸ δὲ ὑπαρκτικὸν εἰς τρίτον ἐνικὸν ἢ εἰς τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον. Τίθεται δὲ εἰς ἐνικὸν· α. ὅταν μετὰ τὸ ὑπαρκτικὸν ῥήμα ἀκολουθῇ πρῶτου ἢ δευτέρου προσώπου εἴτε εἰς ἐνικὸν εἴτε εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν προσωπικῇ ἀντωνυμίᾳ· οἷον, c'est moi qui l'ai dit, ἐγὼ τὸ εἶπα· c'est toi qui as parlé le premier, σὺ ὡμίλησας πρῶτος· c'est nous qui lui avons fait cette proposition, ἡμεῖς ἀπευθύναμεν εἰς αὐτὸν τὴν πρότασιν ταύτην· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου ἐὰν μετὰ τὸ ὑπαρκτικὸν ῥήμα ἀκολουθῇ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τρίτο-πρόσωπος ἀντωνυμία· οἷον, c'est lui qui a ces prétentions, αὐτὸς ἔχει τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας· c'est elle qui m'a chargé de vous remettre cette lettre, αὐτὴ μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σοὶ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ὅταν μετὰ τὸ ὑπαρκτικὸν ῥήμα ἀκολουθῇ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία ἢ οὐσιαστικὸν εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, τότε καὶ τὸ ὑπαρκτικὸν ῥήμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον, ἐὰν προηγῇ-

ται ἀμέσως τοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ τῆς ἀντωνυμίας ἄνευ προθέσεως τινός ἐν τῷ μεταξύ· οἷον, *ce sont eux*, ἢ *ce sont elles* qui demandèrent une barque pour faire une promenade sur l'eau, αὐτοί, ἢ αὐταί ἤτησαν λέμβον διὰ νὰ περιδιαβάσωσιν ἐπὶ τοῦ ὕδατος· *ce* sont des circonstances qu'on ne pouvait jamais prévoir, εἴτε περιστάσεις τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ προῖδῃ τις.

ΣΗΜ. Ἐὰν μετὰ τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα παρεντίθεται πρόθεσις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπομένης ἀντωνυμίας ἢ τοῦ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ, τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα τίθεται πάντοτε εἰς ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον, ὁποιοῦδήποτε ἀριθμοῦ καὶ ἂν ᾖ· τὸ ἐπιφερόμενον οὐσιαστικὸν ἢ ἡ ἀντωνυμία· οἷον, *c'est à eux* ἢ *à elles* de le faire, εἰς αὐτοὺς (ἢ) εἰς αὐτὰς ἀνήκει νὰ πράξωσι τοῦτο· *c'est* aux intérêts des grandes puissances que les peuples faibles doivent souvent leurs réformes politiques, εἰς τὰ συμφέροντα τῶν μεγάλων δυνάμεων χρεωστοῦσι πολλάκις οἱ ἀδύνατοι λαοὶ τὰς πολιτικὰς αὐτῶν μεταρρυθμίσεις.

Ἐνίοτε μετὰ τὸ *ce* qui, *ce* que ἀκολουθεῖ τὸ *c'est* *ce* qui· οἷον, *ce* n'est pas *ce* qui nous élève audessus des autres, qui nous rend heureux, *c'est* *ce* qui nous reconcilie avec Dieu, οὐχὶ τὸ ἀνυψοῦν ὑπὲράνω τῶν ἄλλων δύναται νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς εὐτυχεῖς, ἀλλὰ τὸ συνδιαλλάττον ἡμᾶς πρὸς τὸν Θεόν.

Τὸ *ce* προηγούμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἀποστρέφει τὸ *e* ἄφωνον ὅταν τὸ ῥῆμα ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος· οἷον, *c'est* bien, *c'est* bon, *c'étaient* les alliés, ἦσαν οἱ σύμμαχοι κτλ. Εἰς δὲ τοὺς συνθέτους χρόνους πρὸ τοῦ βοηθητικοῦ (avoir) πρέπει νὰ γράφηται ἄνευ ὑποστίγματος (cédille) ἐπομένου *a* ἢ *au*· οἷον, *c'a* été, *c'aurait* été, *c'ont* été κτλ. οἷον, *c'ont* été vos premiers plaisirs, τὸ ὅποῖον εἶναι σπάνιον. Πολλοὶ γράφουσι τὰ τοιαῦτα μὲ ὑπόστιγμα ὑπὸ τοῦ *e*.

Τὸ *ce* ἐρωτηματικῶς καὶ ἐπιφωνηματικῶς τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα· οἷον, qu'est *ce*? τί εἶναι; qu'est *ce* que cela? τί εἶναι τοῦτο; qu'est -*ce* que c'est que cela? τί εἶναι αὐτὸ ἐκεί; sont-*ce* là les exploits d'un héros! αὐτὰ εἶναι τὰ κατορθώματα ἥρωος! Τὰ δὲ *c'a* été καὶ *c'ont* été δὲν ἀπαντῶνται ἐρωτηματικῶς.

Τὸ *ce* τίθεται ἐνίοτε καὶ πρὸ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων pouvoir καὶ devoir, ἐπομένου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· οἷον, Figurez-vous quelle joie *ce* peut être que de relever la fortune d'une personne qu'on aime· Φαντάσθητε πόση χαρὰ δύναται νὰ ᾖ·

ναὶ τὸ ἀνορθοῦν τὴν τύχην περιλημέου προσώπου· ὁμοίως, ... le plus grand des soins, ce doit être celui d'éviter la famine.

(Fontaine).

Τίθεται καὶ πρὸ τοῦ ῥήματος sembler (εἰς τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον) ἢ ἄνευ προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἐν τῷ μεταξὺ, ἢ παρεντιθεμένης πлагίας συντακτικῆς, me, te, lui κτλ. οἶον, Les Portugais auraient dû, ce semble ἢ ce me semble, établir leur puissance dans l'île de Ceylan· ὁμοίως,

La noblesse et l'argent sont brouillés, ce me semble

A ne pouvoir jamais se bien remettre ensemble (Boursault)

Ἀπαντᾷται καὶ πρὸ τοῦ ῥήματος venir· οἶον, Quand ce vint à payer, ὅτε ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ πληρώσῃ (ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ πληρωμῆς). Πρὸ παντὸς ἄλλου ῥήματος τὸ ce ἀναπληροῦται διὰ τοῦ cela· οἶον, Cela ne nous regarde pas, τοῦτο δὲν ἀφορᾷ ἡμᾶς (τοῦτο δὲν εἶναι ἔργον ἰδικόν μας).

Ἐπὶ ἐρωτῇσει, Quelle heure est-il? ὅποια ὥρα εἶναι; ἀπαντῶμεν, il est deux, il est trois heures κτλ. μεταχειριζόμενοι τὸ il πρὸ τοῦ ὑπαρκτ. ῥήματος, ἄλλ' ὅταν ἡ ἐρώτησις γίνεται διὰ τοῦ ce· οἶον, quelle heure est-ce? (τὸ ὅποῖον λέγεται ὁσάκις ἀκούομεν σημαῖνον τὸ ὠρολόγιον), τότε ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ γείνη διὰ τοῦ ce· c'est midi, c'est trois heures κτλ.

Ὅμοιως εἰς τὰς φράσεις, il est vrai, καὶ c'est vrai, πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα τὴν πρώτην, ἐὰν μετὰ τὸ vrai ἀκολουθῇ τὸ que ἢ τὸ de· τὸ δὲ δεῦτερον ὅταν οὐδέτερον τῶν μορίων τούτων ἔπῃται οἶον, Il est vrai que j'ai fait cette proposition, nmais c'était dans le but de vous être agréable.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν μετὰ τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα ἀκολουθῇ ἐπίθετον ἄνευ συμπληρωματικῆς φράσεως· οἶον, c'est facile, c'est faux, c'est commode κτλ. τίθεται δὲ τὸ il est vrai, ἐὰν ἐπιφέρεται συμπληρωματικὴ φράσις· οἶον, Il est vrai que j'ai soutenu son opinion, mais ... ὁμοίως, Il est bien plus aisé de conquérir des provinces que de dompter une passion.

ΣΗΜ. Τὸ il est vrai τίθεται καὶ ἄνευ συμπληρώματος εἰς περιενθετικὴν πρότασιν· οἶον,

Je suis bien agitée, il est vrai, mon cœur,
De vos sages avis recherche la douceur.

Ὅταν μετὰ τὸ ῥῆμα être ἀκολουθῇ ἐπὶ ῥῆμα ποσότητος, τροποποιοῦν τὸ ὑπαρκτικόν, ὅποια εἶναι τὰ: beaucoup, peu, assez κτλ. τὸ que προτάσσεται τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· οἷον, C'est peu que le front ceint d'une mitre étrangère· δὲν ἀρκεῖ ὅτι (ἔχων) περιβεβλημένον τὸ μέτωπον μὲ μίτραν ξένην... C'est beaucoup que de savoir commander, εἶναι μέγα προτέρημα τὸ νὰ ἡξέυρη τις νὰ ἄρχῃ.

Ἐν γένει τίθεται τὸ c'est πρὸ ἀπαρεμφάτου· οἷον, C'est instruire soi-même que d'instruire les autres· ὁμοίως καὶ προηγούμενου τοῦ δευτέρου ἀπαρεμφάτου ἄνευ τοῦ que ἢ τοῦ ce, προτάσσεται τὸ c'est τοῦ ἐπομένου· οἷον, Sacrifier tout pour sa patrie c'est remplir un devoir sacré.

Ὅμοιως, ὅταν ἡ φράσις ἄρχῃται ἐκ τοῦ, ce qui, ce que, ἢ ce dont, καὶ συνδέεται μετὰ τῆς ἐπομένης διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, τρῦτο λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικόν ce· οἷον, Ce qui importe à l'homme c'est de remplir ses devoirs, ὅ,τι μάλιστα ἐνδιαφέρει τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ἐὰν εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀκολουθῇ μετὰ τὸ ὑπαρκτικόν ῥῆμα οὐσιαστικόν πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, τὸ ce προτάσσεται ἀπαραιτήτως τοῦ ὑπαρκτικοῦ· οἷον, Ce qu'on ne saurait empêcher d'avoir lieu ce sont les événements fortuits· ὁμοίως, Ce qu'on souffre avec le moins de patience ce sont les injustices. Ἐὰν δὲ τὸ μετὰ τὸ ὑπαρκτικόν ῥῆμα οὐσιαστικόν ἦναι ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, ἢ χρῆσις τοῦ ce πρὸ αὐτοῦ δὲν εἶναι ὑποχρεωτική· οἷον, Ce qui captive les cœurs c'est ἡ est un dévouement éclairé et honorable. Ce qui mérite le plus notre admiration c'est ἡ est la vertu. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ κατηγορούμενον ἔχῃ ἕκαστίν τινα, τότε τὸ ἐπόμενον ὑπαρκτικόν ῥῆμα λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικόν ce· οἷον, Le plus beau monument qu'on puisse élever à la patrie c'est l'amour de la vertu; ὁ ἔρως τῆς ἀρετῆς εἶναι τὸ ὡραιότατον μνημεῖον τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ὑψώσῃ εἰς τὴν πατρίδα· ὁμοίως, Le signe de la corruption des mœurs dans un État c'est la multiplicité des lois, ἡ πληθὺς τῶν νόμων εἶναι σημεῖον διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν τοῦ Κράτους (διότι ἐνταῦθα τὸ ὑποκείμενον εἰς τὴν πρώτην πρότασιν εἶναι l'amour de la vertu, καὶ κατηγορούμενον τὸ le signe de la corruption des mœurs dans un État, καὶ εἰς τὴν δευτέραν τὸ ὑποκείμενον εἶναι la multi-

plication des lois, κατηγορούμενον δὲ le plus beau monument κτλ. Ἀπεναντίας ἐὰν τὸ κατηγορούμενον δὲν ἔχη ἔκτασιν, τὸ δεικτικόν ce δύναται καὶ νὰ παραληφθῇ πρὸ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· οἷον, la véritable noblesse c'est ἢ est la vertu κτλ.

Προτάσσεται ὡσαύτως τὸ ce τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ὅταν προηγούμενων αὐτοῦ δύο ἢ πλείονων ἀπαρεμφάτων ἔπηται οὐσιαστικόν· οἷον, faire et défaire un ouvrage c'est ne rien faire; lire et relire les mêmes ouvrages c'est son principal amusement κτλ. manger, boire, dormir c'est toute la vie animale. Ἐὰν δὲ προηγῇται ἐν μόνον ἀπαρέμφατον τὸ ce πρὸ τοῦ εἶναι κρέμαται ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ γράφοντος· οἷον, Se plaire en tous lieux c'est ἢ est le secret du sage.

ΣΗΜ. Ἡγουμένου δὲ καὶ ἐπομένου συνάρα ὀνομαστικοῦ ἀπαρεμφάτου, τὸ δεικτικόν ce προτάσσεται τοῦ εἶναι τὸ ὅποιον προηγείται τοῦ δευτέρου ἀπαρεμφάτου· οἷον, Pardonner aux malfaiteurs c'est encourager le crime. Obliger ceux qu'on aime, c'est obliger soi-même.

Παραλείπεται ἐνίοτε τὸ ce ὡς ἀντικείμενον ὅταν ἀκολουθῇ ἡ ἀντωνυμία· qu'on προηγούμενης προθέσεως· οἷον, Vous ne savez donc pas à quoi sert la folie? (ἀντὶ τοῦ, vous ne savez pas ce à quoi sert la folie?)

Ἀναπληροῦται ἐνίοτε τὸ ce διὰ τοῦ dela ὅταν θέλῃ τις νὰ δώσῃ ἀκριβοτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἑκφράσιν· οἷον, Avoir beaucoup d'esprit, ou avoir beaucoup de jugement cela est bien différent.

Ἐκ τοῦ μόριου ce καὶ τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας, lui καὶ elle, eux καὶ elles, γίνονται (ὡς εἵπομεν σελ. 129) δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι, celui, celle, ceux, celles, αἵτινες λέγονται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, προηγούμεναι ἢ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας qui, que, καὶ dont, καὶ ἀναπληροῦσαι προηγούμενον οὐσιαστικόν· οἷον, De deux hommes de lettres celui qui est le plus riche est ordinairement celui à qui on marque le plus d'égards. Συγχνάκις ἀπάντῃται καὶ ἄνευ προηγούμενου οὐσιαστικοῦ, ἀλλὰ τότε σημαίνει ἄνθρωπον ὁρίστως· οἷον, Celui qui compte dix amis n'en a pas un. Ἐννοεῖται ὅτι προκειμένου λόγου περὶ ἀψύχων ἢ ζώων, αἱ πλάγρια πτώσεις τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, de qui, ci qui ἀναπληροῦνται διὰ τῆς duquel, de laquelle, auquel, à laquelle, dont.

Εἰς τὰ εἰρημένα παραδείγματα ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ὡς ὑποκείμενον προηγείται τοῦ ῥήματος, δύναται δὲ καὶ γὰρ ἐπιταχθῆ αὐτοῦ ὡς ἀντικείμενον, ἀλλὰ τότε προηγείται τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, χωριζομένη διὰ τινος τῶν μορίων de ἢ des κτλ. ἢ καὶ τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου· οἶον, Il a récompensé ceux de ses domestiques dont il avait éprouvé le dévouement.

ΣΗΜ. Ὅταν μετὰ τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν ἀκολουθῇ γενικὴ κτητικὴ εἰς τὴν Γαλλικὴν, μεταφέρεται ἡ δεικτικὴ αὕτη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διὰ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου, κατὰ τὴν αὐτὴν πῶσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν, ἢ δὲ γενικὴ κτητικὴ μένει ἡ αὕτη καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, καθ' ἣν συμπέπτει πολλάκις ἄρθρον πρὸ ἄρθρου· οἶον, De toutes les brochures qui ont paru tout récemment celle qui a excité le plus vif intérêt parmi nous est celle de J. B. μεταξὺ ὧν τῶν φυλλαδίων ὅσα προσφάτως ἐδημοσιεύθησαν τὸ διεγείραν ζωντανήν περιέργειαν εἶναι τὸ τοῦ I. B. Les qualités de l'âme sont préférables à celles du corps, τὰ τῆς ψυχῆς προτερήματα εἰσι προτιμότερα τῶν τοῦ σώματος.

Συνήθως αἱ ἔκταρτοι παρ' ἡμῶν μετοχαὶ ἐκφράζονται εἰς τὴν Γαλλικὴν διὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ἥτις προτάσσεται πρὸς ἀναφορικῆς, ἀναλυομένης δηλ. τῆς μετοχῆς εἰς τὸ ὁμόνυμον αὐτῆς ῥήμα κατὰ τὸν ἀνάλογον χρόνον· οἶον, ὁ γράφων, celui qui écrit· ἡ ἀφίχθεῖσα, celle qui est arrivée, οἱ πέμψαντές με, ceux qui m'ont envoyé κτλ.

ΣΗΜ. Πολλοὶ τῶν γραμματικῶν κατακρίνουσι τὴν χρῆσιν τῆς ἀντωνυμίας ταύτης πρὸ τῆς μετοχῆς ἐν γένει, ἀλλὰ καίτοι σπανία, ἀπαντᾷται οὐχ ἥττον εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς· οἶον, Les éditions sont postérieures à celles données par Corneille· ὁμοίως, Si cette vengeance est terrible, celle, exercée par les Portugais, ne l'est pas moins. Ἀπαντᾷται ὡσαύτως εἰ καὶ πολὺ σπανιότερον, καὶ πρὸ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος· οἶον, Le goût de la philosophie n'était pas alors celui dominant (Voltaire). καὶ ἄνευ ἀναλεομένης μετοχῆς· Les Athéniens avaient trois espèces de monnaie; celles en argent étaient les plus communes.

Ὅταν εἰς τὴν εἰρημένην ἀντωνυμίαν προστεθῶσι τὰ ἐπιρρήματικὰ μόρια ci καὶ là, σχηματίζονται αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι celui-ci, celle-ci, αἱ χρησιμεύουσαι διὰ τὰ πλησίον, καὶ celui-là, celle-là, διὰ τὰ μακράν· αὗται λέγονται ἀπολύτως ἄνευ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας. Ἐὰν δὲ αὗται ἀναφέρονται εἰς ἓν μόνον οὐσιαστικόν, καὶ οὐχὶ πρὸς διαστολὴν τοῦ προσεχοῦς, ἢ τοῦ ἀπωτέρου, τὸ μὲν celui-ci λέγεται διὰ τὸ ἐκφρατθισόμενον οὐσιαστικόν· οἶον, Le Talisman le

plus puissant d'aujourd'hui est celui-ci, l'argent. Τὸ δὲ celui-là λέγεται περὶ τοῦ ἤδη λεχθέντος οὐσιαστικοῦ· οἶον, Vous parlez des avares, ceux-là sont plus pauvres que les pauvres; ils vivent dans une privation perpétuelle sans relâche. Ἐνίστε τὸ celui-là ἐπέχει τόπον τοῦ celui, ἐνισχύον ἐτι μᾶλλον τὴν ἔκφρασιν· οἶον, Celui-là est pauvre dont la dépense excède le revenu.

Ἐκ τοῦ δεικτικοῦ μορίου ὡσαύτως καὶ τῶν τοπικῶν ἐπιρρήμάτων εἰ καὶ là, γίνονται τὰ σύνθετα δεικτικά ceci καὶ cela, λεγόμενα κυρίως ἐπὶ ἀφύχων καὶ ἐπὶ ἀφηρημένων, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὸ πλεσιότερον ὅταν ἀμφοτέρω ἀναφέρονται εἰς προειρημένα οὐσιαστικά· λεγόμενα δὲ μεμονωμένα, δηλαδή τὸ ἐν ἄνευ τοῦ ἄλλου, τὸ μὲν πρῶτον ἀναφέρεται εἰς λεχθησομένην πρότασιν, ἢ ἰδέαν· οἶον, Il y avait ceci de particulier chez les véritables patriotes qu'ils n'aiment rien au dessus de leur patrie. Τὸ δὲ cela λέγεται περὶ λεχθείσης ἤδη προτάσεως· οἶον, Madame T. est désolée de ce que son fils vient de partir pour l'Amérique; Quoi! n'est-ce que cela? κτλ.

Τὸ cela δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑποκείμενον καὶ ὡς ἀντικείμενον ὅποιοιδήποτε ῥήματος ἢ προτάσεως, ἐνῷ τὸ ce ἄνευ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας δὲν λέγεται, εἰ μὴ ὡς ὑποκείμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος.

Περὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν (σελ. 132.).

§. 94. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία qui, ἔχουσα πρόθεσιν πρὸ αὐτῆς λέγεται ἐξαιρετικῶς ἐπὶ προσώπων ἢ καὶ ἐπὶ πραγμάτων προσωποποιουμένων· συμφωνεῖ δὲ κατὰ γένος, ἀριθμὸν, καὶ πρόσωπον μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, τὴν ὅποιαν ἀντιπροσωπεύει, καὶ ἀπαιτεῖ ἐπομένως τὸ ῥῆμα εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας· οἶον, C'est moi qui l'ai dit. C'est toi qui es recherché. Ce sont elles qui ont été renvoyées. C'est nous qui sommes estimés. Ὅθεν δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ εἴπωμεν, Ce n'est pas moi qui se ferait prier, ἀλλὰ, Ce n'est pas moi qui me ferais prier, διότι τὸ qui ἀντιπροσωπεύει τὸ πρῶτον πρόσωπον μοί.

ΣΗΜ. Τὸ ἐπίθετον μὴ ἔχον ἀφ' ἑαυτοῦ οὔτε γένος οὔτε ἀριθμὸν δὲν δύναται

ται, καίτοι προηγούμενον ἀμείσως τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, νὰ ἐπιβάλῃ τὸν νόμον εἰς αὐτήν· οἶον, Nous étions deux qui étaients du même avis, πρέπει νὰ εἴπωμεν qui étions du même avis, διότι τὸ ὑπερισχύον πρόσωπον εἶναι τὸ nous καὶ οὐχὶ τὸ deux ἀπολύτως θεωρούμενον. Ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐπιφερόμενον ἐπιθετον ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, τὸ ἐπόμενον qui συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ καὶ ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα εἰς τρίτον πρόσωπον, καίτοι προηγούμενης προσωπικῆς ἀντωνυμίας πρώτου ἢ δευτέρου προσώπου· οἶον, Vous êtes les seuls qui se soient comportés honorablement dans cette affaire, καὶ οὐχὶ, qui vous soyez comportés. Ὁμοίως εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, Nous sommes les deux qui ont été recompensés, καὶ οὐχὶ, qui avons été κτλ.

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία πρέπει πάντοτε νὰ ἐκφράζεται ὅσον ἕνεσι πλησίον εἰς τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ὁποῖον αὕτη ἀντιπροσωπεύει, ἵνα μὴ προκύπτῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται· οἶον, On ne doit pas beaucoup compter sur les personnes qui ont le cœur trop faible, δὲν πρέπει νὰ βασίζεται τις εἰς ἀνθρώπους οἵτινες ἔχουσι τὴν καρδίαν ἀσθενεστάτην· ὁμοίως, La paresse est un vice que les hommes surmontent difficilement, ἡ ὀκνηρία εἶναι ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι υπερβαίνουνσι δυσκόλως. Ἐνταῦθα οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ qui· ἀλλ' ὅταν εἴπωμεν· Il y a un discours dans cette brochure qui est un modèle de perfection, τὸ qui ἐνταῦθα, εἰ καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας γίνεται δῆλον εἰς τί ἀναφέρεται, δὲν ἐμφαίνει ὅμως ἀκριβῶς καὶ διὰ μιᾶς τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει, διότι δύναται νὰ ἀναφερῇται καὶ εἰς τὸ discours καὶ περισσότερον εἰς τὸ brochure ὡς πλησιέστερον· ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀμφιβολίας λέγομεν, Il y a dans cette brochure un discours qui est un modèle κτλ. ἢ Il y a un discours dans cette brochure lequel est un modèle κτλ. ἀλλὰ προτιμότερα ἢ προηγουμένη. Ὁμοίως, Il y a des lettres dans Plinie dont le style est admirable, ὑπάρχουσιν εἰς τὸν Πλίνιον ἐπιστολαὶ τῶν ὁποίων τὸ ὕφος εἶναι ἐξάισιον· ἀλλ' εἰς τὴν Γαλλικὴν τὸ dont δύναται ν' ἀναφερῇται καὶ εἰς τὸ lettres καὶ εἰς τὸ Plinie· ὅθεν πλησιάζοντες τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν εἰς τὸ οὐσιαστικὸν αὐτῆς λέγομεν· Il y a dans Plinie des lettres dont le style κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς τὴν ποίησιν ἀπαντᾶται πολλάκις ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἀποκεχωρισμένη τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῆς, ἀλλὰ τοῦτο ἐξ ἀνάγκης μᾶλλον ἢ καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκφράσεως· οἶον, Phénix même en répond qui l'a

conduite exprès (Boileau)· ὁ Φοῖνις αὐτὸς, ὅστις τὴν ὁδήγησιν, ἐγγυᾶται περὶ τούτου.

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία qui, ἔχουσα πρόθεσιν πρὸ αὐτῆς, λέγεται μόνον ἐπὶ προσώπων (ἴδε σελ. 133—134), ἀλλ' οἱ ποιηταὶ δὲν φυλάττουσιν ἀκριβῶς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἔνεκα τοῦ στίχου ὅστις δὲν ἐπιτρέπει πάντοτε ν' ἀναπληρωθῇ τὸ μονοσύλλαβον qui διὰ τοῦ lequel ἢ laquelle.

Περὶ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας dont (σελ. 133).

Ἡ ἀναφορικὴ αὕτη ἀντωνυμία ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἰταλικῆς donde (de onde) καὶ αὕτη ἐκ τοῦ Λατινικοῦ de unde (ὅθεν)· ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἄλλην πτώσιν εἰ μὴ τὴν γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑποκείμενον προτάσεως, ἀλλ' ὡς συμπλήρωμα ἐπιθέτου ἢ ῥήματος· λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων· οἶον, *La frégate dont nous nous sommes rendus maîtres. L'homme dont ils s'étaient saisis.* Τὸ μονόκροτον τὸ ὁποῖον ἐκυριεύσαμεν κτλ.

Τὸ dont ἀναπληροῦ πόλλάκις τὸ duquel ἢ de laquelle, desquels ἢ desquelles, καὶ ἀναπληροῦται ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν κατέχουσι καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν. Τὸ dont προηγεῖται τοῦ οὐσιαστικοῦ τοῦ ὁποῖου εἶναι συμπλήρωμα· οἶον, *Que devinrent alors ces braves dont le noble dévouement a ranimé le courage éteint de toute notre armée?* Ἐνταῦθα τὸ dont προηγεῖται τοῦ noble dévouement τοῦ ὁποῖου εἶναι συμπλήρωμα (ὥσει ἐλέγομεν le noble dévouement desquels).

Τὸ δὲ duquel, de laquelle κτλ. ἐπιτάττονται τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται ὅταν ταῦτα ἔχωσι πρὸ αὐτῶν πρόθεσιν· οἶον, *Les paysans attachés à la glèbe étaient la propriété de leurs seigneurs, au pouvoir desquels rien ne pouvait les soustraire, où proserthyménous eîs tîn gîn xwirikoi (κλαρῶνται) ἀπετέλουν τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἀρχόντων αὐτῶν ἐκ τῆς ἐξουσίας τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ.*

Ἐκτός τῶν παρατηρήσεων ὅσας περὶ τοῦ dont ἐσημειώσαμεν εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, προσθέτομεν ἐνταῦθα ὅτι τὸ dont καὶ τὸ d'ou τὰ ὁποῖα σημαίνουνσι καταγωγὴν, ἐξοδόν, ἢ ἀποχωρισμόν, καίτοι ἔχοντα τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν, ὡς συμπλήρωμα-

τα ῥημάτων δὲν πρέπει, νὰ ἐκφέρωνται ἀδιαφόρως τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου. Τὸ dont χρησιμεύει συνήθως πρὸς ἑκφρασιν ἡθικῆς τινος σχέσεως ἢ καταγωγῆς· οἷον,

L'hymen vous lie encore aux Dieux dont vous sortez (Rac.).

Τὸ δὲ d'où (ὅθεν) ἵνα ἐκφράσῃ τὴν ἔξοδον ἐκ τινος μέρους, ἢ τὸν χωρισμὸν θεωρούμενον ὑπὸ τὴν πραγματικὴν ἢ ὑλικὴν αὐτοῦ ἐποψίν· οἷον, Venus remonte dans le nuage d'où elle était sortie. Ἐν γένει ὁσάκις θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν ἰδέαν τόπου, ὅθεν ἐξερχόμεθα, μεταχειριζόμεθα τὸ d'où.

Ἐν γένει τὸ dont ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως τοῦ ὁποίου εἶναι συμπλήρωμα, καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ᾔναι ἢ οὐσιαστικόν, ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ἢ ἀντωνυμία προσωπικὴ ἢ ἀόριστος· οἷον, Voici l'écrivain dont on admire tant les ouvrages, ἰδοὺ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὁποίου θαυμάζουσι τόσον τὰ συγγράμματα. Oubliez-vous les bontés dont il vous a comblé, λησιμονεῖτε τὰς φιλοφρονήσεις δι' ὧν σὰς περιέβαλε; C'est le jeune-homme dont le père vous a parlé ce matin κτλ.

Περὶ τῶν ἐρωτηματικῶν ἀρτωνυμιῶν (σελ. 134—136).

§. 95. Ἡ qui? (τίς;) χρησιμεύει ὡς ὀνομαστικῇ καὶ ὡς αἰτιατικῇ ἀνάρθρως καὶ ἀπροθέτως ὡς αἰτιατικῇ δύναται νὰ ἔχῃ καὶ πρόθεσιν πρὸ αὐτῆς. Λέγεται κυρίως ἐπὶ προσώπων, ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ que ἐπὶ πραγμάτων· οἷον, Qui est venu ce matin? τίς ἦλθε σήμερον τὸ πρωῒ; Qui avez-vous vu? τίνα εἶδες; Qui avez-vous appelé? τίνα ἢ ποῖον ἐκάλεσας; Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις ἔχουσαι πρὸ αὐτῶν πρόθεσιν λέγονται μόνον ἐπὶ προσώπων· οἷον, Par la main de qui cette lettre vous a-t-elle été transmise? διὰ τῆς χειρὸς τίνος σοὶ ἐνεχειρίσθη ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; A qui faut-il s'adresser? εἰς ποῖον πρέπει ν' ἀποτανθῶμεν; Τὸ δὲ que, ὡς ἐρωτηματικὸν ἐν ἀρχῇ προτάσεως, προηγεῖται ἀμέσως τοῦ ῥήματος, καὶ λέγεται ἐπὶ ἀβύχων καὶ ἀφρημένων· οἷον, Que dites-vous? τί λέγετε; Qu'est-ce qu'il y a de nouveau? τί νέον; Προηγουμένης δὲ προθέσεως τὸ que ἀναπληροῦται διὰ τοῦ qu'on· οἷον, De quoi parle-t-il? A quoi pensez-vous? Pour quoi demandez-vous?

κτλ. Ὅμοίως ἐπομένῳ τοῦ done προτάττεται τὸ quoui καὶ οὐχὶ τὸ que· οἶον, Quoi done? τί λοιπόν; Καὶ ἐπὶ θαυμασμῷ ἄνευ ῥήματος τίθεται ὡσαύτως τὸ quoui ἀντὶ τοῦ, πῶς! τί! οἶον, Quoi! c'est-vous? πῶς! σὺ εἶσαι; Τὸ qu'est-ce qui, λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, τὸ qui est-ce qui, ἐπὶ προσώπων, τὸ δὲ que ἐπὶ θαυμασμῷ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ combien! πόσον! οἶον, Qu'il est heureux! πόσον εἶναι εὐτυχής! Que de bontés! πόσας καλοκαθίας! Que de fleurs! πόσα ἄνθη!

Ὅταν μετὰ τὸ ἐρωτηματικόν, ποῖος, ποία, ἀκολουθῇ τὸ οὐσιαστικόν, εἰς τὴν Γαλλικὴν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν πρὸ τοῦτου τὴν ἐρωτηματικὴν quel ἢ quelle κατὰ τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ· οἶον, Quelles fleurs demandez-vous? ποῖα ἄνθη αἰτεῖτε; Quelle heure est-il? ποία ὥρα εἶναι; Quel bras tient suspendues toutes ces étoiles sous la voûte céleste? Δύναται δὲ μετὰ τοῦ quel, quelle καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ νὰ παρεντεθῇ τὸ ὑπαρκτικόν ῥήμα ἢ μόνον ἢ μετὰ τινος ἐπιρρήματος· οἶον, Quel est donc ce secret dont vous parliez tout à l'heure par énigme?

Γενομένου δὲ λόγου προηγουμένως περὶ τινος οὐσιαστικοῦ, δύναται τοῦτο ἐπὶ ἐρωτήσεως νὰ παραλειφθῇ μετὰ τὸ quel καὶ ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ καὶ τῆς τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας, il, elle κτλ. οἶον, Il n'y a qu'un bonheur dans ce monde, quel est-il? Πολλάκις τὸ quel προηγούμενον τοῦ οὐσιαστικοῦ δὲν ἐκφράζει ἐρώτησιν, ἀλλὰ κατάστασιν, ἢ ἀμφιβολίαν· οἶον, On sait quelles sont ses raisons, εἶναι γνωστὸν ὅποιοι εἶναι οἱ λόγοι του· ὁμοίως, Je ne sais quel homme c'est.

Ἡ ἀντωνυμία quel, εἴτε ἐρωτηματικῶς εἴτε θαυμαστικῶς ἐκφερομένη, ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου οὐσιαστικοῦ συμφωνοῦσα μετ' αὐτοῦ ὡς ἐπίθετον κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν· οἶον, Quel courage, quelle fermeté ont-ils montrés? Quel homme! quelle âme! κτλ. χωριζόμενον δὲ τοῦ οὐσιαστικοῦ διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος δύναται καὶ νὰ ἐπαναληφθῇ ἢ καὶ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ, τὸ ὅποῖον εἶναι συνηθέστερον καὶ γλαφυρότερον, καὶ τότε τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν καὶ εἰς ἀρσενικὸν γένος, ἐὰν τὰ οὐσιαστικά εἰς τὰ ὅποια ἀναφέρεται ᾗναι διαφόρου γένους· οἶον, Quels sont les lieux, les temps, les images chéries? κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐπιτρέπεται ἡ συμφωνία τοῦ quel καὶ μετὰ τοῦ πρώτου οὐσιαστικοῦ μόνον· οἶον, Quelle était en secret ma honte et mes

chagrins ! Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὰ μετὰ τὸ quel οὐσιαστικὰ χωρίζωνται διὰ τοῦ ou διαζευκτικοῦ ὅσον, On pourrait déterminer quelles réflexions ou jugements ferait un homme en conséquence des faits qu'il a dans la mémoire.

Τὸ quel, ἐπομένου τοῦ μορίου que μετὰ τῆς τριτοπροσώπου ἀντων. il ἢ elle κτλ. ἢ ἄνευ αὐτῆς, καὶ ἐπιφερομένου ῥήματος, τὸ ὅποιν ὡς ἐκ τοῦτου τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν, συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὅποιν ἐπιτάττεται τοῦ ῥήματος, καὶ τότε λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ ἀορίστου, οἰοσδήποτε, οἰαδῆποτε κτλ. ὅσον, Quels que soient les avantages de cette position, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ᾧσι τὰ πλεονεκτήματα τῆς θέσεως ταύτης. Les opinions de ces hommes, quelles qu'elles soient, ne sauraient exercer aucune influence sur l'esprit du peuple, αἱ δοξασίαι τῶν ἀνθρώπων τούτων δὲν δύνανται, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ᾧσι, νὰ ἐπενεργήσωσι παντάπασιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ. Ἴδε τὰς περὶ τοῦ ἀορίστου quelque σημειωθείσας παρατηρήσεις σελ. 134.

Εἰς τὴν φράσιν tel quel λαμβάνουσιν ἀμφοτέρω τὰ μόρια ταῦτα ἄλλην σημασίαν παρὰ τὴν ὅποιαν ἔχουσιν· ἐκφράζουσι μέτρον τι πρᾶγμα εἰς τὸ εἶδος του καὶ μᾶλλον κακὸν ἢ καλόν· ὅσον, Un prédicateur tel quel, σημαίνει, ἱεροκήρυκα, μετριώτατον, ἀνεπιτήδεον.

Περὶ τοῦ quōi, ὡς ἐρωτηματικῆς ἀντωνυμίας, ἴδε τὰς εἰς τὸ Α'. Μέρος σημειωθείσας παρατηρήσεις, σελ. 135—136.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λέγεται ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἀφρημένων· εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν· ἀπαιτεῖ μετὰ τὴν ὀνομαστικὴν, ἐπομένου συγκριτικοῦ ἐπιθέτου, τὴν πρόθεσιν de· ὅσον, Quoi de plus beau? τί ὠραιότερον; Ὡς ἀντικείμενον ῥήματος ἢ ἐρωτηματικῇ αὕτη ἀντωνυμία δὲν λέγεται ἄνευ προθέσεως, ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ que· ὅσον, Que faites-vous là?

Τὸ quōi χρησιμεύει ὡσαύτως καὶ ὡς ἀναφορικῇ ἀντωνυμίᾳ ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἀφρημένων, καὶ ὡς τοιαύτη δύναται ν' ἀναφέρηται καὶ εἰς πληθυντικὸν οὐσιαστικόν· ὅσον, Ce sont des choses à quoi vous ne prenez pas garde.

Τὸ quōi, ἐπομένου τοῦ que, λαμβάνει σημασίαν ἀορίστου ἀντωνυμίας ἐπὶ ἀψύχων ὡσαύτως καὶ ἀφρημένων, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον, ὅ,τι, καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν ἀπαιτεῖ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν ὅσον, Quoi que vous disiez, ὅ,τι καὶ ἂν

εἶπητε. Ἐνούμενον δὲ μετὰ τοῦ que, ἀποτελεῖ τὸν ἐναντιωματικὸν σύνδεσμον, quoi que (καίτοι), ὅστις ἀπαιτεῖ ὡσαύτως τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ὑποτακτικὴν (ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ Λατινικὸν quamquam)· οἷον, Quoiqu'il le connaisse, il s'est trompé beaucoup sur son compte, καίτοι γινώσκων (γινωρίζων) αὐτὸν ἡπατήθη μεγάλως ὡς πρὸς αὐτόν.

Περὶ τῶν ἀορίστων ἀντωνυμιῶν (σελ. 135).

§. 96. Ἡ on, καίτοι ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, δύναιται (ὡς εἵπομεν σελ. 136) νὰ ἀναφέρηται καὶ εἰς πολλὰ πρόσωπα, καὶ τότε τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθετον συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικόν, ἐνῷ τὸ ῥῆμα τοῦ ὁποῖου ἡ ἀόριστος αὕτη ἀντωνυμία εἶναι ὑποκείμενον, τίθεται πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν· οἷον, Quand on est jeunes, riches et vertueuses comme vous, mesdames, on n'est pas réduites à l'artifice· νέαι, πλούσιαι καὶ ἐνάρετοι, ὡς ὑμεῖς Κυρίαί μου, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τεχνασμάτων.

Τινὲς τῶν συγγραφέων προτάττουσι πρὸς εὐφωνίαν τὸ I' πρὸ τοῦ on ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἀλλ' ἡ γενικὴ χρῆσις καὶ ὁ λόγος ὁ προκαλῶν τοῦτο, ἀποδοκιμάζουσι τὸ τοιοῦτον (ἴδε σελ. 137).

Περὶ τοῦ chacun, chacune (ἕκαστος, ἐκάστη).

Τὸ chacun, προηγούμενου ῥήματος πληθυντικοῦ καὶ ἐπομένου κτητικού ἐπιθέτου τρίτου προσώπου, ἀπαιτεῖ ὅτε μὲν εἰς ἐνικόν, ὅτε δὲ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν τοῦτο, λαμβάνει ὁηλ. ὅτε μὲν τὸ son, sa, ses, ὅτε δὲ τὸ leur, leurs. Ὅταν τὸ chacun ὡς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως προηγῇται τοῦ συμπληρώματος, ὁηλαδὴ τοῦ ἀντικειμένου, ἀπαιτεῖ τὸ κτητικὸν ἐπίθετον εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν· οἷον, Ils ont rempli chacun leur devoir, ἐξεπλήρωσαν ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ καθήκον. Ils ont apporté chacun leur offrande, προσήνεγκον ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ προσφοράν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ ῥῆμα ἦναι ἀμετάβατον· οἷον, Ils s'en allèrent chacun de leur côté, ὅταν δὲ τὸ ἀντικείμενον προηγῇται τοῦ chacun, τὸ ἐπιφερόμενον κτητικὸν ἐπίθετον τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν· οἷον, Il faut donner de l'argent à chacun selon ses besoins. On remettra ces objets chacun à sa place. Ἡ αὕτη παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἀντωνυμίας

le, la, lui, καὶ leurs μετὰ τὸ chacun. οἶον, La loi lie les hommes chacun en ce qui le concerne (μεταχειριζόμεθα τὸ ἐνικὸν le διότι τὸ ἀντικείμενον les hommes προηγείται τοῦ chacun). Ils soutenaient chacun l'opinion qui leur paraissait la meilleure.

Ὅταν μετὰ τὸ chacun ἀκολουθῇ δεικτικὸν ἐπιθετὸν ἢ ἀφαιρετικὴ προσωπικῆς ἀντωνυμίας, δηλ. ἡ παρ' ἡμῶν γενικὴ διαιρετικὴ, τὸ μετὰ τὸ chacun ἐπιφερόμενον κτητικὸν ἐπιθετὸν τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν οἶον, Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν, ἢ ἕκαστος ἡμῶν ἔχει τὰς λύπας του· chacun de nous a ses peines. Ἐκαστον τῶν πονημάτων τούτων ἔχει τὰ πλεονεκτήματά του· chacun de ces ouvrages a son mérite. Λεγόμενον ἀπολύτως τὸ chacun ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἄνευ προηγούμενου ἢ ἐπομένου οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ν' ἀναφέρεται, λέγεται κυρίως ἐπὶ προσώπων οἶον, Chacun se plaint de son sort, ἕκαστος μέμφεται τὴν ἑαυτοῦ τύχην.

Τὸ quelqu'un ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἐπιθέτου ἀπαιτεῖ πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de οἶον, Y a-t-il quelqu'un d'assez lâche pour reculer devant les périls de la Patrie?

Τὸ quelconque, ὡς ἀόριστος ἀντωνυμία ἐπιταττομένη τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται, συναπτόμενον μετ' ἀρνητικῆς προτάσεως ἀναπληροῦ τὸ δεύτερον ἀρνητικὸν μόριον, καὶ λαμβάνει σημασίαν ἀρνητικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς, κανείς, οὐδὲν κτλ. οἶον, Il ne lui est demeuré chose quelconque, οὐδὲν (πρᾶγμα) ἐναπέμεινεν εἰς αὐτόν. Il n'y a moyen quelconque qui puisse le faire fléchir, οὐδὲν μέσον ὑπάρχει ἱκανὸν νὰ τὸν κάμψῃ.

Καίτοι σπανίως ἐν χρήσει εἰς τὸν πληθυντικὸν τὸ quelconque, ἀπαντᾶται ἐν τούτοις ὁσάκις ἡ χρεία τὸ καλέσῃ οἶον, Deux points quelconques étant donnés, δοθέντων δύο οἰωνδήποτε σημείων.

Τὸ autrui ὡς ἀόριστον δὲν δέχεται μετ' αὐτὸ τὰ κτητικὰ ἐπίθετα, ἀναπληροῦ δὲ ταῦτα διὰ τοῦ en καὶ τῶν ἄρθρων le, la, ἢ les οἶον, En cherchant à pénétrer les secrets d'autrui on ne doit pas en épouser les intérêts, καὶ οὐχὶ ses intérêts.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ῥήματος μετὰ τοῦ ὑποκειμένου.

§. 97. α'. Πᾶν ῥῆμα ἐκφραζόμενον διὰ παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου αὐτοῦ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀριθμόν· οἷον, *Je viens de Corinthe*, ἔρχομαι ἐκ τῆς Κορίνθου· *Tu pars pour Marseille*, σὺ ἀναχωρεῖς εἰς Μασσαλίαν. *Il ou elle revient de Paris*, (αὐτὸς ἢ αὐτὴ) ἐπιστρέφει ἐκ Παρισίων. *Nous parlons souvent de nos amis*, ὁμιλοῦμεν συχνάκις περὶ τῶν ἡμετέρων φίλων. *Vous travaillez toujours* (ὁμεῖς) ἐργάζεσθε πάντοτε· *ils ἢ elles partagent notre opinion*, (αὐτοὶ ἢ αὐταὶ) συμμερίζονται τὴν γνώμην ἡμῶν. κτλ.

Ἐν γένει πᾶν ῥῆμα εἰς παρεμφατικὴν ἐγκλίσιν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὑποκείμενον, καὶ ὅταν προσέτι τὸ ὑποκείμενον τοῦτο ᾖναι τὸ αὐτὸ εἰς δύο ἢ πλείοτερα ῥήματα, ἐὰν ταῦτα ἐκφέρωνται δι' ἀναφορικῆς προτάσεως· οἷον·

Celui qui met un frein à la fureur des flots, ἐκεῖνος ὅστις θέτει χαλινὸν εἰς (ὁ χαλιναγωγῶν) τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων.

Sait aussi des méchants arrêter les complots. Ἦξεύρει (δύναται) ἐπίσης ν' ἀναστείλῃ τῶν κακούργων τὰς συνωμοσίας.

Ἐνθα τὰ δύο ῥήματα μετ' καὶ *sait* ἔχουσιν ἕκαστον τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὑποκείμενον· τὸ μὲν *celui* ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως συμφωνεῖ μὲ τὸ *sait*· τὸ δὲ *qui* ὑποκείμενον τῆς ἀναφορικῆς, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ *met*. κτλ.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον πᾶν ὑποκείμενον πρέπει ν' ἀναφέρηται εἰς ἓν παρεμφατικὸν ῥῆμα.

Περιττὴ καθίσταται ἡ ἐπανάληψις τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα καὶ διὰ προσωπικῆς προσέτι ἀντωνυμίας· ὅθεν ἡ ἐξῆς φράσις δὲν εἶναι ἀκριβής.

» *Louis, en ce moment, prenant son diadème*

» *Sur le front du vainqueur (il) le posa lui-même.*

Ὅπου τὸ ῥῆμα *posa* ἔχει δύο ὑποκείμενα ἀναφερόμενα εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, *Louis*, καὶ *il*, τὸ δεύτερον τούτων εἶναι περιττόν· ἀλλ' ὁ ποιητὴς (*Voltaire*) τὸ μετεχειρίσθη πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ στίχου.

ΣΗΜ. Πολλάκις ἕνεκα παρεμπιπτούσης διεξοδικῆς προτάσεως, τὸ ὑποκείμενον ἀπομακρυνόμενον παρὰ τὸ δέον τοῦ ἰδίου ῥήματος, ἐπαναλαμβάνεται παρεντιθεμένης ἄλλης διηγηματικῆς προτάσεως, διὰ νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ ῥῆμα· οἶον, *Le gentil homme français, annoncé par l'officier au général, et, qui était passé enveloppé dans son manteau près du pêcheur sorti de la tente du Général, le gentil-homme français, disons-nous, traversa les différents postes sans jeter un coup d'œil autour de lui.* κτλ. ὅπου τὸ ὑποκείμενον. *Le gentil-homme français, ἐπαναλαμβάνεται ὡς λίαν ἀποχωρισθὲν τοῦ ἰδίου ῥήματος traversa.*

Ἐπὶ προστακτικῆς πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου δὲν ἐκφράζεται τὸ ὑποκείμενον, ἀλλ' ὑπακούεται· οἶον, *allons, marchons, ne parlez pas.* κτλ.

6'. Ὅταν τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως σύγκηται ἐκ δύο ἢ πλειοτέρων οὐσιαστικῶν ἢ ἀντωνυμιῶν ὁποιοῦδήποτε ἀριθμοῦ καὶ ἂν ᾧσι, τὸ ῥῆμα τίθεται πάντοτε εἰς πληθ. ἀριθμόν, καὶ συμφωνεῖ κατὰ τὸ ὑπερισχόν πρόσωπον, ἐὰν τὰ συγκροτοῦντα τὸ ὑποκείμενον οὐσιαστικά ἢναι διαφόρων προσώπων· εἰς τοιαύτην περίστασιν τὸ πρῶτον ὑπερὶ σχῆυι τοῦ δευτέρου, καὶ τοῦτο τοῦ τρίτου μὴ ὑπάρχοντος τοῦ πρώτου. *La flatterie, la bassesse, l'abandon de ses engagements, sont le caractère de la plupart des courtisans (Montesquieu)· ὁμοίως. L'emportement et la précipitation sont deux choses directement opposées à la prudence. Mon frère et moi nous l'avons beaucoup engagé à le publier· ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ τὸν παρεκινήσαμεν πολὺ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ· C'est ton ami et toi qui avez pris ce parti, mais les autres? Σὺ καὶ ὁ φίλος σου ἐλάβετε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, οἱ δὲ ἄλλοι; Vous et vos sœurs serez toujours les bien venus· ὑμεῖς καὶ αἱ ἀδελφαὶ ὑμῶν εἰσθε πάντοτε εὐπρόσδεκτοι (καλῶς νὰ ἔλθητε).*

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἔχον πολλὰ ὑποκείμενα ἐνικοῦ ἀριθμοῦ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ τελευταίου.

α'. Ὅταν τὰ ὑποκείμενα ταῦτα ἦναι σχεδὸν συνώνυμα ἐμφαίνοντα ὡς ἔγγιστα τὴν αὐτὴν ἰδέαν· οἶον, *Le travail, l'application nous fait souvent oublier nos maux· ἡ ἐργασία, ἡ ἀσχολία συντελεῖ συχνάκις εἰς τὸ νὰ λησμονήσωμεν τὰ δεινά μας· ὁμοίως. L'amour du travail, le goût de l'étude est un bien. (Marmontel)· ὁ ἔρως πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἡ πρὸς τὴν σπουδὴν προαίρεσις (διάθεσις) εἶναι ἀγαθόν.*

β'. Ὅταν τὰ διάφορα ὑποκείμενα ἐμφαίνωσι βαθμολογίαν τινά· οἶον, *Ce sacrifice, votre intérêt, votre honneur, Dieu vous le*

commande. Τὴν θυσίαν ταύτην τὸ συμφέρον σου, ἡ τιμὴ σου, ὁ Θεὸς τὴν διατάττει (ἐπειδὴ τὸ ἀσθενέστερον τῶν ὑποκειμένων εἶναι τὸ συμφέρον, ἰσχυρότερον τούτου εἶναι ἡ τιμὴ, καὶ ἰσχυρότατον πάντων ὁ Θεός, ὥστε τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὡς προσελκύνον τὴν προσοχὴν μᾶλλον τῶν ἄλλων).

γ'. Ὅταν τὰ ὑποκείμενα ἐκφέρονται ἐν εἰδὲι ἀπαριθμήσεως καὶ ἡ διάνοια τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος ἀποβλέπη κυρίως πρὸς τὸ τελευταῖον ὄιον, ἡ εὐγενεστέρα ἀπόφασις, ἡ ὠραιότερα πρᾶξις δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ διεφθαρμένην καρδίαν. La plus noble résolution, la plus belle action ne saurait changer un cœur corrompu. ὁμοίως τὸ τοῦ Boileau, ὁ πληρέστατος στίχος, ἡ εὐγενεστέρα ἰδέα δὲν δύναται ν' ἀρῇ εἰς τὸ πνεῦμα ὅταν ἡ ἀκοὴ προσβάλληται.

» Le vers le mieu rempli, la plus noble pensée,

» Ne peut plaire à l'esprit quand l'oreille est blessée.

δ'. Ὅταν ἡ ἀπαριθμῆσις πολλῶν ὑποκειμένων ἀρχῇται ἢ λήγῃ διὰ τινος οὐσιαστικοῦ περιλαμβάνοντος πάντα τὰ ἐπόμενα ἢ τὰ προηγούμενα ὑποκείμενα. Le genre humain, hommes, femmes, enfants, ne vient au monde et ne le quitte sans verser des larmes. Τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, δὲν ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον οὐδὲ ἀπολείπει αὐτὸν χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα (ὡς τὸ εἰρημέ-
νον παράδειγμα δύναται νὰ θεωρήσῃ τις τὰ ὑποκείμενα: hommes, femmes, enfants ὡς ἐπεξήγησιν τοῦ genre humain). Un souffle, une ombre, un rien tout lui donnait la fièvre (Fontaine). κτλ.

ε'. Ὅταν τὰ ὑποκείμενα χωρίζονται διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ ου, ἡ δὲ ἐκφραζομένη ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐνέργεια, ἡ κατάστασις τοῦ ὑποκειμένη δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ συγχρόνως ὑπὸ δύο ἢ πλειοτέρων ὑποκειμένων ὄιον, C'est lui ou toi qui épouseras cette jeune personne? αὐτός ἢ σὺ θὰ νυμφευθῇς τὴν νέαν ταύτην.

ΣΗΜ. Πολλάκις τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ τοι παρενπιθεμένου τοῦ διαζευκτικοῦ ου μεταξύ τῶν ὑποκειμένων. Τοῦτο συμβαίνει ὅσάκις ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένη ἰδέα ἐκτελεῖται καὶ ὑπὸ τῶν δύο ὑποκειμένων, καὶ ἐὰν ταῦτα ᾖναι διαφόρων προσώπων τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ τὸ ὑπερισχύνον πρόσωπον. » Que ce soit le roi, vous ou moi, dans cent ans d'ici nous ne serons pas de ce monde. Εἴτε ὁ βασιλεὺς, εἴτε σὺ ἢ ἐγώ, μετὰ ἐκατὸν ἔτη δὲν θὰ εἴμεθα ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

Εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς φράσεις τρίτου προσώπου τὸ ῥῆμα λαμβάνει κατὰ πλεονασμὸν δύο ὑποκείμενα, τὸ πρῶτον εἶναι κυρίως οὐ-

σιαστικὸν ἢ ἐπίθετον οὐσιαστικῶς ἐκλαμβάνομενον τὸ ὁποῖον προτάσσεται τοῦ ῥήματος· τὸ δὲ δεύτερον εἶναι ἢ τριτοπρόσωπος ἀντωνυμία ἣτις ἐπιτάσσεται αὐτοῦ πρὸς δῆλωσιν τῆς ἐρωτήσεως· οἷον, *Georges est-il chez lui ?* Ὁ Γεώργιος εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν του; *La rivière charrie-t-elle ?* Ὁ ποταμὸς ἀπάγει πάγους; (παγώνει).

Εἴπομεν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ὑποκείμενον εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν προτάσσεται τοῦ ῥήματος (ἴδε σελ. . . .) προσθέτομεν ἐνταῦθα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἤδη λεχθέντων, τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ τρίτου προσώπου τὸ ὁποῖον ἐπιτάσσεται προσέτι τοῦ ῥήματος· ὅταν ἡ φράσις ἄρχηται διὰ τοῦ *ainsi* (οὕτως), τοῦ *tel*, καὶ τοῦ *voilà*, καὶ ὅταν τὸ ὑποκείμενον συνεπάγῃ πολλὰ συμπληρώματα, ἐνῶ τὸ ῥῆμα μένει ὅλως μεμονωμένον· οἷον, *Ainsi s'est terminée cette affaire scandaleuse qui a excité l'indignation de tous les honnêtes gens.* Οὕτως ἐτελείωσεν ἡ σκανδαλώδης ἐκείνη ὑπόθεσις ἣτις διήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν παντὸς τιμίου ἀνθρώπου. *Tel fut ce fameux événement dont on ressentira pendant longtemps les suites.* Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο συμβάν τοῦ ὁποίου ἐπὶ πολὺν χρόνον θέλουσιν εἶσθαι ἐπαισθηταὶ αἱ συνέπειαι. *Voilà quelle fut sa réponse·* ἰδοὺ ὅποια ἦτο ἡ ἀπόκρισις του. *On voyait une rivière où se formaient des îles bordées de tilleuls fleuris et de hauts peupliers·* ἔβλεπέ τις ποταμὸν ἐνθα ἐσχηματίζοντο (διεγράφοντο) νῆσοι εἰς τὰς ὄχθας τῶν ὁποίων ἐφάνιντο φίλυραι ἀνθηραὶ καὶ λεῦκαι μεγαλοπρεπεῖς.

Ὅταν πρὸς ἔμφασιν ἢ ἀντιδιαστολὴν ἐκφέρηται ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ἀμφοτέρους τοὺς τύπους *je* ἢ *moi*, *tu* ἢ *toi*, καὶ τὸ μὲν *moi* ἢ *toi* προηγούμεναι τῶν *je* καὶ *tu*· οἷον, ἐγὼ τοῖς ἀνήγγειλα τὴν εἰδήσιν ταύτην· *moi*, *je* leur ai annoncé cette nouvelle ἢ *c'est moi* qui leur ai annoncé κτλ. *Toi*, *tu* les a conduits chez ton oncle! Σὺ τοὺς ὠδήγησας εἰς τὸν θεῖόν σου! ἢ *c'est toi* qui les a conduits κτλ.

Ὅταν τὰ ὑποκείμενα χωρίζωνται διὰ τοῦ ἀρνητικοῦ *ni* οὔτε, καὶ τότε τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἷον *ni l'or ni la grandeur ne nous rendent heureux.*

ΣΗΜ. Ὅταν τὸ ἕτερον τῶν ὑποκειμένων δύναται μόνον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένην ἐνέργειαν, τοῦτο τίθεται εἰς ἐνικὸν· *Ni l'un ni l'autre n'obtiendra le prix* οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος (οὐδέτερος) θέλει λάβει τὸ βραβεῖον

Τὸ ῥῆμα τίθεται ὡσαύτως εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν ὅταν δύο ἢ πλείονα ὀνομαστικὰ ἀπαρέμματα προτάττωνται τοῦ ῥήματος ὡς ὑποκείμενα τῆς προτάσεως· οἷον, *naitre, vivre et mourir seront toujours pour l'homme un mystère impénétrable*. Τὸ γεννᾶσθαι, τὸ ζῆν καὶ τὸ ἀποθνήσκειν εἶναι πάντοτε πρὸς τὸν ἄνθρωπον μυστήριον αὐτοῦ· ὁμοίως· *être né grand, et vivre en chrétien n'ont rien d'incompatible* κ.λ.

ΣΗΜ. Πρὸς τὴν εἰρημένην παρατήρησιν ἀπαντᾶται, εἰ καὶ σπανιώτερον, τὸ ῥῆμα εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, καὶ τοι προηγουμένων πολλῶν ὀνομαστικῶν ἀπαρεμμάτων ὡς ὑποκειμένων. » *Bien écouter et bien répondre est une des plus grandes perfections qu'on puisse avoir*. Τὸ καλῶς ἀκροάζεσθαι καὶ τὸ καλῶς ἀποκρίνεσθαι εἶναι μία τῶν μεγίστων τελειοτήτων τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχη τις (εἰς τὴν συναναστροφὴν).

Τίθεται προσέτι εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν τὸ ἐπόμενον ῥῆμα, εἰ καὶ προηγούνται πολλὰ ὀνομαστικὰ ἀπαρέμματα, ὅταν τὸ ῥῆμα, τοῦ ὁποίου ταῦτα εἶναι ὑποκείμενα, ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικὸν μόριον *ce*· οἷον, *Manger, boire, dormir c'est toute son occupation*· διότι τὸ *ce* ἀνακεφαλαιώνει πάντα τὰ προηγούμενα οὐσιαστικά, καὶ ὃν ἐνικὸν ἀριθμοῦ ἀπαιτεῖ καὶ τὸ ῥῆμα εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Τὸ ῥῆμα, προηγουμένου περιληπτικοῦ ἔχοντος συμπλήρωμα οὐσιαστικὸν μετὰ τῆς προθέσεως *de*, συμφωνεῖ ὅτε μὲν μὲ τὸ περιληπτικόν, ὅτε δὲ μὲ τὸ συμπλήρωμα (μὲ τὸ οὐσιαστικόν), καὶ ὅσον τὸ ἕτερον τούτων πλῆττει περισσότερον τὴν προσοχὴν, συμφωνεῖ δηλαδὴ μὲ ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται κυρίως ἢ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένη ἐνέργεια ἢ κατάστασις· οἷον, *La plupart des voyageurs ne s'en inquiétaient nullement*. Τὸ πλεῖστον τῶν περιγηγῶν οὐδὲως ἐφρόντιζον περὶ τούτου· ὁμοίως· » *La moitié des passagers n'avait pas la force de s'inquiéter du danger*· τὸ ἡμισυ τῶν ἐπιβατῶν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀνησυχῇ (νὰ μεριμνᾷ) περὶ τοῦ κινδύνου (ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὸ περιληπτικόν, διότι ἡ ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ ῥήματος) ἐκφραζομένη ἐνέργεια ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὸ περιληπτικόν (la moitié), καὶ οὐχὶ εἰς τὸ συμπλήρωμα τούτου· ἀλλ' εἰς τὸ ἐπόμενον παράδειγμα τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὸ συμπλήρωμα τοῦ περιληπτικοῦ· » *Un grand nombre d'oiseaux faisaient resonner ces bocages de leurs doux chants*· μέγας ἀριθμὸς (πληθος) πτηνῶν ἐκελάδουν (ἔκαμνον ν' ἀντηχῶσιν) εἰς τὰ ἄλση ταῦτα τὰ με-

λιφθικά ἄσματά των ἢ (τὰ ἄλση ταῦτα ἀντήχουν ἀπὸ τὰ μελωδικὰ κελαδήματα πολυαριθμῶν πτηνῶν)· διότι τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι καὶ οὐχὶ un grand nombre· ὁμοίως, une nuée de barbares désolèrent le pays. Νέφος βαρβάρων κατέστρεψαν (κατηρήμωσαν) τὸν τόπον· διότι οἱ βάρβαροι κατηρήμωσαν καὶ οὐχὶ τὸ νέφος κτλ. Ἴδου καὶ ἄλλα δύο παραδείγματα ἔχοντα ὑποκείμενον τὸ αὐτὸ περιληπτικὸν τῶν ὁποίων ὅμως τὸ πρῶτον συμφωνεῖ μὲ τὸ ῥῆμα, τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ῥῆμα λαμβάνει ὡς ὑποκείμενον τὸ συμπλήρωμα. Une foule d'enfants encombrait la rue. Πλῆθος παιδίων ἐπλήρου τὴν ὁδόν· διότι τὸ πλῆθος ἐγέμιζε τὴν ὁδόν. Ἀλλ' ὅταν εἰπωμεν une foule d'enfants couraient dans les rues· πλῆθος παιδίων ἔτρεχον εἰς τὰς ἀγυίας, τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὸ enfants, καὶ οὐχὶ μὲ τὸ foule· διότι ἡ ἰδέα τοῦ τρέχειν σχετίζεται περισσότερον πρὸς τὰ παιδία.

Ὅταν μετὰ τὸ περιληπτικὸν καὶ τὸ συμπλήρωμα αὐτοῦ, ὑπάρχωσι δύο ῥήματα τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἀποτελεῖ συνήθως ἀναφορικὴν πρότασιν ἀρχομένην διὰ τοῦ qui, τὸ μὲν ἐν τῶν ῥημάτων τούτων δύναται ν' ἀναφέρηται εἰς τὸ περιληπτικόν, τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὸ συμπλήρωμα αὐτοῦ. » La totalité des marchandises qui nous ont été expédiées, est arrivée à bon port. Τὸ σύνολον τῶν ἐμπορευμάτων ἅτινα μᾶς ἐστάλησαν, ἔφθασεν ἀσφαλῶς· ὁμοίως La plupart des officiers qui survécurent à cette guerre fut promue au grade de général. Τὸ πλεῖστον τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν ἐπιζησάντων μετὰ τὸν πόλεμον τοῦτον, προεβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ.

Συμβαίνει δὲ ἐνίοτε ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένη ἐνέργεια ἢ κατάστασις ν' ἀποδίδεται συνάμα καὶ εἰς τὸ περιληπτικόν καὶ εἰς τὸ συμπλήρωμα αὐτοῦ, εἰς τοιαύτην περίστασιν ἡ γενικωτέρα χρῆσις εἶναι τὸ νὰ συμφωνῇ τὸ ῥῆμα μὲ τὸ περιληπτικόν, ἐὰν τοῦτο ᾖ γενικόν, καὶ μὲ τὸ συμπλήρωμα τοῦ περιληπτικοῦ ἐὰν τοῦτο ᾖ μεριστικόν (parlitif· ἴδε σελὶς 66). » La totalité des hommes redoute la mort. Τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων φοβεῖται ἢ φοβοῦνται τὸν θάνατον. Une foule de soldats s'aperçurent qu'il n' y avait de salut que dans les bras du vainqueur. Πλῆθος στρατιωτῶν ἐνόησαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε σωτηρία εἰμὴ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νικητοῦ· ὁμοίως. Une troupe de nymphes couronnées de fleurs nageaient en foule derrière le char. (Fénelon).

Ὅταν τὸ περιληπτικόν ἐκφράζεται διὰ τοῦ la plupart ἢ διὰ τι-

νος ἐπιρρήματος ποσότητος ὡς beaucoup, peu assez, infiniment, un grand nombre, un petit nombre, κτλ. τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ πάντοτε μὲ τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ὁποῖον ἐπιτάττεται τούτων ὅλον, la plupart du monde prétend. . . Τὸ πλεῖστον τοῦ κόσμου ἀξιοῖ. . . La plupart de ses amis l'abandonnèrent, τὸ πλεῖστον τῶν φίλων ἐγκατέλιπον αὐτόν· beaucoup d'hommes sont imprudents· πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀσύνετοι· peu de gens connaissent le prix du temps; ὀλίγοι γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου.

Πολλάκις τὸ πληθυντικὸν οὐσιαστικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι συμπλήρωμα τῶν περιληπτικῶν, beaucoup, peu, καὶ la plupart ὑπακούεται, καὶ τότε προτέτι τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τούτου ὡς ἐὰν ὑπῆρχεν εἰς τὴν φράσιν· ὅλον, la plupart sont sujets à des infirmités, τὸ πλεῖστον (τῶν ἀνθρώπων) ὑπόκεινται εἰς ἀσθενείας· beaucoup aiment le jeu, Πολλοὶ ἀγαπῶσι τὸ παιγνίδιον. κτλ. Tant d'événements se sont succédé depuis lors. Ἐὰν δὲ τὸ τοιοῦτον ἐπιρρήμα ἀκολουθῇται ὑπὸ συμπληρώματος ἐνικοῦ, τὸ ῥῆμα τίθεται ὡσαύτως εἰς ἐνικόν. Souvent trop de lenteur fait perdre l'occasion.

ΣΗΜ. Τὸ ποιητικὸν ἐπίθετον, προηγούμενον περιληπτικοῦ, ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς παρατηρήσεις εἰς τὰς ὁποίας καὶ τὸ ῥῆμα. » Une troupe de jeunes filles timides et inquiètes· ὁμοίως. La totalité des enfants, incapable de prévoyance, ne voit que le présent. Εἰς τὸ α'. παράδειγμα, τοῦ περιληπτικοῦ ὄντος μεριστικοῦ, τὰ ἐπίθετα, timides καὶ inquiètes, συμφωνοῦσι μὲ τὸ συμπλήρωμα τοῦ περιληπτικοῦ, δηλαδὴ μὲ τὸ jeunes filles· εἰς δὲ τὸ β'. παράδειγμα, ἐπειδὴ τὸ περιληπτικὸν εἶναι γενικὸν συμφωνεῖ μὲ τὸ ῥῆμα.

» Ὅταν δύο ὑποκείμενα ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ἔχοντα τὸ αὐτὸ ῥῆμα, συνδέωνται δὲ διὰ τινος τῶν ἐκφράσεων, autant que, moins que, plus que, non, et non pas, non moins que, non plus que, non seulement, plutôt que, mais, καὶ ἄλλα ὅμοια, τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ συμφωνεῖ μ' ἐκεῖνο τῶν δύο οὐσιαστικῶν τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὴν ἐπικρατεστέραν ἰδέαν.

» Je veux que la raison, plus que la passion, vous guide dans tous vos projets; θέλω νὰ σὲ ὁδηγῇ μᾶλλον τὸ λογικὸν ἢ τὸ πάθος καθ' ὅλα τὰ σχέδιά σου. C'est le cœur plutôt que l'esprit qui agit chez lui· ἡ καρδιά μᾶλλον ἢ τὸ πνεῦμα ἐνεργεῖ παρ' αὐτοῦ.

» Ὅταν δύο ὑποκείμενα ἐνικοῦ ἀριθμοῦ συνδέωνται διὰ τινος τῶν συνδεσμικῶν ῥήσεων, comme, ainsi que, aussi bien que, de même

que, τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν ἢ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν· καὶ εἰς ἐνικὸν μὲν ὅταν ὁ γράφων ἢ λαλῶν προτίθεται νὰ ἐκφράσῃ μόνον μίαν σύγκρισιν, ὡς *La vérité, comme la lumière, est inaltérable, immortelle, ἡ ἀλήθεια, ὡς τὸ φῶς, εἶναι ἀνἀλλοίωτος, ἀθάνατος*. Τίθεται δὲ εἰς πληθυντικὸν ὅταν τὸ πνεῦμα περιλαμβάνῃ ἀμφοτέρω τὰ ἀντικείμενα. *Démosthène, ainsi que Cicéron, étaient les premiers orateurs de l'antiquité. Dans l'Égypte, dans l'Asie et dans la Grèce, Bacchus, ainsi qu'Hercule, étaient reconnus comme, demi-dieux (Voltaire)*. Εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἡρακλῆς, καθὼς καὶ ὁ Βάκχος, ἐθεωροῦντο ὡς ἡμίθεοι.

Μετὰ τὸ le reste, τὸ ἐπίλοιπον (οἱ λοιποὶ) τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν, οἷοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐπομένου ἢ ὑπονοουμένου συμπληρώματος. » *Les premières brochures qui parurent l'année dernière sont bien intéressantes, le reste ne vaut pas grand'chose.*

Μετὰ τὰς περιληπτικὰς ἐκφράσεις, *force* (πλῆθος, πολλὰ) nombre, quantité, ἐκφραζόμενα ἄνευ προσδιοριστικοῦ τινος, τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ πάντοτε πρὸς τὸ συμπλήρωμα. » *Force brillants sur sa robe éclataient, πολλοὶ ἀδάμαντες διελαμπον ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς. Nombre de citoyens furent sacrifiés à ses soupçons.*

Plus d'un ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα εἰς ἐνικὸν ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος ἐννοῇ μόνον τὴν ἰδίαν πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων· οἷον, plus d'un s'est laissé prendre aux filets dans ces sortes d'affaires. Ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα εἰς πληθυντικὸν ὅταν σκοπὸς ᾖ ἡ ἀμοιβαιότης τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένης ἐνεργείας· οἷον, plus d'un fripon se dupent (l'un l'autre) πολλοὶ τῶν φίλων ἐξαπατοῦσιν ἀλλήλους.

Περὶ τῶν συμπληρωμάτων ἢ ἀντικειμένων τῶν ῥημάτων.

Εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ῥῆμα δὲν δύναται νὰ ἔξῃ δύο αἰτιατικὰς ἢ εὐθείας συντακτικὰς· ὅθεν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν *Γαλλιστὶ διδάσκω τινὰ τὴν φιλοσοφίαν*· ἀλλὰ *διδάσκω εἰς τινὰ τὴν φιλοσοφίαν*, j'enseigne à quelqu'un la philosophie· καὶ ἡ μὲν εὐθεῖα συντακτικὴ régime direct εἰς τὴν Γαλλικὴν εἶναι τὸ τί διδάσκω· ὁγλ. τὴν φιλοσοφίαν, τὸ δὲ ἃ quelqu'un (τινὶ) εἰς τινὰ κα-

λεῖται πλαγία συντακτικὴ régime indirecte· διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν *ne vous informez pas ce que je deviendrai* (μὴ φροντίζης νὰ μάθης τί θὰ γέινω)· ἀλλὰ *ne vous informez pas de ce que je deviendrai*· διότι τὸ *s'informer* ἔχει εὐθεῖαν συντακτικὴν τὸ *vous* (μὴ πληροφóρει σεαυτὸν), τὸ δὲ περὶ τίνας, πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ διὰ πλαγίας συντακτικῆς ἐκφερομένης ἐνταῦθα διὰ τῆς *de* προθέσεως· δηλ. *de ce que je deviendrai*.

ΣΗΜ. Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐνεργητικὸν ῥῆμα δύναται νὰ ἔχῃ πολλὰ ἀντικείμενα εἰς εὐθεῖαν συντακτικὴν, ἀλλὰ ταῦτα συνδεόμενα διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ συνδέσμου ἀποτελοῦσιν ἓν μόνον ἀντικείμενον. *M. T. a publié tout récemment son discours de reception à l'Académie et son introduction à l'histoire universelle* κτλ.

Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ῥῆμα δὲν δύναται νὰ ἔχῃ δύο συνάμα πλαγίας συντακτικὰς πρὸς ἐκφρασιν τῆς αὐτῆς σχέσεως προσώπου ἢ πράγματος. Ὅθεν δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ εἰπώμεν *c'est à vous à qui je m'adresse, c'est de vous dont il s'agit*· ἀλλὰ *c'est à vous que je m'adresse, c'est de vous qu'il s'agit*· πρὸς σὲ ἀποτείνομαι, καὶ οὐχὶ πρὸς σὲ ἀποτείνομαι πρὸς τὸν ὁποῖον· ὁμοίως, περὶ ὑμῶν πρόκειται καὶ οὐχὶ περὶ ὑμῶν περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται· κτλ. ὅθεν ὁ σύνδεσμος *que* χρησιμεύει ἐνταῦθα ἵνα συνδέσῃ τὰς δύο προτάσεις.

Πᾶν ῥῆμα ἀπαιτεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συντακτικὴν ὅταν αὐταὶ διαφέρωσι πρὸς ἀλλήλας· π. χ. δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, *Je l'ai appelé et l'ai dit*, τὸν ἐκάλεσα καὶ τῷ εἶπα· ἀλλὰ *je l'ai appelé et (je) lui ai dit*· διότι τὸ μὲν πρῶτον τὸ *appeler* ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν, τὸ δὲ δεύτερον *dire* ἀπαιτεῖ δοτικὴν· ὁμοίως δὲν εἶναι ὀρθὸν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον νὰ εἰπώμεν *il attaqua et s'empara de la ville* προσέβαλε καὶ ἐκυρίευσε τὴν πόλιν· ἀλλὰ *il attaqua la ville et s'empara de la ville*· ἐπειδὴ τὸ δεύτερον ῥῆμα ἀπαιτεῖ τὴν γενικὴν· ὅθεν, *il s'empara de la ville* ἢ *s'en empara*· παρ' ἡμῶν δὲ οἰκονομοῦνται καὶ τὰ δύο ῥήματα διὰ μιᾶς πτώσεως ἥτις πρέπει νὰ ᾔναι ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ τὸ τελευταῖον.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν δύο ἢ πλείονα ῥήματα ἀπαιτῶσι διάφορον πλαγίαν συντακτικὴν, δηλ. τὸ μὲν δοτικὴν, τὸ δὲ γενικὴν ἢ ἕκαστον τούτων διάφορον πρόθεσιν· ὅθεν δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ εἰπώμεν, *il entre et sort à chaque instant de la maison*, μεταχειριζόμενοι τὴν αὐτὴν πρόθεσιν καὶ διὰ τὰ δύο ῥήματα *entrer*,

et sortir, ἀλλὰ il entre dans la maison et en sort à chaque instant· ἡμεῖς λέγομεν ἀπλῶς εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας κατὰ πᾶσαν στιγμήν· ἢ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξέρχεται κατὰ πᾶσαν στιγμήν· ἀλλ' εἰς τὴν γαλλικὴν τὸ μὲν entrer οὐδέποτε λαμβάνει τὴν πρόθεσιν de· τὸ δὲ sortir οὐδέποτε τὴν dans, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἕκαστον ἀπαιτεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πρόθεσιν καὶ πτώσιν.

Ὅσακις ἐν ῥῆμα ἔχη δύο ἢ πλείότερα συμπληρώματα εἰς διαφόρους πτώσεις εἰς τὴν γαλλικὴν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τὸ συγτομώτερον, οἷον, il faut opposer la fermeté et la prudence aux injures et aux emportements des personnes d'un caractère violent. Πρέπει ν' ἀντιτάττωμεν τὴν φρόνησιν καὶ τὴν σταθερότητα πρὸς τὰς παραφοράς καὶ τὰς ὕβρεις ἀνθρώπων βιαίου χαρακτῆρος· ὁμοίως, Les hypocrites parent des dehors de la vertu les vices les plus honteux et les plus décriés. Οἱ ὑποκριταὶ κοσμοῦσι διὰ φαινομένης ἀρετῆς τὰ ἐλαττώματα τὰ μᾶλλον αἰσχρὰ καὶ τὰ μᾶλλον δύσφημα. Ἐὰν δὲ τὰ συμπληρώματα ταῦτα ἦναι ἴσα κατὰ τὴν ἔκτασιν, ἡ εὐθεῖα συντακτικὴ προτάσσεται τῆς πλαγίας, ὅταν αὕτη δὲν ἐκφράζεται διὰ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας τοῦ α'. ἢ τοῦ β'. προσώπου· διότι εἰς τοιαύτην περίστασιν προηγεῖται ἡ πλαγία συντακτικὴ. Les français vainquirent les espagnols à Villaviciosa· ἀλλὰ λέγομεν προτάτοντες τὴν πλαγίαν συντακτικὴν· je vous apprendrai une bonne nouvelle, je vous le promets· θὰ σοὶ εἴπω μίαν εἰδήσιν· σοὶ τὸ λέγω (ἴδε περὶ τούτου τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας μετὰ τῶν μέσων ῥημάτων σελὶς 219). Πρέπει ὡσαύτως νὰ τίθεται ἡ πλαγία συντακτικὴ εἰς τὴν κατάλληλον αὐτῆς θέσιν, διότι ἄλλως δύναται νὰ προκύβῃ ἀμφιβολία εἰς τὴν ἔννοιαν· π. χ. δὲν πρέπει νὰ εἴπωμεν la personne que vous avez fait venir pour l'employer par vos promesses comme secrétaire chez le ministre se plaint de votre lenteur. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον παρεκίνησας νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ τὸν ἀσχολήσῃ παρὰ τῷ ὑπουργῷ, παραπονεῖται διὰ τὴν βραδύτητά σου· ἡ ἔννοια δὲν εἶναι αὕτη, διὰ τῶν ὑποσχέσεών σου, ἀλλὰ, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον διὰ τῶν ὑποσχέσεών σου παρεκίνησας ἵνα ἔλθῃ ἐδῶ, ὅπως τὸν διορίσῃς κτλ. παρὰ τῷ ὑπουργῷ. L'homme que vous avez fait venir par vos promesses pour l'employer chez le ministre κτλ. Ὅμοίως· δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ ἐπομένῃ πρότασις; Les maîtres qui grondent ceux qui les servent avec emportement sont les plus mal servis· οἱ δεσπόται (αὐθένται)

οἱ ἐπιπλήττοντες τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτοὺς παραφόρως, ὑπηρετοῦνται (ὑπ' αὐτῶν) κάκιστα· ἀλλ' εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἰδέα δὲν εἶναι αὕτη· διὰ τὸ ἦναι ὀρθὴ ἢ ἔκφρασις πρέπει νὰ εἴπωμεν: Les maîtres qui grondent avec emportement ceux qui les servent κτλ. δηλ. οἱ ἐπιπλήττοντες παραφόρως τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτοὺς, ὑπηρετοῦνται κάκιστα.

Πολλάκις τὸ συμπλήρωμα ῥήματός τινος σύγκειται ἐκ πολλῶν μερῶν συνδεομένων πρὸς ἄλληλα διὰ τῶν συνδέσμων, et, ni, ou, τότε τὰ μέρη ταῦτα, πρέπει νὰ ἦναι τῆς αὐτῆς φύσεως· δηλ. οὐσιασικὸν μετὰ οὐσιαστ. ῥῆμα μετὰ ῥήματος καὶ πρότασις ὁλόκληρος μετ' ἄλλης προτάσεως, ὅθεν δὲν εἶναι ὀρθόν νὰ εἴπωμεν: Il apprend l'anglais et à danser· μανθάνει τὰ Ἀγγλικά καὶ νὰ χορεύῃ, il s'applique beaucoup à l'agriculture et à tirer des coups de fusil· ἀλλὰ il apprend l'anglais et la danse, μανθάνει τὰ ἀγγλικά καὶ τὸν χορὸν, il s'applique à l'agriculture et s'amuse à tirer des coups de fusil κτλ. καταγίνεται εἰς τὴν γεωργίαν καὶ διασκεδάζει (τουφεκίζων) πυροβολῶν μὲ τὸ ὄπλον του.

Τῶν παθητικῶν μετοχῶν τὸ συμπλήρωμα, ὅταν ὑπάρχῃ τοιοῦτον, ἐκφράζεται ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν par ἢ de, καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην συνήθως λαμβάνει ὅταν τὰ ῥήματα ἐκφράζωσιν αἶσθημα ἢ πάθος, καὶ ἐν γένει ψυχικόν τι κίνημα, τὴν δὲ par ὅταν ἐκφράζωσιν ἐνέργειαν τῆς ὁποίας μετέχει μόνον τὸ πνεῦμα ἢ τὸ σῶμα. L'homme de bien est aimé de tout le monde· ὁ καλοκάγαθος ἄνθρωπος ἀγαπᾶται ὑπὸ πάντων. L'Amérique fut découverte par Colomb en 1497 — 8. Ἡ Ἀμερικὴ ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου κατὰ τὸ 1497.

Πολλάκις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς προθέσεως de μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι ἀντ' αὐτῆς τὴν πρόθεσιν par· οἷον Votre proposition a été acceptée d'une commune voix par tous les assistants· ἡ ὑμετέρα πρότασις (ἢ πρότασίς σου) ἐγένετο δεκτὴ παμφηρεῖ ὑπὸ πάντων τῶν παρευστώτων.

Πολλάκις ῥήματα ἀμετάβατα, ἀπροσώπως λαμβανόμενα εἰς τὴν γαλλικὴν, προηγούνται τοῦ κυρίου ὑποκειμένου τῆς προτάσεως, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἦναι εἰς ἐνικὸν ἢ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἐνῶ τὸ ἀπρόσωπον ἐκφέρεται ἀείποτε ἐνικῶς προταττομένου τοῦ il (ἢ ἐπιταττομένου κατὰ τὰς περὶ προσωπ. ἀντων. προεκτεθείας παρατηρήσεις)· οἷον, il est arrivé des choses étranges; συνέβησαν ἀλλόκοτα

πράγματα· il est sorti du port plus de cent navires, et il en est rentré plus de cinquante· ἐξῆλθον τοῦ λιμένος ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν πλοῖα καὶ ἐπανεισῆλθον ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα. Depuis lors il s'est passé bien des événements· ἔκτοτε συνέβησαν πολλὰ συμβεβηκότα· καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὅποια τὰ, il manque, il reste, il y a, il est κτλ. Il y a des circonstances· il est des hommes κτλ. il en est resté plus de deux cents sur le champ de bataille.

Τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ δεικτικὸν μόριον ce τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, καίτοι ἐπομένου πληθυντικοῦ οὐσιαστικοῦ, τοῦτο δὲ συμβαίνει ὡσάκις ἀριθμητικὸν ἐπίθετον τακτικὸν, ἢ ἀπόλυτον εἰς σημασίαν τακτικοῦ, προηγῆται οὐσιαστικοῦ ὅσον, c'est neuf heures qui viennent de sonner; c'est dix heures qui sonnent· ἀντὶ τοῦ c'est la neuvième, c'est la dixième des heures qui sonnent· κτλ.

Τίθεται προσέτι τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν καί τοι παρεπομένου πληθυντικοῦ οὐσιαστικοῦ, εἰς τὴν φράσιν si ce n'est παραλειπομένου τοῦ ἐτέρου ἀρνητικοῦ μορίου pas ή point, ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν τοῦ εἰμῆ, ἐκτὸς μόνον ὅσον, qu'est-ce qui a donc contribué à relever le courage de l'armée, si ce n'est les trophées et les victoires remportées sur les ennemis? ἐπομένου δὲ τοῦ ἐτέρου ἀρνητικοῦ ἴδε τὰς περὶ τοῦ ce σημειωθείσας παρατηρήσεις.

Μετὰ τὴν φράσιν, c'est un des . . . qui τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν ἢ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν· εἰς ἐνικὸν, ὅταν ὁ γράφων ἢ ὁ λαλῶν ἀναφέρῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος δηλουμένην κατάστασιν εἰς τὸ ἡμεῶν, c'est un des généraux d'Alexandre qui a remporté la victoire· εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου κατώρθωσε τὴν νίκην· ὁμοίως, c'est plus le général que les officiers qui est blâmable. Ὁ στρατηγὸς μᾶλλον ἢ οἱ ἀξιωματικοὶ εἶναι ἀξιόμειπτος· ἀλλ' ὅταν θέλωμεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸ πληθυντικὸν οὐσιαστικὸν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ῥήματος, τότε τὸ ῥῆμα ἐκφέρεται πληθυντικῶς· ὅσον, c'est moins le général que les officiers qui sont blâmables. Ὁ στρατηγὸς εἶναι ἥττον ἀξιόμειπτος ἢ οἱ ἀξιωματικοὶ κτλ. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶναι ἀξιόμειπτοι καὶ οὐχὶ ὁ στρατηγός.

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων.

Περὶ τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων διελάβομεν ἐν συνόψει ὀλίγα τινὰ

εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς παρούσης γραμματικῆς σελ. 152 ἐνταῦθα θέλομεν ἐκθέσει λεπτομερέστερον περὶ τῆς χρήσεως ἐκάστου.

Τὸ ῥῆμα *faire* (ποιῶ, κάμνω) ὡς βοηθητικὸν χρησιμεύει πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐμμέσου ἐνεργείας· προσλαμβάνον, ὡς μέσον ἐνεργητικόν, πρὸς σχηματισμὸν τῶν συνθέτων χρόνων τὸ βοηθητικὸν *être*· οἶον, οἰκοδομοῦμαι ἐμαυτῷ οἶκον, *je me fais bâtir une maison* (δηλ. κάμνω νὰ κτίσῃ τις εἰς ἐμέ οἶκον), ὠκοδομησάμην ἐμαυτῷ οἶκον· *je me suis fait bâtir une maison*· ὁμοίως *je me suis fait faire un habit*· ἐποίησάμην ἐμαυτῷ (δι' ἄλλου) ἔνδυμα (ἕκαμα φόρεμα διὰ τοῦ ῥάπτου) κτλ. *ils se sont fait aimer*· ἕκαμαν νὰ τοὺς ἀγαπῶσι (κατεστάθηνσαν ἀξιαγάπητοι)· εἰς τοιαύτην σημασίαν ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ *faire* μένει πάντοτε ἀμετάβλητος.

Τὸ ῥῆμα *aller* πορεύομαι (εἶμι) χρησιμεύει ὡς βοηθητικὸν διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν μετ' ὀλίγον γεννητομένην πράξιν· δηλ. λαμβάνομεν τὸν ἔνεστ. τῆς ὀριστ. τοῦ *aller* κατὰ τὸ ἀνῆκον πρόσωπον καὶ προτάττομεν τοῦτο τῆς ἀπαρεμφάτου τοῦ ῥήματος· τὸ ὅποιον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εἰς σημασίαν μετ' ὀλίγον μέλλοντος· οἶον *je vais lui écrire*· τώρα θὰ γράψω πρὸς αὐτόν, *nous allons lui parler*· τώρα θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς αὐτόν κτλ. ὁ δὲ παρατατικὸς τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ προταττόμενος ἄλλου ῥήματος εἰς ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν παρατατικὸν τοῦ ἡμετέρου ῥήματος· ἐτοιμάζομαι ἢ τὸν τοῦ ὑπαρκτικοῦ ἐπομένου τοῦ ἐπιρρήματος ἐγγὺς *j'allais partir* ἡτοιμαζόμην ν' ἀναχωρήσω, ἢ ἤμην ἐγγὺς ν' ἀναχωρήσω.

Τὸ ῥῆμα *venir* (ἔρχομαι) κατὰ τὸν ἔνεστῶτα καὶ παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς προηγούμενον ἄλλου ῥήματος εἰς ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν, ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν *de*, σημαίνει τὴν πρὸ ὀλίγου γενομένην πράξιν· οἶον *je viens de le voir*· τώρα τὸ εἶδον (πρὸ μικροῦ τὸν εἶδον) καὶ κατὰ λέξιν ἔρχομαι ἐκ τοῦ βλέπειν αὐτόν· *je venais de le rencontrer*· τὸν ἀπῆντησα πρὸ μικροῦ (δηλ. τότε, ἐπὶ παρελθούσης ἐποχῆς τὸν εἶχον ἀπαντήσει πρὸ ὀλίγου) *nous venions de faire une acquisition*· εἴχομεν τότε ἀποκτήσει τι (προσφάτως).

Τὸ ῥῆμα *devoir* ὀφείλειν, χρεωστεῖν, χρησιμεύει ὡς βοηθητικὸν πολλάκις πρὸς ἔκφρασιν μελλούσης πράξεως καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τοιαύτην σημασίαν μὲ τὸ ἡμέτερον μέλλω· *il devait partir le lendemain*, ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον· τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ῥήματος τούτου προηγούμενον ἄλλου ἀπαρεμφάτου ἐκφράζει τὸν μέλλ.

λοντα τοῦ ἐπομένου ῥήματος· οἷον, *devoir écrire*· γράψειν· ὁμοίως καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος προηγουμένη τοῦ ἀπαρεμφάτου σχηματίζει τὸν μέλλοντα τῆς μετοχῆς τοῦ ἐπομένου ῥήματος, *devant écrire*· γράψων.

Τὸ ῥῆμα *finir* τελειώνειν (τελειοῦν) προηγούμενον καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τῆς ὀριστικῆς ἄλλου ῥήματος εἰς ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν, ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν *par*, ἐξηγεῖται ὡς τὸ ἐπὶ ῥῆμα, ἐπὶ τέλους, τέλος, τὸ δὲ ἐπόμενον ῥῆμα ἐξηγεῖται μὲν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σημασίαν, ἀλλ' εἰς τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐκφράζεται τὸ πρὸ αὐτοῦ *finir*. Il finit toujours par céder ἐπὶ τέλους ἐνδίδει πάντοτε, il finira par reconnaître sa faute, ἐπὶ τέλους θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἁμάρτημά του· il finit par avouer tout· τέλος ὡμολόγησε τὰ πάντα κτλ. τὴν αὐτὴν σημασίαν λαμβάνει καὶ τὸ ῥῆμα *achever* (ἀποτελειῶν)· προηγούμενον ἀπαρεμφάτου ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν *de*, οἷον, il acheva de le subjuguier τέλος τὸν καθυπέταξε.

Περὶ τοῦ ῥήματος avoir ὡς βοηθητικοῦ.

Εἵπομεν (σελ. 152) ὅτι τὸ ῥῆμα *avoir* χρησιμεύει ἐν γένει εἰς σχηματισμὸν τῶν παροχρημένων χρόνων τῶν ἐνεργητικῶν καὶ οὐδετέρων ῥημάτων· οἷον *construire* (ἐνεργητικόν), κτίζω, κατασκευάζω· *j'ai construit*· ἔκτισα ἢ κατεσκευάσα, *élever* ἐγείρω· *j'ai élevé* ἤγειρα κτλ. ὁμοίως *reposer* (οὐδέτερον) ἡσυχάζω· *j'ai reposé* *j'avais reposé*· *vivre* (ζῶ) il a vécu ἔζησε, δηλαδή, ἀπέθανε.

Πολλὰ ῥήματα ἔχοντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν σημασίαν ἐνεργητικὴν ἢ οὐδετέραν, ἀλλὰ τύπον παθητικὸν λαμβάνουσιν εἰς τὴν γαλλικὴν κατὰ τοὺς συνθέτους χρόνους τὸ βοηθητικὸν *avoir* π. χ. *paraître* φαίνομαι, *travailler* ἐργάζομαι, *succéder* διαδέχομαι· ὁμοίως τὸ ῥῆμα *languir* εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν δὲν εἶναι ἐνεργητικὸν ἀλλ' αὐτοπαθές· οἷον, *je languis* μαραίνομαι· διὰ τὴν ἐκφράσιν τις ἐνεργητικῶς τοιαύτης φύσεως ῥήματα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ βοηθητικὸν *faire*, ὅθεν μαραίνω τινὰ ἀντὶ τοῦ φθείρω, λέγεται, *faire languir quelqu'un*· καθὼς τὸ *périr* ἀπόλλυμαι, διὰ τὴν ἐκφρασθῇ ἐνεργητικῶς, λέγομεν *faire périr* ἀπολλύω (ἀπόλλυμι).

Ῥήματα τινὰ ὅλως οὐδέτερα κατὰ τὴν σημασίαν λαμβάνουσιν ὅτε μὲν τὸ *avoir* ὅτε δὲ τὸ *être*, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πρὸς δῆλωσιν τῆς

ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαينوμένης ἐνεργείας· τὸ δὲ être ἵνα ἐκφράσῃ τὴν κατάστασιν, ὅλον· rester μένω· j'ai resté six mois dans cette ville· ἔμεινα ἕξ μῆνας εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν· καὶ je suis resté interdit en le voyant διέμεινα ἀπόπληκτος βλέπων αὐτόν.

Ἐκ τῶν ῥημάτων τὰ ὁποῖα εἶναι κινήσεως σημαντικὰ, τὰ courir, marcher, passer (ὡς ἐνεργητικόν) traverser, λαμβάνουσι τὸ avoir ὡς βοηθητικόν· τὰ δὲ λοιπὰ τοιαύτης σημασίας σχηματίζονται διὰ τοῦ être· ὅλον, j'ai couru toute la journée ἔτρεξα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· j'ai traversé la rivière διήλθον ἢ διέπλευσα τὸν ποταμόν, j'ai passé par la ville· διήλθον διὰ τῆς πόλεως· καὶ μετὰ τοῦ être, voilà un mot qui est passé en proverbe· ἰδοὺ λέξις (φράσις) ἣτις κατέστη παροιμία κτλ.

Πολλὰκις ῥήματα τινὰ οὐδέτερα μεταβάλλοντα σημασίαν συμεταβάλλουσι καὶ τὸ βοηθητικόν ὅλον convenir σημαῖνον τὸ προσήκειν, τὸ ἀρμόζειν, ἢ τὸ συμφέρειν, λαμβάνει τὸ βοηθητικόν avoir, ce logement lui a convenu τὸ κατάλυμα τοῦτο ἤρμοσεν εἰς αὐτόν (ἀντὶ τοῦ εἶναι κατάλληλον εἰς αὐτόν, τῷ συμφέρει κτλ.). Λαμβάνει δὲ τὸ être διὰ τὴν ἐκφράσιν τὸ συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος· nous sommes convenus du prix συνεφωνήσαμεν περὶ τῆς τιμῆς· καὶ ὅταν προσέτι σημαίῃ τὸ ὁμολογῶ· il est convenu lui-même de sa faute, ὁμολόγησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ ἀμάρτημά του. Demeurer (κατοικῶ)· j'ai demeuré long-temps en Angleterre· κατόκησα πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀγγλίαν· μετὰ δὲ τοῦ être σημαίνει ἀπλῶς τὸ μένω· il est demeuré là tout court, ἔμεινεν αὐτοῦ διὰ μιᾶς, δηλαδὴ, ἐστάθη αἰφνης.

Ὅταν φράσις ἢ λέξις μᾶς διαφύγῃ ἐξ ἀπροσεξίας λέγομεν· Ce mot m'est échappé (διὰ τοῦ être)· ἢ λέξις αὕτη μοὶ διέφυγε τοῦ στόματος χωρὶς νὰ προσέξω· λέγοντες δὲ, ce mot m'a échappé (διὰ τοῦ avoir) σημαίνομεν ὅτι δὲν παρατηρήσαμεν λέξιν λεχθεῖσαν ὑπὸ τινος ἄλλου· ὁμοίως λέγοντες cet homme a échappé au danger, ἐννοοῦμεν ὅτι δὲν εὐρέθη ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον· λέγοντες δὲ, il en est échappé, ἐννοοῦμεν ὅτι δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὸν κίνδυνον (ὅτι διέφυγε τὸν κίνδυνον).

Τὸ ῥῆμα expirer λαμβάνον τὸ βοηθητικόν avoir σημαίνει τὸ ἐκπνεεῖν καὶ λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ mourir ἀποθνήσκειν· il a expiré dans les bras de sa mère ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του, ἐπὶ δὲ πραγμάτων λεγόμενον τὸ expirer

σημαίνει λήξιν προθεσμίας ὀρισμένου χρόνου· λαμβάνει δὲ ἀμφότερα τὰ βοηθητικά τὸ μὲν avoir διὰ τὴν πρᾶξιν, τὸ δὲ être διὰ τὴν κατάστασιν. Ton trimestre a expiré la semaine passée, ἡ τριμηνία σου ἔληξε τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα· λέγοντες δὲ les délais sont expirés ἐννοοῦμεν ὅτι αἱ προθεσμίαι ἔληξαν καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν (τῆς λήξεως).

ΣΗΜ. Ἐπειδὴ τὸ expirer, ἐπὶ προσώπων σημαίνει τὸ ἀποθνήσκειν καὶ λαμβάνει εἰς τοιαύτην σημασίαν τὸ βοηθητικὸν avoir, ὁρθῶς παρατηροῦσιν ὁ Noël ἔ Chapsal εἰς τὴν γραμματικὴν των ὅτι κακῶς ὁ Racine μετεχειρίσθη τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος τούτου ἄνευ βοηθητικοῦ λέγων.

. . . A ces mots ce héros expiré

N' a laissé dans mes bras qu'un corps défiguré.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἥρως οὗτος ἐξέπνευσε, μὴ ἀπολιπὼν εἰς τὰς ἀγκάλας μου εἰ μὴ σῶμα ἄμορφον· (διότι τὸ βοηθητικὸν avoir δὲν παραλείπεται ὡς ὑπακουόμενον).

Περὶ τοῦ βοηθητικοῦ être.

Τὸ βοηθητικὸν ῥῆμα être χρησιμεύει:

α'. Πρὸς σχηματισμὸν ὅλων τῶν χρόνων τῆς παθητικῆς φωνῆς προστιθεμένης τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ ἐκφράσῃ παθητικῶς εἰς ὅλους τοὺς χρόνους τοῦ ὑπαρκτικοῦ· οἶον, je suis aimé ἀγαπῶμαι, j'étais aimé ἡγαπώμην· j'ai été aimé ἡγαπήθην (ἢ ἡγάπημαι)· je serai aimé ἀγαπηθήσομαι κτλ. ἴδε σελ. 233.

β'. Πρὸς σχηματισμὸν τῶν συνθέτων ἢ παρωχημένων χρόνων τῶν μέσων ῥημάτων τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἦναι καὶ ἐνεργητικά· οἶον, se lever ἐγείρομαι, je me suis levé ἡγέρθην, je me plains, μέφομαι (παραπονοῦμαι) je me suis plaint ἐμέμφθην, ἀλλὰ λέγεται καὶ ἐνεργητικῶς· je lève ἐγείρω (σηκώνω) je plains οἰκτείρω κτλ.

γ'. Πρὸς σχηματισμὸν τῶν παρωχημένων χρόνων τῶν κυρίως μέσων ῥημάτων τὰ ὁποῖα δὲν ἀπαντῶνται ἄνευ δύο ἀντωνυμιῶν τὰ λεγόμενα παρὰ τοῖς Γάλλοις essentiellement pronominaux· οἶον, je me repens μεταμελοῦμαι (μετανοῶ), τὸ ὁποῖον δὲν λέγεται, je repens, οἱ σύνθετοι χρόνοι τούτου λαμβάνουσι τὸ être· οἶον, je me suis repentir μεταμεμέλημαι ἢ μετεμελήθην, κοινῶς δὲ (μετενόησα), je m'arroe (des droits) σφετερίζομαι, οἰκειοποιῶμαι (δικαιώματα) κτλ.

δ'. Τὰ κινήσεως σημαντικὰ κατὰ τοὺς παρωχημένους χρόνους

λαμβάνουσιν ὡσαύτως τὸ βοηθητικόν, être· οἶον, je vais, je suis allé, partir, je pars, ἀναχωρῶ, je suis parti ἀνεχώρησα· venir, arriver κτλ. ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων εἰς τὸ βοηθητικόν avoir.

Τινὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν λαμβάνουσι κατὰ τὰς περιστάσεις τὸ ἐν ἡ τὸ ἕτερον τῶν δύο βοηθ. οἶον τὸ, sortir ἐξέρχεσθαι, ὡς ἀμετάβατον λαμβάνει τὸ être· je suis sorti ἐξῆλθον, ἀλλὰ λέγομεν, j'ai sorti la pendule du salon ἐξήγαγον (ἐξέβαλον) τὸ ὀρολόγιον (ἐκκρεμές) ἐκ τῆς αἰθούσης· retourner ἐπιστρέφω· je suis retourné ἐπέστρεψα ἐγώ. Le tailleur a retourné mon habit ὁ ῥάπτης ἀνέστρεψε (ἐγύρισε) τὸ φόρεμά μου· descendre, je suis descendu au Pirée pour y passer l'été κατέβην εἰς τὸν Πειραιᾶ διὰ νὰ περάσω (ἐκεῖ) τὸ θέρος. On a descendu deux fauteuils du second étage au premier κατεβίβασαν δύο θρονίσκους ἐκ τοῦ δευτέρου εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα κτλ. καὶ ἄλλα τινὰ μὴ σημαντικὰ κινήσεως λαμβάνουσι τὸ avoir εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἐνέργειαν· σχηματίζονται δὲ καὶ διὰ τοῦ être διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν κατάστασιν.

ε'. Ῥήματα τινὰ ἔχοντα αἰτιατικὴν ὡς ἀντικείμενον εἶναι μεταβατικά καὶ λαμβάνουσι τὸ avoir, μεταβαλλόμενα δὲ εἰς μέσα λαμβάνουσι τὸ être· οἶον, j'adresse toujours mes lettres à M. D. διευθύνω (ἢ ἐπιγράφω) πάντοτε τὰ γράμματά μου πρὸς τὸν Κ. Δ. ἀλλ' ὅταν λέγω, ἀπευθύνην πρὸς τὸν Κ. Σ. γαλλιστὶ μεταβάλλεται τὸ ῥῆμα εἰς μέσον, je me suis adressé à M. ὁμοίως, approcher quelqu'un, πλησιάζω τινά (ἐνεργητικῶς) καὶ s'approcher de quelqu'un, πλησιάζω ἐγὼ πρὸς τινα, assembler, συναθροίζω· disperser (διασκορπίζω), égarer (ἀποπλανῶ), établir (ἐγκαθιστῶ), éveiller (ἐξυπνῶ), γίνονται s'assembler, s'éveiller, s'égarer, s'établir κτλ.

Πολλὰ ῥήματα ὡσαύτως μεταβαίνοντα ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς ἢ οὐδέτερας σημασίας εἰς μέσην μεταβάλλουσιν ἐπίσης καὶ τὴν πρώτην αὐτῶν ἔννοιαν· οἶον· Τοῦ défier quelqu'un (προκαλῶ τινά), ὡς μέσον, se défier σημαίνει (δυσπιστῶ)· douter (ἀμφιβάλλω), se douter (ὑποπτεύω), passer (διαβαίνω), se passer d'une chose (δὲν ἔχω ἀνάγκην τινὸς πράγματος)· mettre (τίθῃμι), se mettre à πρὸ ἀπαρεμφάτου σημαίνει ἀρχομαι, ἀρχίζω· il se mit à travailler ἤρχισεν νὰ ἐργάζεται· rendre ἀποδίδω· se rendre à Paris, μεταβαίνω εἰς Παρισίους κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ τε ἐνικού καὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τὰ

μέσα ῥήματα λαμβάνουσι καὶ παθητικὴν σημασίαν. La langue française se parle par tout ἡ γαλλικὴ λαλεῖται πανταχοῦ· cela se voit tous les jours τοῦτο φαίνεται (τὸ βλέπομεν) καθ' ἡμέραν.

Περὶ τῆς χρήσεως τῆς ὑποτακτικῆς.

Περὶ τῶν χρόνων, περὶ τῆς σημασίας καὶ χρήσεως τούτων ἴδε τὸ πρῶτον μέρος σελ. 147-150. Περὶ δὲ τῶν ἐγκλίσεων διελάβομεν ἐπίσης εἰς τὸ πρῶτον μέρος σελ. 150-152. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὑποτακτικὴ παρέχει πλειοτέρας δυσκολίας ἀναφέροντες ἐνταῦθα ἐκτενέστερον ἰδίως περὶ αὐτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ χρόνων.

Ἡ χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς καθὼς καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς χρόνων ῥυθμίζεται ἐκ τῆς κυρίας προτάσεως ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῶν χρόνων αὐτῆς· ὅθεν μεταχειρίζομεθα τὴν ὑποτακτικὴν :

α'. Ὄταν ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἐκφράζη βούλησιν, διαταγὴν, ἢ ἀπαγόρευσιν· οἶον, Il veut que vous vous rendiez immédiatement chez lui· θέλει νὰ μεταβῇτε ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του· il ordonna qu'on arborât le drapeau national, διέταξε νὰ ὑψώσῃ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν. Le roi défendit qu'on entrât chez lui après minuit.

ΣΗΜ. Ὄταν τὸ ῥῆμα ordonner ἔχῃ καὶ πλαγίαν συντακτικὴν προσώπου τὸ ἐξαρτώμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ἀπαρέμφατον· je leur ordonnai de garder leurs armes διέταξα αὐτοῖς νὰ τηρήσωσι τὰ ὅπλα (των)· je vous ordonne d'aller lui parler· σὲ διατάττω νὰ ὑπάγῃς νὰ ὁμιλήσῃς εἰς αὐτόν.

β'. Τὰ σημαίνοντα ἀξίωσιν ἢ ἀπαίτησιν (ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας)· je prétends que vous le fassiez-vous-mêmes, ἀπαιτῶ, ἀξίω νὰ τὸ πράξῃτε ὑμεῖς αὐτοί· j'exige qu'il vienne tous les jours, ἀπαιτῶ νὰ ἔρχηται καθ' ἐκάστην.

γ'. Τὰ σημαίνοντα εὐχὴν, ἐπιθυμίαν· οἶον, souhaiter, désirer, aimer· οἶον, je souhaite que vous soyez-toujours heureux, εὐχομαι νὰ ᾔσῃ πάντοτε εὐτυχής· (οὗτης δὲ πλαγίας συντακτικῆς τὸ ἐπόμενον ῥῆμα δύναται ν' ἀναπληρωθῇ καὶ δι' οὐσιαστικοῦ· je vous souhaite une longue prospérité, un bon succès κτλ. je désire que vous lui écriviez vous-même· ἐπιθυμῶ νὰ τῷ γράψῃς σὺ αὐτός (σὺ ὁ ἴδιος).

δ'. Τὰ συναινέσεως, ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀνοχῆς καὶ τὰ ἐναντία τούτων· je consens qu'il vienne, j'approuve que vous lui fassiez quelques observations, ἐπιδοκιμάζω (τὴν ἰδέαν) τοῦ νὰ ἐκφράσῃτε

εἰς αὐτὸν ὀλίγας παρατηρήσεις souffrez que les représentants de la nation viennent vous exprimer la joie et la reconnaissance du peuple, ἀνέχθητε ὅπως οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ἔλθωσιν ἵνα ἐκφράσωσιν ὑμῖν (εἰς ὑμᾶς) τὴν χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ.

ΣΗΜ. Τὰ ῥήματα arrêter (ἀποφασίζω), résoudre, déterminer εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ arrêter καὶ τὸ ῥήμα convenir συμφωνῶ, συνομολογῶ· καίτοι τὰ μὲν πρῶτα συνώνυμα ὄντα τοῦ διατάττω, τὸ δὲ δεύτερον συνώνυμον τοῦ συναινῶ· ἀπαιτοῦσι τὸ ἐπόμενον ῥήμα εἰς μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς, εἰάν ταῦτα ἐκφέρονται διὰ τοῦ ἐνεστώτος ἢ τοῦ μέλλοντος τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως· οἷον, Le tribunal arrête que les prisonniers seront mis en liberté. Τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει νὰ ἐλευθερωθῶσιν· εἰάν δὲ ταῦτα ἐκφέρονται διὰ παρωχημένου χρόνου ἢ ὑποθετικοῦ (conditionnel) τὸ ἐπόμενον ῥήμα ἐκφράζεται δι' ὑποθετικοῦ· οἷον, Le général a résolu qu'on attaquerait l'ennemi vers le soir· ὁ στρατηγὸς ἀπεφάσισε νὰ προσβληθῇ ὁ ἐχθρὸς περὶ τὴν ἑσπέραν.

ε'. Τὰ ἐμφαίνοντα φόβον, δισταγμὸν, θαυμασμόν· je crains qu'il ne vienne trop tard, φοβοῦμαι μήποτε ἔλθῃ πολὺ ἄργά, vous tremblez déjà qu'il n'ait pénétré vos intentions. Τρέμετε ἤδη μήποτε ἐνεβόθυνεν εἰς τοὺς σκοποὺς ὑμῶν ὁμοίως μετὰ τὸ prendre garde, ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας. Prenez garde qu'il ne vous surprenne avant que vous ayez opéré votre jonction avec la grande armée· πρότεχε μὴ σὲ προκαταλάβῃ πρὶν ἢ κατόρθωσῃ τὴν ἑνωσίν σου μετὰ τοῦ μεγάλου σώματος τοῦ στρατοῦ κτλ. je doute qu'il y ait seulement pensé· ἀμφιβάλλω ἂν ἐσκέφθῃ καὶ περὶ τούτου· je m'étonne qu'il ne se soit pas encore présenté· ἀπορῶ ὅτι δὲν ἐπαρουσιάσθῃ εἰσέτι.

ς'. Μετὰ τὰ ἀπρόσωπα ῥήματα· οἷον, il faut, πρέπει, il est temps, εἶναι καιρὸς, il est nécessaire, εἶναι ἀναγκαῖον, il importe, ἐνδιαφέρει (μέλει τινί), il convient, προσήκει· il vaut mieux, εἶναι κάλλιον (καλῆτερον), il se peut, δύναται (εἶναι δυνατόν), ἢ il est possible. Il est juste εἶναι δίκαιον (δίκαιον ἐστίν)· il est juste que vous lui rendiez sa lettre; il faut qu'il parte à l'instant même; il convient que nous soyons d'accord avant que de nous prononcer sur cette affaire importante; il suffit qu'il y mette sa signature. C'est dommage que vous n'ayez conservé aucun de ces beaux vases antiques.

ΣΗΜ. Τὰ ἀπρόσωπα ἢ il est vrai, ἢ il est probable, ἢ il est sûr, ἢ il est certain, ἢ il est clair, ἢ il est évident, ἢ il paraît καὶ πάντα ὅσα ἐκφράζονται διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος εἰς τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον, ἢ est, ἐπομένου ἐπι-

θέτου, οὐσιαστικῶς λαμβανομένου καὶ σημαίνοντος τὸ βέβαιον ἢ τὸ πιθανόν· ἀπαιτοῦσι τὸ ῥῆμα εἰς ὀριστικὴν· εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ τὰ ἐξῆς· il arrive, il résulte, il s'ensuit, ὡς il est sûr, il est certain que c'est lui qui a avancé cette question· εἶναι βέβαιον ὅτι αὐτὸς προέθετο (ἐπρότεινε) τὸ ζήτημα τοῦτο· il arrive qu'on est souvent trompé malgré son esprit· συμβαίνει ν' ἀπατάται τις καίτοι πνευματώδης ὢν· il s'ensuit que la découverte mentionnée est bien antérieure à celle-ci· ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ μνησθεῖσα ἀνακάλυψις εἶναι πολὺ προγενεστέρᾳ ταύτης. Il est vrai que nous sommes le plus souvent la cause de nos maux· εἶναι ἀληθές ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡμεῖς αὐτοὶ αἴμεθα οἱ αἴτιοι τῶν ἡμετέρων συμφορῶν.

Παρατ. Ὅταν τὰ εἰρημένα ῥήματα ἐκφράζονται ἀρνητικῶς, ἐρωτηματικῶς, ἢ ὑποθετικῶς καὶ ἐπομένως ἀβεβαίως, τὸ ἐξαρτώμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν οἶον, Il n'est pas vrai qu'il soit arrivé depuis une semaine, ὁμοίως est-il sûr qu'on ait repoussé l'ennemi au de là de la rivière?

Τὸ τριτοπρόσωπον ῥῆμα il semble ἄνευ πλαγίας συντακτικῆς τίθεται συνηθέστερον εἰς ὑποτακτικὴν οἶον, il semble qu'on reconnaisse les droits de cette pauvre nation, mais les grands intérêts empêchent qu'on ne lui rende justice, ἐπομένης δὲ πλαγίας συντακτικῆς προσωπικῆς ἢ δαικτικῆς ἀντωνυμίας τὸ ἐξαρτώμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὀριστικὴν. Σημειωτέον δὲ ὅτι πλαγίας συντακτικῆς οὐσῆς, τὸ ἐξαρτώμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὑπετακτικὴν ἂν ἡ πρότασις ᾗναι ἐρωτηματικὴ οἶον, Vous semble-t-il qu'il soit juste d'empiéter sur les droits d'autrui.

ζ'. Μετὰ τὰς συνδεσμικὰς ἐκφράσεις· à fin que ἴνα, à moins que ἐκτὸς μόνον, avant que πρὶν ἢ, pourvu que ἀρκεῖ νὰ... pour que ὅπως, bien que εἰ καὶ, quoique καίτοι, quoi que ὅ,τι καὶ ἂν, de crainte que μήποτε (ἀπὸ φόβον μὴ), de peur que φοβούμενος μήπως, jusqu'à ce que ἕως οὗ, loin que μακρὰν τοῦ, non que ὅχι ὅτι, non pas que οὐχὶ διότι, pour peu que ὅσον (ὀλίγον) καὶ ἂν, sans que χωρὶς νὰ supposé que, ὑποτιθεμένου ὅτι, dans la supposition que ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι, je vous dis cela afin que vous sachiez à quoi vous en tenir· σοὶ λέγω τοῦτο ἵνα ἡξεύρης εἰς τί νὰ στηριχθῇς. Soit que. Si ἐπομένου ἐπιθέτου καὶ τοῦ que.

η'. Ὅμοίως μετὰ τὰς ἐκφράσεις, qu'il que, ὅστις καὶ ἂν, quoi que, ὅ,τι καὶ ἂν, quel que ὅσονδήποτε καὶ ἂν, quelque...que ὅσον καὶ ἂν,

si tant est que. Qui que ce soit ὅποιος δήποτε καὶ ἂν ᾦναι, ὡσαύτως μετὰ τὰς ἐκφράσεις, c'est assez que ἀρκεῖ ὅτι, c'est peu que, ἀρκεῖ ὅτι, c'est bien le moins que, τὸ ὀλιγώτερον νά. . .

Μετὰ τὰς φράσεις, comme si, sinon que, si ce n'est que, de façon que, de sorte que, de manière que μετεχειρίζονται τὴν ὑποτακτικὴν ἢ τὴν ὀριστικὴν, καὶ τὴν μὲν πρώτην ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἐκφράζῃ ἀμφιβολίαν, ἀβεβαιότητα ἢ διαταγὴν· τὸ δὲ τῆς ὑποκειμένης, ἐμφαίνει ἰδέαν μέλλοντος· οἷον, vivez de manière que chacun ait pour vous de l'estime et de l'amitié, τίθεται δὲ εἰς ὀριστικὴν τὸ ἐξαρτώμενον ῥῆμα ὅταν τὸ τῆς κυρίας προτάσεως ἐμφαίνει τι θετικόν, καὶ τὸ ἐπόμενον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐνεστώτος ἢ τοῦ παρωχθέντος. Il a rendu de grands services à la science de manière qu'il a mérité de l'estime et de la considération de tous les savants.

Πολλοὶ τύποι τῆς πρόστακτικῆς τοῦ τρίτου προσώπου ἐκλαμβάνονται ἀντὶ ὑποτακτικῆς ὑπὸ τινων, ἐνῶ ἀποσιωπᾶται ὡς ὑπακουόμενον τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως· οἷον, Advienne ἢ arrive que pourra, ἃς συμβῇ ὅ,τι δύναται. Ὁμοίως καὶ τὰ εὐκτικὰ veillez le ciel, puissiez-vous, Dieu fasse, dussiez-vous κτλ. τὰ ὅποια ἐξαρτῶνται ἀπὸ κύριον τι ῥῆμα, οἷον je consens, je souhaite. Παρ' ἡμῖν δὲ ἡ χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς ἀντὶ τοῦ ἀπολεσθέντος ἀρχαίου ἀπαρεμφάτου, τί νὰ κάμω, τί νὰ γείνω, τί νὰ στοχασθῶ, ἐκφέρονται εἰς τὴν Γαλλικὴν διὰ τῆς ἀπαρεμφάτου· οἷον, que faire? que dire? que devenir? que penser? ὑπακουομένου τοῦ que faut-il faire, que faut-il penser κτλ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω διαληφθέντων κανόνων περὶ χρήσεως τῆς ὑποτακτικῆς, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι περιστάσεις καθ' ἃς ὀρεῖται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἑγκλισιν ταύτην. Ὅταν ἡ πρότασις δὲν περιλαμβάνηται εἰς τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις, ἡ χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν γράφοντα ἢ λαλοῦντα δηλαδὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιον προτίθεται νὰ ἐκφράσῃ· ἐὰν μὲν ἡ ἰδέα ᾦναι ἀμφίβολος, ἐνδεχομένη ἢ δυνατὴ τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν, ἐὰν δὲ θετικὴ καὶ βεβαία ἀπαιτεῖται ὀριστικὴ· οἷον, je crois qu'il réussira ou qu'il ne réussira pas· νομίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ἢ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ (ἡ πεποίθησίς μου εἶναι θετικὴ περὶ τούτου) je crois qu'il l'a rapporté ἀντὶ τοῦ je suis sûr qu'il l'a rapporté· πιστεύω ὅτι τὸ ἔφερεν, ἀλλ' ὅταν

λέγω, croyez-vous qu'il ait révélé notre secret? νομίζεις ὅτι ἐδήλωσε τὸ μυστικόν μας; ne croyez-vous pas qu'il soit nécessaire de l'en prévenir? δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τὸν προῖδεάσωμεν περὶ τούτου;

Μετὰ τὰ προστακτικὰ, ἐπομένου τοῦ que καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν, ὅταν προσδιορίζηται τὸ πρόσωπον τούτου· οἷον, dites qu'ils viennent sur le champ, εἶπατε ἵνα ἔλθωσι παρευθὺς· faites que vos amis n'aient jamais sujet de rougir de votre conduite, comportez-vous de façon que votre nom soit répété de bouche en bouche et de génération en génération avec les sentiments de vénération et de reconnaissance, (προσφέρεσθε) εἰς τρόπον ὥστε τὸ ὄνομά σας νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἀπὸ στόματος καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μὲ αἴσθημα εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ.

ΣΗΜ. Τὸ διρε καὶ διρε ὅταν ἔχωσι πλαγίαν συντακτικὴν προσωπικῆς ἀντωνυμίας (lui ἢ leur) ἀπαιτοῦσιν ἀπαρέμφατον· οἷον, Dites-lui de venir, faites-leur annoncer. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ὁσάκις διὰ τοῦ ῥήματος διρε θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἑμμεσον ἐνέργειαν· οἷον, faites partir quelqu'un.

Ὅμοιως μετὰ τὰς ἀντωνυμίας qui, que, dont καὶ οὐ, τὸ ῥῆμα τῆς ὑποκειμένης προτάσεως τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν ἢ ὀριστικὴν· τίθεται εἰς ὀριστικὴν, ὅταν ἐκφράζωμεν θετικόν τι ἢ βέβαιον, οἷον· on ne doit commettre l'exécution d'une entreprise importante à des personnes qui n'ont point donné des preuves d'une intelligence et d'une activité supérieures· δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύηται τις τὴν ἐκτέλεσιν σπουδαίας ἐπιχειρήσεως εἰς ἀνθρώπους οἵτινες δὲν ἔδωκαν παντάπασι δείγματα νοημοσύνης καὶ ἐνεργητικότητος ἐξόχου. Nous ne pouvons malheureusement jouer que des pièces où il y a peu d'acteurs (Voltaire). Δὲν δυνάμεθα ἀτυχῶς νὰ παραστήσωμεν εἰμὴ δράματα ἐν οἷς ἀπαιτοῦνται ὀλίγοι ὑποκριταί.

Τίθεται δὲ εἰς ὑποτακτικὴν μετὰ τὰς εἰρημένους ἀντωνυμίας, ὅταν θέλῃ τις νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ ἐπομένου ῥήματος (τῆς ἐξαρτωμένης προτάσεως) ἰδέαν ἀμφίβολον ἢ ἀβέβαιον· οἷον, je voudrais avoir une place où je puisse être utile à mes amis, ἐπιθυμῶ θέσιν τινὰ ἐν ᾗ νὰ δύναμαι νὰ ὠφελῶ τοὺς φίλους μου· elle ne prendra pour époux

qu'un homme qui craigne Dieu et qui remplisse toutes les bien-séances (Fénelon).

θ'. Μετὰ τὰ ἐπιθετα le seul, le premier, le dernier, le meilleur, καὶ πάντα τὰ σχετικὰ ὑπερθετικὰ ἐπιφερομένης τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας qui ἢ dont τὸ ἐπόμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν ὅταν ἢ δι' αὐτοῦ ἐκφραζομένη ἰδέα ᾖναι ἀπόλυτος ἢ ἀόριστος· οἷον, L'homme est la seule créature qui connaisse un Dieu créateur. Le meilleur usage qu'on puisse faire de son esprit c'est de s'en dé-fier, ἢ καλλίστη χρῆσις τοῦ ἰδίου πνεύματος εἶναι τὸ δυσπιστεῖν πρὸς αὐτό. Thalès est le premier des grecs qui ait enseigné que les âmes sont immortelles.

ΣΗΜ. Ὅταν δὲ τὸ τῆς ὑποκειμένης προτάσεως ῥῆμα ἐκφράξῃ ὀρισμένως πως καὶ θετικῶς τὴν ἰδέαν, τότε τίθεται εἰς ὀριστικὴν ἔγκλισιν· οἷον· La douleur du corps est le seul mal de la vie que la raison ne peut gué-rir ni affaiblir.

Περὶ τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς.

Οἱ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς κανονίζονται κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κυρίας προτάσεως ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτῶνται.

Ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἀπαιτῇ ὑποτακτικὴν, ὁ μὲν ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς, ὁ μέλλων ὁ ἀπόλυτος (ἀπλοῦς) καὶ ὁ μέλλων πρότερος (futur antérieur), ἀπαιτοῦσι τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτι-κῆς τοῦ ἐξαρτωμένου ῥήματος· οἷον, je veux que tu viennes, j'ex-igèrai que tu viennes, καὶ quand j'aurai prétendu que tu vienne.

Ἀπαιτοῦσι δὲ τὸν παρατατικὸν τῆς ὑποτακτικῆς οἱ ἐξῆς χρόνοι τῆς ὀριστικῆς.

Ὁ παρατατικός· je voulais que tu vinsses, ἠθελον νὰ ἤρχεσο (νὰ ἔλθης).

Ὁ παρωχνημένος ὀρισμένος· je voulus que tu vinsses, ἠθέλησα νὰ ἔλθης.

Ὁ παρωχνημένος ἀόριστος· j'ai voulu que tu vinsses, ἠθέλησα νὰ ἔλθης.

Ὁ ὑπερσυντελικός· j'avais voulu que tu vinsses, ἠθέλησα (εἶχον θελήσει) νὰ ἤρχεσο τότε.

Ὁ ὑποθετικός ἐνεστώς· je voudrais que tu vinsses, ἐπεθύμουν νὰ ἤρχεσο τώρα.

‘Ο ὑποθετικός πρότερος· j'aurais voulu que tu vinsses, ἤθελον ἐπιθυμήσει τότε νὰ ἔρχετο.

Τίθεται δὲ τὸ ἐξαρτώμενον εἰς τὸν παρωχημένον ἀόριστον (passé indéfini) τῆς ὑποτακτικῆς ὅταν τὸ κύριον ῥήμα τῆς προτάσεως ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, τοῦ παρωχημένου ἀορίστου, τοῦ μέλλοντος (ἀπλοῦ) καὶ τοῦ προτέρου ἢ προηγούμενου μέλλοντος, ὅταν δηλαδὴ ὁ λαλῶν ἢ γράφων ἐννοῇ ὅτι θέλει τὴν ὑπὸ τοῦ ἐξαρτωμένου ῥήματος ἐμφαινομένην κατάστασιν ὡς τετελεσμένην καὶ οὐχὶ ὡς μέλλουσαν νὰ ἐκτελεσθῇ.

‘Ενεστῶς (ὀριστικῆς), je veux que tu aies écrit, θέλω ἢ ἀπαιτῶ νὰ ἔχῃς γεγραμμένον (νὰ ἔγραψες) (νὰ ἔχῃς γράψει).

Παρωχημένος ἀόριστος· j'ai voulu que tu aies écrit, ἠβέλησα νὰ ἔχῃς γεγραμμένον.

Μέλλον ἀπόλυτος (ἀπλοῦς)· j'exigerai que tu aies écrit, θὰ θέλῃσω (ἢ ἀπαιτήσω) νὰ ἔχῃς γεγραμμένον (νὰ ἔχῃς γράψει).

Μέλλον πρότερος (futur antérieur)· quand j'aurai prétendu que tu aies écrit, ὅταν ἢ ἀφοῦ ἀπαιτήσω νὰ ἔχῃς γεγραμμένον.

‘Απαιτοῦσι δὲ τὸν ‘Υπερσυντελικὸν οἱ ἐξῆς·

‘Ο Παρατατικός τῆς ὀριστικῆς· il fallait que tu eusses déjà écrit, ἔπρεπε νὰ εἶχες ἤδη γεγραμμένον.

‘Ο Παρωχημένος ὠρισμένος· je vulus que tu eusses écrit. . .

‘Ο Παρωχημένος ἀόριστος· j'ai vulu que tu eusses écrit. . .

‘Ο Παρωχημένος πρότερος· j'eus voulu que tu eusses écrit. . .

‘Ο ‘Υπερσυντελικός· j'avais voulu que tu eusses écrit. . . .

‘Ο ‘Υποθετικός ἐνεστώς (conditionnel présent)· je voudrais que tu eusses écrit.

‘Υποθετικός πρότερος (conditionnel passé)· j'aurais voulu que tu eusses écrit. . . .

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος γίνεται δῆλον ὅτι πολλάκις ὁ αὐτὸς χρόνος τῆς ὀριστικῆς π. χ. ὁ ‘Ενεστώς ἀπαιτεῖ ὅτε μὲν τὸν ἐνεστώτα ὅτε δὲ τὸν παρωχημένον ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς· θέλω νὰ γράψῃς ἢ νὰ γράφῃς, καὶ θέλω νὰ ἔχῃς γεγραμμένον· πολλάκις οἱ αὐτοὶ χρόνοι τῆς ὀριστικῆς, ὅλον ὁ παρωχημένος ἀόριστος ἀπαιτεῖ, ὅτε μὲν τὸν παρατατικὸν τῆς ὑποτακτικῆς, ὅτε δὲ τὸν παρωχημένον ἀόριστον καὶ ἄλλοτε πάλιν τὸν ὑπερσυντελικὸν κτλ. ἀλλ’ ἡ ἀκριβὴς χρῆσις ἐνός ἐκάστου τούτων ἐξαρτᾶται οὐχὶ πλέον ἀπὸ τοῦ κανόνα τῆς γραμματι-

κῆς ἀλλ' ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ γράφοντος ἢ λαλοῦντος τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς πρωτευούσης προτάσεως ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος, τὸ τῆς ὑποκειμένης τίθεται εἰς ἐνεστώτα, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα δηλ. πρᾶξιν ἀφορῶσαν τὸ παρὸν, ἢ τὸ μέλλον· οἷον, *il faut que vous veniez tous les jours à l'université*, πρέπει νὰ ἐρχῃσαι καθ' ἐκάστην εἰς τὸ Πανεπιστήμιον (δηλ. σημαίνει ἐξακολούθησιν πράξεως), ὅθεν ἐνεστώτα διαρκῆ· *il faut que vous écriviez demain une lettre à votre père*, πρέπει νὰ γράψῃς αὔριον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα σου (ἡ ἔννοια ἐνταῦθα τοῦ λαλοῦντος εἶναι νὰ ἐκφράσῃ μέλλουσιν πρᾶξιν γενησομένην αὔριον μόνον ἢ ἅπαξ, χωρὶς νὰ ἐμφαίνῃ ἐξακολούθησιν, ὅθεν ἢ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν μετὰφρασις τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτ. τῶν Γάλλων πρέπει νὰ γείνη κατὰ συνέπειαν τῆς ἐννοίας τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος δηλ. ἢ διὰ χρονικοῦ ἐπιρρήματος, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον, ἢ ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας). Μεταχειριζόμεθα ἐπίσης τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτικῆς, ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἀπλοῦ ἢ διὰ τοῦ τετελεσμένου μέλλοντος, καὶ τοῦτο ἀναγκαίως, ἐπειδὴ ὁ ἐνεστὼς τῆς ὑποτακτικῆς ἔχει ἐπίσης καὶ τὴν σημασίαν τοῦ μέλλοντος, εἶναι φανερόν ὅτι, ἐκφραζομένου τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως διὰ μέλλοντος, τὸ τῆς ὑποτακτικῆς δὲν δύναται λογικῶς νὰ ἐκφρασθῇ διὰ παρωχημένου· ὅθεν πρέπει νὰ εἴπωμεν *il faudra qu'il reconnaisse son tort, sa faute* κτλ. δεῖσει, θέλει γείναι ἀνάγκη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἄδικόν του, τὸ ἁμάρτημά του. *Que feront-ils quand il faudra qu'ils reviennent au milieu d'une bande de voleurs* (ἢ *quand il faudra revenir* κτλ.), τί ποιήσουσι (τί θέλουν πράξει) ὅταν γείνῃ ἀνάγκη (ὅταν ὑποχρεωθῶσι) νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐν τῷ μέσῳ συμμορίας κλεπτῶν (ληστῶν).

Μεταχειριζόμεθα δὲ τὸν παρωχ. ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς καίτοι ἡγούμενον ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει· οἷον, *vous n'aurez rien à craindre, il suffit que vous n'ayez rien négligé dans l'accomplissement de vos devoirs, μη φοβοῦ παντάπασιν, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἡμέλησας μηδενὸς πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων σου· ἐννοεῖται ἐνταῦθα ὅτι que vous n'ayez rien négligé* πρέπει ἀναγκαίως νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ παρωχημένου (ἀορίστου) διότι ἡ πρᾶξις τῆς μὴ παραλείψεως τοῦ καθήκοντος ἢ ἡ ἀκριβὴς ἐκπλήρωσις αὐτοῦ.

πρέπει νὰ προηγηθῇ διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος φό-
βον. Ὅμοιος. je douterais toujours ἢ j'aurais douté qn'il ait
refermé la porte en rentrant, θέλω ἀμφιβάλλει πάντοτε ἐὰν ἐκ-
λειτουργῇ τὴν θύραν εἰσερχόμενος (δηλαδὴ εἶναι πιθανὸν ἢ δυνατόν νὰ
τὴν ἐκλείσῃ, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἀμφιβάλλω περὶ τούτου διὰ τὸν λόγον
τοῦτον καὶ τοι ἡγουμένου μέλλοντος τὸ ῥῆμα τῆς ὑποκειμένης προ-
τάσεως ἐκφέρεται διὰ παρρηγιμένου ἀορίστου.

Ἐὰν ἡ κυρία πρότασις ἐκφερομένη δι' ἐνεστώτος ᾗται ὑποθετικὴ,
τὸ ῥῆμα τῆς ὑποκειμένης τίθεται εἰς παρατατικὸν ἢ ὑπερσυντελικὸν
τῆς ὑποτακτικῆς· οἷον, je ne doute pas qu'il ne réussît avec votre
appui, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι στηριζόμενος ὑπὸ σοῦ θὰ ἐπιτύγχανε, δηλ.
ἤθελεν ἐπιτύχει ἐὰν τὸν ὑπεστήριζες· ὁ παρατατικὸς τῆς ὑποτακτι-
κῆς εἰς τὰς τοιαύτας φράσεις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν conditionnel
présent, ὡς ἐὰν ἐλέγομεν γαλλιστί, je ne doute pas qu'il réussit-
rait, puis qu'il serait appuyé par vous· ὁμοίως μεταχειρίζομεθα μετὰ
τὸν ἐνεστώτα τῆς ὀριστικῆς τὸν παρρηγιμένον ὑποθετικὸν ἢ κατ' ἄλ-
λους τὸν ὑπερσυντελικὸν τῆς ὑποτακτικῆς, je ne crois pas qu'il eût
obtenu le prix sans la protection de son oncle, νομίζω ὅτι δὲν
ἤθελε λάβει τότε τὸ βραβεῖον ἄνευ τῆς προστασίας τοῦ θείου του·
ὁμοίως, je ne pense pas que cette affaire eût réussi sans votre
intervention, στοχάζομαι ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἤθελεν ἐπιτύχει
(τότε) ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεώς σου· cette affaire n'aurait pas réussi,
je pense, si vous n'étiez pas intervenu· ὅθεν ἐξάγεται ὅτι τὸ ν'εὐτ
réussi, ν'εὐτ obtenu, ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὸν conditionnel
passé, ν'aurait réussi, ν'aurait obtenu, ὅστις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν
ὑπόθεσιν ἢ τὴν συνθήκην τὴν ἐκφραζομένην διὰ τοῦ plus que parfait,
τῆς ὀριστικῆς si vous n'étiez pas intervenu, si son oncle ne l'a-
vait pas protégé.

Ἐὰν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἐκφέρεται διὰ παρατατικοῦ ἢ
ὑποθετικοῦ ἢ τέλος πάντων διὰ τινος παρρηγιμένου χρόνου, τὸ τῆς
ὑποκειμένης ἐκφέρεται διὰ παρατατικοῦ ἢ δι' ἄλλου παρρηγιμένου
τῆς ὑποτακτικῆς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τὴν ὁποίαν προτίθεται ὁ λαλῶν
νὰ ἐκφράσῃ· οἷον, Les Spartiates ne voulaient point des victoires
qui coûtassent trop de sang. Οἱ Σπαρτιάται δὲν ἐπεθύμουν νίκας
λίαν αἱματηράς (αἱ ὁποῖαι ἀπῆτουν μεγάλην χύσιν αἵματος)· ἡ ἰδέα
αὕτη δύναται νὰ ἐκφρασθῇ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον· si les victoires

coûtaient trop de sang, les Spartiates n'en voulaient pas, δηλ. ἐὰν αἱ νίκαι ἀπῆλθον πολὺ αἷμα οἱ Σπαρτιᾶται δὲν τὰς ἤθελον· ἐπειδὴ οὔτε οἱ τότε Σπαρτιᾶται ὑπάρχουν, οὔτε οἱ τότε ὑπάρχοντες θέλουσι τώρα, ἀλλ' ἤθελον τότε νὰ μὴ ἐχύνετο πολὺ αἷμα, διὰ τοῦτο ἡ χρῆσις τοῦ παρατακτικοῦ τῆς ὀριστ. καὶ τοῦ παρατ. τῆς ὑποτ. Il a fallu que ses ennemis mêmes l'arrachassent aux bras de sa famille pour le placer sur le trône de ses pères sur lequel il ne voulait point monter, ἐδέησε (ἔγεινεν ἀνάγκη) νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας του διὰ νὰ τὸν ἀναθιβάσωσιν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν πατέρων του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀναβῇ· δηλ. οἱ ἐχθροὶ τοῦ αὐτοῦ τὸν ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ προγονικοῦ αὐτοῦ θρόνου παρὰ τὴν βούλησίν του, καὶ τοῦτο ἐδέησε νὰ πράξωσιν αὐτοὶ (οἷοι δὲν ἐπέθετο εἰς τὰς εἰσηγήσεις τῶν φίλων)· ὅθεν ses ennemis le placèrent eux-mêmes malgré lui, sur le trône de ses ancêtres, il a fallu cela (δηλ. il a fallu faire cela κτλ.). Καὶ ἐν ἑτερον παράδειγμα πρὸς πλειότεραν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων. Sparte était sobre avant que Socrate eût loué la sobriété. Ἡ Σπάρτη ἦτο ἐγκρατὴς πρὶν ἢ ὁ Σωκράτης ἐπαινέσῃ τὴν ἐγκράτειαν, τὸ ν'εὐτ' ἐπαινεῖται ἀντιστοιχεῖ πρὸς ν'ἂν εἶχεν ἐπαινέσει· ὅθεν ὁ ὑπερσυντελικὸς τῆς ὑποτακτ. ἕνεκα τοῦ avant que καὶ τῆς ιδέας αὐτῆς que Socrate n'avait pas encore loué κτλ. οὕτως τῆς κυρίας προτάσεως εἰς παρατατ.

ΣΗΜ. Παρὰ τὴν ἀνωτέρω παρατήρησιν τὸ ῥῆμα τῆς ὑποκειμένης προτάσεως ἐκφέρεται δι' ἐνεστώτος καὶ τοι· ἡγουμένου παρωχημένου εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν, τοῦτο δὲ συμβαίνει ὡσάκις θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν ὡς διαρκοῦσαν τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος τῆς ὑποκειμένης προτάσεως διλουμένην ἐνέργειαν ἢ κατὰστασιν ὡς δυναμένην νὰ ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἢ συμβαίνουσιν καθ' ἣν στιγμήν γίνεται λόγος· ὅσον, il s'est laissé intimider quoiqu'il soit intrépide, ἐδειλίασε καίτοι ἀτρόμητος ὢν· il l'a trompé quoiqu'il soit son frère, τὸν ἡπάτησε καὶ τοι· ἀδελφὸς αὐτοῦ ὢν· ἡ ιδέα αὕτη τοῦ ἀδελφοῦ ἐξακολουθεῖ καθ' ἣν στιγμήν γίνεται λόγος, ἐνῶ ἡ κυρία πρότασις ἐκφέρεται διὰ παρωχημένου χρόνου. Dieu nous a doués de grandes facultés intellectuelles afin que nous puissions suppléer à la faiblesse de nos forces physiques, ὁ Θεὸς ἐποίησε (τὸν ἄνθρωπον) μὲ μεγάλας διανοητικὰς δυνάμεις ἵνα δι' αὐτῶν δύναται ν' ἀναπληρῇ τὴν ἀδυναμίαν τῶν φυσικῶν ἢ σωματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων (ἡ ἐκφραζομένη ιδέα διὰ τοῦ afin que nous puissions ἐφαρμόζεται ἐνώσω ὑπάρχει τὸ ἀνθρώπινον γένος).

Ἐνίοτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ χρόνου τῆς κυρίας

προτάσεως εξαρτῶνται δύο ῥήματα τῆς ὑποκειμένης προτάσεως, συνδεόμενα διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ συνδέσμου *et* ἢ διὰ τοῦ *ou*, ἐκφερόμενα δὲ κατὰ διαφορετικούς χρόνους· οἷον, *Il n'y a aucun de ses sujets qui ne craigne de le perdre, et qui ne hasardât sa propre vie pour conserver celle d'un si bon roi* (Fénélon). ὁ λόγος εἶναι ὅτι φοβεῖται μὴ στερηθῇ τοσοῦτον ἀγαθοῦ βασιλείας, τὸ δὲ δεύτερον *et qui ne hasardât* καὶ ὅστις νὰ μὴ ᾔθελε διακινδυνεύσει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν ἵνα σώσῃ τὴν τοῦ βασιλείας του, εἶναι ἰδέα ἥτις δὲν εἶναι θετική, διότι δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι διακινδυνεύων τις τὴν ζωὴν δύναται νὰ σώσῃ ἄλλον τινὰ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ φυσικοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο τὸ δεύτερον ῥήμα ἐτέθη εἰς παρατατικὸν ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸν *conditionnel présent* ὡς ἐὰν ἐλέγομεν *et qui ne hasarderait*, δὲν ᾔθελε διακινδυνεύσει κτλ.

Περὶ τῆς ἀπαρέμφατικῆς ἐγκλίσεως.

Ἡ ἀπαρέμφατος ἐγκλισις μὴ ἐμφαίνουσα ὀρισμένως οὔτε πρόσωπον οὔτε ἀριθμὸν δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ μόνη τελείαν πρότασιν· ἐξαρτᾶται δὲ ἀείποτε ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως· δύναται δὲ νὰ ἐκληφθῇ ὀνομαστικῶς ἢ ὡς ὑποκείμενον ἢ ὡς κατηγορούμενον, καὶ ὑπὸ τὰς δύο ταύτας ἐπόψεις ὑπόκειται σχεδὸν εἰς τὰς αὐτὰς παρατηρήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὑπάγεται καὶ τὸ ἐλληνικὸν ἀπαρέμφατον.

Ὡς ῥήμα τὸ ἀπαρέμφατον ἐξαρτᾶται ἀείποτε ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ἐκ τούτου ὅτι πᾶν ῥήμα κυρίας προτάσεως ἀπαιτεῖ ἀπαρέμφατον· κατὰ τοῦτο ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἀκολουθεῖ ὡς ἔγγιστα τὴν ἐλληνικὴν· ὅθεν ἀπαιτοῦσιν ἀπαρέμφατον ἐν γένει τὰ ἑξῆς·

α'.) Τὰ βουλευτικὰ ἢ ἐρετικὰ οἷον, *je veux, je désire*, καὶ τὰ συνώνυμα εἰ καὶ μὴ μονολεκτικῶς ἐκφραζόμενα· οἷον, *avoir à cœur, avoir envie, brûler d'envie* (φλέγομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας), πρὸς ταῦτα πρέπει νὰ ἐπισυναφθῶσι καὶ τὰ σημαίνοντα τάσιν, κλίσιν, ἢ ὁρμὴν πρὸς τι· οἷον, *chercher, se hâter, être enclin* κτλ.

β'.) Τὰ σημαίνοντα διαταγὴν, προτροπὴν, ἀπαγόρευσιν, δέξιν ἢ παράκλησιν, πειθῶ, προαίρεσιν οἷον, *ordonner, commander, engager, défendre, prier, solliciter, persuader* (πειθεῖν), *préférer* ἢ *aimer mieux* (προτιμῶ) κτλ.

γ'.) Τὰ δοξαστικά, ἢ διανοητικά, croire, οἶμαι (νομίζω), recevoir l'idée (συλλαμβάνω τὴν ἰδέαν), avoir le projet ἢ le dessein (σκοπεύω), se proposer (προτίθεμαι)· τὰ συναινετικά· οἶον, consentir (συναινῶ), convenir (συμφωνῶ).

δ'.) Τὰ ἐναρκτικά (τὰ σημαίνοντα ἐναρξιν ἢ προσπάθειαν)· οἶον, il se mit à travailler (ἤρξατο ἐργάζεσθαι), il commence à faire jour (ἀρχίζει νὰ φέγγῃ), tâcher de, ἢ s'efforcer de (προσπαθῶ).

ε'.) Τὰ σημαίνοντα φόβον· craindre, avoir peur, trembler κτλ. (φοβεῖσθαι, τρέμειν) κτλ.

ς'.) Τὰ δυνάμειος ἢ ἐξουσίας σημαντικά· pouvoir, avoir pouvoir (δύνασθαι), avoir droit (ἔχω δικαίωμα, δύναμιν), oser (τολμῶ), ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἀπαρέμφατον τίθεται ἐπὶ ταυτοπροσωπίας, ὅταν δηλαδὴ τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως εἶναι ἐπίσης τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀπαρεμφάτου· οἶον, je veux aller le voir, θέλω νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἴδω· je ne crains pas de le dire, δὲν φοβοῦμαι νὰ τὸ εἰπῶ· ἐπὶ δὲ ἑτεροπροσωπίας τὸ ἐξαρτώμενον ῥῆμα τίθεται εἰς ὑποτακτικὴν· οἶον, je veux que vous alliez chez lui, θέλω νὰ ὑπάγητε παρ' αὐτῷ· je ne crains pas que vous le disiez, δὲν φοβοῦμαι ὅτι θὰ τὸ εἰπῇτε. Τινὰ δὲ ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταταχθέντων ὡς ἀμετάβατα δὲν ἀπαντῶνται ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας· οἶον, je puis le faire aussi bien que vous, δύναμαι νὰ πράξω τοῦτο καλῶς ὡς ὑμεῖς· vous pouvez venir quand il vous plaira, δύνασαι νὰ ἔλθῃς ὅποτεν εὐαρεστῇσαι. Osez vous présenter, il n'ose le faire, τόλμησον νὰ παρουσιασθῇς, δὲν τολμᾷ νὰ τὸ πράξῃ. Περὶ δὲ τινῶν ἄλλων ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι τὸ ἐπόμενον ῥῆμα ὅτε μὲν εἰς ὀριστικὴν, ὅτε δὲ εἰς ὑποτακτικὴν, ἴδε ἀνωτέρω.

Τὸ ἀπαρέμφατον δύναται νὰ παριστᾷ καὶ οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον καὶ τότε τίθεται ὡς ὑποκείμενον ἢ κατηγορούμενον τῆς προτάσεως (ἴδε γραμμ. δεύτ. μέρος) penser n'est point agir, τὸ σκέπτεσθαι δὲν εἶναι πράττειν (ἢ σκέψις δὲν εἶναι πράξις), (μόνον τὸ ἀπαρέμφατον dire λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον le)· ὡς ὀνομαστική, ὅταν ἀναφέρηται εἰς ὀρισμένον πρόσωπον· οἶον, selon le dire de Socrate, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Σωκράτους κτλ.

Μετὰ τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως τὸ ἐπιφερόμενον ἀπαρέμφατον, ἐκφέρεται ἐμπροθέτως ἢ ἀπροθέτως, λαμβάνον πρὸ αὐτοῦ

συνήθως ὅτε μὲν τὴν πρόθεσιν ἂ, ὅτε δὲ τὴν πρόθεσιν de καὶ ἐνίοτε τὴν pour.

Ἐκφέρονται δὲ ἀπροθέτως τὰ ἑξῆς·

α'.) Ἐκ τῶν κινήσεως σημαντικῶν τὸ aller, venir, courir, envoyer ὡς, aller chercher notre ami, ὑπαγε ἵνα ζητήσῃς τὸν φίλον μας. Τὸ aller ἐπομένου ἀπαρεμφάτου ἔχει πολλάκις καὶ τὴν σημασίαν τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος. Nous allons voir ce qu'il dira, τώρα θὰ ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃ· quand viendrez-vous nous voir? πότε θὰ ἔλθῃτε νὰ μᾶς ἴδῃτε;

Πολτάκις μετὰ τὸ venir τίθεται ἡ πρόθεσις pour διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν σκοπὸν ὡς, Je viens pour vous dire, ἔρχομαι ἵνα σοι εἰπω κτλ. Παρεντιθεμένης δὲ τῆς προθέσεως de μετὰ τοῦ venir καὶ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου σημαίνεται ἡ πρὸ ὀλίγου γενομένη πρᾶξις ὡς, il vient de partir, τώρα ἀνεχώρησε. Τίθεται ἐνίοτε καὶ ἡ πρόθεσις à μετὰ τοῦ venir καὶ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου ὅταν θέλῃ νὰ ἐκφράσῃ τις, τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ τυχαῖον, ἢ τὴν σύμπτωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου δηλουμένης ἐννοίας ὡς, s'il venait à mourir, ἐὰν συνέπιπτεν (ἐὰν συνέβαινε) ν' ἀποθάνῃ· je vins tout à coup à me le rappeler, αἴφνης τὸν ἐνεθυμήθην.

β'.) Τὰ ἀφηγηματικὰ ἢ λεκτικὰ· affirmer (ἐπιβεβαιῶ), assurer (βεβαιῶ), prétendre (διατείνομαι, ἄξιῶ), déclarer (δηλῶ), dire (λέγω), jurer (ὀμνύειν), nier (ἄρνομαι), publier (δημοσιεύειν), reconnaître (ἀναγνωρίζειν), soutenir (ὑποστηρίζειν), témoigner (μαρτυρεῖν).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα jurer ὅταν σημαίνῃ τὴν δι' ὅρκου ἐπιβεβαίωσιν τοῦ λόγου, δὲν ἀπαιτεῖ πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου πρόθεσιν ὡς, je jure avoir payé cette somme, ὀμνύω (ἐπιβεβαιῶ δι' ὅρκου) ὅτι ἐπλήρωσα τὸ ποσὸν τοῦτο. Ὅταν δὲ ᾖ συνώνυμον τοῦ ὑπόσχομαι τότε ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου ὡς, je jure de dire la vérité, ὀμνύω (ὑπόσχομαι) ὅτι θὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν.

γ'.) Τὰ δοξαστικά· compter, croire, espérer, s'imaginer, paraître, penser, savoir, sembler.

ΣΗΜ. Τὸ penser, πρὸ τοῦ faire ἄνευ προθέσεως, σημαίνει ὅτι πράττω τώρα· je pense faire une bonne chose, στοχάζομαι ὅτι πράττω καλὴν τινα πρᾶξιν. Τὸ δὲ penser à σημαίνει σκοπὸν ὡς, je pense à faire quelque chose, σημαίνει στοχάζομαι (ἢ ἔχω κατὰ νοῦν) νὰ πράξω τι· je ne pense pas à vous nuire, δὲν προτίθεται νὰ σὲ βλάψω. Τὸ ῥῆμα penser προηγούμενον

μενον τοῦ mourir ἄνευ προθέσεως σημαίνει τὸ κινδυνεύειν· j'ai pensé mourir, ἐκινδύνευσά ν' ἀποθάνω, ἢ ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω.

Τὸ ῥῆμα compter καὶ espérer κατὰ τινος λαμβάνει κατ' ἄλλους δὲ ἀπορρίπτει τὴν πρόθεσιν de· je compte passer ou de passer la semaine prochaine à la compagne, διανοῦμαι νὰ περάσω τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα εἰς τὴν ἐξοχὴν· peut-on espérer de vous voir.

Τὸ ῥῆμα désirer· ὅτε μὲν λαμβάνει τὴν de πρόθεσιν πρὸ τοῦ ἐπομένου, ὅτε δὲ ἐκφέρεται ἄνευ. Λαμβάνει δὲ τὴν πρόθεσιν ὅταν τὸ ἐπόμενον σημαίνῃ πρᾶξιν δύσκολον, ἀβέβαιον ἢ ἀνεξάρτητον ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ ἐπιθυμοῦντος· οἶον, On desire toujours de réussir dans ses entreprises. Je disire de me débarrasser de cet homme importun· ἀπορρίπτει τὴν πρόθεσιν de ὅταν ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρσμφάτου δηλουμένη ἐνέργεια ᾗναι εὐκατόρθωτος καὶ σχεδὸν βεβαία ὡς ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ ἐπιθυμοῦντος· je désire le voir, et j'irai ce soir chez lui, ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδω, καὶ θὰ ὑπάγω τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὸ souhaiter· ἐκφέρεται μετὰ καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως de ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· je souhaite avoir ἢ d'avoir une fortune immense pour encourager la vertu· ἀναφερόμενον δὲ εἰς ἕτερον πρόσωπον ἄνευ πλαγ. συντακτ. ἀπαιτεῖ ὑποτακτικὴν· je souhaite que vous soyez heureux.

Τὸ aimer mieux καὶ valoir mieux, ἀπαιτοῦσιν, ὡς ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ mieux, δύο ἀπαρέμφατα τὸ πρῶτον ἐκφέρεται ἄνευ προθέσεως, τὸ δὲ δεύτερον λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de μετὰ τὸ que· j'aime mieux travailler que de rien faire, προτιμῶ νὰ ἐργάζωμαι, παρὰ νὰ μένω ἀπρακτῶν (μὴδὲν ἐργαζόμενος)· il vaut mieux mourir que de végéter, κάλλιον εἶναι ν' ἀποθάνῃ τις παρὰ νὰ ζῇ ὡς φυτόν.

Ἐν γένει λαμβάνουσι τὴν πρόθεσιν ἃ ἐπομένου ἀπαρσμφάτου·

α.) Τὰ σημαίνοντα τάσιν πρὸς τι· il aspire à lui succéder, ἐπιθυμεῖ (ἀποβλέπει εἰς τὸ) νὰ τὸν διαδεχθῇ· il est porté à faire du bien, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ καλόν· cette fleur tend toujours à s'entortiller; il cherche à étendre sa domination.

Τὸ δὲ tacher καὶ s'efforcer λαμβάνουσι τὴν πρόθεσιν de καὶ τοι σημαίνοντα τάσιν ἢ προσπάθειαν.

β'.) Τὰ σημαίνοντα ἀσχολίαν· s'appliquer à compléter son ouvrage, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ συμπληρώσω τὸ ἔργον μου.

γ'.) Τὰ συναίνεσεως ἢ δισταγμοῦ· consentir à laisser partir quelqu'un, hésiter à faire quelque chose.

δ'.) Τὰ διδακτικά· apprendre, enseigner à quelqu'un à faire son devoir, montrer à quelqu'un à toucher du piano.

ε'.) Τὰ σημαίνοντα διασκέδασιν, ἡδονήν, συνήθειαν, ἐπιμονήν· je me plais à faire du bien, ἡδύνομαι πράττων τὸ καλόν. J'aime à m'instruire, ἀγαπῶ νὰ ἐκπαιδεύωμαι (νὰ μανθάνω)· il s'amuse à jouer, διασκεδάζει παίζων· s'accoutumer, s'habituer, s'exercer à faire quelque chose· s'attacher, on dirait que le sort s'est attaché à le persécuter. Δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ τύχη (ἐδόθη εἰς τὸ νὰ τὸν κατατρέχῃ) προσεκολλήθη καταδιώκουσα αὐτόν (ἐβάλλη νὰ τὸν κατατρέχῃ). Il insiste à le faire partir κτλ.

Τὸ ῥῆμα décider ὡς ἐνεργητικὸν σημαίνει τὸ πείθω λαμβάνει πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου τὴν πρόθεσιν ἀ· je l'ai décidé à écrire à son oncle τὸν ἔπεισα νὰ γράψῃ εἰς τὸν θεῖόν του· σημαίνει δὲ τὸ ἀποφασίζω λαμβάνει τὴν πρόθεσιν de· οἶον, j'ai décidé de l'envoyer à Paris· ἀπεφάσισα νὰ τὸν στείλω εἰς Παρίσιους· ὡς μέσον δὲ, se décider, λαμβάνει ἀδιαφόρως ἢ τὴν ἀ ἢ τὴν de· οἶον, nous nous décidâmes de ἢ à partir.

Τὸ ῥῆμα avoir, προηγούμενον ἀπαρεμφάτου, λαμβάνει τὴν πρόθεσιν ἀ καὶ σημαίνει τὸ μέλλειν, ἢ ὀφείλειν ποιῆσαι τι· οἶον, J'ai à écrire des lettres, ἔχω ἢ ὀφείλω νὰ γράψω γράμματα.

Τὸ ῥῆμα être λαμβάνει ἐπίσης πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου τὴν πρόθεσιν ἀ σημαίνει ὅτι καταγίνεται τις νὰ πράξῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου δηλούμενον· οἶον, Nous sommes encore à réfléchir là dessus, καταγινόμεθα εἰσέτι σκεπτόμενοι περὶ τοῦτου (δηλ. δὲν ἐσκέφθημεν εἰσέτι).

Τὸ ἀπαρέμφατον, ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν ἀ προηγούμενου οὐσιαστικοῦ, ἐμφαίνει σκοπὸν, χρῆσιν, ἢ ιδιότητα· οἶον, Une chambre à louer, δωμάτιον πρὸς ἐνοικίαν. Un jardin à vendre, κήπος πρὸς πώλησιν (διὰ πώλησιν).

Τίθεται ἐπίσης τὸ ἀπαρέμφατον ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν ἀ προηγούμενου οὐσιαστικοῦ ἀορίστως ἐκφραζομένου καὶ ἔχοντος πρὸ αὐ-

τοῦ τὸ τρίτοπρόσωπον ῥῆμα il y a, il y avait κτλ. ὡς, Il y a du plaisir à passer l'été à la campagne.

Λαμβάνει προσέτι τὴν πρόθεσιν ἀ τὸ ἀπαρέμφατον προηγούμενου ἐπιθέτου, ἐμφαίνοντος ιδιότητα τινὰ εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον, σκοπόν, ἐπιτηδεύματα, ἔξιν· σημειωτέον προσέτι ὅτι τὰ ἐπίθετα ταῦτα δίδουσιν εἰς τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον σημασίαν παθητικὴν· ὡς, Un travail facile, difficile, malaisé, aisé à faire, ἀντὶ ἀ εἶναι fait· ὁμοίως, il est agréable, désagréable, beau à voir κτλ. εὐάρεστος ἢ δυσάρεστος, ὥραῖος τῷ θεωθῆναι, δηλ. ἀ εἶναι vu κτλ.

Τινὰ δὲ τῶν ἐπιθέτων ἔχοντα ἐνεργητικὴν σημασίαν μεταβιβάζουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον· ὡς, Ce directeur est exacte à remplir son devoir, ὁ διευθυντὴς οὗτος εἶναι ἀκριβὴς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν (εἰς τὸ νὰ ἐκτελῇ) τὸ καθήκον του. Cet ingénieur est très-habile, très adroit à exécuter tous les plans qui lui sont confiés, ὁ μηχανικὸς οὗτος εἶναι ἐπιτηδεύστατος, ἱκανώτατος εἰς τὸ νὰ ἐκτελῇ πάντα τὰ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευόμενα σχέδια. Ἐν γένει τὰ ἐπίθετα τὰ ὅποια ἐμφαίνουσιν ιδιότητα ἀναφερομένην εἰς πρᾶγμα τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον ἐξηγεῖται παθητικῶς· ὡς, Cette forêt est dangereuse à passer, τὸ δάσος τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ τὸ διαβῇ τις (ἀ εἶναι passée) ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν.

Τὰ δὲ ἐπίθετα capable καὶ digne, καὶ τὰ ἐναντία τούτων ἀπαιτοῦσι τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου· ὡς, Capable de tout entreprendre, ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ ἐπιχειρησθῇ. Incapable de commettre un pareil attentat.

Τὸ ἀπαρέμφατον λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de:

α'. Ὅταν ἐπέχον τόπον ὀνομαστικοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται μετὰ τὸ κατηγορούμενον· ὡς, Le moyen d'être heureux c'est d'être vertueux, τὸ μέσον τοῦ νὰ ᾔναι τις εὐτυχὴς εἶναι νὰ διατελῇ ἐνάρετος. C'est une honte que de mentir, αἰσχος ἐστὶ τὸ ψεῦδασθαι.

β'. Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα φόβον· ὡς, Il craint de se compromettre. Il a peur de parler.

γ. Τὰ μνήμης ἢ λήθης σημαντικά· ὡς, Je me souviens toujours de faire mon devoir, on n'oublie de le faire que quand on ne veut pas s'en acquitter· ἐνθυμοῦμαι πάντοτε νὰ πράττω (ἐκτελῶ) τὸ καθήκον μου, τὸ ὑποῖον δὲν λησμονεῖ τις εἰμὴ ὅταν δὲν θέλῃ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ (ἐκπληρώσῃ). Je me rapelle d'avoir lu quelque

part cette idée là, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἀνέγνων εἰς τι μέρος (εἰς τι σύγγραμμα) τὴν ἰδέαν ταύτην.

δ'. Τὰ σημαίνοντα διαταγὴν (τὰ ἐπιτακτικά)· οἷον, Je lui ai ordonné, ἢ je lui ai donné des ordres de venir tous les matins, διέταξα αὐτὸν νὰ ἔρχηται καθ' ἐκάστην πρωΐαν. Il lui commanda de charger l'ennemi, τὸν διέταξε νὰ προσβάλῃ τὸν ἐχθρόν.

ε'. Τὰ σημαίνοντα ἔπαινον, κατηγορίαν, ἢ ψόγον· οἷον, Les uns nous louent, les autres nous blâment d'avoir fait cela· οἱ μὲν μᾶς ἐπαινοῦσιν, οἱ δὲ μᾶς ψέγουσι διότι ἐπράξαμεν τοῦτο. On l'accuse d'avoir causé la mort de son général, κατηγοροῦσιν αὐτὸν ὡς γεγόμενον αἴτιον τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγού.

ς'. Τὰ ἱκετευτικά· οἷον, Je vous prie de vouloir bien m'en écrire un petit mot, σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοί γράψετε περὶ τούτου ὀλίγας λέξεις.

Τὰ ὀνομαστικά ἀπαρέμφατα ὄντα συμπλήρωμα οὐσιαστικοῦ λαμβάνουσι πρὸ αὐτῶν τὴν πρόθεσιν de· οἷον, La manière de penser, ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι· La manière d'agir, ὁ τρόπος τοῦ πράττειν· On cherche toujours l'occasion de gagner beaucoup d'argent, ζητοῦν (θηρεύουν) εὐκαιρίαν (τοῦ νὰ) ὅπως ἱκερδήσωσι πολλὰ χρήματα. J'ai l'honneur de vous présenter mes respects, ἔχω ἢ λαμβάνω τὴν τιμὴν (τοῦ) νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σεβάσματά μου.

Ῥήματα τινὰ λαμβάνουσιν ἀδιαφόρως τὰς προθέσεις à καὶ de· οἷον, contreindre, forcer, obliger· τὸ δὲ faillir λέγεται καὶ ἄνευ προθέσεως, ἢ καὶ μετὰ τῶν προθέσεων à καὶ de (ἴδε κατωτέρω).

Περὶ τῶν οὐσιαστικῶν ὡς συμπληρωμάτων τῶν ῥημάτων.

Εἰς ποίαν πτῶσιν πρέπει νὰ τεθῇ τὸ οὐσιαστικόν ὡς συμπλήρωμα τοῦ ῥήματος, τοῦτο δὲν εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ προσδιορίσῃ τις ἀκριβῶς διὰ κανόνων, καθ' ὅσον, οὐδεμία Γαλλικὴ Γραμματικὴ ἐπιλαμβάνεται σοβαρῶς τοῦ ἀντικειμένου τούτου, αἱ πλεῖστοι περιορίζονται εἰς γενικοὺς τινὰς κανόνας, συνιστῶσαι πρὸ πάντων τὴν μετὰ προσοχῆς ἀνάγνωσιν τῶν κλασικῶν συγγραφέων, ἵνα διὰ τῆς μεγάλης τριβῆς ἀποκτήσῃ τις τὴν ἔξιν ταύτην.

Μεταχειριζόμεθα δὲ τὸ οὐσιαστικόν ἄνευ προθέσεως ὅταν τοῦτο ᾖ ἄμεσον ἀντικείμενον ῥήματος ἐνεργητικοῦ ἢ ἐνεργητικῶς λαμβανομένου, καὶ τότε σημαίνει ὅτι τὸ ῥῆμα συντάσσεται μετὰ αἰτιατι-

κῆς· οἶον, J'ai visité Paris, ἐπεσκέφθην τοὺς Παρισίους. C'est Dieu qui élève les hommes, ὁ Θεὸς ὑψώνει τοὺς ἀνθρώπους· Dieu frappe souvent les puissants pour nous instruire, ὁ Θεὸς πλῆττει συχνά-κις τοὺς ἰσχυροὺς διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ.

ΣΗΜ. Ὅταν τὸ ἀντικείμενον ᾖναι ἀόριστον τότε πρέπει νὰ προτάξωμεν τοῦ οὐσιαστικοῦ οὐχὶ τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον ἀλλὰ τὰ μέρη du, de la, des ἢ un, une κτλ. Ἰδε περὶ τούτου τὴ περὶ χρήσεως τοῦ ἄρθρου.

Τὸ ῥῆμα frapper εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κρούειν ἀπαιτεῖ δοτικὴν καὶ οὐχὶ αἰτιατικὴν· οἶον, On frappe à la porte, κρούουσι τὴν θύραν· σημαῖνον δὲ τὸ πλῆττω (χτυπῶ) λαμβάνει αἰτιατικὴν· οἶον, Frapper quelqu'un, πλῆττω (χτυπῶ) τινά.

Ἀπαιτοῦσι δὲ συντακτικὰς, τὴν μὲν προσώπου πλαγίαν, τὴν δὲ πράγματος εὐθείαν·

α.) Τὰ περιποιητικά ἢ ἀντιπεριποιητικά· οἶον, On lui offre la première place vacante, τῷ προέτεινον τὴν πρώτην κενὴν θέσιν. Vous lui avez pardonné sa faute κτλ.

β.) Τὰ ἀφηγηματικά ἀπαιτοῦσι πάντοτε δοτικὴν προσώπου· οἶον, Parler à quelqu'un, λαλῶ τινι· Dire à quelqu'un quelque chose, λέγω τι τινί. Nuire à quelqu'un, βλάπτω τινί, ἢ τινά (κοινῶς).

γ.) Τὰ σημαίνοντα συμπάθειαν· οἶον, S'intéresser à quelqu'un. Τὰ δὲ σημαίνοντα ἀποχωρισμὸν, καταγωγὴν, τὸ ἔκ τινος μέρους ἢ πράγματος ἀπαιτοῦσι τὴν πρόθεσιν de (δηλ. ἀφαιρετικὴν)· καὶ τὰ σημαίνοντα κυρίευσιν, ἄλωσιν, ἢ σύλληψιν προσώπου ἢ πράγματος, ἀπαιτοῦσιν ὡσαύτως τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ (δηλ. τὴν γενικὴν)· οἶον, S'emparer d'une ville, se saisir d'une personne (μέσα). Τὰ δὲ στερήσεως καὶ γνώσεως σημαντικά ἀπαιτοῦσι δὲ πτώσεις· τὴν μὲν προσώπου εἰς αἰτιατικὴν, τὴν δὲ πράγματος εἰς γενικὴν διὰ τῆς προλέσεως de· οἶον, Priver quelqu'un de sa liberté, στερεῖν τινά τῆς ἐλευθερίας του. Se séparer de ses parents, ἀποχωρῆσθαι τῶν συγγενῶν μου (ἀποχωρίζεσθαι τῶν συγγενῶν).

Τὰ προσεγγίσεως ἢ ἀπομακρύνσεως· οἶον, S'approcher, s'éloigner de quelqu'un, πλησιάζειν εἰς τινά, ἀπομακρύνεσθαι τινός.

Ὅλα τὰ παθητικά ἀπαιτοῦσι τὴν de πρόθεσιν πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὸ ὑπὸ τινος· ἐνεργούμενον ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου· οἶον, ἀγαπῶμαι ὑπὸ τῶν φίλων μου, je suis aimé de mes amis. Τιμᾶται ὑπὸ πάντων, il est estimé de tout le monde.

Τὰ πληρωτικά, λαμβάνοντα δύο συντακτικάς, απαιτοῦσι τὴν αἰτ. ἔνευ προθέσεως ὡς εὐθεῖαν συντακτικὴν, καὶ τὴν πρόθ. de (ὡς ἀφαιρετικὴν), διὰ γὰρ ἐκφράσωσι τὸ ἐκ τίνος πράγματος ἢ ὕλης πληροῦται τὸ ὑπὸ τῆς αἰτιατικῆς δηλούμενον ἀντικείμενον· οἶον, Je remplis ce verre de vin, πληρῶ (γεμίζω) τὸ ποτήριον τοῦτο οἴνου, ἢ κοινῶς οἶνον. La salle est remplie d'hommes, ἡ αἴθουσα εἶναι πλήρης ἀνθρώπων.

Πολλὰ ῥήματα απαιτοῦντα γενικὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, λαμβάνουσιν αἰτιατικὴν ἀπρόθετον εἰς τὴν Γαλλικὴν. Τοιαῦτα εἶναι λ. χ. τὰ ἐπιμελείας ἢ ἀμελείας, καὶ τὰ μνήμης ἢ λήθης σημαντικά· οἶον, Ἐπιμελοῦ τῆς υἰείας σου, soignez votre santé. Μὴ ἀμελῆς τῶν σπουδῶν σου, ne néglige pas tes études. Μέννησο τῆς συμβουλῆς τοῦ φίλου, rappelle toi le conseil de l'ami, (τοῦτο δὲ ἐκφράζεται καὶ μετὰ γενικῆς διὰ τοῦ se souvenir), souviens-toi de ta patrie et de tes amis, μέννησο τῆς πατρίδος καὶ τῶν φίλων· καθὼς καὶ τὸ ῥῆμα μεριμνῶ ἐκφραζόμενον διὰ τοῦ se soucier λαμβάνει τὴν πρόθεσιν de· οἶον, Je ne me soucie pas de cela, ἢ je ne m'en soucie pas, δὲν μεριμνῶ, ἢ δὲν φροντίζω περὶ τούτου.

Τὰ φύσει ἀντωνυμικά ῥήματα λαμβάνουσι τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὁποῖον εἶναι ἔμμεσον αὐτῶν συμπλήρωμα· οἶον, Nous nous repentons souvent de nos emportements, μετανοοῦμεν συχνάκις διὰ τὰς παραφροὰς ἡμῶν.

Τὰ δὲ θέσει ἀντωνυμικά λαμβάνουσι τὴν αὐτὴν πρόθεσιν (δηλαδὴ τὴν αὐτὴν πῶσιν) τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν ὡς ἐνεργητικά ἢ μεταβατικά· οἶον, Nous nous sommes opposés à ses projets permicieux, ἐναντιώθημεν πρὸς τοὺς ὀλετηρίους αὐτοῦ σκοποὺς· (διότι τὸ opposer, ὡς ἐνεργητικόν, ἀπαιτεῖ δοτικὴν, ὡς ἀντιπεριποιητικόν). La fortune qu'ils se sont partagée, ἡ περιουσία τὴν ὁποῖαν συνεμερίσθησαν· διότι τὸ partager ὡς ἐνεργητικόν ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν.

Τὰ ῥήματα traiter, qualifier, féliciter ἔχουσι δύο συντακτικάς τὴν μὲν εὐθεῖαν προσώπου, τὴν δὲ ἐτέραν ἐκφράζουσι διὰ τῆς προθέσεως de, τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον, ὡς· οἶον, On le traita de fou, d'impertinent, on le qualifia de prince, on le félicita de ses progrès, προσηνέχθησαν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ἀνόητον, ὡς πρὸς αὐθάδη (δηλ. τὸν ἀπεκάλεσαν ἀνόητον, αὐθάδη), τὸν ἐκάλεσαν πρίγκηπα, τὸν συνεχάρησαν διὰ τὰς προόδους του.

"Όταν ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥήματος, τοῦ ἔχοντος δύο συντακτικὰς, προσδιορίζεται διὰ τινος οὐσιαστικοῦ ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀριθμητικὸν un, τοῦτο λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθ. de διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ ὄργανον τῆς ἐνεργείας· ὡς, Il lui traversa la poitrine d'un coup d'épée, διεπέρασε τὸ στῆθος του διὰ πληγῆς ξίφους.

Πολλάκις τίθεται ἡ πρόθεσις de πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὡς ἐπιρρηματικὸς προσδιορισμὸς· ὡς, Faire quelque chose de force, πράττει καταναγκαστικῶς (διὰ τῆς βίας). Nous agirons de concert, θὰ ἐνεργήσωμεν ἐκ συμφώνου (συμφώνως). Il y a des personnes qui ne possèdent une propriété que de droit tandis que d'autres la possèdent de fait· τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν κατέχουσιν ἰδιοκτησίαν δικαιώματι, οἱ δὲ πράγματι (δικαιωματικῶς, οἱ δὲ πραγματικῶς).

Τὸ οὐσιαστικὸν côté (μέρος, πλευρὰ κτλ.) λαμβάνει πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de ὅταν χρησιμεύῃ ὡς ἐπιρρηματικὸς προσδιορισμὸς εἰς τὸ προηγούμενον αὐτοῦ ῥήμα· ὡς, Mettez-vous de ce côté-là, venez de ce côté-ci, regardez du côté de l'orient· κάθῃσαι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος (κάθῃσαι ἐκεῖ ἢ αὐτοῦ), ἔλθῃς ἐδῶ, βλέπε πρὸς ἀνατολὰς κτλ. ἀλλ' ὅταν λέγωμεν, de mon côté, je suis tenté de croire· σημαίνει, τὸ κατ' ἐμὲ, παρακινεῖμαι νὰ πιστεύσω. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ de πρόθεσις πρὸ τῆς παθητικῆς μετοχῆς εἰς τινὰς φράσεις καθ' ἃς τὸ οὐσιαστικὸν προηγεῖται τῆς προθέσεως ταύτης, ἀναπληροῖ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν qui· ὡς, Dans cette bataille il y eut vingt mille hommes de tués, εἰς τὴν μάχην ταύτην ἐφονεύθησαν εἴκοσι χιλιάδες ἄνθρωποι, δηλ. qui furent tués. On a retiré du champ de bataille trois mille hommes de blessés, ἀπέσυρον ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τρεῖς χιλιάδας πληγωμένους, ἀντὶ τοῦ qui étaient blessés.

Μεταχειρίζονται δοτικὴν (δηλ. τὴν πρόθεσιν à) πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν ὁμοιότητα, τὸν τρόπον, καὶ τότε τὸ οὐσιαστικὸν μετὰ τῆς προθέσεως ἐξισοῦται πρὸς τὸ τροπικὸν ἐπιρρημα· ὡς, Nous sommes allés à pied, à cheval· ὑπήγαμεν πεζοί, ἑφιπποί (πεζῶς, ἐφ' ἵππων) κτλ. S'habiller à la mode, ἐνδύεσθαι κατὰ τὸν συρμόν. Cette maison est meublée à mon goût, ἡ οἰκία αὕτη εἶναι κεκοσμημένη (ἢ τὰ ἔπιπλα τῆς οἰκίας ταύτης εἶναι) κατὰ τὴν διάθεσίν μου. Il marcha à pas redoublés, ἐδιπλασίασε τὰ βήματά του, ἐπετάχυνε). Recevoir quelqu'un à bras ouverts, δέ-

χεσθαι τινὰ ἀνοικταῖς ἀγκάλαις (μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας). Ὅμοίως, Se battre à l'épée, aux pistolets, μονομαχῶ διὰ τοῦ ξίφους (ξιφομαχῶ), πιστολομαχῶ κτλ.

Διὰ τὴν ἐκφράση τις τὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν τοῦ πράγματος, πόσον δηλ. τὸ ἡγόρασε, τὸ ἐπώλησεν, ἔδωκεν ἢ ἔλαβεν εἰς ἐνοίκιον, κατάλυμα· οἶον, J'ai acheté du drap à trente drachmes le mètre, ἡγόρασα ἐριούχον πρὸς τριάκοντα δραχμὰς τὸ μέτρον (ἐνταῦθα ἐννοεῖται à raison du trente).

Μεταχειρίζονται προσέτι τὴν δοτικὴν οἱ Γάλλοι διὰ τὴν ἐκφράσωσι τὸ ἐκ τίνος πράγματος προσερχόμενον ἢ προξενούμενον, τὸ ὅποιον συνήθως ἡμεῖς ἐκφράζομεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν διὰ τῆς προθέσεως ἀπὸ μετὰ αἰτιατικῆς ἢ τῆς διὰ, τῆς ἐκ μετὰ γενικῆς· οἶον, Nous nous éveillâmes au bruit du tambour, ἡγέρθημεν (ἐξυπνήσαμεν) ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ τυμπάνου. Il s'endormit au murmure des eaux, ἀπεκοιμήθη ἀπὸ τὸν μορμυρισμὸν τῶν ὑδάτων. Ὅμοίως, Reconnaître quelqu'un à son air, à ses manières· ἐκ τοῦ ἥθους, ἐκ τοῦ τρόπου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἥθους, ἀπὸ τοὺς τρόπους του κτλ.

Ῥήματα μὴ ἀπαιτοῦντα πρόθεσιν πρὸ ἀπαρεμφάτου.

Aimer mieux, προτιμῶ.	Oser, τολμῶ.
Aller, (εἶμι) πορεύομαι.	Penser, στοχάζομαι.
Compter, βασιζομαι, διανοοῦμαι.	Pouvoir, δύναμαι.
Croire, πιστεύω, νομίζω.	Prétendre, ἀξιῶ, διατείνομαι.
Daigner, ἀξιῶ, καταδέχομαι.	Savoir, ἡξεύρω, γινώσκω.
Devoir, χρεωστῶ, ὀφείλω.	Sembler, ὁμοιάζω.
Entendre, ἐννοῶ, ἀκούω.	Sentir, αἰσθάνομαι.
Espérer, ἐλπίζω.	Valoir mieux, κρεῖττον εἶναι.
Faire, πράττω, κἀμνω.	Venir, ἔρχομαι.
Falloir (il faut), δεῖν (δεῖ).	Voir, βλέπω.
Imaginer (s'), φαντάζομαι.	Vouloir, βούλομαι, θέλω.
Laisser, ἀφίνω.	

Ῥήματα ἀπαιτοῦντα τὴν πρόθεσιν à.

Abaissér (s'), ταπεινοῦσθαι.	Aboutir, λήγειν.
------------------------------	------------------

Abuser (s') ἀπατᾶσθαι (sur).	Devouer (se), ἀφοσιοῦσθαι.
Accorder (s'), συμφωνεῖν.	Disposer καὶ (se), διατίθεσθαι.
Acharner (s'), ἐπιμαίνεσθαι.	Donner, διδόναι.
Aguerrir καὶ (s' —), ἀσκεῖσθαι κατὰ τὰ πολεμικά.	Dresser, ὀρθοῦν (διευθετεῖν).
Aider (α), βοηθεῖν.	Employer καὶ (s'), προσπαθεῖν.
Aimer, ἀγαπᾶν.	Encourager καὶ (s'), ἐνθαρρύνειν.
Animer καὶ (s' —), παρορμᾶν ἢ παρορμᾶσθαι.	Engager καὶ (s'), ὑποχρεοῦσθαι.
Appliquer (s'), ἀσχολεῖσθαι.	Enhardir (s'), ἀποτολμᾶν.
Apprendre, μανθάνειν.	Enseigner, διδάσκειν.
Apprêter (s'), ἐτοιμάζεσθαι.	Entendre (s'), συνεννοεῖσθαι.
Aspirer, ἀποβλέπειν.	Exceller, ἐξέχειν.
Assigner, προσδιορίζειν.	Exciter καὶ (s'), παροτρύνειν.
Assujettir καὶ (s'), ὑποβάλλεσθαι.	Exhorter, παρατρέπειν (παρα- κινεῖν).
Attacher (s'), προσκολλᾶσθαι.	Exposer καὶ (s'), ἐκτίθεσθαι.
Attendre (s'), προσδοκᾶν.	Habituer (s'), συνεθίζειν.
Autoriser (ε), ἐπιτρέπειν.	Hasarder (se), διακινδυνεύειν.
Avilir (s'), ἐξευτελίζεισθαι.	Hésiter, διστάζειν.
Avoir, ἔχειν.	Instruire, διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν.
Balancer, ἀμφιταλαντεύεσθαι.	Inviter, προσκαλεῖν.
Borner καὶ (se), περιορίζειν-εσθαι.	Mettre (se), ἀρχεσθαι (ἀρχίζω).
Chercher, ζητεῖν.	Montrer (se), δεικνύεσθαι.
Complaire (se), εὐαρεστεῖσθαι.	Nécessiter, καταναγκάζειν.
Concourir, συντρέχειν.	Obstiner (s'), ἐπιμένειν.
Condamner (se), καταδικάζεσθαι.	Offrir (s'), προσφέρεισθαι.
Consentir, συναινεῖν.	Parvenir, κατορθοῦν.
Consister, συνίστασθαι.	Pencher, κλίνειν.
Conspirer, συνομνύειν.	Penser (δ), διανοεῖσθαι.
Consumer (se), κατατήκεσθαι.	Perséverer, ἐπιμένειν.
Contribuer, συντελεῖν.	Persiste, ἐμμένειν.
Convier, προσκαλεῖν.	Plaire (se), ἡδύνεσθαι.
Coûter, τιμᾶσθαι (στοιχίζειν).	Plier καὶ (se), κάμπτεσθαι.
Décider (γ), ἀποφαίνεσθαι.	Préparer (se), παρασκευάζεσθαι.
Déterminer (se), ἀποφασίζειν.	Prétendre, ἀπαντεῖν.
Debarrasser (se), ἀπαλλάττεσθαι.	Provoquer, προκαλεῖν.
	Réduire, περιορίζειν.

Rénoncer, παραιτεῖσθαι.	Songer, μεριμνᾶν.
Répugner, ἀπεχθαίνεσθαι.	Suffire, ἐπαρκεῖν.
Résigner (se), ὑπομένειν.	Tarder, βραδύνειν.
Résoudre (se), ἀποφασίζειν.	Travailler, ἐργάζεσθαι.
Réussir, ἐπιτυχάνειν.	Viser, σκοπεῖν.
Servir, ὑπηρετεῖν.	Vouer καὶ (se), ἀφοσιοῦσθαι.

Ῥήματα ἀπαιτοῦντα τὴν πρόθεσιν de.

Abstenir (s'), ἀπέχειν.	Différer, ἀναβάλλειν.
Accuser καὶ (s'), κατηγορεῖν.	Dire, λέγειν.
Achever, τελειώνειν.	Disconvenir, διαφωνεῖν.
Affecter, προσποιεῖσθαι.	Discontinuer, διαλείπειν.
Affliger, λυπεῖν.	Dispenser, ἀπαλλάττειν.
Ambitionner, φιλοδοξεῖν.	Disculper (se), ἀθωοῦσθαι.
Applaudir (s'), ἐγκαυχᾶσθαι.	Dissuader, ἀποπείθειν.
Appréhender, ὑποπτεῖν (φο- βεῖσθαι).	Empêcher, κωλύειν.
Avertir, γνωστοποιεῖν.	Entreprendre, ἐπιχειρεῖν.
Aviser (s'), διαγινώσκειν.	Enrager, μαίνεσθαι (λυσσᾶν).
Brûler, καίειν.	Étonner (s'), ἐκπλήττεσθαι.
Blâmer, ψέγειν.	Éviter, ἀποφεύγειν.
Cesser, παύειν.	Excuser, συγχωρεῖν.
Charger (se), ἐπιφορτίζεσθαι.	Feindre, ὑποκρίνεσθαι.
Commander, ἐπιτάττειν.	Féliciter, συγχαίρειν.
Conjurer, ἐκλιπαρεῖν (ἱκετεῖν).	Flatter (se), σεμνύνεσθαι.
Conseiller, συμβουλεύειν.	Frémir, φρουάττειν.
Contenter (se), ἀρκεῖσθαι.	Gémir, στενάζειν.
Convenir, προσήκειν.	Glorifier (se), ἐπαίρεσθαι.
Craindre, φοβεῖσθαι.	Hâter καὶ (se), ἐπισπεύδειν.
Dédaigner, ἀπαξιοῦν.	Imputer, προσάπτειν.
Defendre, ἀπαγορεύειν.	Indigner (s'), ἀγανακτεῖν.
Défier (se), δυσπιστεῖν.	Ingérer (s'), μιγνύεσθαι.
Désespérer, ἀπελπίζειν.	Inspirer, ἐμπνέειν.
Désirer (ε), ἐπιθυμεῖν.	Jurer, ὀμνύειν.
Détester, βδελύττεσθαι.	Manquer, ἐλλείπειν.
	Méditer, μελετᾶν.

Mêler (se), ἀναμιγνύεσθαι.	Regretter, λυπεῖσθαι (ποθεῖν).
Menacer, ἀπειλεῖν.	Rejouir (se), εὐφραίνεισθαι.
Mériter, ἀξιοῦσθαι (εἶναι ἄξιον).	Repenter (se), μεταμέλεσθαι.
Négliser, ἀμελεῖν.	Reprocher (se), ἐπιπλήττειν.
Nier, ἀρνεῖσθαι.	Résoudre (se), ἀποφασίζειν.
Ordonner, διατάττειν.	Rire, γελᾶν.
Pardonner, συγχωρεῖν.	Risquer, διακυβεῖν.
Parler, ὁμιλεῖν.	Rougir, ἐρυθριᾶν.
Permettre (se), ἐπιτρέπειν ἑαυτῷ.	Sommer, προσκαλεῖν, ἐγκαλεῖν.
Persuader, πείθειν.	Souffrir, πάσχειν, ἀνέχεσθαι.
Piquer (se), φιλοτιμεῖσθαι.	Souhaiter, εὐχεσθαι.
Plaindre (se), μέμφεσθαι.	Soupçonner, ὑποπτεύειν.
Prescrire, ἐπιβάλλειν.	Souvenir (se), μιμνήσκεισθαι.
Presser (se), σπεύδειν.	Suggérer, ὑπαγορεύειν.
Promettre καὶ (se), εὐελπίζεσθαι.	Supplier, ἱκετεύειν.
Punir, τιμωρεῖν.	Tanter, πειρᾶσθαι.
Rappeler (se), ἐνθυμεῖσθαι.	Trembler, τρέμειν.
Recommander, παραγγέλλειν.	Vanter (se), καυχᾶσθαι.
Refuser, ἀποποιεῖσθαι.	

Ἰδιαίτεραι παρατηρήσεις περὶ τινῶν ῥημάτων, ἅτινα μεταβάλλονται συντακτικῇ μεταβάλλουσι καὶ σημασίαν.

Abuser, μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει ἀπατῶ. Il a abusé le prisonnier sur le sort qui l'attendait· ἠπάτησε τὸν δεσμώτην περὶ τῆς τύχης του (ἥτις τὸν περιέμενε).

Aider μετὰ αἰτ. βοηθεῖν τινί (κοιν. βοηθῶ τινά). C'est le riche surtout qui doit aider les pauvres (=les secourir)· ὁ πλούσιος πρὸ πάντων ὀφείλει νὰ βοηθῇ τοὺς πτωχοὺς. Ὅταν δὲ θέλωμεν νὰ προσδιορίσωμεν καὶ τὸν

Rien de plus détestable que d'abuser de la confiance de ses amis· οὐδὲν βδελυκτότερον τοῦ καταχρᾶσθαι τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν φίλων. (Τὸ abuser μετὰ τῆς προθ. de σημαίνει καταχρῶμαι).

Tò aider λαμβάνει δοτ. (δηλ. τὴν πρόθεσιν·à) πρὸ τοῦ οὐσιαστικῆς (καὶ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ προσώπων) ὅταν θὰ ἐκφράσῃ τις ὅτι, βοηθῶν μετέχει τοῦ ἀγῶνος· οἷον, Aider à quelqu'un à porter son fardeau· βοηθῶ τι-

τρόπον ἢ τὸ μέσον τῆς βοηθείας, τοῦτο ἐκφράζεται διὰ τῆς προθέσεως de. Aider quelqu'un de sa bourse· βοηθῶ τινά (τινὶ) χρηματικῶς (μὲ τὸ βαλάντιον). Il faut aider les faibles d'esprit de ses conseils, πρέπει νὰ βοηθῶμεν τοὺς ἀσθενεῖς τὸ πνεῦμα διὰ τῶν συμβουλῶν ἡμῶν.

Applaudir, λαμβάνον αἰτιατικὴν τὸ ῥῆμα τοῦτο σημαίνει χειροκροτεῖν ἐν εἰδῇ ἐπιδοκίμασίας. On a applaudi l'orateur· ἐχειροκρότησαν τὸν ῥήτορα.

Τὸ ῥῆμα *approcher* (πλησιά-ζειν) ὡς ἐνεργητικὸν μεταβατικὸν ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν· *Approchez ce siège*, πλησιάσον τὸ κάθισμα τοῦτο. Ἐντοτε ἐπὶ προσώπων λαμβάνει σημασίαν μέσου ῥήματος, καίτοι φυλάττον τὸν τύπον τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων. *Approcher quelqu'un*· πλησιάζω πρὸς τινα. Il approcha le juge pour lui glisser un mot à l'oreille· ἐπλησίασε (πρὸς) τὸν δικαστὴν ἵνα εἴπῃ τι κρυφίως εἰς αὐτόν.

Assister, μετὰ αἰτιατικῆς λέγεται ἐπὶ προσώπων, καὶ σημαίνει, βοηθῶ. Il faut assister les pauvres et les malheureux· πρέπει νὰ βοηθῇ τις τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχεῖς.

νὰ ἔνα φέρῃ τὸ φορτίον του. Vous lui avez souvent aidé à faire son thème· συχνάκις τὸν ἐβοήθησες νὰ γράψῃ (κάμῃ) τὸ θέμα του (ὅπου τὸ aider λαμβάνει δύο προθέσεις à, τὴν μὲν πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τὴν δὲ πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου).

Ἐχον δὲ πλαγίαν συντακτικὴν τὸ applaudir εἶναι συνώνυμον τοῦ féliciter (συγχαίρειν), τοῦ approuver (ἐπιδοκιμάζειν). Chacun applaudissait à son sentiment, ἕκαστος ἐπεδοκίμαζε τὸ αἶσθημά του. On lui applaudissait, συνέχαιρον αὐτῷ.

Λέγεται δὲ συνηθῶς τὸ *approcher* εἰς τὴν σημασίαν τοῦ μέσου *s'approcher*, λαμβάνον δύο ἀντωνυμίας καὶ πλαγίαν συντακτικὴν διὰ τῆς de προθέσεως· οἷον, Je me suis approché de lui pour le prévenir des projets de ses adversaires· ἐπλησίασα πρὸς αὐτόν ἵνα τὸν προῖδεάσω περὶ τῶν σκοπῶν τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ.

Assister (à), μετὰ δοτ. λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, καὶ σημαίνει, παρευρίσκομαι. Ce ne fut pas sans une émotion bien vive que j'ai assisté à cette cérémonie, μετὰ ζωηροτάτης συγκινήσεως παρευρέθην εἰς τὴν τελετὴν ταύτην.

Assurer, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ βεβαίῳ λαμβάνει πλαγίαν συντακτικὴν προσώπου· οἶον, *Il leur assura que la chose était positive*· ἐβεβαίωσεν αὐτοῖς (αὐτοὺς) ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο θετικόν. Ἔχει δὲ ἐνίοτε καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἐξασφαλίζω τινί τι. *Le roi lui assura la possession de cette propriété*· ὁ βασιλεὺς ἐξησφάλισεν εἰς αὐτὸν τὴν κατοχὴν τῆς ιδιοκτησίας ταύτης.

Τὸ assurer ἀπαντᾶται συχνά· καὶ μετὰ αἰτιατικῆς προσώπου καὶ μετὰ γενικῆς πράγματος, καὶ τότε σημαίνει τὸ ἐπιβεβαίῳ. *Assurez-le de mes sentimens*· ἐπιβεβαίωσατέ τον περὶ τῶν αἰσθημάτων μου.

Ἰδιαιτεραὶ παρατηρήσεις περὶ τινῶν ῥημάτων.

Τὸ ῥῆμα *croire*· λαμβάνει αἰτιατικὴν ἀπρόθετον, σημαίνει, πιστεύω τι ὡς ἀληθές· *je le crois*, τὸ πιστεύω ἢ τὸν πιστεύω· *croire à*, πιστεύω ὅτι ὑπάρχει τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, *il y a des personnes qui croient aux revenants* εἰσὶν ἄνθρωποι οἵτινες, πιστεύοντες ὅτι ὑπάρχουσι φαντάσματα· *croire à quelque chose*, σημαίνει ὅτι δίδω πίστιν εἰς τι πρᾶγμα· *ils ne crurent pas à sa parole*, δὲν ἔδωκαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους του. *Croire en Dieu*, πιστεύω εἰς Θεόν (εἰς ἓνα θεόν). *En croire quelqu'un sur parole*, ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὸν λόγον τινὸς περὶ τινος πράγματος.

Atteindre, φθάνω· μετὰ αἰτιατικῆς, λέγεται περὶ πράγματος εἰς τὸ ὁποῖον φθάνει τις χωρὶς νὰ τὸ ἐπιζητῇ, καὶ χωρὶς νὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν, *il avait déjà atteint sa quatre-vingtième année*· λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἐπὶ προσώπων δυνατὸν νὰ λεχθῇ καὶ ἐν περιπτώσει προσπάθειας, οἶον· *atteindre quelqu'un à la course*, καταφθάνω τινὰ τρέχων.

Atteindre μετὰ δοτικῆς· λέγεται ἐπὶ πραγμάτων καὶ κυρίως εἰς περιστάσεις καθ' ἃς ἀπαιτεῖται προσπάθεια ἢ ἀγὼν διὰ νὰ φθάσῃ τις, οἶον· *atteindre à la perfection*, φθάνειν εἰς τὴν τελειότητα· *atteindre au faite de la gloire*, φθάνω εἰς τὸν κορυφῶνα τῆς δόξης.

Avoir affaire à, ἐπομένον συμπληρώματος προσώπου διεγείρει ἰδέαν ὑποταγῆς, ἐξαρτησίας. *Les inférieurs ont toujours affaire à leurs supérieurs*.

Avoir affaire avec, λέγεται περί ἑξέως σχέσεων, καὶ διεγείρει τὴν ἰδέαν τῆς φιλονεικίας, τῆς διενέξεως, un associé a affaire avec son associé.

Demander, μετὰ αἰτιατικῆς προσώπου ἢ πράγματος σημαίνει ζητῶ, αἰτῶ· qui demandez-vous? ποῖον ζητεῖτε; on demande le médecin, ζητοῦσι τὸν ἰατρὸν· Demander une place, αἰτῶ θέσιν.

Demander à quelqu'un, ἐρωτῶ· demander à Paul si son frère est revenu de Corinthe, ἐρώτησον τὸν Παῦλον ἐὰν ὁ ἀδελφός του ἐπέστρεψεν ἐκ Κορίνθου. Λαμβάνον δύο συντακτικὰς τὸ demander, τὴν μὲν πλαγίαν προσώπου τὴν δὲ εὐθείαν πράγματος· σημαίνει αἰτῶ τι παρὰ τινος· je lui ai demandé les ouvrages de Bossuet, ἤτησα παρ' αὐτοῦ τὰ συγγράμματα τοῦ Βοσσοέτου.

Echapper de, λέγεται κυρίως ὅταν καταληφθεὶς τις ὑπό τινος ὑπεκφεύγει. Il a échappé des mains des ennemis, ὑπεξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας (τῶν χειρῶν) τῶν ἐχθρῶν. Il a échappé du feu, du naufrage, ὑπεξέφυγεν ἀπὸ τὸ πῦρ, ἀπὸ τὸ ναυάγιον.

Echapper à, λέγεται ὅσῳκις εἶναι ἀντικείμενον καταδιώξεως· ἀλλὰ δὲν συνελήφθη εἰσέτι, οἷον· il a échappé à la poursuite, à la fureur de ses ennemis, ἀπέφυγε τὴν καταδίωξιν τὴν μανίαν τῶν ἐχθρῶν του.

Ὅταν δὲ ὁ κίνδυνος ᾗναι ἐγγὺς καὶ τὸν ὑπεκφεύγει τις, τίθεται ἀπλῶς αἰτιατικὴ ἀπρόθετος μετὰ τὸ ῥῆμα échapper· il l'a échappé belle, διεσώθη ὡς διὰ θαύματος, παρ' ὀλίγον ὑπέκυπτεν εἰς τὸν κίνδυνον (κοινῶς ἀπὸ τρίχα τὴν ἐγλύτωσε).

Insulter quelqu'un, μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει ἐξυθρίζειν τινά, ἐκφράζειν ὕβρεις πρὸς τινα. On n'insulte pas impunément un homme qui fait beaucoup de cas de l'honneur· δὲν ἐξυθρίζει τις ἀτιμωρήτως ἄνδρα περὶ πολλοῦ ποιούμενον τὴν τιμὴν· Insulter à quelqu'un, σημαίνει περιφρονῶ· on ne doit jamais insulter aux malheureux quand même ce seraient nos ennemis, οὐδέποτε πρέπει νὰ περιφρονῶμεν τοὺς δυστυχεῖς καὶ ὅταν προσέτι ἦβελον εἶσθαι ἐχθροὶ ἡμῶν.

Jouer, παίζω· ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου ἀπαιτεῖ πρὸ τούτου τὴν πρόθεσιν de (de la ἢ du), Mademoiselle Iphigénie joue de la Harpe, Ἡ κυρία Ἰφιγένεια σημαίνει (κρούει) τὴν ἄρπαν· son frère joue du violon, ὁ ἀδελφός της σημαίνει τὸ βιολίον (τετράχορδον).

Jouer, μετὰ τῆς προθέσεως à ἢ au (aux), δηλ. μετὰ δοτικῆς, σημαίνει ἀπλῶς παίζω παιγνίδιον τι· nous avons joué aux cartes, nous allons jouer aux échecs, ἐπαίξαμεν χαρτὰ, καὶ τώρα θὰ παίξωμεν τὸ Ζαθρίκιον.

Τὸ ῥῆμα jouer, ὡς μέσον, ὅτε μὲν λαμβάνει τὴν πρόθεσιν de, ὅτε δὲ τὴν πρόθεσιν à· se jouer de σημαίνει ἐμπαίζω τινά, τὸν ἀπατῶ· C'est la fortune qui se joue souvent des hommes, ἡ τύχη ἐμπαίζει (ἀπατᾷ) συχνάκις τοὺς ἀνθρώπους.

Λαμβάνει δὲ τὴν πρόθεσιν à, διὰ τὴν ἐκφράσιν τὸ προσβάλλω τινά, τὰ βάλλω μέ τινά. Ne vous jouez pas à lui, vous vous en repentez, μὴ τὰ βάλλῃς μέ αὐτόν (μὴ τὸν πειράζεις) θὰ τὸ μετανοήσῃς.

Jouer, μετὰ αἰτιατικῆς ἄνευ προθέσεως, σημαίνει παίζω· οἶον, nous jouons deux pièces de cent sous la partie, παίζομεν δύο τάλληρα γαλλικὰ τὸ παιγνίδιον· jouer un rôle, διαδραματίζω πρόσωπον· jouer un personnage, παριστῶ πρόσωπόν τι.

Manquer (ἐλλείπειν)· ἄνευ προθέσεως σημαίνει ἀποτυχάνω· il a manqué son but, ἀπέτυχεν, ἐξήμαρτε τοῦ σκοποῦ· il a manqué l'occasion, παρέλειψε τὴν εὐκαιρίαν.

Manquer de, στερεῖσθαι· La garnison manquait de munitions, ἡ φρουρά ἤτο ἐλλιπὴς (ἐστερεῖτο) πολεμεφοδίων.

Manquer à, παραλείπω· On doit s'abstenir de tout plaisir, s'imposer même toute privation plutôt que de manquer à ses devoirs, ὀφείλει νὰ ἀπέχῃ τις πάσης ἡδονῆς, νὰ ἐπιβάλλῃ μάλιστα εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν στέρησιν μᾶλλον ἢ νὰ παραλείπῃ τὰ χρέη του.

Participer, μετέχειν· Tous les habitants de la même contrée participent aux bienfaits de son sol, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς αὐτῆς χώρας μετέχουσι τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ ἐδάφους αὐτῆς. Quand la tête est malade, le corps participe nécessairement à la même indiposition, τῆς κεφαλῆς ἀσθενοῦς οὐσης, ἅπαν τὸ σῶμα μετέχει τῆς ἀσθενείας.

Participer de· λέγεται κυρίως περὶ ὄντων τῆς αὐτῆς φύσεως, οἶον· Le mulet participe de l'âne et du cheval, ὁ ἡμίονος μετέχει τῆς φύσεως τοῦ ὄνου καὶ τοῦ ἵππου.

Τὸ ῥῆμα persuader (πείθειν), λαμβάνει δύο συντακτικὰς, αἰτιατικὴν καὶ δοτικὴν, ἀδιαφόρως (κατὰ τοὺς Γάλλους γραμματικούς)· ὅθεν λέγεται, persuader à quelqu'un de faire quelque chose, καὶ persuader quelqu'un d'une chose, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ μέσον se

persuader ἔχει κατὰ τινὰς ἀμετάβλητον τὴν παθητικὴν μετοχὴν. Ils se sont persuadé qu'ils surpassaient les autres en sagesse· ἀντὶ τοῦ ils se sont persuadés. Νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ γείνη ἡ ἐξῆς διάκρισις ἵνα συμβιβάσωμεν καὶ τὰς δύο γνώμας, διὰ παραδειγμάτων τῶν διακεκριμένων συγγραφέων. Ἐὰν μετὰ τὸ persuader, τὸ συμπλήρωμα τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ πρόσωπον ἦναι οὐσιαστικόν, τότε τὸ μὲν πρόσωπον τίθεται εἰς αἰτιατικὴν, τὸ δὲ συμπλήρωμα αὐτοῦ εἰς γενικὴν διὰ τῆς de προθέσεως· persuadez-le de la sincérité de mes sentiments, πείσατε αὐτὸν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν αἰσθημάτων μου. Ἐὰν δὲ τὸ συμπλήρωμα ἦναι ῥῆμα, τὸ πρόσωπον τίθεται συνήθως εἰς δοτικὴν. Craignant qu'on ne persuadât à Xercès de faire cela, φοβούμενος μήποτε πείσωσι τὸν Ξέρξην ἵνα πράξῃ τοῦτο κτλ.

Redoubler, διπλασιάζω· ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν. Redoublons nos efforts, Διπλασιάζομεν τὰς προσπάθειάς (δυνάμεις) ἡμῶν.

Redoubler, αὐξάνω, πολλαπλασιάζω, ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ· ὅταν τὸ οὐσιαστικόν τοῦτο ἦναι ἀντικείμενον ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος. À ce nom il redoubla d'attention, πρὸς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπολλαπλασίασε τὴν προσηχὴν του· ἀλλ' ὅταν τὸ ἀντικείμενον ἀναφέρηται εἰς ἄλλο πρόσωπον, τότε τίθεται εἰς αἰτιατικὴν. Votre générosité redouble l'affection et le dévouement de vos amis.

Répondre à, ἀποκρίνομαι εἰς πρότασιν ἢ ἐρώτησιν· répondre de, ἐγγυῶμαι περὶ προσώπων ἢ ἀναδέχομαι τὴν εὐθύνην περὶ τινος πράγματος· Répondez donc à mes questions, ἀποκρίθητε λοιπὸν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Je répondrais bien volontiers de la probité de cet homme, ἐγγυῶμαι εὐχαρίστως περὶ τῆς χρηστότητος τοῦ ἀνδρὸς τούτου· je réponds du succès de cette affaire, ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Satisfaire, θεραπεύω, ἐπαρκῶ, ἱκανοποιῶ. Λαμβάνει αἰτιατικὴν ὅταν σημαίνει τὴν ἐκ τῆς ἀπολαύσεως· πράγματός τινος εὐχαρίστησιν· satisfaire ses passions, ses désirs, θεραπεύειν (εὐχαριστεῖν), τὰ πάθη, τὰς ἐπιθυμίας κτλ. Λαμβάνει δὲ δοτικὴν ὅταν ἐκπληροῖ τις τὰ δέοντα, τὸ χρεός, ὅτι δηλαδὴ ὀφείλει σχετικῶς πρὸς τι, satisfaire à ses devoirs, ἀναπληρῶ τὰς χρείας μου, τὰ καθήκοντά μου κτλ. satisfaire à ses obligations, ἐκπληρῶ τὰς ὑποχρεώσεις μου.

Servir, μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει, ὑπηρετεῖν. Tout homme doit servir sa patrie, πῶς ἄνθρωπος χρεωστεῖ ἵνα ὑπηρετῇ τὴν Πατρίδα.

Servir, μετὰ δοτ. προσώπου ἢ πράγματος καὶ μετὰ γεν. πράγματος, σημαίνει, χρησιμεύειν ὥς, Ce tableau à servi de modèle à tous les artistes, ἡ εἰκὼν αὕτη ἐχρησίμευσεν ὥς τύπος εἰς ὅλους τοὺς καλλιτέχνας. Servir à quelqu'un de père, χρησιμεύω εἰς τινα ὡς πατὴρ, καὶ μετὰ μιᾶς συντακτικῆς πράγματος· à quoi sert-il? εἰς τί χρησιμεύει (τοῦτο);

Servir à rien, σημαίνει προσωρινὴν ἀχρησίαν· καὶ servir de rien, ἀπόλυτον ἢ διηνεκῇ· il a des talents qui ne lui servent à rien maintenant, ἔχει πλεονεκτήματα τὰ ὅποια ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἀχρηστα εἰς αὐτόν. Les murmures contre les décrets de la Providence ne servent de rien, ἡ μεμψιμοιρία κατὰ τῆς βουλῆς τῆς θείας προνοίας εἶναι (διαπαντός) ἀχρηστος.

Souscrire, μετὰ αἰτιατικῆς, ὑπογράφειν. Avez-vous souscrit ce contrat? ὑπέγραψας τὸ συμβόλαιον τοῦτο;

Souscrire à (μεταφορικῶς) συναίνω. Il a souscrit à tout, συγγένεσε καθ' ὅλα.

User, μετὰ αἰτιατικῆς, φθείρω ἕνεκα τῆς πολλῆς χρήσεως· il use une paire de bottes par mois, φθείρει ἓν ζεύγος ὑποδημάτων κατὰ μῆνα.

User de, μεταχειρίζομαι. Vous pouvez user de ce remède sans nulle crainte, δύνασαι νὰ μεταχειρισθῇς τὸ ἱατρικὸν τοῦτο ἄνευ τινὸς κινδύνου.

Commencer, ἄρχομαι· ἀπαιτεῖ πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου τὴν πρόθεσιν ἃ ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν πρὸδον ἢ αὐξήσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου δηλουμένου. Cet enfant commence à parler, commence à lire, ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ, ἀρχίζει ν' ἀναγινώσκει· δηλ. θέλει προσδεύσει, κατὰ τοῦτο· il commence à pleuvoir, ἀρχίζει νὰ βρέχῃ (ἀκολούθως θέλει βρέξει περισσότερον).

Commencer de, σημαίνει ἀπλῶς ἑναρξιν τινὸς πράξεως συνήθους, εἶον· nous commençons de lire le grec toujours à dix heures précises· ἀρχόμεθα τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ (μαθήματος), πάντοτε κατὰ τὴν δεκάτην ἀκριβῶς.

Commencer par, τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον ἐξηγεῖται εἰς τὴν καθομιλουμένην διὰ τῆς μετοχῆς. Il commença par renvoyer tous les

courtisans de son père, ἤρξατο ἀποπέμπων πάντας τοὺς αὐλικούς τοὺς πατέρας αὐτοῦ.

Continuer de, καὶ continuer à. Τὸ πρῶτον σημαίνει ἐξακολουθῆσιν μὲν πράξεως ἀλλ' οὐχὶ ἀδιάκοπον, ὡς continuer de nous écrire, ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς γράφῃς, ἢ ἐξακολουθεῖ γράφων πρὸς ἡμᾶς κτλ.

Continuer à, σημαίνει ἐξακολουθῆσιν σύντονον, σχεδὸν ἀδιάκοπον. Si vous continuez à travailler ainsi, vous ne tarderez pas à ruiner votre santé, ἐὰν ἐξακολουθήσῃς ἐργαζόμενος οὕτω, δὲν θέλεις βραδύνει νὰ καταστρέψῃς τὴν υἱεῖαν σου.

Défier à καὶ défier de, μετὰ οὐσιαστικοῦ προσώπου καὶ πράγματος, ἀπαιτεῖ εἰς αἰτιατικὴν τὸ πρῶτον, καὶ εἰς δοτικὴν τὸ δεύτερον· défier quelqu'un au combat, προκαλῶ τινὰ εἰς μάχην ἐπομένου ἀπαρεμφάτου ἀπαιτεῖ πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν de, défier quelqu'un de faire quelque chose.

Demander à καὶ demander de. Τὸ πρῶτον σημαίνει ὅτι ὁ αἰτῶν προτίθεται νὰ πράξῃ ἀμέσως τὰ ὑπὸ τοῦ ἐξαρτωμένου ἀπαρεμφάτου σημαίνον· on demande à vous parler, on demande à boire κτλ.

Τὸ δὲ demander de, λέγεται ὅταν αἰτῇ τις τὴν ἄδειαν νὰ πράξῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐξαρτωμένου ἀπαρεμφάτου δηλούμενον, ὡς il demande de nous répondre, αἰτεῖ (ἵνα τῷ ἐπιτραπῇ) νὰ σοὶ ἀποκριθῇ.

Laisser à, ἀφίνω· je vous laisse à penser, σὲ ἀφίνω νὰ συλλογισθῇς.

Ne pas laisser de, ἐξακολουθῶ οὐχ ἤττον. Quoique pauvre il ne laisse pas d'être généreux, καὶ τοι πτωχὸς οὐχ ἤττον εἶναι γενναῖος.

S'occuper à, καταγίνομαι· je m'occupe à lire, à écrire, καταγίνομαι ἀναγινώσκων, γράφων.

S'occuper de, φροντίζω· occupez-vous de cette affaire, φροντίσατε περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· occupez-vous de faire disparaître, jusqu'à l'ombre même, ces soupçons odieux qui pèsent sur vous, φροντίσατε νὰ ἐκλείψωσι μέχρι σκιᾶς αἱ βδελυραὶ αὗται ὑπόνοιαι αἱ ἐπιβαρύνουσαι ὑμᾶς.

Oublier à, ἀπομανθάνω, ἀποβάλλω τὴν ἔξιν πράγματος τινός· à force de parler le français j'ai oublié à parler le ture, ὁμιλῶν πάντοτε γαλλικὰ ἀπέμαθον ὀλοτελῶς τὸ γὰρ ὁμιλῶ τουρκικὰ (ἀλλ' εἰς

τοιαύτην φράσιν, προτιμότερον εἶναι τὸ perdre l'habitude d'une chose.

Oublier de, λησμονῶ· j'ai oublié de lui écrire, ἐλησμονήσα νὰ γράψω εἰς αὐτόν.

Prendre garde de, προσέχειν· ἐπομένου ἀπαρεμφάτου καταφατικῶς λαμβάνει τὴν πρόθεσιν de πρὸ αὐτοῦ. Prenez garde de lui annencer une pareille nouvelle, πρόσσεχε μὴ ἀναγγείλῃς τοιαύτην εἰδῆσιν εἰς αὐτόν.

Prendre garde à· λαμβάνει τὴν πρόθ. à πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου ἐὰν τοῦτο ἐκφέρεται ἀρνητικῶς, οἷον· Prenez garde à ne pas vous exposer, à ne pas vous tromper, πρόσσεξε ἵνα μὴ ἀπατηθῇς· prenez garde à ne pas mal faire, πρόσσεξε μὴ πράξῃς κακῶς· ἐπομένου οὐσιαστικῶς λαμβάνει πάντοτε δοτικὴν, prenez garde à quelque chose.

Se prendre à, ἀρχεσθαι· il se prit à pleurer, ἤρξατο κλαίειν. Prendre pour, ἐκλαμβάνω, je l'ai pris pour M. tel, τὸν ἐξέλαθον ἀντὶ τοῦ Κυρίου δεῖνα, ἢ ὡς τὸν Κύριον δεῖνα.

Suffire, ἐπαρκεῖν· ὡς τριτοπρόσωπον τὸ suffire ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου· il suffit de l'en prévenir, ἀρκεῖν νὰ τὸ προϊδίσῃ τις περὶ τούτου.

Suffire, ὡς προσωπικὸν (ἀναφερόμενον δηλαδὴ εἰς ὠρισμένον πρόσωπον) λαμβάνει τὴν πρόθεσιν à ἢ τὴν pour κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος. Bien des fois un petit événement heureux suffit pour sauver la vie à un homme.

Sa raison ne suffit pas toujours à nous conduire dans la voie du bonheur.

Tarder à, βραδύνω. Vous avez trop tardé à venir réclamer vos droits, ἐβράδυνας παρὰ τὸ δεόν νὰ ἔλθῃς ν' ἀπαιτήσῃς τὰ δικαιώματά σου.

Ἦς ἀπρόσωπον ἀπαιτεῖ δοτικὴν προσώπου καὶ τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ ἐπομένου ἀπαρεμφάτου· οἷον, Il me tarde de voir terminer cette affaire, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ ἴδω τελειωμένην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Emprunter (δανειζεσθαι)· ἔχον πλαγίαν συντακτικὴν προσώπου, λαμβάνει ὁδιαφόρως τὴν πρόθεσιν à ἢ de· οἷον, J'ai emprunté à un de mes amis ἢ d'un de mes amis les œuvres de Corneille.

Ἐάν δὲ ἡ πλαγία συντακτικὴ ἐμφαίνῃ πράγμα λαμβάνει πάντοτε τὴν πρόθεσιν de· οἷον, Les magistrats empruntent leur autorité du pouvoir qui les instituent.

Τὸ ῥῆμα espérer εἰς τὸν ἐνεστώτα τῆς ὀριστικῆς καθὼς καὶ ἄλλα συνώνυμα ὡς πρὸς τὴν προσδοκίαν μελλούσης πράξεως, οἷον compter, attendre, ἀπαιτοῦσι τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς μέλλοντα χρόνον τῆς ὀριστικῆς ἢ εἰς ἐνεστώτα τῆς ἀπαρεμφάτου, ἐάν τὸ ἀπαρέμφατον ἀναφέρηται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου ῥήματος τῆς προτάσεως· οἷον, J'espère, je compte que vous remplirez vos devoirs à la satisfaction de vos supérieurs et des personnes qui vous ont procuré cette place.

Τὸ ῥῆμα éviter ἀποφεύγειν ἀπαντᾶται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ épargner εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀπαλλάττειν τινὰ τινός, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι ἄξιον μιμήσεως, διότι κυρίως τὸ éviter δὲν εἶναι μεταβατικόν· ὅθεν ἡ φράσις, ἔπραξα τοῦτο διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω διπλοῦ κόπου λέγεται j'ai fait cela pour vous épargner une double peine καὶ οὐχὶ pour vous éviter· ὁμοίως καὶ ἐπὶ αὐτοπαθοῦς σημασίας, λέγε, pour s'épargner la peine καὶ οὐχὶ pour s'éviter.

Faire· τὸ ῥῆμα τοῦτο δίδει ἀφορμὴν εἰς διαφοροὺς παρατηρήσεις. Ne faire que σημαίνει. α'. πράξιν συχνάκις ἢ ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβανομένην· cet enfant ne fait que jouer· ὁ παῖς οὗτος ἀδιαλείπτως παίζει (διατελεῖ παίζων ἀδιαλείπτως) καὶ κοινῶς δὲν κάμνει ἄλλο παρά νὰ παίζει.

β'. Πράξιν στιγμαίαν· je ne fais que dire un mot, je ne fais qu'aller et venir· μίαν μόνην λέξιν νὰ εἴπω, ὅσον νὰ ὑπάγω καὶ νὰ ἐπιστρέψω (δὴλ. δὲν θὰ βραδύνω διόλου).

Ne faire que de· σημαίνει πράξιν πρὸ μικροῦ γενομένην. Il ne fait que d'arriver, τώρα ἔφθασε, μόλις ἔφθασε.

Τὸ ῥῆμα faire χρησιμεῖον πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐμμέσου ἐνεργείας προηγεῖται ἀπαρεμφάτου τὸ ὁποῖον συνήθως λαμβάνει δύο συντακτικὰς, εὐθεῖαν καὶ πλαγίαν. Ἐάν μετὰ τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθῇ εὐθεῖα συντακτικὴ, τὸ ῥῆμα faire πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ἀντωνυμίαν εἰς πλαγίαν πτώσιν. On lui fit abandonner son poste τὸν ὑπεχρέωσαν ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του. On lui fit faire une action élatante κτλ.

Ἐάν ἀπεναντία μετὰ τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθῇ πλαγία συντα-

κτική, τὸ ῥῆμα faire πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὴν ἀντωνυμίαν εἰς αἰτιατικὴν πτώσιν. On le fit renoncer à son entreprise.

Imposer, ἔχον πλαγίαν συντακτικὴν προσώπου ἢ καὶ ἄνευ συντακτικῆς σημαίνει ἐμπνέω σέβας. Ce général inpose· ὁ στρατηγὸς οὗτος ἐμπνέει σέβας (ἔχει ἡγεμονικόν) il impose à ses officiers à son armée κτλ. Imposer ἔχον πλαγίαν συντακτικὴν προσώπου καὶ εὐθεῖαν πράγματος ἢ προσώπου σημαίνει ἐπιβάλλω τι, εἰς τινα. Les législateurs imposent des lois aux peuples· οἱ νομοθέται ἐπιβάλλουσι νόμους εἰς τοὺς λαούς.

Ἐχον δὲ πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν en τὸ ῥῆμα τοῦτο σημαίνει ἕξαπατᾶν. L'air simple et noble de l'innocence impose, l'air composé d'un hypocrite en impose. Τὸ ἀφάλῃς καὶ εὐγενὲς τῆς ἀθωότητος ἥθος ἐμπνέει σέβας, τὸ δὲ συνεσταλμένον καὶ ἐπιτηδευμένον τοῦ ὑποκριτοῦ ἕξαπατᾷ.

Mêler, μιγνύειν, συγχέειν· λαμβάνει τὴν πρόθεσιν avec ἐπὶ ἐνώσεως ῥευστῶν οἰωνοῦντε· οἶον, mêler du lait avec du miel: ces deux rivières mêlent leurs eaux· ἀναμιγνύω γάλα μὲ μέλι (ἀνακατώνω γάλα μὲ μέλι)· οἱ δύο οὗτοι ποταμοὶ ἐνώνουσιν ἢ συγχέουσι τὰ ὕδατά των.

Ἐπὶ δὲ μεταφορικῆς σημασίας λαμβάνει τὴν πρόθεσιν à; il mêle la douceur à la sévérité· ἐπισυνάπτω τὴν πρὸότητα πρὸς τὴν αὐστηρότητα.

Partager avec quelqu'un συμμερίζομαι μετὰ τινος. Partager entre· διανέμω· il partagea les peines de ses amis· συνεμερίσθη τοὺς πόνους τῶν φίλων του. Ce père partage également sa tendresse entre ses enfants· ὁ πατὴρ διανέμει ἐξίσου τὴν στοργὴν του μετὰ τῶν τέκνων του.

Se plaindre que ἢ se plaindre de ce que (μέμφομαι, παραπονοῦμαι ὅτι) ἐπομένῃς ὀριστικῆς ἐμφαίνει ὅτι ἢ μέμψις ἢ τὸ παράπονον ἔχεται ἀληθείας· οἶον il se plaint de ce qu'on retient, qu'on garde ses objets et qu'on ne veut pas les lui rendre· ἐπομένῃς δὲ ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως ἐκφράζεται ἀμφιθῶλως πως ἢ μεμφιμοιρία. Il se plaint qu'on ait mal parlé de lui· παραπονεῖται ὅτι δῆθεν ὠμίλησαν κακῶς περὶ αὐτοῦ.

Plaire (ἀρέσκειν); ce qui plaît καὶ ce qu'il plaît διαφέρουσι τὸ πρῶτον σημαίνει ὅ,τι εἶναι εὐάρεστον, σύμφωνον πρὸς τὴν γεῦσιν,

πρὸς τὰς κλίσεις τοῦ ἀνθρώπου· οἶον, Ce qui me plaît par dessus tout ce sont les sciences positives, ὅ,τι μοι εἶναι πρὸ πάντων εὐχάριστον εἶναι αἱ θετικά ἐπιστήμαι.

Ce qu'il plaît· σημαίνει ὅ,τι θέλει τις, ὅ,τι εἶναι σύμφωνον πρὸς τὰς ἐπιθυμίας (πρὸς τὰς ὁρμὰς) τοῦ ἀνθρώπου· οἶον, Il n'en sera que ce qu'il vous plaira, οὐδὲν ἕτερον γενήσεται ἢ ἡ θέλησίς σου.

Avoir rapport à· λέγεται περὶ πραγμάτων ἢ προσώπων μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει εἰδός τι ἐξαρτησίας ἢ παραγωγῆς, οἶον μεταξὺ ἡγεμόνων καὶ ὑπηκόων, μεταξὺ αἰτίων καὶ ἀποτελεσμάτων. Les sujets ont rapport aux princes. Les effets ont rapport aux causes.

Avoir rappot avec, σημαίνει ὁμοιότητα, σχέσιν, ἢ ἀναλογίαν μεταξὺ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων· οἶον, Vous avez des rapports avec lui, ἔχετε σχέσεις πρὸς αὐτόν. La langue Italienne a un grand rapport avec la langue française.

Succomber sous, καὶ succomber à· τὸ πρῶτον περὶ ἀνθρώπου ὑποκύπτοντος, ἐνδίδοντος ἀκουσίως· τὸ δεύτερον, ἐκουσίως· οἶον, Il a succombé sous son fardeau, ἔπεσεν (ἀπέκαμεν) ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ φορτίου. Τὸ δὲ δεύτερον ἐκουσίως. On succombe souvent à la tentation, ἐνδίδει τις εἰς τὸν πειρασμόν.

Supléer, ἀναπληρῶ· τὸ ῥῆμα τοῦτο λαμβάνει ὅτε μὲν αἰτιατικὴν (ἀπρόθετον), ὅτε δὲ ὁστικὴν (τὴν πρόθεσιν à). Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν σημαίνει πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀναπληρῶνει τις δι' ἄλλου τῆς αὐτῆς φύσεως ἢ χρήσεως· οἶον, Ce sac doit être de mille francs, ce qu'il y a de moins je le suppléerai· ὁ σάκκος οὗτος πρέπει νὰ περιέχῃ χίλια φράγκα, ὅ,τι ἐλλεῖπει θέλω τὸ ἀναπληρώσει.

Suppléer à, ἀναπληρῶ τὴν ἑλλειψιν πράγματος δι' ἄλλου ὅπως διαφορετικῆς φύσεως· οἶον, L'adresse supplée à la force, ἡ ἐπιδεξιότης ἀναπληροῖ τὴν δύναμιν.

Tomber à terre, καὶ tomber par terre διαφέρουσι· περὶ πράγματος τὸ ὁποῖον ἄπτεται τῆς γῆς (ἐγγίζει εἰς τὴν γῆν) λέγουσι tomber par terre· οἶον, Je suis tombé par terre, ἔπεσα κατὰ γῆς· καὶ περὶ πράγματος μὴ ἐγγίζοντος εἰς τὴν γῆν λέγουσι à terre· οἶον, Les fruits de cet arbre tombent à terre.

Anoblir καὶ ennoblir (ἐξευγενίζω). Τὸ πρῶτον λέγεται περὶ ἀνθρώπων ὥστινες μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν λαμβάνουσι τὸν τίτλον τοῦτον παρὰ τοῦ βασιλέως· οἶον, Il n'y a que le roi qui

puisse anoblir, μένος ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ χορηγῇ τίτλους εὐγενείας (ἐπὶ προσώπων μόνον).

Ennoblir, λέγεται περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων συνάμα τὰ ὁποῖα γίνονται λαμπρότερα καὶ ὠραιότερα· οἷον, Une bonne éducation ennoblit le cœur humain.

Apurer καὶ épurer. Ὅταν διεκκαθαρίζωμεν λογαριασμόν τινα λέγομεν nous apurons ces comptes.

Épurer, σημαίνει λαμπρύνω, ἀγνίζω· οἷον, La vertu s'épure dans le malheur.

Il s'en faut beaucoup (πολλοῦ γε καὶ δεῖ)· ἐμφαίνει διαφορὰν μεταξὺ προσώπων ἢ πραγμάτων ὡς πρὸς τὰ προτερήματα ἢ τὰς ιδιότητας· οἷον, Le fils n'a pas l'esprit aussi pénétrant que le père, il s'en faut beaucoup.

Il s'en faut de beaucoup, λέγεται κυρίως περὶ διαφορᾶς ποσοῦ· οἷον, Il s'en faut de beaucoup que la somme y soit, λείπει πολὺ ἐκ τοῦ ποσοῦ.

Consommer καὶ consumer· τὸ πρῶτον σημαίνει ἀποτελεῖν, ἐκπληρῶ, καταναλίσκω διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως· οἷον, Jésus consumma l'œuvre de Dieu, ὁ Ἰησοῦς ἐξεπλήρωσε (ἀποτελείωσε) τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Avant l'invention du gaz on consommait beaucoup d'huile pour l'éclairage des villes, πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ αἰρίου (γᾶς) ἐφθείρετο πολὺ ἔλαιον πρὸς φωτισμὸν τῶν πόλεων,

Consumer, λέγεται ἐπὶ φθορᾶς γινομένης ἀνεήτως, καὶ οὐχὶ ἐπ' ἀγαθῷ σκοπῷ· οἷον, Consumer de grandes sommes en équipages, au luxe κτλ. καταναλίσκειν ἢ φθεῖρειν μεγάλα ποσὰ εἰς ὀχήματα, εἰς πολυτέλειαν κτλ. Sa maladie le consume sensiblement tous les jours.

Égaliser, égaliser. Τὸ πρῶτον σημαίνει ἐξισώνω καὶ λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· οἷον, La mort égale tous les hommes, ὁ θάνατος· ἐξισώνει (ἐξομοιεῖ) πάντας τοὺς ἀνθρώπους.

Égaliser, λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀψύχων καὶ σημαίνει τὸ ἐξομαλύνω· οἷον, égaliser un terrain, ἑξομαλύνω γῆπεδον.

Envier καὶ porter envie (ζηλεύω). Τὸ πρῶτον λέγεται κυρίως ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν πράγματος καὶ δοτικὴν προσώπου (ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον)· οἷον, Ce n'est point votre bonheur, ni vos richesses que je vous envie, mais bien votre es-

prit· δὲν ζηλεύω οὔτε τὴν εὐτυχίαν σου, οὔτε τὰ πλούτη σου, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά σου.

Porter envie, λέγεται ἐπὶ προσώπων κυρίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων προσωποποιημένων, ἀπαιτεῖ δὲ πάντοτε ὁστικὴν προσώπου καὶ τὴν πρόθεσιν de πρὸ τοῦ πράγματος ἢ πρὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἐὰν ἀκολουθῇ ῥήμα· ὅσον, Vous lui portez envie d'avoir fait le tour du monde.

Flairer, fleurer, effleurier. Τὸ flairer (ὁσφραίνομαι) ἔχει ὑποκείμενον ἔμφυχον· ὅσον, Flairez cette rose, ὁσφράνθητι τὸ ῥόδον τοῦτο. Fleurer (ἐκπέμπω ὁσμὴν), ἐπὶ ἀφύχων· Comme cela fleurit bon! πόσον εὐωδιάζει τοῦτο! Τὸ δὲ effleurier σημαίνει ἄπτομαι· Effleurier quelque chose de ses lèvres, ἄπτομαι διὰ τῶν χειλέων (μόλις ἐγγίζω τὰ χεῖλη).

Unir καὶ réunir· τὸ πρῶτον ἀπαιτεῖ δύο συντακτικὰς, εὐθεῖαν καὶ πλαγίαν συντακτικὴν· ὅσον, Il faut unir le courage à la sagesse. Τὸ δὲ réunir εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κατέχειν ὁμοῦ πολλὰ πράγματα· Il réunit les talents et la modestie.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Μετοχῆς.

Δύο εἶδη μετοχῶν διακρίνουσιν οἱ Γάλλοι, le participe présent (τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος) τὴν λήγουσαν αἰέποτε εἰς ant, καὶ τὴν τοῦ παρωχημένου (παθητικὴν) ἧς ἡ κατάληξις εἶναι ποικίλη· καὶ ἡ μὲν πρώτη εἶναι ἀμετάβλητος θεωρουμένη ὡς ἀπαρεμφατικὸς τύπος· ὑπὸ τῶν Γάλλων γραμματικῶν ἡ δὲ δευτέρα ὡς ἐπίθετον, συμφωνεῖ ἐν γένει μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται, κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, ἐκτὸς τῶν οὐδετέρων. Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλὰ ῥηματικὰ ἐπίθετα καταλήγουσιν ἐπίσης εἰς ant, καὶ ταῦτα, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν συμφωνοῦσι μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, ἀποβαίνει ἐνίοτε δύσκολος ἡ διάκρισις μεταξὺ τούτων καὶ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος. Ὅταν λέγωμεν, π. χ. Un homme charmant, une femme charmante, εἶναι φανερόν ὅτι εἶναι ἐπίθετον καὶ ἐπομένως ὑπόκειται εἰς τοὺς κανόνας τοῦ ἐπιθέτου. Ὁμοίως, Un homme

me errant, une femme errante, ἀνὴρ, γυνή πλανήρης. Ἄλλ' ὅταν εἶπω, Des hommes, des femmes errant sur le rivage de la mer; errant çà et là; errant dans la campagne, ἐννοεῖται ὅτι τὸ errant εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶναι μετοχή· ἄνδρες πλανώμεοι καὶ γυναῖκες πλανώμεναι, ἢ γυναῖκες καὶ ἄνδρες πλανώμενοι ἐπὶ τῆς παραλίας, πλανώμενοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν πεδιάδα κτλ. ἐπειδὴ τὸ errant ἐνταῦθα σημαίνει ἐνέργειαν καὶ ἔχει ἀνάγκην συμπληρώματος, ὅποια εἶναι τὰ: sur le rivage, çà et là, dans la campagne κτλ.

Ἀπεναντίας ὅταν ἡ καταλήγουσα εἰς ant λέξις ἐμφαίνῃ ιδιότητα τινὰ ἐνυπάρχουσαν εἰς τὸ οὐσιαστικὸν μονίμως ἄνευ τινὸς ἐνεργείας ἐπὶ προσώπου, πράγματος ἢ τόπου, τότε εἶναι ἐπίθετον καὶ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ. Τοῦτου τεθέντος δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν σχεδὸν πάντοτε τὸ ποιωτικὸν ἐπίθετον τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστῶτος.

Παρατηρητέον προσέτι ὅτι ἐὰν ἡ τοιαύτη λέξις ἐμφαίνῃ πράξιν γινομένην ἐπὶ τινι χρόνον καὶ δυναμένην προσέτι νὰ παρασταθῇ ἢ νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ ὁμωνύμου ῥήματος εἰς ὀριστικὴν ἔγκλισιν, ἔχοντος πρὸ αὐτοῦ τὴν ἀναφορικὴν ἀντανυμίαν qui, τότε ἀναμφιβόλως εἶναι μετοχή, ἥτις ἀπαιτεῖ καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ἐὰν ᾗναι ἐνεργητικὴ μεταβατικὴ, ἀλλὰ ἐνίοτε παραλείπεται τοῦτο· οἷον, On entendit les coups des terribles marteaux frappant l'enclume, ἠκούσθησαν οἱ κτύποι τῶν τρομακτικῶν σφυρῶν πληττουσῶν (σφυραῖ, αἵτινες ἐπληττον) τὸν ἄκμονα· ἐνταῦθα τὸ frappant δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ qui frappaient· δύναται δὲ ἡ μετοχή τοῦ ἐνεστῶτος νὰ μεταφρασθῇ καὶ δι' ἐνεστῶτος τῆς ὀριστικῆς ἔχοντος ἐπίσης πρὸ αὐτοῦ τὸ qui· τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν προηγούμενον χρόνον, διότι ἀντὶ τοῦ on entendit ἐὰν θέσωμεν on entend, τότε τὸ frappant πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ ἐνεστῶτος. Ἐξηγεῖται ὡσαύτως διὰ τοῦ ἐνεστῶτος ἡ ῥηθείσα μετοχή καὶ ἄνευ προηγούμενου ῥήματος εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ἐννοίας αὐτῆς ὅταν ἡ ὑπὸ τῆς μετοχῆς δηλουμένη ἐνέργεια ᾗναι διαρκὴς καὶ ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἢ θεωρῆται ὡς ἱστορικὸς ἐνεστώς· οἷον, C'est une personne d'un naturel, doux ne grondant, ne contredisant, ne désobligeant jamais· εἶναι ἄνθρωπος χαρακτῆρος πρᾶου, μὴ ἐπιπληττων, μὴ ἀντιλέγων, μὴ δυσारेστών ποτὲ, δηλαδή, οὐδέποτε ἐπιπληττει, ἀντιλέγει, δυσारेστεῖ κτλ. διότι ἐκτὸς τοῦ προηγούμενου

c'est ή ιδέα είναι διαρκής· ο άνθρωπος υπάρχει καὶ ἔχει τοιοῦτον χαρακτήρα κτλ. Εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀποσιωπᾶται τὸ ἀντικείμενον, ἀλλ' ἐννοεῖται εὐκόλως *aucun, personne*, διότι ὅλαι αὐται αἱ μετοχαὶ εἶναι ἐνεργητικαὶ καὶ μεταβατικάι.

Ὅθεν διακρίνεται ή μετοχή τοῦ ἐνεστῶτος:

α'. Ὅταν ἔχῃ ἀντικείμενον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μεταβαίνει ή ἐνέργεια.

β'. Ὅταν ἔχῃ πρὸ αὐτῆς τὸ ἀρνητικὸν μόριον *ne*.

γ'. Ὅταν ή ὑπὸ τὴν κατάληξιν *ant* λέξις δύναται ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας *qui* καὶ τινος χρόνου τῆς ὀριστικῆς (ἐνεστῶτος ή παρατατικῆς).

δ'. Ὅταν ἔχῃ πρὸ αὐτῆς τὴν πρόθεσιν *en*· οἶον, *En agissant*, ἐνεργῶν, πράττων κτλ.

ε'. Ὅταν τὸ προσδιορίζον περίστασιν τινὰ ἐπιρρήμα εὐρίσκηται μετὰ τὴν μετοχὴν ταύτην· οἶον, *Tu soules une terre fumant toujours du sang des malheureux mortels*.

Ἀπεναντίας ὅταν οὐδεμία τῶν εἰρημένων παρατηρήσεων ἐφαρμόζεται, ή ὑπὸ τὴν κατάληξιν *ant* παρουσιαζομένη λέξις εἶναι ἐπίθετον καὶ δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· εἰς ἐνεστῶτα ή παρατατικόν, ἐπιφερομένου τοῦ ἐπιθέτου, καθὼς καὶ ὅταν τὸ ἐπιρρήμα προηγῇται ἀντὶ νὰ ἔπῃται· οἶον, *Une mère toujours projetante, toujours agissante ne nous laisse guère oisifs ni l'un ni l'autre*. Ἐνταῦθα τὸ *projetante* καὶ *agitante* σημαίνουνσι χαρακτῆρα σχεδιαστικόν, ἐνεργητικόν, μόνιμον, δηλ. μητέρα γόνιμον προβουλευμάτων καὶ πλήρη ἐνεργητικότητος.

Παρά τὰς ἄνωτέρω παρατηρήσεις ὑπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ τις ἐὰν τοιαύτη τις λέξις ἦναι κυρίως ἐπίθετον ή μετοχή, καὶ τοῦτο συμβαίνει ὅταν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίθετον συνοδεύηται ὑπὸ συμπληρώματος ἐμφαίνοντος οὐσιαστικόν ἔχον πρὸ αὐτοῦ πρόθεσιν· οἶον, *Il y a des peuples qui vivent errants dans les déserts*, ὅπου τὸ *errants* εἶναι κυρίως ἐπίθετον καὶ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ *peuples*, ἐνῶ δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς μετοχή ἐνεστῶτος, καὶ ἐπομένως νὰ μείνῃ ἀμετάβλητος· οἶον, *Il y a des peuples errant dans les déserts*. Ὁμοίως, *Calypso aperçut des cordages flottants sur la côte, καὶ on voyait des débris flottant vers la côte*.

Καὶ εἰς τὰ δύο παραδείγματα μία καὶ ή αὐτὴ λέξις παρίσταται

ὑπὸ τὸν διπλοῦν χαρακτῆρα ἐπιθέτου καὶ μετοχῆς. Εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ errant εἶναι ἐπίθετον διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐὰν μεταθέσωμεν τὰς λέξεις, Il y a des peuples errants qui vivent dans les déserts· εἶναι φανερόν ὅτι τὸ errants ἐμφαίνει ἰδιότητα μόνιμον ἀνήκουσαν εἰς τοὺς ζῶντας, εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ἐπομένως σημαίνει λαοὺς πλανήρεις, νομάδας· ἐνῶ ἡ αὐτὴ λέξις errant, ἀφαιρεθέντος τοῦ qui vivent, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μετοχή, ἐὰν λαβῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐνέργεια τοῦ errant, ἀντὶ τοῦ qui errent, δηλαδὴ, il y a des peuples qui errent dans les déserts, ὅταν δηλαδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ γράφοντος ἢ λαλοῦντος ᾖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ errer, προσδιορίζων αὐτὴν διὰ τοῦ συμπληρώματος dans les déserts. Καὶ ἐνταῦθα ἐὰν γείνη μετάθεσις, il y a dans les déserts des peuples errants, εἶναι φανερόν ὅτι τὸ errant παρουσιάζει ἐπιθετικὴν σημασίαν τοῦ peuples. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ δεύτερον παράδειγμα ἐὰν γείνη μετάθεσις, Calypso aperçut sur la côte des débris flottants, ἐννοεῖται ὅτι τὸ flottants εἶναι ἀπλοῦν ἐπίθετον συμφωνοῦν μετὰ τοῦ cordages, διότι ἐκφράζει τὴν ἰδιότητα τοῦ οὐσιαστικοῦ τούτου, ἐνῶ ἡ αὐτὴ λέξις flottant εἰς τὸ δεύτερον παράδειγμα on voyait des débris flottants vers la côte, σημαίνει ἐνέργειαν γινομένην τότε· ἔβλεπον, δηλαδὴ, σχοινία ἐπιπλέοντα (τὰ ὅποια ἐπέπλεον = qui flottaient) πρὸς τὴν παραλίαν (ἐκ τοῦ Φινελῶνος).

ζ'. Εἶναι προσέτι μετοχή καὶ ἐπομένως μένει ἀμετάβλητον τὸ ῥηματικὸν τοῦτο ἐπίθετον, ὅταν συνοδεύηται ὑπὸ συμπληρώματος ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ φράσις ἤθελεν εἶσθαι ἀτελής· οἶον, Tous les députés changeant alors d'avis se rangèrent du côté de l'orateur, ὅπου τὸ changeant ἄνευ τοῦ συμπληρώματος d'avis δὲν ἤθελεν ἐκφράσει πλήρη τὴν ἰδέαν.

Σημειωτέον προσέτι ὅτι πᾶσα μετοχή καταλήγουσα εἰς ant δὲν ἔχει πάντοτε καὶ ὁμώνυμον ἐπίθετον· οἶον, sachant, connaissant, έχουσιν ὁμώνυμον savant καὶ connaisseur κτλ.

Τινὰ τῶν ῥηματικῶν ἐπιθέτων, καίτοι λαφθέντα ἐκ τῶν μετοχῶν μετέβαλον ὀλίγον τὴν ὀρθογραφικὴν αὐτῶν παρζωγὴν, καὶ ταῦτα εἶναι συνήθως τὰ ἔχοντα u πρὸ τῆς ant καταλήξεως· οἶον, ἐκ τοῦ ῥήματος intriguer (ῥαδιουργεῖν) γίνεται μετοχή intrigant, τὸ δὲ ἐπίθετον intrigant, γράφεται ἄνευ τῶ u· ὁμοίως, extravagant, extravagant· fatigant (μετοχ.), fatigant (ἐπίθ.). Τινὰ δὲ μεταβάλλ-

λουσι καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν ἐκ τοῦ q εἰς c· οἶον, fabriquant (μετοχ.), fabricant (ἐπίθ.)· vaquant (μετοχ.), vacant (ἐπίθ.)· καὶ ἄλλα τελευταῖον, φυλάττοντα τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἐτυμολογίαν, ἔχουσι κατάληξιν ent ἀντὶ ant· οἶον, excellent (ἔξοχος), excellent (ἐξέχων), différent (διάφορος), καὶ différent (διαφέρων) κτλ. adhérent (adhérent), affluent (affluent), équivalent (équivalent), négligeant (négligent), précédant (précedent), présidant (président) κτλ.

Ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος ἔχουσα πρὸ αὐτῆς τὴν πρόθεσιν en (ἥτις μόνον πρὸ τοῦ ἐνεστώτος τίθεται) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ γερούδιον τῶν Λατίνων (gerundium), ἀλλὰ πρὸς μόνην τὴν δοτικὴν οἶον, legendo, en lisant; scribendo, en écrivant· κυρίως δ' εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὴν Γαλλικὴν διὰ τὴν ἐκφράσιν τὸ σύγχρονον δὺω πράξεων, καὶ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· ἐξισοῦται δὲ ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ὀνομαστικὸν ἀπαρεμφάτον κατὰ δοτικὴν πτώσιν, προηγούμενης τῆς προθέσεως ἐν· ὥς, En ouvrant la porte je me trouve face à face encore avec la même personne que je venais de quitter si brusquement· ἀνοίγων τὴν θύραν, ἢ ἐν τῇ ἀνοίγειν τὴν θύραν, εὐρίσκειναι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον πάλιν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ ἀφῆκα τόσον αἰφνιδίως.

Ὅταν εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν εὐρίσκηται ὑποκείμενον καὶ ἀντικείμενον, ὁ τύπος οὗτος τῆς μετοχῆς ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον, ἄνευ δὲ τῆς προθέσεως en ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀντικείμενον· οἶον, Je l'ai rencontré en allant au Pirée, τὸν ἀπῆντησα πορευόμενος εἰς τὸν Πειραιᾶ· καὶ Je l'ai rencontré allant au Pirée, τὸν ἀπῆντησα πορευόμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Σημειωτέον ὅτι ἡ χρῆσις τῆς ἀπαρεμφάτου εἶναι προτιμωτέρα ὁσάκις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς προτάσεως· οἶον, Je l'ai vu passer par ici plus d'une fois, τὸν εἶδον πολλάκις διαβαίνοντα ἐντευθεν. Ὅσον γλαφυροτέρα εἶναι παρ' ἡμῶν ἡ χρῆσις τῆς μετοχῆς εἰς τοιαύτας φράσεις, τοσοῦτον εἶναι παρὰ τοῖς Γάλλοις ἡ χρῆσις τῆς ἀπαρεμφάτου. Ἐξαιροῦνται τὰ γνωστικὰ καὶ θαυμαστικά, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσι μετοχὴν, καὶ τινα ἐκ τῶν δεικτικῶν.

Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἐκφερομένη ἄνευ βοηθητικοῦ (καὶ ἐνταῦθα ἐννοεῖται ὡς βοηθητικὸν τὸ être) συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ὁποῖον προσδιορίζει· οἷον, *Le vin bu avec modération fait plutôt du bien que du mal, l'eau bue trop froide nuit à la santé*· ὁ οἶνος πιδόμενος μετρίως ὠφελεῖ μᾶλλον ἢ βλάπτει, τὸ δὲ ὕδωρ πιδόμενον λίαν ψυχρὸν βλάπτει (εἰς) τὴν ὑγίειαν· ἐννοεῖται *quand le vin est bu, quand l'eau est bue* κτλ. Ὁμοίως, *Que de chefs-d'œuvre réunis et arrangés dans cette galerie!* πόσα ἀριστουργήματα (ont été réunis) συνηθροίσθησαν καὶ κατετάχθησαν εἰς τὴν στοάν ταύτην.

Ἐξαιροῦνται αἱ ἐξῆς παθητικαὶ μετοχαὶ αἵτινες μετέπεσαν εἰς σημασίαν προθέσεων ἢ ὑποθετικῶν ἐκφράσεων ὅταν προηγῶνται τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῶν· *attendu* (ἐνεκα), *y compris, non compris* μετὰ ἢ ἄνευ (συμπεριλαμβανομένου ἢ μὴ), *excepté* (ἐκτός, ἐξαιρουμένου), *ouï* (ἀκουσθέντος) ἀντὶ τοῦ *ayant ouï*, ἢ *ayant été ouï* (ἀκουσθέντος...), *Ouï les conclusions du procureur du roi*, ἀκούσαντες τὰ συμπεράσματα τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου (εἰσαγγελέως)· *passé* (μετὰ, παρελθόντος), *supposé* (ὑποτιθεμένου), *vu* (ἐνεκα), *approuvé* (ἐπιδοκιμασθέντος), *certifié* (ἐπιβεβαιωθέντος), καὶ *ci-inclus, ci-joint*.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ βοηθητικοῦ être, εἶναι κυρίως ἐπίθετον (τὸ κατηγορούμενον τῆς προτάσεως) καὶ ἐπομένως συμφωνεῖ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ· οἷον, *Ce sont des personnes bien estimées et bien aimées dans le pays*, εἰσὶν ἄνθρωποι μεγάλως τιμώμενοι καὶ ἀγαπώμενοι εἰς τὸν τόπον. *Bénis soient les rois qui sont les pères de leurs peuples*, εὐλογημένοι νὰ ᾖναι οἱ βασιλεῖς οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ πατέρες τῶν λαῶν αὐτῶν (*Fénélon*). *Les âmes nobles gagnent à être connues* κτλ.

Τὸ βοηθητικὸν être δύναται ἐνίοτε νὰ τεθῇ καὶ μετὰ τὴν παθητικὴν μετοχὴν ἀντὶ νὰ προηγῇται αὐτῆς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἐπιβρόχον οὐδαμῖαν εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ τὴν συμφωνίαν αὐτῆς μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὁποῖον προσδιορίζει· οἷον, *Portée qu'elle était aux*

sentimens de l'humanité et de la bienveillance, ἀντὶ τοῦ comme elle était portée aux s., ὡς δεικνέται ἐπικλινῆς πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς εὐμενείας.

Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ avoir.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἔχουσα ὡς βοηθητικὸν τὸ avoir, ὅτε μὲν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται, ὅτε δὲ οὐ. Δὲν συμφωνεῖ:

α'. Ὄταν τὸ ῥῆμα ᾗναι οὐδέτερον καὶ ὅλως ἀμετάβατον ὡς, Cinq heures de suite nous avons dormi sans que personne vint troubler notre sommeil. Ὁμοίως, Voilà trois jours que vous avez reposé.

β'. Ὄταν τὸ οὐσιαστικόν, εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται ἡ παθητικὴ μετοχὴ, εὐρίσκηται μετ' αὐτὴν ὡς, Nous avons reçu de bonnes nouvelles, j'ai entendu cette nouvelle d'une personne digne de foi.

γ'. Ὄταν τὸ ῥῆμα ἀπαιτῇ πλαγίαν συντακτικὴν (εἰς δοτικὴν πτώσιν) ὡς, C'est à vos intérêts, à vos parents que vous avez nui, (διότι λέγομεν nuire à quelqu'un). Ὁμοίως, Quelles sont les personnes aux quelles vous avez parlé? ποῖοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι πρὸς τοὺς ὁποίους ὠμίλησας; (διότι λέγομεν parler à quelqu'un).

δ'. Ὄταν τὸ ῥῆμα ἔχον σημασίαν μέσσην, λαμβάνη δὲ ἀντωνυμίας τοῦ αὐτοῦ προσώπου, τὴν μὲν ὡς ὑποκείμενον, τὴν δὲ ὡς πλαγίαν συντακτικὴν (εἰς δοτικὴν πτώσιν) καὶ ἔχῃ συνάμα εὐθεῖαν συντακτικὴν (αἰτιατικὴν) ὡς ἀντικείμενον, βοηθητικὸν δὲ τὸ εἶναι εἰς τὴν σημασίαν τοῦ avoir, εἰ μὲν ἡ εὐθεῖα συντακτικὴ ἐκφέρεται μετὰ τὴν παθητικὴν μετοχὴν, αὕτη δὲν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὅποιον προσδιορίζει, ἀλλὰ μένει πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ εἰς ἀρσενικὸν γένος· ὡς, Ils se sont adressés des congratulations, ἀπεύθυναν ἀλλήλοις συγχαρήσεις· ἐπειδὴ τὸ οὐσιαστικὸν congratulations εὐρίσκεται μετὰ τὴν παθητικὴν μετοχὴν (adressé). Ils se sont arrogé des droits qui ne leur appartenaient pas, ἐσφετερίσθησαν δικαιώματα μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς· ἀλλ' ὅταν τὸ οὐσιαστικόν, τὸ ὅποιον προσδιορίζει ἡ μετοχὴ, προηγῇται αὐτῆς, τότε συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετ' αὐ-

αὐτῆς· οἷον, Les lettres qu'ils se sont adressées. Les droits qu'ils se sont arrogés, εἰ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ἐκ φύσεώς του μέσον καὶ οὐδέποτε ἀπαντᾶται ἄνευ τῶν δύο ἀντωνυμιῶν.

ε'. Ἡ παθητικὴ μετοχὴ μεταβατικοῦ ῥήματος ἔχουσα πρὸ αὐτῆς εὐθεῖαν συντακτικὴν, καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ ἀπαρεμφάτου μένει ἀμετάβλητος· ἐὰν ἡ εὐθεῖα συντακτικὴ ᾖ ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου· οἷον, La chanson que j'ai entendu chanter, τὸ ᾄσμα τὸ ὅποιον ἤκουσα ᾄδόμενον (νὰ τραγωδῇται)· διότι τὸ que εἶναι ἀντικείμενον τοῦ chanter καὶ οὐχὶ τοῦ j'ai entendu, καὶ διὰ τοῦτα δὲν συμφωνεῖ.

Συμφωνεῖ δὲ ἡ μετοχὴ αὕτη μετὰ τῆς προηγουμένης αἰτιατικῆς ἐὰν αὕτη ᾖ συμπλήρωμα ἢ ἀντικείμενον τῆς μετοχῆς· οἷον, La dame ἢ la cantatrice que j'ai entendue chanter, ἡ κυρία ἢ ψάλτρια (τραγουδίστρια) τὴν ὅποιαν ἤκουσα ᾄδουσαν· διότι ἡ αἰτιατικὴ que εἶναι ἀντικείμενον τοῦ j'ai entendue καὶ οὐχὶ τοῦ chanter· ὁμοίως, Les avocats que j'ai entendus plaider, οἱ δικηγόροι τοὺς ὁποίους ἤκουσα δικηγοροῦντας· συμφωνεῖ τὸ que μετὰ τοῦ entendus ὡς ἀντικείμενον αὐτοῦ· μένει δὲ ἀμετάβλητος εἰς τὸ, Les accusés que j'ai entendu condamner, οἱ κατηγορούμενοι τοὺς ὁποίους ἤκουσα καταδικασθέντας, ἢ ὅτι κατεδίκασαν, διότι τὸ que εἶναι ἀντικείμενον τοῦ condamner, καὶ οὐχὶ τοῦ entendu. Ἐκ τῶν εἰρημένων παραδειγμάτων εὐκόλως δύναται ὁ Ἕλλην νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὀρθογραφίαν καὶ συμφωνίαν τῆς μετοχῆς ταύτης. Διότι ἐξηγουμένου τοῦ ἀπαρεμφάτου δι' ἐνεργητικῆς μετοχῆς εἰς τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν ἡ προηγουμένη μετοχὴ τῆς Γαλλικῆς συμφωνεῖ μετὰ τῆς πρὸ αὐτῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας que, ὡς εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, ἡ κυρία τὴν ὅποιαν ἤκουσα ᾄδουσαν, οἱ δικηγόροι τοὺς ὁποίους ἤκουσα δικηγοροῦντας κτλ. Ἀπεναντίας ἡ παθητικὴ μετοχὴ μένει ἀμετάβλητος εἰς τὴν Γαλλικὴν, ἐὰν τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον ἐξηγῇται παρ' ἡμῶν διὰ παθητικῆς... τὸ ᾄσμα ᾄδόμενον, τοὺς κατηγορούμενους καταδικασθέντας κτλ.

ς'. Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ῥήματος faire χρῆσιμεύοντος ὡς βοηθητικοῦ πρὸς ἑκφράσιν τῆς ἐμμέσου ἐνεργείας μένει πάντοτε ἀμετάβλητος· οἷον, Nous nous sommes fait instruire. Vous vous êtes fait aimer, κατὰ λέξιν αἱ ἐκφράσεις σημαίνουσιν ὅτι, ἐνηργήσαμεν ὥστε νὰ διδασθῶμεν (νὰ λάβωμεν γνῶσιν περὶ τίνος πράγματος),

κατωρθώσατε ἢ διεπράξατε ὥστε νὰ σᾶς ἀγαπῶσι (δηλαδή κατέστη-
τε ἀξιαγάπητοι) κτλ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ ῥῆμα εἰς τὸ
ὅποιον τὸ faire χρησιμεύει ὡς βοηθητικὸν ἦναι μεταβατικόν οἶον,
On l'a fait payer, τὸν ὑπεχρέωσαν (τὸν ἔκαμαν) νὰ πληρώτῃ. On
lui a fait commettre une injustice, τὸν παρεκίνησαν (τὸν ἔκαμαν)
νὰ πράξῃ ἀδικίαν τινά. Τὸ δὲ il les a fait payer σημαίνει ὡσαύ-
τως ὅτι διέταξεν ἢ ἐνήργησε καὶ τοὺς ἐπλήρωσαν.

Σημειωτέον ὅτι ἐὰν τὸ μετὰ τὴν παθητικὴν μετοχὴν fait ἀπα-
ρέμφατον ἦναι μεταβατικόν καὶ ἔχῃ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, ἢ πρὸ
τοῦ παρῳχημένου χρόνου τοῦ faire προσωπικὴ ἀντωνυμία τίθεται
εἰς δοτικὴν, ὡς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα on lui a fait commettre
une injustice, ὅπου τὸ a fait ἔχει πρὸ αὐτοῦ τὸ lui (δοτικὴν), διό-
τι τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον commettre ἔχει ἀντικείμενον τὸ une
injustice, τοῦ ὁποίου ὑποκείμενον εἶναι τὸ lui. Ἀπεναντίας ὅταν τὸ
εἰρημένον ἀπαρέμφατον δὲν ἔχῃ ἀντικείμενον, ἢ πρὸ τοῦ faire ἀν-
τωνυμία εἶναι αἰτιατικὴ, καὶ ἐπομένως ἐὰν ἦναι τρίτου προσώπου,
θὰ ἔχῃ le, la ἢ les κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ
εἰς ὃ ἀναφέρεται οἶον, On l'a fait partir, τὸν ἔκαμαν (τὸν ὑπε-
χρέωσαν ν' ἀναχωρήσῃ).

Ὁ λόγος δι' ὃν ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ faire εἰς τοιαύτην χρῆ-
σιν μένει ἀμετάβλητος εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ ἐν μόνον ῥῆμα μετὰ τοῦ
ἐπιφερομένου ἀπαρεμφάτου διὰ νὰ ἐκφράσῃ, ὡς εἵπομεν, τὴν ἔμμε-
σον ἐνέργειαν, καὶ οὐχὶ τὸ πεπραγμένον.

*Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τῶν φύσει ἀντωνυμικῶν
ῥημάτων.*

Φύσει ἀντωνυμικὰ ῥήματα λέγονται ἐκεῖνα τὰ ὅποια σχηματί-
ζονται πάντοτε ἔχοντα ὀνόματι ἀντωνυμίας τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ οὐ-
δέποτε ἀπαντῶνται μετὰ μιᾶς μόνης. Τοιαῦτα εἶναι λόγου χάριν
τὰ: s'abstenir (ἀπέχω), se repentir (μετανοῶ), s'emparer (κυ-
ριεύω), ἅτινα δὲν λέγονται, j'abstiens, je repens, j'empare, ἀλλὰ
πάντοτε, je m'abstiens, je me repens, je m'empare κτλ. Τῶν ῥη-
μάτων τούτων ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὴν δευτέραν ἀντω-
νυμίαν ἥτις εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος, ἐὰν ἔχῃσι μεταβα-
τικὴν σημασίαν οἶον, Nous nous sommes abstenus de toute rela-

tion avec eux, ἀπέχομεν πάσης πρὸς αὐτοὺς σχέσεως. Elles se sont repenties d'avoir quitté leur pays, (αὗται) μετενόησαν ὅτι κατέλιπον τὸν τόπον αὐτῶν. Ils s'étaient emparés de la ville, ἐγένοντο κύριοι τῆς πόλεως ἢ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν.

Τὸ ῥῆμα s'arroger, καίτοι φύσει ἀντωνυμικόν, δὲν συμφωνεῖ μετὰ τῆς δευτέρας ἀντωνυμίας, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, ὅταν τοῦτο προηγῇται (ἴδε ἀνωτέρω). μένει δὲ ἀμετάβλητος ἡ μετοχή ὅταν προηγῇται τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὑπάγεται ὁδηγῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων τὰ ὁποῖα λαμβάνουσιν εὐθεῖαν συντακτικὴν οἶον, Les droits que nous nous sommes arrogés, καὶ nous nous sommes arrogé des droits.

ΣΗΜ. Τὰ δι' ἐνεργητικῶν γενόμενα μέσα, καὶ ὡς ἐκ τούτου λαμβάνοντα δύο ἀντωνυμίας τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν μὲν ὀνομαστικὴν ὡς ὑποκείμενον, τὴν δὲ αἰτιατικὴν ὡς ἀντικείμενον· ταῦτα ἀπαιτοῦσι τὴν μετοχὴν σύμφωνον μὲ τὴν δευτέραν ἀντωνυμίαν· οἶον, Nous nous sommes levés à quatre heures du matin, ἡγήθημεν περὶ τὰς τέσσαρας ὥρας (τῆς πρωίας). Elles se sont promenées· ἐπεριδιάβασαν (ἐπεριπάτησαν) κτλ. διότι τὰ ῥήματα se lever, se promener· ἐλήφθησαν ἐξ ἐνεργητικῶν τύπων· je lève καὶ je promène, ἀπαιτοῦντα συγχρόνως αἰτιατικὴν ὡς ἀντικείμενον, καὶ ἐπειδὴ ἡ αἰτιατικὴ αὕτη προηγείται τῆς παθητικῆς μετοχῇ, διὰ τούτου συμφωνεῖ.

Τὰ δὲ μέσα ῥήματα ὅσα ἐλήφθησαν ἐξ οὐδετέρων, καὶ τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι πρὸ πάντων πλαγίαν συντακτικὴν (δοτικὴν), τούτων ἡ παθητικὴ μετοχὴ οὐδέποτε συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ οἶον, Elles se sont succédé, elles se sont parlé, elles se sont plu, πάντα ταῦτα ἀπαιτοῦσι δοτικὴν· οἶον, succéder, parler, plaire à quelqu'un κτλ.

Ἐξαιροῦσιν οἱ Γάλλοι τὰς παθητικὰς μετοχὰς τῶν ἐξῆς τριῶν ἀντωνυμικῶν ῥημάτων, ἅτινα καὶ τοι οὐδέτερα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμετάβλητα, ἀπαιτοῦσι τὴν μετοχὴν αὐτῶν σύμφωνον μετὰ τῆς δευτέρας ἀντωνυμίας· se douter (ὑποπτεύω), se prévaloir (ὠφελοῦμαι, ἐνισχυρίζομαι), s'échapper (ὑπεκφεύγω)· οἶον, Nous nous étions doutés de son stratagème, ὑποπτεύσαμεν τὸ στρατήγημά του. Ils se sont échappés de prison, ὑπεξέφυγον τῆς εἰρκτῆς. Elles se sont prévaluées de notre erreur, ὠφελήθησαν (αὗται) ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀπάτης, ὥστε ἔλεγον, ἀμφιταλαντεύω ἑμαυτὸν, ὑπεκφεύγω ἑμαυτὸν, ὠφελῶ ἑμαυτὸν, καὶ ἐπειδὴ προηγείται τὸ ἀντικείμενον, συμφωνεῖ μετὰ τῆς μετοχῆς.

Μετά τὰς μετοχάς, *dû, pu, voulu*, καὶ τινὰς ἄλλας ἀποσιωπᾶται συνήθως τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον ὡς ἐξυπακουόμενον ἐκ τῶν προτέρων, ἐπειδὴ εἶναι ἡ ἐπανάληψις τῶν προηγουμένων, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν ἡ εἰρημένη μετοχὴ *dû, pu* κτλ. μένει ἀμετάβλητος· οἷον, C'est dans ce but que j'ai employé toutes les ressources que j'ai pu, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετεχειρίσθην πάντα τὰ δυνατὰ μέσα (ὅσα ἡδυνήθην). Je n'ai point de reproches à me faire à cet égard, car j'ai rempli envers lui tous les devoirs que j'ai dû κτλ. ἐννοεῖται ἐνταῦθα, que j'ai pu employer, que j'ai dû remplir, ὅθεν ἡ ἀντωνυμία que ἦτις προηγεῖται τῆς παθητικῆς μετοχῆς εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ὑπακουομένου ἀπαρεμμάτου, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει συμφωνία μεταξὺ τῆς μετοχῆς καὶ τῆς ἀντωνυμίας que.

Μένει ἐπίσης, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἔγγιστα λόγον, ἀμετάβλητος ἡ παθητικὴ μετοχὴ ὅταν εὐρίσκηται μεταξὺ δύο que, τῶν ὁποίων τὸ α'. ὃν ἀναφορικῇ ἀντων. δὲν εἶναι ἀντικείμενον τῆς μετοχῆς ἀλλὰ τοῦ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένου ῥήματος· οἷον, La lettre que j'ai présumé que vous recevriez est enfin arrivée, διότι ἡ αἰτ. que εἶναι ἀντικείμενον οὐχὶ τοῦ j'ai présumé, ἀλλὰ τοῦ recevriez τῆς δευτέρας ὑποκειμένης προτάσεως· καὶ τῷ ὄντι ποῖον εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ j'ai présumé, ἡ ὑποκειμένη πρότασις que vous recevriez, καὶ δύναται ὡς ἀκολουθῇ οὕτως· j'ai présumé que vous recevriez une lettre et elle est enfin arrivée, ἤκουσα ὅτι ἤθελες λάβει ἐπιστολὴν καὶ τέλος ἐφθασεν αὕτη· ἢ la lettre vient d'arriver, j'ai présumé que vous recevriez (elle).

Μένει ὡσαύτως ἀμετάβλητος ἡ παθητικὴ μετοχὴ, ὅταν παραλείπεται ἡ πρότασις ἡ προσδιορίζουσα τὴν πρὸ τῆς μετοχῆς εὐρισκομένην ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν que· οἷον, S'il m'avait demandé des livres français je lui en aurais envoyé autant qu'il en aurait voulu, δηλαδὴ, que je lui envoyasse, ἐὰν ἤθελε μοὶ αἰτήσῃ γαλλικὰ βιβλία ἤθελον τῷ ἀποστείλῃ ὅσα ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι (να τῷ ἀποστείλω). Ὡστε ἡ παθητικὴ μετοχὴ voulu ἔχει ἀντικείμενον τὴν ὑπακουομένην καὶ ἐξαρτωμένην πρότασιν que je lui envoyasse, καὶ ἐπομένως δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀντωνυμίαν que. Ὅμοίως, Je lui aurais fait tous les vers qu'il aurait voulu, ὅπου ἐννοεῖται πάλιν ἡ ὑπακουομένη πρότασις que je lui fisse κτλ.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ, ἔχουσα εὐθεῖαν συντακτικὴν τὸ Ἰ', ὅτε μὲν συμφωνεῖ, ὅτε δὲ οὐ. Καὶ συμφωνεῖ μὲν ὅταν ἡ εὐθεῖα αὕτη συντακτικὴ Ἰ' παριστᾷ ὄνομα ἢ ἀντωνυμίαν, καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν δύναται ἐπομένως νὰ λάβῃ τὸν τύπον *les*· οἶον, *Le fait est tel que vous l'avez raconté; les faits sont tels que vous les avez exposés. La chose est telle que vous l'avez annoncée; les choses sont telles que vous les avez racontées.* Μένει δὲ ἀμετάβλητος ἡ μετοχὴ ἐὰν ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον τὸ Ἰ' παριστῶν ὀλόκληρον τὴν προηγουμένην πρότασιν· οἶον, *Cette femme est plus instruite que je ne l'avais cru, δηλαδὴ que je n'avais cru qu'elle était instruite,* ἡ κυρία αὕτη εἶναι μᾶλλον πεπαιδευμένη (εἰδῆμων) ἢ ὅσον ἐνόμιζον. *Ces gens là sont plus riches que nous ne l'avions pensé.*

Τὰ ἀμετάβατα οὐδέτερα ῥήματα, ὅσα λαμβάνουσι κατὰ τοὺς συνθέτους αὐτῶν χρόνους τὴ βοθητικὴν *avoir* ἔχουσιν ἀείποτε ἀμετάβλητον τὴν παθητικὴν αὐτῶν μετοχὴν, ὡς ἄνωτέρω ἐλέγχθη, τὰ δὲ λαμβάνοντα τὸ εἶναι, καίτοι ἀμετάβατα, μεταβάλλουσιν αὐτὴν κατὰ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς ὃ ἀναφέρεται· οἶον, *Quatre heures entières que nous avons marché sans apercevoir ni ville ni village aucun devant nous, διότι τὸ αὐτοὺς περὶ εἶναι ἀμετάβατον, καὶ quatre heures εἶναι ἐλειπτικὸν τῆς προθέσεως pendant.* Ἄλλ' ὅταν λέγωμεν, *nous sommes enfin arrivés, elles sont parvenues,* ἡ παθητικὴ μετοχὴ *arrivés* καὶ *parvenues* συμφωνοῦσι μετὰ τοῦ ὑποκειμένου.

ΣΗΜ. Ῥήματα τινὰ ἀμετάβατα βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ *avoir* μεταβάλλουσι τὴν μετοχὴν αὐτῶν λαμβάνοντα σημασίαν μεταβατικὴν· οἶον, *Ces femmes ont pleuré toute la journée, αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἐκλαυσαν ὅλην τὴν ἡμέραν·* ἔδω τὸ *ont pleuré* εἶναι ἀμετάβατον· ἀλλ' ὅταν εἴπωμεν, *Elles n'ont cessé que lorsqu'elles ont retrouvé les enfants qu'elles avaient tant pleurés,* τότε τὸ *avaient pleurés* εἶναι μεταβατικὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ εἶναι τὸ *que*, τὸ ὁποῖον προηγεῖται τῆς παθητικῆς μετοχῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν.

Πολλῶν μεταβατικῶν ῥημάτων ἡ παθητικὴ μετοχὴ ὅτε μὲν συμφωνεῖ, ὅτε δὲ οὐ, μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται· οἶον, *Il vous a aidés de sa bourse, σὰς ἐβοήθησε χρηματικῶς (διὰ τοῦ βαλαντίου του), καὶ il vous a aidé à descendre, σὰς ἐβοήθησεν ἵνα καταβῇ·* ὁμοίως, *Il nous a insultés publiquement, μὰς ἐξύβρισε δημοσίως, καὶ il nous a insulté dans notre malheur, μὰς περιεφρόνησεν ἐν τῇ συμφορᾷ ἡμῶν.* Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ αὐτὸ

ῥῆμα λαμβάνει κατὰ τὰς περιστάσεις ὅτε μὲν εὐθείαν συντακτικὴν (αἰτιατικὴν) καὶ τότε συμφωνεῖ ἡ παθητικὴ μετοχὴ μετὰ τῆς προηγουμένης ἀντωνυμίας ἥτις εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος, ὅτε δὲ ἀπαιτεῖ πλαγίαν συντακτικὴν (δοτικὴν) καὶ τότε ἡ μετοχὴ μένει ἀμετάβλητος, ὡς ἐλέχθη ἀλλαγῷ. Εἰς τὰ εἰρημμένα παραδείγματα τὰ ῥήματα *aider* καὶ *insulter* συντάσσονται καὶ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ μετὰ δοτικῆς, ἀλλὰ μὲ διάφορον σημασίαν· ἴδε περὶ τούτου τὰς μετὰ τῶν ῥημάτων προθέσεις εἰς τὰς ἰδιαιτέρας παρατηρήσεις.

Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τῶν τριτοπροσώπων ἢ ἀπροσώπων ῥημάτων.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τῶν μονοπροσώπων ῥημάτων μένει πάντοτε ἀμετάβλητος ὅποιοιδήποτε ἀριθμοῦ ἢ γένους καὶ ἂν ἦναι τὸ ἐπόμενον οὐσιαστικόν· οἶον, *Il est arrivé de grands événements*, συνέβη ἢ συνέβησαν μεγάλα συμβεβηκότα. *Il s'est passé des scènes atroces*. *Les chaleurs qu'il a fait pendant l'été dernier*. *Des rassemblements qu'il y a eu*, ἢ *il y a eu des rassemblements*, συνέβησαν συναθροίσεις. *Il s'est rassemblé une foule de gens* κτλ.

Περὶ τῶν μετοχῶν coûté, valu καὶ pesé.

Ἡ ἀκαδημία γράφει ἀμεταβλήτους τὰς μετοχὰς ταύτας ὅταν ἦναι εἰς τὴν κύριαν αὐτῶν σημασίαν· οἶον, *Je viens de payer les vingt mille francs que cette maison m'a coûté*. Συμφωνοῦσι δὲ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὅταν ἐκλαμβάνονται εἰς μεταφορικὴν σημασίαν· τὸ *coûter* ὡς συνώνυμον τοῦ *causer* (προξενεῖν), τὸ δὲ *valoir* σημαῖνον τὸ *rapporter* (φέρειν πρόσodon, εἰσόδημα). *Les peines que cette affaire m'a coûtées*, αἱ λύπαι τὰς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις αὕτη μὲ ἐπροξένησε. *Les gratifications que votre protection m'a values*, αἱ ὠφέλειαι (ἐπιδόσεις) τὰς ὁποίας μοι παρέσχεν (ἐχορήγησεν) ἡ ὑμετέρα προστασία.

ΣΗΜ. Τινὲς τῶν γραμματικῶν Γάλλων διατείνονται ἀπεναντίας ὅτι αἱ μετοχαὶ *coûté, valu, καὶ pesé*, προηγουμένης εὐθείας συντακτικῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, διότι ὡς ἀμετάβλητα δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι πραγματικὸν ἀντικείμενον, συμφωνοῦσι κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν· οἶον, *Les vingt francs que ce livre a coûtés*. *Les cent louis que ce cheval a voulus*. *Les cent livres que ce ballot a pesées*. Μένουσι δὲ ἀμετάβλητοι ὅταν τὰ κατ'

ἐπιφάνειαν ἀντικείμενα εὐρίσκονται μετὰ τὴν μετοχὴν· οἷον, Ce cheval a couté cent louis κτλ.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἢ ἀναφερομένη εἰς ἐνικὸν πρόσωπον, ὅποιον-δήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ βοηθητικὸν μένει πάντοτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, συμφωνεῖ δὲ κατὰ γένος μὲ τὸ οὐσιαστικὸν εἴτε προηγεῖται εἴτε ἔπεται ἂν ἔχη βοηθητικὸν τὸ être, ἂν δὲ τὸ avoir τότε μόνον συμφωνεῖ ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν προηγῇται αὐτῆς· οἷον, ἀποτεινόμενοι πρὸς ἓνα λέγομεν (μεταχειριζόμενοι τὴν προσωπικὴν ἀντωνυμίαν καὶ τὸ ῥῆμα εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, τὴν δὲ παθητικὴν μετοχὴν εἰς ἐνικόν) Vous êtes maintenant convaincu que votre ami avait tort, εἶσαι πεπεισμένος ἤδη ὅτι ὁ φίλος σου εἶχεν ἄδικον. On vous a rendu malheureux je le sais, σὲ κατέστησαν δυστυχῆ τὸ ἤξεύρω. On vous a trompée, madame, σὲ ἠπάτησαν, κυρία. C'est l'intérêt qui a séduit ces pauvres gens κτλ.

*Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς ἐχούσης πρὸ αὐτῆς ἐπιρ-
ρήμα ποσότητος.*

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ, προηγούμενου ἐπιρρήματος ποσότητος, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὅποιον εἶναι συμπλήρωμα τοῦ εἰρημένου ἐπιρρήματος· οἷον, Beaucoup de gens furent persécutés avec acharnement, πολλοὶ ἄνθρωποι κατεδιώχθησαν μανιωδῶς. 'Ομοίως, Jamais tant de beauté fut elle couronnée? (Racine). Jamais tant de savants ne furent immolés (Voltaire). Beaucoup d'erreurs se sont glissées dans cette histoire, πολλὰ ψεῦδη παρεῖσε-φρησαν εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην. (ἐννοεῖται ὅτι τῶν ἀμεταβάτων ῥημάτων αἱ μετοχαὶ δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὸν κανόνα τοῦτον).

Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς ἐχούσης πρὸ αὐτῆς τὸ le peu de.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ προηγούμενου αὐτῆς τοῦ le peu de ὅτε μὲν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὅποιον εἶναι συμπλήρωμα τοῦ le peu, ἂν τοῦτο ἐκφράζῃ (ἐμφαίνῃ) θετικὴν τινα ἔννοιαν σημαῖνον δηλαδὴ μικρὰν ποσότητα· οἷον, Le peu de livres qu'on m'a envoyés m'a distrait de mes sombres pensées, τὰ ὀλίγα βιβλία τὰ ὅποια μοι ἔστειλαν, διεσκέδασαν τοὺς μελαγχολικοὺς διαλογισμοὺς μου (δηλ. τὰ σταλέντα μοι ὀλίγα βιβλία).

Ἐὰν δὲ τὸ le peu ἐκλαμβάνηται εἰς ἀρνητικὴν σημασίαν ἐμφαῖ-

νον ἔλλειψιν μᾶλλον ἢ ὀλίγον ποσόν, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ *le peu* καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ συμπληρώματος αὐτοῦ· οἷον, *Le peu de tendresse, que vous lui avez témoigné l'a tout à fait découragé*, ἡ ὀλίγη σποργὴ (ὀηλαδὴ ἡ ἔλλειψις σποργῆς) ἦν ἔδειξας εἰς αὐτὸν ἀπεθάρρυνε τὸν νίον. *Le peu de sûreté que j'ai vu pour ma vie à retourner à Naples, m'y a fait renoncer pour toujours*, ἡ ἔλλειψις ἀσφαλείας (ἡ ὀλιγίστη ἀσφάλεια) ἦν εἶδον περὶ τῆς ζωῆς μου ἐπιστρέφων εἰς Νεάπολιν μὲ παρεκίνησε νὰ παραιτήσω διὰ παντός τὴν ἰδέαν ταύτην (τοῦ νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ). Ἐκ τῶν εἰρημένων παραδειγμάτων εἶναι φανερόν ὅτι ἡ συμφωνία τῆς παθητικῆς μετοχῆς εἰς τοιαύτην περίστασιν κρέματα ἐκ τῆς ἰδέας τὴν ὁποίαν ὁ λαλῶν ἢ γράφων προσαρτᾷ εἰς τὸ *le peu de*· ἐὰν ἐννοῇ τόσον ὀλίγον ὥστε νὰ ἰσοδυναμῇ πρὸς τὴν ἔλλειψιν, τότε βεβαίως ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ (τοῦ *le peu*), ἐὰν ἀπεναντίας ἡ ἰδέα ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ συμπλήρωμα, ἡ μετοχὴ συμφωνεῖ μετὰ τούτου.

Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς ἐχούσης πρὸ αὐτῆς τὴν ἀντωνυμίαν en.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ, προηγουμένης τῆς ἀντωνυμίας *en*, συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὅποσον ἀναφέρεται ὅταν πρὸ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης ὑπάρχῃ εὐθεῖα συντακτικὴ· οἷον, *Nous nous en sommes bien trouvés*, εὐρέθημεν καλῶς (εὐχαριστήθημεν) ἐκ τούτου· ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα *se trouver* λαμβάνει εὐθεῖαν συντακτικὴν. Ὅταν δὲ ἡ πρὸ τῆς *en* πτώσις ᾗται πλαγίᾳ συντακτικὴ, ἢ δὲν ὑπάρχῃ διόλου οὔτε εὐθεῖα οὔτε πλαγίᾳ συντακτικὴ, τότε ἡ παθητικὴ μετοχὴ μένει ἀμετάβλητος· οἷον, *Avez-vous reçu des lettres de Mr votre père? Oui, Mr, j'en ai reçu la semaine dernière*· ἐλάβετε ἐπιστολάς τοῦ Κυρίου πατρὸς σας; Ναί, Κύριε, ἔλαθον (ἐξ αὐτῶν) τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. *Mangez-vous de la compôte de poires? Vous m'en avez déjà offert*, διότι ἡ πρὸ τῆς *en* πτώσις εἶναι διτική (πλαγίᾳ συντακτικὴ). Ἐκ τῶν εἰρημένων παραδειγμάτων γίνεται δῆλον ὅτι ἡ ἀντωνυμία *en* οὐδεμίαν ἐξασκεῖ ἐπιβρόχον ἐπὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τῶν ῥημάτων ὅσα λαμβάνουσι βοηθητικὸν τὸ *avoir*, καθότι ταῦτα ἀκολουθοῦσι τοὺς ἀνωτέρω

κανόνας τοὺς ἀφορῶντας τὴν εὐθεϊαν ἢ πλαγίαν συντακτικὴν τούτων, καθ' ἣν περίστασιν συμφωνεῖ ἡ μετοχὴ ἐὰν τὸ ῥῆμα ἔχῃ εὐθεϊαν συντακτικὴν προηγουμένην τῆς παθητικῆς μετοχῆς, δὲν συμφωνεῖ δὲ ὅταν ἀπαιτῇ πλαγίαν συντακτικὴν ἢ οὗσης πλαγίας προσώπου καὶ εὐθείας πράγματος ἢ τελευταία αὕτη εὐρίσκεται μετὰ τὴν μετοχὴν ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ὡς ἀνωτέρω ἐβρέθη· οἶον, Ils se sont écrit des lettres, il est vrai ils s'en sont écrit, καὶ προηγουμένου τοῦ οὐσιαστικοῦ, les lettres qu'ils se sont écrites.

*Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς προηγουμένης τοῦ μόριου en
καὶ ἐπιρρήματός τινος ποσότητος.*

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ, προηγουμένης τῆς ἀντωνυμίας en καὶ ἐπιρρήματος ποσότητος, μεταβάλλεται ὅταν τὸ μόριον en ἀναφέρηται εἰς πληθυντικὸν οὐσιαστικὸν προηγουμένως ἐκφρασθὲν, καὶ παριστῶν πράγματα διακεκριμένα δυνάμενα νὰ θεωρηθῶσιν ἀτομικῶς, νὰ προστεθῶσι πρὸς ἄλληλα καὶ νὰ ἀριθμηθῶσιν· οἶον, Quant aux livres (historiques) d'histoire, plus j'en ai recus, plus j'en ai lus pendant mon séjour à la campagne, ὡς πρὸς τὰ ἱστορικὰ βιβλία, ὅσον πλείοτερα ἔλαβον, τοσον πλείοτερα ἀνέγνωνα κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονήν μου. Ὅμοίως, Quant aux soltes gens plus j'en ai connus, moins j'en ai estimés (Dessiaux), ὡς πρὸς τοὺς ἀνοήτους ἀνθρώπους, ὅσῳ πλείοτερους ἐγνώρισα, τόσον ὀλίγους ἐτίμησα ἐκ τούτων. Son supplice fit plus de prosilytes que les prédications n'en avaient faits (Voltaire), ἡ θανατικὴ ποινὴ αὐτοῦ εἴλκυσε πλείοτερους προσηλύτους ἢ ὅλαι αἱ διδασκαλίαι του.

Ἐὰν ἀπεναντίας τὸ ὑπὸ τοῦ en παριστάμενον οὐσιαστικὸν ἐμφαίνῃ ιδεάν τινὰ κλάσματος ἢ μέρους ὅλου τινὸς τοῦ ὁποίου τὰ στοιχεῖα δὲν ἔχουσιν ιδίαν μονάδα ἀνήκουσαν εἰς αὐτὰ, καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται ν' ἀπαριθμηθῶσιν, ἡ μετοχὴ μένει τότε ἀμετάβλητος· οἶον, Je ne sais pas si la philosophie a fait plus de progrès dans les temps modernes qu'elle n'en avait fait du temps de Platon et d'Aristote, δὲν ἤξεύρω ἐὰν ἡ φιλοσοφία προώδευσε μᾶλλον (ἔκαμε πλείοτερας προόδους) κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἢ ὅσον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὅμοίως, Plus vous m'avez servi de céniture plus j'en ai mangé. Καὶ εἰς τὰ δύο τελευ-

ταῦτα παραδείγματα τὰ οὐσιαστικὰ progrès καὶ confitures δὲν ἔχουσι διακεκριμένην καὶ ἰδιάζουσαν μονάδα.

Ὅμοίως, ὅταν ἡ ἀντωνυμία ἐν περιστάσει ἐνικὸν οὐσιαστικὸν ἢ ἐπιφερομένη παθ. μετοχὴ μένει ἀμετάβλητος· οἷον, Autant ses parents lui ont laissé de fortune, autant il en a dissipé, ὅσῃν περιουσίαν ἀπέλιπον εἰς αὐτὸν οἱ γονεῖς του, τοσοῦτον (πλειοτέραν) κατεδαπάνησεν αὐτός.

ΣΗΜ. Πολλοὶ τῶν διακεκριμένων συγγραφέων καὶ ἡ Ἀκαδημία αὐτὴ δὲν παραδέχονται μεταβολὴν εἰς τὴν παθητικὴν μετοχὴν ἔχουσαν πρὸ αὐτῆς τὴν πρόθεσιν ἐν καὶ ἐπὶ ῥήματι ποσότητος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπαντῶνται παραδείγματα εἰς συγγραφαῖς ἐπίσης διακεκριμένους, ἐνομίσαμεν καλὸν ν' ἀναφέρωμεν περὶ τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὅλιγα τινὰ περὶ Προθέσεων.

Περὶ τῶν προθέσεων ἐλέγχθησαν ἤδη ἄρκετὰ εἰς τὸ Πρῶτον Μέρος σελ. 273—294. Ἐνταῦθα προσθέτομεν ὀλίγα τινὰ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν.

Αἱ προθέσεις à, dans, καὶ ἐν πολλάκις ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐξηγούμεναι διὰ τῆς ἐλληνικῆς προθέσεως ἐν μετὰ δοτικῆς, ἢ κατὰ τὴν καθομιλουμένην διὰ τῆς εἰς μετὰ αἰτιατικῆς· λέγομεν π. χ. A Athènes, ἐν Ἀθήναις (ἢ εἰς Ἀθήνας)· En Grèce, ἐν Ἑλλάδι· Dans la ville, ἐν τῇ πόλει.

Πρὸ τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων τῶν χωρῶν, ἀνάρθρωτος ἐκφερομένων τίθεται ἡ πρόθεσις ἐν· οἷον, En France, ἐν Γαλλίᾳ· En Angleterre, ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐὰν δὲ τὰ ἐθνικὰ ταῦτα ὀνόματα προσδιορίζωνται ὑπὸ τινος ἐπιθέτου, τὸ κύριον ὄνομα λαμβάνει τὴν dans πρόθεσιν πρὸ τοῦ ἄρθρου· οἷον, Dans la belle Italie, ἐν τῇ ὡραίᾳ Ἰταλίᾳ ἢ εἰς τὴν ὡραίαν Ἰταλίαν· Dans la grande Bretagne; Dans la Russie occidentale κτλ.

Πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν πόλεων, χωρίων, νήσων, τῶν μικρὰν τῆς Εὐρώπης χωρῶν, καὶ τῶν προσώπων τίθεται ἡ πρόθεσις à· οἷον, A Paris, ἐν Παρισίοις· à Minorque, ἐν Μινώρκῃ· à Corfou, ἐν Κερκύρᾳ· à Palissia κτλ.

Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ ὀνόματα κύρια, πρὸ πάντων τῶν ἀπομεμακρυσμένων χωρῶν, ἐκφέρονται ἀείποτε ἔχοντα πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, διὰ τοῦτο ἐν περιπτώσει ὁποιακῆς πτώσεως προτάσσεται αὐτῶν οὐχὶ ἀπλῶς ἢ πρόθεσις ἀ, ἀλλὰ τὸ *au* ἢ *aux*, καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, *à la* οἶον, *Au Pérou*, *au Japon*, *aux Pays-Bas*, *aux Etats-Unis*, *à la Chine* κτλ.

Être en ville καὶ *être dans la ville* διαφέρουσι· τὸ πρῶτον λέγεται περὶ ἀνθρώπου ὅστις εἶναι ἐκτὸς τῆς οἰκίας του· οἶον, *Monsieur dîne en ville aujourd'hui*, ὁ Κύριος γεύεται ἐκτὸς τῆς οἰκίας σήμερον. Τὸ δὲ *dans la ville*, ἐν τῇ πόλει, ὡς ὅπως ὠρισμένον.

Ὁμοίως, *On l'a mis en prison*, τὸν ἐφυλάκισαν (ἀόριστος ἢ φυλακή). *On l'a mis dans la prison*, τὸν ἐνέβαλον ἐν τῇ φυλακῇ (γνωστὴ ἢ φυλακή).

ΣΗΜ. Ἀπαντᾷται δὲ ἐνίοτε εἰς τινὰς φράσεις καὶ ἡ πρόθεσις *en* πρὸ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου· οἶον, *En l'honneur*, εἰς τιμὴν· *En la présence*, ἐν τῇ παρουσίᾳ· *En l'absence*, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ, *En l'air*, *En cet endroit*.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς *à* καὶ *dans* προθέσεως φαίνεται καὶ εἰς τὰς μικρὰς ταύτας καὶ συνήθεις φράσεις· *Il est à la maison*, καὶ *il est dans sa maison*. *Il est au jardin*, καὶ *il est dans son jardin*, ὅπου τὰ οὐσιαστικά *maison* καὶ *jardin* προσδιορίζόμενα μᾶλλον διὰ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων *son* καὶ *sa*, παρὰ διὰ μόνου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου *au* καὶ *à la*, λαμβάνουσι διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὴν πρόθεσιν *dans* πρὸ αὐτῶν.

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ χρόνου ἡ *dans* ἐμφαίνει ὅτι ἐντὸς διαστήματος χρόνου ὠρισμένου δύναται νὰ συμβῇ ἢ ἐκτελεσθῇ τι, χωρὶς νὰ ἐμφαίνῃ τὴν ὅλην διάρκειαν τοῦ ὠρισμένου χρόνου, ἀλλὰ μέρος ἀόριστον μὲν ἐντὸς δὲ τοῦ ὠρισμένου χρόνου· ὅταν π. χ. λέγωμεν, *je reviendrai dans un mois* (δηλ. ἐντὸς μιᾶς τῶν ἡμερῶν τοῦ μηνός)· ἡ δὲ *en* ἐμφαίνει ἀπεναντίας, εἰς τοιαύτην περίστασιν, ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ὠρισμένου χρόνου πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεως τινός· οἶον, *Il a fait tout ce voyage en un mois*, δηλ. καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μηνός.

Τίθεται ἡ *en* πρόθεσις πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ἐκτὸς τοῦ *printemps*· οἶον, *En hiver*; *en automne*; *en été*; *au printemps*. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ τρία προηγούμενα λαμβάνουσι τὴν

dans ὅταν ἔχωσι πρὸ αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον· οἶον, Cela est arrivé dans l'été de 1862.

En campagne, εἰς κίνησιν. A la campagne, εἰς τὴν ἐξοχὴν. J'aime à passer l'été à la campagne, ἀγαπῶ νὰ διάγω τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Le gouvernement a mis toutes ses troupes en campagne, ἡ Κυβέρνησις ἔθετο εἰς κίνησιν ὅλα τὰ στρατεύματά της. Mettre ses amis à la campagne κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἰδιαίτεραι παρατηρήσεις.

à καὶ ou.

Πολλάκις συγχέουσι τὰ δύο ταῦτα μόρια à καὶ ou, προκειμένου λόγου μεταξὺ δύο ἀριθμῶν, ἐνῷ ὑπάρχῃ οὐσιώδης διάκρισις ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τούτων· διότι ὅταν πρόκηται περὶ πράγματος ὑποκειμένου εἰς διαίρεσιν, τότε τίθεται ἡ πρόθεσις à μεταξὺ τῶν δύο ἀριθμῶν· οἶον, Achetez-moi cinq à six mètres de drap noir, ἀγόρασόν μοι πέντε ἕως ἑξ μέτρα ἑριοῦχον μέλαν (τσόχαν μαύρην). Εἶναι φανερόν ὅτι μεταξὺ πέντε καὶ ἑξ εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμεύσῃ καὶ τὸ ἥμισυ. ('Αλλ' ὅταν λέγω, στείλέ μοι πέντε ἢ ἑξ στρατιώτας δὲν δύναμαι νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μόριον à· ὅθεν λέγω, Envoyez-moi cinq ou six soldats, διότι πέντε καὶ ἥμισυ ἢ τέταρτον τοῦ στρατιώτου δὲν εἶναι δυνατόν· ὥστε περὶ πραγμάτων μὴ ὑποκειμένων εἰς διαίρεσιν μεταχειριζόμεθα τὸν διαζευκτικὸν σύνδεσμον ou μεταξὺ δύο ἀριθμῶν.

ΣΗΜ. Ἐὰν τὸ μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀριθμοῦ διάστημα ὑπάρχωσι πολλαὶ μονάδες, τότε ἐννοεῖται ὅτι δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν ἢ τὴν πρόθ. à ἀδιαφόρως· οἶον, Il était à la tête d'une armée de cinquante à soixante mille hommes.

Je suis allé, καὶ j'ai été; j'étais allé, καὶ j'avais été. Πολλάκις ὁ παρφωγῆμένος ἀόριστος τοῦ aller (je suis allé, ὑπῆγα) καὶ ὁ αὐτὸς χρόνος τοῦ être (j'ai été, ὑπῆγα, ἐχρημάτισα) καθὼς καὶ οἱ ὑπερσυντελικοὶ ἀμφοτέρων συγχέονται μεταξὺ τῶν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν· οὐχ ἦττον ὁμοῦ· ὑπάρχει ἐπαισθητὴ διαφορὰ· δυνάμεθα μὲν νὰ

εἶπωμεν, j'ai été ce matin chez lui, καὶ je suis allé ce matin chez lui, ἀλλ' ἐπὶ τρίτου προσώπου· ὅταν λέγωμεν π. γ. il est allé au Pirée, καὶ il a été au Pirée, δὲν εἶναι τὸ αὐτό· τὸ πρῶτον δὲν σημαίνει ὅτι ἐπέστρεψεν ἤδη, τὸ δὲ δεύτερον σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ. Ὅμοιως ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν οὐχὶ ἀπλῶς τὸ ἐχρημάτισα ἢ ἤμην εἰς ἓν μέρος, ἀλλὰ τὴν κίνησιν κυρίως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην πόλιν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ aller καὶ οὐχὶ τὸ être τὸ ὁποῖον σημαίνει κυρίως στάσιν οὕτω π. γ. λέγω, je suis allé en poste depuis Marseille jusqu'à Lyon, καὶ οὐχὶ j'ai été en poste κτλ, ἄλλως τε μόνον εἰς τοὺς δύο τούτους χρόνους τὸν Passé indéfini καὶ τὸν Plus-que-parfait συμβαίνει νὰ συγχέωνται τὰ δύο ταῦτα ῥήματα. Ὅθεν δὲν εἶναι ὀρθόν νὰ λέγωμεν, nous fûmes ἀντὶ τοῦ allâmes, καὶ je serai ἀντὶ τοῦ j'irai κτλ.

Avoir l'air, φαίνεσθαι (ἔχειν τὸν ἀέρα, τὸ ἐξωτερικόν). Ὅταν μετὰ τὸ l'air ἀκολουθῇ ἐπιθέτον τοῦτο συμφωνεῖ ἢ μὲ τὸ οὐσιαστικόν l'air, ἢ μὲ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως. Ἐὰν ἢ ὑπὸ τοῦ ἐπιθέτου ἐκφραζομένη ἰδιότης δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν λέξιν l'air ἢ συμφωνία γίνεται μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἐπιθέτου· οἷον, La tuile a l'air plus gai, ἐδῶ τὸ ἐπιθέτον gai συμφωνεῖ μὲ τὸ air, διότι τὸ ἐξωτερικόν τῆς κεραμίδος εἶναι εὐθυμον· ἀλλ' ὅταν τὸ ἐπιθέτον ἐμφαίνῃ ἰδιότητα ἥτις δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ οὐσιαστικόν air τότε ἀναγκαιῶς τὸ ἐπιφερόμενον ἐπιθέτον πρέπει νὰ συμφωνήσῃ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικόν τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· οἷον, Ces fruits ont l'air mûrs, ἐνταῦθα ἡ ἰδιότης τοῦ ὀρίμου συμβιβάζεται μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ καρποῦ καὶ οὐχὶ τοῦ ἀέρος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Changer. Εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀνταλλάσσω τι πρὸς ἄλλο, τὸ ῥήμα τοῦτο λαμβάνει μίαν τῶν δύο τούτων προθέσεων pour ἢ contre· οἷον, Il a changé sa voiture contre deux chevaux arabes, ἀντήλλαξε τὸ ὄχημά του ἀντὶ δύο ἵππων ἀράβων· il a changé sa vieille vaisselle pour de la neuve, ἔλλαξε τὸ παλαιὸν αὐτοῦ παροψιδολόγιον ἀντὶ νέου (καινοῦ).

Ὅταν σημαίνῃ τὸ, μεταβάλλω τὴν φύσιν τινὸς πράγματος, τότε ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν en πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον μεταβάλλεται· οἷον, Comment peut-on changer le cuire en or! πῶς δύναται τις νὰ μεταβάλῃ τὸν χαλκὸν εἰς χρυσόν!

Comparer (συγκρίνω). Μεταξὺ πραγμάτων ἐχόντων ἀναλογίαν τινὰ πρὸς ἄλληλα, τὸ ῥῆμα comparer λαμβάνει τὴν πρόθεσιν ἀ εἴτε εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν εἴτε μεταφορικῶς· οἷον, Il y a des ouvrages de l'homme qu'on peut comparer aux œuvres de la nature.

Μεταξὺ δὲ πραγμάτων ὅλως ἀντιθέτων κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπαιτεῖ τὴν πρόθεσιν avec· οἷον, On ne peut comparer le vice avec la vertu, δὲν συγκρίνεται τὸ ἐλάττωμα (ἢ κακία) πρὸς τὴν ἀρετήν.

Déjeuner, προαριστῶ· diner, ἀριστῶ (γεύομαι)· souper, δειπνῶ. Ὅταν τὸ συμπλήρωμα τῶν ῥημάτων τούτων ᾖ πρᾶγμα καὶ οὐχὶ πρόσωπον, τότε τίθεται πρὸ αὐτῶν ἡ πρόθεσις de· οἷον, Nous avons déjeuné d'un poulet rôti et de deux beccas κτλ. ἐπὶ δὲ προσώπων λαμβάνουσι τὴν πρόθεσιν avec· J'ai dîné avec mon oncle.

Digne, indigne. Τὸ πρῶτον λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ· οἷον, Il est digne de cet honneur, ἄξιος τῆς τιμῆς ταύτης. Ἐπὶ δὲ κακοῦ ἄνευ ἀρνητικῶν μορίων· Il est digne de mépris, ἄξιος περιφρονήσεως, καὶ οὐχὶ il n'est pas digne de mépris.

Τὸ δὲ indigne ἀπαιτεῖ πάντοτε τὸν προσδιορισμὸν αὐτοῦ καλὸν· οἷον, Il est indigne de cette attention, οὐχὶ δὲ καὶ indigne de cette insulte, οὔτε il n'est pas digne de cette insulte, ἀλλὰ il ne mérite pas cette insulte, δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ὕβρεως ταύτης· διότι τὸ digne συνοδεύμενον ὑπὸ ἀρνήσεως ἀπαιτεῖ τὸν προσδιορισμὸν αὐτοῦ καλὸν (δηλ. οὐσιαστικὸν ἐμφαίνον ἰδέαν εὐγενῆ, καλὴν).

Pire (χειρόν) καὶ pis (χειρότερα). Τὸ πρῶτον εἶναι κυρίως ἐπιθετον συγκριτικὸν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν ἀνώμαλον, τοῦ ὁποῦ τοῦ θετικὸν ἀναπληροῦται διὰ τοῦ mauvais ἢ διὰ τοῦ méchant· ὡς ἐπιθετον ἀναφέρεται πάντοτε εἰς οὐσιαστικὸν ἢ εἰς ἀντωνυμίαν ὀρισμένως ἐκλαμβονομένην· οἷον, Il y a des exemples qui sont pires que des crimes.

Τὸ δὲ pis (χειρότερα) εἶναι ἐπιρῥῆμα καὶ χρησιμεύει κυρίως εἰς προσδιορισμὸν ῥημάτων· οἷον, Hier il se portait mieux, mais aujourd'hui il est pis que jamais; χθὲς ἦτο καλλίτερα, ἀλλὰ σήμερον εἶναι χειρότερα ἢ ὅσον οὐδέποτε. Συχνάκις δὲ τὸ pis ἐκλαμβάνεται οὐσιαστικῶς. Le pis qui puisse arriver, τὸ χειρίστον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ (τὸ χειρίστον ἐνδεχόμενον).

Raillerie (ἀστεϊσμός, χλευασμός). Entendre raillerie, καὶ enten-

dre la raillerie διαφέρουσι. Τὸ πρῶτον σημαίνει ἀποδέχεσθαι ἢ ἐκλαμβάνειν καλῶς τὸν ἀστεϊσμόν· ὅσον, Vous entendez fort bien raillerie quand d'autres que moi vous font la guerre sur vos petits défauts, ἀποδέχεται εὐχαρίστως τοὺς ἀστεϊσμούς· ὅταν ἄλλοι, ἐκτὸς ἐμοῦ, προσβάλλωσι τὰ μικρά σου ἐλαττώματα.

Entendre la raillerie, σημαίνει ὅτι ἤξευρε τις νὰ ἀστεϊζῇται· ὅσον, Il y a peu de personnes qui entendent la fine et innocente raillerie, ὀλίγοι (ἄνθρωποι) ἤξεύρουσι νὰ ἀστεϊζωνται ἀθῶως καὶ εὐφῶς, δηλαδὴ μὲ πνεῦμα χωρὶς νὰ προσβάλλωσι τοὺς ἄλλους.

Rien, σημαίνει, τί, πρᾶγμα τι, ὀλίγον τι, μηδέν. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν εἶναι ἐν γρήσει εἰς ἐρωτηματικὴν πρότασιν καὶ δὲν δεχεται ἐρωτηματικὸν μόριον εἰς τὸ ῥῆμα τὸ ὅποιον συνοδεύει· ὅσον, Vous a-t-on rien dit de moi? σοὶ εἶπον τι δι' ἐμέ; Qui vous a rien dit qui puisse vous faire douter de mon amitié? τίς σοι εἶπέ τι δυνάμενον νὰ ἐμβάλλῃ εἰς σὲ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς φιλίας μου; C'est peu de chose, c'est un rien, εἶναι μικρὸν πρᾶγμα, εἶναι μηδέν. Εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν ἀναπληροῦ τὸ δευτέρον ἀρνητικὸν μόριον.

Témoin (μάρτυς). Ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως θεωρεῖται ὡς ἐπίρρημα καὶ ἐπομένως μένει ἀμετάβλητον ὅποιοιδήποτε γένους ἢ ἀριθμοῦ καὶ ἂν ᾖ τὸ ἐπόμενον οὐσιαστικόν· ὅσον, Témoin les événements de l'année dernière. Μένει ὡσαύτως ἀμετάβλητον ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν ἀ· ὅσον, Je prends à témoin les faits qui viennent d'avoir lieu. Il a pris tous les assistants à témoin, ἔλαβεν εἰς μάρτυρίαν πάντας τοὺς παρευρεθέντας· οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανόμενον εἶναι πάντοτε ἀρσενικοῦ γένους.

Un de, καὶ l'un de. Ἐπὶ μὲν ὀρισμένων προσώπων ἢ πραγμάτων τίθεται τὸ l'un de ἢ l'un des, ἐπὶ δὲ ὅλως ἀορίστων un de ἢ un des. Τὴν διάκρισιν ταύτην δὲν ἐρύλαζαν ἀκριβῶς οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς τοῦ 15'. καὶ 17'. αἰῶνος.

Περὶ τινῶν συνωνύμων συνήθων εἰς τὴν ὁμιλίαν.

An καὶ année (ἔτος, ἐνιαυτός). Τὸ πρῶτον ἐμφαίνει ἀπλῶς τὴν διάρκειαν χρόνου χωρὶς νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἀποτελέσματα ἢ τὰ συμβάντα τοῦ διαστήματος τούτου, καὶ συνάπτεται συνήθως ἢ λέξις an μετ' ἄλλων οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων· ὅσον, L'an huit cent, τὸ ὀκτακοσιοστὸν ἔτος.

Τὸ δὲ année ἔχει μᾶλλον σχέσιν πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, δηλαδὴ τὸ ἐναντίον τοῦ an οἶον, C'est une heureuse année, εἶναι εὐτυχὲς ἔτος.

Capable καὶ susceptible. Capable de ἐπὶ προσώπων, σημαίνει ἄνθρωπον ἱκανόν, ἔχοντα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα πρὸς τι· οἶον, Il est capable de grandes choses, εἶναι ἱκανὸς μεγάλων πραγμάτων· ἐπὶ δὲ ἀφύχων capable de σημαίνει χωρητικότητα πράγματος· οἶον, Ce vase est capable (de tenir) cinq pintes, τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἶναι χωρητικότητος πέντε λιτρῶν.

Susceptible, σημαίνει ἄνθρωπον ἢ πρᾶγμα ἐπιδεκτικὸν μεταβολῆς ἢ ἐπιβροχῆς τινος· οἶον, L'homme est susceptible du bien et du mal, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐπιδεκτικὸς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. La matière est susceptible de toutes sortes de formes, ἡ ὕλη εἶναι ἐπιδεκτικὴ παντὸς εἶδους σχήματος.

Λεγόμενα δὲ ἀπολύτως τὰ ἐπίθετα ταῦτα, δηλαδὴ ἄνευ συμπληρώματος, ἐπὶ προσώπων, σημαίνουνσι τὸ μὲν capable ἄνδρα ἱκανόν ἔχοντα πλεονεκτήματα νοερά· οἶον, C'est un homme capable, τὸ δὲ susceptible σημαίνει τὸν εὐερέθιστον ἄνθρωπον, τὸν εὐκόλως προβλλόμενον ἀπὸ τοὺς λόγους ἢ τοὺς τρόπους τῶν ἄλλων.

Ennuyant καὶ ennuyeux (ὀχληρὸς, δυσάρεστος). Τὸ ennuyant λέγεται περὶ πράγματος ἢ προσώπου παρέχοντος στιγμιαίαν ἢ προσωρινήν ἐνόχλησιν· οἶον, Ce temps est ennuyant. Τὸ δὲ ennuyeux, τὸ ἐναντίον, σημαίνει διάρκειαν ἐνοχλήσεως· Un homme ennuyeux λέγεται ὅστις εἶναι σχεδὸν πάντοτε ὀχληρὸς· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀφύχων· C'est ennuyeux d'entendre toujours à ses oreilles les marteaux des forgerons.

Exprès καὶ expressément διαφέρουσι κατὰ τοῦτο, καθ' ὅσον τὸ πρῶτον σημαίνει ἐπίτηδες· οἶον, Je l'ai fait exprès, ἔπραξα τοῦτο ἐπίτηδες· τὸ δὲ expressément σημαίνει ῥητῶς· Je lui ai défendu expressément de le faire, ἀπηγόρευσα εἰς αὐτὸν ῥητῶς τὸ νὰ πράξῃ τοῦτο.

Matinal, matineux, καὶ matinier. Τὸ πρῶτον σημαίνει τὸν ἐκτάκτως πρωϊνόν, τὸ δεύτερον τὸν συνήθως ἐγειρόμενον πρωΐ, τὸ δὲ matinier λέγεται μόνον ἐπὶ τοῦ ἀστέρος· L'étoile matinière, ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ (ἑωσφόρος).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν σχημάτων τῆς συντάξεως. Des figures de syntaxe.

Καλοῦσι σχήματα εἰς τὴν σύνταξιν τρόπους τινὰς φράσεων καλῶς ἢ κατασκευῇ τοῦ λόγου παρεκτρέπεται μὲν τῶν γραμματικῶν κανόνων, οὐχ ἥτιον ὅμως ἐπιτρέπεται ἐντὸς ὁρίων τινῶν. Διαικρίνονται δὲ τέσσαρα εἶδη σχημάτων·

L'ellipse, ἡ ἔλλειψις· le pléonasme, ὁ πλεονασμός· la syllepse, ἡ σύλληψις καὶ ἡ καλουμένη inversion, ἀναστροφή.

De l'ellipse. Περὶ ἐλλείψεως.

Ἡ ἔλλειψις εἶναι ἡ παράλειψις μιᾶς ἢ πλείοτέρων λέξεων χωρὶς νὰ βλαβῇ παντάπασι ἡ ἔννοια τῆς προτάσεως· ἀπεναντίας τὸ τοιοῦτον καλῶς πολλὰκις τὸν λόγον γοργότερον, βραχύτερον καὶ ἐνεργητικώτερον.

Nos bienfaits nous attirent l'affection de ceux qui en sont l'objet, et notre loyauté l'estime des honnêtes gens. Διὰ τῶν εὐεργεσιῶν ἐλκύομεν τὴν στοργὴν ἐκείνων οἵτινες εἶναι τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν, διὰ δὲ τῆς εὐλικρινείας τὴν ὑπόληψιν τῶν τιμίων ἀνθρώπων. ἔνταῦθα ἡ παράλειψις τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, ἐλκύομεν, εἰς τὸ δεῦτερον κῶλον τῆς προτάσεως, καλεῖται ἔλλειψις, ἀναπληροῦται δ' εὐκόλως εἰς τὸ πνεῦμα. Ὁμοίως, Je t'aimais inconstant, qu'eussé-je fait fidèle (Racine). Σὲ ἠγάπων ἄστατον, πόσον περισσότερον πιστόν! ἐδῶ παραλείπεται ἡ φράσις si tu étais.

Le sol le plus ingrat connaîtra sa beauté,

Est-il nu? que des bois parent sa nudité.

Couvert? Portez la hache en ses forêts profondes.

Humide? En lacs pompeux, en rivières fécondes κατλ.

Ἐνθα ἡ παράλειψις τοῦ est-il πρὸ τοῦ couvert καὶ humide ἐπαυξάνει τὴν χάριν τῆς φράσεως· χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ παντάπασι τὴν σαφηνίαν τῆς ἐννοίας.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴναι τις προσεκτικός· ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν

τοιούτων σχημάτων, ὅχι μόνον κατὰ τὴν λέξιν ἥτις δύναται εὐκόλως νὰ ἐννοηθῇ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ χρόνου διότι συμβαίνει ἐνίοτε τὸ μὲν ῥῆμα νὰ ᾔῃαι τὸ αὐτὸ καὶ ἐπομένως ἐννοεῖται εὐκόλως, ἀλλ' ἡ ἐπομένη φράσις δύναται ν' ἀπαιτῇ ἄλλον χρόνον, καὶ τότε ἡ παράλειψις εἶναι πραγματικὴ ἑλλειψις τοῦ γράφοντος καὶ οὐχὶ τρόπος ἑλλειπτικός· π. χ. εἰς τὸν ἐξῆς στίχον τοῦ Voltaire.

J'eusse été près du Gange esclave des faux Dieux,
Chrétienne dans Paris, musulmane en ces lieux.

Ἐὰν κατόκουν περὶ τὸν Γάγγην θὰ ἤμην εἰδωλολάτρης, ἐν Παρισίοις δὲ χριστιανὴ (δηλαδή ἐὰν ἤμην, ἐὰν κατόκουν τοὺς Παρισίους θὰ ἤμην χριστιανὴ), ὅθωμανίς δὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους. Ἐνταῦθα τὸ j'eusse été ἐννοεῖται εὐκόλως πρὸ τοῦ Chrétienne, καὶ ἔχει καλῶς, διότι ἡ Ζαῖρα θὰ ᾔτο χριστιανὴ ἐὰν ᾔτο εἰς Παρισίους, ἀλλὰ πρὸ τοῦ Musulmane δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὁ αὐτὸς χρόνος j'eusse été, ἀλλὰ je suis Musulmane, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ζαῖρα ὁμιλεῖ εἶναι ἤδη Μουσουλμάνα, ὅθεν ἡ παράλειψις δὲν εἶναι λίαν ἐπιτυχής.

Du pléonasme. Περὶ πλεονασμοῦ.

Ὁ πλεονασμὸς εἶναι τὸ ἐναντίον τῆς ἑλλείψεως, διότι ἐμφαίνει ἀφθονίαν λέξεων τῶν ὁποίων ἡ παράλειψις οὐδόλως ἐλαττώνει τὸ σαφὲς τῆς ἐννοίας, ἀλλὰ καθιστᾷ ζωηροτέραν τὴν ἐκφράσιν λέγομεν π. χ. συνήθως, τὸν εἶδον μὲ τὰ ἴδια μου μάτια (ἰδίοις ὀφθαλμοῖς), je l'ai vu de mes yeux, de mes propres yeux, τὸ ἤκουσα μὲ τὰ ὦτιά μου (ἰδίοις ὠσίν)· ἐννοεῖται ὅτι διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν δύναται ἕκαστος νὰ ἴδῃ, καὶ διὰ τῶν ἰδίων ὠτων ν' ἀκούσῃ, ὥστε ὡς πρὸς τὴν ἐννοιαν τὰ ῥήματα, εἶδον καὶ ἤκουσα, ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὰς ἰδέας ταύτας, ἀλλ' ὁ πλεονασμὸς de mes yeux, de mes oreilles κτλ. εἶναι πολὺ ἐκφραστικώτερος. Ὁμοίως, Que m'a fait, à moi, cette Troie où je cours? (Racine). Τὸ à moi εἶναι κατὰ πλεονασμόν, ἀλλ' εἶναι ἐκφραστικώτερον τοῦ m'a fait μόνου εἰς τὴν φράσιν.

Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὸν πλεονασμόν εἰς πᾶσαν γλῶσσαν ὅταν οὔτε σαφεστέραν καθιστᾷ τὴν ἐννοιαν, οὔτε χαριεστέραν, οὔτε ἐνεργητικωτέραν, ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν ἐξασθενεῖ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως.

Τὸ ἐξῆς παράδειγμα δεικνύει ἀρχοῦντως τὸ ἀγῶδες τοῦ περιττοῦ πλεονασμοῦ.

Trois sceptres à son trône attachés par mon bras

Parleront au lieu d'elle et ne se tairont pas.

Τὸ parleront ἐκφράζει τὴν αὐτὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ne se tairont pas, ὥστε ὁ πλεονασμός· οὗτος ἀντὶ νὰ προσθέτῃ χάριν ἢ ζωηρότητα εἰς τὴν ἰδέαν τὴν ἐξασθενεῖ ἔτι μᾶλλον. Εἰς τοιοῦτους περιττοὺς πλεονασμοὺς περιπίπτουσι συνήθως εἰς τὰς ἐξῆς κοινὰς φράσεις:

Il faut s'entr'aider mutuellement.

Il m'a comblé de mille éloges.

Il n'a seulement qu'à se montrer κτλ.

Εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ s'entre aider = τῷ s'aider mutuellement.

Εἰς τὸ δεύτερον τὸ comblé ἀρκεῖ μόνον χωρὶς τοῦ mille. Il m'a comblé d'éloges.

Εἰς τὸ τρίτον τὸ seulement εἶναι ὅλως περιττόν, ἐπειδὴ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ il n'a qu'à, ἀναπληροῦ κτλ.

Ὅμοίως δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν, πόσον εἶσαι τόσο καλός! que vous êtes si bon! ἢ que vous êtes bien bon! ἀλλὰ, que vous êtes bon! πόσον εἶσαι καλός! ἢ vous êtes si bon! εἶσαι τόσο καλός!

Ὡσαύτως δὲν λέγεται, je préfère plus, ἢ je préfère plutôt, διότι εἰς τὸ préférer ἐμπεριέχεται ἡ ἰδέα τῆς προτιμῆσεως.

De la syllepse. Περὶ συλλήψεως.

Ἡ σύλληψις εἶναι σχῆμα καθ' ὃ ἡ συμφωνία μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου, μεταξὺ ῥήματος καὶ ὑποκειμένου· δὲν φυλάττεται κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς συντάξεως, ἀλλὰ γίνεται κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὸ πνεῦμά του ὁ λαλῶν ἢ ὁ γράφων, καὶ τὸ ὁποῖον γίνεται καταληπτὸν ἐκ τῆς ὅλης φράσεως, ἢ ἐκ τῶν προηγουμένων· οἶον, Πληθος (φίλων) ἦλθον νὰ μ' ἐπισκεφθῶσιν, une multitude d'amis sont venus me voir. Ὡς

Le reste pour son Dieu montre un oubli fatal

Ou même s'empressant aux autels de Baal,

Se fait initier à ses honteux mystères

Et blasphème le nom qu'ont invoqué leurs père (Racine).

Ὅπου τὸ leurs pères ἐτέθη εἰς πληθυντικὸν διὰ τὴν ἰδέαν τοῦ περιληπτικοῦ le reste τοῦ ὁποίου ἡ κυρία ἰδέα εἶναι, οἱ ἐπίλοιποι Ἑβραῖοι (Ἰουδαῖοι).

Ὅμοίως καὶ τὸ ἀκόλουθον.

Entre le pauvre et vous, vous prendrez Dieu pour juge,

Vous souvenant, mon fils, que, caché sous ce lin

Comme eux vous fûtes pauvre et comme eux orphelin.

(Racine εἰς τὴν αὐτὴν Τραγῳδίαν).

Ὅπου τὸ comme eux ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπονοούμενον ὑποκείμενον pauvres πληθυντικὸν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ ἐνικὸν pauvre, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τεθῇ τὸ ἐνικὸν lui ἀντὶ τοῦ eux.

De l'inversion. Περὶ ἀναστροφῆς.

Σχῆμα ἀνεστραμμένον λέγεται ὁ λόγος ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αἱ λέξεις δὲν ἀκολουθοῦσι τὴν λογικὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν. Εἰς τὴν Γαλλικὴν αἱ λέξεις αἱ ἀποτελοῦσαι μίαν πρότασιν ἀκολουθοῦσι συνήθως τὴν λογικὴν σειρὰν τῶν διαφόρων ἰδεῶν, δηλαδὴ πρῶτον ἐκφράζεται τὸ ὑποκείμενον, δεῦτερον τὸ ῥῆμα, τρίτον τὸ ἀντικείμενον (ὅταν τὸ ῥῆμα ἀπαιτῇ τοιοῦτον), τέταρτον ἡ πлагία συντακτικὴ κτλ. οἷον, Le général B. appela (fit venir) le chef du bataillon auprès de lui, ἡ πρότασις αὕτη εἶναι ὀρθὴ καὶ οὐχὶ ἀνεστραμμένη, διότι ὅλαι αἱ λέξεις φυλάττουσι τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ λογικῶς ἡ ἰδέα. Ἐὰν μεταθέσω τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ ἀντικείμενον, ἢ φράσις καθίσταται δύσληπτος ἢ καὶ ἀκατάληπτος· οἷον, Fit venir le chef du bataillon auprès de lui le général. Τοιαύτη ἀναστροφή δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Γαλλικὴν· ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως νὰ μὴ ᾔηται εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς· καὶ ἡ μετάθεσις αὐτῶν ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν χάριν τῆς ἐκφράσεως τὴν ἐπαυξάνει ἀπεναντίας καθισταμένη ἀπαραιτήτως ἀναγκαία, ὥς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα τοῦ Βοσσουέτου· O nuit désastreuse! ô nuit effroyable, où retentit tout à coup comme un éclat de tonnerre cette étonnante nouvelle: Madame se meurt! Madame est morte! Εἰς τὴν χρι-

στάτην ταύτην φράσιν οὐ retentit, ἐὰν ἐτίθετο πρῶτον τὸ ὑποκει-
μενον cette étonnante nouvelle, ὅλη ἡ λαμπρὰ αὕτη εἰκὼν ἤβελε
μηδενισθῇ χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ στίξεως.

Ἡ στίξις χρησιμεύει πρὸς διαστολὴν τῶν φράσεων καὶ τῶν διαφόρων αὐ-
τῆς μερῶν. Τὰ σημεῖα τῆς στίξεως εἶναι (ῥε σελ. 65. Βιβλ. Α').

Περὶ τῆς ὑποστιγμῆς. De la virgule (,).

Ἡ ὑποστιγμὴ, ἡ τὸ κόμμα (la virgule) χρησιμεύει πρὸς διαστολὴν τῶν
ὁμοίων μερῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φράσεως, ὅσον ὑποκειμένων, κατηγορουμέ-
νων καὶ συμπληρωμάτων, εἰς βραχεῖας παραθετικὰς προτάσεις (coordonnées),
ὅταν δὲν συνδέωνται διὰ τῶν συνδέσμων et, ou, ni, mais.

L'ambition, l'injustice, la cruauté siègent toujours dans ce cœur
pervers. Ἡ φιλοδοξία, ἡ ἀδικία, ἡ ὀμότης ἐδρεύουσιν αἰέποτε εἰς τὴν διε-
στραμμένην ἐκείνην καρδίαν. Ὅμοίως, Ou se menace, on court, l'air gé-
mit, le ciel brille κτλ.

Ἐὰν δὲ οἱ διάφοροι ὅροι τῆς ὅλης φράσεως ᾗναι ἐκτεταμένοι ὥπως οὖν,
διαχωρίζονται διὰ τῆς ὑποστιγμῆς· τὸ αὐτὸ συμβαίνει ὡσαύτως καὶ ὅταν τὰ
μέρη ταῦτα, et, ou, ni, ἐπαναλαμβάνονται· ὅσον, Les événements, qui
viennent d'avoir lieu, ne produisirent pas les effets auxquels on s'at-
tendait. Νί les conseils de ses parents, ni l'école du malheur, dans
laquelle il a fait le plus long et le plus terrible apprentissage, ne pu-
rent le déterminer à entrer dans une voie plus raisonnable. Ὅμοίως,
Ou l'amitié n'est pas une vertu, ou il ne peut y avoir de vraie amitié
qu'entre les gens de bien.

Τίθεται ἐπίσης ἡ ὑποστιγμὴ μεταξύ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ ῥήματος
αὐτοῦ ὅταν διαχωρίζονται τὰ δύο ταῦτα διὰ τινος παρεμπιπτούσης προ-
τάσεως· ὅσον, Votre fils, que vous croyez en Amérique, se trouve à
Constantinople.

Τίθεται προσέτι ἡ ὑποστιγμὴ·

α'. Μετὰ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ὁποῦ το ῥήμα ὑπακούεται· ὅσον, Le ciel
est dans ces yeux, et l'enfer, dans son cœur (Racine).

β'. Πρὸ μιᾶς ἐλλειπτικῆς προτάσεως ἀρχομένης ἐκ τοῦ συνδέσμου et ἡ
mais· ὅσον, Vous l'avez vu, vous, mais moi? Vous parlez, et moi donc?

γ'. Πρὸ τοῦ δευτέρου μέλους μιᾶς συγκρίσεως· ὅσον, Il est plus facile
de gagner l'estime publique, que de la conserver.

Τίθεται τελευταῖον ἡ ὑποστιγμὴ μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως καὶ οἰασθῆποτε ἄλλης προσδιοριστικῆς, παρενθετικῆς, ὑποκειμένης κτλ. ἢ καὶ ἐκφράσεως τὴν ὅποιαν δύναται νὰ παραλείψῃ τις ὁλοτελῶς ἢ νὰ μεταθέσῃ, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ ἢ βλάψῃ τὴν ἔννοιαν· οἷον, L'ambition, comme la colère, conseille toujours mal, ἡ φιλοδοξία, ὡς ἡ ὀργή, δίδει κακὰς συμβουλὰς (Say). Agir sans avoir réfléchi, c'est se mettre en voyage sans avoir fait de préparatifs.

Tremble, m'a-t-elle dit, fille digne de moi (Racine).

Περὶ τοῦ ἡμικώλου. Du point-virgule (;).

Τὸ ἡμικώλον (point-virgule) τὸ ὅποιον ἀναπληροῦται εἰς τὴν ἐλληνικὴν διὰ τῆς ἄνω τελείας, τίθεται μετὰ προτάσεων αἵτινες, εἰ καὶ τέλειαι καθ' ἑαυτὰς, χρησιμεύουσι πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς κυρίας ἰδέας ὅλης τῆς περιόδου, καὶ ἡ σπουδαιότης αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀποχωρισθῶσιν ἀλλήλων διὰ μόνης τῆς ὑποστιγμῆς· οἷον, Dans cet état de la société européenne, le respect du droit public européen est, pour tout gouvernement régulier, un devoir impérieux et une prévoyance nécessaire; de nos jours, l'ambition qui remue le monde au mépris de ce droit, et pour la seule satisfaction de ses desirs, est aussi étourdie que criminelle. Εἰς ταύτην τῆς Εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας τὴν κατάστασιν, τὸ εἶθός τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δημοσίου δικαίου, εἶναι πρὸς πᾶσαν εὐρυθμίαν κυβερνήτην, καθήκον σπουδαίον καὶ ἀναγκαῖον πρόνοια· ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ἡ φιλοδοξία, ἥτις ὑποκινεῖ τὸν κόσμον (ὅλον) περιφρονήσασα τὸ δίκαιον τοῦτο (τὸ δημόσιον) πρὸς μόνον τὴν σκοπὸν τοῦ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἰδίαις αὐτῆς ὀρέξεις, εἶναι οὐχ ἥττον ἀνόητος ἢ ἐγκληματική. Ὁμοίως, C'est par la sagesse, disait un jeune roi, que je deviendrai illustre parmi les nations; que les vieillards respecteront ma jeunesse; que mes voisins, quelque redoutables qu'ils soient, me craindront; que je serai aimé dans la paix, et redouté dans la guerre. κτλ.

Περὶ τῶν δύο στιγμῶν. Des deux points (:).

Τὸ σημεῖον τοῦτο τίθεται·

α'. Ἵνα ἀποχωρήσῃ τὴν κυρίαν πρότασιν ἀπὸ τοῦ ἀναφερομένου λόγου ἄλλου τινός· οἷον. Dans les circonstances graves c'est le chef qui est le plus inquiet, et le plus agité: On ne doit pas dormir toute la nuit, dit Homère, quand on est chef d'une armée ou d'un peuple qui a été confié à sa sagesse et à son expérience.

β'. Μετὰ μίαν πρότασιν ἐμφαίνουσιν γενικὸν τι γνωμικόν· οἷον, Voici la grande maxime, la base de toutes les morales: Ne faites de mal à personne, et faites à votre proche tout le bien dont vous êtes capable. Ἰδοὺ τὸ μέγα γνωμικόν, ἡ βᾶσις πάσης ἠθικῆς: Μηδένα βλάπτει, καὶ πράττει πρὸς τὸν πλησίον σου πᾶν ὅ,τι δύνασαι ἀγαθόν. Ὁμοίως, Voici le code de l'égoïste: Tout pour lui, rien pour les autres. κτλ.

γ'. Ὄταν μετὰ τελείαν τινα πρότασιν ἀκολουθῇ ἄλλη ἀναπτύσσουσα αὐτήν· οἷον, Il faut, autant qu'on peut, obliger tout le monde: On a souvent besoin d'un plus petit que soi.

δ'. Μετὰ γενικὴν τινα πρότασιν ἐπομένων λεπτομερειῶν ἢ καὶ τὸ ἀνάπαλιν· οἷον, Tout est beau, tout est imposant dans la nature: Les hautes montagnes, les vastes océans, les animaux, les plantes, les fleurs, les minéraux, κτλ. Ὁμοίως.

Du lait, du pain, des fruits, de l'herbe, une onde pure:

C'était de nos aïeux la sainte nourriture.

Περὶ τῆς τελείας στιγμῆς. Du point (.).

Ἡ τελεία στιγμή τίθεται μετὰ τὸ σύνολον λέξεων τὸ ὅποσον ἐκφράζει πλήρη ἔννοιαν χωρὶς νὰ συνδέηται στενῶς διὰ τῆς ἀλύσεως τῶν ἰδεῶν, οὔτε μετὰ τῶν προηγουμένων, οὔτε μετὰ τῶν ἐπομένων· οἷον, Un roi juste et sévère est souvent accusé de tyrannie et de cruauté, quoique à tort bien certainement, pour n'avoir pas fait grâce aux courtisans et aux primats de la nation qui se croient trop souvent en droit d'enfreindre les lois.

Πᾶσα τοιαύτη πρότασις πρέπει ν' ἄρχηται πάντοτε διὰ κεφαλαίου γράμματος, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐπομένη.

Περὶ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου. Du point interrogatif (?).

Τὸ σημεῖον τοῦτο τίθεται·

α'. Εἰς τὸ τέλος ἐρωτηματικῆς τινὸς φράσεως ἢ προτάσεως· οἷον, Qu'y a-t-il d'étonnant? τί παράδοξον; Que pensez-vous de cette affaire? τί στοχάζεσθε περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως; κτλ.

β'. Ὄταν ἡ ἔννοια φαίνεται ἐρωτηματικὴ, ἡ δὲ φράσις δὲν εἶναι τοιαύτη, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν φωνὴν ὑπάρχη ἡ ἐρώτησις οὐχί· δὲ καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λαλοῦντος· οἷον, Vous n'avez presque aucune connaissance de cette affaire et vous prétendez vous prononcer sans appel en faveur de l'accusé? οὐδενίαν σχεδὸν γινώσιν ἔχεις περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ θέλεις ἤδη ν' ἀποφασθῇς ἀνεκκλήτως ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου;

Δὲν τίθεται δὲ τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ὅταν ἡ ἐρωτηματικὴ πρότασις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κυρίαν πρότασιν ἣτις ἀναφέρεται μόνον ὡς διηγηματικὴ· οἷον, Le professeur demanda à l'élève dans quel sens on doit prendre le mot commentaire dans les ouvrages de Jules César. Ὁ καθηγητὴς ἠρώτησε τὸν μαθητὴν εἰς ποίαν σημασίαν πρέπει νὰ ληφθῇ ἡ λέξις commentaire εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Περὶ τοῦ θαυμαστικοῦ ἢ ἐπιφωνηματικοῦ σημείου. Du point admiratif ou exclamatif (!).

Τίθεται τὸ σημεῖον τοῦτο (!) μετὰ μίαν λέξιν ἢ πρότασιν ἐμφαίνουσαν

Ἄλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε εὐκολὸν νὰ μετρήσῃ τις τὰς συλλαβάς ἐνὸς στίχου χωρὶς τῶν ἐξῆς παρατηρήσεων.

Πρῶτον τὸ ε ἄφωνον ἐνίοτε λογίζεται ὡς μία συλλαβὴ καὶ ἐπομένως προφέρεται εἰς τὸν στίχον, ἐνίοτε δὲ εἶναι ὅλως ἄφωνον καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν προφέρεται παντάπασιν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ στίχου, οὔτε λογίζεται ὡς συλλαβὴ.

Δεύτερον προφέρεται πάντοτε καὶ λογίζεται ὡς μία συλλαβὴ·

“Ὅταν εὐρίσκηται εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως, ἢ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, ὅταν ἡ ἐπομένη λέξις ἄρχηται ἀπὸ συμφώνου ἢ ἡ δασείας· οἶον,

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Tout vous est aquilon—tout me semble zéphy(r)e.

Προφέρεται ὡσαύτως ὡς ἀπλοῦν ε καὶ ἐπομένως λογίζεται ὡς συλλαβὴ εἰς τὴν κατὰ λέξιν ἐντὶ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου ὅταν δὲν ὑπάρχῃ φωνῆεν πρὸ αὐτῆς· οἶον,

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Sur l'ennemi commun—ils fondent en courroux (Boileau).

Δὲν λογίζεται δὲ ὡς μία συλλαβὴ·

α'. “Ὅταν εὐρίσκηται ἐν τέλει λέξεως, ἢ δὲ ἐπομένη ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου· οἶον,

Sans cesse en écrivant—variez vos discours (Boileau).

Ὁμοίως.

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Un(e hu)mbl(e o)bscurité—l'assur(e un) calm(e heu)reux.

β'. Τὸ ε θεωρεῖται ὡς ὅλως ἄφωνον εἰς τὸ τέλος πάσης λέξεως ὅταν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν· οἶον, varie (ἐκ τοῦ varier), qui prie (ἐκ τοῦ prier)· ὁμοίως καὶ οὐσιαστικά· οἶον, superficie, démocratie, aristocratie κτλ.

γ'. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἡμιστίχου (hémistiche), ὅταν ἡ ἐπομένη λέξις τοῦ δευτέρου ἡμιστίχου ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου, τὸ ε εἶναι ὅλως ἄφωνον καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ μίαν συλλαβὴν· οἶον,

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Que le début soit simpl(e)—et n'ait rien d'affecté.

Τὸ ληκτικὸν ε τοῦ τελευταίου ἡμιστίχου οὐδέποτε λογίζεται ὡς συλλαβὴ, ὥστε διὰ νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ δώδεκα συλλαβαὶ εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν στίχον πρέπει νὰ ᾖναι δεκατρεῖς, συμπεριλαμβανομένης τῆς τελευταίας, ἐὰν αὕτη λήγῃ εἰς ε ἄφωνον, καὶ διὰ τοῦτο κυ-

ρίως αἱ γραπταὶ συλλαβαὶ εἶναι δεκατρεῖς, αἱ δὲ ἀπαγγελλόμεναι μόνον δώδεκα· οἶον

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6
Je chante ce héros—qui régna sur la Franc(e).

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6
Et par droit de conquêt(e)—et par droit de naissanc(e).
(Voltaire).

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν στίχων τῶν ὁποίων ἡ δεκάτη τρίτη συλλαβὴ εἶναι ἄφωνος καλεῖται vers féminins, οἱ δὲ ἄλλοι, ὡς οἱ ἀνωτέρω, ὅπου ἡ τελευταία συλλαβὴ (δηλ. ἡ δωδεκάτη) δὲν εἶναι ἄφωνος, καλοῦνται vers masculins.

Ὡσαύτως δὲν ὑπολογίζεται τὸ e ἄφωνον ὡς συλλαβὴ εἰς τὴν τέταρτην τῶν δεκασυλλάβων, οὔτε πρέπει νὰ εὐρίσκῃται εἰς τοιαύτην θέσιν, καθὼς ἐπίσης δὲν ὑπολογίζεται οὔτε εἰς τὴν δεκάτην (δηλαδή τὴν τελευταίαν) τῶν δεκασυλλάβων, οὔτε εἰς τὴν ὀγδόην τῶν ὀκτοσυλλάβων.

Ὅταν δύο ἢ τρία φωνήεντα ἀποτελῶσι δίφθογγον ἢ τριφθογγον καθ' ἣν συμπεφέρονται πάντα διὰ μιᾶς ἐκπομπῆς τῆς φωνῆς, feu, jeu, doux, beau, vœu, moi, loi, plein, pain κτλ. λογίζονται τὰ τοιαῦτα ὡς μία συλλαβή.

Ἐκ τῶν ῥημάτων τὰ λήγοντα εἰς ier, ouer, uer, λογίζονται ὡς δύο συλλαβαί, τῶν δὲ εἰς uire, ὡς ier
produire, conduire κτλ. αἱ φωναὶ u-i ἀποτε- ouer
λοῦσιν εἰς τὸν στίχον μίαν συλλαβὴν uir. Ἐξαιρεῖ- uire
ται τὸ biu-ire.

Ἀποτελεῖ ὡσαύτως δύο συλλαβὰς ἡ κατάληξις τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ παρατατικοῦ, ἡ λήγουσα εἰς i-ais, i-ait. Je cri-ais, je ri-ais· ὁ δὲ πληθυντικός iens, iez, ἀποτελεῖ μίαν μόνην οἶον, nous aimions, vous aimiez, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων l ἢ r πρὸ τοῦ i- οἶον, nous voudri-ons, vous sembli-iez.

Αἱ συλλαβαί, ia, iai, ian, ien, iant, ient, iau, ia=i-a
προφέρονται ἀποκεχωρισμέναι ὡς δύο συλλαβαί i-a, iai=i-ai
i ai, i-an κτλ. ἐκτὸς τῶν ἐξῆς ἐνθα συγχωνεύονται ian=i-an
αἱ δύο φωναὶ εἰς μίαν· Diable, diantre, diacre, ien=i-an
fiacre, viande, bréviaire, piaffer, ἡ δὲ λέξις biais iant=i-ant
προφέρεται καὶ μονοσυλλάβως καὶ δισυλλάβως bi-ais. ient=i-ant
iau=i-au

Αἱ καταλήξεις *ié, ier, ière* συγχωνεύουσι τὸ *i* μετὰ τοῦ *e* ἀποτελοῦσαι μίαν μόνην συλλαβὴν, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων δύο σύμφωνα τῶν ὁποίων τὸ ἕτερον νὰ ᾔηται *l* ἢ *r* πρὸ τοῦ *i*· οἶον, *peupli-er, ouvri-er*, καὶ τῶν ἐξῆς ἅτινα δὲν ἔχουσι μὲν τὸ *l* ἢ *r*, χωρίζουσι δὲ τὰς εἰρημένας φωνὰς εἰς δύο συλλαβὰς *pi-été, ali-éner, soci-été, inqui-et, inqui-étude*, καὶ ἐν γένει τὰ ἔχοντα τόνον ἐπὶ τοῦ *e* καὶ τὰ λήγοντα εἰς *et* ἐπιθετα· ἐκ δὲ τῶν εἰς *et* τὸ *inqui-et, inqui-ète* ὁμοίως τὸ *grief* χωρίζεται εἰς δύο *gri-et, τὸ δὲ hier* διαφορεῖται *hier* καὶ *hi-er*.

ié = i-é

ier = i-er

ière = ière

Τὰ εἰς *ien* (πρόφερε *ιέν*) ὡς εἰς τὴν λέξιν *chrétien*, τὰ δύο φωνήεντα *i* καὶ *e* συγχωνεύονται προφερόμενα ὡς μία συλλαβή, ἐκτὸς τῶν ἐξῆς λέξεων, *lien = (li-en), aérien (aéri-en)*, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ἐπιθέτων ὅσα σημαίνουσιν ἐπιτήδευμα (ἐπάγγελμα)· οἶον, *historien (histori-en), chirurgien (chirurgi-en)*· τὰ δὲ *ancien* καὶ *gardien* διαφοροῦνται.

ieu = (i-én)

Τὰ εἰς *ieu* χωρίζονται εἰς δύο συλλαβὰς *i-eu* ἐκτὸς τῶν *Dieu, adieu, pieu, épieu, essieu, cieux, vieux, mieux*, εἰς τὰ ὅποια αἱ δύο φωναὶ *i* καὶ *eu* συμπεφέρονται ὡς μία συλλαβή.

ieu = i-eu

Τὰ εἰς *ion* ἢ *io* ἀποτελοῦσι δύο συλλαβὰς εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ στίχου *i-o* καὶ *i-on*.

io = i-o

ion = i-on

Ἡ δίφθογγος *œ* ἀποτελεῖ μίαν συλλαβήν· οἶον, *poëte, moelle*· ἐξαιροῦνται δὲ αἱ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς παραληφθεῖσαι λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸ *η* τρεπόμενον παρὰ τοῖς Γάλλοις εἰς *è* ἢ *ë* δὲν συγχωνεύεται μετὰ τοῦ προηγουμένου αὐτοῦ *o*· οἶον, *poëte* ἢ *poëte, poésie, poëme = poëme*.

œ = eu

Αἱ φωναὶ *oua, ouen, ouette, oueux* ἀποτελοῦσι δύο συλλαβὰς, *ou-a, ou-en, ou-ette* κτλ ἐκτὸς τῶν *fouet, fouetter*, καὶ *ouais*, ὅπου προφέρονται ὡς μία συλλαβή.

Oui, χωρίζεται εἰς δύο *ou-i*, ἐκτὸς τοῦ βεβαιωτικοῦ *oui* (ναὶ) τὸ ὁποῖον προφέρεται ὡς μία συλλαβή.

Αἱ δὲ *oin* καὶ *ouin* ἀποτελοῦσι μίαν μόνην συλλαβήν.

Αἱ φωναὶ ua, uet, ueur, ueux, χωρίζονται εἰς δύο συλλαβάς, u-a, u-et, u-eur, u-eux κτλ. ἐκτὸς τοῦ écuelle.

Τὰ φωνήεντα uὶ ἀποτελοῦσι μίαν μόνην συλλαβήν, ἐκτὸς τῶν ἐξῆς, flu-ide, ru-ine, ru-iner, καὶ τὰ παραγόμενα, su-icide, gratu-it, superflu-ité.

Περὶ χασμωδίας. De l'hiatus.

Χασμωδία λέγεται εἰς τὴν Γαλλικὴν ἢ ἐπαλληλία δύο φωνηέντων τοῦ μὲν λήγοντος, τοῦ δὲ ἀρχομένου, ὅσῳκις δηλαδὴ μία λέξις λήγει εἰς πᾶν ἄλλο φωνήεν ἐκτὸς τοῦ e ἀφώνου καὶ ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχῇται ἐπίσης ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφώνου, ἡ σύμπτωσις αὕτη τῶν δύο τούτων φωνηέντων καλεῖται εἰς τὴν Γαλλικὴν hiatus. Τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ ὅσον δύναται.

Ὅταν δὲ ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχῇται ἀπὸ h δασέος τὸ ληκτικὸν φωνήεν τῆς προηγουμένης λέξεως, ἐὰν τυχὸν εὑρεθῇ τοιοῦτον, δὲν ἀποτελεῖ χασμωδίαν· οἶον,

Le crime fait la honte—et non pas l'échafaud.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν ἡ προηγουμένη λέξις λήγῃ εἰς τὰ ὑπόρρινα καλούμενα φωνήεντα (voyelles nasales) ὡς λήγοντα εἰς σύμφωνον καὶ οὐχὶ εἰς φωνήεν· οἶον,

Le chardon importun hérissa les guérets. (Boileau).

Δὲν θεωρεῖται ἐπίσης ὡς χασμωδία ἡ σύμπτωσις δύο ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν καὶ ὅταν τὰ δύο φωνήεντα ἀποτελῶσι προσέτι δύο συλλαβάς ἀποκεχωρισμένας· οἶον,

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Quand vous me haïriez—je ne m'en plaindrais pas.

Ὅταν μία λέξις λήγῃ εἰς φωνήεν ἀκολουθούμενον ὑπὸ e ἀφώνου, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ στίχου ἐκτὸς μόνον ὅταν ἐκθλιβῇ ἡ συγχωνευθῇ ἕνεκα τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως· οἶον,

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Vous prenez pour génie un(e ar)deur de rimer.

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Le poëte s'égay(e en) mille inventions. (Boileau).

Ὁμοίως·

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6

Vous même n'allez pas—de contrée en contrée. (Racine).

Ἄλλ' ὅταν αἱ λέξεις αὗται εὐρίσκωνται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, δὲν δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν στίχον εἰμὴ μόνον εἰς τὸ τέλος τῶν θηλυκῶν καλουμένων στίχων οἷον,

J'entends déjà frémir les deux mers étonnées

De voir leurs flots unis aux pieds des Pyrénées...

Sous ce chef redouté bientôt ils se rallient (Boileau).

Εἰς τὸν πληθυντικὸν τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ καὶ τοῦ ὑποθετικοῦ ἐνεστώτος αἰεν, ὡς αἰμαῖεν, ils aimeraient, ils feraient κτλ. ὅπου ἡ δίφθογγος αἱ προηγῆται ἀμέσως τῆς ἀφώνου συλλαβῆς ent, τὸ ε θεωρεῖται ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε παντάπασιν οἷον,

Français, Anglais, Lorrains, que la fureur rassemble,

Avançaient, combattaient, mouraient ensemble. (Voltaire).

Ὁ σύνδεσμος et δὲν πρέπει νὰ τίθεται πρὸ φωνήεντος. Ἐξαιροῦσι συνήθως τὸ ἡμίστιχον τοῦτο τοῦ Racine·

Je suais sang et eau.

Κατὰ τινα γενικὴν συνήκην δὲν θεωροῦνται ὡσαύτως ὡς χατμωδία ἡ ἐπανειλημμένη κατάφασις oui, oui, καθὼς καὶ τὸ hé, oui.

Τί ἐστὶν ὁμοιοκατάληκτος ἐν γένει. De la rime en générale.

Καλοῦσιν ὁμοιοκατάληκτον ἢ ὁμοιοτέλευτον τὴν ὁμοίφωνον ἢ ὁμόηχον κατάληξιν δύο στίχων. Εἰς τὴν Γαλλικὴν μάλιστα τὸ ὁμοιοκατάληκτον θεωρεῖται ὡς ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον, καὶ εἰς τοῦτο ἀρκεῖ μόνη ἡ τελευταία συλλαβὴ νὰ ὁμοιοκαταληκτῇ. Τοιαῦτα εἶναι π. γ. loi, roi, toi κτλ. destin, vin, plateau, anneau κτλ. Ἐὰν δὲ μετὰ τὸ ληκτικὸν φωνὴν ὑπάρχῃ σύμφωνον προφερόμενον εἰς τὸν πρῶτον στίχον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν δεύτερον οἷον, neuf, veuf; César, bazar, char.

Ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν τὸ ὁμοιοκατάληκτον δὲν ἀπαιτεῖ εἰς τὴν Γαλλικὴν νὰ ᾔναι ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ φωνήεντα καὶ τὰ αὐτὰ σύμφωνα, ἀλλὰ μόνον ὁ ἥχος νὰ ᾔναι ὁ αὐτός. π. γ. αἱ λέξεις (je) consens καὶ les bancs, δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ὁμοιοκαταληξίαν εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν, καθὼς καὶ αἱ λέξεις agréments καὶ temps, καὶ πλεῖστα ἄλλα τοιαῦτα τῶν ὁποίων ἡ μὲν ὀρθογραφία εἶναι ὅλως διαφορετικὴ, ἡ δὲ προφορὰ εἶναι ἡ αὐτή. Καθ' ὅσον ἀφο-

ῥᾱ τὰ ὁμοιοκατάληκτα οὐσιαστικά, καθὼς π. γ. bateau καὶ château διὰ ν' ἀποτελέσωσι τὴν γαλλικὴν ὁμοιοκαταληξίαν πρέπει νὰ ᾔναι εἰς ἀμφοτέρους τοὺς στίχους εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν.

Τὸ ἐξύτονον δὲν ἀρκεῖ μόνον διὰ ν' ἀποτελέσῃ la rime, πρέπει καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ σύμφωνον νὰ ᾔναι τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς δύο στίχους· π. γ. τὸ bonté δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ aimé, οὔτε τοῦτο μὲ τὸ désiré κτλ.

Εἴπομεν ὅτι οἱ μὴ λήγοντες εἰς ε ἄφωνον στίχοι καλοῦνται rimes masculines, οἱ δὲ λήγοντες εἰς τὸ γράμμα τοῦτο καλοῦνται rimes féminines· ἀλλὰ διὰ νὰ ᾔναι οἱ τοιοῦτοι στίχοι ἀκριβεῖς πρέπει ἢ πρὸ τῆς ἀφώνου καταλήξεως συλλαβὴ νὰ ὁμοιοκαταληκτῇ ἀκριθῶς· π. γ. aimante ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ désolante; aimée μὲ τὸ charmée, ἀλλὰ τὸ aimée δὲν ἀποτελεῖ ὁμοιοκαταληξίαν μὲ τὸ admirée ἢ μὲ τὸ recherchée κτλ.

Περὶ τῆς τάξεως ἢ διαδοχῆς τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. De la succession des rimes.

Οἱ ἀρσενικοὶ ὁμοιοκατάληκτοι στίχοι πρέπει νὰ διαδέχωνται τοὺς θηλυκοὺς ἢ οἱ τελευταῖοι οὔτοι τοὺς πρώτους.

Surtout qu'en vos écrits la langue réverée, Dans vos plus grands excès vous soit toujours sacrée.	} θηλ.
--	--------

En vain vous me frappez d'un son mélodieux Si le terme est impropre ou le tour vicieux;	} ἀρσ.
--	--------

Mon esprit n'admet point un pompeux barbarisme, Ni d'un vers ampoulé l'orgueilleux solécisme;	} θηλ.
--	--------

Sans la langue, en un mot, l'auteur le plus divin Est toujours, quoi qu'il fasse, un méchant écrivain.	} ἀρσ.
---	--------

Σημειωτέον ὅτι οἱ πρῶτοι στίχοι ἐνὸς ποιήματος δύνανται ἀδιαφόρως νὰ ᾔναι ἀρσενικοὶ ἢ θηλυκοί· κρέματα ὅλως ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ ποιητοῦ νὰ προτάξῃ τὸν ἕτερον τῶν δύο.

Ὅταν οἱ στίχοι εὐρίσκωνται ὥς οἱ προηγούμενοι ὁμοιοκαταληκτοῦντες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καλοῦνται rimes plates, ὁμοιοκατάληκτοι ὁμαλοὶ (συνεπόμενοι).

Ὅταν δὲ εὐρίσκωνται ἀναμειγμένοι οἱ στίχοι καλοῦνται rimes croisées, ὁμοιοκατάληκτοι διεσταυρωμένοι.

Viens, ô mon digne sang! viens, mon guide fidèle (θηλ.)
 Que ton père attendri te presse sur son cœur! (ἄρσ.)
 Puisse le ciel la justice éternelle. (θηλ.)
 A ma reconnaissance égaler ton bonheur! (ἄρσ.)

Πολλάκις οἱ στίχοι εἶναι διπλοῖ ὁμοιοκατάληκτοι, δηλ. τρεῖς ἢ τέσσαρες θηλυκοὶ κατὰ συνέχειαν καὶ ἄλλοι τόσοι κατόπιν ἄρσενικοὶ κτλ. Οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται rimes redoublées.

Cieux, écoutez ma voix; terre, prête l'oreille:
 Ne dis plus, ô Jacob, que ton seigneur sommeille! } θηλ.
 Pêcheurs disparaissez! le Seigneur se réveille.

(Racine).

Περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν στίχων, περὶ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς ἀδείας.
Περὶ τῶν δεκασύλλαβων στίχων.

Οἱ γαλλικοὶ στίχοι δὲν δύνανται, εἴπομεν, νὰ ἔχωσι πλεονεξίας τῶν δώδεκα συλλαβῶν, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἔχωσιν ὀλιγωτέρας.

Ἐνδεκασύλλαβοι δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ ὀλίγιστοι· ἐξ ἑννέα συλλαβῶν δὲν ἀπαντῶνται παντάπασιν.

Ὁ δεκασύλλαβος στίχος σύγκειται ἐκ δύο ἀνίσων ἡμιστίχων, τοῦ μὲν πρώτου συνισταμένου ἐκ τεσσάρων, τοῦ δὲ δευτέρου ἐκ συλλαβῶν ἑξ.

1 2 3 4 1 2 3 4 5 6
 Tout mon bonheur—est de suivre nos pas, (ἄρσ.)

1 2 3 4 1 2 3 4 5 6
 De vous servir—de recueillir vos larmes: (θηλ.)

1 2 3 4 1 2 3 4 5 6
 Qu'un si beau sort—pour mon cœur a des charmes! (θηλ.)

1 2 3 4 1 2 3 4 5 6
 C'est mon seul bien:—Ah! ne m'en privez pas. (ἄρσ.)

(Guillard)

Στίχοι ὀκτασύλλαβοι.

Οἱ ὀκτασύλλαβοι καὶ οἱ κατώτεροι τούτων στίχοι δὲν διαίρουνται εἰς ἡμιστίχα.

4 2 3 4 5 6 7 8
 Quelles traces me présentent vos fastes,

4 2 3 4 5 6 7 8
 Impitoyables conquérants.

4 2 3 4 5 6 7 8
 Des vœux outrés, des projets vastes,

Des rois vaincus par des tyrans. (J. B. Rousseau)

Στίχοι ἐπτασύνλλατοι.

4 2 3 4 5 6 7
 Venez troupe meurtrière

4 2 3 4 5 6 7
 La nuit qui dans sa carrière

4 2 3 4 5 6 7
 Fuit à pas précipités,

4 2 3 4 5 6 7
 Va bientôt laisser éclore

4 2 3 4 5 6 7
 De votre dernière aurore

4 2 3 4 5 6 7
 Les foudroyantes clartés. (J. B. Rousseau).

Στίχοι ἐξασύνλλατοι.

4 2 3 4 5 6
 A soi-même odieux

4 2 3 4 5 6
 Le sot de tout s'irrite,

4 2 3 4 5 6
 En tout lieu il s'évite

4 2 3 4 5 6
 Et se retrouve en tous lieux.

Στίχοι πεντασύνλλατοι.

Dans ces près fleuris

Qu'arrose la Seine

Cherchez qui vous mène

Mes chères brebis. (Mme Deshoulières).

Ἀπαντῶνται δὲ, καὶ τοὶ σπανίως, στίχοι ἔχοντες ὀλιγωτέρας

συλλαβὰς τῶν πέντε, δηλαδὴ τετρασύλλαβοι, τρισύλλαβοι καὶ δισύλλαβοι.

1 2 3 4 5 6 1 2 3 4 5 6
Même il m'est arrivé—quelque fois de manger

1 2 3
Le berger. (La Fontaine)

1 2 3 4 5
L'on voit des commis

1
Mis

1 2 3 4
Comme des princes

1 2 3 4 5
Et qui sont venus

1
Mis

1 2 3 4
De leurs provinces. (Panard)

C'est promettre beaucoup; mais qu'en sort-il souvent?

Du vent. (La Fontaine).

*Περὶ τῶν ἀνάμικτων στίχων. Περὶ τῶν ἰσαριθμῶν (στίχων)
τῶν λεγομένων stances, καὶ περὶ τῶν στροφῶν, des strophes.*

Λέγονται ἀνάμικτοι οἱ στίχοι ὅταν, συγκεείμενοι ἐκ διαφόρων συλλαβῶν, εὐρίσκωνται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου κανόνος ἢ τῆς ἰδιοτροπίας καὶ ὁρέξεως τοῦ ποιητοῦ, ὡς εἶναι οἱ στίχοι τοῦ Λαφονταίνου.

Ὅταν ἡ διάταξις τῶν ὁμοιοκαταλήκτων καὶ ἄλλων διαφόρου ῥυθμοῦ (δηλαδὴ διαφόρων συλλαβῶν) ἐπανέρχεται τακτικῶς, ἀποτελεῖ τότε τὰς λεγομένας stances ἰσαριθμούς στίχους ἢ στροφάς.

Stance, εἶναι ἀριθμὸς ὠρισμένος στίχων ἀποτελούντων τελείαν ἔννοιαν, καὶ ὅστις ὑπόκειται ὡς πρὸς τὸ μέτρον τῶν στίχων, καὶ τὸ μῆγμα τῶν ὁμοιοκαταλήκτων (rimes) εἰς κανόνας τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ τηρήσῃ ὁ ποιητὴς καθ' ὅλον τὸ τεμάχιον τῆς ποιήσεώς του. La stance δὲν δύναται νὰ περιέχῃ οὔτε ὀλιγώτερον τῶν τεσσάρων οὔτε περισσότερον τῶν δέκα στίχων. Τὸ μέτρον τῶν στίχων τῶν εἰσέρχομένων εἰς μίαν stance (στροφήν) κρέμαται ἀπὸ τὴν διέθεσιν τοῦ ποιητοῦ.

Στροφή ἐκ τεσσάρων στίχων (τετράστιχον).

Bois, fuyez la calomnie,
Ses criminels attentats
Des plus paisibles États
Troublent l'heureuse harmonie.

Στροφή πεντάστιχος.

Murmure autour de ma nacelle
Douce mer, dont les flots chéris
Ainsi qu'une amante fidèle
Jettent une plainte éternelle
Sur ces poétiques débris. κτλ.

Περὶ τῆς παρατάσεως τοῦ στίχου. De l'enjambement.

Λέγεται παράτασις ἡ ὑπέρβασις στίχου, ὅταν ἡ ἀρχομένη εἰς τὸν πρῶτον στίχον ἔννοια διακόπτηται αἴφνης εἰς τὰς πρώτας συλλαβάς τοῦ δευτέρου ὀγλ. τοῦ ἐπομένου στίχου· ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται εἰ μὴ εἰς σπανίαις περιστάσεις καθ' ὅς δύνανται νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ κάλλος τῆς ποιήσεως ἢ τοῦ στίχου ὡς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα:

Soudain un mont liquide, élevé dans les airs,
Retombe: un noir limon bouillonne au fond des mers.
(Délille)

Περὶ ποιητικῆς ἁδείας. Des licences poétiques.

Καλοῦσι ποιητικὴν ἁδειαν παρεκβάσεις τινὰς τῶν συνήθων κανόνων τῆς γλώσσης, αἵτινες ἀπαγορεύονται εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἐπιτρέπονται δὲ εἰς τὴν ποίησιν.

Ἐπιτρέπεται π. χ. ν' ἀφαιρέσῃ τις τὸ ληκτικόν ε τῆς λέξεως encore (encor). Συναιρεῖται τὸ πρὸ τῆς παραληγοῦσης τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ὑποθετικοῦ φωνῆν μετὰ τὸ παραλήγον αὐτῶν ε ἄφωνον· οἶον, j'oublierai ἀντὶ j'oublierai; je païrai ἀντὶ τοῦ je paierai; j'avouërai ἀντὶ τοῦ j'avouërai κτλ.

Ἡ μεγαλητέρα δὲ ποιητικὴ ἁδεια ἥτις εἶναι λίαν οὐσιώδης εἶναι ἡ ἀναστροφή τῶν φράσεων, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ προκύπτῃ ἐκ τούτου ἀσάφεια εἰς τὴν ἑκφρασιν, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἡ συνήθεια δὲν

ἐπιτρέπει εἰ μὴ ἀναστροφὰς ἢ μεταθέσεις μέρους τινὸς φράσεων ἐξαρτωμένων ἐκ προθέσεων ὅλον,

Que les temps sont changés! Sitôt que de ce jour
La trompette sacrée annonçait le retour,
Du temple orné partout de festons magnifiques
Le peuple saint en foule inondait les portiques,
Et tous devant l'autel avec ordre introduits;
De leurs champs dans leurs mains portant le nouveaux fruits,
Au Dieu de l'univers consacraient ces prémices.

Πρώτη ἀναστροφή εἶναι τὸ: Sitôt que de ce jour, τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως εἶναι (Sitôt que) la trompette sacrée καὶ ἔπειτα annonçait le retour de ce jour κτλ. Δευτέρα εἶναι τὸ Du temps orné κτλ. Ἡ φράσις εἶναι: Le peuple saint en foule inondait les portiques du temple orné partout de festons magnifiques. Καὶ τρίτη εἶναι: De leur champs dans leurs mains κτλ. ἡ δὲ ὀρθὴ φράσις εἶναι: et tous portant dans leurs mains les nouveaux fruits de leurs champs consacraient ces prémices au Dieu de l'Univers.

Εἰς τὴν ποιήσιν ἐπιτρέπεται ὡσαύτως ἡ χρῆσις τοῦ δευτέρου ἐνεκοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων καὶ ἀντωνυμιῶν ὁπόταν προσέτι ἀποτείνηται τις καὶ πρὸς ὑψηλὰ πρόσωπα.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πρόλογος.	Σελ. α'.
Προοίμιον.	δ'.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν.	σελ. 4
Περὶ διαιρέσεως τῶν γραμμάτων.	2
Περὶ τῶν διφθόγγων καὶ τριφθόγγων.	—
Περὶ τῶν φωνηέντων.— Περὶ τοῦ a σελ. 2.— Περὶ τοῦ e 4.— Περὶ τοῦ i 9.— Περὶ τοῦ o 10.— Περὶ τοῦ u 12.— Περὶ τοῦ y .	45
Περὶ τῶν ὑποβρίνων φωνῶν.	46
Περὶ τῶν συμφώνων.— Περὶ τοῦ b σελ. 47.— Περὶ τοῦ c αὐτ.— Περὶ τοῦ d 22.— Περὶ τοῦ f 24.— Περὶ τοῦ g 26.— Περὶ τοῦ h 29.— Περὶ τοῦ j 37.— Περὶ τοῦ k 38.— Περὶ τοῦ l 39.— Περὶ τοῦ m 42.— Περὶ τοῦ n 43.— Περὶ τοῦ p 46.— Περὶ τοῦ q 48.— Περὶ τοῦ r 49.— Περὶ τοῦ s 54.— Περὶ τοῦ t 54.— Περὶ τοῦ v 59.— Περὶ τοῦ w 60.— Περὶ τοῦ x αὐτ.— Περὶ τοῦ z. 64.	

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν συλλαβῶν, λέξεων καὶ τόνων.	62
Περὶ τόνων.	63
Περὶ στίξεως.	65

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.	65
Περὶ ὀνόματος.	66
Περὶ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου.	68
Περὶ τοῦ ἀορίστου ἄρθρου (article indéfini).	72
Περὶ τοῦ μεριστικοῦ ἄρθρου (de l'article partitif).	74

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν οὐσιαστικῶν.	Σελ.	76
Περὶ τοῦ γένους τῶν οὐσιαστικῶν.		82
Κατάλογος ἄρσενικῶν καὶ θηλυκῶν οὐσιαστικῶν κατ' ἀλφάβητον.		87
Περὶ τῶν ἐπιθέτων.—Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ θηλυκοῦ ἐπιθέτου.		90
Περὶ τῶν συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν.		93
Περὶ τῶν προσδιοριστικῶν ἐπιθέτων.		97
Περὶ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων.		—
Περὶ τῶν δεικτικῶν ἐπιθέτων.		103
Περὶ τῶν ἀσιθμητικῶν ἐπιθέτων.		106
Περὶ τῶν τακτικῶν ἀριθμητικῶν.		110
Περὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων.		114

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ ἀντωνυμιῶν.		117
Περὶ προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν.		118
Περὶ αὐτοπαθῶν ἀντωνυμιῶν (des pronoms réfléchis).		121
Περὶ συνθέτων ἀντωνυμιῶν (des pronoms composés).		122
Περὶ κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.		123
Περὶ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν.		129
Περὶ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν.		132
Περὶ ἐρωτηματικῶν ἀντωνυμιῶν (des pronoms interrogatifs).		134
Περὶ τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας.		136
Περὶ ἀρνητικῶν ἀντωνυμιῶν.		142
Ἐπιμεριστικαὶ ἀντωνυμίαι.		144
Συσχετικαὶ ἀντωνυμίαι (pronoms corrélatifs).		145

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ Ῥήματος (du verbe).		146
Περὶ τῶν χρόνων.		147
Περὶ ἐγκλίσεων (des modes).		150
Περὶ τοῦ βοήθητικοῦ ῥήματος avoir.		152
Παρατηρήσεις περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων καὶ τῶν ἐγκλίσεων.		157
Περὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος être.		165
Παρατηρήσεις περὶ τοῦ ῥήματος être.		169
Περὶ ἀρνητικῶν ῥημάτων (des verbes accompagnés de négation).		171
Περὶ ἐρωτηματικῶν ῥημάτων.		174
Τύπος τῆς πρώτης συζυγίας.		176
Παρατηρήσεις περὶ τῆς πρώτης συζυγίας.		180
Δευτέρα συζυγία. — Πρῶτος τύπος.		183
Παρατηρήσεις περὶ τῆς δευτέρας συζυγίας.		186
Δεύτερος τύπος τῆς δευτέρας συζυγίας.		188

Τρίτη συζυγία.	Σελ. 494
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς τρίτης συζυγίας.	494
Τετάρτη συζυγία. — Πρῶτος τύπος.	495
Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ πρώτου τύπου τῆς τετάρτης συζυγίας.	499
Δευτέρος τύπος τῆς τετάρτης συζυγίας.	200
Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ δευτέρου τύπου τῆς τετάρτης συζυγίας.	202
Τρίτος τύπος τῆς τετάρτης συζυγίας.	203
Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ τρίτου τύπου τῆς τετάρτης συζυγίας.	206
Τέταρτος τύπος τῆς τετάρτης συζυγίας.	207
Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ τετάρτου τύπου τῆς τετάρτης συζυγίας.	209
Περὶ τῶν μέσων ἢ ἀντωνυμιακῶν ῥημάτων.	214
Περὶ τῶν μέσων ῥημάτων ἀρνητικῶς σχηματιζομένων.	215
Παρατηρήσεις περὶ τῆς θέσεως τῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑποκειμένων καὶ ἀντικειμένων τῆς προτάσεως καὶ τῶν πλαγίων συντακτικῶν μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων μετὰ παραδείγματος.	219
Ῥῆμα ἐρωτηματικῶν ἀρνητικῶν μετ' εὐθείας καὶ πλαγίας συντακτικῆς.	227
Ῥῆμα μέσον σχηματιζόμενον μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων ne καὶ pas καὶ μετὰ πλαγίας συντακτικῆς.	229
Παρατηρήσεις περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τούτου.	233
Περὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων.	—
Παρατηρήσεις περὶ τῆς παθητικῆς φωνῆς.	237
Περὶ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων.	238
Περὶ ἀπροσώπων ἢ μονοπροσώπων ῥημάτων.	239

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων (des verbes irréguliers).	240
Τὸ ῥῆμα aller.	244
Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς πρώτης συζυγίας.	243
Τὸ ῥῆμα envoyer.	—
Π.ναξ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς δευτέρας συζυγίας.	244
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς δευτέρας συζυγίας.	245
Πίναξ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας.	253
Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας.	—
Πίναξ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς τετάρτης συζυγίας.	260
Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς τετάρτης συζυγίας.	261

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τῶν ἀκλίτων μερῶν τοῦ λόγου.	272
Περὶ τῶν προθέσεων (des prépositions).	274
Προθετικαὶ ἐκφράσεις (locutions prépositives).	279
Παρατηρήσεις περὶ τῶν προθέσεων.	284
Προθετικαὶ ἐκφράσεις ἀπαιτοῦσαι γενικὴν.	292
Αἱ μετὰ δοτικῆς συντασσόμεναι.	294

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ ἐπιρρήματος (de l'adverbe).	Σελ. 295
Παρατηρήσεις τινες περὶ τῶν ἐπιρρήμάτων ἐν γένει καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἀρνητικῶν.	302

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Περὶ συνδέσμου (de la conjonction).	332
Περὶ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων (des conjonctions copulatives).	334
Περὶ τῶν διαζευτικῶν συνδ. (des conjonctions disjonctives ou alternatives).	337
Περὶ τῶν αἰτιολογικῶν συνδ. (conjonctions causatives).	—
Περὶ τῶν ὑποθετικῶν συνδέσμων καὶ συνδεσμικῶν φράσεων.	338
Περὶ τῶν τελικῶν συνδέσ. (conjonctions finales ou intentionnelles).	344
Περὶ τῶν συμπερασματικῶν ἢ συλλογιστικῶν συνδέσμων.	342
Περὶ τῶν ἐναντιωματικῶν (conjonctions adversatives).	343
Περὶ τῶν ἀπορρήματικῶν (conjonctions dubitatives).	345
Περὶ ἑλαττώτικῶν (conjonctions restrictives).	—
Περὶ δηλωτικῶν (conjonctions déclaratives ou explicatives).	346
Περὶ μεταβατικῶν (des conjonctions transtives).	347
Περὶ συγκριτικῶν (Des conjonctions comparatives).	—
Περὶ τῶν χρονικῶν (des conjonctions de temps).	348
Περὶ τῶν συναντικῶν (des conjonctions concessives).	—
Περὶ τῶν αὐξητικῶν (des conjonctions augmentatives).	349

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ ἐπιφωνήματος (de l'interjection).	350
--	-----

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'.

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ παραγωγῆς.	353
-----------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ συνθέσεως λέξεων.	366
------------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν συνθέτων οὐσιαστικῶν.	379
--------------------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τόνων.	382
-------------	-----

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ συντάξεως.	Σελ. 383
Περὶ τῆς εὐθείας καὶ πλαγίας συντακτικῆς.	393

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ χρήσεως τοῦ ἄρθρου (de l'emploi de l'article).	394
Περὶ χρήσεως τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων χωρῶν, ἐπαρχιῶν καὶ νήσων.	397

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἀορίστως ἐκφραζομένων.	404
Πότι παραλείπεται τὸ μεριστικὸν ἄρθρον καὶ ἡ πρόθεσις de.	408

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ γένους τῶν οὐσιαστικῶν.	412
Περὶ τῶν πτώσεων τῶν ὀνοματικῶ. συμπληρωμάτων.	417
Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα.	—
Τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα.	418
Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενα.	—
Τὰ μετὰ ἀφαιρετικῆς ἢ ἀπεικτικῆς συντασσόμενα.	419

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οὐσιαστικῶν τὰ ὅποια εἶναι συμπλήρωμα προθέσεως.	—
---	---

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Συμφωνία τοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ.	421
---	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐπιθέτου.	429
Περὶ τῶν ἐπιθετικῶν συμπληρωμάτων.	434
Σεὶς συγκριτικῶν.	437
Περὶ τῶν προσδιοριστικῶν ἐπιθέτων. — α'. Περὶ τῶν κτητικῶν.	440
β'. Περὶ τῶν δεικτικῶν.	444
γ'. Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν.	445
Περὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων. — Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ quelque.	446
Περὶ τοῦ tout.	448
Περὶ τοῦ même.	450
Περὶ τῶν ἀρνητικῶν καὶ ἀορίστων aucun, nul καὶ pas un.	451

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ ἀντωνυμιῶν.	Σελ.	453
Περὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑποκειμένων.		455
Περὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ὡς συμπληρωμάτων.		458
Περὶ τῆς ἀντωνυμίας <i>soi</i> .		461
Περὶ τῶν κτιτικῶν ἀντωνυμιῶν.		462
Περὶ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν.		463
Περὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν.		470
Περὶ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας <i>dont</i> .		472
Περὶ τῶν ἐρωτηματικῶν ἀντωνυμιῶν.		473
Περὶ τῶν ἀορίστων ἀντων. <i>chacun, quelqu'un, quelconque, autrui</i> .		476

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ῥήματος μετὰ τοῦ ὑποκειμένου.		478
Περὶ τῶν συμπληρωμάτων ἢ ἀντικειμένων τῶν ῥημάτων.		485
Περὶ τῆς χρήσεως τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων.		489
Περὶ τοῦ ῥήματος <i>avoir</i> ὡς βοηθητικοῦ.		491
Περὶ τοῦ βοηθητικοῦ <i>être</i> .		493
Περὶ τῆς χρήσεως τῆς ὑποτακτικῆς.		495
Περὶ τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς.		500
Περὶ τῆς ἀπαρεμφατικῆς ἐγκλίσεως.		505
Περὶ τῶν οὐσιαστικῶν ὡς συμπληρωμάτων τῶν ῥημάτων.		511
Ῥήματα μὴ ἀπαιτοῦντα πρόθεσιν πρὸ ἀπαρεμφάτου.		515
Ῥήματα ἀπαιτοῦντα τὴν πρόθεσιν <i>à</i> .		—
Ῥήματα ἀπαιτοῦντα τὴν πρόθεσιν <i>de</i> .		517
Ἰδιαιτέραι παρατηρήσεις περὶ τινων ῥημάτων.		518

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Περὶ Μετοχῆς.		531
Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς.		536
Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ <i>avoir</i> .		537
Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τῶν φύσει ἀντωνυμικῶν ῥημάτων.		539
Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων.		543
Περὶ τῶν μετοχῶν <i>coûté, valu</i> καὶ <i>pesé</i> .		—
Περὶ τῆς πάθητικῆς μετοχῆς ἐχούσης πρὸ αὐτῆς ἐπὶ ῥήμα ποσότητος.		544
Περὶ τῆς παθητ. μετοχῆς ἐχούσης πρὸ αὐτῆς τὸ <i>le peu de</i> .		—
Περὶ τῆς παθητ. μετοχῆς ἐχούσης πρὸ αὐτῆς τὴν ἀντωνυμίαν <i>en</i> .		545
Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς μετοχῆς προηγούμενου τοῦ μορίου <i>en</i> καὶ ἐπὶ ῥήματός τινος ποσότητος.		546

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὅλγα τινὰ περὶ προθέσεων.		547
---------------------------	--	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἰδιαίτεροι παρατηρήσεις.	Σελ. 549
Περὶ τινων συνωνύμων συνήθων εἰς τὴν ὁμίλειαν.	552

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν σχημάτων τῆς συντάξεως.	554
De l'ellipse. Περὶ ἁλλείψεως.	—
Du pléonasmе. Περὶ πλεονασμοῦ.	555
De la syllepse. Περὶ συλλήψεως.	556
De l'inversjon. Περὶ ἀναστροφῆς.	557

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ στίξεως.	558
Περὶ τῆς ὑποστιγμῆς (de la virgule).	—
Περὶ τοῦ ἡμικώλου (du point virgule).	559
Περὶ τῶν δύο στιγμῶν (des deux points).	—
Περὶ τῆς τελείας στιγμῆς (du point).	560
Περὶ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου (du point interrogatif).	—
Περὶ τοῦ θαυμαστικοῦ ἢ ἐπιφωνηματικοῦ σημείου.	—
Περὶ τῶν ἀποσιωπητικῶν (des points suspensifs).	561
Περὶ παρενθέσεως (de la parenthèse).	—
Περὶ τῶν εἰσαγωγικῶν (des guillemets).	—

ΜΕΡΟΣ Γ'.

ΟΔΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΓΑΛΛ. ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑΣ.

Περὶ τοῦ Γαλλικοῦ στίχου ἐν γένει καὶ ἰδίως περὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ.	562
Περὶ χάσμιθίας (de l'hiatus).	566
Τί ἐστὶν ὁμοιοκατάληκτον ἐν γένει (De la rime en générale).	567
Περὶ τῆς τρέψεως ἢ διαδοχῆς τῶν ὁμοιοκαταλήκτων.	568
Περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν στίχων, περὶ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς ἀδείας.	569
Περὶ τῶν ἀγαμίκτων στίχων. Περὶ τῶν ἱσαριθμῶν (στίχων) τῶν λεγομένων stances, καὶ περὶ στροφῶν, des strophes.	674
Περὶ τῆς παρατάσεως τοῦ στίχου (de l'enjambement).	572
Περὶ ποιητικῆς ἀδείας (des licences poétiques).	—

